

Giới thiệu Băng Tuyết Hoa

Băng Tuyết Hoa là tác phẩm xuyên không của Bích Tuyết kể về trong căn biệt thự rộng lớn uy nghi, người con trai ngồi ung dung thưởng thức ly rượu vang. Trước mặt là tivi đang trực tiếp báo cáo những thông tin trong ngày ở chương trình thời sự. Anh chán ghét ngả người nằm xuống, để ly rượu trên bàn định nhắm mắt ngủ đi, úp quyền tạp chí lên mặt, mặc kệ chương trình tivi vẫn tiếp tục nhiệm vụ phát sóng.

“Hôm nay ngày 10/10/2010: Thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thiên Thành Thanh Tiểu Mỹ đã gặp tai nạn tại cổng trường đại học A, khu phố B.”

– Cô ấy bị tai nạn?!!! – Người con trai đang nằm trên ghế sofa, tâm tình thay đổi 180 độ hướng mắt nhìn lên màn hình tivi. Biên tập viên vẫn tiếp tục tường trình về tình hình mới nhất trong ngày, trên màn hình tái hiện những cảnh quay hoảng loạn trên con đường anh đã sớm quen thuộc nằm lòng. Chiếc ô tô màu trắng chở cô gái xinh đẹp bất tỉnh, trên thân thể hiện rõ những vết thương nặng nhẹ khác nhau. Sinh khí mỏng manh muốn đứt.

Trong quá trình đưa vào viện, cô vẫn đang trong tình trạng cấp cứu, cả hai tài xế đều bị thương nhẹ, liệu cô có qua khỏi? Mời bạn đọc cùng khám phá tiếp tựa truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Điện Diêm La

Trong căn biệt thự rộng lớn uy nghi, người con trai ngồi ung dung thưởng thức ly rượu vang. Trước mặt là tivi đang trực tiếp báo cáo những thông tin trong ngày ở chương trình thời sự. Anh chán ghét ngả người nằm xuống, để ly rượu trên bàn định nhắm mắt ngủ đi, úp quyền tạp chí lên mặt, mặc kệ chương trình tivi vẫn tiếp tục nhiệm vụ phát sóng.

“Hôm nay ngày 10/10/2010: Thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thiên Thành Thanh Tiểu Mỹ đã gặp tai nạn tại cổng trường đại học A, khu phố B.”

– Cô ấy bị tai nạn?!!! – Người con trai đang nằm trên ghế sofa, tâm tình thay đổi 180 độ hướng mắt nhìn lên màn hình tivi. Biên tập viên vẫn tiếp tục tường trình về tình hình mới nhất trong ngày, trên màn hình tái hiện những cảnh quay hoảng loạn trên con đường anh đã sớm quen thuộc nằm lòng. Chiếc ô tô màu trắng chở cô gái xinh đẹp bất tỉnh, trên thân thể hiện rõ những vết thương nặng nhẹ khác nhau. Sinh khí mỏng manh muốn đứt.

“Xe của Thanh Tiểu Mỹ đã đâm vào một xe tải lớn. Do tài xế mất tay lái nên đã dẫn đến tai nạn trên. Ngay sau đó, cô đã được đưa vào bệnh viện trung tâm thành phố và hiện tại vẫn đang trong tình trạng cấp cứu, cả hai tài xế đều bị thương nhẹ.”

.....

– Đây là đâu ?

Một bàn tay thon mịn giờ lên, phát sáng như lân tinh trong không gian đen ngòm như mực, bạch y nữ nhân toàn thân phát quang ánh sáng màu trắng, làm bóng dáng của nàng nổi bật trong cái nền tối tăm không hề có tiêu cự.

Đôi mắt đen láy đẹp đẽ của nàng chớp động hồ nghi, biểu cảm lạ lùng tìm kiếm một chút manh mối xung quanh, nhưng tất thấy đều chỉ là một màu đen u ám. Làn môi mỏng hé mở hít một ngụm khí lạnh khẽ lẩm bẩm.

– Mình nhớ là cái xe tải đó đâm vào mình, mình được đưa tới bệnh viện, tiếp theo là... tiếp theo...

Tiếp theo, tiếp theo...

Hình như không có tiếp theo.

Một ánh sáng lướt qua đầu khiến bản thân nàng kinh hoàng cùng khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn huyết sắc, sợ hãi ôm lấy bờ vai mỏng manh.

Không phải... không phải là nàng đã chết rồi chứ?!

Vậy, đây rốt cuộc là nơi nào?! Đen tối như vậy.

Sẽ không phải là địa ngục đi.

Không gian đen tối xung quanh đột nhiên chuyển đổi thành một màu xanh quang tà mị, dập dờn khó tả. Trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy lu mờ rồi từ từ hiện rõ, hiện hữu dần dần thành một chiếc gương phi thủy tinh xảo đẹp đẽ. Nàng chớp mắt nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương,

bàn tay nhỏ nhắn đưa lên chạm vào khuôn mặt mềm mại.

Trong gương, cô gái ấy cũng trùng hợp đưa tay lên chạm vào má mình, vị trí phản diện với nàng.

Cái miệng nhỏ của nàng mở ra không dám tin, trong đôi mắt đen huyền thạch kinh ngạc cùng khiếp đảm.

Ai đây?

Đây là ai?!

Phản chiếu trong gương, một nữ tử mặc chiếc áo trắng muốt như tuyết, cổ áo cùng đường viền y phục cổ kính không nói nên lời, tay áo rộng phất phơ, phiêu diêu như tiên, mái tóc dài qua thắt lưng được búi buộc đơn giản mà xinh đẹp, làn da sa buông thả men theo đường nét trên cơ thể cô tương phản với màu sắc y phục càng làm cho cô hữu hiện một cỗ anh khí cao quý. Từ cặp mắt tinh anh mê hoặc, hàng chân mày mỏng manh tinh xảo đến chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi mỏng đỏ mọng như trái anh đào chớm hồng cùng làn da mềm mại, trắng mịn, hồng hào như da trẻ nhỏ.

Thực sự là một mỹ nhân.

Một mỹ nhân yêu kiều, diễm lệ, tràn đầy khí chất.

— Đây không phải là mình.

Nàng lăm bắm trong miệng, ánh mắt vẫn không rời được nữ nhân trong gương. Nữ nhân trong gương kia trên lý thuyết thì đích thị là nàng, nhưng khuôn mặt này, vóc dáng này...

Tuyệt đối không phải!

Đây không phải nguyên bản của nàng, mỗi buổi sáng nàng nhìn thấy trong gương là một gương mặt trắng mịn khả ái, đôi mắt to linh động như biết nói, đôi môi đỏ mọng như đã được tô son. Tuy rằng diện mạo cùng tính cách của nàng thường bị cha mẹ và bạn bè nhắc nhở rằng chúng chẳng hợp cạ gì với nhau. Nàng vẫn lạnh lùng, lạnh nhạt, khác hẳn với dáng vẻ bề ngoài được mọi người nhận xét là ngọt ngào như kẹo mạch, đáng yêu động lòng người cùng cái tên “Thanh Tiểu Mỹ”.

Lại nhìn ngắm một chút.

Nhưng có một sự thật không thể phủ nhận rằng khuôn mặt sắc sảo bí ẩn kia rất hợp với cá tính của nàng, nhưng tâm tư nàng lúc này hơi sức đâu mà nghĩ đến điều đó!

— A!— Một tiếng hô lớn kinh ngạc vang lên, một tiểu nữ tử hai mắt tròn xoe mở lớn không thể tin được hướng nàng chỉ chỉ — Ngươi... sao ngươi...

Thanh Tiểu Mỹ cũng bị dọa tới ngây người.

Đó rõ ràng là nàng mà.

— Cô...

Thanh Tiểu Mỹ thốt lên từng lời khó khăn. Tiểu nữ nhân mới gọi tên nàng mang dung mạo tuyệt nhiên chính là của nàng. Không thể nhầm được! Sao nhân dạng của nàng lại ở trên người cô ta? Sao lại có chuyện kỳ quái thế này?

Chưa kịp nói được lời nào thì người kia đã hét lớn lên — Sao ngươi lại mang mặt của ta?

Mang mặt của cô ta? Diện mạo?!

Thanh Tiểu Mỹ bất giác sờ lên gương mặt mình, ánh mắt mờ mịt — Đây là diện mạo của cô?!

Tiểu mỹ nhân kia quả nhiên không khiến nàng đợi lâu.

— Đúng! Từ diện mạo tới y phục trên người ngươi, đều là của Hàn Băng Băng ta a — Nhưng mà vấn đề ở đây trên người nàng mặc, cái thứ trang phục kỳ quái này là từ đâu ra?! Sao lại ngán như vậy, lại còn có điểm khó chịu.

— Tại sao cô... — Thanh Tiểu Mỹ ngờ ngác, thực không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với mình. Còn nữa, đây là đâu?! Còn cô gái đang ở trong thân xác của nàng kia...

— Xem ra hai ngươi đã đến rồi.

Một thanh âm thâm trầm âm u từ đâu vang tới, mơ hồ như ma quỷ. Phía sau bóng đêm u ám từ từ hiện ra một dáng người to lớn, một lão nhân già nua, đầu đội mũ quan, thân mặc hắc bào u ám, chân mây rậm sắc bén cùng nước da đen sạm bước tới gần hai người.

Mà không, không phải đi... chính xác thì ông ta đang di chuyển tới...

Cách di chuyển của ông ta khiến Thanh Tiểu Mỹ có chút e sợ, cái người này... là người hay ma?!

– Ông...

– Ta là Diêm Vương! – Lão nhân ho nhẹ một cái, hắng giọng lấy chút uy nghiêm.

– Diêm Vương?! – Thanh Tiểu Mỹ hốt hoảng kêu lên, sợ hãi nhìn lão. Diêm Vương? Ông ta nói ông ta là Diêm Vương? Diêm Vương? Nói vậy... nói vậy?!

Nàng đã chết rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tráo Đổi Thân Phận.

– Cái gì?! – Nữ tử tên Hàn Băng Băng nhìn không được hết lớn – Diêm Vương? Lão bá này là Diêm Vương?

Lão nhân tự xưng là Diêm Vương kia đứng thẳng người ho nhẹ một cái, xác nhận – Phải!

Hàn Băng Băng có cảm giác bị người ta lấy gậy đánh mạnh vào đầu một cái, choáng váng...

– Nói vậy là... – Nghĩ một lát, nàng tức giận hướng lão nhân gia mà quát lớn – Không thể nào! Ta chỉ là bị thiếp đi, sao có thể chết được?!

Nàng còn yêu đời lắm, nàng vẫn chưa muốn chết mà. Nàng còn chưa tung hoành khắp thiên hạ nữa, như thế nào mà lại đến nơi này chứ?

– Lão bá! Trò này đùa không vui chút nào – Hàn Băng Băng cười gượng – Có phải lão bá giờ trò quỷ kế gì không?

– Nói loạn! Ta có nói là hai người đã chết sao?! – Diêm Vương bực mình quát to, tiểu nha đầu này thực sự là làm loạn.

– Chưa chết?! – Thanh Tiểu Mỹ giờ mới có phản ứng, Hàn Băng Băng thì lập tức ngưng khóc.

Lão Diêm Vương bực dọc hít một hơi. Lão làm thế này cũng là vì muốn tốt cho họ thôi, lại còn không biết điều. Nhìn xem, nhìn xem... Đường đường là Diêm Vương quản lý Ma giới như lão bây giờ còn bị một a đầu còn chưa dứt sữa tra hỏi. Chuyện này truyền ra ngoài, thử hỏi mặt mũi của lão để đi đâu?!

– Nếu đã không phải là chết, sao hai chúng tôi lại ở đây?! – Thanh Tiểu Mỹ nghi vấn hỏi.

– Đúng! Đúng! – Hàn Băng Băng cũng gạt đầu lia lịa – Còn nữa, hình dáng của chúng ta sao lại như vậy? Kia mới là nhân ảnh của ta.

Nhắc tới nguyên nhân, quả thực khiến lão Diêm Vương có chút bối rối, cặp mắt đen của lão đảo quanh – Hai người chính là đến thời điểm phải trả lại thân phận cho nhau.

– Trả?!

– Phải! – Diêm Vương cố gắng nói chuyện một cách bình thường – Hai người vào thời điểm đầu thai có chút trục trặc, dẫn tới tổng ký vong hồn nhầm lẫn... Dẫn tới việc các người nhập nhầm thân xác.

Thấy cả hai nữ tử nhìn mình nghi hoặc không rõ là tin hay không tin, Diêm Vương hắng giọng một cái, nâng nhẹ cái bụng tròn nghiêm trang giải thích thêm – Nay ta cũng biết lỗi ở đâu, nên để hai người tráo trở lại.

Tráo trở lại? Nói như vậy...

– Vậy đó! – Diêm Vương vỗ tay bộp một cái – Vậy bây giờ tiến hành thôi.

– Tôi không đồng ý!

– Không thể được!

Hai tiếng phản bác khiến lão Diêm Vương giật mình, trong lòng thầm kêu khổ. Lão vẫn biết là chuyện này không dễ dàng mà. Biết thế lão cứ trực tiếp cho hai tiểu phiền phức này xuyên về thân thể của mình luôn có phải nhanh không? Nếu không phải bản thân cảm thấy có chút tội lỗi, thì lão cũng không lôi kéo linh hồn của cả hai để nói chuyện thế này.

Thất sách a thất sách!

Nhìn đi, nhìn đi... bây giờ có phải lão chịu khổ không?

Trong lòng lại lời tên tổng ký vong hồn ra chữ mắng nghìn lần cho hả dạ.

– Hai người không nhất thiết phải...

– Thế nào là không nhất thiết, là không thể được! Thất sách của ông sao chúng tôi bây giờ phải trả giá chứ? Chúng tôi bây giờ ai cũng có cuộc sống riêng, sao nói đổi là đổi được?

– Đúng vậy! Ta còn có việc phải làm, còn bằng hữu tỷ muội nữa. Từ bỏ?! Lão bá có nhầm không?

Nàng không rảnh cũng lão bá này tán dóc như vậy đâu.

– Nếu không trao đổi lại, Hàn Băng Băng hiện tại sẽ không thể sống quá ba tháng.

Lời vừa nói ra, hai nữ nhân lập tức yên lặng.

– Chết sao?

– Phải! Vì hai người không phải chính thân, nên nhiều việc sẽ không đúng như định mệnh của người khác. Điều này cũng thay đổi cuộc đời đáng ra các người phải có và phải nhận. Những người tiếp xúc với hai người trong cuộc đời cũng bị ảnh hưởng cùng thay đổi. Nó không thể theo như những gì trong mệnh thư đã viết, tất cả sẽ loạn.

Đằng nào cũng như vậy, lão cũng đành phải đem sự thật nói ra.

Hàn Băng Băng mím môi, trong lòng cực lực đấu tranh.

Thanh Tiểu Mỹ cắn môi im lặng, nếu đã là trả nghĩa là chỉ đổi một lần. Bản thân cùng với cuộc sống trước đây đều nhất loạt không liên quan, hoàn cảnh, xuất thân, bạn bè, gia đình...

Tất cả đều đem trao đổi...

Nếu không đổi, Hàn Băng Băng sẽ phải chết, còn hai người cũng vì việc này mà ảnh hưởng biết bao tới cuộc sống vốn có của những người khác.

– Hàn Băng Băng!

– ?!!

– Cô có muốn thay đổi không? – Khó khăn lắm Thanh Tiểu Mỹ mới có thể nói ra những lời này. Thay đổi tất cả, thực sự không dễ chút nào.

– Ta cũng không biết. Nếu nói đúng ra đó cũng không phải cuộc sống của ta, nếu bây giờ không đổi ta sẽ chết. Ai mà không sợ chết chứ – Hàn Băng Băng cười nhẹ – Nhưng cuộc sống sẽ ảnh hưởng đến nhiều người... Có lẽ điều đó nghiêm trọng hơn.

Nói tới đây nàng âm thầm vuốt trán, nghĩ thôi cũng thực đau đầu mà.

– Nếu đã như vậy thì trao đổi đi.

Hàn Băng Băng kinh ngạc nhìn nàng – Người muốn đổi?

Dung mạo xinh đẹp bình lặng ấy khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về xa xăm – Nếu việc chúng ta nhằm lẫn ảnh hưởng nhiều người như vậy, chỉ bằng đem tất cả trở lại ban đầu.

Lão Diêm Vương nghe vậy hào hứng – Đúng vậy! Bây giờ hai người chỉ cần đi vào luồng sáng nơi kia, tất cả sẽ như lúc bắt đầu đáng phải có.

Hàn Băng Băng nhìn vào luồng ánh sáng đang mở ra mỗi lúc một rộng kia, khẽ cầm tay Thanh Tiểu Mỹ siết lấy – Sẽ không sao! Ở nơi người sắp tới... người còn có một đại gia đình rất tốt, rất nhiều hảo bằng hữu.

Thanh Tiểu Mỹ không nói chỉ khẽ siết lấy tay nàng, gật nhẹ đầu.

Hàn Băng Băng phần nào hiểu được sự lo lắng của Thanh Tiểu Mỹ, liền xoay cả người Thanh Tiểu Mỹ lại nghiêm túc dặn dò – Sau khi người tỉnh dậy, hãy nghĩ cách tìm tới Yêu Nguyệt Lâu vào ngày 16 tìm gặp Bạch Phi Yến.

– Bạch Phi Yến?!

– Phải! Nhớ kỹ tất cả phải thật thận trọng. Khi nàng ta hỏi “Người muốn thu vật gì?”. Người phải nhớ kỹ nói muốn tìm người của Vô Tranh Sơn Trang.

Dương như sợ Thanh Tiểu Mỹ quên mất, Hàn Băng Băng lần nữa nhấn mạnh – Nhớ kỹ, nàng là bạn không phải thù. Ngươi có thể hoàn toàn tin tưởng.

– Tôi biết!

– Còn nữa! – Hàn Băng Băng nhắc nhở thêm – Hãy chiếu cố Liễu Nhi giúp ta, đó là tỷ muội tốt của ta.

Thanh Tiểu Mỹ nhú mày không rõ, nhưng cũng không hỏi, chỉ khẽ gật đầu, nắm lấy tay áo của Hàn Băng Băng, trầm giọng – Hãy chăm sóc tốt cho bố mẹ.

Phải! Bố mẹ...

– Ta hứa! – Hàn Băng Băng gật đầu rồi nháy mắt tinh nghịch – Bản thân ngươi đối với tuyết có cảm ứng rất đặc biệt, bớt thời gian tìm hiểu nhé.

– Sao?! – Lời nói của Hàn Băng Băng khiến Thanh Tiểu Mỹ kinh ngạc.

– Ta đi đây! Tạm biệt! – Hàn Băng Băng không giải thích thêm, dáng người nhỏ nhắn chạy vào luồng sáng, mau chóng mất dạng.

– Tạm biệt...

Thanh Tiểu Mỹ đứng nhìn bóng dáng Hàn Băng Băng mất hút trong luồng sáng, ánh mắt nàng ảm đạm nhìn về phía Diêm Vương.

– Đến lượt tôi rồi phải không?

– Phải! – Diêm Vương gật đầu – Chung quy hai ngươi cũng là vì sai lầm của lão vương, nếu có bất trắc khó khăn gì, ta sẽ cố gắng giúp.

Thanh Tiểu Mỹ nghe vậy cười nhẹ – Tôi sẽ nhớ những lời này của ngài.

Diêm Vương đứng nhìn luồng sáng chói mắt đang từ từ ôm lấy bạch y nữ tử, trong lòng thầm thở dài. Tai kiếp của mỗi người, vẫn là phải để chính họ vượt qua thôi.

Tất cả xong xuôi, lão Diêm Vương vuốt lại áo bào cho thẳng rồi phát tay áo ung dung rời đi.

– Cuối cùng cũng xong.

Đêm nay lão đã có thể yên tâm mà ngủ một giấc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tỉnh Lại

Thái dương đầu nhức, bên cạnh còn thấp thoáng có tiếng nước nổ kêu khóc không ngừng khiến hàng chân mày thanh mảnh khẽ nhíu lại, có chút bực mình cùng mệt mỏi mà thở dài. Tại sao lại ồn như vậy?!

– Ôn quá!! – Nàng nhịn không được khẽ than thở ra tiếng.

– Tiểu thư! Người tỉnh lại đi, đừng làm Liễu Nhi sợ.

Liễu Nhi? Liễu Nhi?

Cái tên quen thuộc khiến nữ nhân kia lay động thân mình, khó khăn hé mở cặp mắt mờ mịt không rõ ràng mới nhận ra xung quanh nàng đều là một màu xám tro u ám, miễn cưỡng có thể nhìn thấy người đối diện nương theo ánh trắng chiếu qua cửa sổ vào phòng. Thực là, sao không bật đèn vậy?!

Chẳng lẽ nàng vẫn ở Điện Diêm La? Hay lão Diêm Vương giờ trò đem nàng đưa đi đâu?!

– Tiểu thư tỉnh? Thực tốt quá, người làm Liễu Nhi sợ muốn chết!

Đôi mắt dần dần thích ứng với bóng đêm màu xám tro. Nương theo nguồn sáng ít ỏi, nàng nhìn thấy một bé gái chừng 15 tuổi, cặp mắt to linh động tràn ngập nước, y phục cổ đại khoác lên thân mình nhỏ bé dường như khiến tiểu nữ tử này không những nhỏ nhắn còn mang theo nét điềm đạm đáng yêu.

Lại để ý cách ăn mặc cùng mái tóc của cô gái, nàng nhớ tới chính mình lúc nhìn trong gương ở Diêm phủ, một kiện áo trắng dài tha thướt tràn đầy mơ hồ

cùng huyền ảo. Cơ mà là cổ phục. Nhìn Liễu Nhi một lúc, trong lòng nàng âm thầm thở dài một hơi. Cũng phải thôi, “Thanh Tiểu Mỹ” kia có cách nói chuyện thực sự như người cổ đại, cũng khó trách .... Liễu Nhi ở đây, vậy bây giờ nàng là Hàn Băng Băng rồi. Lại nói, tiểu nữ tử trước mặt cặp mắt ngập nước như sắp khóc tới nơi thực khiến nàng không khỏi đau đầu, xem ra nữ nhân cổ đại được làm từ nước... câu này thực sự không sai chút nào.

– Tiểu thư! Người làm gì nhìn em như vậy?

– Đừng có khóc, ta đau đầu.

– Vâng! – Tiểu nha đầu tên Liễu Nhi quả nhiên rất biết điều, ngay lập tức hít hít mũi quệt mắt một cái. Vươn tay đỡ chủ tử ngồi dậy – Tiểu thư! Người có thấy chỗ nào không khỏe?

Đó! Vừa mới nói xong

Nàng khẽ nhủ mày, toàn thân nhức mỏi. Cái thân xác này rốt cuộc là đã bất tỉnh bao lâu? – Ta ngủ bao lâu rồi?!

Liễu Nhi nhu thuận trả lời – Tiểu thư đã bất tỉnh hai ngày rồi.

Nàng cũng không dám nói vừa nãy lúc dò mạch tim cùng hơi thở cùng nhịp tim, tiểu thư nhà nàng hoàn toàn không có, thực sự khiến nàng sợ chết khiếp.

– Hai ngày... – Hèn gì toàn thân lại không có sức như vậy – Liễu Nhi! Đây là đâu?!

– Nô tì không biết.

Không biết?!

Hàn Băng Băng day day cái trán nhức mỏi – Thế ai bắt chúng ta tới đây?!

– Cái này nô tì cũng không rõ.

Cái này cũng không rõ? Hàn Băng Băng thực sự không dám tin mà tròn mắt nhìn nàng.

Liễu Nhi bị nàng nhìn đến mức bối rối không biết làm sao, cúi gầm mặt xuống lí nhí – Cái này tiểu thư phải biết chứ, nô tì làm sao biết được.

Nói cũng đúng.

Nàng co người lại, ngón tay cào cào tóc than thở – Đến ta là ai ta còn không biết...

Một câu nói khiến Liễu Nhi ngây ngốc, rồi đột nhiên hoảng sợ dồn hỏi – Tiểu thư nói gì cơ? Tiểu thư không biết cái gì?

Hàn Băng Băng nhìn nàng, gật đầu uể oải – Ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhớ.

– Cái gì cũng không nhớ?! – Liễu Nhi giống như nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai, cầu xin tiểu thư nhà nàng đang nói đùa. Cơ mà sự chân thật trên gương mặt tiểu thư nhà nàng thực không giống như đang nói đùa. Hai mắt tròn to bắt đầu ngân ngấn nước – Tiểu thư! Người không nhớ nô tì sao?

Hàn Băng Băng chậm rãi lắc đầu. Nàng cũng chỉ là nói thật thôi, quả thực là nàng cái gì cũng không biết.

– Tiểu thư... – Nước mắt giống như không có gì ngăn được rớt xuống liên miên – Có lẽ là do tiểu thư quá hoảng loạn...

Nói không hết được câu, tiểu nha đầu bắt đầu khóc nức lên.

Hàn Băng Băng lại cảm thấy một trận đau đầu. Nàng nén tiếng thở dài vào ngực, nữ nhân cổ đại, ai cũng dễ khóc vậy sao? Tuy là vậy, nhìn tiểu oa nhi nếu ở kiếp trước còn kém nàng tới 4 tuổi kia khóc sụt sùi như vậy thực sự là không đành lòng, ngón tay lau đi nước mắt trên gò má hồng của nàng – Đừng khóc, ta bây giờ ngoài việc cái gì cũng không nhớ thì cái gì cũng ổn cả.

– Vâng! – Liễu Nhi gật đầu, nén nước mắt nghẹn ngào hỏi nàng – Tiểu thư có thấy mệt chỗ nào không?

– Không có.

Ở đây cái gì nàng cũng không biết, trừ cái tên Hàn Băng Băng cùng tì nữ Liễu Nhi này ra thì nàng bây giờ giống như tờ giấy trắng không có chút gì. Đến cha mẹ của cô thân thể này là ai, thân thể ra sao nàng cũng không biết. Bây giờ mới bắt đầu thấy thất sách, sao lúc đó nàng không hỏi Thanh Tiểu Mỹ một chút a. Bây giờ nguồn khai thác thông tin duy nhất chỉ có ở tiểu nha đầu Liễu Nhi trước mặt thôi.

– Liễu Nhi!

– Vâng thưa tiểu thư?

– Thân thể quá khứ của ta thế nào? Phụ mẫu ta là ai? Còn nữa, hiện tại là triều đại nào?

Liều Nhi chớp mắt nhìn nàng ngậy ngốc một chút rồi có vẻ hiểu ý, nàng lễ phép thuận lại cho nàng nghe.

Đây là Thiên Diệp, triều đại do Tần gia thịnh trị. Hoàng đế mang danh Tần Vật Ly. Còn nàng, họ Hàn tên Băng Băng. Lão nhân gia thân danh là Hàn Thiên, thân mẫu là Diệp Y Vân. Cha mẹ nàng đều đã qua đời từ khi nàng còn rất nhỏ, nguyên nhân thì Liều Nhi cũng không nói với nàng...

– Liều Nhi! – Nàng thực sự thấy có điểm không đúng – Cha mẹ ta vì cái gì mà chết?

Điểm này thực sự có quá nhiều nghi hoặc, thân thể của thân thể này thực sự quá ít, chấp gán lại thì bí ẩn đến khó hiểu.

– Tiểu thư!... – Liều Nhi có chút lúng túng – Quá khứ trước đó của tiểu thư Liều Nhi biết không nhiều, Liều Nhi chỉ mới theo người được một năm... nên...

Vậy là quá khứ của “nàng” cũng chỉ hạn hẹp như vậy thôi sao? Thân thể của nàng chỉ có thế? Cha mẹ nàng vì sao qua đời nàng cũng không biết. Cha mẹ nàng qua đời từ khi nàng còn rất nhỏ, thậm chí còn ẵm trong tay. Thời điểm đấy chết đi, rốt cuộc là vì cái gì?

Lại nói, Liều Nhi chỉ mới theo nàng một năm nay, vậy thì hỏi chuyện một năm nay. Ít nhất nàng cũng phải biết trong vòng một năm nay thân phận của nàng có những biến đổi gì thì mới biết mà ứng phó chứ.

– Liều Nhi, vậy ta muốn biết lý do chúng bắt vào đây. Còn nữa, những việc liên quan tới ta suốt một năm

Nghe qua một lần, Hàn Băng Băng không khỏi cảm thán. Liều Nhi vốn bị thân phụ bán cho một danh gia làm nô tì, bị họ đánh đập hành hạ. Có một lần còn bị đem ném ra trước cửa nhà bêu rêu với toàn thành rằng nàng là a đầu xấu xa, ăn trộm đồ của chủ tử, toan đem nàng ném xuống sông dìm chết. Hàn Băng Băng đi du ngoạn qua đó, thấy không yên lòng liền chuộc thân cứu nàng. Cũng bởi thương cho danh gia nọ, rồi đem Liều Nhi ở bên người, đối xử với nàng rất tốt. Hàn Băng Băng đưa Liều Nhi cùng đi ngao du tứ hải, lộ trình là thẳng tới kinh thành. Không hiểu sao khi đi ngang qua Bắc Thành thì bị một đám người chặn bắt, tẩm thuốc mê rồi nhốt trong gian phòng tối này. Hàn Băng Băng bị đánh thuốc mê bất tỉnh suốt hai ngày, lúc tỉnh lại thì sự thể đã như trên.

Thực là ngắn gọn!!!!

– Liều Nhi! Ta có huynh muội gì không?

– A !Tiểu thư có rất nhiều bằng hữu, nhưng em chưa từng gặp qua ai cả.

Không gặp qua ai? Hàn Băng Băng nhìn không được mà thờ dài. Đây là cái tình huống nào, sao nàng xuyên qua lại gặp vào một cái tình trạng rối rắm như vậy?! Hơn nữa thân là tì nữ bên người Liều Nhi lại có sự hiểu biết về nàng như thế có phải hay không quá ít rồi.

Thanh Tiểu Mỹ sao lại không nói thân phận mình cho Liều Nhi chứ? Mà khoan đã, bản thân nàng không phải là không có cách. Thanh Tiểu Mỹ không phải đã từng dặn nàng nếu muốn tìm hiểu về bản thân thì hãy đến tìm bằng hữu của nàng ta là Bạch Phi Yên ở Yêu Nguyệt Lâu hỏi về Vô Tranh Sơn Trang sao? Nhưng tại sao Thanh Tiểu Mỹ lại không nói gì với Liều Nhi về Bạch Phi Yên? Hay Vô Tranh Sơn Trang? Hay là Liều Nhi không nhớ?

– Liều Nhi! Em có biết ai là Bạch Phi Yên không?

– Sao cơ? – Liều Nhi giật mình nhìn Hàn Băng Băng. Tiểu thư nhà nàng bị mất trí nhớ, hà có gì lại nhớ được Bạch Phi Yên? Lại còn là Bạch Phi Yên?! – Tiểu thư nhớ được chuyện gì?

– Không phải.

Liều Nhi nuốt nước miếng đáp lời – Nàng ta là thất cô nương của Vô Tranh Sơn Trang, là đệ nhất đạo tặc cùng sát thủ. Tiểu thư, người có ấn tượng với nàng ta?

Hàn Băng Băng khẽ lắc đầu. Trong đầu thậm chí còn ghi nhớ thật sâu. Đệ nhất sát thủ, đệ nhất đạo tặc. Thanh Tiểu Mỹ, cô làm cái gì mà lại hảo hữu với tầng lớp này?!

Còn nữa, trong gian phòng đen tối này rốt cuộc là đang ở đâu? Thanh Tiểu Mỹ, rốt cuộc thì cô đã làm cái trò gì mà để kết cục bị người ta bắt giam thế này? Thân phận của nàng hiện tại đã mơ hồ, tình trạng cũng mơ hồ, quá khứ cũng mơ hồ. Thế mà bây giờ còn bị giam giữ ở nơi như thế này?

Mà bất luận về không phải là có thù oán gì chứ? Ở cái nơi cô đại thế này, nữ nhân vô ý bị bắt lại thì có những lý do gì? Chẳng lẽ là tống tiền? Hay là sơn tặc bắt nàng về ép hôn?

Thực không dám nghĩ tiếp.

Rốt cuộc thì nàng đang ở trong tình trạng thế nào đến mức nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Bạch Diễm Tuyết

Hai chủ tớ Hàn Băng Băng đang không biết làm sao, thì một trận tiếng ồn truyền tới.

– Cái gì vậy?!

Chẳng lẽ chúng đến xử lý nàng rồi?!

Nghe loáng thoáng hình như có tiếng quát nạt không kiên nhẫn của nam nhân, cùng tiếng nói hoang mang của không ít nữ tử. Âm thanh mỗi lúc một ồn ào cùng gần thêm giống như hướng Hàn Băng Băng mà đi tới. Không lâu sau, cửa phòng lạch cạch mở khóa, chừng hơn mười cô nương trẻ tuổi bị đẩy vào, phía sau có bốn tên hán nam mặc trang phục binh lính, thắt lưng đeo vũ khí vô cùng uy nghiêm trịnh trọng. Hàn Băng Băng nhú mày, là quân của triều đình? Nói như vậy chuốc thuốc mê bắt nàng đến chỗ này là quân của triều đình? Rốt cuộc là tay chân của kẻ nào? Sao lại vô pháp vô thiên như vậy chứ?

– Tại sao lại đưa chúng ta tới đây? – Một nữ tử áo hồng hốt hoảng túm lấy áo tên quan binh, căn phòng này tối như vậy thực sự khiến nàng sợ hãi.

– Quan gia! Rốt cuộc vương gia đưa chúng ta tới đây làm gì? – Nàng cái gì cũng không hiểu, vô cớ lính trong vương phủ tới nhà cho truyền gọi Vương gia có ý muốn tìm người. Nàng cũng không rõ vì cái gì mà bị đưa tới chỗ này. Còn nữa, đồng người như vậy, dù gì cũng là phủ vương gia... có gì đêm nàng cùng một đám người nữa ở chung một phòng? Rất chật chội.

Tên lính tráng kiện tháo bàn tay đang túm trên áo mình ra, lớn tiếng trả lời lại – Ta chỉ nghe lệnh ở trên giao phó. Các người cứ ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, mai vương gia sẽ cho gọi các người tới để đích thân hỏi chuyện. Nếu không có vấn đề gì sẽ lập tức thả các người về nhà.

Nói xong không màng để ý các nàng rung rung nước mắt đáng thương, chẳng buồn thương hương tiếc ngọc mạnh tay đóng rầm cửa, nhanh gọn khóa cửa lại. Liễu Nhi ở bên cạnh Hàn Băng Băng vì sự hung hãn của chúng mà có chút sợ hãi, liền lui ra phía sau chủ tử, giọng nói cũng có chút run run.

– Tiểu thư...

– Không sao!

Nàng nhất định sẽ thoát khỏi chỗ này.

Hàn Băng Băng nhìn đám nữ nhân nhón nháo lo lắng, có người đã kiềm không được mà nức nở không thôi, ôm lấy nhau một góc mà rí rích an ủi nhau, kêu cha khóc mẹ. Một đám lộn xộn không yên ổn được, khóc cũng không giải quyết được gì... thực sự khiến cho nàng đau đầu.

Chợt chú ý thấy một mỹ nữ diễm lệ thân mặc hoa phục vẫn bình tĩnh như không, chỉ nhú mày nhìn sự bài trí trong phòng... tuyệt không có một chút gì áy náy. Ánh mắt nàng ta lướt qua đám nữ nhân sợ hãi vẫn đang than khóc một góc kia, dường như cũng cảm thấy rất phiền phức, đình tai nhúc nhích mắt.

Sự bình tĩnh của nàng ta khiến Hàn Băng Băng chú ý.

Từ trên người nữ nhân đó toát ra sự cao quý của tầng lớp quý tộc, vốn cho người ta cảm giác bản thân không thuộc về nơi này.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Băng Băng, đại mỹ nhân đó quay người lại, hướng ánh mắt về phía nàng dò xét cũng có điểm tò mò... rồi mỉm cười bước lại gần, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh mà hỏi chuyện.

– Cô nương cũng bị bắt tới đây?

– Không phải vị tiểu thư đây cũng như vậy sao? – Hàn Băng Băng đáp lại bằng một nụ cười nhẹ.

Ánh mắt của Bạch Diễm Tuyết dấy lên thương thức. Tiểu mỹ nhân này thực không tồi, thời điểm này cũng không chút sợ sệt lúng túng, trong một căn phòng thế này, trong tình huống này lại có thể gặp được một nữ tử bề ngoài cùng khí chất xuất sắc như vậy. Nàng thực muốn kết giao.

Ý nghĩ vừa lóe trong đầu liền lập tức thực hiện ngay, Bạch Diễm Tuyết càng thêm thân thiết nắm lấy tay Hàn Băng Băng, biểu tình tựa như thực hận không thể gặp nhau sớm hơn. – Ta là Bạch Diễm Tuyết. Còn cô nương?

Nhiệt tình từ phía Bạch Diễm Tuyết thực sự khiến người ta không thể từ chối, Hàn Băng Băng cũng tùy ý nàng ta mà trả lời – Ta là Hàn Băng Băng, rất vui được quen biết Bạch tiểu thư.

Nói chuyện ở cổ đại thực là lằng nhằng, về câu lời nói đều vô cùng khách khí. Điều này so với bữa tiệc xã giao ở hiện đại nàng bị mấy anh lòi đi cũng chẳng khác nhau là mấy. Thực là gò bó. Giống như khi học tiếng Anh, mở đầu các thầy cô luôn nói rằng khi mở đầu câu chuyện các em thường gặp mẫu...

A : Hi!

B : Hello!!

A : Nice to meet you!

B : Nice to meet you too! How are you?

A : I'm fine! Thank you! And you?!

....

...

Rất dài dòng, rất nhàm chán. Mà sự thực khi đối đáp nói chuyện thực sự lại chẳng mấy khi dùng đến cái mở đầu vớ vẩn cùng dài dòng vãn tự như thế bao giờ.

Lại nói, Bạch Diễm Tuyết sau khi nghe được tên nàng thì rất thích thú, hai mắt sáng rỡ lên càng thêm hào hứng – Hai cái tên của chúng ta nghe qua như có điểm tương giao, ta đối với tiểu thư thực sự rất có hảo cảm, hay chúng ta kết giao làm tỷ muội có được không?

Hàn Băng Băng nghe lời đề nghị của Bạch Diễm tuyết không nén được mà kinh ngạc. Liền nhanh như vậy muốn cùng nàng kết giao? Chẳng lẽ linh cảm tâm linh tương thông của những người trong cổ đại là có thật?!

Nhìn mỹ nhân trước mặt, sự nhiệt tình khiến cho người ta có thiện cảm, dung mạo xinh đẹp cùng quý phái này chắc chắn không phải là một dân nữ bình thường. Nàng vừa mới tới đây, không quen biết một ai... cái gì cũng không rõ. Dù gì nàng cũng có hảo cảm. Hơn nữa, với tình trạng của nàng hiện nay, kết giao với Bạch Diễm Tuyết thực sự là một ý tưởng không tồi.

Cũng không suy nghĩ lâu, Hàn Băng Băng nở nụ cười xinh đẹp gật đầu đáp ứng.

Bạch Diễm Tuyết vui mừng ra mặt, thân mật sát lại gần nàng – Ta năm nay 18 tuổi, còn cô nương thì sao?

Nói tới tuổi tác, Hàn Băng Băng có điểm ngây ngốc. Nàng ở thế kỷ 21 đã là 18 tuổi. Còn ở đây, cổ cơ thể này nàng không được rõ ràng, cũng không biết bản thân mình là bao nhiêu...

Nhìn biểu tình của chủ tử, Liễu Nhi mau chóng hiểu được liền nhanh chóng thay Hàn Băng Băng trả lời – Hồi Bạch tiểu thư! Tiểu thư nhà nô tì vừa mới tỉnh dậy không lâu, trí nhớ toàn bộ đều mơ hồ không rõ. Chủ tử năm nay đã được 17 tuổi rồi.

Nghe được Liễu Nhi nói thế, hai mắt Hàn Băng Băng sáng rỡ. Hóa ra là 17 tuổi a.

– Mất trí nhớ? – Bạch Diễm Tuyết kinh ngạc – Sao lại có thể mất trí nhớ?

Nghĩ tới nguyên nhân, Hàn Băng Băng không khỏi cười khổ. Nói ra chắc chắn sẽ không ai tin, thậm chí họ sẽ nghĩ nàng bị bệnh tâm thần. Vì vậy đành suy nghĩ rồi trả lời cho qua chuyện, cũng có chút trút giận – Cái này thì vị vương gia vô có bắt muội đương nhiên cũng có phần.

Hắn bắt cổ thân thể này đến đây, đương nhiên là cũng có trách nhiệm không thể chối cãi.

Bạch Diễm Tuyết nghe nàng nói vậy sắc mặt hơi chuyển một chút, nhưng nghĩ lại thấy thương cảm. Xích người lại gần Hàn Băng Băng nhẹ nhàng nói – Băng Băng! Muội đừng lo lắng, sau khi ra khỏi đây hãy đến phủ Bạch gia, tỷ sẽ tìm cách chữa khỏi cho muội.

Hàn Băng Băng nghe lời gật đầu, lại hỏi – Nhưng liệu chúng ta có được thả không?

– Chắc chắn! – Bạch Diễm Tuyết quả quyết – Hắn mà dám giữ tỷ sao?

Vừa nói vừa hừ hừ hai cái.

Nhìn sự tự tin của nàng, Hàn Băng Băng cũng có chút yên lòng. Nhưng tâm trí lại dấy lên tò mò. – Tỷ tỷ! Vương gia bắt chúng ta là à?!

Bạch Diễm Tuyết nghe thấy chữ vương gia liền nhũn mày hờn dỗi, nhưng cũng không dám nói lớn tiếng đánh động đám nữ nhân bên kia mà chỉ khẽ nói nhỏ bên tai Hàn Băng Băng – Huynh ấy là Bắc Thành Vương, được hoàng thượng ủy nhiệm toàn quyền cai quản Bắc Thành.

– Vậy sao lại bắt chúng ta? – Nàng vẫn không thể hiểu được. Nếu đã là vương gia, vậy đem bắt nhốt một đám nữ nhân chân yếu tay mềm thế này có mục đích gì? Chẳng lẽ hắn có tư tưởng biến thái? Đem các nàng nhốt vào rồi từ từ thương dụng sao? Mà loại người có ý tưởng biến thái này không phải là một lão già quá tuổi vẫn còn tham sắc cật trời cao hoàng đế xa đây chứ?

Nghe giọng điệu nói chuyện của Bạch Diễm Tuyết dường như đối với hắn có nhận thức. Hàn Băng Băng nhũn mày nhìn Bạch Diễm Tuyết thực lâu, nhìn lâu chăm chú tới mức Bạch Diễm tuyết thấy bối rối.

– Muội sao lại nhìn ta như vậy?!

– Tỷ tỷ! Tỷ có quen biết hắn?

Như bị vạch trần sự thật, Bạch Diễm Tuyết sắc mặt bỗng chốc thay đổi, cười gượng hai tiếng. Lại thấy tiểu muội muội nhìn mình nhử mày càng sâu, Bạch Diễm Tuyết ký hiệu Hàn Băng Băng yên lặng, có chút lúng túng trả lời – Huynh ấy là biểu ca của tỷ.

Nghe Bạch Diễm Tuyết nói xong, Hàn Băng Băng trừng lớn mắt nhìn nàng, không dám tin mà thì thào – Là biểu muội?! Hắn vẫn giam giữ tỷ?!

Tên vương gia này rốt cuộc là biến thái hay là cầm thú?!

– Đây không thể trách biểu ca, tỷ trước giờ đều ở Kinh thành. Phụ thân tỷ chuyển về Bắc Thành làm quan... tỷ là trôn phụ thân về trước nên mới bị đưa vào đây. Hơn nữa, đám binh lính trong vương phủ hầu như đều không biết tỷ.

Hơn nữa trọng điểm nàng ngoan ngoãn bị họ lôi đi cũng là muốn nghịch ngợm một chút.

– Từ từ... – Hàn Băng Băng hoãn lại – Nói như vậy gia binh trong vương phủ đều nhằm vào nữ nhân ở trong Bắc Thành đem đến chỗ này? Diễm Tuyết tỷ tỷ, tỷ là biểu muội của hắn, rốt cuộc là hắn đưa chúng ta tới đây để làm gì?

Bạch Diễm Tuyết lên lút liếc sang đám nữ nhân ở góc kia đang ghé vào nhau. Có lẽ là do mệt mỏi, tất cả đều dựa vào nhau ngủ lấy sức. Nhìn dỡ xét mãi, vẫn là e dè không nói.

Liễu Nhi ngồi bên cạnh cả hai vị tiểu thư này giờ nghe hai người nói chuyện thực sự khiến nàng buồn ngủ muốn chết. Nàng gục gục cái đầu nhỏ nhưng vẫn không dám nhắm mắt. Khó trách, nàng đã hai ngày rồi không dám ngủ mà.

Hàn Băng Băng nhìn vào mắt Bạch Diễm Tuyết liền hiểu được, nhẹ giọng phân phó Liễu Nhi. – Em ngủ đi.

– Tiểu thư! Người không cần phải lo cho Liễu Nhi – Liễu Nhi lác đầu mỗi mệt, cơ hồ cái cổ nhỏ kia sắp gãy tới nơi. – Liễu Nhi không sao!

Hàn Băng Băng khẽ thở dài – Đừng cãi lời ta.

Liễu Nhi nhu thuận gật gật đầu ghé người xuống lóp thảm bên cạnh chộp mắt, không lâu sau đã nghe thấy tiếng thở nhẹ của tiểu a đầu. Hàn Băng Băng ra hiệu cho Bạch Diễm Tuyết: chắc chắn không ai có thể nghe được. Bạch Diễm Tuyết ghé sát vào tai Hàn Băng Băng thì thầm:

– Tất cả những nữ nhân ở đây đều được đưa đến làm khiên chắn cho biểu ca, huynh ấy muốn trốn việc hoàng thượng bức hôn... tỷ nghe phụ thân nói huynh ấy muốn có một vị hôn thê giả.

Hàn Băng Băng kinh ngạc mở lớn mắt, nhưng vẫn có điều không hiểu – Tỷ tỷ! Nếu nói như vậy thì dù gì cũng là nữ nhân trên lãnh địa của hắn. Nếu hắn muốn chọn không phải là dễ dàng sao, việc gì phải đem nhốt chúng ta. Hơn nữa... còn là bắt người.

Đó là nàng còn chưa nói, nếu chỉ cần một nữ tử làm bù nhìn là một việc vô cùng dễ, theo lời nói của Diễm Tuyết tỷ tỷ thì việc này có lẽ đã thực hiện không ít lần. Sao lại phải rườm rà như vậy?! Với lại sách sử không phải nói đơn giản lắm sao? Đối với nam nhân có tiền có quyền như hắn, việc lấy một người vợ là việc vô cùng dễ dàng, thậm chí thê thiếp đầy đàn, a đầu thông phòng thậm chí cũng không ít.

Bạch Diễm Tuyết đau đầu thở dài, cặp mắt đen như ngọc bích cũng ảm đạm ít nhiều – Quan triều khó lường. Hơn nữa biểu ca vẫn chưa tìm được người thích hợp, với lại những được tuyển chọn đều điều hành trong bí mật nên mới phải như vậy.

Dường như có điều gì đó không rõ ràng, Hàn Băng Băng e dè hỏi – Bí mật? Vậy nếu không được chọn?!

Bạch Diễm Tuyết lập tức ngậm miệng, cắn môi ngập ngừng càng làm Hàn Băng Băng sốt ruột. Nhìn vị tỷ tỷ của mình khẽ liếm môi, cặp mắt lác liếc dần đỏ rồi nói với thanh âm nghiêm trọng hơn trước – Cái này tỷ cũng không rõ, tỷ hôm nay để họ đưa đến đây cũng là vì cái này. Tuy là tỷ tin biểu ca không làm thế, nhưng theo như tin đồn mật trong hoàng triều quan lại thì... những nữ nhân không được chọn, vì đảm bảo sự việc không lộ ra ngoài, họ sẽ...

Nói đến đây thì ngừng lại, Bạch Diễm Tuyết nheo mắt nhìn Hàn Băng Băng, khẽ mím môi... ngón tay ngọc kéo qua cổ mình một cái.

– Giết sao?! – Tiếng thốt khẽ của Hàn Băng Băng bị Bạch Diễm Tuyết nhanh tay ngăn lại. Hàn Băng Băng nhìn những nữ nhân mệt mỏi ngủ say kia, ngay mai nếu không được chọn... họ sẽ bị giết người diệt khẩu?!

Tên Vương gia này rốt cuộc có phải là người không? Muốn giết liền giết sao? Ở đây chỉ ít cũng là hơn chục mạng người.

Không đúng, đây không phải là lần đầu tiên hắn tuyển thê. Nói như vậy, việc này đã xảy ra vô số lần?!!!

Hàn Băng Băng vô thức rùng mình.

Những hành vi ác độc của giới hoàng tộc trong lịch sử cổ đại không phải nàng chưa từng đọc qua, việc giết người, hạ sát, ám hại với dân lành đối với họ so với giết một con kiến có lẽ cũng không có gì khác biệt lắm.

Nhưng đọc là một chuyện, chứng kiến lại là một chuyện khác.

– Người như vậy mà tỷ có thể gọi một tiếng biểu ca sao? – Hàn Băng Băng thều thào hỏi, giọng nói có vô vàn sự bất mãn cùng không thể tin.

Nàng quả thực không cách nào hiểu được. Bạch Diễm Tuyết tỷ tỷ dịu dàng ôn nhu như vậy, sao có thể là biểu muội của tên sát nhân mình tanh mùi máu như hần?!

– Băng Băng! Điều này chưa thể khẳng định mà – Bạch Diễm Tuyết cố gắng biện giải – Tính cách của biểu ca không phải như vậy.

Vấn đề chính là số nữ nhân mất tích dấy lên lao xao trong tầng lớp quan lại trong triều, chứ không có chút bằng chứng nào chứng minh biểu ca của nàng giết người cả.

– Không phải như vậy?! Thế thì như thế nào? – Nàng không cho là đúng nói. Càng nghĩ càng bức, Diễm Tuyết tỷ tỷ rốt cuộc là đang nói đến cái gì vậy? Là mạng người đó, đâu thể nói trên dưới không đồng đều như vậy chứ?

– Tỷ cũng không biết! Nhưng tỷ đã hỏi rất nhiều lần biểu ca vẫn không trả lời với tỷ. Nhưng tỷ tin huynh ấy không phải là hạng người như vậy.

Nhìn tỷ tỷ thiết tha biện minh cho cái kẻ mang danh là Vương gia Bắc Thành gì đó, Hàn Băng Băng cũng không muốn nói thêm. Hôm nay biết thế là đủ, quá đủ... Nàng hừ lạnh một cái.

Người tốt? Được! Để mai nàng đi diện kiến tên Vương gia đó, xem rốt cuộc trong hồ lô của hần có chứa thứ gì?

– Tỷ tỷ! – Hàn Băng Băng chạm vào vai Bạch Diễm Tuyết – Tỷ cũng nghỉ ngơi đi.

Bạch Diễm Tuyết có chút lưỡng lự, nhưng cũng gật đầu – Muội cũng nghỉ đi.

Bạch Diễm Tuyết nằm xuống, thâm mình điểm lệ thả lỏng dần dần chìm vào trong mộng.

Hàn Băng Băng khe thờ dài. Có khi nào Diễm Tuyết tỷ tỷ phải lòng cái tên vương gia gì đó không? Cho dù thế nào vẫn khẳng định hần là người tốt. Thực sự là trúng độc của hần rồi, việc hần là nam nhân lấy nữ nhân ra làm bia đỡ đạn thì coi như không nói, cho dù như vậy, cái cách ra vẻ thần thần bí bí của hần cũng khiến nàng không thấy chút hảo cảm.

Thậm chí vô cùng ghét.

Quan lại trong triều tin tức nhanh nhạy, việc có tin hần đem những nữ nhân đó sát hại cũng không phải là không có căn cứ đâu. Thường những quan lại quý tộc quyền lực càng cao, thủ đoạn lại càng tàn nhẫn.

Hàn Băng Băng nhìn những nữ nhân kia, tuy dung mạo của họ không phải điểm lệ như hoa, khuynh quốc khuynh thành, nhưng quả thực cũng là tiểu thư nhà khuê các.

Nàng chẳng lẽ chỉ có thể đứng nhìn họ bị sát hại? Nhưng nàng bây giờ có thể làm được gì? Tỷ tỷ của nàng than là biểu muội của hần cũng chỉ có thể cứu được mạng nàng cùng Liễu Nhi. Còn nàng, đến mình là ai còn không rõ, nàng bây giờ so với họ có khi còn không minh bạch, có khi còn không thông thuộc bằng. Hàn Băng Băng bây giờ không còn là tiểu thư của tập đoàn Thiên Thành Thanh Tiểu Mỹ, tiểu công chúa muốn gì được nấy. Nàng bây giờ, làm được gì chứ?

“Bản thân ngươi đối với tuyết có cảm ứng rất đặc biệt, bớt thời gian tìm hiểu nhé!”

Hàn Băng Băng xoay người nhìn qua khe cửa sổ nhỏ bé, tuyết đang rơi bên ngoài khiến nàng đắm chiều suy nghĩ.

Cảm ứng đặc biệt đối với tuyết? Là cái gì? Điều khiến được nó sao? Sao mà nghe mơ hồ thế!!!

Hàn Băng Băng cười khổ, cuộc đời nàng trôi qua 18 năm quả thực chưa bao giờ nghĩ đến việc phi thực tế như vậy.

Nhìn vào làn tuyết rơi nhẹ nhẹ, nổi bật trong màn đêm, trong lòng thầm gọi:

“Hãy lại đây”

Tuyết vẫn rơi đều đều, chứng nhận cho việc nàng si ngốc. Hàn Băng Băng có chút hờn dỗi lắm bả trong miệng – Điên quá!

Điều khiến tuyết? Việc điên khùng như thế mà có thể sao? Vậy mà nàng cũng khùng khùng muốn thử. Thực là không thể hiểu nổi. Mà thực ra từ lúc nàng đến nơi này, bản thân nàng thực sự bắt đầu làm những việc điên khùng.

Ngả lưng xuống nằm giữa Bạch Diễm Tuyết và Liễu Nhi, Hàn Băng Băng thờ dài.

– Để mai rồi tính vậy.

Hàn Băng Băng nhắm mắt lại, cố gắng tìm cho mình một giấc ngủ thực sớm. Bên ngoài cửa sổ tuyết vẫn nhẹ rơi, gió vẫn hiu hiu thổi. Dưới mái hiên sạch sẽ được che chắn kỹ lưỡng cho căn phòng nhỏ bé, có một đường tuyết dài...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bắc Thành Vương (Thượng)

Sớm, mọi người vẫn đang say ngủ thì nghe thấy tiếng động. Hàn Băng Băng cùng Bạch Diễm tuyết tỉnh dậy giương mắt mở hồ nhìn ra cửa. Một tên binh lính lục cọc mở khóa cửa bằng sắt, tiếng va chạm kim loại thanh thúy giục tỉnh không ít người.

Cửa mở tung ra, tên binh lính bước vào hô to... triệt triệt để để khiến toàn thể nữ nhân trong phòng tỉnh lại.

– Dậy! Tất cả chuẩn bị đến hoa viên diện kiến vương gia.

Hàn Băng Băng chống thân ngồi dậy, mắt hạnh nhìn tên binh lính bước ra, sau đó lại có một vài ti nữ đi vào tay mang theo khay nước cùng lược gỗ, gương đồng đặt xuống bên cạnh các nàng. Nhìn đoàn ti nữ bước ra, Hàn Băng Băng che miệng ngáp nhẹ, uể oải vục nước ấm trong khay lên rửa mặt.

– Muội có ngủ được không? – Bạch Diễm Tuyết vừa chải đầu vừa quan tâm hỏi. Nàng không phải lần đầu tiên ngủ với điều kiện thế này, đi cùng cha khắp nơi nàng còn từng ở những nơi có điều kiện thấp kém hơn nhiều. Còn tiểu muội của nàng nhìn dáng người mảnh mai, như vậy... có lẽ không quen.

– Muội không quen lắm, nhưng cũng chợp mắt được một chút. – Hàn Băng Băng thở dài, mặc cho Liễu Nhi ở sau lưng xoa bóp bả vai cho nàng. Chết tiệt, ngủ không có gối thì thôi, sàn lại cứng như vậy... không phải là chỉ có chút không thoải mái, là toàn thân nàng đều đau. Đặc biệt là cái cổ.

Hắn không phải là Vương gia sao? Đối xử với nữ nhân sao lại hẹp hòi như vậy?

Liễu Nhi giúp Hàn Băng Băng chải tóc. Nhìn mái tóc trong gương Hàn Băng Băng cũng phải cảm thán. Thực cầu kỳ, bên phải cài trâm, bên trái cài trâm... nặng chết nàng.

Xong xuôi, tất cả theo chân tên lính đi đến hoa viên vương phủ. Đi qua không biết bao nhiêu trang viện hoa lệ, thiết kế cổ đại mang đậm khí chất cao quý cùng quyền lực. Lại đi qua một ngã rẽ nữa, Hàn Băng Băng thở dài trong lòng. Sao nhất thiết phải lớn như vậy? Chỗ nào cũng giống chỗ nào, thực khiến người ta hoa cả mắt.

Đi tới giữa hoa viên rộng lớn, tên lính quay lại ra hiệu – Các người ở đây đợi, Vương gia sẽ đến nói chuyện.

Đám nữ nhân vội vàng vâng dạ, Hàn Băng Băng trong lòng chợt lạnh. Diện kiến? Hỏi chuyện? Nói chính xác là các nàng là chuột bạch tới để hần “nghiên cứu” cùng “triển lãm”.

– Băng Băng! Tỷ sẽ đưa muội ra khỏi chỗ này, đừng lo lắng – Bạch Diễm Tuyết ghé sang phía nàng thì thào.

Hàn Băng Băng mím môi gật đầu. Sợ thì nàng không sợ, chỉ là bản năng đề phòng dấy lên. Muốn nàng sợ? Nàng cũng hiểu kỳ Bắc Thành vương gia kia có ba đầu sáu tay gì mà có khả năng đó đây.

– Vương gia tới!

Tiếng hô lớn khiến các nàng giật mình, đám nữ nhân kia sợ hãi vô thức nép vào nhau. Cảm nhận được Liễu Nhi ở phía sau nàng hô nhẹ một tiếng, Hàn Băng Băng nhẹ giọng an ủi nàng, ánh mắt đắm chiều nhìn bóng người cao lớn kia từ phía xa đi tới.

Tới?! Hần rốt cuộc cũng xuất hiện rồi.

Nhìn về phía xa chỉ thấy một đám người đang đi đến, đồng loạt đi sau một nam nhân thân vận cẩm lụa bạc y quý giá, toàn thân toát ra sự bá đạo cùng khí chất quý tộc trời sinh. So với những kẻ khép nép kính cẩn đi bên cạnh thực sự là nổi bật giữa dòng người. Nhìn hần, làm Hàn Băng Băng bất giác nghĩ tới câu ví von:

“Hạc giữa bầy gà”

Nhìn người đó từng bước đi tới gần, bạc y khẽ bay làm nổi bật mái tóc đen dài. Mây kiếm cứng cỏi, hàng mi dài như cánh phượng điểm thêm nét đẹp cho đôi mắt thâm trầm sắc bén, ánh mắt sáng mang đậm khí chất xâm chiếm tựa như chim ưng. Cái mũi thẳng hướng tới làn môi mỏng hơi gợn lên, lạnh lùng nhưng không khỏi gợi cảm.

Hàn Băng Băng thầm thở dài trong lòng. Soái ca, thực sự là rất soái. So với tưởng tượng của nàng về hần đêm qua tựa như một lão già vừa háo sắc vừa xảo quyệt thì thực sự là cách một trời một vực.

Về ngoài hoàn mỹ từ nét mặt cho tới dáng người của hần, cảm giác ôn nhu nhưng lạnh lùng từ hần thâm trầm không thể hiểu rõ, khiến nàng không thể nhìn thấu được.

Tận trong thâm tâm, Hàn Băng Băng bắt đầu ý thức được hẳn là một kẻ nguy hiểm.

– Bái kiến Vương gia! – Những nữ nhân kia kính cẩn hành lễ. Hàn Băng Băng cũng thuận theo mà khẽ cúi đầu. Liếc mắt nhìn sang mặt ai cũng hơi phiếm hồng, rung động lòng xuân. Trai đẹp mãi mãi vẫn là yêu nghiệt, thực là tội lỗi.

Hàn Băng Băng vốn không biết, từ khi được phong vương tới nay, Bắc Thành Vương gia toàn thầy nắm giữ trong tay, mọi sự chỉ có Vương đại nhân là thúc thúc của hẳn toàn lực thi hành. Diện mạo của hẳn thể nào chỉ gói trọn trong các quan viên cấp cao ở Bắc Thành được diện kiến, còn người dân Bắc Thành, gần như không ai được nhìn qua diện mạo của vị Vương gia quyền lực nhưng cũng có điểm thần bí này.

Tần Viễn Kỳ nhìn lướt qua một lượt, bất chợt dừng mắt ở Bạch Diễm Tuyết, mi tâm liền hơi nhíu lại nghi ngờ.

– Dân nữ to gan, còn không bái kiến Vương gia – Tên quan lính phía sau lập tức tức giận hét lên.

– Câm miệng! – Tần Viễn Kỳ có chút khó chịu mà gầm nhẹ – Ta còn chưa lên tiếng, ngươi muốn lạm quyền sao? Lui xuống.

Bạch Diễm Tuyết nhìn tên binh lính vừa cao giọng với nàng sắc mặt trắng bệch run rẩy lui xuống, khẽ bật cười – Biểu ca! Hẳn cũng chỉ là làm đúng bổn phận của mình thôi, không nên trách hẳn.

Tần Viễn Kỳ nhăn mặt – A đầu! Lại không phải là muội giờ trò? Thúc thúc vẫn còn ở kinh thành chưa xuất phát, muội đã lên về đây quậy phá.

Hắn chẳng lẽ không biết nàng là cô tính tới đây, cố ý để binh lính của hẳn đưa tới. Mặc dù ban đầu nhìn thấy nàng hẳn có chút kinh ngạc, nhưng cũng không khó để biết được ý tưởng trong cái đầu nhỏ của nha đầu này. Thử hỏi con gái của Bạch tướng quân xông pha sa trường suốt 30 năm, há lại dễ dàng để lính trong vương phủ bắt đưa tới?!

Làm gì có chuyện gì dễ dàng như vậy?

– Thì không phải muội nhớ biểu ca, cất công về sớm sao? – Bạch Diễm Tuyết mỉm cười, cười... cười đến là vô hại.

– Hừ! Để vài ngày nữa Bạch thúc thúc tới, ta xem muội định trả lời thế nào – Thật là cứng đầu. Vốn dĩ dung mạo cũng điểm lệ hiếm có. Nhưng cũng chính là vì cá tính hiếu động quậy phá đó mà bây giờ vẫn chưa gả ra ngoài. Mà cũng vì mẹ nàng mất sớm, cha nàng không tái hôn liền cưng chiều a đầu này quá thể... bây giờ cá tính mới vô pháp vô thiên như thế.

Aiz~~~ Nha đầu ham chuyện bát quái này ai mà chịu được chứ.

– A! Biểu ca, để muội giới thiệu với huynh một người – Bạch Diễm Tuyết hào hứng kéo tay Hàn Băng Băng đến – Đây là muội muội kết nghĩa của Tuyết Nhi.

Lúc này Tần Viễn Kỳ mới chú ý đến nữ tử áo trắng này. Là nam nhân, dung mạo của nàng thực không thể không khiến hẳn kinh diễm, mỹ lệ như ngọc, thanh thoát như tuyết. Đặc biệt cặp mắt kia nhìn hẳn, ánh mắt lạnh nhạt lạnh lùng nhưng trong suốt khiến ai cũng không thể rời mắt. Ở nàng, Tần Viễn Kỳ có cảm nhận không giống với những nữ nhân khác, hẳn không nhìn thấy sự mê muội hay ngượng ngùng trong mắt nàng. Ánh mắt của nàng thực khiến hẳn có chút mơ hồ rằng mình có phải hay không đa nghi? Hình như nàng không thích hẳn lắm?! (Bích Tuyết : =)))))))))))))) Dạ vâng!!! Mama Tuyết gạt luôn có được không?)

Đặc biệt hơn là hẳn nhìn nàng bao lâu, nàng cũng can đảm mà nhìn thẳng vào hẳn chừng đó. Không có chút lay động, cũng chẳng hề sợ hãi. Mà mang đậm dò xét, thăm dò cùng thách thức.

Thực thú vị.

– Bái kiến vương gia! – Hàn Băng Băng dừng lại tầm nhìn, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

– Không cần đa lễ – Tần Viễn Kỳ mơ hồ hơi lên khóe miệng. Thực lạ, rõ ràng là nàng cúi đầu hành lễ với hẳn, động tác cùng khí chất lại kiêu ngạo cùng cao quý không nói nên lời – Nàng tên là gì?

– Tiểu nữ tên Hàn Băng Băng.

Hàn Băng Băng, Tần Viễn Kỳ âm thầm lặp lại trong lòng – Tên thực đẹp!

Người lại càng đẹp hơn, thực khiến hẳn cảm thấy hứng thú. Tần Viễn Kỳ nhìn nàng, khóe môi bất giác cong lên. Nàng lại là tiểu muội của a đầu kia, khiến hẳn muốn tiếp cận nàng cũng quả nhiên không dễ.

– Vương gia quá khen.

Thái độ của hẳn thực sự là thay đổi xoành xoạch, so với lật bài còn nhanh hơn.

– Được! Nàng và Tuyết Nhi lùi sang bên cạnh đi!

– Vâng! – Hàn Băng Băng gật đầu, yên lặng để Bạch Diễm Tuyết cười tươi như hoa kéo tay sang một bên, im lặng nhìn hẳn dò ánh mắt khỏi nàng mà

nhìn đến hàng nữ nhân bên kia. Sự chú ý của hắn khiến các thiếu nữ ấy vừa vui mừng vừa mong chờ, đồng loạt e lệ cúi mặt xuống che giấu cặp má đỏ bừng.

– Các tiểu thư ở đây, biết được hôm nay các nàng được đưa đến đây là vì sao chứ?

Tiếng nói của hắn trầm lãnh. Có sự lạnh lùng xa cách nhưng lại tràn đầy mê hoặc cùng quyền rũ làm điều đúng biết bao trái tim non nớt nơi kia.

Thực là tội nghiệt!!!!

Bất quá Hàn Băng lại thấy xảo trá. Cái tên Vương gia này rõ ràng là xuyên tạc sự thật, nói dối không chớp mắt. Các nàng nào có bị đưa tới, là bắt đến thì có. Nếu là đưa tới, đối với nàng sao lại chụp thuốc mê chứ?

Những nữ nhân kia lại không nghe thấy tiếng lòng của nàng, nhất loạt thẹn thùng hiền dịu mà lắc đầu – Chúng dân nữ không biết.

– A! Các nàng ở Bắc Thành hẳn cũng biết rõ. Trước giờ ta không mấy khi xuất phủ, toàn bộ thay mặt ta xử lý đều là Vương đại nhân.

Điều này thì ai sống ở Bắc Thành cũng đều minh bạch, vậy nên lần đầu tiên nhìn thấy Vương gia, các nàng ở đây mới không kiềm được mà nhất loạt kinh diễm.

Không ngờ vương gia lại anh tuấn như vậy, ôn nhu như vậy. Trong trái tim thiếu nữ đồng loạt rung động mà mơ mộng xa xôi.

– Bỏn vương bây giờ cũng đến lúc muốn tìm một mối lương duyên hợp ý, nghĩ muốn tìm kiếm một cô gái trở thành vị hôn thê của bỏn vương.

Lời nói ra, hơn mười nữ nhân đều kinh ngạc ngừng đầu lên, song liền lập tức không dám mà cúi đầu xuống thực thấp. Trống tim bang bang đập liên hồi, trong lòng tràn ngập kinh ngạc cùng hi vọng vui sướng.

Vị hôn thê của Bắc Thành Vương, các nàng liệu có nhảm không? Thực sự trên đời có chuyện tốt như vậy từ trên trời rơi xuống?

– Vậy bỏn vương bây giờ sẽ gọi đến từng người, đích thân chọn xem.

Giọng nói của hắn mê hoặc là thế, kết thúc lại kèm theo một nụ cười thực dụ người. Hoàn hảo khiến hơn mười cô gái kia nhu thuận như con nai ngoan ngoan làm theo. Cái gì sợ hãi cùng lo lắng ngày hôm qua đồng loạt bị các nàng ném ra sau lưng không thèm nhìn tới.

Bạch Diễm Tuyết thì chăm chú nhìn, Hàn Băng Băng nhìn sự giả tạo của hắn trong mắt nàng mà càng ngày càng ngứa mắt, càng ngày càng bất mãn. Nàng thâm căn mối. Tuyên thê từ? Hắn muốn lựa chọn, thực đối với việc tuyển nhân viên ở nơi nàng từng sống không khác nhau là bao nhiêu. Vị hôn thê của hắn mà phải thông qua tuyển chọn của hắn thì không nói, nhưng hình thức thực sự...

Thực là không nói thì hơn.

Hàn Băng Băng lấy ngón tay di di thái dương đau nhức, mày liễu sa vào nhau. Cổ đại a cổ đại, trọng nam khinh nữ ăn sâu vào máu rồi. Cái này thực sự không thể trách các nàng, hắn cao quý là thế, quyền lực như vậy. Thử hỏi sao các nàng có thể kháng cự chứ?

Nhưng vẫn là nàng khó mà nhìn vào mắt được!!!

Cổ hủ... nói đi nói lại vẫn thực là cổ hủ.

Tần Viễn Kỳ ngồi xuống chiếc ghế lớn được lót thêm vải gấm, gọi từng người lên. Mỗi người chỉ hỏi vài ba câu rồi để các nàng lui xuống. Làm cái thiếu nữ tâm trạng cứ chấp chôn chìm nổi từ vui sướng lại hụt hẫng không thôi.

Hỏi không bao lâu thì cũng xong, Tần Viễn Kỳ đứng dậy cho gia nhân cất ghế. Hắn khẽ thở dài nói xuống – Thực đáng tiếc, các nàng đều không đạt yêu cầu.

Hàn Băng Băng bắt gặp ánh mắt hoảng.

Không ai cả sao? Vậy chẳng lẽ... hắn sẽ giết người diệt khẩu?

Không thể suy nghĩ lâu thêm. Lời nói căn bản không hề được bản thân nàng dự tính trước thì đã vô thức thoát ra khỏi bờ môi.

– Thực đáng tiếc.

Tần Viễn Kỳ nghe thấy tiếng nàng, quay người lại hướng Hàn Băng Băng mà mỉm cười – Nàng tiếc cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bắc Thành Vương (Trung)

Nhìn thấy nụ cười của hắn, bàn tay nhỏ nhắn của Hàn Băng Băng bỗng chốc ngứa ngáy. Nàng thực sự, thực sự... rất muốn đánh vào cái gương mặt hại dân hại nước mang cái điệu cười cùng phong thái ngà ngón kia. Bạch Diễm Tuyết đứng bên cạnh Hàn Băng Băng tìm nhảy lên một cái, toàn thân lạnh toát. Nàng giũ nhẹ tay áo tiểu muội nhắc nhở. Tối qua vì những lời nàng nói, Băng Băng đã phản ứng rất kịch liệt. Bây giờ lại đứng ra đối mặt với biểu ca, không cẩn thận lại xảy ra chuyện...

Biểu ca của nàng đâu phải người dễ đối phó a!!!!!!

Hàn Băng Băng căn bản cũng không để ý. Nàng vốn dĩ không sợ hắn, cũng không sợ hắn lạm quyền trong lúc tức giận mà đem cái mạng nhỏ của nàng cướp mất. Nàng không sợ chết, vì nàng đã chết một lần rồi. Thực sự không đau, một chút đau đớn cũng không có.

Vì vậy mà nàng thẳng mắt nhìn Bắc Thành Vương gia thanh danh vang vọng kia, đáp lại ánh mắt hiếu kỳ cùng hứng thú, tràn ngập thâm trầm của hắn. Hàn Băng Băng tiếp lời:

– Thực tiếc cho một người như vương gia.

– Tiếc cho bốn vương?

– Một người như vương gia, có quyền, có thế, có dung mạo. Nữ nhân mê mẩn dưới chân người chần hấn không ít. Vương gia hà tất phải bắt người để lựa chọn thế này?

– Ý nàng là... – Tần Viễn Kỳ nhướn mày. Nữ tử này quả nhiên là không sợ hắn, quả nhiên lời nói cũng không sợ hắn nổi giận mà giết nàng. Đối với nàng hắn không có tức giận, chỉ có vô vàn hiếu kỳ, hứng thú... cùng một chút hồ nghi.

Nữ nhân có thể có được khí chất cùng lời nói kiên cường như vậy, thậm chí có sự tự tin khiêu khích quyền lực của hắn... chắc chắn không phải là một nữ nhân bình thường.

Tuy là đối với nàng có hứng thú, nhưng lời nói của nàng rõ ràng là đang khiêu chiến với hắn. Hắn cũng không thể biểu thị ra ngoài rằng hắn đối với mỹ nhân này có hứng thú được.

– Ý tiểu nữ là vương gia lạm quyền áp chế nữ nhân.

Hàn Băng Băng nhìn thẳng vào mắt Tần Viễn Kỳ. Nàng chính là muốn xem, Bắc Thành Vương gia có thể xảo trá vô si đến mức nào.

– Là lạm quyền làm càn – Tần Viễn Kỳ gọi lên khoe môi.

– Thế chưa đủ. Vương gia! Người căn bản không hề hỏi qua ý muốn rằng các nàng có nguyện ý hay không.

Hắn bắt giữ họ như vậy, ngay cả một sự phản đối cũng không thể, từ đầu đến cuối đều hoàn toàn là áp đặt.

Trường hợp của nàng không phải là rõ ràng nhất sao?

– Hàn Băng Băng, ý nàng là bốn vương ép buộc sao?

– Tiểu nữ có có điểm nào nói sai?!

Tần Viễn Kỳ nhìn nàng chằm chằm. Tiểu nữ nhân đó rõ ràng hướng hắn cúi đầu, nhưng thanh âm ngữ điệu không có nửa điểm nhún nhường, thậm chí còn có giễu cợt. Giọng điệu của nàng dường như lúc này nếu hắn nói nàng sai, sẽ chẳng khác nào khiến người ngoài nghĩ rằng bản thân hắn có tật giat mình. Còn nếu hắn không nói, thì rõ ràng biểu hiện nàng đúng.

Nữ nhân này...

– Hàn Băng Băng! Nàng biết rõ bản thân mình đang nói chuyện với ai chứ?! – Nữ nhân như nàng to gan lớn mật, từng câu từng chữ thực sự đều không xem hắn vào trong mắt. Thân là một vương gia nắm giữ quyền lực bao nhiêu lâu nay, đột nhiên bị một nữ nhân khiêu khích quá thực khiến hắn không nghĩ ngờ nàng cũng không được.

– Đêm qua tiểu nữ đã được Diễm Tuyết tỷ tỷ nói qua, biết được người là Bắc Thành Vương. Hoàng tộc duy nhất cai quản Bắc Thành của Đế quốc Thiên Diệp.

– Đêm qua mới nghe qua?! – Tần Viễn Kỳ nheo mắt.

– Vâng!

– Còn trước đó!

– Xin vương gia thứ cho tiểu nữ mu muội. Tiểu nữ khi bị đưa vào vương phủ thì đã mất trí nhớ, nên đối với Bắc Thành Vương gia đây, tiểu nữ nửa điểm ấn tượng cũng không có.

Tần Viễn Kỳ trong lòng nổi lên lửa giận nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Hắn bước lại gần nàng, đấm mắt mỗi lúc càng thêm lạnh lẽo. Bàn tay khô ráp nâng cằm của nàng lên, vuốt nhẹ trên làn da hồng phấn.

– Cho dù vậy, nàng cũng không phải không biết hoàng tộc không nên chọc vào chứ?

– Tiểu nữ đương nhiên hiểu rõ điều này.

– Vậy khiêu khích quyền lực của hoàng thất... – Tần Viễn Kỳ cố ý kéo dài giọng nói – Hàn Băng Băng, nàng nói xem... nàng không sợ bốn vương tra tấn nàng rắn đê kẻ dưới sao?!

Liễu Nhi nghe được hốt hoảng quỳ xuống, dập đầu thực mạnh – Xin vương gia khai ân! Chủ tử của nô tì ngày hôm qua mới tỉnh lại, sớm đã bị mất trí nhớ, nên mới vô ý mạo phạm đến vương gia...

– Đứng lên! – Hàn Băng Băng nhìn Tần Viễn Kỳ, khóe môi lạnh lùng nhả ra hai chữ, lời nói như ra lệnh. Nàng không phục hắn, cũng không cho phép nha hoàn của nàng phải quỳ dưới chân một kẻ như vậy.

– Quý xuống! Bốn vương không cho phép người đứng. – Tần Viễn Kỳ đột nhiên lớn tiếng khiến Liễu Nhi toàn thân run lấy bầy, căn bản sức lực đến đứng lên còn không có. Co rúm quỳ dưới đất.

Hắn vốn dĩ cũng không để ý nhiều đến việc này. Nhưng nữ nhân lớn mật này căn bản không xem hắn ra gì, nàng chính là không đem hắn để vào mắt.

– Khẩu khí không nhỏ! – Tần Viễn Kỳ hừ lạnh. Nữ tử này quả nhiên có bản lĩnh.

– Đa tạ vương gia quá khen! – Hàn Băng Băng cũng không kém, thản nhiên đáp lại. Trong đôi mắt như làn nước trong kia thậm chí còn gọn qua ánh niệm khiêu khích.

Hoàn hảo lột xuống chiếc mặt nạ bình tĩnh của kẻ nào kia, hoàn hảo chọc giận kẻ có quyền lực nhất nơi Bắc Thành rộng lớn này.

– Giỏi lắm!

Bàn tay to lớn đột nhiên miết chặt cằm nàng, siết chặt lấy cái cổ mảnh mai. Lực đạo không chút thương tiếc, giống như muốn đem nàng bóp vụn thành từng mảnh. Ánh mắt lạnh lùng bất cần kia hoàn toàn bị lửa giận thay thế, hừng hực từng ngọn lửa mà nhìn xoáy vào đôi mắt nàng, tìm kiếm sự sợ hãi.

Con đau kéo đến khiến Hàn Băng Băng nhui mày, hàng mi cong khẽ rung động.

– Biểu ca! – Bạch Diễm Tuyết không thể đứng nhìn được nữa, sự tình thực sự càng lúc càng nghiêm trọng. Nàng chạy tới toan giữ lấy cánh tay Tần Viễn Kỳ đang siết lấy cổ tiểu muội ra – Băng Băng còn nhỏ, huynh hãy lượng thứ tha cho muội ấy, muội ấy còn bị mất trí nhớ... thực sự không có chủ ý chọc giận huynh đâu.

– Muội ở yên đó – Tần Viễn Kỳ lớn tiếng ra lệnh, hắn kéo thân thể thanh mảnh lại gần, ghé sát đến gần nàng mà găm khế trong yết hầu – Nói! Nói người sai ở chỗ nào?

– Sai chỗ nào?

– Phải! Chỉ cần người cầu xin bốn vương, bốn vương sẽ niệm tình tha cho cái mạng của người. – Nàng quả thực chọc giận đến hắn rồi.

– Vương gia nghĩ tiểu nữ sai? – Hàn Băng Băng nhìn thực sâu vào mắt hắn, lời nói cố ý đè nén thấp lại – Vương gia quả nhiên “công chính liêm minh”.

– Người... – Tần Viễn Kỳ chẹn họng. Nữ nhân này, nàng thực sự muốn chết?!

– Vương gia! Cầu xin người tha cho tiểu thư của nô tì – Hốc mắt của Liễu Nhi sớm đã tràn lệ, càng thêm hoảng hốt mà dập đầu xuống.

– Liễu Nhi! – Hàn Băng Băng nghiêm túc nhắc nhở nàng, tên vương gia này rốt cuộc cũng chịu hiện nguyên hình – Vương gia! Bộ dáng này quả thực đúng với phong thái của người!

– Băng Băng! Muội đừng nói nữa – Bạch Diễm Tuyết cũng bị lời nói của Hàn Băng Băng làm cho hoảng loạn. Nếu muội ấy còn nói nữa, nàng thực sự nghi ngờ biểu ca liệu còn đủ trấn tĩnh hay không duy trì bản thân không giết chết muội ấy.

Thực không thể dễ như vậy, liền vội vàng chạy tới túm lấy bạc y kia – Biểu ca...

– Muội đi ra phía kia! – Hắn một chút cũng không nhìn Bạch Diễm Tuyết lấy một lần, giọng nói của hắn mang theo nồng đượm huyết sát, khóe môi cong lên thành một hình vòng cung đẹp đẽ cùng quý dị – Hàn Băng Băng! Nàng nói xem, nàng như vậy bốn vương có nên giết nàng không?

Sự lạnh nhạt cùng giọng điệu lớn mật của nàng rõ ràng triệt để khiêu khích hắn.

– Giống như việc ngài sắp làm phải không? – Hàn Băng Băng nhếch môi cười. Hắn đã nói thẳng, nàng cũng không cần nể nang nữa – Nếu như không thể chọn được người như ý ngài, thì toàn bộ sẽ bị ngài trừ khử, tránh mang sự việc truyền ra ngoài.

Những thiếu nữ kia này giờ nhìn thấy bạch y nữ tử tranh cãi lớn tiếng cùng sự giận dữ của vương gia, trong lòng đã hoảng loạn một đàn. Nhưng khi nghe thấy từ miệng nàng nói đến việc vương gia sẽ “trừ khử” thì toàn bộ đồng loạt thất kinh, tay chân run rẩy bầy, thân thể xụi lơ xuống đất... hồn phách cũng không biết đã tẩu tán đến tận phương nào.

Tần Viễn Kỳ không có thời gian và tâm trí để quan tâm những việc đó, trong mắt hắn hiện tại cũng chỉ có nữ nhân gan to miệng độc trước mặt. Nàng hét lần này đến lần khác coi thường hắn, công khai khiêu khích tôn nghiêm cùng quyền lực của hắn. Dù gì hắn cũng là Bắc Thành Vương trấn thủ Bắc Thành suốt bao năm nay, người kính trọng tôn sùng hắn còn không hết. Còn nàng, chỉ là một nữ nhân nhỏ nhỏ mà dám... ..

Tức giận cứ ngùn ngụt dâng lên trong lòng hắn, lửa cháy đỏ rực trong hốc mắt, tay hắn bắt giắc siết lấy cổ nàng, bóp chặt.

– Dân nữ to gan, người giỏi lắm. Cả gan dám giễu cợt bỏ vương? Người cho là bản vương không dám giết người sao?

– U’...

Đau...

Hàn Băng Băng nhắm chặt mắt, tay hắn giống như đá thạch. Không chút nương tình mạnh bạo siết lấy cổ nàng.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi thất kinh, thập phần hoảng hốt.

– Biểu ca! Xin huynh nương tay. Muội ấy thực sự không cố ý – Diễm Tuyết tha thiết khẩn cầu, thân thể nhỏ bé của Băng Băng làm sao chịu nổi – Biểu ca! muội ấy sẽ chết mất...

Hàn Băng Băng có chút giãy dụa. Sức nàng yếu đuối, căn bản không thể giằng ra... Tay hắn thực sự dùng sức rất mạnh, từng chút từng chút cướp đi hơi thở của nàng.

– Hàn Băng Băng! Bản vương cho người một cơ hội, mau nói!

– Ừm... – Nàng mím chặt làn môi mỏng, sức lực bị rút đi khiến bờ môi có vài phần trắng bệch. Chân mày thanh mảnh sa sát vào nhau, hơi thở mỗi lúc một mong manh đứt quãng.

– Nói! – Tần Viễn Kỳ tức giận mà gầm lớn bên tai nàng, sâu thẳm trong cặp mắt đen thoáng qua sự rung động nhìn nàng đến chết cũng không mở miệng. Nữ nhân này sắp chết rồi vẫn cứng đầu như vậy sao?

Đám nữ nhân kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt, sắc mặt ai nấy trắng bệch, lấy tay bịt miệng mình lại ngăn cho bản thân không kiềm được mà hét lớn.

Bắc Thành Vương gia, sao lại có thể... tàn bạo như vậy?!

– Tiểu thư! Người hãy xin lỗi vương gia đi tiểu thư..

– Băng Băng! Muội nói gì đi chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn ấy càng lúc càng tím tái, muôn phần khó chịu. Tần Viễn Kỳ nhìn nàng tỏ vẻ thấy chết không sờn, bản thân hắn cũng bắt đầu nôn nóng.

– Người có phải dù chết cũng không muốn cầu xin bản vương tha cho người?

Không thể nói, Hàn Băng Băng cố gắng hé mở cặp mắt tràn ngập sương mù, hình ảnh của hắn trước mặt nàng mỗi lúc một xa, mỗi lúc một mờ nhạt. Nàng gắng gượng sức lực cuối cùng khiến tứ chi của nàng bắt đầu không có cảm giác mà cười.

Cười đến nhột nhạt...

Nụ cười yếu ớt ấy đâm thẳng vào tim Tần Viễn Kỳ, khiến khóe mắt hắn khẽ đau, bờ môi mỏng cũng không khống chế được mà mím chặt.

Thân thể nàng mỗi lúc một mềm nhũn, lá dãn trong tay hắn. Cảm nhận được nguồn sống của nàng đang trôi đi, Tần Viễn Kỳ có chút rối loạn. Nữ nhân này đến lúc này vẫn nhất định không cúi đầu sao.

Cánh tay hắn bắt giắc run lên, bắt lực buông nàng ra.

– Khụ... khụ... – Thân hình Hàn Băng Băng rơi xuống đất, không khí đột ngột tĩnh đến khiến nàng ho khan liên tục.

– Tiểu thư... – Liễu Nhi nức nở lê đến bên cạnh nàng đỡ lấy thân thể chủ tử.

– Ngươi gọi lắm! Ngươi từng nói các nàng có sự lựa chọn của riêng mình phải không?

Hàn Băng Băng mặt nhợt nhạt nhìn hắn. Sức lực của nàng sớm đã bị rút cạn, hoàn toàn không còn chút hơi sức nào để trả lời.

– Được! – Hắn nhìn nàng, sự lạnh nhạt khiến không gian xung quanh dường như giảm nhiệt đi vài phần – Bỏn vương cho các ngươi lựa chọn.

“Để bỏn vương xem, nàng rốt cuộc có thể lì lợm đến mức nào?”

– Đem các nàng lên lầu cao nhất của Thiên Vân Các! – Hắn bá đạo ra lệnh, khuôn mặt tuấn mỹ mang đậm ý hiếu thắng.

Hắn không tin hắn lại thua nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bắc Thành Vương (Hạ)

– Đưa các nàng lên lầu cao nhất của Thiên Vân Các!

Lầu cao nhất của Thiên Vân Các?!

Binh lính nghe lệnh liền lập tức hành động, mặc cho tiếng kêu khóc của những thiếu nữ kia hoa lê đài vũ đến mức nào, mặc cho lời cầu xin tha thiết của nàng rung động lòng người đến đâu. Mạnh bạo lạnh lùng áp tải các nàng tới Thiên Vân Các.

– Ta có thể tự đi! – Hàn Băng Băng gạt tay tên lính ra, chống tay kiên cường đứng dậy.

Liễu Nhi dìu nàng đứng dậy, nhẹ nhàng chống đỡ một phần sức lực của chủ tử do quá suy yếu mà lòng không khỏi lo lắng.

Thiên Vân Các? Nghe cái tên cũng đã đủ cho người ta hiểu.

Các thiếu nữ cùng Hàn Băng Băng được đưa tới một tòa lầu cao ngất, binh lính giải các nàng lên đỉnh tòa lầu, vào một gian trường cao nhất rồi đóng sầm cửa đi xuống, khóa lại.

Hàn Băng Băng nheo mắt. Không cho các nàng xuống? Khóa nhốt ở trên này?

Tên Vương gia đó rốt cuộc có ý gì?

Hàn Băng Băng bỏ sự nâng đỡ của Liễu Nhi ra, chậm bước đi tới hàng chấn bằng gỗ quý được gém thêm một bản lụa lớn nhằm che gió mà nhìn xuống. Trong lòng phút chốc sáng tỏ phần nào, nơi này thực cao. Nếu tính ra phải hơn mười mét. Bắc Thành Vương, tòa lầu này của ngươi quả nhiên không uổng phí quốc quý của Thiên Diệp. Xây thực đẹp, cũng thực đồ sộ.

Bạch Diễm Tuyết chạy theo Tần Viễn Kỳ tới chân tòa Thiên Vân Các, nhìn lên gác cao nhất kia không khỏi lo âu cùng hốt hoảng – Biểu ca! Rốt cuộc là huynh định làm gì?

– Rửa sạch cho tôn nghiêm của ta! – Tần Viễn Kỳ nhếch môi cười, nhìn lên thấy nữ tử bạch y đang đứng bên thành lầu nhìn xuống hắn, vạt áo nàng theo gió đông mà bay loạn, bóng dáng mảnh mai mờ ảo kia thực khiến cho người ta thương tiếc, cũng đẩy lên cho hắn mong muốn có thể bắt lại điều mờ ảo mơ hồ kia.

– Hàn Băng Băng! – Hắn gọi lớn – Ngươi nói muốn có sự lựa chọn, bỏn vương sẽ đáp ứng cấp cho ngươi ba điều.

Tay hắn xoay vòng chiếc chìa khóa mà binh lính mới dâng lên. Bạc môi cười tới mê người, cũng tràn ngập mưu mô.

– Thứ nhất, nếu ngươi xin lỗi bỏn vương. Bỏn vương sẽ lượng thứ mà thả ngươi cùng những nữ nhân trên kia xuống.

Nhìn mỹ nhân trên đài nhú mày nheo mắt. Tần Viễn Kỳ đương nhiên hiểu nàng đối với điều này vô cùng không muốn làm.

Không sao! Hắn còn cách khác.

– Thứ hai, nếu ngươi có thể từ trên đó mà tự xuống được đây. Đứng trước mặt bỏn vương mà lấy chìa khóa, thả được các nàng ra thì bỏn vương sẽ tha cho các nàng đi. Nửa điểm cũng không trừ cứu.

Hàng chân mày thanh mảnh ấy càng cau lại. Lấy chìa khóa từ hắn? Tự xuống? Từ đây xuống đó cao tận mười mấy mét. Hắn muốn nàng nhảy xuống nát xác sao?

Cơ mà chưa để cho nàng suy tính nhiều, Tần Viễn Kỳ lại tiếp tục.

– Còn nếu người cả hai điều đều nhất định không chọn. Hàn Băng Băng! Những nữ nhân đó sẽ vì sự mạo phạm của người mà cùng người chết chung. Chờ qua đến thu xác đi.

Hắn cười, nụ cười tự tin đến cực điểm. Nàng dám khinh miệt hắn, hắn sẽ cho nàng biết thế nào là phải trả giá. Hắn không tin nàng chịu được khí lạnh thế này ở một nơi như thế, có thể mạng của nàng nàng có thể không cần. Nhưng còn nữ nhân khác...

Nghĩ đến đây, ý cười nơi đuôi mắt Tần Viễn Kỳ càng thêm sâu.

Mỹ nhân này không phải vì những nữ nhân kia mà công khai đối đầu với hắn sao?

.

– Làm sao đây?! – Một nữ nhân bắt đầu hốt hoảng.

– Liệu... chúng ta có chết không?

Những nữ tử trên lầu nức nở sợ hãi, thậm chí còn có người nhìn Hàn Băng Băng bằng ánh mắt căm ghét đến cực điểm – Tất cả là tại nàng ta, nếu không chúng ta đâu phải chịu hình phạt như vậy?

Hàn Băng Băng lạnh lùng nhìn lại nàng ta – Có ý gì?

– Phải! Là tại người, nếu người không mạo phạm vương gia thì chúng ta đâu phải bị đem nhốt trên Thiên Vân Các này.

Những lời nói càng lúc càng thâm độc, thậm chí còn mắng chửi nàng. Nếu không phải sự bình tĩnh cùng lạnh lùng trên gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn giữ nguyên như cũ, khiến những nữ tử đó e dè không dám động tới. Chỉ e đến bạo lực các nàng ta cũng dùng tới rồi.

– Cô nương! – Có một thiếu nữ yếu đuối nhu mì ngược khuôn mặt tràn ngập nước mắt nhìn Hàn Băng Băng, thấp giọng cầu xin – Cô nương hãy cầu vương gia tha tội có được không, chỉ cần như vậy... vương gia sẽ cho thả tất cả chúng ta.

– Cầu xin hắn?! –

– Phải!

Nói đến đây, các nữ nhân kia mới đồng loạt nhớ ra, liền lập tức ngừng khóc. Tất cả đều nhìn Hàn Băng Băng cầu xin không ngớt.

– Cầu xin cô nương! Ở nhà ta còn cha mẹ già, nếu ta chết ở đây... ai sẽ chăm sóc họ?

Sau đó là một tràng khóc than thảm thiết.

Liễu Nhi nhìn các nàng mà hốc mắt cũng rung rung, bàn tay nhỏ nhắn trắng bệch nắm chặt lấy vạt áo của chủ tử. Chủ tử chưa nói gì, nàng cũng không dám cầu xin... Chỉ có thể giương cặp mắt mong nước nhìn tiểu thư mong chờ.

Hàn Băng Băng im lặng nhìn xuống nam nhân tiêu sái vẫn nhôn nhơ thái độ mà nhìn nàng kia. Trong lòng sóng dậy, hắn kéo tất cả lên đây... hoàn toàn là đánh đòn tâm lý với nàng.

Người được lắm!

Thiên Vân Các xung quanh đều trống trơn. Nếu không thoát khỏi đây, các nàng nếu lâu thì có thể cầm cự được 3 ngày, còn nhanh thì chưa tới một ngày là đã chết.

Không chết vì khát, cũng chết vì lạnh.

Con gió buốt lướt qua vành tai của nàng, cuốn bay mái tóc dài cùng vạt áo trắng. Hàn Băng Băng mở miệng – Bắc Thành Vương! Người nói lời giữ lời chứ?

Nàng quả nhiên thông minh! Biết rõ thế sự... rất tốt!!!

Tần Viễn Kỳ hài lòng ngập tràn, nói lớn lên trên – Bỏn vương nhất ngôn cửu đỉnh. Đã nói là làm, tuyệt đối không thất hứa.

Hàn Băng Băng nhìn những nữ nhân kia ánh mắt mong chờ không thôi đang dán vào nàng, nắm tay siết lại càng chặt tấm vải lụa lớn bên cạnh nàng.

Nàng quyết định thực nhanh, tốt lắm.

– Được! Nói đi! – Vậy cuối cùng hắn cũng là người thắng!

– Ta chọn điều thứ hai! – Lời nói của nàng nhẹ nhàng, thân nhiên. Vừa kết thúc câu thì nhân ảnh nhỏ nhắn đã ngay lập tức phóng ra không trung.

– Tiểu thư!!! – Liễu Nhi bàng hoàng, căn bản không kịp phản ứng mà ngăn lại.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

“Ta chọn điều thứ hai!”

Tần Viễn Kỳ kinh hãi nhìn nhân ảnh màu trắng từ trên cao kia lao ra, trong lòng liền tràn ngập trong bàng hoàng cùng hồi hận. Nữ nhân ấy... thực sự phải quạt cường buống bình đến vậy sao?

Cầu xin hân tha thứ, thực sự đâu hề khó.

.

Tần Viễn Kỳ vội bước lên một bước toan phi thân lên đón nàng, nhưng đột nhiên toàn thân hắn dừng lại nhìn chằm chằm nhân ảnh kia.

Tay nàng cầm một tấm vải lớn căng ra, gió tốc ngược lên khiến bóng dáng của nàng từ từ đáp xuống.

Trước khi nhảy xuống, Hàn Băng Băng đã nhanh tay giựt phăng chiếc rèm che với hi vọng lực gió từ đây xuống dưới có thể giúp nàng đáp xuống đất mà không có việc gì. Hàn Băng Băng vốn không dám chắc lắm, vì độ cao ở đây khá nguy hiểm, hơn nữa chất liệu tấm vải mà nàng đang cầm trong tay không biết có thể ngăn được bao nhiêu gió để mượn lực đỡ. Phương thức này căn bản bộc phát, cũng có đôi chút liều mạng.

Tốc độ rơi của nàng hiện tại có chút giảm đi, nhưng vẫn khá nhanh. Áp lực cùng lo lắng bắt đầu dâng lên trong lòng. Có lẽ nàng sẽ không chết, nhưng chi e là lực rơi xuống vẫn khá nặng... có thể sẽ gây chấn.

Làn tuyết trắng phía dưới đột nhiên cuộn lên thành một con ốc nhỏ, bay lên ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nàng như muốn đỡ lấy. Những bông tuyết mỏng manh xoay quanh nàng quyến luyến, bao quanh vài áo trắng như tuyết cho tới khi nàng rơi xuống.

– A.. – Hàn Băng Băng khẽ kêu ra tiếng, tấm vải lụa cũng theo gió thổi mà trôi ra khỏi người nàng. Hàn Băng Băng kiểm tra thân mình, hình như không có vấn đề gì.

Lại nghĩ một lúc liền thâm mắng trong lòng. Hôm nay nàng rõ ràng là xui xẻo, bị rơi xuống đất tận hai lần.

– Tiểu thư! Người không sao chứ? – Liễu Nhi đứng trên lầu hô lớn xuống, nàng cùng đám nữ nhân nghiêng hẳn người ra thành lầu... vẫn chưa hết bàng hoàng. Nhìn chủ tử đáp xuống đất dương như bình yên trong lòng vừa sợ hãi lại vừa vui sướng.

– Không sao! – Hàn Băng Băng đứng lên, từ dưới chân đột nhiên truyền lên một cơn đau buốt khiến nàng đứng dậy không nổi mà ngã xuống đất.

Chết tiệt! Vẫn biết là không tốt đẹp gì mà.

– Băng Băng – Bạch Diễm Tuyết cũng chạy đến cạnh Hàn Băng Băng từ sớm, vội vã đỡ lên – Sao thế?

Hàn Băng Băng cắn môi nén xuống cơn đau – Muội nghĩ là mình bong gân rồi.

– Cái gì? – Bạch Diễm Tuyết hốt hoảng – Có sao không? Để ta nắn lại cho muội.

– Để lát nữa cũng không sao! – Hàn Băng Băng cười nhẹ, sự đau đớn dưới chân khiến vầng trán nàng lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh. Kể ra cũng không đến nỗi, nàng nhảy từ trên đó xuống vốn chỉ mong có thể bảo toàn mạng sống. Nay cái mạng của nàng một chút cũng không hề gì, chân tay cũng không chút sưng nề. Chỉ một chút đau đớn đối lại thể này, nàng phải cảm ơn lão thiên mới đúng.

Mỉm cười gạt tay Bạch Diễm Tuyết ra, Hàn Băng Băng cắn môi bước từng bước tới trước mặt Tần Viễn Kỳ. Trên gương mặt tuấn mỹ của hắn vẫn chưa vui đi kinh ngạc cũng rối loạn. – Ai dạy cho ngươi cách đó?!

– Không cần ai dạy cả! – Hàn Băng Băng vẫn ngữ điệu như vậy với hắn mà đáp lại, giựt đi chìa khóa trong tay hắn rồi quay trở lại Thiên Vân Các.

18 năm sống ở hiện đại cũng không phải là uổng phí, bản thân nàng đã từng là tiểu thư của tập đoàn Thiên Thành. Dù cha nàng luôn luôn bận rộn không có bao nhiêu thời gian để quan tâm đến người con gái út là nàng, nhưng về phương diện nào đi nữa cũng không để cho nàng phải lo lắng, đối với nàng bất cứ điều gì cũng chấp thuận. Nên việc nàng thường cùng anh trai là Thanh Mặc Kim yêu thể thao mạo hiểm đi nhảy dù. Nên việc nhảy xuống từ độ cao hơn nghìn mét nhảy xuống, nàng cũng đã từng ném qua rồi.

– Biểu ca! – Bạch Diễm Tuyết nhìn Tần Viễn Kỳ ngây ngốc nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia mà mỉm cười – Huynh thua rồi!

Tần Viễn Kỳ không trả lời, nhưng sâu trong ánh mắt mơ hồ xuất hiện ý cười lấp lánh.

Đợi đến khi Hàn Băng Băng cùng tất cả đi xuống, Liễu Nhi cẩn thận diu chủ tử đi từng bước thực chậm. Chân của nàng vẫn có vấn đề, vẫn là có người diu vẫn tốt hơn.

– Vương gia! Người nói nếu ta có thể làm được điều thứ hai, có thể đem chuyện này một chút cũng không truy cứu có phải không?

Tần Viễn Kỳ gật đầu.

– Vậy là được rồi! – Hàn Băng Băng khẽ cười, chậm bước theo sự dìu đỡ của Liễu Nhi đến trước Bạch Diễm Tuyết – Tỷ tỷ! Muội đi đây!

– Khoan đã! Chân muội như vậy, còn bệnh mất trí nhớ của muội nữa – Bạch Diễm Tuyết nhất định không đồng ý – Đến Tể tướng phủ đi, tỷ tỷ sẽ mời đại phu đến chữa bệnh cho muội.

Hàn Băng Băng mím môi. Tình trạng của bản thân nàng hiện tại thực sự không thể đi đâu, quan trọng là trong người nàng không có tiền... cũng không biết đường đi thế nào. Vậy nên đành gật gật đầu.

– Được! Chúng ta đi! – Bạch Diễm Tuyết mỉm cười vui vẻ, dắt theo tiểu muội toan muốn rời đi. – Biểu ca! Vậy tiểu muội đi trước!!

Hàn Băng Băng cũng hướng hần mà cúi đầu – Vương gia! Cáo từ!!

“Hẹn không gặp lại!” – Trong lòng nàng hưng hăng bồi thêm một câu.

– Nàng định đi đâu?! – Tên nam nhân kia nãy giờ im lặng bây giờ bỗng nhiên lại mở miệng.

–...?!!! – Hàn Băng Băng nhìn hần tỏ vẻ không hiểu. Còn có việc gì nữa? Gọi các nàng lại làm gì? Chẳng lẽ muốn thất hứa sao?

– Vương gia có gì chỉ bảo?

– Các nàng có thể đi! Nhưng nàng thì không được. – Tần Viễn Kỳ mỉm cười. Nàng muốn thoát khỏi hần, hần lại càng không cho nàng toại nguyện.

– Cái gì?! – Hần muốn nàng nhảy từ trên xuống, nàng đã nhảy rồi. Hần còn muốn gì nữa? – Vương gia! Người định lật lọng?!

– Biểu ca! – Bạch Diễm Tuyết cũng không đồng tình mà nhăn mặt – Huynh làm vậy là không được đâu!

– Nàng đã chọn rồi, nhưng trong câu nói của bốn vương không có câu nào nói là nàng có thể đi cả.

Cái gì? Hần... hần sao lại có thể biến có thành không như thế?

– Biểu ca!!!

– Nàng có thể đi!!! Nhưng mạng nàng... – Hần cố ý ngân dài giọng nói, ánh mắt quét sang những nữ nhân bên kia – Đổi cho họ là được rồi.

– Ngươi... – Hàn Băng Băng tức giận nhìn hần, cũng không thềm dùng kính ngữ. Hần có thể trơ trẽn như vậy?

Đám nữ nhân kia nhìn Hàn Băng Băng hoảng loạn không thôi.

Liễu Nhi túm chặt lấy vạt áo của chủ tử. Nàng không muốn ở đây chút nào, nhưng còn những người khác...

– Vô si... – Nàng phần uất gần ra từng chữ. Nàng dám thề, cả đời nàng sống suốt mười tám nay nay chưa bao giờ đối với bất cứ ai lại thấy phần nợ như vậy.

Nhìn sự trông chờ cùng nghiêng nghiêng chắc thắng của hần, nàng cắn chặt môi. Nàng thực sự... thực sự... rất ghét nam nhân này.

Hần rõ ràng là đem nàng ép đến đường cùng mà.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lưu Lại Vương Phủ.

– Biểu ca! – Bạch Diễm Tuyết bức mình lờm Tần Viễn Kỳ. Hôm nay biểu ca của nàng lại đặc biệt đối với Băng Băng mà xoay vần muội ấy liên tục, rốt cuộc là huynh ấy muốn cái gì? Chuyện đã hứa rồi thì không được phép lật lọng mà.

Tần Viễn Kỳ không để ý, mắt nhìn không chuyển vào phản ứng của mỹ nhân trước mặt. Nhìn từng thay đổi trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

Làn môi hồng mím lại thành một sợi chỉ mỏng. Hàn Băng Băng cố gắng điều chỉnh hơi thở, cố gắng giữ lại chút bình tĩnh. Mí mắt nàng khép lại, che đi đôi mắt ngập tràn lửa giận, ngon tay đưa lên di di thái dương đau nhức mà thì thầm với Liễu Nhi – Em bảo các cô nương đó đi đi.

– Tiểu thư... – Liễu Nhi không đành lòng mà ngập ngừng – Còn tiểu thư...

– Ta không có việc gì! – Hàn Băng Băng nghiêng răng tức giận, bàn tay nắm lại thật chặt đến mức những ngón tay đâm vào da thịt, rỉ máu.

Hắn muốn chơi?

Được! Nàng chơi với hắn đến cùng.

Liễu Nhi tâm không muốn, tình không nguyện mà đi đến trước các nữ nhân truyền đạt lại, một số nghe xong liền hào hứng rồi đi ngay. Nhưng có một vài người vẫn chần chừ đứng lại, cô nương vừa nãy hai mắt đầm lệ cầu xin Hàn Băng Băng giờ đây cũng xúc động cùng áy náy – Đa tạ cô nương! Nhưng như vậy... thực sự...

– Không cần phải thấy áy náy với ta – Hàn Băng Băng ngắt lời nàng – Ta là cam tâm tình nguyện ở lại.

Nàng không tin, nàng không đầu được với hắn.

Nàng chính là muốn xem, Bắc Thành Vương gia sẽ giữ nàng lại như thế nào.

Cô nương áy náy môi, mặc dù áy náy thì thế nào? Nàng cũng không thể ở lại nơi này gánh sự thịnh nộ của vị vương gia bí ẩn này. Cho dù vào tình trạng nào, người ta vẫn theo bản năng mà nghĩ cho sự an toàn của mình đầu tiên.

– Cô nương! Ân huệ này nếu có dịp nhất định tiểu nữ sẽ báo đáp.

Liễu Nhi nhìn những thiếu nữ áy cuối cùng cũng theo binh lính dẫn đường mà rời đi, nàng xót xa bước lại gần chủ tử. Tình cảnh này, đúng là chủ tử phải chịu thiệt thòi nhiều nhất.

– Liễu Nhi! Nếu em muốn cũng có thể đi – Lần này vào đích thân vào hang hổ thực sự không an toàn, nhất là con hổ lại là một kẻ gian xảo quỷ quyết khó dò kia. Ở nơi này rất nguy hiểm, nàng cũng không muốn Liễu Nhi phải chịu khổ sở. Nàng đã hứa với Thanh Tiểu Mỹ sẽ chăm sóc tốt Liễu Nhi, nhưng cũng không thể để Liễu Nhi gánh chịu nguy hiểm cùng mình được.

Liễu Nhi bình thường yếu đuối lúc này lại hết sức quật cường mà chấp nhất – Tiểu thư! Tiểu thư ở đâu Liễu Nhi sẽ theo người đến đó.

– Liễu Nhi, em không hiểu – Hàn Băng Băng kiên nhẫn khuyên giải – Đây không phải là một nơi an toàn.

Liễu Nhi vẫn khẳng khái lắc đầu – Chỉ cần tiểu thư không đuổi Liễu Nhi đi, Liễu Nhi sẽ không đi đâu cả. Cho dù có chết em cũng muốn chết cùng tiểu thư.

Nói đến đây, cặp mắt vẫn còn nét ngây thơ kia tràn ngập nước mắt.

Hàn Băng Băng cảm động nắm chặt tay Liễu Nhi, mắt liếc nhìn đám nữ nhân đang từng bước rời khỏi vương phủ, vài người trong họ vẫn thỉnh thoảng quay lưng lại nhìn về phía nàng. Họ đi rồi, đánh đổi lại chính là bản thân nàng phải ở lại nơi này...

Hàn Băng Băng nắm chặt tay Liễu Nhi, đem nàng ra sau lưng mình để bảo hộ. Nếu sự tình đã thế này, nàng chỉ còn cách tìm đường thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

– Vương gia! Người muốn trừng trị ta thế nào?

Hắn hẳn là sẽ rất tức giận, năm lần bảy lượt làm khó nàng như thế lại vẫn cương quyết giữ nàng trở lại... thái độ của hắn đối với nàng thực sự khiến Hàn Băng Băng sâu sắc cảm nhận được rằng kẻ ấy: Bắc Thành Vương đối với nàng có dự tính sâu xa.

Nếu hắn không phải giữ nàng lại hành hạ cho hả giận, thì chắc chắn hắn nhìn thấy từ nàng có điểm hắn cần.

Chính xác hơn, hắn muốn dùng nàng cho việc gì đó.

Tần Viễn Kỳ đuôi mắt có chút ngượng đi sự lạnh lùng, thậm chí còn có chút ý cười mơ hồ.

– Ai nói rằng ta muốn trừng trị nàng.

– Vậy người có điều gì muốn chỉ bảo sao?

– Không có!

– Vậy rốt cuộc là người muốn cái gì? – Hàn Băng Băng có điểm mất kiên nhẫn.

– Ta chỉ là muốn nàng lưu lại vương phủ một thời gian.

– Ta không muốn! – Lưu lại vương phủ một thời gian? Nói thực là hay!

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ, biểu tình tràn ngập hứng thú trong đôi mắt kia – Nàng được chọn sao?

– Ngươi...

– Biểu ca! Việc này sao có thể – Bạch Diễm Tuyết bị làm lơ này giờ cũng không thể đứng ngoài mãi – Muội không đồng ý, Băng Băng sẽ đến Bạch Tướng phủ với muội.

– Tuyết Nhi! Đừng có xen vào chuyện này – Tần Viễn Kỳ trầm giọng.

– Không được! Muội không thể để Băng Băng ở đây được! – Nói thế nào cũng không được, nàng nhất định không đồng ý.

– Tỳ tỳ! Muội ở lại đây.

Hàn Băng Băng cắn môi thốt ra. Chết tiệt! Sức nhẫn nhịn của nàng cũng chỉ có giới hạn thôi. Nhưng đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nàng nhìn!

Tần Viễn Kỳ tràn ngập hài lòng nhìn dáng điệu của nàng, hân cười:

– Nàng nghĩ kỹ chưa?!

– Ta được chọn sao? – Hàn Băng Băng kiềm chế giọng nói, khó khăn lắm mới không thốt ra lời mắng chửi người.

– Băng Băng! Muội có thể đến nhà tỳ...

– Không sao!! – Nàng cắt lời Bạch Diễm Tuyết, đôi môi xinh đẹp cười đến mê hoặc – Không dễ để Vương gia tốn công sức giữ muội ở lại, vẫn là nên thuận ý người đi.

– Tốt lắm! Người đâu, dẫn đường Hàn tiểu thư tới Huyền Lâm Viện.

Lời hân vừa dứt, liền có hai ti nữ bước lại gần nàng cung kính mà cúi đầu hành lễ – Mời tiểu thư đi theo chúng nô tỳ.

– Liễu Nhi, em đỡ ta.

– Vâng!

– Băng Băng... – Bạch Diễm Tuyết vẫn là không yên tâm đêm muội muội giao cho hồ dữ, không đành lòng mà gọi.

– Tỳ tỳ! Muội không có việc gì – Hàn Băng Băng hướng nàng trấn an – Nếu muốn tỳ có thể đến thăm muội mà, muội nghĩ vương gia sẽ không phản đối đâu.

– Đương nhiên là như vậy rồi... – Chỉ là lúc nào thì hân cũng không dám nói trước.

Hàn Băng Băng hừ lạnh một tiếng, nương theo sự dịu dặt của Liễu Nhi mà đi từng bước theo hai ti nữ đến Huyền Lâm Viện. Ở lại đây chỉ khiến nàng thêm bức. Hồn đàn, nàng sẽ không ở đây lâu đâu, nàng sẽ thoát khỏi đây. Nhất định!

Tần Viễn Kỳ nhìn bóng dáng mỏng manh kia bước đi, khóe môi bất giác câu lên thành một nụ cười nhẹ. Nàng nhất định là đang rất giận đi, ánh mắt sắc bén giống như muốn đem hân ra ăn sống nuốt tươi như thế cơ mà.

Bạch Diễm Tuyết ái ngại nhìn bóng dáng tiểu muội rời đi, lại thấy biểu ca của nàng bây giờ lại cười đến chọc người. Trong lòng bức bối – Biểu ca! Rốt cuộc là huynh định làm gì?

– Huynh? Huynh đâu có định làm gì? – Hân vờ như không hiểu trả lời.

– Biểu ca! Huynh đừng nghĩ muội ngốc. – Bạch Diễm Tuyết cười kinh bỉ, vạch trần vị biểu ca tiêu sái trước mặt này không chút thương tiếc – Huynh nhắm trúng Băng Băng.

Nói đến nữ tử kiên cường kia, Tần Viễn Kỳ không nén được ý cười trên khóe miệng – Nàng ấy rất đặc biệt.

– Biểu ca! Rốt cuộc là huynh có âm mưu gì?! Nếu huynh khiến Băng Băng gặp bất trắc, muội liền không bỏ qua cho huynh.

Tiểu muội của nàng, đâu thể dễ dàng để lại vương phủ thế này được.

Hơn nữa trùm đầu ở nơi này lại là một con cáo già.

– Huỳnh biết rồi! – Tần Viễn Kỳ gật gật đầu.

– Huỳnh nhất định không nói với muội biết kế hoạch của huynh à?!

Đáp lại nàng chỉ có nét cười như có như không kia. Bạch Diễm Tuyết hậm hực cắn môi, biết rõ con người này chết cũng không chịu hé miệng.

– Được! Muội về! – Bạch Diễm Tuyết bỏ cuộc, hất tóc ra sau – Tạm thời để lại Băng Băng cho huynh. Đừng có khi dễ muội ấy, muội sẽ đến vương phủ thường xuyên để kiểm tra. Nếu muội ấy có chuyện gì thì... hừ hừ..

– Được!

.

.

– Tên khốn kiếp!

Hàn Băng Băng chửi thầm trong miệng, đặt mạnh tách trà mới uống xuống bàn. Nắm tay nhỏ bé đem chét sứ trong tay siết chặt, lực đạo thực sự hận không thể đem người mà nàng ghét kia thành chiếc chén trong tay mà đập vỡ.

– Tiểu thư! Người bình tĩnh uống chút trà cho bớt giận.

Cầm tách trà trên tay, Hàn Băng Băng nghiêng răng ken két. Thật là tức chết nàng, càng nghĩ lại càng tức... trà đưa đến môi rồi lại hạ xuống, vẫn là nuốt không trôi.

– Tần Viễn Kỳ! Thù này không trả, bốn cô nương không mang họ Thanh.

– Họ Thanh?! – Liễu Nhi khó tin tròn mắt nhìn.

Họ Thanh? Tiểu thư rõ ràng họ Hàn, từ khi nào mà chuyển sang họ Thanh rồi?

Hàn Băng Băng giật mình, biết mình quen miệng nên nói nhầm, liền giải thích – Ta mệt nên lạc giọng thôi.

Liễu Nhi không hỏi thêm, nhìn căn phòng quyền quý xung quanh lại lo lắng không thôi. Áp ứng hỏi – Tiểu thư! Người nghĩ chúng ta sẽ bị nhốt ở đây bao lâu...

Hàn Băng Băng thở dài – Ta thực sự cũng không biết.

Nghĩ đến việc sẽ bị nhốt ở đây, sống chết không nằm trong tay mình. Liễu Nhi vừa buồn vừa sợ mà rung rung nước mắt.

– Đừng khóc – Nàng xoa đầu Liễu Nhi, nhẹ giọng khuyên nhủ – Phải cứng rắn lên. Chúng ta sẽ trốn khỏi đây, ta và em sẽ không ở đây mãi đâu.

– Vâng! – Liễu Nhi thút thút gật đầu. – Tiểu thư có muốn nghỉ ngơi không?

– Không cần vội, hần sắp đến rồi.

Sắp đến? Ai cơ?

Không đầy một khắc, Tần Viễn Kỳ vận bạc y phong thái tự nhiên ngạo mạn bước vào phòng. Nhìn nữ nhân ngồi trên ghế kia, vô cùng thân thiết hỏi – Nàng ở đây thoải mái chứ.

– Đa tạ vương gia! Ta tốt lắm.

Phải! Chỉ cần hần không xuất hiện trước mặt nàng, chắc chắn nàng sẽ sống lâu trăm tuổi mà trường thọ.

– Khụ! – Tần Viễn Kỳ ho nhẹ, giấu đi nụ cười – Ta đến là xem nàng, lát nữa thái y sẽ đến khám chân cho nàng. Nàng có điều gì không thoải mái nàng có thể nói với ông ta.

– Điều ta không thoải mái nhất chính là bị nhốt ở đây. – Hàn Băng Băng hừ lạnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hần. Mỹ nhân này đúng là không thêm để ý hần nghĩ thế nào, thẳng thắn đến mức khiến người khác không biết làm sao.

Không hề gì! Từ từ hần sẽ khiến nàng ngoan ngoãn mà phục tùng.

– Nếu muốn, nàng có thể tham quan vương phủ.

– Được! – Tham quan vương phủ? Cũng tốt lắm, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng. Nàng phải nghiên cứu vương phủ này rồi mới có thể trốn thoát được. Nhưng nàng không nghĩ sẽ đi tham quan vương phủ với hấn – Nhưng ta muốn đi một mình.

– Được! – Tàn Viễn Kỳ sáng khoái đáp ứng.

– Nếu không còn việc gì nữa, xin vương gia về cho. Tiểu nữ muốn nghỉ ngơi.

Nói rồi đứng lên, gọn nhẹ cúi đầu chào hấn một cái.

Hấn có câu nào nói là sẽ đi sao? Nữ nhân này rõ ràng là muốn đuổi hấn đây mà.

Nhưng hôm nay hấn cũng không tính toán với nàng, thời gian còn dài mà.

Tàn Viễn Kỳ trầm giọng – Vậy nàng nghỉ ngơi đi.

Tàn Viễn Kỳ rời đi, Hàn Băng Băng cũng không chút khách sáo mà ngã lưng xuống giường ngủ một giấc. Nàng không thể hành hạ bản thân, nàng phải dưỡng sức để còn chạy trốn. Không nghỉ ngơi cho tốt, nàng không có tự tin có thể đối đầu với đối thủ khó dò như hấn.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngày Đầu Tiên.

Ánh nắng chiếu thẳng vào phòng, Hàn Băng Băng cuộn mình trong chăn gắm mê muội trong giấc ngủ, bàn tay nhỏ nhắn theo bản năng kéo lấy chăn ôm chặt lấy che đi ánh nắng chiếu vào lên gương mặt xinh đẹp.

– Tiểu thư! Tiểu thư...

– Ừm... – Hàn Băng Băng rên nhẹ, cúi đầu rúc sâu thêm vào lớp chăn bông – Mẹ à... con mệt lắm.

Khó một điều tiếng gọi đó vẫn không hề buông tha cho nàng, dù người gọi không dám động vào người nàng, nhưng tiếng gọi vẫn như cũ vang lên thêm lần nữa.

– Tiểu thư! Vương gia cho gọi người, tiểu thư...

Vương gia cái gì? Bây giờ là thời đạo nào rồi. Nàng hôm nay duy nhất chỉ muốn ngủ nướng thêm một chút thôi cũng không được sao? Toàn thân đều mệt, hôm nay phải gọi điện cho anh hai xin phép cho nàng nghỉ học. Thực là mệt chết người rồi.

Hơi đầu mà quan tâm cái tên vương gia nào gọi nàng chứ...

Khoan đã!!

Vương gia? Vương gia...

“Ta muốn nàng lưu lại vương phủ.”

Toàn thân Hàn Băng Băng cứng đờ, giật mình mà tỉnh dậy. Dáo dác nhìn xung quanh xuyên qua lớp màn mỏng màu hồng. Căn phòng sang trọng được bày trí bằng những vận dụng cổ đại từ đầu đến cuối, từ cửa ra vào cho đến chiếc giường nàng nằm. Đáng chú ý nhất là tiểu nha đầu đang đứng bên giường gọi nàng dậy kia.

Là Liễu Nhi...

Hàn Băng Băng thở dài trong lòng. Tất cả không phải là mơ, tất cả đều là sự thật.

– Hấn muốn gặp ta sao? – Hàn Băng Băng nhỏ giọng hỏi, vuốt nhẹ mái tóc dài xõa tung trên chăn gối. Tên Bắc Thành Vương gì đó, sáng sớm đã ám không cho nàng ngủ, rốt cuộc là hấn muốn cái gì? Không thể để nàng ngủ ngon một giấc hay sao?

– Vâng! Tiểu thư, vương gia nói muốn mời tiểu thư đến hoa viên dùng điểm tâm. Tiểu thư mau rời giường thôi.

Đó là tiếng nói của một nha đầu khác.

Hàn Băng Băng nhìn về phía người mới lên tiếng phía sau Liễu Nhi, có thêm hai nha hoàn đang cung kính cúi đầu trước mặt nàng mà hành lễ quỳ xuống.

Dùng bữa?

Với hấn sao?

Nàng không muốn!!!!!!!!!!

Không cần phải nói, chỉ cần nghĩ đến việc ngồi ăn cơm cũng phải nhìn cái bản mặt kiêu ngạo đắc ý của hấn thôi nàng đã đầy một bụng tức. Kể cả son hào hải vị trước mặt, cực phẩm thế gian đi nữa Hàn Băng Băng nàng cũng có cảm giác nuốt không trôi cho nổi.

– Hấn tiểu thư! Tiểu thư hãy mau chuẩn bị để cùng vương gia dùng bữa! – Tỳ nữ trong vương phủ lần nữa giục nàng.

Liễu Nhi đứng bên giường nhìn Hàn Băng Băng không nói gì, hoàn toàn tùy chủ tử quyết định. Sáng nay hai cô nương đó đẩy cửa bước vào, nàng cũng không cản được. Dù sao đây cũng là vương phủ, nàng dù sao so với người ta cũng thấp hơn một bậc. Nhưng không vì thế mà lép vế giục giã tiểu thư thức dậy. Tiểu thư nhà nàng hôm qua đã rất mệt rồi.

Hàn Băng Băng đi di trán – Được! Ta sẽ đến ngay.

Nàng có thể không đến sao?!

Thật là đau đầu. Từ lúc tới đây, cặp mày liễu của nàng lúc nào cũng sa sát vào nhau. Bắc Thành Vương, tất thấy đều là tại hấn.

Thấy chủ tử ngồi dậy, Liễu Nhi đứng bên cạnh ngay lập tức giúp nàng vén màn che. Hai tỳ nữ kia cũng mau chóng bước tới – Tiểu thư! Vương gia có giao phó chúng nô tỳ đến hầu hạ cho tiểu thư.

Không muốn! Vạn phần không hề muốn. ... Hàn Băng Băng nhìn sang Liễu Nhi, giục nhẹ áo tạo âm hiệu.

Liễu Nhi hiểu ý, liền đứng chắn phía trước hai cô nương kia, ngừng cao đầu đáp lại – Ta có thể hầu hạ tiểu thư. Tiểu thư nhà ta không quen với việc được người lạ hầu hạ.

Hai tỳ nữ kia liền cúi đầu đi ra. Hàn Băng Băng thở ra một hơi buông chân xuống giường. Nhận lấy khăn ẩm mà Liễu Nhi đưa tới rửa mặt cho tỉnh táo. Ánh mắt lướt ra chiếc bàn gỗ bắt giọt giọt mình.

– Liễu Nhi! Kia là cái gì?

– Tiểu thư! Đó là y phục Vương gia sáng nay đã cho người mang đến, người có gửi lời rằng tiểu thư có thể tùy ý dùng.

Hàn Băng Băng hiểu ra, cũng không có hỏi thêm – Còn em thì sao?

– Em đã có rồi! – Liễu Nhi mỉm cười – Tiểu thư! Để Liễu Nhi chải đầu cho tiểu thư.

Nàng gật đầu chấp thuận, bước đến bàn trang điểm. Nhìn vào ảo ảnh của bản thân trên mặt tấm gương đồng, mái tóc đen dài buông xõa, mềm mại tựa như màn suối đen ngọc chảy xuống.

Mái tóc này, thực sự dài hơn mái tóc của nàng ở hiện đại nhiều lắm.

Nhắc tới hiện đại, Hàn Băng Băng bất giác ngẩn ngơ. Nơi ấy bây giờ nàng không thể trở về nữa rồi.

Nếu thực sự nàng giống như những nữ nhân trong tiểu thuyết về xuyên không, bản thân là người hiện đại vô tình bị đưa tới đây. Có lẽ... có lẽ nàng sẽ nhen nhóm hi vọng có thể trở về.

Nhưng đây vốn dĩ thuộc về nàng, nơi này thời gian không gian đều là của nàng. Thân xác này là của nàng, dung mạo cũng là của nàng, là thực tại của nàng. Sự thật trước mặt lạnh lùng nhắc nhở Hàn Băng Băng. Nàng thuộc về nơi này, nàng không thuộc về hiện đại. Nàng không thể trở về nơi ấy, nơi ấy thuộc về một cô gái thực sự mang tên Thanh Tiểu Mỹ.

Im lặng để những giọt nước mắt đau buồn nuốt trôi lại, Hàn Băng Băng nhìn bản thân mình trong gương, cố gắng lấy lại một chút lạc quan.

– Liễu Nhi! Nhìn ta thế nào?

Liễu Nhi mỉm cười, cầm một cây trâm ngọc điểm cánh hồ điệp muốn cài lên đầu chủ tử thực lòng đáp – Tiểu thư thật sự rất xinh đẹp, nếu trang điểm một chút sẽ thêm kiêu sa gấp bội.

Kiêu sa gấp bội?! Hàn Băng Băng liền lập tức ngăn Liễu Nhi lại – Em lấy cho ta cái áo, không cần trang điểm. Để ta tự làm là được.

– Vâng!

Hàn Băng Băng lấy một sợi vải trắng buộc một phần mái tóc của mình lên, để lọn tóc dài tự nhiên buông xõa xuống bờ vai mềm mại, chảy xuống tấm lưng thon dài. Nàng vốn dĩ, cũng không thích trang điểm.

Hơn nữa cũng chỉ là ăn com, đâu nhất thiết phải trang điểm làm gì. Huống hồ lại là ăn com với một kẻ như Bắc Thành Vương.

Quên đi!

Chọn lấy bộ y phục màu trắng trong xập vải áo thượng hạng khoác lên người, Hàn Băng Băng theo sự dẫn đường của hai ti nữ đến hoa viên ngày hôm qua. Nơi đầu tiên nàng gặp hân.

.

Tần Viễn Kỳ đang ung dung ngồi trên bàn ghế đá trong hoa viên, ưu nhã thưởng rượu mà chờ đợi người đang tới. Nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới, Tần Viễn Kỳ biết rõ là ai, ánh mắt liền nhìn đến mỹ nhân đang đi đến, nhìn nàng phớt lờ lạnh lùng nhìn hân... không chút hứng thú.

Tần Viễn Kỳ không để ý, thời điểm nhìn thấy bóng dáng của Hàn Băng Băng, mục nhãn của hân giãn ra. Nhìn bóng nàng tha thướt bước đi, vạt áo trắng muốt phất phới cùng làn da như châu ngọc phát sáng dưới ánh nắng càng thêm huyền ảo, mái tóc đen dài buộc đơn giản xõa tung kia nổi bật trên nền áo trắng nhẹ nhàng bay... tất thảy hòa vào dung mạo xinh đẹp vốn có trên gương mặt mỹ diễm kia thực khiến người ta mơ màng.

Ngày hôm qua hân gặp nàng, bản thân vốn dĩ đã có chú ý đến. Ngày hôm nay có cơ hội được chân chính nhìn thực kỹ, nhìn bóng nàng hiện diện rõ ràng trước mắt hân. Quả thực Tần Viễn Kỳ vô thức có vài phần mê mẩn.

– Hàn Băng Băng báii kiến vương gia! – Hàn Băng Băng đứng trước mặt hân, không hành lễ... chỉ đơn giản khẽ gật đầu.

Tần Viễn Kỳ không bắt bẻ nàng, ngón tay che đi ý cười bên môi. Hân biết rõ nha đầu này sẽ không dễ dàng quy thuận thế mà.

Hân phất tay, cho hai ti nữ kia lui xuống. Liễu Nhi đứng phía sau ngay lập tức lo lắng nhìn chủ tử.

– Em cũng lui về đi. – Hàn Băng Băng nói nhỏ về phía sau.

Chờ Liễu Nhi cũng lui đi, Tần Viễn Kỳ chăm chú nhìn Hàn Băng Băng. Nàng vẫn ngừng cao đầu nhìn hân, không hề có điểm khuất phục. Cả hai đều không nói gì, Tần Viễn Kỳ một lúc sau mới mở miệng, bạc môi cong lên mỉm cười.

– Khó chịu lắm phải không?

Hàn Băng Băng nhìn hân dò xét, đôi mắt đẹp như làn nước hồ thu nhũn lại hồ nghi.

Tần Viễn Kỳ ung dung rót rượu, vô tư nói – Nàng không phải không phục bốn vương sao?

– Có chỗ nào không được sao?!

Hân phá lên cười, mỹ nhân này quả nhiên đặc biệt, đặc biệt đến mức đối với nàng hân cũng phải bỏ ra không ít kiên nhẫn – Vậy là thực tâm không muốn chào bốn vương?

– Vô cùng không muốn! – ánh mắt sáng của nàng lóe lên, Hàn Băng Băng hất vạt áo tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đá trước mặt, mặc kệ bản mặt của tên nào đó vẫn vô cùng hứng thú mà nhìn nàng.

Hân không phải mà gọi nàng đến dùng bữa sao? Có gì mà nói nhiều như vậy?

– Vương gia! Người không phải gọi ta đến dùng com sao? – Hàn Băng Băng tự nhiên động đũa – Vậy tiểu nữ cũng không khách sáo.

Nàng bung bát com lên miệng, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bàn đá, một chút cũng không muốn ngừng lên. Tâm can đem món sơn hào hải vị giờ phút này không có chút tâm tình nếm ra một vị gì tưởng tượng thành da thịt của kẻ bên cạnh mà tức giận cắn nuốt vào bụng.

– Băng Băng!

– ... – Băng Băng?! Tên chết tiệt, tên của nàng không phải là để người gọi loạn đầu. Hàn Băng Băng, Hàn Băng Băng... người làm ơn gọi đầy đủ họ tên giúp ta.

Mà cha mẹ người có dạy người rằng lúc ăn com không được phép nói chuyện không? Như thế rất dễ bị ghen đấy. Hơn nữa, đó là phép lịch sự tối thiểu rồi, đừng có phá nàng nữa có được không hả?

Tần Viễn Kỳ không để ý, nhoen miệng cười nhìn nàng – Có muốn uống với bốn vương một chén không?

– Không muốn! – Nàng không chút nề mặt mà trả lại hân một câu,

Thứ nhất là nàng chính xác không muốn uống rượu với hân. Vấn đề thứ hai, từ lượng của nàng rất kém. Không phải, là cực kỳ kém, nàng chỉ cần người

thấy mùi rượu nặng thối hai má đã bắt đầu ứng hồng lên rồi. Nơi này không có thuốc “ngân ly không say” như ở nơi kia. Không có nó, nàng đầu hàng với rượu.

Tần Viễn Kỳ chống cằm nhìn nàng, bạc môi giữ ý cười. Tiểu mỹ nhân thẳng thắn này, lúc ăn com nhìn cũng thực khá ái.

– Vương gia!

– Huh?!

– Phiền vương gia đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ rất khó nuốt!!

Quả nhiên!

– Nàng rót cuộc là ai?! – Hẳn đối với nàng vẫn là có mối hồ nghi rất lớn.

– Hôm qua vương gia không phải đã biết rồi sao?

– Bỏn vương đang nói đến thân phận của nàng! – Điều này không thể trách hẳn. Nếu nàng là con gái nhà khuê các, điều này không thể nào. Nữ nhân khuê các sao có thể to gan lớn mật như nàng, cũng không thể có khí chất quý tộc vương tôn trời sinh như vậy được.

Hàn Băng Băng không thể không đặt bát xuống, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nhìn kẻ trước mặt. – Bắc Thành Vương! Người không phải không rõ, ta bị mất trí nhớ rồi.

– Điều này bỏn vương đã biết! – Đương nhiên hẳn nhớ, nha hoàn của nàng đã khai qua, Tuyết Nhi cũng đã chứng nhận. Nàng không nhớ? Vậy đối với hẳn cũng không sao, bởi vì hẳn biết rõ ràng... cho dù là nàng nhớ, chưa chắc gì tiểu nữ nhân này đã ngoan ngoãn mà nói cho hẳn biết.

– Vương gia! Bất quá nếu người không tin cũng có thể điều tra mà.

Tần Viễn Kỳ giữ nguyên nụ cười đứng đây, lại gần nàng.

– Điều tra nàng à?!

Hàn Băng Băng không để ý nhún vai – Cái này tùy người, ta không để ý.

Bàn tay của hẳn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, tinh tế ngắm nhìn – Quả thật đã được gia giáo rất tốt.

Hắn đã để ý rất kỹ, cách đứng dáng đi của nàng, khí chất cho đến lời nói... ngay cả cách ăn com cũng rất quy củ. Thói quen cùng bước đi quý tộc vốn có được thực hiện một cách tao nhã và tự nhiên, quả thực khiến người ta không khỏi thờ dãi.

Hắn thực tò mò, nàng rót cuộc là lớn lên trong hoàn cảnh nào? Gia đình nàng đã làm thế nào để giáo dục nên một nữ nhân đặc biệt như nàng chứ?

– Vương gia!!

– Băng Băng! Nhớ kỹ... bỏn vương họ Tần, tên Viễn Kỳ.

Hàn Băng Băng nhún mày. Tên hẳn thì có liên quan gì?

– Người không ăn com sao?

Hắn mỉm cười – Ta đang ngắm nàng.

– Ngắm?!

– Phải!

– Vậy vương gia có thể bỏ tay ra không? Ta thực sự rất đói.

Đáng chết! Tên này mới sáng sớm đã dớ triêu hoa ghẹo nguyệt. Hẳn không ăn thì thôi, hỏi tới hỏi lui còn động tay động chân làm ảnh hưởng tới người khác. Sớm biết thế này nàng đã ở lại trong phòng ngủ một giấc tới trưa, khỏi cần phải ăn uống còn hơn ở đây với hẳn.

Nghe nàng nói, Tần Viễn Kỳ bật cười, ngón tay ve vuốt làn da mịn màng trên gương mặt xinh đẹp. Rồi vẫn thái độ ngả ngón đó mà cúi đầu xuống nhìn sâu vào mắt nàng.

– Quả nhiên rất cứng đầu.

Chuông báo động trong đầu Hàn Băng Băng kêu lên ینگ ỏi, nàng miễn cưỡng nhận ra có mùi nguy hiểm. Nhẹ nhàng tìm cách lui ra khỏi tay hẳn, nụ cười trên môi cứng đờ. Nhưng căn bản chưa thể thoát thân thì thất lưng mảnh khảnh của nàng bị người nào đó tóm lấy kéo trở lại, áp sát vào tấm ngực rộng lớn, trong đôi mắt trong suốt bị ai đó nắm bắt bỗng chốc đầy lên hoảng loạn.

Tần Viễn Kỳ thu sự hoảng sợ của nàng vào mắt, ngón tay trở về theo đường môi xinh đẹp trên gương mặt tuyệt mỹ – Cái miệng nhỏ này cũng thực biết mắng người.

Hàn Băng Băng trừng lớn mắt nhìn nam nhân trước mặt, nhìn thấy khóe môi của hắn cong lên, buông xuống một câu kinh thiên động địa.

– Nhưng ta thích.

Toàn thân nàng cứng đờ, chưa kịp thốt lên lời nào thì ánh sáng hoàn toàn bị bóng tối bao trùm, một gương mặt hoàn mỹ phóng đại ngay trước mắt nàng, đôi môi ấm áp chạm phải một bờ môi mềm mại nào đó...

Hai mắt Hàn Băng Băng trừng càng lớn...

Cái gì thế này?!!!

Hắn dám...

Tròng mắt Hàn Băng Băng mở to kinh ngạc nhìn hắn, toàn thân bất động không có chút phản ứng gì. Nàng chậm chạp đến không tưởng tiếp nhận hoàn cảnh của mình đến khi xác định thật kỹ bờ môi mạnh mẽ đang miết nhẹ trên môi mình, toàn thân nàng khẽ run.

Hàng mi dài của Tần Viễn Kỳ hé mở nhìn phản ứng nơi nàng, con ngươi như lóe lên ý cười rồi lại khép mắt lại.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, thực đáng yêu!!!

Nàng giây dựa cố thoát, nhưng cánh tay của Tần Viễn Kỳ giống như dây buộc cuộn chặt lấy nàng. Trên môi thoáng cảm giác được sự ẩm ướt, Hàn Băng Băng hốt hoảng cắn chặt môi, bối rối đến hoảng loạn muốn tìm cách rời khỏi.

– Bẩm vương gia! Có Vương đại nhân muốn cầu kiến.

Tần Viễn Kỳ ngừng động tác lại, hơi ngừng đầu lên lườm biếng hỏi – Thúc thúc của ta?

– Vâng! – Tiểu ti nữ đó cúi gầm mặt trả lời, hai má đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Vương gia có gì lại ngay ban ngày ban mặt, ngay trong ngự hoa viên cùng nữ nhân âu yếm. Làm nàng muốn đi bẩm báo cũng thực ái ngại mà.

Hàn Băng Băng trong lòng vui mừng, không ngừng giục. Thúc thúc của người tới, người còn không mau đi? Mà bỏ nàng ra đi đã, có gì cứ ôm chặt lấy eo nàng như thế... rất khó chịu.

Tần Viễn Kỳ ngẫm nghĩ một chút, cúi đầu ngắm nhìn mỹ nhân đang cực lực tức giận trong vòng tay. Tâm tình bất giác cực kỳ tốt. Hắn mỉm cười rồi hôn phớt lên môi nàng – Bốn vương phải đi, khi rảnh bốn vương sẽ đến thăm nàng.

Hàn Băng Băng cắn răng thốt ra từng chữ – Vương gia đi thông thả.

Tốt nhất là lúc đi hắn vấp phải thứ gì đó, rồi ngã lăn ra đó chết luôn đi. Nàng đỡ phải gặp lại cái bản mặt xấu xa này của hắn.

Hắn cũng không để ý biểu hiện cảm xúc của nàng, buông Hàn Băng Băng ra, phát vật áo ra sau lưng rồi rời đi. Biết rất rõ sau lưng hắn mỹ nhân ấy đang mang một bộ tức giận.

Ngày đầu tiên ở nơi này nàng suýt bị hắn giết, ngày thứ hai ở nơi này nàng bị hắn cưỡng hôn...

Ngẫm đến đây Hàn Băng Băng không khỏi rung mình một cái.

Tên Tần gì đó... Tần Viễn Kỳ, tính khí hắn thất thường như vậy, mới muốn giết nàng bây giờ lại hôn nàng. Hắn còn sớm nắng chiều mưa hơn cả đàn bà. Ở lại đây nếu hắn cao hứng thì võ về nàng, lúc hắn ăn nhảm gì đó rồi nổi cáu có khi nào sẽ đem đầu nàng chém xuống không?

Không thể bị động chờ chết, Hàn Băng Băng gọi lớn – Liễu Nhi.

Liễu Nhi từ xa nghe thấy, liền tức tốc chạy tới – Tiểu thư! Có việc gì vậy?

– Chúng ta đi tìm hiểu Vương phủ.

Hàn Băng Băng quay lưng bước nhanh, nàng phải thoát khỏi nơi này... càng sớm càng tốt.

Liễu Nhi nhìn chủ tử đi xa cũng cuống quýt chạy theo. Không hiểu sao nàng lại cảm thấy tâm tình của tiểu thư thực không mấy tốt, đang vô cùng tức giận.

Không lẽ tiểu thư và vương gia lại cãi nhau?

– Thúc thúc! Việc đó thúc thúc đã lo đến đâu rồi? – Tần Viễn Kỳ ngồi trên ghế tựa ung dung thưởng thức tách trà nóng, hương trà thơm nghi ngút lan tỏa trong căn phòng lớn thực khiến người ta sảng khoái.

Lão nhân cao tuổi ngồi trên ghế cảm vuốt bộ râu dài, đáp lại – Ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Vương gia không phải lo lắng đâu.

Tần Viễn Kỳ mỉm cười hài lòng. Vương đại nhân là em ruột của nương hân, ông luôn tận lực giúp đỡ hỗ trợ hân từ trước tới nay, cũng là một trong những cánh tay đắc lực nhất của hân. Cho dù theo huyết thống, ông là bậc bề trên của hân, bản thân ông không thành thân nên không có con, Vương đại nhân luôn lo lắng cho hân như hải tử của mình, hân cũng thực lòng mà đáp lại. Nhưng dù thế nào vai vế trong triều, ông vẫn là thuộc hạ dưới chướng hân.

Điều này cả hai người đều hiểu rõ.

– Về phần các nàng, nhất định phải xử lý gọn gẽ. Tuyệt đối không được kinh động đến hoàng thượng.

Đây là điều hân lo lắng nhất.

– Ta hiểu! – Vương đại nhân gật đầu đồng tình. Quả thực đều sự việc mà vương gia đang làm lan đến tai hoàng thượng và triều đình, thực không biết sự việc sẽ bị làm lớn đến mức nào.

– Thúc thúc đừng lo lắng quá! Vài ngày nữa ta sẽ đích thân xem xét – Hân nói vài câu trấn an, ánh mắt nhìn ra phía xa thấy một bóng trắng lướt qua sân lớn. Bực môi của hân cong lên ý cười – Thúc thúc! Ta bây giờ có việc cần làm, khi khác ta sẽ tiếp thúc sau.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cơ Hội.

– Tiểu thư! Chúng ta vẫn phải tiếp tục đi sao?

Liễu Nhi than thở ở phía sau, gương mặt mệt mỏi tới cực điểm. Bây giờ nàng đã rút ra một kinh nghiệm xương máu, đi dạo với tiểu thư chính là một cực hình. Chủ tử của nàng phía trước cứ lao đầu mà đi, không hề từ tốn hoặc dừng lại nghỉ ngơi chút nào. Cái cách của tiểu thư, đâu có giống là đi dạo chứ?

Nói ra cũng chả ai tin đâu.

– Em mệt rồi à?! – Nhìn dáng vẻ thất thiêu của Liễu Nhi, Hàn Băng Băng cũng có chút mềm lòng.

Nàng đã đi lâu lắm không dừng sao? Sao nàng lại không biết?!

– Tiểu thư! Có thể cho Liễu Nhi nghỉ một chút không?! – Liễu Nhi đáng thương mong muốn. Nàng thực sự là mệt lắm, chân sắp rụng ra tới nơi rồi.

Hàn Băng Băng cười khổ, nhưng quả thực chính nàng cũng cảm thấy có chút mệt. Bản thân nàng đi liên một mạch không nghỉ như vậy mà vẫn chưa biết được bao nhiêu, tên vương gia đó rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy? Cả cái vương phủ rộng như vậy chỉ có một mình hân ở, vẫn biết là phủ đệ càng nguy nga càng tỏ rõ uy thế cùng danh vọng, nhưng rộng đến mức nàng đi đến lạc không biết bản thân mình đang ở đâu có phải là quá khoa trương không? Hân đúng là phá gia chi tử, gia viên rộng như vậy, nói đến tương lai nếu hân lập phi nạp thê thiếp... không phải là tính toán sau khi thành thân sinh đường hài tử mỗi người đều có một trang viên đấy chứ?

Thực sự là quá phung phí rồi.

Mà phủ đệ của hân rộng đến chừng này, rốt cuộc là nạp thê thiếp đến bao nhiêu chất mới đủ?

Nghĩ nghĩ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng mau chóng nhuộm một màu xám xịt.

Tên biến thái háo sắc.

Mà tức giận nhất là, phủ đệ của hân đã lớn, nơi nào cũng kín cổng cao tường đồ sộ không thể tả. Đâu đâu cũng có binh lính canh phòng, muốn trốn cũng cảm thấy khó. Vẫn biết trốn đi thì nàng không thể nào xông ra cửa chính được, chỉ có nước trèo tường... nhưng mà xây tường chắn cao như vậy, khác nào đem ý niệm chạy trốn của nàng bóp chết từ trong trứng nước?

Hàn Băng Băng khẽ thở dài, biết làm thế nào bây giờ?!

Lúc này mà gặp được Tần Viễn Kỳ, nàng thực sự muốn lao vào chất vấn hắn. Tại sao lại phung phí quốc khố như vậy để mà xây cái phủ duệ nguy nga chừng này.

– Đến tìm bốn vương sao?!

Một tiếng nói vọng tới, âm điệu trầm ấm mê người, trong thanh âm hình như còn pha thêm tiếng cười khẽ. Giọng nói nam tính là thế, cuốn hút là vậy... chỉ cần nghe thôi cũng cảm thấy tràn đầy mỉa mai. Nhưng sao rơi vào tai Hàn Băng Băng lại cảm thấy khó nghe như vậy? Thậm chí tâm tình còn thấy ngứa ngáy...

Tên này quả thực là âm hồn bất tán.

Mà hắn nói cái gì? Tìm hắn sao?! Nàng không có rảnh rồi như vậy đâu.

Toàn thân Hàn Băng Băng khẽ run rẩy, nghĩ đến nụ hôn ban sáng thực sự khiến nàng nộ khí sôi sục. Tên chết tiệt, nụ hôn đầu tiên của nàng cư nhiên lại bị kẻ như hắn ngang nhiên cướp mất.

Hàn Băng Băng nàng không quan trọng đến việc đó là nụ hôn thứ bao nhiêu, cũng không phải quan niệm thường thấy rằng nụ hôn đầu phải dành cho người mà mình yêu thương. Nàng không hề quan niệm quá nghiêm trọng về điều đó, điều mà nàng để tâm đó là nụ hôn đầu tiên của mình lại bị kẻ mà nàng ghét nhất chiếm lấy.

Cảm giác mềm mại, xâm chiếm ban sáng chốc lát hòa về. Hàn Băng Băng bắt giác toàn thân nóng lên... rất muốn, rất muốn đánh người.

Quả thực đối với Tần Viễn Kỳ, nàng càng lúc càng ghét hắn.

Hàn Băng Băng nàng quyết định, đem vị vương gia tuấn mỹ tiêu sái đằng sau kia đứng đầu danh sách băng đen về những người mà nàng ghét nhất. Mà bị người mình ghét nhất hôn, thử hỏi còn điều gì thể thảm hơn?!

Cơ mà đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng cũng không ngu ngốc mà lật bài với hắn quá sớm. Nàng nhịn, nhịn cho tới khi có thể thoát khỏi đây, trong khoảng thời gian đấy nhất định không được làm hắn nổi lên nghi ngờ.

– Sao không nói gì? – Tần Viễn Kỳ nhanh chóng tiếp cận khoảng cách với nàng, tiếp tục hỏi.

Hàn Băng Băng đứng quay lưng với hắn cố gắng hít thở thật sâu, cố gắng dìm cơn tức giận xuống thật sâu rồi đột nhiên quay lưng lại, nở một nụ cười xinh đẹp.

Tuy nhiên, ánh mắt lại khiêu khích đến cực điểm.

– Ta bị lạc, nên vô tình đến đây,

– Vậy sao? – Hắn không cho là đúng cố tình trên nàng – Vậy mà bốn vương cứ nghĩ rằng nàng nhớ bốn vương rồi cơ.

Nàng cười càng thêm mỹ lệ, đẹp đến mức khiến Tần Viễn Kỳ có chút ngây ngốc. Nhưng câu nói tiếp theo của Hàn Băng Băng ngay lập tức đánh tỉnh hắn.

– Trí tưởng tượng của vương gia quả nhiên phong phú hơn người!.

Hàn Băng Băng trông chờ hắn tức giận mà rời đi, ai ngờ kẻ đứng đầu Bắc Thành này lại cười lớn ra chiều thích thú, càng tiến lại gần nàng hơn... còn đôi môi gọi cảm kia hơi cong lên, ý cười kéo dài đến tận đuôi mắt. Tần Viễn Kỳ tiến lại gần nàng, bàn tay hắn không hiểu cố ý hay vô ý đưa lên muốn ve vuốt gò má của nàng. Nhưng chưa kịp chạm đến thì Hàn Băng Băng đã nhẹ nhàng lùi lại tránh đi.

Giác quan của nàng căng lên đề phòng - Vương gia! Xin phép cáo từ!

Nhưng chưa đi được một bước nào thì toàn thân bị một lực kéo lại, đưa nàng đến thực gần nam nhân cao lớn phía sau – Nàng định đi đâu?

Nàng cau mày, trả lời – Tham quan phủ duệ của vương gia.

– Vậy sao?! Vậy để bốn vương bồi nàng! – Hắn cười nhẹ, không để nàng có chút ý kiến gì thêm đã lôi kéo Hàn Băng Băng đi thẳng, trước khi đi vẫn kịp căn dặn Liễu Nhi quay về phòng chuẩn bị điểm tâm, không cần đi theo bọn hắn.

Hoàn toàn là hắn tự định tự quyết tự làm.

Cứ thế, Hàn Băng Băng bất lực để Tần Viễn Kỳ đưa nàng hết nơi này đến nơi khác, trong lòng thực sự rất muốn tách khỏi tên nam nhân này để trở về phòng đánh một giấc đến tối. Nhưng thực tại vẫn là vô cùng khốn khổ, bằng chứng chính là vị Bắc Thành Vương tiêu sái nào đó vẫn còn lớn vồn trước mặt nàng đây.

Mà phủ duệ của Bắc Thành Vương quả thực không ngoa là phủ duệ của một thành viên cao trong hoàng tộc, càng đi Hàn Băng Băng càng cảm thấy nó

rộng lớn. Nếu không phải nàng đã biết trước người đang chỉ dẫn cho nàng từng nơi từng chỗ trước mặt nàng đây là một vương gia, nàng sẽ không nghi ngờ gì cho rằng hần chính là hoàng thượng, còn đây chính là hoàng cung.

Lòng vòng rất lâu mới hết được Vương phủ, Hàn Băng Băng cũng đã toàn thân mệt lả.

– Hôm nay rất cảm ơn vương gia! – Giọng nói của nàng có chút ẻo lả không chút sinh khí, nhưng không có nghĩa là dịu dàng mềm mại... trong đó vẫn có vô vàn bất mãn.

Tần Viễn Kỳ thấy nàng chuẩn bị trước mặt hần đóng cửa, nét mặt hần đột nhiên xảo quyết, cánh tay có lực chặn lấy cánh cửa. Toàn thân hần nghiêng xuống, thân hình to lớn bao trùm lấy nhân ảnh bé nhỏ của nữ nhân trước mặt, giọng nói tà mị cũng từ đó mà vang lên.

– Nàng chỉ cảm ơn suông vậy sao?

Sao cơ?!

Nàng tròn mắt không hiểu nhìn hần, chưa kịp phản đối thì đã bị hần kéo trở lại, thắt lưng bị cánh tay nào đó cuốn chặt lấy không thể nhúc nhích. Còn hần, vẫn giữ nguyên cái nụ cười trăm năm không đổi cùng đôi mắt chú mục chăm chú vào nàng.

Hàn Băng Băng có chút bức bối giãy dụa – Buông ra...

– Được! Nhưng nàng phải hôn bốn vương một cái.

Toàn thân nàng cứng đờ, khó tin nhìn hần. Hần nói hần muốn cái gì cơ?

Hôn?!!

Sáng nay hần trơ trẽn cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng, giờ lại muốn nàng chủ động hôn hần? Rốt cuộc là cái chuyện gì đang xảy ra thế này?

– Sao nào? Làm không được? – Tần Viễn Kỳ thấp giọng giễu cợt, cánh tay nơi thắt lưng nàng siết lại càng thêm chặt.

Kiểu này nếu không hôn, hần sẽ không thả nàng ra. Nàng thì thấy không đáng nghiêm trọng lắm, chỉ là một nụ hôn, không khẳng định được điều gì. Nếu cứ xem nó chỉ là một nụ hôn xã giao là có thể, Hàn Băng Băng nàng vốn sinh ra không phải ở nơi này, không giống như những thiếu nữ cổ đại bình thường. Một cái hôn... thực ra rất đơn giản.

Nhưng điều mà nàng thắc mắc đó là.

– Vương gia! Nam nữ thụ thụ bất thân, điều này vương gia nghĩ sao?

– Bốn vương đương nhiên biết điều này.

– Vương gia ép ta hôn ngài, đối với một nữ nhân như ta liệu có bị coi như là bị sỉ nhục không?

Cổ đại không phải nam nữ thành thân rồi vẫn tương kính như tân sao? Không phải nam nữ cổ đại cho dù yêu nhau nhưng vẫn ngại ngần đến mức ôm nhau một cái cũng thấy xấu hổ ngại ngùng, xem như là không tôn trọng nữ nhân sao? Nói gì đến một cái hôn?

Mà đối với nữ nhân, loại mà có thể gặp liền ôm, mới gặp liền hôn ở cổ đại... ngoài kỹ nữ liệu còn ai?

Nghĩ đến đây, Hàn Băng Băng dấy lên lửa giận, thấy Tần Viễn Kỳ vẫn chưa thèm trả lời nàng liền hỏi tiếp – Tần Viễn Kỳ! Ngươi không phải là xem ta là kỹ nữ đấy chứ?

– Không hề! – Lần này Tần Viễn Kỳ trả lời rất nhanh.

– Vậy thì vương gia có thể giải thích cho ta biết, rốt cuộc là người đang nghĩ cái gì trong đầu không?

Thấy nàng giận dữ không ít, Tần Viễn Kỳ cũng không đành lòng khiêu khích nàng thái quá. Hần vẽ theo viền môi mềm mại, hơi thở của hần phả xuống gương mặt xinh đẹp của nàng khiến lòng nàng phát nhột.

– Băng Băng! Nàng phải hiểu Bắc Thành có thể xem như là lãnh thổ của ta, nếu ta đã thấy là không phải, liệu ai dám nhìn nàng một cách thấp kém chứ?

Cảm thấy nàng vẫn có vẻ không thỏa hiệp, Tần Viễn Kỳ nói tiếp – Hơn nữa, Băng Băng, ta không xâm phạm nàng. Nếu có, ta cũng đâu có xâm phạm nàng trước mặt ngoại nhân, hơn nữa đây là Vương phủ... nàng nói xem. Nếu ta không cho phép, liệu ai có thể biết được?

Hàng chân mây thanh mảnh kia nhúu lại càng chặt, Tần Viễn Kỳ bật cười, hần ghé sát đến gần sát vành tai xinh đẹp của nàng mà nói nhỏ – Còn điều quan trọng hơn. Băng Băng! Ta từ đầu đến cuối đâu có xâm phạm nàng a.

Nói đến lúc này, mỹ nhân trong lòng hần sắc mặt chuyển đổi nhanh đến trông thấy. Từ đỏ bừng, trắng bệch, xanh mét rồi lại trắng... mãi lâu sau mới trở lại bình thường.

Ý tứ của hắn đương nhiên là nàng hiểu rõ, hắn mới chỉ ôm nàng, hôn nàng. Hắn chưa xâm phạm nàng, tại vì hắn đã đưa nàng lên giường đầu.

Toàn thân Hàn Băng Băng phát run lên vì giận, tên nam nhân vô sỉ.

– Băng Băng! Hôn ta, nàng cũng không thiệt đâu.

Nàng nhìn hắn chằm chằm. Được! Nếu hôn mà hắn buông tha cho nàng hôm nay, nàng cũng làm. Nhìn hắn thực lâu, Hàn Băng Băng mới nhận ra... đây là lần đầu tiên nàng tỉnh tề nhìn kỹ gương mặt của Tần Viễn Kỳ.

Đôi mắt của hắn tà mị mê người, chiếc mũi thẳng cao quý, làn môi mỏng đỏ như máu đẹp tuyệt tựa như cánh hoa nở, ngả ngón đa tình, còn mang theo nét lạnh lùng vốn có. Gương mặt phối hợp từng nét thực sự là hoàn mỹ, toàn thân hắn còn toát lên vẻ phong lưu, tao nhã cùng cao quý. Quả thực hắn là một tên nam nhân đẹp, là một nam nhân đẹp nhất mà nàng từng thấy.

Quả thực là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, vạn phần tuấn kiệt. Thực sự là một đại mỹ nam tử... đẹp đến mức yêu nghiệt. Đẹp đến mức tương như yêu tinh.

“Hôn mỹ nam”, kỳ thực nếu nghĩ như thế thì nàng cũng thực không thiệt thòi.

Được! Xem như câu cuối cùng người nói cũng có điểm đúng.

Nghĩ ngợi đắn đo một hồi mới quyết định được, Hàn Băng Băng vươn bàn tay nõn nà chạm vào mặt hắn, nhún chân lên một chút khẽ sát gương mặt của hắn, lời nói mềm mỏng nhỏ đến mức chỉ có hai người chỉ có thể nghe thấy – Tần Viễn Kỳ! Ta không biết rõ người đối với ta rốt cuộc là có âm mưu gì?

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng – Nàng đoán xem.

– Ta đoán! Bây giờ toàn bộ Bắc Thành cho đến triều đình, ai cũng biết rõ trong phủ duệ của người có một nữ nhân là Hàn Băng Băng ta.

Nàng nhìn thật sâu vào mắt hắn, tiếp tục chậm rãi mà nói – Ta đoán! Tất cả mọi người đều nghĩ trong phủ duệ của người có một vị vương phi tương lai, vị hôn thê đó của người không phải ai khác, chính là ta.

Lần này thì hắn nhìn nàng đầy thương thức, cười rất hài lòng – Thực thông minh.

Hàn Băng Băng cũng cười, cười thực quyến rũ.

Âm mưu của người, nếu đã rõ ràng như vậy... ta cũng có thể không an phận mà phá bỏ.

Tần Viễn Kỳ, sai lầm nhất của người chính là đem ta trở thành quân cờ trong bàn cờ chính trị. Người phải hiểu, cầm một quân cờ không hề tuân theo ý mình là một việc mạo hiểm cỡ nào.

Những lời này nàng không nói ra, môi nàng lúc này đã chạm nhẹ lên môi hắn, nhẹ nhàng lướt qua. Toàn thân bất giác xuất hiện một dòng điện lưu xoát qua không hiểu từ đâu, mơ hồ cảm nhận được sự run rẩy cùng khó thở mà mọi người từng nói.

Gần như ngay lập tức, cánh tay của hắn nơi thắt lưng nàng càng siết chặt, đem cơ thể mềm mại của nàng áp sát vào người hắn. Bạc môi của hắn mạnh mẽ quấn lấy môi nàng, đầu lưỡi bá đạo tách qua hàm răng trắng muốt, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng mà triền miên dây dưa.

– Ừm... – Thanh âm kháng nghị nhỏ của nàng bị hắn toàn bộ nuốt vào trong miệng, toàn thân mềm mại không còn chút sức lực chỉ có thể yếu ớt chấp nhận nụ hôn mạnh bạo từ hắn.

Không biết bao lâu, Tần Viễn Kỳ luyến tiếc buông nàng ra, nhìn đôi môi anh đào của mỹ nhân trong lòng bây giờ đã trở thành một màu đỏ lợt, thấp thoáng tiếng hít thở hỗn hển, gương mặt xinh đẹp ửng hồng mê người, đôi mắt long lanh thêm một tầng sương mù...

Hắn mỉm cười tà mị, ghé môi bên tai nàng trầm mặc thở dài.

– Tư vị quả nhiên rất hấp dẫn.

Hàn Băng Băng giật mình, vùng người thoát khỏi hắn rồi quay lưng đóng sầm cánh cửa phòng lại, trước khi đóng còn nhanh miệng – Vương gia! Không tiễn.

Nàng quay lưng vào cánh cửa, trượt người ngồi xuống đất. Lấy tay lau đi sự ẩm áp vẫn còn lưu giữ trên cánh môi.

Phải kiên nhẫn chờ, nàng phải chờ cơ hội đến để thoát khỏi nơi này.

Cho tới khi được thoát khỏi đây, nàng phải cố gắng nhẫn nhịn hắn.

Bên ngoài song cửa của nàng, có một mỹ nam tử khẽ xoay người bước đi, đầu lưỡi liếm môi, lưu luyến hương vị mê hồn vừa được nếm phải. Trên bạc môi không hiểu sao thoáng hiện lên một nụ cười thâm trầm.

Tâm tình của Hàn Băng Băng đang rất không tốt.

Nàng ở vương phủ đã được bảy ngày, 168 tiếng, 10080 phút, 604800 giây. Ngày nào cũng như ngày nào, ngày nào cũng phải đến cùng Tàn Viễn Kỳ dùng cơm, ngày nào cũng phải chạm mặt với cái bản mặt đáng ghét của hắn. Thâm hại hơn, không ngày nào là nàng không bị hắn động chạm.

Mà còn hơn nữa, Bắc Thành Vương gia ngày nào cũng lớn vồn trước mắt nàng càng khiến nàng thêm tức giận, nhưng mà tức giận hơn là bản thân mình rõ ràng sinh khí lại không thể làm gì hắn. Thực là làm nàng nuốt giận nhiều lần mà tức chết.

Ngày hôm nay nàng ngồi trong phòng, giết thời gian bằng việc gấp giấy. Liễu Nhi cũng không có việc làm liền ngồi xuống cạnh chủ tử giúp đỡ.

– Tiểu thư! Máy cái này sao tiểu thư biết vậy? – Liễu Nhi thích thú ngắm nghía con hạc giấy, hỏi.

– Nếu em muốn ta có thể dạy cho em cách gấp những con khác – Hàn Băng Băng mỉm cười, nàng gấp hạc giết thời gian, cũng thực là chán a.

Ở vương phủ được bảy ngày, sơ đồ địa hình ở nơi này nàng cũng đã nắm rõ phần nào..

Nơi này chia thành ba phủ chính, có thể nói qua loa thì gồm một chính phủ và hai phủ duệ nhỏ hơn. Gian nhà lớn nhất là Thiên Phong Cờ, là một tòa lâu gồm nhiều gian nhà nhỏ ghép thành, gồm thư phòng, phòng ngủ, phòng tiếp khách, phòng thưởng trà.... Nơi đó tất thấy là dùng cho Bắc Thành Vương gia.

Còn nơi nàng đang ở quy mô nhỏ hơn, là Huyền Lâm Viện.

Đặc biệt ở đây là Thiên Phong Cờ và Huyền Lâm Viện dường như là đối diện nhau, nên binh lính ở chỗ hắn vẫn thường xuyên tuần tra qua nơi nàng ở.

Huyền Lâm Viện vẫn có riêng một khu hoa viên nhỏ, nơi đó binh lính canh phòng dường như là ít nhất trong vương phủ, ban đêm rất ít người lui tới. Nhưng tường rào nơi ấy cũng là cao nhất...

Thực là cái khó bó cái khôn.

Cánh cửa phòng nàng đột nhiên kẹt một cái mở rộng, bóng dáng anh tuấn của người mà ai cũng biết là ai đó ung dung như chốn không người mà bước vào.

Hàn Băng Băng không quay lại nhìn, cũng chẳng hành lễ. Trong lòng phiền muộn lại nặng thêm một đàn.

– Bái kiến Vương gia! – Liễu Nhi nể nếp vái chào.

– Được! Cho người lui.

Liễu Nhi tuân lời liền ra khỏi phòng, trước đó vẫn liếc mắt nhìn chủ tử để yên tâm chút nào.

Tàn Viễn Kỳ ung dung ngồi đối diện Hàn Băng Băng, tay cầm lên con hạc trắng nàng mới gấp xoay qua xoay lại – Nàng làm?

– Hồi thưa! – Hàn Băng Băng ở vương phủ bảy ngày, giọng điệu vẫn không hề chừa cho vị Vương gia nào đó nửa cân phân lượng.

Hắn nhìn thái độ của nàng, không nói nhiều chỉ im lặng ngồi bên cạnh. Ngón tay vân vê con hạc trắng trong tay, chống cằm chăm chú nhìn nàng thật kỹ...

Hắn nhìn mãi... nhìn đến mức lòng nàng cũng khó chịu.

– Vương gia! Người thực rảnh rỗi!

– Nàng nghĩ vậy sao? – Hắn cười như không cười, hỏi lại nàng.

Hàn Băng Băng chán không nói lại, mặc kệ hắn cứ nhìn, nàng cứ gấp.

Thời gian cứ thế trôi qua, trong phòng nam nhân anh tuấn chăm chú nhìn bạch y nữ tử tỉ mỉ miết từng nếp gấp của tờ giấy cho đến khi thành một con hạc xinh đẹp, không ai nói một lời. Không gian yên lặng như vậy, đẹp như vậy, thanh bình như vậy...

Đợi đến khi giấy cũng hết, Hàn Băng Băng nhắm mắt nhắm nhẹ cánh môi thắm than trong lòng.

Tàn Viễn Kỳ! Người đứng là siêu cấp mặt dày.

Nàng hấp thu một ngụm khí nhỏ, bắt đầu đi ngừng mặt lên nhìn hắn.

– Cuối cùng cũng chịu nhìn bản vương?

– Vương gia quả nhiên hơn người – Nàng cũng không thua kém mà trả lại – Độ dày của da mặt cũng không giống người bình thường.

“Khẩu khí quả nhiên không hề giảm đi chút nào!”

Tần Viễn Kỳ che miệng cười nhẹ, nói một câu vu vơ đến đãng – Bỏn vương sẽ rời vương phủ vài ngày.

– Rồi sao? – Nàng thờ ơ hỏi lại, sâu thẳm trong ánh mắt lóe lên một ánh sáng kỳ lạ rồi nhanh chóng bị chìm xuống. Khuôn mặt lạnh lùng thờ ơ không để ý nhưng não bộ lại đang quét duyệt thông tin một cách nhanh chóng rõ ràng nhất.

Hắn rời vương phủ, chính là cơ hội ông trời cho nàng.

Nhưng sao hắn lại ngang nhiên công bố như vậy được?

Tần Viễn Kỳ chống cằm nhìn nàng, thấp giọng – Nàng muốn trốn sao?

– Vương gia sẽ cho ta trốn sao?

– Thông minh lắm! – Hắn gật đầu hài lòng – Nàng muốn trốn, bỏn vương cũng không cho phép.

Tần Viễn Kỳ đứng dậy đi lại gần nàng, đem thân hình nhỏ bé mềm mại kia kéo lại gần, ngón tay khô ấm vuốt ve đường nét trên gương mặt xinh đẹp của nàng, nói – Băng Băng, tốt nhất là đừng làm, nghĩ cũng đừng nghĩ. . .

Tay hắn ve vuốt chiếc cằm thanh mảnh của nàng, thanh âm trầm khàn nhưng lạnh lùng. . . cơ hồ mang theo nồng đậm đe dọa cùng rắn đe – Nếu làm trái ý bỏn vương, nàng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ đâu.

Hắn muốn dọa nàng?

Sự lạnh lẽo trong hốc mắt của hắn dần dần tan đi, Tần Viễn Kỳ nhìn về lạnh nhạt không đổi của Hàn Băng Băng, một chút cũng không phục. Hắn khẽ cười.

– Vẫn không phục?

– Liệu có lúc nào phục sao?

– Giỏi lắm! – Hắn cười tà mị, rồi chậm rãi cúi đầu xuống. . .

Hàn Băng Băng quay mặt tránh đi, làm môi hắn trượt khỏi môi nàng chạm đến gò má mềm mại.

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ ra tiếng, vuốt tóc nàng đưa lên môi thắm than thở – Thực cứng đầu.

Tên lính từ đâu chạy tới, chỉ dám đứng ngoài cửa Huyền Lâm Viện gọi lớn vào trong – Bẩm báo Vương gia! Vương đại nhân nói tất cả đã chuẩn bị chu toàn, có thể khởi hành rồi.

Tần Viễn Kỳ nhìn ánh mắt sáng lên của Hàn Băng Băng, hắn hôn nhẹ lên trán nàng. giọng nói dịu dàng nhưng đầy nhấn nhá – Bỏn vương phải đi, nàng nhớ kỹ bỏn vương đã dặn những điều gì đấy.

Hàn Băng Băng nhìn bóng lưng ấy rời đi, khóe môi bất giác nở nụ cười quý dị. Tần Viễn Kỳ, người muốn ra lệnh cho ta sao?

Ta sẽ trốn khỏi nơi này cho người xem.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trốn Khỏi Vương Phủ.

Bắc Thành Vương đã rời vương phủ được một ngày, Hàn Băng Băng ăn uống một chút cũng không thấy ngon miệng, tâm tình xám xịt bất mãn không biết nên tìm ai mà bực phát.

Lý do ở đâu ư?!

– Hàn tiểu thư! Vương gia có lệnh Hàn tiểu thư không được rời khỏi Huyền Lâm Viện nửa bước.

Tên lính cao lớn đứng chắn trước mặt nàng, nghiêm trang cúi đầu thông báo.

Hàn Băng Băng cắn răng không thỏa hiệp – Ta ra khỏi Huyền Lâm Viện chứ không rời khỏi Vương phủ, tránh ra.

– Xin tiểu thư thứ lỗi, chúng nô tài chỉ làm theo lệnh.

Nhìn một hàng lính đứng trước mặt hình thành một bức tường chắn không cho phép nàng bước qua, cũng không thềm nhúc nhích. Như thế này... khác nào giam cầm chứ?

– Chết tiệt! – Nàng rửa khế, tức giận xoay người trở về phòng. Liễu Nhi vội vã nổi sau gót nàng, tiếp theo còn một đám tì nữ nữa tức tốc đi theo. Hàn Băng Băng bức bối đi vào phòng, tức giận đóng sầm cửa lại ngăn cách Liễu Nhi cùng một đám riu rít bên ngoài, để lại trong phòng một mảng yên tĩnh.

Nghĩ đến tên nam nhân kia dù rời đi vẫn cho người giám sát mình, cảnh vệ thậm chí còn tăng thêm một lớp, thị nữ nô tì không hiểu tại sao hôm nay ở Huyền Lâm Viện lại tăng đột biến, đem nàng quản thúc chặt chẽ đến mức một con ruồi cũng không thể tiếp cận.

Hắn còn cẩn thận hơn cho một lớp lính canh thường xuyên đổi ca thay nhau ở khu tường chắn của Vương phủ, tránh cho việc nàng trèo tường trốn đi. Nên nói qua loa, Huyền Lâm Viện hiện tại thực sự là trong bất xuất, ngoại bất nhập. Sự gò bó đến mức thái quá này thực sự khiến Hàn Băng Băng vừa khó thở vừa tức giận không biết phải đi đâu.

Tên nam nhân này, hẳn quả nhiên quá mức coi chừng nàng.

Nghĩ tới, ly trà trên tay nàng lại càng đáng thương bị siết lại càng thêm chặt.

Liễu Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhìn thái độ của chủ tử hôm nay lúc nào cũng xám xịt khiến nàng đến thở mạnh cũng không dám. Nàng khúm núm lại gần, giọng nói cũng lí nhí như muỗi kêu.

– Tiểu thư! Hay là bỏ đi...

– Không bao giờ! – Hàn Băng Băng gắt lên. Bỏ đi để ở nơi này với Tàn Viễn Kỳ sao? Đừng có mơ.

Việc Tàn Viễn Kỳ rời đi sẽ đem Huyền Lâm Viện cai quản càng thêm chặt, cảnh vệ điều động thêm nàng đã sớm liệu qua. Nhưng việc nằm ngoài kiểm soát của nàng, không ngờ hẳn lại cẩn trọng đến mức theo dõi nàng chặt tới mức này.

– Đêm nay chúng ta sẽ đi! – Hàn Băng Băng nói nhỏ vào tai Liễu Nhi, không muốn cho đám gia binh đang canh chừng ngoài cửa máy may nghe thấy chút gì.

Liễu Nhi kinh ngạc không dám tin nhìn nàng. Trốn? Trốn kiểu gì bây giờ? Hiện tại Huyền Lâm Viện bị quản chặt như vậy, tiểu thư của nàng có cách sao?

Hàn Băng Băng nhếch môi cười lạnh, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Tàn Viễn Kỳ, người muốn nhốt ta. Để bốn tiểu thư xem đám tay sai của người có bản lĩnh giữ ta lại kiểu gì.

.

Đêm khuya nơi vương phủ hoàn toàn không có một tiếng động, lính canh giống như những pho tượng đúc bất động tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió lạnh vi vu thổi qua. Phía trong một căn phòng mộc gian đơn giản, một nữ nhân nhỏ nhắn cuộn mình trong thảm chăn thực dày, ngủ thực sâu.

Một bàn tay trắng nõn vỗ vỗ bên má bầu bĩnh của nàng, giọng nói thì thầm mang điểm sốt ruột.

– Liễu Nhi, tỉnh lại.

Liễu Nhi lim dim mắt, miễn cưỡng hé mở hàng mi dài cong cong nhìn người lay mình dậy. Tiêu cự dần dần rõ ràng, hai tròng mắt nàng càng ngày càng to, hốt hoảng bật dậy.

– Tiểu... ưm...

Hàn Băng Băng vội vã bịt miệng Liễu Nhi lại, ký hiệu im lặng. Ánh mắt liếc qua dè chừng, thực may là không có ai.

-Em chuẩn bị đi, nhanh lên.

Liễu Nhi không hiểu, ngờ ngác nhìn Hàn Băng Băng không động đậy.

Hàn Băng Băng nhàu mày quát nhẹ – Chuẩn bị đồ đạc, chúng ta đi trong đêm nay.

Liễu Nhi này ngốc gât gât đầu lia lịa, trong lòng nhảy nhót vì hồi hộp và lo sợ. Trời ạ!! Tiểu thư của nàng làm thật.

Lỡ bị bắt lại thì sao đây?!!!

Chắc chắn sẽ rất thảm.

Còn nếu ở lại đây...

Nghĩ đến đây Liễu Nhi rung mình một cái, không dám suy nghĩ nhiều mà vội vã đi thu xếp hành lý.

Bóng dáng nhỏ nhắn của hai chủ tử khôn khéo len lỏi trong khuôn viên Huyền Lâm Viện, cẩn thận lách qua toàn bộ số lính canh, trong bóng đêm thẳng hướng tới hoa viên phía sau Huyền Lâm Viện.

Nơi có bức tường chắn cao nhất.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Đúng như Hàn Băng Băng dự tính, nơi có địa hình bất khả thi này chính là nơi có ít lính canh gác nhất. Khác hẳn với những nơi khác trong Huyền Lâm Viện bị tầng tầng lớp lớp trông coi, nơi này chỉ có duy nhất một tên lính gác mới thay ca trực.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi bất an giựt nhẹ vạt áo của Hàn Băng Băng, ghé sát tai nàng mà thì thầm – Có lính canh, chúng ta làm sao bây giờ?

– Đừng lo, ta sẽ xử hần!

– Hả?!

– Suyt! – Hàn Băng Băng che miệng nhắc nhở Liễu Nhi rồi nhón chân cẩn thận nấp sau bụi cây, dần dần tiếp cận phía sau tên lính canh.

Liễu Nhi đứng sau lùm cỏ nhìn chủ tử lên lút lại gần tên lính to con, tim thiếu chút thì ngừng đập. Nàng cầm siết lấy bàn tay trắng bệch chỉ mong nó thôi run rẩy. Tiểu thư nhà nàng, không khỏi quá mạo hiểm a.

Hàn Băng Băng bước không tiếng động tiếp cận sau lưng tên lính gác, ngọc thủ dần giơ cao vận lực đánh mạnh sau gáy hần. Tên lính gác bất ngờ bị tập kích chỉ kịp rên nhẹ một tiếng rồi ngã xuống bất tỉnh.

Hàn Băng Băng kiểm tra lại hần, an tâm khi hần trong thời gian ngắn không thể nào tỉnh lại. Nàng nhìn về phía Liễu Nhi vẫy tay – Nhanh lên!

Liễu Nhi vừa mừng vừa run vội vàng chạy đến, cùng chủ tử đứng trước bức tường rào cao vút không khỏi e dè. Nàng khó khăn nuốt nước miếng, ánh mắt thoáng khó nhìn Hàn Băng Băng – Tiểu thư! Cao như vậy...

– Ta nâng em lên.

Liễu Nhi lắc đầu lia lịa – Tiểu thư! Hay tiểu thư qua trước, để Liễu Nhi nâng người qua.

– Đừng cãi ý ta! – Giọng nói của Hàn Băng Băng nhỏ nhẹ nhưng có lực trong đêm đen, nàng khum người xuống, hai bàn tay đan vào nhau ngược mắt lên nhìn Liễu Nhi ra ám hiệu.

Liễu Nhi nuốt một ngụm nước miếng, trời tuyết lạnh giá vẫn rơi nhưng không hiểu sao trán nàng lại lấm tấm mồ hôi lạnh. Nàng run run sợ hãi đặt chân lên tay Hàn Băng Băng, run sợ nhìn chủ tử, dù thế nào cũng không dám trèo lên.

– Đừng sợ! – Hàn Băng Băng nhỏ giọng trấn an. Tiểu nha đầu này, lá gan thực sự là quá nhỏ a.

Liễu Nhi gật gật đầu, hấp t hu lấy một ngụm khí lạnh rồi dồn sức xuống chân đẩy người lên bám vào vách tường. Đôi tay nhỏ bám vào thành tường, vì có người ở phía sau đỡ người nàng cao lên, dùng hết sức lực... cuối cùng nàng cũng yên vị trèo qua. Liễu Nhi vui sướng quay đầu lại. – Tiểu thư! Để Liễu Nhi kéo người lên.

– Không được! Em sẽ lại rơi xuống! – Bây giờ không phải là lúc thử sức mạnh, nếu Liễu Nhi kéo không được, cả hai lại mất thêm một quãng thời gian nữa.

Suy nghĩ một chút, Hàn Băng Băng nhìn xuống tên lính canh. Lấy thanh giáo roi bên người hần chống nghiêng bên tường, mím môi lấy đà chạy về phía Liễu Nhi, vận lực đạp lên thanh giáo bám vào thành tường. Liễu Nhi cũng nhanh ý vội túm lấy nàng, giúp nàng trèo qua.

Cả hai tiếp đất an toàn, Hàn Băng Băng kéo tay Liễu Nhi đi trong trời đêm tuyết rơi trắng xóa. Bóng dáng nhỏ bé mờ dần trong màn tuyết rơi rồi mất hần, để lại Bắc Thành Vương phủ một mối họa lớn mà đám gia nô trong phủ vẫn chưa hề hay biết.

Nàng nhìn về phía tòa viện nguy nga, thâm cười trong lòng.

– Tần Viễn Kỳ, ta hẹn ngươi không gặp lại.

.

.

Hàn Băng Băng và Liễu Nhi đi bộ trong đêm không biết đã qua bao lâu, chỉ biết đến khi có thể ý thực được xung quanh thì bầu trời phía đông cũng mờ hồ ửng sáng, tuyết cũng đã ngừng rơi. Xung quanh con đường phố bắt đầu có vài người dân chuẩn bị dọn dẹp hàng quán.

Hàn Băng Băng bắt giác ngẩn người, đột nhiên nàng nghiệm ra.

“Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nơi này”

Ngày đầu tiên nàng đến đây đã bị nhốt, những ngày con lại cũng không khá hơn khi phải cầm tù ở Vương Phủ. Đêm qua khi rời khỏi nơi này nàng chỉ có suy nhất một suy nghĩ là phải chạy càng xa càng tốt. Nàng chạy mãi không nghĩ, cũng không chú ý gì đến xung quanh. Bây giờ thực sự cũng không biết mình đang ở nơi nào. Theo như hiểu biết của nàng, Bắc Thành này chắc chắn phải có cổng thành, nghĩa là nàng vẫn nằm trong địa phận Tần Viễn Kỳ quản lý.

Nhưng khung cảnh trù phú này thu hút ánh nhìn của nàng, thực tò mò nếu là ban ngày thì nơi này còn có thể sầm uất đến mức nào nữa.

Nhưng đây là Bắc Thành, nàng không thể ở lại lâu. Phải tranh thủ lúc Tần Viễn Kỳ chưa trở về rời khỏi nơi này mới là tốt nhất. Nói đi cũng phải nói lại, muốn rời đi nàng cũng cần một số vật dụng, không thể nào cứ một mạch mà đi thế cho được, hơn nữa chạy cả đêm Liễu Nhi cùng nàng cũng rất mệt.

Hàn Băng Băng rút trong người một cây trân ngọc đưa cho Liễu Nhi – Liễu Nhi! Em đi bán cái này đi.

– Vâng!

Hàn Băng Băng nhìn bóng dáng Liễu Nhi chạy đi, nàng đi không mang theo tiền, chỉ vội vã cầm theo một số trang sức mà Tần Viễn Kỳ để cho mình. Nàng không biết giá trị của nó, nhưng đồ của Bắc Thành Vương, hẳn là rất có giá đi.

Tiền bạc đã cầm trong tay, Hàn Băng Băng dắt theo Liễu Nhi bước vào một quán trọ gần đó. Tiểu nhị nhìn thấy khách liền nồng nhiệt chạy ra tiếp đón.

– A! Hai vị cô nương đây sáng sớm mới đến đây là muốn dùng bữa hay thuê phòng?

– Thuê phòng, sắp xếp cho chúng ta một phòng là được – Hàn Băng Băng ném cho tiểu nhị một thỏi bạc. Nàng cần phải ngủ, Liễu Nhi cũng cần nghỉ ngơi – Bảo nhà bếp chuẩn bị một chút đồ ăn nhẹ mang lên.

– Được được! Mời hai vị cô nương đi lên lầu.

Cả hai đi theo tiểu nhị đến phòng ở, tiểu nhị cẩn thận giúp nàng mở cửa phòng. Liễu Nhi cười rạng rỡ chạy thẳng vào trong ngó qua ngó lại, vui vẻ túm áo chủ tử lay lay – Tiểu thư! Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?

– Một ngày – Hàn Băng Băng ngồi xuống ghế rồi nhìn tiểu nhị, lấy trong người ít bạc đưa cho hắn – Tiểu nhị, ta muốn mua mấy bộ đồ. Còn nữa, chuẩn bị cho chúng ta hai con ngựa tốt.

Tiểu nhị mau chóng đón lấy tiền, có chút khó hiểu nhìn nàng.

– Chỗ đó không đủ sao?

Hắn liền lắc đầu lia lịa, kính cẩn đáp – Đủ! Ta đi làm ngay.

Liễu Nhi mau chóng ra đóng lại cửa, có điểm bất an xem chừng xung quanh rồi đi đến bên cạnh Hàn Băng Băng hỏi nhỏ – Tiểu thư! Chúng ta sẽ đi đâu?

Hàn Băng Băng thờ dài đứng dậy, đi đến bên phía cửa sổ nhìn xuống con phố phía dưới đã bắt đầu tấp nập. Nàng đáp lại khe khẽ – Chúng ta sẽ đến kinh thành.

.

.

– Cái gì?!

Nam nhân anh tuấn gầm lên phẫn nộ, âm độ cùng sự tức giận vang ra khiến một đám tùy tùng sợ hãi quỳ sấp xuống, tuyệt nhiên nửa điểm cũng không dám chọc giận vị vương gia này.

Chiếc bàn gỗ trước mặt sớm đã bị Tần Viễn Kỳ một chương đập nát, toàn thân hắn sát khí ngùn ngụt. Tên gia nô chạy đến báo tin thu người càng nhỏ trên đất, run rẩy lắp bắp – Xin Vương gia bớt giận, chúng nô tài thực sự đã canh giữ rất cẩn mật... nhưng tiểu thư...

– Câm miệng!! – Tần Viễn Kỳ rít lên, trong lòng lửa giận cháy càng thêm mạnh mẽ.

“Hàn Băng Băng đã bỏ trốn!”

Hắn siết chặt bàn tay, nữ nhân đáng chết.

Nàng quả nhiên ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Hắn vốn đã sớm biết nàng sẽ không yên phận ở lại trong vương phủ, chắc chắn sẽ tìm đường bỏ trốn nên đã tăng cường canh gác, thậm chí còn hướng đến nàng cảnh báo trước. Vậy mà nữ nhân này ....

Chuyện này nếu đồn ra ngoài, uy danh Bắc Thành Vương như hấn để đi đâu?!

Nàng đánh ngất lính canh, vượt qua tường rào cao nhất trong vương phủ để thoát ra ngoài mà đám gia nô sáng sớm mới biết chuyện, hấn đúng là nuôi một lũ vô dụng.

Nhắc đến nữ nhân đó, hấn lại càng thêm giận. Tính cách thực sự là bướng bỉnh không khuất phục, lại thêm trí thông minh tuyệt đỉnh của nàng thực khiến hấn cũng phải dè chừng không ít.

Một nữ nhân đáng gờm.

Nếu hấn không phải đã từng tìm mọi cách tra thân thể của nàng, một chút cũng không có tin tức, thông tin của nàng chỉ gói gọn trong 3 năm gần đây thì nửa điểm thân thể của nàng đều không có, đến trí nhớ của nàng cũng đã mất cũng làm hấn không khỏi cẩn thận.

Nếu hấn đã nhìn rất kỹ biểu hiện của nàng, quan sát gắt gao không hề bỏ hờ một điểm hành vi của Hàn Băng Băng, hấn sẽ không chút nghi ngờ nàng là gián điệp được giấu bên cạnh hấn.

Nữ nhân ấy ngang nhiên không xem cảnh báo của hấn ra gì, trong mắt nàng rốt cuộc có coi hấn vào mắt không?

Tần Viễn Kỳ tức giận phi thân lên ngựa, thắt chặt giây cương trong tay rồi thúc ngựa lao thẳng vào thành, đám binh lính cũng tức tốc đuổi theo bóng dáng của hấn, nửa điểm rối loạn cũng không dám.

Vó ngựa đập mạnh trên nền đất, bóng đen lao vun vút trong ánh sáng mờ mịt của sương sớm. Gió lạnh phả vào mặt hấn, buốt giá. Bóng đánh nhỏ bé cùng gương mặt mỹ lệ, thông tuệ, kiên cường cùng li lợm của người ấy in đậm trong đầu hấn càng ngày càng rõ nét.

Nghiến răng nghiến lợi, Tần Viễn Kỳ gằn nhẹ trong cổ họng.

– Hàn Băng Băng! Nàng muốn thoát khỏi ta? Đừng có hòng!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nỗi Giận.

– A! – Hàn Băng Băng bật người ngồi dậy, hô hấp của nàng hỗn hển, vàng trán thanh tú cũng lấm tấm mồ hôi lạnh. Nàng lấy tay vén mái tóc có chút ẩm lên trán gói đầu xuống đầu gối, co thân mình lại kiềm chế cơn run rẩy khó kiểm soát.

Nàng mơ thấy ác mộng, mơ thấy Tần Viễn Kỳ tìm thấy nàng.

Lau đi mồ hôi trên trán, Hàn Băng Băng nghiêng người nhìn Liễu Nhi vẫn còn đang ngủ ngon bên cạnh, bờ môi mềm mại không nhin được mà thờ dài trong đêm.

Sáng sớm mai nàng cùng Liễu Nhi sẽ rời đi vào lúc rạng đông, sau khi đi xa nơi này nàng sẽ không phải lo lắng gì thêm nữa. Cho dù nàng đã ra khỏi cổng thành, nhưng nơi nàng đang trú tạm thực sự không cách xa Bắc Thành cho lắm, xem ra ngày mai nàng phải tìm một con ngựa chạy đi thật xa.

Tần Viễn Kỳ hiện tại không ở trong thành nên chắc vẫn chưa biết được nàng đã bỏ trốn, nhưng với bản tính cùng khả năng của hấn thực sự khiến Hàn Băng Băng cảm thấy khoảng cách mà một ngày nay cố gắng cách xa với hấn vẫn còn chưa an toàn. Nàng hiểu rõ người nam nhân ấy, hấn rất nguy hiểm... tựa như một bình thuốc độc vậy.

Hàn Băng Băng vén chăn ngồi rồi xuống giường, bước chân đi về phía cửa sổ nhìn xuyên qua màn đêm đen tối. Con gió lạnh mùa đông ùa vào đem theo giá rét khiến nàng khẽ run rẩy, bất giác kéo chặt vật áo trên người.

Liệu tất cả có ổn không?

Bản thân nàng hi vọng như vậy.

Hàn Băng Băng im lặng nhìn lên bầu trời đêm đen, tính tú dường như rối loạn dâng đầy như màn lưới sáng lúc ẩn lúc hiện. Gió lạnh về đêm rít từng cơn như đang sợ hãi, dường như đang báo hiệu một cơn giông tố sắp sửa kéo đến.

Cuốn trôi tất cả.

– Tiểu thư! Chúng ta phải đi sớm vậy sao? – Liễu Nhi thắt chặt lại tay nải, trong đó có một chút quần áo và đồ dùng cần thiết, kèm theo ngân lượng. Tất thảy đều cần dùng cho một chuyến đi thực dài.

Hàn Băng Băng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt xa xăm nhìn ra cửa sổ. Một làn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài cùng vạt áo của nàng khẽ lay động, trên gương mặt xinh đẹp mơ hồ có nét mệt mỏi do cả đêm khó ngủ.

Không rõ vì sao, nàng đặc biệt cảm giác được có điều gì chẳng lành đang kéo đến, nó khiến nàng bất an không thôi. Sự báo trước này thực sự khiến nàng ngủ cũng không được, sáng sớm mặt trời vừa ló dạng đã gọi Liễu Nhi tỉnh dậy để chuẩn bị.

Nàng thở dài một hơi nhẹ, tay ngọc di di trán. Thực sự là rất mệt, chỉ mong mọi việc thuận lợi, nàng an toàn đến được Kinh Thành. Nếu lời Thanh Tiểu Mỹ là sự thực, chỉ cần nàng tìm được đến kinh thành, chắc chắn sẽ có người bảo vệ.

Hàn Băng Băng khoác nhanh chiếc áo ngoài đi ra mở cánh cửa gỗ, nhưng có một bóng người đột nhiên đứng trước mặt nàng, chắn không cho nàng bước đi.

– Nhớ bốn vương không?

Tiếng nói quen thuộc đến sợ hãi pha đầy tức giận vang lên trên đỉnh đầu, Hàn Băng Băng cảm nhận được lồng ngực của người trước mặt phập phồng kịch liệt, dù không nhìn nét mặt của hắn, nhưng nàng có thể dễ dàng cảm nhận được sự áp bức đang bao phủ toàn thân mình, khiến sống lưng nàng nhanh chóng cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy qua.

Tần Viễn Kỳ!

Liễu Nhi nhìn thấy bóng người cao lớn ngoài cửa lập tức hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch như giấy lấp bắp không thành từ – Vương...

Hàn Băng Băng không dám tin ngẩng đầu lên, ánh mắt của nàng kinh ngạc cùng lo sợ nhìn hắn. Tại sao lại có thể nhanh như vậy, hắn cứ như thế tìm được nàng? Nàng mới chỉ thoát khỏi Vương phủ một ngày đã bị Tần Viễn Kỳ tìm tới nơi?

Không chỉ như vậy, hắn đến tận đây tìm nàng, biểu hiện trên mặt quả thực hận không thể đem nàng nghiền nát. Cũng khó trách, hắn đã cảnh báo như vậy nhưng nàng vẫn hoàn toàn không nghe vào tai, ngang nhiên trốn khỏi.

Tần Viễn Kỳ lướt ánh mắt qua Hàn Băng Băng, lại quét sang Liễu Nhi nhưng nhanh chóng quay lưng trên người nữ nhân trước mặt. Hắn bước chân, chậm rãi bước vào phòng. Áp lực từ lời nói của hắn cùng khí thế khiến Hàn Băng Băng không thể không lùi lại từng bước.

– Nàng muốn đi đâu?

Hàn Băng Băng bị Tần Viễn Kỳ dồn từng bước về sau, nỗ lực trên người hắn nhằm thẳng vào nàng khiến nàng cảm thấy ngột thở cùng áp lực không thể tả. Cả căn phòng cũng vì sự xuất hiện của hắn mà càng thêm áp bức nặng nề.

– Ngươi không phải đang ở ngoài thành sao?

– Bốn vương không phải đã dặn nàng phải ở lại trong phủ sao?

– Ta không hề nói sẽ nghe lời ngươi! – Nàng lùi đến chiếc bàn gỗ, toàn thân không thể trốn thoát khỏi sự vây hãm của hắn. Tần Viễn Kỳ tiến sát đến người nàng, thân hình cao lớn của hắn dường như phong bế không gian nhỏ bé của nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tần Viễn Kỳ nheo đôi mắt thâm sâu. Đến nước này vẫn còn ngang nhiên khiêu khích hắn, dù thế nào thì sự kiên nhẫn của hắn cũng chỉ có giới hạn thời.

Nữ nhân này quả nhiên đã chọc đến giới hạn của hắn rồi.

Tần Viễn Kỳ nghiêng nhẹ hàm răng, lòng bàn tay siết chặt thành quyền cố gắng áp chế sự tức giận đang cháy lên. Bản thân chỉ sợ trong lúc không kiềm chế được mà thương tổn nữ nhân trước mặt. Nhìn nàng tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn quật cường ngừng đầu mà đối đáp rành mạch với hắn, hoàn hảo làm sự tức giận của hắn càng thêm cháy lên.

Đồng tử của hắn cháy lên, Tần Viễn Kỳ vươn tay kéo lấy tay Hàn Băng Băng kiên quyết lôi đi.

– Ngươi đưa ta đi đâu?! – Hàn Băng Băng vùng vẫy trong tay hắn, bắt đầu hoang mang.

– Người đâu, chuẩn bị hồi phủ – Hắn nói lớn. Nàng đến nước này vẫn cứng đầu như vậy, về đến vương phủ để xem hắn làm sao trị nàng.

Hàn Băng Băng sợ hãi dâng lên, nàng hét lên với Tần Viễn Kỳ – Ta không đi, ta không muốn đi. Buông ta ra.

Hồi phủ? Cái nơi cầm tù đó nàng nhìn cũng không muốn, quay lại càng không cam lòng.

Tần Viễn Kỳ mặc kệ nàng phản kháng, hấn vòng tay ôm ngang eo Hàn Băng Băng bế lên ngựa ngồi trong ngực hấn. Một tay giữ chặt lấy nàng không cho phép nàng lộn xộn, một tay giữ giây cương thúc ngựa phi nước đại.

Đám dân chúng nhìn thấy hấn lao ngựa qua hoảng sợ tránh đường, chỉ lo bản thân sẽ thảm hại dưới vó ngựa điên cuồng kia. Trong lòng thực sự cảm thông sâu sắc với nữ nhân bạch y trong lòng nam nhân anh tuấn nhưng sát khí bùng bùng kia.

Ai~~~ Chuyện phu thê a! Chắc cô nương ấy giận phu quân nên bỏ nhà rồi đi, giờ bị phu quân tìm về rồi. (Bích Tuyết: =!!! Haiz~~ Quần chúng vô tâm!!)

– Ngươi... – Mặc cho nàng vùng vẫy thế này, tên này vẫn nguyên vẻ mặt lạnh nhạt ôm siết nàng trong lòng nhất quyết không thả – Tần Viễn Kỳ! Rốt cuộc là ngươi muốn thế nào?! Ta không muốn đến đó. Thả ta ra, ngươi có nghe hay không?!

– Hàn Băng Băng! Nàng tốt nhất bớt lộn xộn đi, chuyện này bốn vương vẫn còn chưa tính xong với nàng đâu.

Lời nói của hấn đè nén con tức giận lôi đình, hơi nóng hầm hập phả vào mặt khiến Hàn Băng Băng vô thức rùng mình.

Không lâu sau nhìn thấy tấm biển lớn kia, trong lòng Hàn Băng Băng thất vọng vô cùng. Nàng mất một ngày rời khỏi đây, hấn không mất bao lâu đã đưa nàng trở về. Thực sự là thất bại.

Tần Viễn Kỳ dừng ngựa lại, xoay người nhảy phốc xuống. Hấn vẫn không quên bế nàng theo. Kiên nhẫn của hấn bị đốt cháy không còn tí gì, đến nhẫn nại chờ đợi gia nô ra mở cửa cũng không có. Hấn hung bạo đá bung mở tung cửa bình, quang cảnh quen thuộc lập tức đập vào mắt Hàn Băng Băng, nàng cố gắng vùng vẫy mà cắn mạnh vào tay hấn.

– A! – Con đau kéo đến khiến hấn không thể buông nàng ra, Hàn Băng Băng liều mạng chạy thẳng ra cửa nhưng đám binh lính đã mau lẹ đứng chắn trước mặt nàng. Liễu Nhi bị bọn chúng vô đến, nàng đỡ lấy thân thể Liễu Nhi, tức giận quay lại quát lớn về phía Tần Viễn Kỳ.

– Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

– Nàng còn dám lớn tiếng? Nàng cả gan bỏ trốn, nàng rốt cuộc có đem nhưng lời mà bốn vương dặn vào tai không?

– Ta không phải là người của Bắc Thành, đây không phải nơi của ta. Ta cũng không phạm tội, lý gì ta phải ở lại đây với một tên đáng hận như ngươi?

– Hàn Băng Băng, nàng lẳng mọ bốn vương. Xúc phạm thành viên trong hoàng thất, chỉ mỗi tội này thôi cũng đã đủ để bốn vương đem cái mạng nhỏ của nàng tước đoạt rồi.

Càng nghĩ hấn lại không nhịn được một bụng hỏa. Nàng nói cái gì? “ Lý gì ta phải ở lại đây với một tên đáng hận như ngươi”?! Hấn đáng hận? Được! Hấn sẽ cho nàng hận đủ.

Tần Viễn Kỳ bước từng bước lại gần Hàn Băng Băng. Hấn túm lấy tay nàng kéo lại, sát khí đậm đặc trên người hấn mau chóng bao trùm lấy nàng.

– Để xem bốn vương làm sao trừng trị nàng.

– Ngươi định làm gì? – Hàn Băng Băng không tự chủ được mà rùng mình. Nàng bảo vệ Liễu Nhi toàn thân đang không ngừng run rẩy sau lưng kiên cường nhìn hấn, ánh mắt hấn âm u chết chóc, tựa như quỷ dữ muốn đem nàng nuốt chửng.

– Hàn Băng Băng, nàng dám trốn khỏi vương phủ. Nàng nói xem, nàng đáng tội gì?

– Ta trốn vì đây không phải nơi của ta, có gì không đúng?

– Giỏi lắm! – Tần Viễn Kỳ siết tay rồi buông nàng ra. Nàng không sợ hấn trừng phạt, hấn tự khắc biết dùng phương thức gì đem nàng vào khuôn khổ.

Bạc môi của hấn cong lên, ánh mắt hấn nhìn chằm chằm vào nét mặt của nữ nhân kia, miệng nói lớn với đám binh lính – Liễu Nhi là một nha hoàn, không nhưng không khuyên ngăn chủ tử của mình, không làm tròn bổn phận mà còn đồng bọn, xúi giục Hàn Băng Băng bỏ trốn. Phạt ba mươi trượng.

Nhìn sắc mặt nàng mau chóng biến đổi, hấn khẽ cong lên khoe môi. Nàng không sợ hấn trừng trị, hấn sẽ dùng những người bên cạnh nàng. Nữ nhân này từng nói hấn hèn hạ không phải sao? Hấn sẽ không ngại dùng thủ đoạn hèn hạ cho nàng thấy.

Nhìn thấy tên binh lính đi về phía mình, bên kia họ còn mang ra một chiếc ghế dài. Liễu Nhi thất kinh gọi Hàn Băng Băng, nước mắt bất giác chảy dài trên má – Tiểu thư! Cứu Liễu Nhi với.

Hàn Băng Băng hoảng hốt nhìn Liễu Nhi bị lôi kéo, áp chế nằm trên ghế dài. Tròng lòng nóng như lửa đốt – Tần Viễn Kỳ! Người lập kế trốn đi là ta, phạt ta không phải là được rồi sao? Nàng ấy chỉ là một nha hoàn, chỉ làm theo lệnh ta.

– Á nha hoàn đó không biết phận sự, đáng đánh.

– Ngươi...

Hấn cứ nhiên bình thản, ung dung ngồi xuống tựa như không có chuyện gì, mặc nàng nộ khí sôi trào nhìn mình.

Liễu Nhi nhìn mấy cây côn trong tay binh lính, sợ hãi khóc to. Miệng liên tục cầu cứu chủ tử – Tiểu thư...

– Tần Viễn Kỳ! Nàng chỉ là một hài tử.

– Đánh cho bốn vương! – Tần Viễn Kỳ vẫn bá đạo như vậy, hoàn toàn đem nhưng lời nói của nàng để ngoài tai.

Binh lính nghe chỉ thị của Vương gia liền giơ cao trường côn, đánh mạnh vào thân xác của Liễu Nhi. Liễu Nhi bấu chặt ngón tay trên thành ghế, mắt nhắm nghiền kêu thét đau đớn.

Hàn Băng Băng bị hai tên lính giữ chặt lại, bất lực nhìn Liễu Nhi bị từng cây côn hạ xuống. Thân xác nhỏ bé kia sao chịu nổi ba mươi trượng? Nàng hoảng sợ nhìn Tần Viễn Kỳ vẫn thong thả gác chân uống trà kia. Nhìn hắn không chút phản ứng mà tra tấn người khác, Hàn Băng Băng nghiến răng, tiếng nói nguyên rủa thoát ra khỏi miệng – Đáng chết.

Nàng dùng kỹ thuật đem tên lính giữ lấy mình quật qua vai, thoát khỏi rồi chạy nhanh về Liễu Nhi, xô tên lính trắng sang một bên nhanh chóng đỡ Liễu Nhi dậy.

– Tiểu thư... – Liễu Nhi nức nở ghì chặt lấy tay nàng, vùi mặt vào lòng nàng mà khóc thét.

– Không có việc gì, không có việc gì.. – Hàn Băng Băng xoa xoa mái tóc của Liễu Nhi, bất giác sống mũi cay cay. Liễu Nhi chung quy chỉ là một đứa trẻ, sao lại phải chịu khổ như vậy?

Tất cả là tại kẻ kia...

Nàng day nghiêng nhìn hắn, ánh mắt căm phẫn cực độ – Tần Viễn Kỳ, ta nói cho ngươi biết: Ngày nao ta vẫn phải sống ở đây, ngày đó ta vẫn sẽ tìm đủ mọi cách để thoát khỏi đây, thoát khỏi ngươi.

– Nàng dám...

– Tại sao ta không dám. Ngươi nghĩ ngươi có thể giữ được ta ngoan ngoãn ở nơi này? Ta nói cho ngươi biết, đừng có mộng tưởng.

Hắn từ đầu đến cuối đều không nói lý. Nàng đối với hắn, một chút cũng không phục.

Tần Viễn Kỳ tức giận nhìn nàng. Nữ nhân này chết cũng không sợ, muốn giữ nàng lại... không thể dùng thứ ràng buộc thông thường.

Hắn tiến lại gần nàng, nét mặt lạnh khốc vô tình, khóe môi mê người kia cười như không cười khiến không khí xung quanh đã lạnh càng thêm lạnh – Hàn Băng Băng! Nàng nghe cho rõ đây, tốt nhất là nàng nên ngoan ngoãn ở lại Vương phủ đi.

Hắn cúi xuống giữ lấy cằm nàng, ánh mắt nhìn sâu vào đôi mắt đen của nàng như muốn bắt lấy. Thanh âm lạnh giá vẫn vang lên – Nếu nàng cả gan dám trốn lần nữa, bốn vương sẽ đem tất cả nữ nhân lần trước tới cùng nàng chịu tội thay.

Hắn đem mạng người ra ép nàng?

Hàn Băng Băng không thể tin được mà nhìn hắn.

– Bốn vương nói được làm được, tốt nhất là nàng không nên thử thêm một lần nữa đâu.

Lời nói vừa dứt, hắn quay lưng rồi đi. Gia nô lại gần Hàn Băng Băng, cung kính cúi đầu. Nhưng lời nói sao lại lạnh lẽo đến thế.

– Hàn tiểu thư! Mời.

– Ta sẽ tự đi. – Hàn Băng Băng nhìn bóng lưng của người kia mất hút sau chấn song, ắn đáng điệu hiên ngang ngạo nghễ ấy.

Khốn kiếp.

Lần này nàng thua rồi.

.

.

Tần Viễn Kỳ ngồi gục trên ghế kỷ, ánh mắt hắn mơ hồ bất định không rõ là đang nhìn về nơi nào. Trong tâm trí hiện lên dáng vẻ quật cường của nữ nhân kia khiến hắn không kiềm được mà thờ dài.

– Vương gia đang phiền não điều gì sao?

Tiếng nói không rõ ràng từ nơi nào vọng tới. Tần Viễn Kỳ hóp một ngụm trà, ngon người đen lười biếng đảo qua, trầm giọng – Minh Vũ, ngươi vào đi.

Một bóng người xoẹt qua, lực y nam nhân nhanh chóng đứng trước mặt hắn. Tay hắn cầm theo một thanh đoản kiếm, lạnh lùng mà nghiêm trang quỳ xuống.

– Bái kiến vương gia.

– Ở đây chỉ có bốn vương với người, không cần phải rườm rà như vậy. – Hắn liếc sang nam nhân đang quỳ dưới sàn. Bộ dáng lười nhác bỏ đi, thay vào đó là uy quyền và nghiêm túc – Người điều tra thế nào?

Minh Vũ nghiêm chỉnh đứng lên, bộ dáng không kiêu ngạo không xu nịnh mà trả lời – Bẩm vương gia! Hàn tiểu thư thực sự thông minh hơn người. Vì thần đã quan sát rất kỹ, cô nương ấy có võ công nhưng hoàn toàn không có nội lực, hơn nữa theo vi chức nghiệm thấy: võ công của Hàn tiểu thư cũng không cao. Với biểu hiện của Hàn tiểu thư trong chín ngày ti chức nhìn qua, không có điểm nào cho thấy Hàn tiểu thư khả nghi cả.

Nếu nói về nguy hiểm, chắc chắn Hàn tiểu thư sẽ không gian xảo bằng người đang ngồi trước mặt hắn đây.

Tần Viễn Kỳ gật đầu đồng tình, mày kiếm giãn ra – Bốn vương cũng đã cho điều tra qua, thật sự không có chút khả nghi.

– Cô nương ấy thực sự là một kỳ nữ hiếm thấy thừa vương gia. – Nữ nhân ấy khí thế ngút trời, trí tuệ uyên thâm khiến hắn cảm thấy thập phần khâm phục. Đặc biệt là khí chất cao quý trên người nàng, thức sự khiến người ta nhìn một lần khó mà quên được.

– Dù sao lần này người cũng lập công lớn, không uống công bốn vương trước khi đi đã để người ở lại trông coi nàng.

– Đó là bốn phận của ti chức.

Tần Viễn Kỳ thở dài. Sự việc thực sự đến hắn cũng thấy choáng ngợp, thực may trước khi đi hắn đã để hộ vệ thân cận nhất là Minh Vũ bí mật theo dõi nhất cử nhất động của nàng. Nếu có chuyện gì thì nhất định phải dùng bò câu đưa thư báo ngay cho hắn, vì vậy hắn mới có thể nhanh chóng bắt được nàng như vậy.

Nếu không như thế, chỉ e người con gái ấy đã mau chóng như cánh chim bay mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cải Tiến Giường Ngủ.

Thời điểm Hàn Băng Băng bị bắt quay về vương phủ cũng đã được ba ngày, nàng suốt ngày nhốt mình trong phòng không muốn gặp bất kỳ ai. Tần Viễn Kỳ dù có đến cũng không hề được nàng nể mặt mà cho đứng ngoài. Ăn uống cũng không bén mảng đến, miễn cưỡng theo Liễu Nhi cầu xin mới ăn được mấy miếng khiến Liễu Nhi lo lắng không thôi, không biết làm cách nào khác ngoài việc tiếp tục dỗ tiểu thư ăn vào.

– Tiểu thư, người ăn chút bánh đi.

– Ta không muốn ăn. – Hàn Băng Băng quay mặt vào trong, tiếng nàng như hơi thở thoát ra, nhẹ nhàng mà mơ hồ.

Liễu Nhi đặt khay bánh đến bên cạnh giường. Hôm nay tiểu thư của nàng vẫn như vậy, ăn uống dè dặt. Nhìn thân hình của chủ tử xanh xao gầy yếu nàng không khỏi đau xót. Nếu cứ tiếp tục thế này, tiểu thư sẽ chịu không nổi mà ốm mất.

– Tiểu thư! Cứ thế này sẽ tổn hại đến sức khỏe...

– Em lui xuống đi.

– Tiểu thư...

– Ta biết rồi! – Hàn Băng Băng thờ dài, nhắm nghiền đôi mắt lại. Lúc này nàng chỉ muốn yên tĩnh, tuyệt không màng nghe thêm một lời nào nữa.

Liễu Nhi mím môi yên lặng lùi ra, đi đến cửa vẫn còn ái ngại nhìn tiểu thư một chút. Bước ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại, ảo não quay lưng lại đột nhiên hoảng hốt.

– Vương...

– Suyt! – Tần Viễn Kỳ nhắc nàng yên lặng, hắn hé cửa nhìn vào trong. Nữ nhân kia vẫn như cũ ngồi trên giường, dáng điệu trầm lắng mệt mỏi. – Nàng hôm nay thế nào?

– Thừa! Tiểu thư vẫn như mọi ngày, không màng ăn uống. Người đã ngồi ngẩn người như vậy lâu lắm rồi.

Tần Viễn Kỳ thờ dài nhìn Hàn Băng Băng qua khe cửa, trong lòng bất giác có chút cảm giác ần ần. Hắn có phải làm hơi quá tay không? Khiến nàng phát giận đến mức muốn tuyệt thực thế này.

Nàng muốn suy nghĩ thông suốt, hắn sẽ cho nàng thời gian.

– Có chuyện gì phải lập tức báo lại cho bốn vương.

Liễu Nhi cúi đầu tiễn hắn, nàng chán nản ngồi xuống bậc đá trước cửa phòng chán nản bứt lá giết thời gian. Thình thoảng lại nhìn vào cánh cửa đóng kín kia khiến nàng không khỏi thờ dài.

“Tiểu thư đến khi nào mới khá lên a?”

.

Hàn Băng Băng thần thờ ngồi trong phòng, ánh mắt nàng mơ hồ vô định. Tâm tình ảm đạm không muốn làm gì. Nàng đã suy nghĩ rất lâu, lâu đến mức cũng cảm thấy có chút thông suốt.

– Liễu Nhi.

Liễu Nhi ngồi ngoài cửa nghe thấy tiếng chủ tử liền giật mình ngồi dậy, đẩy cửa chạy vào trong. Hấp ta hấp tấp đi đến giường nàng. – Tiểu thư!

– Em mang một chút gì đó ăn được, chúng ta ra hoa viên. Ta muốn sưởi nắng.

Ngồi lâu trong phòng thực là bức bí.

Liễu Nhi nghe qua vui sướng gật đầu – Vâng, nô tì đi làm ngay.

Hàn Băng Băng bước chân đến hoa viên, ánh nắng mặt trời chiếu rọi đến lóa mắt. Nàng đưa tay ra hứng những ánh nắng sáng, cơ hồ muốn nắm lấy trong tay. Vầng sáng ấm áp lách qua ngón tay thanh mảnh của nàng in xuống đất mơ hồ lấp lánh.

Nàng ngửa mặt nhìn lên trời ao, nhìn những đám mây trắng tự do trôi nổi kia thực khiến người ta mơ mộng. Suy nghĩ nhiều ngày nay, cuối cùng cũng thông suốt một số điều. Nàng không thể đơn độc mà ra khỏi nơi này, cũng khó mà thoát đi. Cách duy nhất là khiến cho kẻ kia cam tâm tình nguyện thả nàng.

Nếu đã như vậy, bắt buộc bản thân phải thích ứng dần với cuộc sống này. Chuyện sau này cứ để thêm thời gian rồi tính tiếp.

– Tiểu thư! Bánh hấp đây! – Liễu Nhi bưng theo một khay bánh thơm phức đặt trên bàn đá, hào hứng không ngừng.

Hàn Băng Băng ngồi xuống ghé cảm chiếc bánh vẫn còn nóng hổi lên miệng cắn một miếng, ánh mắt mông lung nhìn về phía xa – Liễu Nhi! Em đi hỏi quản gia trong vương phủ, lấy cho ta một tấm vải lớn đến đây, nếu có vài lông cừu thì càng tốt.

– Tiểu thư định làm gì?

– Em cứ tìm cho ta đi! – Có giải thích thì Liễu Nhi cũng không hiểu được đâu.

– Được! Để nô tì đi làm.

Nhìn bóng Liễu Nhi rời đi, Hàn Băng Băng mệt mỏi cắn bánh hấp.

Thực không ngờ kẻ kia hay tin nhanh như vậy, nàng mới bước ra khỏi phòng không lâu, hắn đã tự mình tìm đến.

– Nàng có vẻ tốt hơn rồi nhỉ?

Chỉ thấy nữ nhân trước mặt lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một lần rồi ngoảnh mặt đi, tiếp tục ăn bánh của nàng. Không hề có vẻ gì là hoan nghênh hắn. Tần Viễn Kỳ thờ dài ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

– Vẫn còn giận bốn vương?

-...

Tần Viễn Kỳ ôn nhu mỉm cười, ngón tay hắn vuốt ve mái tóc dài của nàng. Tiếng nói trầm thấp cũng chứa đựng cảm xúc – Nàng cố tình đường cho tốt.

Thấy hắn đứng dậy rời đi, Hàn Băng Băng bất giác hỏi.

– Khi nào người thả cho ta đi? Người muốn ta phải làm gì người mới buông tha cho ta?

Hắn nhìn về mặt không chút thần thái của nàng, có chút chạnh lòng. Hôm nay lại vì chuyện này mà nữ nhân này nhún nhường trước hắn, thực hiện điều này đối với nàng quả thật không hề dễ chút nào.

Ngón tay hần mon man gò má mịn màng nhưng yếu ớt của Hàn Băng Băng, trượt xuống cằm. Hần nhẹ nhàng nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, xoa nhẹ cánh môi mềm mại. Tần Viễn Kỳ cúi đầu xuống hôn phớt lên môi nàng, hoàn toàn không để nàng kịp phản ứng.

– Để bốn vương xem biểu hiện của nàng đã. – Thanh âm tà mị của hần vang lên nhỏ nhỏ trên môi nàng, mang theo hơi thở ấm nóng. Tần Viễn Kỳ nhẹ giọng – Tuyệt Nhi hôm nay sẽ đến thăm nàng.

Xong chuyện, Tần Viễn Kỳ buông nàng ra tiêu sái rồi đi. Để lại Hàn Băng Băng bản thân ngồi trên ghế, tâm trạng lộn xộn không yên.

Xem biểu hiện của nàng? Biểu hiện thế nào hần mới hài lòng chứ?

.

– Băng Băng! – Bạch Diễm Tuyết ngồi cạnh Hàn Băng Băng trong hoa viên, cầm bàn tay nhỏ bé của muội muội. Biểu tình thương xót nhìn tiểu muội sắc mặt yếu ớt – Muội nói tỷ nghe, có phải biểu ca khi dễ muội không?

Nếu không sao lại gầy như vậy? Nếu không sắc mặt lại kém như thế?

Hàn Băng Băng cười nhẹ – Muội trốn khỏi Vương phủ, bị Tần Viễn Kỳ bắt lại.

Bạch Diễm Tuyết vô thức rung mình một cái. Muội muội của nàng quả nhiên bản lĩnh không phải tầm thường. Biểu ca của nàng coi trọng tự tôn như vậy, muội muội của nàng bị huynh ấy giữ lấy nàng cũng chỉ biết bất lực đứng nhìn. Bây giờ Băng Băng cư nhiên chạy trốn, kiểu này chắc chắn biểu ca sẽ nổi giận lôi đình.

– Băng Băng! – Bạch Diễm Tuyết ái ngại nhìn nàng, trong lời nói mang chút gì đó không yên lòng – Muội liệu có ổn không?

– Muội sẽ cố gắng hết sức thích nghi – Nàng nhắm mắt lại. Thực sự rất đau đầu, ngoài việc ngoan ngoãn ở lại nàng có thể làm gì. Nếu nàng dám trốn thêm một lần, không hề nghi ngờ việc hần đã dọa nàng lần trước hần sẽ đem ra thi hành thực sự.

Nam nhân đó, tuyệt đối không hề nói đùa.

Bạch Diễm Tuyết nhìn ngẩn muội tiểu tụy như vậy, thực sự không đành lòng. Dù biểu ca đã quyết điều gì thì nhất định sẽ không thay đổi, cơ mà... – Băng Băng! Hay đề tỷ thử cầu xin huynh ấy.

Hàn Băng Băng lắc đầu. Hần mà chịu thả cho nàng đi sao? Chuyện này có khi còn khó hơn lên trời.

Cả hai đang nói chuyện, Liễu Nhi cũng từ xa ôm một xấp vải dày mà chạy đến. Nhìn thấy Bạch Diễm Tuyết đến thăm, Liễu Nhi liền lễ phép mà cúi chào – Bạch tiểu thư! Hôm nay tiểu thư cao hứng đến thăm.

– Phải! Người lấy nhiều vải như vậy làm gì?

Liễu Nhi lắc đầu, đặt xấp vải so với người nàng có khi còn to hơn xuống – Cái này không phải nô tì dùng, là để tiểu thư dùng.

Bạch Diễm Tuyết không hiểu nhìn sang Hàn Băng Băng, chỉ chỉ vào chồng vải lớn kia – Băng Băng! Muội dùng nhiều vải như vậy làm gì?

– Muội chỉ là muốn làm một thứ để dễ ngủ hơn thôi. – Hàn Băng Băng giải thích.

– Thứ gì?

– Gối ôm.

Bạch Diễm Tuyết cau mày. Đó rốt cuộc là cái thứ gì a?!

Trong thư phòng Vương Phủ, một mỹ nhân diễm lệ cao quý ngồi trên ghế cầm, tâm tình rất không ổn định mà trút hồn dỗi lên tách trà thơm. Cặp mắt đẹp kia không ngừng liếc nhìn nam nhân tuấn đạt điềm tĩnh đọc sách trên thư án kia. Nàng phồng miệng cong môi, dầm chân dụi khăn, bứt rứt không yên như đang có ý đánh động đến người đang yên vị trên ghế kia phải chú ý đến nàng một chút. Không thể nào cứ đọc sách mãi như vậy a.

– Tuyệt Nhi, muội đừng có hành hạ tách trà đó như thế. Nó không chịu nổi đâu – Tần Viễn Kỳ liếc mắt nhìn Bạch Diễm Tuyết, bạc môi cong lên trêu chọc. Nhìn dáng điệu của biểu muội hần, quả thực là muốn cười cũng không cười nổi. Đã mười tám tuổi rồi, sao vẫn trẻ con như vậy chứ.

Bạch Diễm Tuyết không cam lòng trừng mắt nhìn hần – Còn không phải tại huynh. Nếu huynh không khi dễ Băng Băng, muội còn phải ngồi đây nhìn huynh nữa ngày sao?

– Ta không có! – Hần ung dung bưng tách trà lên, nhẹ nhàng hổi đi làn hơi nóng trên miệng tách trà – Là nàng ấy bướng bỉnh làm chuyện không nên làm.

Làm chuyện không nên làm?

Còn huynh vô cớ giam lỏng người thì là việc nên làm?

– Muội muốn đưa Băng Băng đến tướng phủ. – Bạch Diễm Tuyết cương quyết.

– Không thể được! – Tần Viễn Kỳ không thỏa hiệp, hấn không để khiến Hàn Băng Băng yên ổn ngoan ngoãn ở lại. Sao có thể buông tha cho nàng ta được, nếu vậy mọi chuẩn bị của hấn không phải đều đổ xuống sông xuống biển hay sao?!

– Muội ấy ở cạnh huynh, muội không yên tâm.

– Ta sẽ không khi dễ nàng ấy! – Tần Viễn Kỳ đảm bảo.

Đảm bảo?!

Có quý mới tin.

Nhưng bây giờ không có cơ gì mà đưa Băng Băng quay về, Bạch Diễm Tuyết cắn cắn môi. Nàng kiên quyết đứng dậy, nghiêm túc nhìn Tần Viễn Kỳ buông lời cảnh báo – Muội nói cho huynh biết, nếu như Băng Băng mà mất đi dù chỉ là một cọng tóc, muội sẽ đưa muội ấy về Tướng phủ. Từ nay về sau không thêm nhận huynh.

– Ta biết rồi! – Tần Viễn Kỳ cốc nhẹ đầu nàng. A đầu này, tính cách thật là ... không thực nữ tý nào.

– Hừ! – Bạch Diễm Tuyết hừ nhẹ gạt tay hấn ra. – Vậy muội về, mấy bữa nữa muội sẽ theo cha tới kinh thành. Huynh cứ nhớ những điều huynh hứa đấy.

– Ta tiễn muội!

– Không dám phiền! – Nàng lườm hấn một cái, không cần đợi mà xoay người ra khỏi thư phòng.

Cứ thử khi dễ nghĩa muội của nàng xem.

Nàng sẽ quây tung Vương phủ này cho huynh ấy thấy.

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ. Hấn thả lưng xuống ghế, gần đây xung quanh hấn có nhiều chuyện xảy ra khiến cho Vương phủ của hấn vốn yên ắng được nhiều phen chấn động. Về chuyện này hấn không thể không cảm tạ nữ tử nhỏ nhắn vận bạch y kia.

– Người đâu!

Tiếng hấn vừa vang, một tên gia nô ngay tức khắc từ bên ngoài chạy vào. Khép nép tôn kính quỳ xuống – Có nô tài.

– Hàn Băng Băng vẫn ở Huyền Lâm Viện chứ?!

– Bẩm vương gia! Hàn tiểu thư vẫn đang ở hoa viên phía sau Huyền Lâm Viện phơi vải gấm.

– Vải gấm?! – Nàng phơi vải gấm làm gì?!

Tần Viễn Kỳ nhíu mày đứng dậy ra khỏi thư phòng, hấn bước chân đến hoa viên Huyền Lâm Viện. Chưa đến nơi thì nghe thấy tiếng trò chuyện nhỏ, hấn nép người lại nhìn về phía hai nữ nhân ở hoa viên đang cố hết sức dăng tấm vải to lớn ra treo trên thanh xà trúc.

– Tiểu thư! Vải như thế này có đủ không vậy?!

– Ừm... Em đi lấy thêm vài vụn về đây. À không, là lông vũ chứ, càng nhiều càng tốt.

Liễu Nhi không hiểu – Tiểu thư! Lông vũ nữa sao?

– Ừ! Nhồi lông vũ vào bên trong sẽ mềm hơn. Hơn nữa ta cũng muốn phủ thêm một lớp đệm nằm nữa. – Giường ở nơi này thực sự là rất cứng, ngủ mà đau hết cả lưng. Sáng sớm ngủ dậy toàn thân nàng đều chỉ vì nó mà ê ẩm cả ngày.

Nhìn Liễu Nhi chạy đi, Hàn Băng Băng tiếp tục vuốt nhẹ mảnh vải trắng. Trong không gian chỉ có tiếng gió thổi không hiểu sao vọng lại tiếng sáo, nghe thực du dương thanh bình. Nàng nhìn về hướng tiếng sáo trúc, da diết như thế, du dương như thế. Âm hưởng tràn vào lòng người không rõ tại sao khiến nàng thấy cô đơn.

Không biết ở nơi này ai có thể thổi nên một khúc như vậy.

Nó khiến nàng nhớ đến những buổi tập năng khiếu. Cũng khiến nàng nhớ tới nơi ấy, nơi mà nàng đã lớn lên.

Hàn Băng Băng suy tư, ánh mắt mông lung nhìn về bầu trời phía xa xôi, nơi tự do mời gọi.

Nàng nhắm mắt lại, thả trôi mình trong tiếng nhạc. Cánh tay thanh thoát của nàng nâng lên, bắt đầu chuyển động. Vạt áo trắng xoay tròn bay bay trong gió cuốn theo mái tóc đen dài. Khung cảnh xung quanh chỉ có một màu tuyết trắng, tấm vải trắng cũng theo gió đung đưa khiến nàng càng thêm huyền ảo.

cũng mê hoặc. Cũng làm kẻ nào đó thơ thần đứng nhìn.

– Thực là đặc biệt khiến người ta hiếu kỳ! – Tần Viễn Kỳ khẽ than. Rốt cuộc ở nàng còn những gì khiến hấn ngạc nhiên nữa?!

Tiếng sao chậm rãi đến hồi kết, động tác của Hàn Băng Băng cũng chậm dần rồi dừng hẳn. Nàng khẽ thở dài, nàng thực sự rất nhớ...

– Tiểu thư!...

Nàng quay người lại, ngoái đầu nhìn Liễu Nhi đang chạy đến phía sau. Tay ngọc che miệng ngăn chặn nụ cười đến bờ môi. Liễu Nhi sao lại thê thảm như thế này?!

Đầu tóc của Liễu Nhi rối tung, trên người vương vãi lông vũ trắng. Hai tay cầm hai cái bọc thực to, khuôn mặt khá ái mếu máo trông đến tội nghiệp.

– Tiểu thư! Liễu Nhi thực giống con gà có phải không? – Liễu Nhi phụng phịu nói.

Hàn Băng Băng nén cười gật đầu – Đúng là có điểm giống!

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé kia uất ức như sắp khóc đến nơi, Hàn Băng Băng cũng không trêu nữa. Nàng lại gần giúp Liễu Nhi đỡ lấy một túi – Chúng ta đưa nó vào phòng thôi.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi vừa đi vừa hỏi – Liệu làm nó có lâu không?!

– Cũng khá lâu – Hàn Băng Băng mỉm cười – Nên em phải giúp ta.

– Vâng!

Hai chủ tớ đi bên cạnh nhau về phòng, người nam nhân nào đó vẫn đứng nơi cũ nhìn về phía bạch y nữ tử kia. Thực lâu, cho đến khi bóng dáng nàng đã mất đi trong tầm mắt hấn mới đơn bạc rời khỏi.

Thời gian còn dài, hấn không tin hấn không hiểu hết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Pha Rượu.

– Hàn tiểu thư! Vương gia cho mời tiểu thư đến Thiên Phong Cơ.

Thiên Phong Cơ?! Đó không phải nơi Tần Viễn Kỳ ở sao?!

Đến đó làm gì?!

Hàn Băng Băng nhũn mày, khó chịu cắn nhẹ một miếng bánh cá mới làm. Tâm tình của nàng hôm nay không tệ, không muốn gặp người nào đó sát đi tâm tình. Với lại, rõ bánh này nàng mới nướng xong, ăn nóng mới ngon. Đi gặp hấn xong rồi lại không muốn ăn, tốt nhất là không nhìn.

Nha hoàn mới đến vẫn đứng yên một chỗ, cúi đầu kính cẩn – Mong tiểu thư chấp thuận, vương gia có dặn nô tì rằng nhất định phải mời được tiểu thư tới.

Mời?! Từ ngày nàng đến đây, đột nhiên phát hiện vị Bắc Thành Vương nào đó dùng từ rất hỗn loạn.

Đây mà là mời sao? Là ép buộc thì có.

– Tiểu thư... – Liễu Nhi đặt chiếc bánh trên tay xuống rõ bánh, có chút e ngại. Nơi này là vương phủ, sao có thể không nghe theo. Nhưng chủ tử của nàng đối với vương gia đặc biệt có định kiến, cứ nhắc đến Bắc Thành Vương tâm tình của tiểu thư nàng sẽ vô cùng không tốt.

– Được! Ta đi. – Hàn Băng Băng đứng dậy vuốt lại y phục.

Tần Viễn Kỳ! Để ta xem rốt cuộc người định giờ trò gì.

– Tiểu thư, hay để Liễu Nhi đi cùng...

– Không cần! Em ở lại đi – Nàng thấp giọng từ chối. Liễu Nhi tới, kiểu gì chả bị hấn kiểm soát bắt rồi đi.

Hàn Băng Băng đi theo nha hoàn trong vương phủ tìm đến Thiên Phong Cơ. Bước chân vào cánh cửa gỗ quý to lớn, nàng nhìn thấy hán ngồi điềm nhiên trên ghế lớn, phong thái ung dung tự tại. Giữa đại sảnh là một chõng lại một chõng những vò rượu lớn, hương rượu thơm nồng nhẹ nhàng theo kẽ hở của nấp vò mà bay ra.

Nàng đặc biệt nâng cao cảnh giác, linh cảm vô cùng không yên lành. Đừng có nói hán gọi nàng từ Huyền Lâm Viện qua đây, là để uống rượu đó nhé.

Tần Viễn Kỳ nhìn thấy nàng, hán rời khỏi ghế ngồi bước về phía nàng. Nụ cười mê hoặc hiện lên trên khóe môi – Nàng đến rồi.

Hàn Băng Băng nhìn mấy vò rượu lớn giữa sảnh, lại nhìn hán – Vương gia cho gọi ta đến có chuyện gì?

– Hôm nay là ngày rượu cống dâng đến vương phủ – Hán mỉm cười – Bỏn vương muốn cùng nàng thưởng thức.

Nàng nhìn những vò rượu lớn tỏa ra hương thơm cám dỗ, cảm xúc thôi thúc khiến nàng tò mò, cũng vô thức hỏi lại – Rượu gì?

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ. Hán tiến lại gần đồng rượu, chậm rãi đi một vòng. Ngón tay hán chạm nhẹ vào tấm vải đỏ trên miệng vò, từ từ đọc tên – Mao Đài, Nữ Nhi Hồng, Hoàng Du, Kiến Nam Xuân, Hà Đại Khúc, Trúc Diệp Thanh... rất nhiều.

Hàn Băng Băng nhìn theo ngón tay của hán, trí tò mò cùng hiếu kỳ nổi lên. Cảm xúc quen thuộc khó quên khiến nàng rất muốn làm gì đó.

Tần Viễn Kỳ tùy ý mở nắp một bình rượu ra, lấy chiếc phễu trúc gọn lên một chút đưa lên khóe môi. Hương rượu loan tỏa trong không khí lan về phía Hàn Băng Băng, hòa quyện thấm vào khí quản cùng cơ thể khiến hai má của nàng bắt gặp hồng lên.

Hán rót một cốc rượu nhỏ đưa tới trước mặt Hàn Băng Băng, mỉm cười ôn nhu – Nàng có muốn nếm thử không?

Hương thơm nồng nàn của rượu quán lấy nàng, khiến làn da hồng đào của nàng đỏ lên. Đầu óc cũng bắt đầu hơi vẩn vát.

– Nàng sao thế?! – Thấy nàng có chút lơ đãng, hai má lại ửng hồng vô cớ. Tần Viễn Kỳ có điểm không hiểu mà hỏi, chẳng lẽ nàng bị cảm nắng?!

Hàn Băng Băng lắc đầu nhẹ, thân thể vẫn đứng vững. Nhưng ánh mắt đã mông lung của nàng nhìn vào ly rượu trước mặt, nhỏ giọng mở miệng – Là rượu gì?

– Mao Đài.

– Là rượu hảo hạng sao?! – Nàng nhún nhún chân mày thanh mảnh, nghi vấn.

– Phải!

– Được! – Nàng đón lấy ly rượu đưa lên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm thực nhỏ. Thử chất lỏng cay nồng trôi qua yết hầu như thấm vào da thịt. Chỉ chốc lát sau, con nóng không hiểu từ đâu đến bắt đầu lan tỏa khắp toàn thân khiến nàng nóng rực. Ý thức cũng từ đó mà mỗi lúc một mờ hồ thêm.

– Băng Băng?! – Tần Viễn Kỳ hơi lo lắng nhìn biểu hiện của Hàn Băng Băng. Nàng say? Chỉ nhấp có một chút như vậy mà đã say sao?!

Hán nhớ nàng từng nói từ lượng của nàng rất kém, nhưng kém tới mức này...

Lúc này men rượu đã thấm nhuần vào từng tế bào, cặp mắt của Hàn Băng Băng cũng càng lúc càng đờ đẫn từng màn sương. Nàng cau mày, cao giọng phản bác – Rượu hảo hạng đây sao?!

– Sao?! – Hán có điểm không ứng biến kịp. Nhìn dáng điệu của nàng liệu có khi nào là say rồi bắt đầu loạn không?

– Hảo hạng?! Ta làm còn ngon hơn – Nàng làm bầm, đem ly rượu trả lại cho hán.

– Nàng làm?! –

– Ngươi không tin?! – Hàn Băng Băng ngược gương mặt xinh đẹp nhuộm một màu hồng của mình lên, nét mặt vô cùng bức dọc. Nàng quơ tay cướp lại ly rượu từ tay Tần Viễn Kỳ, chậm từng bước đi đến đồng rượu, tay chỉ về phía hán – Ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt.

Nói rồi vươn tay mở nắp tất thấy các vò rượu, tay trái cầm cái ly sứ, tay phải cầm chiếc phễu trúc. Bước chân rảo quanh các vò rượu chống tay xuống thành vò cúi người xuống khẽ ngửi mùi hương.

“Nàng định làm gì? Chẳng lẽ lại uống sao?!”

Nhưng hình như không phải như vậy. Nữ nhân ấy múc từ một số vò rượu ra một chút rượu đổ vào ly, rồi lại lắc lắc ly rượu trong tay đưa lên mũi ngửi. Tần Viễn Kỳ hiếu kỳ nhìn theo nhất cử nhất động của nàng, thả người xuống chiếc ghế cầm. Nhìn nàng ngửi hương rượu không biết đến bao lâu, nhìn nàng vì hương rượu quá nồng mà khẽ ho một tiếng, nhìn nàng vì hấp thu quá nhiều men rượu mà hai má mỗi lúc một đỏ lên, nhìn nàng trong cơn mơ màng say mà cặp mắt dường như phủ một lớp men sứ trong suốt rung động...

Càng nhìn càng thấy đẹp.

Một lúc sau dường như hải lòng, Hàn Băng Băng đem ly rượu đưa đến trước mặt hắn.

– Ngươi thử đi!

– Được! – Tần Viễn Kỳ đón ly rượu trên tay nàng uống một hơi cạn sạch.

A! Vị rượu này không giống với rượu bình thường, Thực đặc biệt, hương vị từng chút một ngấm vào, một lúc một lúc lại thay đổi, kích thích vị giác.

Hắn ngừng mặt lên định tán dương nàng. Lời chưa nói ra, một làn môi mềm mại phủ lên môi hắn khiến hắn đờ đẫn. Chưa rõ là sao thì cảm giác ẩm ướt trên môi do ai đó khẽ liếm làm hắn bừng tỉnh.

Nàng hôn hắn.

Nhưng hắn chưa kịp hết ngỡ ngàng thì nữ nhân kia đã mau chóng rời khỏi môi hắn, lảo đảo nho nhỏ.

– Nhặt nhẻo.

Nhặt nhẻo?!!!

Nói hắn sao?!

Lần đầu tiên trong đời, Tần Viễn Kỳ biết được cảm giác bị sét đánh là thế nào.

Hôn hắn là nhặt nhẻo?! Nữ nhân này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì trong đầu thế? Từ trước đến giờ nữ nhân muốn hắn âu yếm nhiều không kể xiết. Hắn có tiền có quyền có dung mạo, nữ nhân này cư nhiên dám khinh bạc hắn. Đã khinh bạc thì thôi đi, còn dám nói hắn nhặt nhẻo.

Đây rõ ràng là nàng đang khinh thường hắn mà.

Thực muốn kéo a đầu này quay lại răn dạy một chút cho hạ giận.

Hàn Băng Băng tâm trí mơ mơ màng màng, có điểm không tỉnh táo. Nàng cầm ly rượu quay lại đồng rượu kia, hồn nhiên không biết được có kẻ đang nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi.

Nàng tiếp tục múc một chút rượu đưa lên mũi ngửi, hương rượu tiếp nhận thêm vào người khiến hai làn má hồng lại càng thêm ửng đỏ. Ánh mắt mông lung của nàng đảo dáo tìm kiếm, rồi lại lảo đảo đi ra cửa chính lấy một chút tuyết trắng thả vào ly rượu. Vẫn không vừa lòng tiếp tục tìm, mắt đảo qua đĩa hoa quả tươi ngon trên bàn, cánh môi của nàng mỉm cười rồi tiến tới.

Bước chân của nàng có phần lảo đảo khi đến trước mặt hắn, chia cho hắn ly rượu. Đến giọng nói cũng lạc đi trong men say.

– Ngươi thử lại đi.

Nhìn nàng trong cơn say thực dịu dàng nhiều lắm, còn có điểm cảm dỗ dụ nhân. Tần Viễn Kỳ gạt bỏ tức giận trong lòng nhìn vào ly rượu trên tay nàng, thỏa hiệp cầm lấy uống cạn.

Uống vào, quả thực là khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Loại này so với thứ vừa nãy còn có phần tinh xảo hơn. Cái lạnh trôi qua yết hầu, thoang thoảng còn có vị tê của rượu, vị ngọt của...

Cảm nhận chưa toàn vẹn thì cánh môi mềm mại kia lần nữa đặt lên môi hắn, chiếc lưỡi ẩm ướt liếm nhẹ. Rồi vẫn nhanh như lần đầu, Hàn Băng Băng rời khỏi môi hắn, khẽ lảo đảo. – Khá hơn rồi.

Tần Viễn Kỳ nheo mắt. Cái cách nàng làm hình như không giống với hôn, mà là...

– Nàng đang làm cái gì?

Hàn Băng Băng trừng mắt nhìn hắn – Thử rượu!

– Sao phải làm như vậy?

– Tầm lượng của ta rất kém, không thể trực tiếp thử. – Hàn Băng Băng cười ngây ngô, ánh mắt nhìn hắn mang theo ý cười thần nhiên – Nên phải gián tiếp qua người.

– Vậy sao?! – Hắn nhắm mắt nhìn dung mạo nàng khi say có chút si mê. Làn da ửng đỏ như mặt đào, cặp mắt long lanh kia khác với thường ngày xuất hiện sống tình lưu chuyển, càng thêm yêu kiều. Nhìn xuống theo sống mũi nhỏ nhắn, cánh môi đỏ lịm vì men rượu kia khẽ mở thả ra hương rượu thơm ngan ngát, quả thực đem sự cảm dỗ này dụ người đến đỉnh điểm. – Vậy ta giúp nàng.

Không để nàng kịp phản ứng, Tần Viễn Kỳ kéo thân thể mềm mại ngã vào lồng ngực rộng lớn của hắn. Rất nhanh chóng nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn

xuống. Hơi thở của hắn mang theo men rượu khiến Hàn Băng Băng quay cuồng, cánh tay rộng lớn ôm chặt làm nàng toàn thân như càng thêm yếu đuối trong vòng tay kẻ ấy. Tri thức mông lung làm nàng hé mở cặp mắt mê man nhìn gương mặt anh tuấn trước mặt. Mơ hồ cảm thấy môi mình bị cắn làm nàng rụt người lại. Cơ mà kẻ nào đó nhanh tay nắm lấy gáy nàng kéo xuống, tận tình chiếm đoạt.

Hàn Băng Băng khó chịu cau mày, khẽ kêu nhẹ một tiếng.

Tần Viễn Kỳ gọi mở cặp mắt mê người, nhìn sự ngây ngô hiếm có mà nàng không hề che giấu. Hắn cười dịu dàng, ngón tay khẽ vuốt ve lông mày thanh mảnh của nàng, dịu giọng.

– Băng Băng! Nhắm mắt lại.

Hàn Băng Băng không hiểu, nhưng vẫn ngây ngô nghe theo.

– Thực đáng yêu.

Hắn khẽ cười, lồng ngực cũng vì thế mà rung động. Cánh tay của hắn ôm lấy cơ thể ngan ngát hương thơm, bạc môi xâm chiếm lấy cánh môi mềm mại ngọt ngào ấy.

Hôn càng thêm sâu, cũng càng thêm mê muội. Niềm khát khao cũng từ đó mà cháy lên, trong lồng ngực của Tần Viễn Kỳ dâng lên một cảm giác muốn chiếm hữu kỳ lạ muốn được nàng lấp đầy. Nhiệt hòa lan khắp thân thể hắn, tâm thức cũng dần dần mê đắm mà trầm luân.

Hắn say sao?!

Nhưng là say rượu? Hay say nàng?!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cao Nhân Ghé Thăm

Tần Viễn Kỳ mê say hôn nàng, nhiệt tình chiếm giữ không hề rời bỏ. Nhìn biểu tình mơ màng của tiểu mỹ nhân trong lòng khiến hắn bất giác mềm lòng. Hắn vươn đầu lưỡi liếm nhẹ trên làn môi hồng đã bị mình hôn đến đỏ ửng lên, vô cùng nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn mềm, bờ môi trượt từ môi nàng tới má, đến vành tai nhạy cảm. Tiếng nói thì thầm nhỏ nhỏ:

– Băng Băng! Đây là rượu gì?

Đầu óc Hàn Băng Băng choáng váng. Nàng mở cặp mắt mơ màng nhìn hắn, có điểm không tiếp thu kịp. Chỉ thấy vành tai có chút nhột khiến nàng vô thức lấy tay vuốt, bản thân tựa như con mèo nhỏ trốn tránh hơi thở của hắn.

Tần Viễn Kỳ bật cười, yêu thích xoắn một lọn tóc của nàng trong tay. – Ngoan, trả lời ta.

Lần này dường như có chút hiểu, nàng ngược mặt lên, lẩm bẩm – Là rượu táo.

– Rượu táo?! Rất ngon – Hơi thở nóng bỏng của hắn phả lên gương mặt xinh đẹp của nàng. Tần Viễn Kỳ nhìn ngắm biểu cảm khả ái hiếm thấy của nữ nhân trong lòng, trầm thấp mở miệng – Lần sau không được thử rượu trước mặt ngoại nhân.

Hàn Băng Băng hiểu hay không hiểu ngược đầu lên nhú mày một chút, rồi ngô nghê gật đầu.

Tần Viễn Kỳ mỉm cười hài lòng. Hắn vẫn là phải chặn trước hậu họa. Tiểu a đầu này nói là thử rượu, nói như vậy mỗi lần nàng chế rượu đều phải hôn người uống. Hắn tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra, lần sau hắn sẽ không cho nàng pha rượu trước mặt người ngoài. Nam nhân, lại càng không được.

Hàn Băng Băng bị Tần Viễn Kỳ ôm chặt có chút không thoải mái. Nàng ngộ ngộ trong ngực hắn, mơ hồ nói = Ờ ta nói cho người nghe. Rượu này chỉ có thể pha, không thể nấu. Hơn nữa, trên thế gian này chỉ có duy nhất mình ta làm được.

– Vậy sao?! – Nàng tự tin như vậy sao?

– Ừ! – Hàn Băng Băng dụi đầu trong ngực hắn trả lời.

Chợt nhớ được điều gì, nàng ngược đầu lên. Cặp mắt đẹp neho lại như cổ nhìn người trước mặt cho rõ, rồi ngón tay thon dài của nàng vươn tới chạm vào má hắn. Ánh mắt nàng trong suốt mị mị, phủ một tầng sương mờ – Nhìn gần như vậy, gương mặt của người cũng không tệ.

Tần Viễn Kỳ im lặng nhìn nàng. Tùy ý cho bàn tay của nàng vuốt ve mặt hắn.

A đầu này, sớm đã say quá mà loạn rồi.

Ngon tay nhỏ nhắn của Hàn Băng Băng trượt dần từ chân mày rậm của hắn xuống sống mũi, thực chậm thực chậm đi đến đôi môi mỏng của hắn. Nàng hơi nghiêng đầu, lẩm nhẩm – Ừm... Nhưng bất quá, kỹ thuật hôn của người thực không tồi.

– Vậy sao?! – Tần Viễn Kỳ bật cười hỏi. Nàng say quá rồi.

– Tần Viễn Kỳ... – Nàng nấc nhẹ một cái, nhũn mày tức giận – Ngươi lại khi dễ ta...

– .... – Say rồi, vẫn còn nhớ để nắng hắn.

Tiểu nữ nhân này...

– Vậy nàng muốn thế nào? – Tần Viễn Kỳ dò hỏi.

– Ngươi khi dễ ta nhiều như vậy... – Nàng mê muội giữ lấy cổ áo hắn lôi kéo, dưới người lên gần sát gương mặt hắn – Ta cũng phải đòi lại một chút.

Dứt lời, cái đầu nhỏ cũng cúi xuống. Làn môi mềm mại chính xác hạ xuống cánh môi mỏng dường như đang vô cùng cao hứng mà nhún lên kia.

(Bích Tuyết: * lật bàn* trời ơi tuổi trẻ a tuổi trẻ. TTvTT mẹ Tuyết như ta lúc sửa đến đoạn này thực là đau đớn. Tuổi trẻ thơ dại... sao ta cũng viết Băng nhi đơn thuần như thế này chứ aaaaaaaaaaaaaa)

Hàn Băng Băng: * tủi thân rom róm mắt* con chỉ nghe theo nương thôi mà. Rốt cuộc thì thế nào, tên kia dễ dàng chiếm tiện nghi

Tần Viễn Kỳ: Sao cơ?! Tuyết nương, ta có sao?!

Bích Tuyết: * lau mồ hôi* ờ thì... TTvTT trách sao thân làm mẹ như ta lúc ấy sao trẻ người non dạ a)

Tần Viễn Kỳ mặc cho Hàn Băng Băng tùy ý hôn, thậm chí còn tùy lúc dành lại quyền chủ động. Hắn hôn nàng, nàng mê man đáp lại. Thân thể mềm mại mang theo hương thơm dán sát vào hắn. Tần Viễn Kỳ bất chốc mê muội mà trượt dọc bờ môi xuống cằm, rồi cắn nhẹ trên cổ nàng. Bàn tay to lớn ấm nóng trên người nữ nhân xinh đẹp kia cũng không yên phận mà ve vuốt tấm lưng ngọc ngà qua lớp vải trơn mềm.

Trong cơn mê, đầu óc Hàn Băng Băng ù ù không rõ ràng. Cảm giác dường như có điều gì không đúng, nàng hít một hơi thật sâu lấy sức chống tay đẩy hắn ra, đứng dậy. Ngón tay ngọc không kiềm được mà di di cái trán đau nhức – Ta về phòng ngủ đây.

Tần Viễn Kỳ sững sờ nhìn nàng, không biết nên giận hay nên cười. Hắn đứng dậy, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện ý muốn trêu chọc tiểu mỹ nhân trước mặt này. Khóe môi hắn mỉm cười tà ác, vô cùng chậm rãi cúi xuống bên tai nàng mê hoặc dụ dỗ – Không muốn pha rượu cho ta nữa sao?

Hàn Băng Băng lắc đầu – Ta chỉ muốn ngủ.

– Ngủ?! – Nét cười trên môi hắn càng thêm xấu xa, cánh tay mạnh mẽ vòng qua cái eo nhỏ của nàng kéo lại. Thanh âm tà mị thủ thi bên vành tai đỏ bừng kia – Có muốn ngủ ở đây không?!

Hắn vô thức phát hiện. Tiểu mỹ nhân này khi say đặc biệt đáng yêu. Còn có phần mê hoặc kiều diễm hơn bình thường, làm hắn có ý nghĩ muốn đem nàng say mãi.

Đúng là dụ dỗ người khác mà.

– Ngủ ở đây?! – Nàng nhìn ngó xung quanh, có điểm ngu ngốc hỏi – Đây không phải phòng ta mà.

Giỏi lắm, say rồi vẫn kiên định như vậy.

Hắn âm thầm tán thưởng. Nữ nhân này quả thực rất đặc biệt, thực khác với những nữ nhân bình thường mà hắn biết qua. Tần Viễn Kỳ hắn đã từng thường dụng biết bao mỹ nữ, lệnh ái thiên kim hắn cũng đã từng gặp qua. Tất thấy các nàng rơi vào tình trạng này... có lẽ đã cùng hắn kéo áo thoát thất lưng rồi.

– Hay là để ta đưa nàng về?

– Không cần! Ta có thể tự đi – Nàng khua khua tay – Ta chưa có say đến mức đó.

Chưa say?!

Tần Viễn Kỳ cố gắng nhịn cười. Như thế này mà vẫn là chưa say sao? Say rượu làm loạn là đằng khác. Tửu lượng của nàng là lần đầu hắn nhìn thấy, thực sự là kém đến mức gây ngạc nhiên. Tần Viễn Kỳ hắn thực không dám tin trên đời lại có người dễ say như vậy. Quả là độc nhất vô nhị.

– Thả ta, ta muốn tự về phòng. – Nàng đương nhiên còn đủ khả năng để lết về phòng, đó là điểm độc nhất, cũng là thói quen. Cho dù có say đến mức

nào đi nữa, nàng vẫn còn đủ khả năng để bước về phòng mình.

– Được! Vậy ta không giữ nàng. – Hắn cười khỏ, nhìn đáng nữ nhân kia chậm từng bước đi về phía cửa, rồi khỏi phòng hắn. Tần Viễn Kỳ thấp giọng phân phó xuống hạ nhân đi theo trông coi nàng, tránh cho nửa đường nàng ngã chân.

Thực là cứng đầu.

Tần Viễn Kỳ quay lại cầm lấy ly rượu táo vừa nãy của nàng, nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Có thể làm ra loại rượu thể này, quả thực là không tầm thường.

Nàng rót cuộc là còn bao nhiêu bí ẩn mà hắn chưa biết?! Quả thực là đáng để tìm hiểu.

.

.

Sáng sớm thức dậy đầu óc vô cùng choáng váng, toàn thân nặng trĩu giống như vừa trải qua một quãng thời gian lao động quá sức. Hàn Băng Băng dựa mình trên thân hình mập mạp mềm mại bằng vài bông của Tiểu Lạc Lạc, cố gắng bình tĩnh nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Càng nghĩ càng kinh hãi...

Càng nghĩ càng toát mồ hôi lạnh.

Nghĩ đến tiến trình từng chút, từng chút một quả thực là làm người ta kinh hoàng không thôi.

Nói thì ngắn. Đầu tiên là nàng ăn bánh, Tần Viễn Kỳ triệu nàng đến. Hắn mời nàng uống rượu, rồi nàng pha rượu, tiếp theo là hôn nhau...

Khung cảnh rõ đến mức không thể rõ hơn tựa như một thước phim tua chậm hiện hữu dần dần chạy, mỗi một chi tiết đi qua đều làm ý muốn tự sát của Hàn Băng Băng dâng lên càng lúc càng thêm mạnh mẽ.

Trên đời này không có gì uất hận hơn là việc bản thân khi uống say đến thừa sống thiếu chết, nhưng khi tỉnh dậy thì trí nhớ sẽ đặc biệt vô cùng tỉnh táo. Một chút cũng không lẫn lộn, nửa đêm cũng không quên chút nào cái việc mình uống say loạn tính ra sao, mất mặt thế nào.

Hàn Băng Băng đập đầu vào bụng Tiểu Lạc Lạc vài cái, uể oải rên rỉ – Thảm rồi.

Nàng cứ nhiên uống say, say rồi thì thôi đi. Đẳng nà lại còn hôn hắn, chủ động... chủ động đấy nhé.

Mà hôn thì cũng xem như cho qua, đẳng này... đẳng này...

Thực là muốn tìm cái lỗ mà chui xuống đất. Kê kia chắc chắn sẽ cười nhạo nàng. Nàng say quá thành mơ hồ rồi...

Khoan đã! Say...

Phải rồi, nàng không quên, cũng có thể giả vờ là quên mà.

Người say thì thường sẽ không nhớ cái gì lúc mình say, nàng cũng có thể giả bộ rằng mình say không nhớ gì cả. Hoàn toàn đem tội lỗi lúc say rượu làm loạn kia chối bay biến không chút ngại ngùng.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi từ bên ngoài giường e dè nói vọng vào trong – Đến giờ rồi giường rồi.

– Được! Ta dậy đây! – Hàn Băng Băng cố gắng hít thở vén màn lên, nhận lấy cốc trà mà Liễu Nhi dâng lên. Hóp một ngụm...

– Tiểu thư! Vương gia có gửi lời muốn mời tiểu thư ăn cơm.

”Phụt”~~ Khụ khụ....

Bao nhiêu trà trong miệng Hàn Băng Băng đều bị buông ra bằng sạch. Nàng thống khổ vỗ ngực ho điên cuồng.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi hoảng hốt giúp chủ tử vỗ vỗ lưng – Tiểu thư không sao chứ?!

– Ta không sao... khụ... – Hàn Băng Băng xoa xoa tay. Thật thảm hại! Lại ăn cơm, nàng hôm qua mới uống rượu với hắn. Hôm nay lại là ăn cơm. Mới sáng sớm đã ăn với uống, thời điểm này mà nàng nuốt trôi chỗ sơn hào hải vị đó mới là chuyện lạ đấy.

Nhưng mà có thể không đi sao?!

– Liễu Nhi! – Nàng thở dài, uể oải đứng dậy ngồi xuống trước bàn trang điểm – Lấy cho ta bộ quần áo.

Sáng sớm nay tâm tình của Tần Viễn Kỳ rất tốt. Hắn ngồi ở ngự hoa viên điềm đạm uống rượu, cũng song song chờ đợi bóng dáng thanh thoát quen thuộc nào đó mà hân nhớt. Nàng cũng không để hắn đợi lâu. Nhìn bóng dáng xinh đẹp của Hàn Băng Băng dần đi đến, Tần Viễn Kỳ khẽ mỉm cười hài lòng.

– Bái kiến vương gia!

– Không cần phải đa lễ như vậy! – Hắn ôn nhu nói. Nàng vốn không cam tâm tình nguyện bái kiến hắn, hắn cũng không ép nàng. Nhìn biểu tình không thỏa hiệp lúc này thực làm hắn tưởng niệm hình dáng đáng yêu khi say của nàng hôm qua. Tần Viễn Kỳ mon trớn miệng ly sứ trên bàn, vu vơ nói – Rượu hôm qua nàng pha cho ta rất ngon.

– Rượu?! – Hàn Băng Băng nhìn hắn, trong ánh mắt gọi lên niềm hồ nghi không rõ ràng.

Tên nam nhân này khai ra làm gì? Muốn trêu chọc nàng sao?

Suy nghĩ thực kỹ, Hàn Băng Băng tỏ ra bất an mà hỏi – Vương gia! Hôm qua ta không làm ra điều gì bất kính chứ?

– Nàng không nhớ gì?

– Hôm qua ta có uống chút rượu... – Nàng cau mày cố gắng nhớ kỹ, chợt lo lắng hỏi – Ta không có làm ra việc gì chứ?

Tần Viễn Kỳ nheo mắt xem xét kỹ nàng. Tiểu nha đầu này, nàng là say rồi quên thực? Hay là giả vờ?!

Nhìn biểu hiện của nàng, hắn nghĩ rằng nàng thực sự quên.

Nhưng nghĩ đến tiểu nha đầu này ranh ma nhiều mưu kế thế nào, hắn lại nghĩ rằng nàng giả bộ để lừa mình.

Hướng hồ hành động hôm qua của nàng quả thực đối với nàng chính là đại kỵ. Bây giờ đem mọi thứ chối bay chối biến như vậy kể ra cũng là điều hiển nhiên không thể tránh khỏi.

Nhìn ánh mắt nàng tỏ vẻ ái ngại dè chừng nhìn hắn hỏi về chuyện hôm qua, bản tính đùa dai của hắn nổi lên. Tần Viễn Kỳ cười gian manh, đáp – Có! Nàng hôm qua làm rất nhiều chuyện.

Trên đầu Hàn Băng Băng như bị giáng xuống hai đạo thiên lôi, nàng chết trân nhìn Tần Viễn Kỳ. Lúc này không phải hắn nên tỏ ra hào phóng nói rằng không có gì sao? Sao lại bôi ra nữa?

Quả nhiên phim thần tượng là không đáng tin.

Hàn Băng Băng toàn thân lạnh toát, ngập ngừng hỏi – Ta... làm gì sao?

– Nàng uống say... đối với ta... – Hắn cố ý dài giọng, hứng thú nhìn nàng sắc mặt trắng bệch, thoáng xanh thoáng trắng. Tựa như sắp phải nghe tuyên án tử. Hắn thực ra chỉ muốn đùa nàng một chút, nhưng đến cuối vẫn là không nhẫn tâm. – Xin quay về phòng ngủ.

Tên này, không muốn dọa nàng nhảy dựng là hắn ăn không ngon có phải không?

Hàn Băng Băng cảm phần nhìn hắn, nhưng cũng không dám lật tẩy. đành cười gượng gạo – Vậy sao! Thực tốt quá...

Tần Viễn Kỳ khẽ cười, hắn chống cằm nhìn nàng thấp giọng – Băng Băng!

– Vâng?!

– Nàng học cách chế rượu ở đâu?! – Điều này hắn vẫn thắc mắc. Những thứ này hắn thực sự là lần đầu nhìn thấy, quả thực là thiên hạ không có điều thứ hai.

Hàn Băng Băng thoáng bối rối. Nói thế nào? Nói tập đoàn Thiên Thành của ba nàng là tập đoàn nổi tiếng về xuất khẩu rượu? Vì vậy nên nàng từ nhỏ đã đặc biệt tiếp xúc với rượu, tuy là từ lương không ra gì nhưng lại có khả năng pha chế rượu bậc nhất được tiếp thu và rèn luyện từ những người chuyên nghiệp sao?

Nói thế thì có ai tin.

– Vương gia! Ta không nhớ nữa. – Nàng nói nhỏ.

– Phải! – Tần Viễn Kỳ gật đầu – Điều này ta biết.

Nàng không nhớ cũng không sao. Nếu nàng có nhớ nhưng không muốn nói, hắn cũng không ép nàng. Nữ nhân bí ẩn này mang theo nhiều bí mật như vậy, từ từ hắn sẽ có cách khiến nàng cam tâm tình nguyện trả lời những thắc mắc của hắn.

Bây giờ hán không vội.

Thời gian của hán và nàng còn rất dài mà.

.

.

Gió đêm càng thêm lạnh, đêm đen bao trùm cả một trang viên hoa lệ. Hàn Băng Băng từ trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm nay bầu trời âm u mây mù, tựa như nàng bây giờ. Tất thấy đều là một mảng mù mịt, không có ham muốn cũng chẳng có ước niệm nào..

Thoát trôi qua, nàng đã đến nơi này được hai tháng. Cuộc sống ở Bắc Thành Vương Phủ nàng cũng đã quen dần. Ngoài việc bản thân nàng vẫn bị giam lỏng trong vương phủ ra, tất thấy cũng có thể xem như là tốt. Tần Viễn Kỳ cũng không ngược đãi nàng, đối xử với nàng như khách nhân không chút bạc đãi.

Nhưng mà nơi này đối với nàng, thực sự rất ảm đạm.

Đêm nhìn trời mây, bất giác Hàn Băng Băng nhớ đến Thanh Tiểu Mỹ. Không biết cô ta đã quen với thế giới đó chưa? Nơi ấy chắc là sẽ tốt hơn ở nơi này, không bị một tên nam nhân giam lỏng, không bị quản chế ngày đêm.

– Không biết Thanh Tiểu Mỹ thế nào rồi – Nàng lẩm bẩm vu vơ trong đêm.

– Còn người thì sao?! – Tiếng nói bất chợt xuất hiện, tựa như u linh trong đêm tối vang lên trong căn phòng. Ánh nến chợt tắt, khắp sương phòng ánh lên sắc tím mờ hồ, tất thấy nhuốm một sắc màu quý dị không nói nên lời.

– Thực không ngờ ngài hôm nay ngài lại rảnh rỗi đến thăm ta – Hàn Băng Băng cười nhẹ, vẫn thản nhiên nhìn ra cửa sổ lớn. Không hề nhúc nhích hay run rẩy, thái độ của nàng vẫn như cũ thờ ơ và lạnh lùng. Hoàn toàn không để ý căn phòng của mình lúc này có bao nhiêu yêu dị cùng dọa người.

– Nhận ra ta sao?! – Tiếng cười trong giọng nói ồm ồm nhòe lên trong không gian vọng đi vọng lại như âm linh. Nhiệt độ xung quanh dường như trực tiếp giảm đi mấy độ. Ánh sáng màu tím đen chập chờn mờ mờ trong phòng quả thực tựa như tu la địa ngục.

Hàn Băng Băng cười nhạt – Sao lại có thể không nhận ra ngài chứ. Diêm Vương đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gặp Lại Cố Nhân

Thanh âm trầm trầm yêu dị này chắc hẳn nàng đã từng được nghe qua một lần. Chính là ở Điện Diêm La, vào cái ngày định mệnh ấy. Nguồn phát âm chính là lão nhân to lớn có làn da đen đỏ.

– Hahaha... Người quả nhiên thông minh.

– Ngài thực quá khen. Diêm Vương ngài cũng thực rảnh rỗi, có thời gian để đến thăm ta.

– Người và Thanh Tiểu Mỹ là trường hợp do ta khinh xuất, cai quản kẻ dưới không nghiêm. Dù sao ta cũng có trách nhiệm. – Điều này là không thể tránh khỏi. Để hai linh hồn không hề liên hệ gì với cuộc sống ở thời không khác nhau đổi vị trí, thực khó cho họ rồi.

– Diêm Vương đại nhân! – Hàn Băng Băng xoay người lại, dò xét – Ta có thể nhờ ngài một việc không?!

Tiếng nói của lão Diêm Vương trong phòng vẫn vang vọng – Người cứ nói xem.

– Ta muốn nhờ ngài xóa trí nhớ của Tần Viễn Kỳ, sau đó đưa ta ra khỏi đây.

Chỉ cần Tần Viễn Kỳ tất thấy quên về nàng, không phải là sẽ không bắt nàng lại sao. Còn nữa, nếu đã quên đi nàng thì cũng đồng loạt không nhớ tới số nữ nhân lần trước tới tuyền thế. Nói vậy việc luận tội hạ xuống thì sẽ không có. Như vậy không phải nhất cử lưỡng tiện sao?!

Trong đầu Hàn Băng Băng đang hiện lên vô số điều tốt đẹp, thì lão Diêm Vương lại áp ứng.

– À... Chuyện này...

– Sao vậy?! Ngươi không phải là thần tiên sao?! – Là thần tiên đều có phép thuật không phải sao? Chút chuyện nhỏ thế này chẳng lẽ lão Diêm Vương không giúp được nàng?!

– A! Giúp ngươi thoát khỏi nơi này thì có thể. Nhưng tẩy não hần, điều này trái với luật lệ thiên đình. Ta...

Luật thiên đình không cho phép tẩy trí nhớ của người phạm sao?!

– Ngươi có yêu cầu khác không?! – Lão Diêm Vương thấy nàng chán nản, có phần áy náy hỏi.

Hàn Băng Băng thờ dài nhìn ra bầu trời. – Diêm Vương! Nếu là Tiểu Mỹ liệu ta có thể gặp không?!

– Được! – Lão Diêm Vương chấp thuận.

Ngay lập tức trong căn phòng u ám xuất hiện một con xoáy màu tím, càng lúc càng mở rộng. Lỗ đen ở giữa nó cũng vì thế càng lúc càng to ra rồi mờ dần... Bên trong quầng đen ấy dần dần trở nên trong suốt, bóng dáng một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp cũng dường như đã rõ dần lên. Cô gái ấy cũng kinh ngạc nhìn sâu vào tâm gương trong suốt, khi nhìn thấy Hàn Băng Băng, cô gái ấy kinh hi hô lên – Băng Băng! Là ngươi sao?!

Hàn Băng Băng gật đầu. Ánh mắt nhìn khắp căn phòng mà Thanh Tiểu Mỹ đang ở, cảm giác quen thuộc dâng lên. Nhưng nàng vẫn buột miệng hỏi – Cô đang ở đâu thế?!

– Trong phòng! – Thanh Tiểu Mỹ đáp ngay – Mới dự tiệc xong, thực sự là một chết người đi.

Tiệc?! Hôm nay là ngày 14 tháng 11. Vậy là sinh nhật của ba.

– Ba mẹ có khỏe không?!

– Rất khỏe. Hôm nay ông ấy cười rất nhiều. Khách khứa đến mừng thọ ông ấy rất đông, ngươi không biết đâu, còn có... – Thanh Tiểu Mỹ không ngừng kể lại. Nét mặt vui tươi bừng sáng. Hàn Băng Băng nhìn nàng, vô thức nở nụ cười. Có vẻ như cô ấy sống rất tốt.

Thanh Tiểu Mỹ đang nói say sưa, chợt để ý nơi Hàn Băng Băng đang đứng. Nàng nhú mày hồ nghi – Hàn Băng Băng! Ngươi đang ở đâu thế?

– Phủ Vương gia!

– Phủ Vương gia?! – Thanh Tiểu Mỹ kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt đẹp – Bình Nam Vương Phủ?!

Hàn Băng Băng lắc đầu – Bắc Thành Vương Phủ!

Một cái Bắc Thành Vương đã đủ rồi, ở đâu ra một Bình Nam Vương nữa chứ. Đối phó với một Tần Viễn Kỳ đã quá sức với nàng rồi, nếu chui ra thêm một tên vương gia nữa nàng sẽ không đối phó nổi đâu

– Bắc Thành Vương phủ?! Cũng không tệ, ta nghe nói hần là một nam nhân rất anh tuấn. Nhưng không mấy người có thể nhìn thấy chân diện mục của hần. – Thanh Tiểu Mỹ mỉm môi, hào hứng hỏi – Thế nào, hần có tuấn tú không?!

Hàn Băng Băng chán nản thờ dài. Ngoại hình à?! Tần Viễn Kỳ cũng có thể xem là cực phẩm, nhưng nhân cách của hần thì nàng không dám đảm bảo chút nào cả. Còn nữa, nàng ở đây không phải là bị Thanh Tiểu Mỹ hại sao?

– Cái này ta phải hỏi cô – Nàng lừa Thanh Tiểu Mỹ một cái, hừ lạnh – Nếu không phải tại cô, ta có thể bị giam cầm ở đây sao? Có điểm nào tốt?!

– A... Sự việc là như vậy sao?! – Thanh Tiểu Mỹ giật mình, ngượng ngùng cười gượng – Ta cũng không biết thật mà.

Hàn Băng Băng thờ dài. Quả thực không thể trách Thanh Tiểu Mỹ, chuyện này không phải muốn tránh là có thể được.

– Cô sống ở đó có tốt không?!

– Không tốt! – Bị nhắc đến, Thanh Tiểu Mỹ lập tức nhăn nhó – Ở trường học có một tên gì đó họ Hoàng suốt ngày bám theo ta, thực phiền chết.

Họ Hoàng?! Hoàng Vương Minh?! Một tên hoa hoa công tử bậc nhất ở trường đại học A. Hần tiếp cận Thanh Tiểu Mỹ chắc chắn là có âm mưu. Huống hồ trước khi nàng đến đây vài ngày, nàng với hần căn bản có tư thù.

– Tiểu Mỹ! Cô nhớ đề phòng hần. – Tên công tử phong lưu ấy không thể tin được.

– Ta biết – Thanh Tiểu Mỹ gật đầu – Ta sẽ cẩn thận.

– Còn nữa, thân phận của ta rốt cuộc là có bí mật gì?

Nụ cười trên gương mặt Thanh Tiểu Mỹ lập tức tắt ngúm.

Hàn Băng Băng càng nghi ngờ,捏 lại đôi mắt phượng – Tại sao cô không nói cho Liễu Nhi?!

Nàng đã nghi vấn từ lâu rồi. Thân phận của nàng từ khi đến nơi này lúc nào cũng chỉ là một dấu hỏi chấm. Nàng hoàn toàn không biết, lại càng không hiểu gì. Nhưng bất ngờ là ngay nha hoàn thân cận như Liễu Nhi mà Thanh Tiểu Mỹ cũng giấu diếm không để cho Liễu Nhi biết mảy may gì. Điều này thực sự đáng nghi ngờ.

– Cô có gì giấu ta có phải không?!

Thanh Tiểu Mỹ đảo mắt nghiêm túc trở lại, nàng lấy ghế ngồi xuống ngay ngắn, nhìn thẳng vào cặp mắt Hàn Băng Băng chậm rãi nói – Băng Băng! Thân phận của ” Hàn Băng Băng” rất nhạy cảm. Sau này Liễu Nhi biết cũng không có tổn hại gì, còn nếu người muốn biết vẫn là nên tự tìm hiểu. Lúc đó người sẽ hiểu được sức nặng mà thân phận của người có được. Bây giờ nếu người biết rõ, điều này sẽ rất nguy hiểm.

– Sao lại có thể như vậy?!

– Ta chính là muốn người an toàn một chút – Thanh Tiểu Mỹ gạt tay, phong thái kiên quyết khác hẳn với sự hiếu động nhí nhố bình thường – Thân phận của người gắn chặt với tính mạng của người. Nó đem lại lợi cũng như hại. Nếu không cẩn thận, tính mạng của người cũng sẽ không bảo toàn.

Biểu hiện nghiêm túc như vậy, Hàn Băng Băng cũng không hỏi thêm nữa. Vẫn là, nàng tự tìm hiểu lấy thôi.

– Vội lại... Băng Băng! Ta không phải đã cho người ám hiệu sao?! – Thanh Tiểu Mỹ cười bí ẩn – Người có thể theo đó mà tìm mà.

– Hai người đã nói xong chưa?! – Tiếng nói u ám của lão Diêm Vương vọng lên chắn ngang vô cùng quỷ dị, nhắc nhở cả hai đã hết thời gian.

Thanh Tiểu Mỹ chớp chớp mắt nhìn xung quanh, có chút bức dọc. Nàng mỉm cười với Hàn Băng Băng, vẫy vẫy tay – Sống tốt nhé.

Lần này gặp lại, không biết tới khi nào mới có dịp nói chuyện thêm một lần nữa.

– Tạm biệt! – Hàn Băng Băng khẽ khàng.

Con xoáy màu tím lại cuộn lên, làn khói màu che lấp màn kính màu trong suốt, ôm lấy vùng đen rồi nhỏ dần. Nhân ảnh của cô gái bên kia cũng dần bị che lấp rồi mất hẳn. Để lại Hàn Băng Băng thần thờ ngơ ngẩn, cặp mắt trống rỗng gợn chút tiếc nuối.

Lão Diêm Vương nhìn nàng như vậy, cũng có điểm không đành- Hàn Băng Băng! Người có muốn ta giúp người gì nữa không?!

Hàn Băng Băng yên lặng, đôi mắt mờ hồ không rõ tiêu cự. Một lúc sáu nàng mới mở miệng – Ta có thể nhìn cha mẹ thực sự của mình một chút được không?!

Diêm Vương thờ dài trong đêm – Được!

Màn khói tím lần nữa xuất hiện, chỉ khác lần này không phải là cô gái nhỏ nhắn vừa nãy nữa. Trong một khung cảnh mờ ảo tựa như sương mờ, bóng dáng hai người đang đứng cạnh nhau, một nam nhân bóng đứng cao lớn vững trãi, trên người khoác đơn giản một bộ bạch y bay bay trong gió. Cánh tay của người đang vòng qua thắt lưng của một vị thiếu phụ, đem nữ nhân ấy dựa hẳn vào lòng mình. Nhìn họ yên bình như vậy, ấm áp như vậy khiến Hàn Băng Băng cảm động.

– Là họ sao?! – Nàng nhẹ giọng thốt lên.

Hình như phía bên kia nghe thấy tiếng nói của nàng. Người nam nhân kia quay lưng lại, cặp chân mày cương nghị hơi nhíu lại. Khuôn mặt hoàn hảo không chút tí vết mang theo nhiều phần giống như Hàn Băng Băng, cùng với khí chất lạnh nhạt trời sinh lúc này lại hồ nghi nhìn nàng chằm chằm.

– Chẳng nhìn gì vậy?! – Vị thiếu phụ trong lòng y ngo ngoáy ngược mặt lên, không hiểu quay đầu lại.

Người thiếu phụ quay lại, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của người khiến Hàn Băng Băng ngẩn ra. Người ấy cũng kinh ngạc nhìn nàng, hốt hoảng rồi không dám tin, run run thốt lên – Băng Nhi.

Hàn Thiên chăm chú nhìn Hàn Băng Băng, trấn an sự xúc động của thê tử trong lòng – Băng Nhi, là con à?!

Hàn Băng Băng đứng lên, đôi mắt ươn ướt lần mới phát âm được hai từ – Cha, mẹ.

– Hàn lang, là Băng Nhi kia... – Diệp Y Vân buông tay áo y ra, kích động đi về phía trước vươn tay như muốn xuyên qua hình ảnh trước mắt. Nhưng có lực cản gì đó ngăn lại, đánh bật về sau...

– Vân Nhi. – Hàn Thiên đỡ lấy thê tử, đau lòng đỡ Diệp Y Vân dậy – Nàng không bước qua được đâu, chúng ta đã chết rồi.

Diệp Y Vân khẽ nức nở nhìn vào hình ảnh như tấm gương kia, lưu luyến ngắm nhìn con gái – Băng Nhi, con... khỏe không?!

Hàn Băng Băng trầm lặng ngắm nhìn vị thiếu phụ mỹ lệ ấy. Người thiếu phụ ấy dù đang rơi lệ, nhưng sự kiều diễm mềm mại vẫn không hề mất đi, sự xinh đẹp khiến người ta phải thốt lên đang đau thương nhìn nàng mà khóc. Đường nét của người khiến Hàn Băng Băng cảm thấy quen thuộc, trong lòng từ từ dâng lên sự thân thiết từ trong máu mủ.

– Con khỏe.

– Lại gần một chút... – Diệp Y Vân khát khao được nhìn nhi tử rõ thêm một chút, hai mắt đầm lệ không nỡ rời mắt – Cho ta nhìn con một chút.

Hàn Băng Băng mím môi, nhích chân thêm hai bước. Nàng tham lam lưu giữ hình dáng của họ trong lòng, giữ lấy dung mạo của người thân...

– Băng Nhi! – Hàn Thiên nhìn nàng, trong cặp mắt lạnh lùng lưu chuyển sự dịu dàng của người cha – Con sống có quen không?!

Nàng mỉm cười với họ, gật đầu – Cũng không tệ ạ.

– Con... có trách chúng ta không?!

Biểu tình của cha nàng có chút dè dặt. Hàn Băng Băng hiểu được, nàng lắc đầu nhẹ – Con không có trách cha mẹ, thực sự.

Hàn Thiên thở dài, y đã chết lâu rồi, con gái lớn lên như thế nào cũng không thể nhìn thấy. Bây giờ đột nhiên được nhìn thấy, điều muốn nói rất nhiều... nhưng lại không bắt đầu từ đâu.

Diệp Y Vân thì khác hẳn, nàng gần như ngay sau đó hỏi con gái – Băng Nhi, bây giờ con đang sống ở đâu.

– Hiện tại con đang sống ở Bắc Thành Vương phủ

– Bắc Thành Vương phủ?!

– Vâng!

Hàn Thiên cố gắng gạt đi sự lo lắng trong đầu, nhắc nhở – Con hãy cố sống cho tốt là được.

Chỉ cần con gái y không sao, Hàn Thiên hẳn liền không để ý nó ở với ai, nơi nào. Băng Nhi muốn thế nào, liền như thế đó.

Phía kia đường chân trời ửng lên ánh sáng đỏ, Lão Diêm Vương chột lớn tiếng – Đã hết thời gian rồi, lão Diêm Vương ta phải quay về đây.

– Nhanh như vậy sao?! – Diệp Y Vân lưu luyến không muốn dừng cuộc nói chuyện như vậy.

– Trời sắp sáng rồi.

Hàn Băng Băng nhìn qua ánh sáng mặt trời nhập nhoạng ngoài cửa sổ, nàng luyến tiếc nhìn cha mẹ mình ở sự phản chiếu bên kia, ngập ngừng nói – Cha, mẹ... Tạm biệt...

– Băng Nhi – Hàn Thiên mở miệng – Cố gắng sống cho tốt.

– Con biết.

– Tạm biệt.

Chỉ thấy luồng ánh sáng tím cũng những màn sương trong phòng Hàn Băng Băng lượn lại, tất thấy nhập vào chiếc gương phản chiếu kia... rồi tựa như khi tắt thấy đến. Nhanh chóng mất đi.

.

Phía bên kia không gian, phụ nữ Hàn gia nhìn lão Diêm Vương bay ra từ chiếc gương phản chiếu. Nhìn vòng xoáy màu tím đen dần khép lại, Hàn Thiên lạnh nhạt hỏi.

– Diêm Vương! Số mệnh của con gái ta nhất định phải chạm trán với kẻ đó sao?!

Diêm Vương hiểu rõ y đang hỏi cái gì- Đó là số mệnh, thực sự ta cũng không còn cách nào khác.

– Không còn cách nào khác?! – Lời nói lão Diêm Vương vừa thốt ra, Hàn Thiên liền nổi giận – Ngươi đem hai đứa bé ấy trở lại như cũ, Băng Nhi chưa hiểu rõ được bất kỳ điều gì. Chẳng lẽ đổi lại thân phận, là đẩy con gái ta vào chỗ chết?!

Băng Nhi ở Bắc Thành, nơi đây nhìn thì có vẻ không nguy hiểm. Nhưng y biết, con gái y ở nơi ấy không khác nào đem mạng mình bước vào hang hổ. Là điểm Tử.

– Chết?! – Diệp Y Vân trong lòng y lập tức hoảng loạn – Chẳng lẽ có kẻ đó sẽ giết Băng Nhi sao?! Liệu có lẽ nào...

Diêm Vương bất lực thở dài – Nếu không đổi lại, mạng của Thanh Tiểu Mỹ sẽ mất trong tay kẻ đó, không chút gãy dựa, không thể sửa được.

Nếu tách ra, hai đứa trẻ vẫn có thể sống tốt như kiếp mạng của mình. Lão cũng không phải lao tâm khổ tứ như thế này.

– Là ý gì?!

– Hàn Băng Băng và hần có sự ràng buộc – Lão đưa ánh mắt nhìn về nơi xa xăm – Nếu là Hàn Băng Băng, số mệnh sẽ đổi ngược lại. Mạng sống của người đó... sẽ nằm trong tay nàng.

Trong ánh nắng của mặt trời vào buổi sáng, Hàn Băng Băng nằm dài đọc sách trên chiếc trường kỷ mà Tần Viễn Kỳ đã cho người làm riêng cho nàng. Trên chiếc bàn đá ngay cạnh là một chồng sách cao chất đủ thứ văn thư mà Liễu Nhi mới mang tới. Cả ngày của nàng ở nơi này thực là chán đến mức không biết phải làm gì, chỉ đành đọc sách giết thời gian. Cẩn nhẹ chiếc bánh mới làm, Hàn Băng Băng nhìn trời thờ dài. Bị giam lỏng ở Huyền Lâm Viện này thực sự rất chán, mọi việc nàng được phép làm chỉ gói gọn mấy thứ. Thực không biết đến khi nào nàng mới có thể ra ngoài.

Nếu có thể được ra ngoài nhìn một chút thì thực tốt quá.

– Nàng đang đọc gì thế?!

Tiếng nói trầm trầm vang lên từ trên đầu nàng, bàn tay khô ấm cũng theo thế nghiêng người mà đặt lên vai nàng. Hàn Băng Băng thẫn thẫn trong lòng, chỉ mới sáng ra hần đã đến làm phiền rồi.

– Thư văn sao?!

– Phải! – Hàn Băng Băng đặt quyển sách xuống, ngay ngắn ngồi dậy – Vương gia! Mới sáng sớm người thực có nhã hứng.

– Ta chỉ là muốn đến nhìn nàng một chút. – Tần Viễn Kỳ cười khê, ngón tay yêu thích vuốt ve lưng tóc dài mượt của nàng. Nhìn vẻ mặt hờn dỗi của nàng, hần bất giác bật cười. Ngón tay giữ lấy gáy nàng kéo lại, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm còn vương chút vụn bánh kia. Hoàn toàn không để cho nàng chút phản kháng nào.

– Ta đi bàn chuyện với Vương thúc thúc, nàng ngoan ngoãn ở lại đây. – Hần nói nhỏ trên môi Hàn Băng Băng, hơi thở ấm áp mang theo hương trầm hương thoang thoảng trên người hần bao vây xung quanh nàng – Khi khác ta sẽ đến thăm nàng.

Hàn Băng Băng siết chặt nắm tay nhìn Tần Viễn Kỳ rời đi. Chết tiệt, cho dù bên ngoài có đồn đại nàng là vị hôn thê của hần đi nữa, nhưng mà cũng là giả. Hần không thể nào cứ có những hành vi quá mức thân mật với nàng như thế này chứ. Hần cứ thảnh thơi nhằm lúc nàng không để ý lại hôn trộm nàng, một lần thì thôi đi, đừng này...

Không được! Nàng phải nghĩ cách. Cho dù có bị giam lỏng đi nữa, nàng cũng không thể trở thành con chuột trong tay hần bị hần vờn tới lui được.

Vương đại nhân từ trong Thiên Phong Cơ bước ra, nhanh chóng nhìn thấy một bóng dáng thanh thoát đang tiến đến. Sự xinh đẹp cùng tinh khiết trên người nàng khiến ông chú ý, ông nheo mắt nhìn thực kỹ. Khi bóng dáng ấy càng lúc càng đến gần, đường nét trên gương mặt của nàng của thực khiến ông kinh ngạc.

Hàn Băng Băng cũng nhìn thấy ông, nàng nhìn ông suy nghĩ một chút rồi cúi đầu – Vương đại nhân.

– Tiểu cô nương là... Hàn cô nương sao?!

Nghe qua kẻ dưới thông báo thì Vương gia có lưu lại một nữ nhân vô cùng xinh đẹp ở lại trong vương phủ. Hôm nay gặp quả nhiên là dung mạo bất phàm. Nhưng không rõ vì sao, ông thấy vị tiểu cô nương này vô cùng quen mắt. Thực không hiểu là lão đã từng gặp được ở đâu, nhưng mà nghĩ mãi cũng không thể nhớ được.

– Vâng! – Hàn Băng Băng gật đầu, đánh ánh mắt về phía thư phòng – Vương đại nhân, Vương gia chẳng hay...

– Vương gia đang ở trong thư phòng, cô nương cứ tự nhiên. – Ông cũng không phải kỳ đà cản mũi, cháu ông cũng đã đến tuổi lập thành gia thất rồi. Nhìn kỹ thì... tiểu cô nương trước mặt cũng không tồi chút nào.

– Tiểu nữ mạn phép. – Nàng cúi đầu chào, bước thẳng về phía Thiên Phong Cơ. Thẳng đường vào thư phòng mà lần trước Tần Viễn Kỳ mời nàng tới thử rượu. Mới đẩy cửa vào đã thấy Tần Viễn Kỳ ngồi ở trên cao, nghiêm túc làm việc.

– Ai?! – Tần Viễn Kỳ khó chịu nhíu mày lên. Hần vừa nãy không phải đã ra lệnh không được cho người nào đến gần sao?! Hôm nay rốt cuộc là có kẻ nào to gan như vậy?!

– Là ta!

– Băng Băng?! Có chuyện gì vậy? – Hần nhui mày ra khỏi bàn đi xuống đại sảnh. Hôm nay sao nàng lại đột nhiên đến tìm hần như vậy?!

– Ta có việc muốn nói với ngài!

– Được! Nàng nói đi.

Hàn Băng Băng ngừng cao đầu bước chân về phía hần, ánh mắt nghiêm túc khiến Tần Viễn Kỳ cũng không dám cười, chỉ đứng im nhìn nàng đi đến. Hàn Băng Băng vươn cánh tay ra túm lấy cổ áo hần, mạnh tay kéo xuống. Cánh môi mềm mại hé mở ngậm lấy môi hần.

Hoàn hảo khiến hần ngây ngốc vài giây.

Hần cảm nhận được đôi môi của nàng trực tiếp không chút kinh nghiệm hôn lên môi mình, cũng nhìn thấy hàng mi cong như cánh phượng của nàng rung động trước mặt gọn mở. Cặp mắt xinh đẹp ấy lộ ra ánh nhìn khiêu khích, môi dưới của hần cũng cảm nhận được sự ẩm ướt do lưỡi nàng lướt qua.

Tần Viễn Kỳ nheo mắt lại, cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo Hàn Băng Băng siết chặt, sức lực mạnh mẽ nâng bổng nàng lên. Bạc môi cũng bá đạo mà cướp đoạt, cũng bị sự đáp lại lớn mật của nàng dần dần làm cho mất lý trí.

Ngay thời điểm hần lâm vào mê muội trong hương thơm mà nàng mang lại, cơn đau kéo đến làm hần nhũn mảy lại... không thể không buông nàng ra.

Môi dưới tê buốt, Tần Viễn Kỳ đưa tay lau đi vết máu trên khóe môi. Ánh mắt đăm đăm nhìn vào nữ nhân trước mặt. Nàng dám cắn hần?!

Hàn Băng Băng thở gấp lau đi dư vị trên môi, bình ổn lại sự xáo động trong tâm trí mà nụ hôn của hần đem đến. Nàng ngừng cao đầu chậm nói – Vương gia! Con người ta trước nay luôn người không phạm ta ta không phạm người. Nếu người dám phạm ta, ta sẽ trả lại gấp mười lần.

Nàng chậm bước đến gần hần, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên môi hần – Lần này ngài hôn ta, ta cắn nàng một cái xem như chúng ta hòa nhau. Nếu lần sau ngài vẫn còn tiếp tục, hoặc quá đáng hơn... ta sẽ để ngài trả một cái giá không nhỏ.

Tần Viễn Kỳ hiểu ra, trên môi hần gọn lên một nụ cười mờ ám – Ví dụ?! Nếu ta quá đáng hơn...

Hàn Băng Băng liếc nhìn hần, bàn tay nàng di động từ môi hần xuống cằm, đến cổ. Nhẹ nhàng vạch ngang một đường, ngón chân cũng nhón lên kề môi bên tai hần thì thầm – Ta sẽ tìm cách giết ngài.

– Thực sự?!

– Ta có nói dối ngài bao giờ chưa?!

– Được lắm! – Hần bật cười, gật đầu thỏa hiệp – Ta đáp ứng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cá Cược Không Thành.

Bắc Thành Vương gia cả tuần nay vắng bóng trong vương phủ, không rõ được là đã đi đâu. Từ cái ngày Hàn Băng Băng đàm phán với hần đến nay Tần Viễn Kỳ tựa như hơi nước hoàn toàn không xuất hiện. Việc hần không tới Huyền Lâm Viện quá nhiều nàng quả nhiên khiến Hàn Băng Băng ăn uống ngon miệng, chỉ duy nhất có một việc khiến nàng không thể vừa mắt nổi...

Hần lại cho người canh giữ nàng.

Bắc Thành Vương trước khi ra khỏi vương phủ tương tự như lần trước cho binh lính canh phòng Huyền Lâm Viện vô cùng nghiêm ngặt, thậm chí mức độ còn dày đặc hơn cả lần trước. Lần này hình như không đơn thuần là giám lỏng, theo như tin tức của Liễu Nhi đưa lại từ những a hoàn nói chuyện với nhau thì Tần Viễn Kỳ phải đi bắt khâm phạm nguy hiểm. Cũng vì việc này mà Huyền Lâm Viện đột xuất xuất hiện tầng tầng lớp lớp bao bọc.

Điều này khiến Hàn Băng Băng không thể không có điểm suy nghĩ rằng hần đang bảo vệ cho mình.

Nhưng suy nghĩ mãi, vẫn không nghĩ ra mình có điểm gì để cho hần phải cân trọng đến mức phải đề phòng như vậy cả. Nên ý nghĩ này nhanh chóng bị Hàn Băng Băng ném ra sau đầu.

Huyền Lâm Viện sang ngày thứ bảy, canh phòng rốt cuộc cũng vui bớt đi một tầng. Nhưng Hàn Băng Băng cũng không để ý lắm. Mấy ngày nay nàng chán nản ngồi trong phòng giải trí với Liễu Nhi, thời điểm bị theo dõi nhiều như vậy không rõ vì sao nàng lại nhớ đến cái tên kia. Chỉ ít khi hần ở đây nàng vẫn có thể đi lại thoải mái trong vương phủ, không bị hạn chế đến cực điểm như thế này.

– Chúng ta chơi bàn mới đi Liễu Nhi! – Nàng nhẹ giọng nói, tiếp tục với trò tiêu khiển ít ỏi. Hoàn toàn không biết bên ngoài khung cửa kia có một bóng đen chớp qua, rất nhanh. Tiếp đó cũng xuất hiện một bóng người lướt qua cửa phòng nàng rồi dừng lại. Trên gương mặt hần hiện rõ sự tức giận cũng như lo lắng. Mắt nhìn bóng đen kia đã chạy xa nằm ngoài tầm kiểm soát mà biến mất, hần dừng lại bên ngoài cửa nghe được tiếng nói của nàng từ bên trong.

– 4.

-24.

-10.

Số?! Nàng đang làm cái gì bên trong vậy?!

Tần Viễn Kỳ hiểu kỳ đây nhẹ cửa tiến vào, đập vào mắt là Hàn Băng Băng và Liễu Nhi mỗi người một tờ giấy, một cây bút. Cả hai ngồi đối diện nhau, miệng đọc số. Vừa đọc vừa điểm điểm cái gì đó.

– A! Vương gia... – Liễu Nhi kinh ngạc đứng lên vội vãi hành lễ.

Hàn Băng Băng liếc mắt qua hân, vô thức thờ dài. Nhưng chỉ một lúc sau nàng thờ ơ không buồn để tâm tới – 25, ta thắng rồi.

– A, lại thắng nữa sao?! – Liễu Nhi giật mình ngóc đầu lên.

– Phản ứng của em chậm quá. – Nàng lắc đầu nhẹ, bỏ xuống tờ giấy trên tay có vạch nằm đường dọc chéo ngang gì đó trên mấy cái ô vuông chứa ký tự nho nhỏ. Dạy cho Liễu Nhi trò này rất mất thời gian, đầu tiên phải dạy dạng chữ số sau đó mới có thể chơi được. Nhưng quả nhiên biết chơi và chơi giỏi không có quan hệ gì với nhau, phản ứng của Liễu Nhi quá chậm, lại thiếu sự tính toán. Chơi mười ván liền thua cả mười.

– Tiểu thư! Mấy cái ký hiệu đó thật sự là rất khó nhớ. – Liễu Nhi mếu máo. Từ bé đến giờ đây chính là lần đầu phải học mấy thứ này mà.

– Nàng đang làm gì vậy?! – Tần Viễn Kỳ đi ra sau lưng Hàn Băng Băng, chăm chú nhìn vào tờ giấy trên bàn. Ánh mắt tràn đầy tò mò.

– Vương gia mới về không mệt sao?! – Nàng xoay người đối diện với hân – Sao ngài không nghỉ ngơi một chút?!

Tần Viễn Kỳ nhếch môi cười, chỉ chăm chú nhìn nàng. Nhưng không trả lời câu hỏi.

– A! Cái này... – Liễu Nhi đứng lên đề nghị – Hay là vương gia ở lại đây chơi với tiểu thư, để nô tì đi pha trà.

Nói xong lập tức chạy ra khỏi phòng.

– Cũng được! Ta chơi với nàng. – Hân sáng khoái ngồi xuống.

Hàn Băng Băng cũng không nói gì xoay người trở lại, thu thập giấy vụn trên bàn. Nghe bên ngoài hình như binh lính đang di chuyển rồi đi, nàng khẽ hỏi – Vương gia xuất phủ điều tra có thuận lợi không?!

– Điều này nàng không cần phải để tâm đến đâu. – Tần Viễn Kỳ từ chối trả lời. Việc này, nàng biết càng ít càng tốt. Biết càng ít, càng đỡ nguy hiểm.

– Nếu vậy thì ta không hỏi nữa.

– Băng Băng! – Ngón tay hân vurun ra nhẹ nhàng chạm vào mái tóc mềm mại của nàng. Nhẹ nhàng nói – Thời gian này phải ngoan ngoãn ở trong Huyền Lâm Viện, đừng lộn xộn.

Nhìn nàng vẫn không chớp mắt nhìn hân không biểu tình, Tần Viễn Kỳ trong lòng lo lắng một đàn nhưng cũng không thể hiện ra. Hân thầm thờ dài trong lòng, nhắc nhở nàng thì có ích gì, nữ nhân này có khi nào thỏa hiệp với mình đâu. Vẫn là hân tăng thêm một tầng bảo hộ nữa cho Huyền Lâm Viện vậy, dù hân biết nàng không muốn, nhưng tình trạng hiện tại quả thực không còn cách nào.

Hôm nay hân đã cho quân bao vây bắt tên khâm phạm triều đình đó, vì không yên tâm nên cũng triệu tập một phần số binh lính trong phủ. Bản thân hân cũng đích thân giao đấu với kẻ đó một hồi, kẻ đó xuất thủ vô cùng tàn độc, lại liên tục sử dụng độc dược cùng ám khí làm hân bất cẩn để xổng mất.

Người đó tự xưng là ” Loạn Độc Y”, gần đây trên giang hồ y đi đến đâu là hung sự theo đến đó. Lần này đến bắc thành lại mang đến một dãy án mạng.

Nhớ lại tình cảnh lúc đó vô cùng hỗn loạn, đối thủ không chỉ võ nghệ cao cường còn vô cùng mưu mô xảo quyệt. Thời điểm tẩu thoát y còn cười lớn nói với hân.

” Bắc Thành Vương gia quả nhiên danh bất hư truyền, chúng ta nhất định sẽ tái ngộ sớm.”

Hân phi thân đuổi theo, chỉ không ngờ Loạn Độc Y lại thẳng đường tiến đến Vương phủ, còn bay lướt qua Huyền Lâm Viện làm tim hân giật lên. Nhưng khi bóng hắc y chỉ vút qua rồi mất hút, hân mới thấy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nhớ đến những thủ đoạn mà Loạn Độc Y đã từng làm lại khiến hân thấp thòm không yên.

Kẻ đó hành động bất định, thậm chí giang hồ còn truyền nhau rằng hân bị điên. Liệu có khi nào gây tổn hại cho nàng không?!

Hàn Băng Băng cũng không hỏi thêm, nàng mang tờ giấy đã ghi rõ ràng các số mà hôm nọ nàng dùng để dạy Liễu Nhi học đưa cho Tần Viễn Kỳ.

– Cái gì vậy? – Tần Viễn Kỳ cầm lấy giấy Hàn Băng Băng đưa, nhều mày nhìn những ký hiệu khó hiểu.

– Ngài muốn chơi thì phải học số trước.

– Là cái thứ kỳ quái này sao?!

Kỳ quái?! Cái thứ kỳ quái này ở thế kỷ 21 đứa trẻ năm tuổi nào cũng biết. Đây chính là gốc rễ của toán học đấy.

Hàn Băng Băng thờ ra một hoi. Cũng không thể trách hẳn, thời điểm này con số vẫn còn chưa được tạo ra nên hẳn không biết cũng là dễ hiểu. Nàng chỉ vào từng con số trên tờ giấy, chậm rãi nói – Tất cả chỗ này là ký hiệu ngắn gọn của các con số. Ví dụ đây là một, đây là hai...

Nàng kiên nhẫn giảng giải, Tần Viễn Kỳ thỉnh thoảng lại gật gù đầu. Hàn Băng Băng phát hiện ra đầu óc của tên nam nhân này quả thực không tệ, nhận thức quả nhiên nhanh hơn Liễu Nhi rất nhiều. Đổng con số từ 1 đến 50 này nàng phải dạy Liễu Nhi suốt một tuần, với tên này chỉ đọc một lần, hẳn lắm bầm qua một lần là đã nhớ kỹ. Quả thực cũng thông minh.

Dạy cho hẳn 50 con số chỉ mất một canh giờ. Đúng là tiếp thu không phải là nhanh bình thường.

Hàn Băng Băng liếc mắt lên trời cảm thán. Đối thủ mà nàng ghét nhất có nhất thiết phải thông minh như vậy không?!

– Băng Băng! Cái trò mà nàng với Liễu Nhi vừa chơi gọi là gì?

– Bingo. – Hàn Băng Băng đáp lại, tay cầm bút thẳng hàng kẻ mấy ô vuông.

– Cái gì?!

– Ngài kẻ ra một cái bảng có bảy hàng ngang và bảy hàng dọc, tất thảy 49 ô. Ngài cứ tùy ý viết ra 49 số từ 1 đến 49. Không cần phải theo một trình tự nào cả, tùy ý ngài. Sau đó ta đọc một số ngài đọc 1 số, đến khi nào ai được bảy hàng tính cả ngang dọc chéo trước thì người đó thắng.

Tần Viễn Kỳ nghiêm túc lắng nghe từng chữ, cũng cố gắng hấp thụ ý nghĩa trong lời nói của nàng. Hắn vuốt cằm ngẫm nghĩ một chút.

– Ngài có hiểu không?

– Hiểu!

Hàn Băng Băng cười nhẹ, chống cằm dò hỏi – Vương gia! Hay là chúng ta cược một ván.

– Cược?! – Tần Viễn Kỳ bật cười, ung dung tự rót lấy một ly trà – Nàng muốn cược gì?!

– Cược ta sẽ được ra ngoài vương phủ một lần.

Ấm trà ngay lập tức hạ xuống bàn, Tần Viễn Kỳ phản bác không chút chần chừ – Không thể được.

– Ngài sợ sẽ thua ta sao?!

Tần Viễn Kỳ nheo mắt, quả nhiên phép khích tướng của nàng có công hiệu. – Vậy nếu ta thắng...

– Ngài muốn gì?! – Hẳn dù có thông minh cách mấy cũng khó mà thắng được nàng. Điều này nàng dám chắc chắn, tân binh và cựu binh cũng có điểm khác nhau. Nàng thực sự rất muốn ra ngoài vương phủ, dù một lần thôi cũng được. Ở trong Huyền Lâm Viện này thực sự rất bế tắc.

– Nếu ta thắng... – Tần Viễn Kỳ chống tay nghiêng người về phía nàng, bàn tay âm áp giữ lấy chiếc cảm thanh thoát của nàng nâng lên – Nàng vĩnh viễn cũng đừng đề cập đến việc xuất phủ với ta. Nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Hàn Băng Băng cắn môi. Hẳn sao lại ra cái điều kiện khủng bố như vậy? Đem một đầu với vĩnh viễn, điều kiện của hẳn so với tù chung thân có khác gì nhau.

– Thế nào?! – Hẳn nở nụ cười tà mị – Nàng không dám?

– Được! Ta cược.

Đậm lao thì phải theo lao, nàng liếc một phen với hẳn. Hẳn chỉ là người mới chơi, cho dù có thông minh cách mấy nàng cũng không tin hẳn trong thời gian ngắn mà thắng được mình. Hôn nữa, nàng cũng không dễ để đánh bại đâu.

– Vậy chúng ta bắt đầu.

– Được!

– 2.

Tốc độ của cả hai đều rất nhanh. Hàn Băng Băng có ý tốc chiến tốc thắng. Tốc độ nhanh sẽ khiến Tần Viễn Kỳ là lính mới có điểm lơ là. Quả nhiên, tốc độ cùng áp lực cá cược khiến không khí giữa hai người như đặc lại, ván đầu tiên nhanh chóng phân thắng bại. Không nằm ngoài dự liệu của Hàn Băng Băng. Nàng thắng.

Nàng đập tờ giấy xuống bàn, khoe môi không nhìn được mà nhướn lên thành một đường cong tuyệt mỹ – Vương gia! Ta thắng.

Tần Viễn Kỳ nhăn mặt, sắc mặt hần vô cùng khó coi.

– Nếu ngài không phục, chúng ta có thể thử lại lần nữa.

– Được! Lại một lần.

Trò chơi cứ tiếp tục, khuôn mặt Tần Viễn Kỳ cũng mỗi lúc càng thêm u ám khiến Hàn Băng Băng vô cùng cao hứng. Dù ván chơi càng lúc càng khó khăn, tên này càng ngày càng gian xảo, trình độ cũng nâng cao rõ rệt. Nhưng đến khi hoàng hôn ửng đỏ, hần vẫn thất bại mà buông bút. Hàn Băng Băng tủm tỉm cười. – Vương gia! Ta thắng rồi.

– Ta biết.

– Vậy mai ta có thể ta ngoài được chứ?

– Không được!

– Vương gia! Ngài đã đáp ứng ta. – Hàn Băng Băng kinh ngạc, hần lật lọng?! Rõ ràng đã có giao kèo từ trước, hần là vương gia... nói lời phải giữ lời chứ.

– Ta đâu có quên. – Tần Viễn Kỳ nhìn biểu hiện của nàng, nở nụ cười gian xảo – Nhưng ta không hề nói là sẽ cho nàng xuất phủ vào ngày mai.

– Nhưng ta đã thắng...

– Việc xuất phủ để thêm một thời gian nữa đi. – Hần dễ dàng xuyên tạc ý tứ của nàng, biểu tình vô cùng hứng thú. Hần quả thực có hứa cho nàng xuất phủ, nhưng còn chưa có nói là sẽ cho nàng đi vào lúc nào mà.

– Nhưng ta muốn ngày mai. – Sau này, một thời gian nữa rốt cuộc là đến khi nào mới được chứ?!

Tần Viễn Kỳ cúi xuống gần sát với khuôn mặt nàng, hần nháy mắt với nàng – Vậy thử thuyết phục ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thuyết Phục.

Thuyết phục Tần Viễn Kỳ?! Muốn thuyết phục tên nam nhân tâm địa gian xảo, tâm kế đủ đường như vậy phải thuyết phục thế nào chứ? Nghĩ thôi cũng thấy đó là một vấn đề.

Mà rõ ràng là nàng đã thắng, hần lại xiên vẹo ý tứ rồi đường đường chính chính tiếp tục giam lỏng nàng. Đã vậy thì thôi đi, đằng này mấy ngày liên tiếp kẻ nào đó vẫn mặt dày mà đến nơi nàng ở, chơi cờ với nàng. Hàn Băng Băng khó chịu tiếp hần, mặt mày không hề hòa hoãn. Vậy mà hần vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi mà đều đặn mỗi ngày đều bồi nàng mấy canh giờ.

Nghĩ đến nàng lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Tên chết tiệt ấy cư nhiên dám lừa nàng. Hần lật lạo lưu manh, siêu cấp lừa lọc, miệng lưỡi trơn tru. Nàng cầu cho hần sống không yên một ngày, ăn không ngon, ngủ không yên. Thử thì công án đây bản đề bực chết hần đi.

Hàn Băng Băng nằm soái người trên bàn. Nàng muốn ra ngoài, Tần Viễn Kỳ không đồng ý. Mà hần chơi càng ngày càng giỏi, càng ngày càng áp đảo. Cứ thế này thì phải làm thế nào bây giờ?!

Thật là khó nghĩ mà.

Nàng cắn cắn mu bàn tay, tập trung đầu óc. Thuyết phục Tần Viễn Kỳ, nói cách khác là lấy lòng hần. Mà lấy lòng hần, khác nào thừa nhận bản thân

mình thua rồi. Cách thì có, nhưng nàng không dám làm

Minh Vũ sai bước từ thư phòng Thiên Phong Cơ bước ra, liền chạm mặt Hàn Băng Băng từ Huyền Lâm Viện tới. Hắn đi đến trước mặt nàng, ánh mắt dò xét quét trên người nàng từ trên xuống dưới – Hàn tiểu thư đến tìm vương gia?!

Hàn Băng Băng nháu mày nhìn Minh Vũ, người này biết tên nàng?! – Ngươi là...

– Ta là cận vệ của Vương gia, danh xưng Minh Vũ.

– Minh Vũ đại ca, thực vinh hạnh. – Hóa ra là người của Tần Viễn Kỳ, hèn gì biết rõ nàng như vậy. Nhưng nhìn hắn lại có cảm giác dễ gần hơn kẻ chủ tử kia.

– Hàn cô nương đến tìm vương gia...

– Phải! Vương gia không rõ liệu có ở trong thư phòng không?

– Vương gia vẫn ở trong thư phòng xem công văn từ đêm qua đến giờ.

– Từ đêm qua sao?! – Hôm qua hắn còn chơi cờ với nàng đến hoàng hôn. Hơn nữa còn lôi kéo nàng cùng ăn bữa tối, đến khi hắn về Thiên Phong Cơ thì cũng đã nhập nhạng tối. Cứ như vậy xem thư án đến giờ sao?!

– Bắc Thành một ngày có rất nhiều công văn quy về để vương gia xem xét. – Minh Vũ thở dài, mắt liếc về phía căn phòng kia không nhìn được mà cảm thán.

– Vậy sao?! – Hàn Băng Băng một bụng đầy nghi hoặc. Hắn thực sự lo cho dân như vậy, nếu thế sự việc tuyển thê trước đây, hành động tàn bạo lãnh khốc của hắn là vì cái gì?!

Hắn đã bận trăm công nghìn việc như vậy, đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Vậy mà vẫn bỏ ra thời gian để đến giải trí với nàng. Cho dù hắn đúng là đến để giám sát, nhưng hành động cũng không tùy tiện khi dễ nàng như trước nữa. Nhắc đến nàng mới chợt nhớ ra một chuyện, từ khi nàng cùng Tần Viễn Kỳ uống rượu, kẻ này lúc nói chuyện không hề xưng ”bổn vương” với nàng nữa. Mà Hàn Băng Băng nàng cũng không thèm dùng kính ngữ đối với hắn. Cảm giác... hình như cũng có điểm dễ tiếp nhận hơn. Mà từ khi nàng ở đây, ngoài việc bản thân nàng không được rời khỏi vương phủ ra, hắn quả thực hẳn không khi dễ nàng điểm nào. Kể cả yêu cầu lần trước của nàng sau khi hắn đáp ứng, hắn cũng răm rắp nghiêm chỉnh thực hành.

Người này... rốt cuộc là như thế nào?!

Đau đầu!!!!

Tần Viễn Kỳ mệt mỏi ngả người vào thành ghế, đưa tay xoa bóp thái dương đau nhức. Toàn bộ các dây thần kinh trong đầu hắn đều đang căng lên, nhìn đồng thư án trên bàn lại không khỏi trầm xuống. Gần đây Bắc Thành xảy ra nhiều việc, vậy mà mấy tên quan nha vô dụng đứng đến việc gì cũng gửi công văn cho hắn, đều không tự giải quyết. Toàn bộ lấy cái lý do cũ rích. ”Chúng thần chỉ sợ nếu làm không tốt, sẽ khiến vương gia phiền lòng.”

Chết tiệt! Chúng ăn uống bổng lộc triều đình rồi suốt ngày hưởng thụ như vậy. Rốt cuộc là tên nào ở kinh thành tiến cử chúng đến Bắc Thành nhận việc, sao lại gửi đến một lũ vô tích sự như vậy?! Hắn lần đầu tiên chính thức xuất đầu lộ diện xử lý toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong Bắc Thành, Bắc Thành lại cùng lúc xuất hiện nhiều thảm án như vậy. Khiến lượng công việc gần đây chất trên bàn cứ như từng ngọn núi nặng nề lên hắn. Lần này để hắn xử lý xong sự hoảng loạn ở Bắc Thành, đám quan lại đó một loạt hẳn sẽ cho chúng về quê cuốc đất.

Cầm lên một bản báo cáo về việc điều tra, nhìn những ghi chép trong đó. Tần Viễn Kỳ lại thở dài đặt xuống bàn.

Trong tháng này đột nhiên xuất hiện vô số vụ bắt cóc không rõ tung tích, thủ phạm không ai khác ngoài hắc y mặc áo đen hắn cho quân vây bắt lần trước. Loạn Độc Y.

Tên ác tặc nà thủ thuật giết người quá sức kỳ lạ, lại vô cùng tàn độc. Sự việc xảy ra Tần Viễn Kỳ hắn đã cho điều tra, nhưng vẫn không có chút manh mối gì.

Nạn nhân sau khi tìm thấy đều đã tử mạng, thân thể đều đã lạnh, cứng cứng, thổ huyết. Khi khám nghiệm tử thi thì chỉ biết họ quá lạnh, hàn khí xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng khiến máu đông lại. Đặc biệt trên người tử thi có rất nhiều vết bong phồng rộp lên, nhưng nguyên do lại không phải từ lửa. Không phải do trúng độc, lại không có vết tích bị tra tấn hay hung hại. Loại án mạng này lần đầu tiên hắn được thấy, người khám nghiệm tử thi cũng lắc đầu không thể luận được nguyên nhân dẫn đến cái chết là gì.

Nhưng Tần Viễn Kỳ hắn biết.

Là độc dược.

Giang hồ lan truyền Loạn Độc Y đang thử nghiệm một loại độc được hắc mị bào chế ra. Nếu tin tức này thực sự đúng, thì những nạn nhân trên quả thực đã chết vì trúng độc.

Loạn Độc Y tinh ranh giao hoạt, võ công của y cũng nằm trong hàng cao thủ. Tình hình lại diễn biến khó nắm bắt, đáng lo hơn y đã thoát khỏi tay Tần Viễn Kỳ một lần.

Cũng chính vì điều này mà Tần Viễn Kỳ nhất quyết một mực không đồng ý cho Hàn Băng Băng rời khỏi Huyền Lâm Viện nửa bước. Hằng ngày lại trực tiếp tới giám sát nàng. Hắn có linh cảm rất không tốt, trong lòng lại bồn chồn không yên.

Chợt có một hương thơm dịu nhẹ bay đến chỗ Tần Viễn Kỳ, cắt ngang dòng suy tư của hắn. Tần Viễn Kỳ nâng người dậy hướng mắt về phía cửa, nhìn thấy một nữ tử áo trắng đang chậm từng bước vào. Tay nàng bưng một cái khay đựng một chén canh đang nghi ngút khói tỏa.

– Vương gia! Nghi ngơi một chút, uống canh đi. – Hàn Băng Băng đặt chén canh trên bàn cho hắn. Hắn mệt mỏi cả đêm, thần thái cũng có chút xanh xao cũng khiến nàng có chút động lòng.

Tần Viễn Kỳ nhìn đăm đăm chén canh gà đang lan tỏa hương thơm dịu dẽ. Trong lòng nghi hoặc, lại nhìn sang nàng. Sẽ không thể nào là...

Hàn Băng Băng nhàu mày, có chút mất tự nhiên mà đẩy chén canh đến trước mặt hắn – Ngài yên tâm! Ta sẽ không thừa cơ hội mà hạ độc đâu.

– Nàng nấu cho ta?

Hàn Băng Băng mím môi, rồi gật gật đầu. Xoay mặt nhìn về hướng khác, không biết được trên gương mặt tuấn mỹ kia hiện lên một nụ cười. Nàng không biết được điều nàng vừa làm đối với hắn cảm động đến mức nào. Từ nhỏ đến giờ, ngoài mẫu thân chưa có một ai chủ động vì hắn nấu đồ ăn. Mẫu thân hắn qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ, đến bây giờ đã là rất lâu, rất lâu.

Nàng đợi hắn uống từ từ chén canh gà, chậm rãi xem xét thực kỹ. Không biết có phải là do hắn mệt mỏi vì công việc nên thu liễm đi không ít sự mưu mô gian xảo bình thường, hôm nay nàng đặc biệt thấy hắn cũng không đáng ghét lắm.

– Cảm ơn. – Tần Viễn Kỳ đặt chén canh xuống, thực lòng nói ra hai chữ.

– Không có gì. – Nhìn thần sắc hắn mệt mỏi mà có chút nhọt nhọt. Hàn Băng Băng không khỏi thở dài, đã nhiều việc như vậy sao vẫn còn qua chỗ nàng làm gì?!

– Băng Băng! Hôm nay nàng đến đây không phải là để chỉ cho ta ăn canh chứ?! – Mặc dù chén canh này hắn uống vô cùng ngon miệng. Nhưng nha đầu này chắc chắn sẽ không vì muốn tâm bô mà nấu đồ ăn cho hắn đâu, chắc chắn là nàng có âm mưu.

Nàng nghiêm túc nhìn Tần Viễn Kỳ, chống tay lên bàn hỏi hắn – Vương gia! Khi nào thì ngài mới cho ta xuất phủ?!

– Bây giờ không được! – Tần Viễn Kỳ thờ dài. Sự việc bên ngoài gần đây không được tốt, để nàng xuất phủ làm sao hắn yên tâm?! Vẫn là đem nàng để ở Huyền Lâm Viện, nơi hắn có thể nhìn được tìm được vẫn là tốt nhất.

Hàn Băng Băng hít vào một hơi rồi đi gần lại phía hắn, động tác đặc biệt mềm mại là lướt. Nàng tiến sát đến người hắn, giọng nói ngọt ngào dụ người – Tại sao?!

Nàng càng lúc càng đến gần, hương thơm ngan ngát vây quanh lấy hắn. Tần Viễn Kỳ cảm thấy có mùi vị âm mưu, trong lòng tràn ngập hứng thú. Nhưng vẫn giả bộ điềm tĩnh trả lời – Để một thời gian nữa đi.

– Vương gia! – Hàn Băng Băng thờ dài một hơi, cánh tay thon dài vòng quanh cổ hắn từ phía sau – Vậy theo ngài thì đến lúc nào?!

Tần Viễn Kỳ bật cười, không chơi đùa với nàng nữa – Nàng đây là muốn gì?!

– Không rõ vì sao dạo này những điều ta muốn đều bị vương gia gạt qua – Nàng thoát khỏi tay hắn, nhẹ nhàng như gió lùa mà vòng quanh người hắn, hồ nghi chớp động hàng mi dụ người – Chẳng lẽ sức hút của ta có vấn đề?!

– Sức hút có vấn đề?! Nàng đây là muốn thử quyến rũ ta?! – Hắn nhếch môi. Nhìn thái độ là lướt mềm mại khiến người ta nảy sinh ý muốn ôm vào lòng trước mặt. Nha đầu này quả nhiên là gan không nhỏ.

– Câu dẫn?! – Hàn Băng Băng chớp chớp mắt, ngón tay thon dài vươn ra vuốt nhẹ dưới cằm hắn. Tựa như có ma lực, Tần Viễn Kỳ bất giác ngừng đầu lên – Vương gia! Ngay giờ ta có chạm vào người ngài sao?!

– Được! – Hắn thả một câu, vòng tay mạnh mẽ quấn quanh cái eo nhỏ của nàng kéo xuống, đem thân thể mềm mại trước mặt ngã vào lòng ngực rộng của hắn. Tần Viễn Kỳ mím cười gian xảo – Hay là ta cũng thử phối hợp với nàng xem sao.

– Vương gia! Ngài định làm gì?! – Nàng căn bản chưa kịp chuẩn bị đã bị tóm, bây giờ thì phải làm thế nào đây?

Tần Viễn Kỳ vuốt ve mái tóc mềm mượt, trượt dần xuống gò má hồng hào đến làn môi đỏ lịm – Băng Băng! Thế này cũng tính là đã chạm rồi.

Hắn cười mờ ám, bạc môi hôn nhẹ lên trán nàng trượt dọc xuống...

Hoảng... Hàn Băng Băng luống cuống giữ lấy vạt áo hắn, lập tức hoảng sợ khi môi hắn men đến sống mũi – Vương gia! Ngài... ngài không phải đã đáp ứng không tùy ý hôn ta sao?!

– Đúng là ta có hứa. Nhưng mà... – Hơi thở nóng ẩm của hắn phả lên môi nàng, hoàn hảo khiến Hàn Băng Băng run rẩy, nghe lời nói của hắn tựa như sấm rền bên tai – Băng Băng! Thế này đâu được tính là tùy ý.

Nói rồi đôi môi mỏng ấy càng lúc càng tiến gần, nàng sợ đến mức nắm chặt nắm tay, hai mắt cũng nhắm nghiền lại. Nhưng hắn không hôn xuống, chỉ cười khẽ véo nhẹ chóp mũi nàng.

– Biết sợ rồi sao?! – Lá gan cũng nhỏ lắm.

– Ngươi...

Tần Viễn Kỳ hôn nhẹ lên trán nàng, cánh tay ôm sát lấy thân thể nhỏ xinh của nàng vào lồng ngực. Bờ môi hắn ghé sát trên đỉnh đầu nàng ôn nhu nói – Băng Băng! Nàng kiên nhẫn một thời gian nữa. Khi ta thu xếp xong mọi việc ổn thỏa, ta sẽ cho nàng tự do xuất phủ có được không?!

Vốn là không chạy được, nàng đành ngoan ngoãn dựa đầu vào lồng ngực ấm áp của Tần Viễn Kỳ. Mắt lướt qua đồng công văn cao từng chồng, nàng nhẹ giọng hỏi – Có sự việc quan trọng gì phải không?!

– Phải! – Tần Viễn Kỳ thờ dài, ngón tay ấm áp đùa nghịch mái tóc dài của nàng.

Nhắc đến tên Loạn Độc Y đó, hắn lại không khỏi một trận đau đầu. – Gần đây xuất hiện một tên giết người hàng loạt, ta đang truy bắt hắn.

Nguyên lai là như vậy. Nói như vậy lần trước hắn đi bắt khâm phạm nhưng để xổng mất sao?!

Lại nhìn lên đám công văn nhiều chữ đó, nàng lo lắng hỏi – Kẻ đó... vẫn còn đang ở trong thành sao?!

Tần Viễn Kỳ gật đầu, nhẹ nhàng trấn an – Đừng sợ! Nàng ở lại trong vương phủ là an toàn nhất.

Nghe hắn nói vậy, sự hậm hực do bị giam lỏng mấy ngày hôm nay của nàng bỗng chốc xui đi. Hàn Băng Băng ngần ngại cúi đầu – Vậy khi việc này dịu xuống, ngài... sẽ cho ta ra ngoài chứ?!

– Được! – Hắn ôn nhu áp má lên trán nàng, nhẹ nhàng xoa. – Khi nào mọi việc dịu xuống, ta sẽ để nàng tự do xuất phủ.

Nàng gật đầu, yên ổn trong lòng hắn. Hơi ấm của Tần Viễn Kỳ bao vây lấy nàng mang theo hương thơm của trầm hương khiến người ta thoải mái, bất giác lần này hắn khiến nàng tin tưởng.

– Được! Ta tin ngài.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sáo Khúc Say Lòng.

Hàn Băng Băng chậm bước quay trở về Huyền Lâm Viện, đờ đẫn nhớ đến thần thái phiến não của hắn. Bắc Thành xuất hiện sát nhân giết người hàng loạt, chuyện này khiến hắn tập trung điều tra đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Nhìn hắn không có thần sắc, nàng... cũng cảm thấy chút thương cảm.

Hắn nghiêm túc trong công việc như vậy, vì Bắc Thành mà suy nghĩ nhiều như vậy, vì nàng mà bảo vệ chặt chẽ như vậy. Hình như lời nhận xét của nàng về hắn ngày trước có điểm không thỏa đáng. Nhưng suy nghĩ mãi vẫn có nhiều khúc mắc trái ngược, nàng rất muốn hỏi. Lại sợ làm phiền hắn suy nghĩ nên lại thôi. Rốt cuộc là phải làm thế nào mới tốt?!

Loáng thoáng có tiếng sáo truyền tới, lưu luyến cô đơn, mang theo một chút thương xót vương vấn làm rung động lòng người. Hàn Băng Băng dừng chân cố gắng nghe. Thanh âm này nàng đã từng được nghe qua một lần, lần đó nàng ở phía hậu viện Huyền Lâm Viện, tiếng sáo vẫn hay như vậy, mê hoặc như vậy.

Nàng đi theo tiếng sáo, bước đến hoa viên. Ở phía hồ nước nhỏ có một bóng lưng của một nam nhân vận lục y nhẹ bay. Dáng người vững trãi mang theo ngạo khí cứng rắn uy nghiêm, nhưng sự cô độc ấy theo tiếng sáo vang lên, vương vấn một chút bi thương.

Thực không ngờ trong vương phủ lại có người có thể thổi lên một khúc sáo hay như vậy.

Hàn Băng Băng ngẩng ngốc nhìn, si mê lắng nghe tiếng sáo người ấy tạo ra. Nhưng hình như hắn phát hiện có người tới, sáo khúc đột nhiên dừng lại. Nam nhân đó quay mặt lại với nàng, nét mặt uy nghiêm ấy nàng đã từng gặp qua. Kẻ đó không ai khác ngoài cận vệ của Tần Viễn Kỳ, Minh Vũ.

Nàng sai bước đi về phía hồ nước, thờ dài cảm thán – Minh Vũ đại ca thổi sáo thực hay.

Minh Vũ nhíu mày, gật đầu – Đã khiến Hàn cô nương chê cười rồi.

– Huynh đâu cần phải khiêm tốn, ta là nói thực lòng. Chỉ là không biết huynh có tâm sự gì, sao tiếng sáo lại nghe buồn như vậy?!

Hắn bật cười xoay thanh sáo trúc trong tay, tiếng thờ dài không nén được mà tràn ra – Chỉ là bất chợt cảm thấy đơn độc thôi.

Nàng cũng không tò mò hỏi thêm. Hắn đã không muốn nói, vậy nàng cũng không hỏi. Hai người chỉ im lặng đứng nơi hoa viên thơ mộng tĩnh lặng, tạo nên một bức tranh đẹp đẽ.

...

– Vương gia rất coi trọng tiểu thư. – Hắn bất chợt nói.

Hàn Băng Băng chỉ cười không nói, bàn tay nâng lên ngắt lấy một chiếc lá mảnh đưa lên môi, khẽ thổi lên một giai điệu. Rất ngắn, nhưng thanh thoát mà dịu dàng.

Nhạc điệu kết thúc, Minh Vũ chăm chú nhìn nàng. Tâm tình hắn theo tiếng nhạc của Hàn Băng Băng mà cảm thấy hỗn loạn. Hắn cảm thấy xao động, nhưng một nỗi sợ hãi cũng ngấm ngấm dâng lên.

Hàn Băng Băng nhẹ nhàng thả rơi nhánh lá mảnh, thờ dài nói – Minh Vũ đại ca cảm thấy Vương gia có phải dạng người trong ngoài bất nhất không?!

Minh Vũ bất đắc dĩ cười, lắc đầu cảm thán – Đúng là vương gia nhiều lúc thực sự đem đến cho người ta cảm giác như vậy.

– Hắn rất khó hiểu, rất mờ mịt. – Người này giấu bản thân quá kỹ. Nhiều lúc khiến nàng tưởng chừng như đã hiểu hắn rồi, nhưng lại phát hiện trước hắn chỉ là một màn sương. Tất thấy, chỉ là ảo ảnh.

– Hàn tiểu thư cảm thấy như vậy sao?!

Nàng gật đầu nhẹ – Minh Vũ đại ca, Tần Viễn Kỳ... ta không thể hiểu được.

Cả hai lại im lặng, Hàn Băng Băng mỉm cười dịu dàng, trông đợi nói – Khúc nhạc của Minh Vũ đại ca rất hay, hi vọng sau này còn có cơ hội được lắng nghe.

– Được!

Đối với Minh Vũ, tuy chỉ mới chạm mặt hai lần nhưng nàng thực sự có cảm giác thân thiết. Hắn khiến cho người ta dâng lên sự thân thiện muốn đến gần. Chỉ không phải sự nguy hiểm ẩn thân của Tần Viễn Kỳ.

– Tạm biệt! – Xoay người rời đi, nhưng lại vô tình vấp trên nền đá làm toàn thân trượt ngã về phía trước. May mắn có một cánh tay mạnh mẽ nhanh chóng kéo nàng lại.

– Hàn tiểu thư không sao chứ?!

– Không sao! Cảm ơn Minh Vũ đại ca – Nàng ngại ngừng nói.

Minh Vũ ngẩng người nhìn nàng một lúc, chợt phát hiện ra bản thân vẫn còn cầm chặt lấy tay nàng. Lập tức như phải bỏng mà buông ra, biểu hiện lúng túng – Thực... thực xin lỗi đã mạo phạm.

– Không sao! – Hàn Băng Băng nhìn sắc mặt hơi đỏ lên của hắn, bất đắc dĩ cười. Đây mới đúng là "nam nữ thụ thụ bất thân". Đây chính là nam nhân chính gốc cổ đại, đâu có giống với Tần Viễn Kỳ hành động phóng khoáng tùy ý như vậy chứ.

Nhìn bóng dáng bạch y nữ tử quay lưng rời đi. Tâm tình Minh Vũ trống rỗng, bất giác gọi nàng trở lại – Hàn tiểu thư.

– Vâng!

Hắn lúng túng một hồi, sắc mặt ngại ngừng hơi ửng đỏ. Một lúc sau đưa ra thanh sáo trúc – Đây... coi như là quà gặp mặt của ta. Mong cô nương đừng chê.

Hàn Băng Băng chớp mắt vài cái, nghĩ muốn từ chối. Nhưng nhìn thái độ ngập ngừng của hắn lại thấy không đành lòng khước từ – Đa tạ.

Nhìn hình ảnh nàng nhỏ bé, vạt áo trắng như hòa vào ánh nắng tựa như phát ra ánh hào quang. Minh Vũ cảm thấy trong lòng rối loạn từng cơn, sự xao động trong lòng không thể ngăn lại. Hắn làm thế... có đúng không?!

Nàng là nữ tử được Vương gia để mắt tới. Cho dù hân cùng vương gia đã cùng lớn lên tình như thủ túc thì thế nào, thân phận của hân là thuộc hạ của chủ tử tuyệt đối với nàng không thể có bất cứ tạp niệm nào. Đó là cảm kích.

Cách đó không xa, một khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng yên lặng nhìn về phía hoa viên. Toàn thân tỏa ra hòa khí không thể cưỡng được, tâm trí khuấy lên lửa giận hùng hổ phát áo rời đi.

Lùm cây phía xa cũng khẽ rung động, chớp qua một bóng đen. Hân khí tỏa ra từ đó khiến lùm cây xanh mướt không rõ vì sao đông cứng lại rồi tím đen, một nhánh cây lạnh lẽo rơi xuống nền tuyết phủ.

Hồng Phấn Lâu.

Tần Viễn Kỳ mở toang cánh cửa lớn bước vào, không ai ngăn được bước chân mạnh mẽ nguy hiểm của hân. Lư ma ma nhìn thấy hân liền đảo mắt đứng đĩnh chạy đến, cười là giả.

– Ô Hoàng công tử thực lâu không gặp! Hôm nay Hồng Phấn Lâu của ta thật là đại hỉ, được Hoàng công tử ghé thăm.

– Bớt nhiều lời, mang rượu ra đây. – Ngừ khí của hân lạnh lùng, sải chân ngồi xuống chiếc bàn lớn ngay giữa đại sảnh.

Trước đây khi chưa chính thức ra mặt tiếp quản Bắc Thành, mỗi lần ra ngoài hân đều lấy tên giả. Nơi này, cũng không ngoại lệ.

Con người của Lư ma ma đảo liên một vòng, có chút chần chừ – Hoàng công tử, giờ này Hồng Phấn Lâu còn chưa mở cửa. E là...

Chân mày của Tần Viễn Kỳ cau lại, hân liếc sang khuôn mặt béo tròn nhúm búi đủ thứ phấn son của bà ta. Rút trong người một xấp ngân phiếu đập lên bàn – Hôm nay ta bao trọn nơi này, người không còn gì để nói chứ?!

Mụ nhìn thấy xấp ngân phiếu kia thì hai đồng tử sáng lên, vội vàng vàng tiếp lấy. Sắc mặt niềm nở – Được! Đương nhiên là được rồi. Người đâu! Mau đưa những cô nương xinh đẹp nhất ra đây. Hôm nay Hoàng công tử có nhã ý bao trọn Hồng Phấn Lâu, còn không mau ra hầu hạ công tử. Còn nữa, mau dâng rượu lên.

Một đàn màu sắc từ trên gác ủa xuống, vải áo mềm mại mỏng manh như lụa. Tất thấy vậy lấy Tần Viễn Kỳ, người ôm người kéo, giọng nói ngọt ngào lắng lờ.

– Hoàng công tử! Đạo này sao công tử không đến thăm Chi Hương. – Một cô nương lay lay tay áo hân, thân mật áp sát vào người hân làm nũng – Chi Hương rất nhớ công tử.

Tần Viễn Kỳ tà mị cười, vươn tay nâng cằm nàng lên ve vuốt gò má màu phấn hồng cung nựng nói – Được! Hôm nay bốn công tử sẽ đền bù cho nàng.

– Công tử! Người không nhớ Mai Hoa sao?! – Lại thêm một người nữa lôi kéo vạt áo của hân, ánh mắt là loi phong tình, giọng nói nũng nịu thu hút sự chú ý của hân trở lại.

– Đương nhiên ta nhớ. – Hân kéo Mai Hoa lại gần hôn nhẹ lên má nàng – Sao có thể quên nàng được.

Mai Hoa e lệ nép vào lòng hân cười xinh đẹp, đánh nhẹ vào ngực hân tỏ vẻ – Công tử thực xấu.

– Hoàng công tử! Thiếp mới học được một khúc đàn mới. Để thiếp đàn cho ngài nghe.

– Được! – Hân hào sảng đáp ứng.

– Công tử! Để thiếp rót rượu cho ngài.

– Các con nhớ hầu hạ Hoàng công tử cho tốt nhé – Lư ma ma hô lên với các nàng. Hồng Phấn Lâu của mụ hôm nay lại được dịp đón tiếp một vị đại gia như vậy. Quả thực là hỉ sự hiếm thấy mà. Đúng là mừng còn không kịp. Mụ uốn éo đi lên lầu, tay xòe đồng ngân phiếu trước mặt, hí hửng phát phơ – Ta phát tài rồi, phát tài rồi.

Cứ thế, đàn nữ nhân hoa bướm vây lấy Tần Viễn Kỳ. Kẻ hát, người múa, người rót rượu, người gấp thức ăn. Thậm chí còn có người bạo gan sà hân vào lòng hân, ngọt ngào vuốt ve ngực hân tỏ vẻ.

– Công tử! Hôm nay để cho thiếp hầu hạ ngài được không?! Thiếp cam đoan sẽ khiến công tử cảm thấy sáng khoái.

Trên khuôn mặt tiêu sái của hân lộ ra nụ cười quyến rũ, ngón tay vươn ra chạm nhẹ vào môi nàng – Vậy sao?!

Những cô nương kia không cam lòng gọi lên – Công tử, còn có chúng thiếp nữa.

Tần Viễn Kỳ uống lấy một ly rượu, ánh mắt tà từ lướt qua một vòng những nữ nhân sát bên cạnh mình.

– Các nàng thực sự muốn ta sao?!

Là muốn hấn?! Nực cười, là muốn tiền của hấn thì đúng hơn.

– Đó là chuyện đương nhiên.

Hấn vòng tay một lúc ôm mấy vị cô nương, mùi rượu lan tỏa cùng hương nước hoa son phấn của đám kỹ nữ đậm đặc đến mức tưởng chừng khiến người ta không thở nổi. Tần Viễn Kỳ ở trong vòng vây nữ nhân, cười đùa cùng các nàng. Tay vuốt tay nâng, miệng luôn buông lời phong tình ngả ngớn. Hấn hiện tại bây giờ, thực sự giống với một nam nhân đào hoa phong lưu đắm mình trong sắc đẹp.

Các nàng rót ly nào hấn uống cạn ly đó. Hấn cứ uống mãi, mong sao quên đi được khuôn mặt của nữ nhân đó. Hấn uống để quên đi hương vị ly rượu ngày nào nàng pha cho hấn, cũng là để quên đi bát canh gà nàng vì hấn mà nấu.

Bắc Thành Vương Tần Viễn Kỳ hấn, sao có thể lung lạc vì một nữ nhân nhỏ bé được.

Chuyện đó là không thể nào.

Tần Viễn Kỳ ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Nàng vốn dĩ được hấn giữ lại, tất thấy là vì kẻ hạch của hấn. Vì dự tính của hấn, hấn như thế nào có thể quên đi dự định ban đầu chứ?

Hấn cần môi giận dữ, vươn tay kéo mạnh một nữ nhân ôm vào ngực, cúi đầu hôn xuống.

Cùng lắm đó cũng chỉ là một nữ nhân, chỉ là nàng có nhan sắc, có chút thông tuệ, tư vị có chút hấp dẫn. Hấn tùy ý lúc nào cũng có thể trêu chọc, tùy ý ôm, thậm chí là âu yếm. Nữ nhân như thế, hấn chỉ cần quơ tay không phải có thể ôm lấy một đàn hay sao?! Thậm chí các nàng so với nàng ấy còn nghe lời nhu thuận hơn nhiều.

...

Tần Viễn Kỳ uống hết ly này tới ly khác. Càng uống càng say, khôn kiếp là càng say dung mạo tuyệt sắc kia vẫn bám lấy tâm trí hấn, thậm trí càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng nhức nhối.

Hấn điên rồi, điên rồi.

– Công tử! Để thiếp hát cho công tử nghe.

– Đi ra...

– Công tử – Các nàng túm lấy người hấn, mềm mại gọi.

– Ta nói các người rút ngay! – Hấn gầm lên.

Đám kỹ nữ thấy hấn đột nhiên nổi giận, sắc mặt nhất loạt trắng bệch. Cũng không dám dây dưa thêm mà nhanh chóng tản đi.

Chỉ còn lại mình hấn, cùng rượu.

Tần Viễn Kỳ tự rót cho mình một ly, uống trọn một ngụm. Đầu óc mơ màng cô đặc lại. Hấn tự điều nhìn vào ly rượu. Nữ nhân khác đối với hấn, từ khi nào? Rốt cuộc là từ khi nào trở nên phiền như vậy?!

Lại uống một ly. Hấn nhớ lại hình ảnh mình đã nhìn thấy, bất giác siết chặt bàn tay.

Sáng nay nàng nấu canh cho hấn, còn nép vào ngực hấn ngoan ngoãn cho hấn ôm ấp. Vậy mà đến chiều nàng đã mau chóng gặp gỡ nam nhân khác. Thậm chí... còn là cận vệ trung thành của hấn.

Nhớ lại nụ cười dịu dàng của nàng, Tần Viễn Kỳ cắn môi nuốt xuống ngụm rượu đắng chát.

Tại sao?! Nàng chưa bao giờ cười với hấn dịu dàng như vậy. Chưa bao giờ nói chuyện với hấn với giọng nói mềm mại như vậy, sắc mặt cũng chưa bao giờ yêu kiều đến thế.

Rốt cuộc là hấn sai ở chỗ nào?! Tại sao nàng luôn nhìn hấn bằng ánh mắt căm ghét không thỏa hiệp?!

Hấn thực sự đáng ghét như vậy sao?!!

Thời điểm nhìn nàng nằm trọn trong tay Minh Vũ, hấn thực sự chỉ muốn xông lên kéo nàng trở lại. Nhưng vẫn kiềm chế được mà đứng như pho tượng nhìn bóng hình hai người kia.

Họ còn trao tín vật cho nhau.

Hấn cười cay đắng. Lắc lắc ly rượu trong tay. Thật nực cười, Tần Viễn Kỳ hấn...cư nhiên bị một nữ nhân nắm trong tay, còn bị nàng dễ dàng đùa bỡn.

Uống cho đến khi say mềm, Tần Viễn Kỳ mê man nhìn ly rượu, lẩm bẩm không rõ.

– Tại sao?

– Ôi công tử!! – Lưu ma ma từ trên lầu vén váy chạy đến bên hần. Không rõ vì sao vị Hoàng công tử này đột nhiên đuổi hết các người đẹp của mẹ như vậy. – Công tử có cần ta cho gọi các cô nương xinh đẹp hơn không?!

– Không cần... – Tần Viễn Kỳ lao đảo đứng dậy, bước đi xiêu vẹo ra cửa.

– Hoàng công tử, hãy khoan đi đã.

– Tránh ra! – Tiếng nói lạnh lùng của hần vang lên khiến ma ma run rẩy một trận. Không dám đưa tay ra giữ hần lại nữa. Mẹ bủ môi, quay người đứng đĩnh bước lên lầu.

Đêm lạnh trầm lặng, Hàn Băng Băng trở mình trên giường, không hiểu vì sao không thể ngủ được. Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy trống rỗng, vương vấn một niềm lo lắng không biết tên.

Có lẽ là do việc sáng nay Tần Viễn Kỳ nói với nàng.

Bước xuống giường đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đêm nay là trăng tròn, vậy là nàng đến đây cũng đã hơn hai tháng. Thời gian thực nhanh. Nhìn ánh trăng tròn đầy, trên bầu trời không có đến một gợn mây... thực thanh bình mà cô quạnh.

Nàng lấy một chiếc áo choàng vào người, nghĩ muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Mở nhẹ cánh cửa phòng, một dáng người cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng khiến Hàn Băng Băng giật mình lùi người lại.

– Vương gia? – Nhìn rõ được người trước mặt, nàng đưa tay vuốt vuốt ngực bình tĩnh trở lại. – Bây giờ đã là khuya rồi, ngài không nhất thiết phải hù chết ta như vậy chứ?

– Nàng muốn đi đâu? – Tần Viễn Kỳ chống tay lên thành cửa, hơi thở nặng nề mang theo men rượu nặng làm nàng không tự chủ được mà đỏ mặt.

Hàn Băng Băng đưa tay lên che mũi lại, nhắm mắt – Ngài uống rượu sao?!

Không chỉ có mùi rượu, trên người hần còn sực nức mùi phấn son của nữ nhân, nồng nặc đến độ đầu óc nàng chao đảo. Nghĩ đến địa điểm có thể có hỗn hợp hương thơm này, Hàn Băng Băng không khỏi cau mày, đối với hần dâng lên một tầng chán ghét.

Thấy hần không trả lời, ánh mắt lại nóng bỏng dính chặt trên người nàng mang theo hương vị nguy hiểm. Nàng lo lắng đóng cửa lại kiểm soát đuổi hần đi – Khuya rồi! Ta phải ngủ đây, vương gia cũng nên quay về nghỉ ngơi đi.

Cánh cửa chưa kịp đóng lại, Tần Viễn Kỳ bước nhanh một chân vào, một tay chống cửa giữ lại. Bóng người to lớn tựa như ôm lấy nhân ảnh nhỏ bé của nàng khiến Hàn Băng Băng mơ hồ cảm thấy áp lực.

– Nếu ngài muốn ở lại đây thì nghỉ ngơi đi. – Nàng luống cuống tránh ra – Ta... ta sang phòng Liễu Nhi ngủ.

Bóng dáng nàng lướt qua, một cổ hương thơm thanh khiết tràn vào mũi hần. Bất giác vươn tay kéo nàng trở lại, hần nhích người lên gần sát bên người nàng, giọng nói gần lên vì tức giận – Nàng muốn đi tìm hần?!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đêm Giông Tố.

Hần?!

Hần là đang nói người nào thế?!

– Ta sang ngủ với Liễu Nhi. Ta... – Lời chưa nói hết thì cánh tay nàng đã bị Tần Viễn Kỳ kéo lại, mạnh mẽ giữ lấy. Hơi thở nóng hầm hập của hần phả xuống gương mặt nàng, mang theo nồng đậm men rượu.

– Nàng muốn đi tìm hắn?! Đừng có hòng. – Hắn gần giọng giận dữ, mạnh tay nắm lấy gáy nàng kéo lại, điên cuồng hôn lên môi nàng.

– Ừm... Vương... người say rồi. – Hàn Băng Băng khó khăn nói ra mấy chữ, cố gắng đẩy hắn ra nhưng không thể. Hơi men trên người hắn bao vây lấy nàng khiến trí óc nàng mê loạn, tứ chi bắt đầu tê cứng lại.

Tần Viễn Kỳ vòng tay ôm ngang eo nàng, bế xốc nàng lên đi thẳng vào trong phòng. Đóng sầm cửa lại, hắn ôm theo nàng bước nhanh đến chiếc giường lụa. Lười lười ở trong cái miệng nhỏ nhắn không ngừng trở mình tham lam cướp đi hơi thở mềm mại, đến một chút kháng cự cũng không cho phép.

Tâm lưng đột nhiên cảm thấy mềm mại, toàn thân đã bị hắn đặt lên giường. Hàn Băng Băng hoảng sợ vùng thoát nhưng thân hình to lớn của hắn đã nhanh chóng đè xuống.

– Tần Viễn Kỳ! Người buông ra. – Hai tay của nàng bị hắn nắm lấy áp xuống giường không cho phép cự quấy. Hàn Băng hét lên, tất cả ý nghĩ tốt đẹp về hắn sáng nay đều toàn bộ bị quét sạch – Người định làm gì?!

Sắc mặt hắn thâm trầm quý dị, bàn tay xấu xa siết chặt thân thể nàng trong lòng. Bờ môi tân công mãnh liệt chiếc cổ trắng ngần không ngừng cắn nuốt mang theo hơi thở dồn dập nóng bỏng khiến Hàn Băng Băng run rẩy từng hồi.

– Người... A – Môi hắn phủ lên môi nàng, nuốt xuống tất cả những lời kháng nghị. Nhưng trên đôi môi mỏng của nàng cảm giác được sự đau đớn. Chết tiệt! Đây đâu phải là hôn, hắn là đang cắn nàng.

Tần Viễn Kỳ ôm thân thể mềm mại của Hàn Băng Băng lên áp sát vào người hắn, khiến cả hai không còn một khe hở. Bờ môi hắn dồn xuống môi nàng biết bao những cái hôn trừng phạt rồi nhanh chóng trượt một đường xuống hõm cổ ấm nóng.

– Người điên rồi! – Nàng cố gắng đẩy hắn ra, trốn tránh những cái hôn mê dại của hắn. Hắn cường bạo nàng, tên hỗn đản này hôm nay tự dưng lên cơn muốn cường bạo nàng.

– Phải! Ta điên rồi. – Hắn quát lại nàng, cánh tay mạnh mẽ ghì chặt lấy thân thể của nữ nhân dưới thân. Ánh mắt lóe lên ngọn lửa ham muốn vô cùng rõ ràng cùng mãnh liệt – Ta bị nàng làm cho điên rồi đây.

Bàn tay to lớn của hắn men theo cái eo nhỏ của nàng lần đến vạt váy, lời kéo thắt lưng. Ngay lập tức y phục trên người Hàn Băng Băng trở nên xộc xệch, hàn khí cũng theo đó mà ứa vào da thịt. Bàn tay hắn cũng thô bạo luồn vào tầng tầng lớp lớp y phục mà chạm đến làn da mềm mại.

– Đừng... – Từ khóe mắt của Hàn Băng Băng rơi xuống một giọt lệ. Nàng đau khổ cắn môi nén xuống tiếng nức nở. Hắn sao có thể đối xử với nàng như vậy?! Hắn như thế nào có thể...

Sao có thể cường bức nàng thế này chứ?!

Là một cô gái nàng cũng có một mong muốn. Lần đầu tiên... nàng cũng muốn cùng với người mình yêu.

Tiếng nói nghẹn ngào mang theo uất ức của nàng khiến Tần Viễn Kỳ có chút tỉnh lại, động tác của hắn cũng chậm đi. Hắn buông hai tay đang bị kiềm giữ của nàng ra, thương tiếc lau đi giọt lệ nơi khóe mắt. Bờ môi hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, giọng nói cũng khàn đi – Nàng là của ta...

Những cái hôn của hắn cũng dần mở rộng lãnh thổ, công thành đoạt đất lên vành tai nàng, miên man xuống bả vai trắng nõn. Vải áo mỏng manh cũng theo nụ hôn của hắn mà bị kéo xuống lộ ra da thịt nõn nà, động tác của hắn ôn nhu, bàn tay nhẹ nhàng摩天. ... chậm rãi khiêu khích phản ứng nơi nàng.

Hàn Băng Băng đỡ đầu roi nước mắt, nhắm chặt hàng mi im lặng không nhúc nhích.

– Băng Nhi... – Hắn nắm lấy bàn tay nàng nhẹ nhàng hôn lên, lưu luyến đan vào ngón tay thanh mảnh. Lời nói kìm nén thốt lên trong cái hôn nồng nàn – Ở lại bên cạnh ta, lưu lại bên cạnh ta có được không?!

Nàng sững người mở lớn mắt. Ở bên cạnh hắn? Không thể, không thể nào.

– Không... – Hàn Băng Băng thu gom ý chí còn sót lại, không rõ sức lực ở nơi đâu đẩy hắn ra, thẳng cước đạp hắn xuống giường.

– Nàng... – Tần Viễn Kỳ tức giận trừng mắt nhìn nàng. Động tác của nàng khiến cơn say của hắn tỉnh đến nửa phần, tâm tình tựa như bị một chậu nước lạnh hắt vào trời sạch ham muốn.

– Cút! Người cút đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa... – Nàng kéo lấy y phục ôm chặt thân mình, uất hận gào lên.

– Nàng không có tư cách nói với bản vương như vậy.

– Ta lấy tư cách con người để nói với một tên sát nhân như người. – Sao lại có thể quên được ngày ấy hắn tàn nhẫn áp đặt với bản thân thế nào? Sao có thể quên được, tất cả chỉ vì cảm xúc gần đây bị hắn lung lạc ý chí, làm nàng xuất hiện những ý nghĩ tốt về hắn. Nàng rõ ràng là phải ghét hắn, hận hắn. Như thế nào có thể động lòng?! Là nàng sai, nàng nhầm lẫn rồi.

Tần Viễn Kỳ nhìn dáng người nhỏ bé của nàng co lại bên giường, trong lòng hóa khí dâng lên không biết phải giải phóng đi đâu. Hắn siết chặt nắm tay,

hùng hổ đập cửa phát tay áo bỏ đi.

Đề lại mình nằm trên chiếc giường lụa không ngừng nức nở. Nhìn chần gối nhàu nát vương vẩn hơi ẩm của hân, còn có mùi rượu nồng nặc cùng phấn son lâu xanh. Tất thấy mình chứng cho việc hân vừa ở nơi này, tất thấy hành động đối xử với nàng của hân... là thật.

Hàn Băng Băng ôm lấy thân thể mảnh mai, ánh nến nhấp nhovang mờ ảo chiếu lên da thịt trắng hồng còn in lại không ít những dấu hôn ngân. Nàng run run kéo lại y phục không còn nguyên vẹn, không ngăn được hai hàng nước mắt lăn dài nóng hổi đang trượt xuống trên gò má, len lỏi vào miệng mang theo vị mặn chát.

Vì sao?!

Nàng đau lòng, nàng cảm hận, nàng chán ghét con người đó.

Nhưng lúc này, tại sao lại dâng lên vô vàn thất vọng?!

Tất thấy chỉ vì biểu hiện quan tâm dịu dàng của hân, còn có sự ôn nhu của hân. Còn có hình ảnh hân vùi đầu vào đồng công văn chăm chú đọc từng bản một, đầu đầu bóp trán suy nghĩ từng vấn đề. Thấy hân lo lắng cho sự an toàn của mình mà suy nghĩ tới lui, nàng đã nghĩ đến việc: biết đâu, hân thực sự là một người tốt. Biết đâu hân có nguyên nhân của mình, biết đâu hân có nỗi khổ riêng, biết đâu... nàng đã sai?!

Nàng thực sự hi vọng là mình sai, hi vọng những điều nàng nghĩ về hân lúc ấy là hoàn toàn đúng, hi vọng cái ngày ấy hân tìm người tuyên thê, tất thấy những việc hân làm... là vì một bí mật nào đó.

Vậy mà bao nhiêu hi vọng nhỏ nhoi được nàng đẩy lên lại bị hân giẫm lên một cách không thương tiếc. Nàng hận bản thân mình ngu dốt, chỉ vì một phút yếu lòng mà nghĩ sai về hân. Chỉ vì một phút lung lạc mà đối với hân nảy sinh một chút tình cảm.

Đêm đen, tiếng thỏ thức nhỏ nhỏ của nàng thoát ra nghe thực lạnh lẽo mà đau thương, khiến căn phòng đêm càng thêm giá lạnh.

– Tiểu thư! Tiểu thư làm sao vậy?! – Liễu Nhi từ đâu chạy vào phòng bước nhanh đến bên giường. Nàng đang ngủ đột nhiên nghe thấy tiếng cãi nhau nên chạy qua xem thử, sang tới nơi mới thấy chủ tử lại ngồi co ro trên giường khóc lóc như vậy. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?!

– Tiểu thư! – Liễu Nhi hốt hoảng lay lay chủ nhân. Tiểu thư nhà nàng vẫn khóc như vậy, lệ ẩm rơi xuống vải áo. – Tiểu thư! Người đừng làm Liễu Nhi sợ. Tiểu thư!

Tiểu thư của nàng bình thường kiên cường như vậy, sao hôm nay lại thê thảm đến mức này?!

– Liễu Nhi! Ta muốn rời khỏi đây... – Hàn Băng Băng nghẹn ngào túm lấy tay áo Liễu Nhi nói lên mấy chữ. Người ấy thực sự điên rồi, hôm nay nàng may mắn thoát được một lần. Nếu tiếp tục ở lại nơi này, nàng không đoán chắc tương lai sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

– Tiểu thư...

– Ta không muốn ở lại nơi này thêm một giây một khắc nào nữa...

Thực sự... không thể chịu đựng được nữa rồi.

– Vậy để ta giúp ngươi. – Tiếng nói lạ lẫm từ trên mái nhà truyền xuống, chớp nhoáng lướt qua một mảng đen. Một hắc y nhân cũng từ đó mà lừng lững xuất hiện.

– Ngươi là ai?! – Hàn Băng Băng thu rút chút bình tĩnh trở về, ngưng lại nước mắt nhẹ giọng hỏi. Người này đêm hôm lại xông vào vương phủ, lại lên lút như vậy...

Hắc y nhân cười quỷ dị, trên người y tỏa ra sự u ám đáng sợ bước gần đến bên giường. Liễu Nhi bên cạnh Hàn Băng Băng run lên bần bật, can đảm hít lấy một ngụm khí lạnh đứng lên che chắn cho chủ tử.

– Ngươi mau ra khỏi phòng của tiểu thư ta.

– Ta đến là để bắt ngươi, đương nhiên lúc đi cũng phải mang ngươi theo – Giọng nói của y ngao ngễ kiêu ngạo, chớp nhoáng y lao về phía Liễu Nhi vùng tay áo một cái. Một làn khói xám tản ra từ vật áo của y bám lấy Liễu Nhi, khiến nàng chưa kịp hô lên một tiếng thì đã ngã xuống bất tỉnh.

– Ngươi làm gì nàng?! – Hàn Băng Băng ôm lấy thân người Liễu Nhi đổ sập xuống, không khỏi kinh sợ lùi người vào thành giường.

– Tiểu nha đầu đó chỉ ngủ hai canh giờ sẽ tỉnh. Ta vốn dĩ định đến đàm đạo với Bắc Thành Vương gia... – Y túm lấy người nàng kéo đến – Nên đành ủy khuất ngươi trở thành mối nhử cho ta vậy.

– Ngươi... – Nàng chưa kịp phản kháng lại thì đã bị y điểm huyệt, toàn thân nhẹ tênh không còn cảm giác đồ sập xuống.

Hắc y nhân nhanh chóng nàng khoác lên vai, y hé lộ nụ cười thâm trầm. Bắt được nữ nhân này, còn sợ Tần Viễn Kỳ không tới hay sao? Chỉ cần tên vương gia đó tới, y sẽ có kịch hay để xem.

Y hoan hỉ vác theo nàng xoay người định rồi đi thì bất chợt một ánh kim sáng lên, mũi kiếm sắc lẹm chia vào cổ y.

— Buồng nàng ra. — Minh Vũ lạnh lùng ra lệnh. Hắn không ngờ chỉ vì vô tình nghe được tiếng động ở phía Huyền Lâm Viện mà xông đến đây. Thấy được vương gia tức giận đẩy cửa bước ra, tâm trí hắn trống rỗng. Nhưng dường như ngay sau đó lại phát hiện một bóng đen lớn vờn ở phòng Hàn Băng Băng. Bộ dáng lén lút cùng thân thủ cao cường khiến Minh Vũ dấy lên bất an mà lao vào.

— A! Thì ra là cận vệ của Bắc Thành Vương.

— Bớt nói nhảm đi! Ngươi là ai?! — Minh Vũ tức giận chìa thẳng mũi kiếm về phía y.

Hắc y nhân cười khùng khục, mở miệng bật ra ba chữ — Loạn Độc Y.

— Là ngươi?! — Minh Vũ nheo mắt. Kẻ gây nên hàng loạt những vụ thảm sát ở Bắc Thành chính là y. Hàn tiểu thư rơi vào tay y, chỉ e lành ít dữ nhiều. — Loạn Độc Y! Buồng nàng ra.

Y nhìn nữ nhân trên tay mình, ánh mắt mang đầy ẩn ý lướt sang Minh Vũ — Ngươi cũng muốn nàng?!

— Nhiều lời! — Minh Vũ tức giận thẳng đường kiếm lao đến toan cướp Hàn Băng Băng trở lại. Nhưng Loạn Độc Y nhanh chóng tránh được tung về phía hắn một làn khói trắng, Minh Vũ cũng vì trúng phải mê hương mà đồ rap xuống.

— Rất tốt! Hai nam nhân động lòng vì một nữ nhân. — Loạn Độc Y cười lớn, mang theo hai người một nam một nữ lao ra khỏi Huyền Lâm Viện — Ha ha ha... Tần Viễn Kỳ, hẹn mai gặp lại.

.

.

” Xoảng...”

” Rầm rầm...”

Đám gia nhân quỳ sập thành hàng bên ngoài Thiên Phong Cơ nghe thấy từng đợt chấn động trong phòng đều run bần bật, tuyệt đối không dám ho he nửa lời. Sợ hãi chọc giận đến vị chủ tử đang tức giận lồi đình kia. Tần Viễn Kỳ nộ khí dâng lên, quơ chân đập đổ bình sứ trong thư phòng. Thiên Phong Cơ hôm nay tựa như bị bão tố quét qua, không còn bất cứ thứ nào còn nguyên vẹn hình hài. Tất thảy là một đồng vỡ nát hỗn độn.

” Ta lấy tư cách của con người để nói chuyện với một tên sát nhân như ngươi!”

— Đáng chết! — Hắn phẫn nộ vung tay, toàn bộ đồ vật trên bàn đều một phen rơi loảng xoảng xuống sàn nhà, gây lên những tiếng động ầm ầm tai nhức óc.

Hôm nay hắn uống quá nhiều, nhiều đến mức hắn cũng không như được bản thân mình hồi phu khi nào, càng không hiểu vì sao lại ngốc nghếch bước đến Huyền Lâm Viện.

Hắn thậm chí còn gây lên một chuyện cảm thú như vậy. Hắn thương tổn nàng, còn khiến nàng rơi lệ...

Hắn quả thực là say đến điên rồi.

Tất thảy chỉ vì hắn nghĩ quá nhiều đến việc chiều nay, trong lòng dâng lên tức giận cùng ghen tị đối với Minh Vũ. Khiến hắn uống say đến mức mất đi tự chủ, làm nên hành động không đúng đối với nàng. Bản thân hắn lúc ấy khi đã chìm trong cơn say, trong đầu chỉ nhớ lại duy nhất một ý nghĩ.

” Hắn không muốn nàng rời đi. ”

Nàng gọi hắn là kẻ sát nhân. Thời điểm nàng nói ra câu ấy, trên nét mặt nàng hiện rõ sự uất hận cùng khinh bỉ đến cỡ nào. Nhìn vào đôi mắt ấy của nàng, tim hắn tựa như bị một thứ gì đó sắc nhọn cắm phập vào. Đau đến không thể thở được.

Tại sao?! Hắn ban đầu giữ nàng lại bên mình hoàn toàn là vì lợi dụng nàng, muốn dùng nàng vào kế hoạch của hắn. Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn vì giữ nàng ở lại bên mình mà không dưới một lần dùng thủ đoạn, áp chế ép buộc. Thời điểm nghe tin nàng bỏ trốn thực sự khiến hắn tức giận đến mức muốn đem thân thể mảnh khảnh ấy xé nát. Nhưng cuối cùng vẫn giữ nàng bên mình, thậm chí... thậm chí đã đem chính chân tình của bản thân mà đổi đổi.

Hắn làm tất cả mọi thứ, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào? Vì cái gì nàng đối với hắn... một chút cảm giác cũng không có?!

Một mối nằm gục đầu xuống bàn tự hỏi chính mình. Hắn đối với nàng là thứ cảm giác gì, chính hắn vẫn chưa nghiệm ra được. Chẳng nhẽ chỉ đơn thuần vì thương thức sự thông tuệ của nàng, chỉ đơn giản vì từ trước đến nay đối với nữ nhân hắn luôn dễ dàng chiếm được nên lần đầu tiên gặp phải một nữ nhân như nàng hắn mới có cảm giác đặc biệt sao?!

Nhưng thời điểm nước mắt nàng rơi xuống, hắn lại không khống chế được mà đau lòng.

Cái thứ tình cảm kỳ quái này, rốt cuộc là xuất hiện từ khi nào?! Tại sao lại đeo bám tra tấn hắn như vậy.

– Băng Nhi...

Tần Viễn Kỳ ní non tên nàng trong mộng. Trái tim tựa như bị dày vò thống khổ mà đau đớn, khó khăn thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chuốc Được

Trong căn phòng ngổn ngang hỗn loạn như phải trải qua một cơn cuồng phong mãnh liệt, một tiểu nữ tử nằm trên giường vốn đang bất tỉnh khẽ nhúc nhích ngón tay, hàng mi mắt nhẹ nhàng lay động, khóe miệng lẩm bẩm.

– Tiểu thư...

...

Không có bất cứ thanh âm nào đáp lại tiếng gọi của nàng. Liễu Nhi phút chốc nhớ đến tình huống của đêm qua, mỗi một hình ảnh trôi qua sắc mặt của nàng cũng mỗi lúc một trắng bệch, sợ hãi bật dậy tìm người.

Dưới sàn nhà một thanh đoản kiếm nằm đơn độc, mọi thứ trong căn phòng hỗn loạn nhưng một thứ cũng không biến mất. Nhưng người chính nàng muốn tìm kiếm, lại không hiện diện.

Liễu Nhi hoàn toàn hoảng loạn không biết nên làm sao, chợt phát hiện trên mặt bàn hiện diện một bức phong thư. Nàng vội vã cầm lên mở ra, từng chữ trong thư không khỏi khiến trông mắt của nàng càng mở lớn.

"Tiểu thư của nàng bị bắt cóc rồi."

Nàng lập tức lao ra khỏi phòng, bước chân hỗn loạn chạy đến Thiên Phong Cốc. Bây giờ chỉ có một người có thể giúp, chính là người mang trong mình quyền lực cùng địa vị cao nhất Bắc Thành này.

– Vương gia! Vương gia, có chuyện lớn rồi. Vương gia...

Liễu Nhi chạy ào đến trước cổng Thiên Phong Cốc, cuống quýt hô. Nhưng ngay lập tức bị hai tên lính canh chắn ngang đường không cho bước tới.

– Vương gia đang nghỉ ngơi trong thư phòng, người không được phép vào.

– Nhưng ta thực sự có việc hệ trọng cần bẩm báo với ngài – Liễu Nhi nức nở cầu xin. Nếu không nhanh thì sẽ không kịp nữa. Mạng người là quan trọng a.

– Người không thể qua – Hai tên lính gác vẫn lừng lững như tượng đồng không chút dịch chuyển – Đây là lệnh của Vương gia.

Giờ là lúc nào rồi, nước sôi lửa bỏng như vậy. Chuyện này liên quan đến tính mạng của tiểu thư nàng, nếu chậm thì tiểu thư của nàng sẽ nguy mất.

Liễu Nhi liều mạng xông lên đẩy hai tên lính tráng nhưng không thể, nàng cất giọng gào khóc vào trong – Vương gia! Tiểu thư có chuyện rồi. Vương gia! Ngài có nghe thấy không?!

– Mau đưa nha đầu này ra ngoài, để ảnh hưởng đến giờ nghỉ ngơi của Vương gia chúng ta không ai lĩnh tội được đâu.

Hai tên lính lập tức giữ chặt lấy Liễu Nhi lôi đi, muốn đem nàng tránh xa địa phương này càng nhanh càng tốt. Nhưng nàng vẫn vùng vẫy cố gắng kêu lớn – Vương gia! Vương gia...

.

Tần Viễn Kỳ thiếp ngủ nằm gục trên bàn, tiếng ồn ào bên ngoài ảnh hưởng đến hắn khiến hắn lười biếng nhúc nhích người một chút. Rốt cuộc là ai cả gan làm ồn như vậy? Không biết là hắn đang nghỉ ngơi sao?!

– Vương gia! Tiểu thư có chuyện rồi..

– Tiểu thư?! – Hắn khẽ lẩm bẩm, chậm chạp ngồi thẳng dậy. Ngay lập tức một cơn đau đầu dữ dội ập xuống hắn, chuyển choáng đến mức hắn muốn gục xuống.

Quả nhiên không nên say rượu, rốt cuộc là hôm qua hấn đã uống bao nhiêu?! Báo hại hấn bây giờ đầu óc như muốn nổ tung. Cố gắng trấn tĩnh lại trí nhớ, bắt giác toàn thân biến lạnh.

Đêm qua... Đêm qua...

– Vương gia! Tiểu thư bị bắt cóc rồi!

Hấn sững sờ như bị sét đánh. Băng Nhi bị bắt cóc?!

– Không thể nào. – Tần Viễn Kỳ lao nhanh ra cửa, nhì thấy Liễu Nhi đang bị hai tên lính tráng túm lấy, nét mặt hốt hoảng nhìn hấn bằng ánh mắt vừa sợ hãi vừa khẩn cầu.

Hấn hạ lệnh cho binh lính buông nàng ra, Liễu Nhi lập tức quỳ rạp dưới chân hấn khóc lóc.

– Nói nhanh! – Hấn gấp gáp hỏi – Chủ tử của ngươi làm sao?!

Liễu Nhi nức nở nói từng câu rời rạc – Đêm qua, một hắc y nhân lao vào phòng tiểu thư. Đã... đã đem tiểu thư mang đi rồi.

– Cái gì?!

Nàng run rẩy dâng bức thư tín lên cho hấn nhìn, khóc mắt tràn lệ – Vương gia...

Hấn vội vã tiếp lấy mở nhanh ra, lo lắng đọc từng chữ.

“Bắc Thành Vương gia!

Hai ngày trước ngài cho người đốt nơi cư ngụ của ta như vậy, thực sự là khiến ta khó xử. Vốn dĩ hôm nay mạo phép đến Vương phủ để gặp ngài đàm đạo một chút. Nhưng thực tiếc rằng không có cơ hội.

Vậy hẹn ngài chiều nay ở tòa đình tửu lâu lớn nhất Bắc Thành, ta sẽ đến diện kiến vương gia. Nhưng để tỏ sự thành kính và tấm lòng, ta cảm thấy nên cung kính tiếp đãi tiểu mỹ nhân của ngài trước. Ngài yên tâm, ta sẽ đối đãi với nàng ta vô cùng tử tế.

À! Để cho thêm yên tâm, ta còn mời của cận vệ Minh Vũ của ngài nữa.

Bắc Thành Vương! Ngài cứ yên tâm, ta nhất định không bạc đãi họ. Nửa điểm cũng không.

Vậy nên hi vọng ngài đến đúng hẹn.

Hạ bút.

Loạn Độc Y___”

“Soạt...”

Bức phong thư nhanh chóng bị bóp nát. Tần Viễn Kỳ nét mặt thâm trầm, toàn thân sát khí lan tỏa. Loạn Độc Y bắt cóc nàng, thậm chí còn có cả Minh Vũ. Loạn Độc Y tâm tư cô quá, hai người rơi vào tay y, thực sự là lạnh ớn ớn.

– Người đâu! – Hấn hô lớn lên – Triệu tập toàn bộ binh lính, tất cả tản ra truy tìm tung tích tiểu thư cùng Minh Vũ, không được chậm trễ.

Nàng liệu có sao không?! Có thương tổn gì không?

Loạn Độc Y, lần này thực sự y bắt nhầm người rồi.

Nếu Băng Nhi xảy ra chuyện gì, hấn nhất định sẽ đem tên cuồng độc được đó xé ra trăm mảnh rồi ném xác cho chó ăn.

– Vương gia... – Liễu Nhi rung rung nước mắt nhìn hấn cầu xin. Nếu tiểu thư nhà nàng xảy ra chuyện thì nàng phải làm sao bây giờ?!

Tần Viễn Kỳ nhanh gọn nhảy lên ngựa, kiên định nói – Đừng lo, nàng sẽ không có việc gì. Cho dù có phải đem Bắc Thành này lật tung lên, bốn vương cũng nhất định phải tìm cho được nàng.

Hấn trấn an Liễu Nhi, nhưng cũng không khống chế được tâm tư đang rối loạn từng đoàn. Mọi suy nghĩ đều rối như tơ vò, lo lắng chất chồng áp lực dâng lên mỗi lúc một nhiều. Hình ảnh của nàng thì nhau ùa vào tâm trí hấn càng khiến hấn đứng ngồi không yên.

Băng Nhi tài trí hơn người, mong rằng nàng có thể cầm cự cho tới khi hấn đến nơi.

Lão thiên gia! Xin người đừng để hấn đến muộn.

Sâu thăm trong rừng trúc hoang vắng, một căn nhà gỗ nhỏ nhắn nằm giữa khu rừng âm u. Bên trong có một đôi nam nữ nằm im lìm bất tỉnh dần dần có dấu hiệu tỉnh lại. Ngón tay của nữ tử áo trắng kia khẽ động, chân mày thanh tú nhăn lại khó khăn nhúc nhích thân thể.

– Đây là đâu?!

Hàn Băng Băng mơ hồ nhìn xung quanh. Nàng đang nằm trên một đồng rom dày trong căn nhà gỗ lạ lẫm. Luồng ánh sáng mặt trời chiếu qua khe hở của cửa sổ lan lên trên người nàng, ấm áp. Xung quanh không có bất cứ một tiếng động nào ngoài thanh âm của tiếng gió rít nhẹ ngoài cửa sổ trên tán cây, thổi bay lớp tuyết dày trên nền đất.

Đây là nơi nào rồi?!

Nàng bắt an lay nhẹ Minh Vũ vẫn chưa tỉnh lại – Minh Vũ đại ca, mau tỉnh.

Minh Vũ chuyển động phản ứng lại, cặp mắt dần dần hé mở. Vô thức quan sát thăm dò xung quanh rồi dừng mắt trên người nàng. Giọng nói lo lắng không rõ ràng – Hàn tiểu thư! Chúng ta là đang ở đâu ?!

– Ta cũng không biết. – Hàn Băng Băng lắc đầu.

– Để ta xem sao.

Hắn khó khăn đứng dậy đi đến bên cửa. Cửa đã bị khóa chặt, Minh Vũ toan đập cửa thoát ra ngoài thì ngoài ý muốn phát hiện ra.

Hắn bây giờ một chút nội lực cũng không có.

Thấy sự thay đổi đột ngột trên gương mặt hắn, Hàn Băng Băng không kiềm được mà mở miệng – Minh Vũ đại ca! Sao vậy?!

– Vô công của ta bị phế rồi. – Hắn thều thào đáp lại. Nội lực toàn bộ tiêu tán một chút cũng không lưu lại. Hắn hiện tại như vậy, năng lực nào đưa Hàn tiểu thư rời khỏi đây chứ?

– Huỳnh không sao chứ?!

Cánh cửa kia đột nhiên bật mở – Hắn đương nhiên không sao! Chỉ đơn giản là mất đi nội công trong vòng 24 canh giờ mà thôi.

Hắc y nhân chậm rãi bước vào, con ngươi của hắn đảo quanh một vòng rồi hứng thú nhìn nàng.

Minh Vũ nhanh chóng bước lên che chắn nàng ở sau lưng – Ngươi rút cuộc cần gì ở bọn ta?!

Loạn Độc Y nói danh trên giang hồ tính tình cổ quái, thậm chí có nhiều tin đồn nói rằng y bị điên. Mê độc như mạng, đối với việc chế tạo độc dược phải nói là một lòng si mê đến cuồng dại. Vương gia cách đây vài ngày mới lùng tìm được nơi y chế được, đã thẳng tay cho đốt bỏ. Bây giờ y đem hắn cùng Hàn tiểu thư bắt giữ, phải chăng là muốn đem ra uy hiếp?!

Loạn Độc Y cười điên cuồng, lời nói nồng đậm ý tứ – Ta là muốn giúp ngươi.

– Ngươi định... – Lời nói chưa hết thì Minh Vũ đã bị y điểm huyệt. Toàn thân bất động không thể nói chuyện trừng mắt nhìn y.

Loạn Độc Y bước sát đến gần Hàn Băng Băng, kéo mạnh nàng lại gần. Bàn tay ngăm đen của y vuốt nhẹ gò má mịn màng của nàng, thờ dài cảm thán – Mỹ lệ như vậy, khó trách hai tên nam nhân này cam lòng vì ngươi mà cuồng si.

– Chi tiết, hồng nhan bạc mệnh. – Y rút trong mình hai viên đan dược ép nàng mở miệng nhét vào, ngón tay điểm nhẹ khiến Hàn Băng Băng vô thức nuốt xuống.

– Ngươi... đây là cái gì?! – Nàng kinh sợ run rẩy chạm vào cổ mình. Hắn là độc y, vậy thuốc hắn để nàng uống...

Loạn Độc Y cười thần bí – Là độc dược gần đây ta mới chế tạo ra, nhưng vẫn trong thời gian thử nghiệm.

– Độc dược?! – Y thực sự chúc nàng độc dược.

– Là kịch độc không có thuốc giải. Hàn Tinh Đơn.

– Cái gì?! – Nàng sợ hãi thối lui vài bước. Hàn Tinh Đơn, kịch độc không có thuốc giải?!

– Loại này là cải tiến của loại độc ta thử với đám dân đen ở Bắc Thành, vốn dĩ người ta muốn đem ra thử nghiệm đầu tiên... – Y cười tà ám, tiếng nói thâm trầm như bóng đen tối ác – Chính là Bắc Thành Vương.

Y không để ý về mặt nàng khiếp sợ tái nhợt, càng thêm hứng thú dồn ép bước chân của nàng đến đường cùng, mỗi bước đi sự chết chóc trên người y cũng càng thêm lan tỏa – Hắn đốt phòng chế được của ta, hẳn chính là kẻ xứng đáng được nhận thứ quà tặng này.

– Chỉ tiếc là ta không tìm được cơ hội. – Y vươn tay kéo Hàn Băng Băng lại gần – Hon nữa, ta cũng tìm được cách trừng phạt đối với hần. Để ngươi thay hần thử độc của ta, ta muốn xem cảm nhận của hần khi nhìn thấy chính điều mình trân quý chết dần chết mòn thì như thế nào.

Chỉ cần nghĩ đến thôi, y cũng đủ khoái trá mà bật cười lớn.

– Tiểu mỹ nhân! Ngươi đừng lo lắng, Hàn Tinh Đơn sinh ra chính là để nhất độc được, Nó được ta dồn biết bao tâm tư và cực khổ, phải dùng đến hàng nghìn hàng vạn các loại độc được trên thiên hạ mà cô đọng thành. ngươi chính là người đầu tiên được thử, phải thấy bản thân ngươi có phúc phận cỡ nào. Chỉ tiếc Bắc Thành Vương đã đem phòng chế được của ta đốt cháy, nên ta cũng chỉ giữ trong người một viên.

– Ngươi...

– Chưa hết đâu. – Y nhìn biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp của nàng, ngón tay mon trón đường nét hoàn mỹ tiếp tục nói. Thanh âm ghê rợn lột tả khiến Hàn Băng Băng không ngừng run rẩy – Mỹ nhân, nó không phải là loại độc được thông thường. Thời điểm độc được phát tán, nó hoàn toàn không khiến ngươi đau đớn, cũng không xâm nhập vào tim. Chỉ là... nó sẽ tạo ra một lượng nhiệt thay đổi liên tục thiêu đốt thực lực của ngươi, khiến ngươi kiệt sức mà chết. Tra tấn ngươi đến mức ngươi muốn chết cũng không thể, nó sẽ gặm nhấm từ từ nguồn sinh mạng của ngươi, liên tục giày vò cho tới khi ngươi tắt thở.

Hàn Băng Băng trừng lớn mắt, thủ đoạn này...

– Ngươi yên tâm, 24 canh giờ nữa độc tính mới phát tác.

– 24 canh giờ... – Nàng lắp bắp. Nàng chỉ sống được 24 canh giờ, vậy là chỉ có hai ngày thôi sao?!

Nhưng hiện tại trong người nàng có cảm giác xáo động kỳ lạ, còn có sự nhộn nhạo không hiểu rõ. Hai mắt nàng mở lớn, thốt lên – Một viên nữa là thuốc gì?!

– A! Viên còn lại à?! – Ánh mắt của y tràn ngập hào hứng cùng mờ ám, gian xảo lướt qua Minh Vũ – Ngươi cũng chỉ có thể sống được thêm 24 canh giờ nữa, nên ta nghĩ giúp ngươi vui vẻ một chút...

Lời của y vừa dứt, Hàn Băng Băng đã cảm nhận thấy một trận phản ứng mãnh liệt, khí huyết bên trong nàng dường như đang nóng dần lên. Bàn năng phái nữ khiến nàng dâng lên sợ hãi- Rốt cuộc là thuốc gì?!

– Xuân được!

Xuân được?!

– Ngươi thô bỉ – Nàng ôm lấy thân mình, mặc cho thân thể đang có một dòng nhiệt đang từ từ dâng lên thiêu đốt các giác quan mẫn cảm

Minh Vũ đứng bên cạnh không thể cử động, cũng không thể nói nghe từng câu từng chữ, đôi mắt hần trừng lớn sững sờ không dám tin.

Loạn Độc Y cười lớn bước ra khỏi phòng khóa cửa lại, từ bên ngoài phóng vào một ám khí giải huyết cho Minh Vũ, tiếng cười lớn lúc này lại ghê rợn đến mức khiến da đầu Minh Vũ cảm thấy lạnh toát – Đó không phải là việc ngươi muốn sao?! Ngươi không phải thích nàng sao? Hôm nay ta thực có hảo ý muốn tác hợp cho hai ngươi, cứ từ từ mà thưởng thức.

– Loạn Độc Y! – Minh Vũ có thể cử động lập tức lao ra đập cửa, quát lớn – Ngươi vô sỉ, mau mở cửa cho ta...

Loạn Độc Y phi thân rời đi. Bắc Thành Vương gia, để ta xem ngươi đối mặt với việc nữ nhân mình thích trở nên tàn hoa bại liễu trong tay kẻ thân tín nhất của mình thì sẽ thế nào. Ta chính là muốn nhìn ngươi đau khổ đến chết đi nhìn nàng chết dần chết mòn, quả tặng này, chính là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi.

– Ha ha ha... – Tiếng cười điên cuồng của y vang lên mỗi lúc một xa dần, để mặc lại trong căn nhà gỗ một tình trạng nước sôi lửa bỏng đối với đôi nam nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Xuân Được Phát Tác (Thượng)

Toàn thân Hàn Băng mỗi lúc một nóng rẫy, cơ thể sôi sục hỏa khí tựa như muốn thiêu đốt nàng, tâm trí mỗi phần đều dần bị gặm nhấm thách thức tự chủ của chính nàng. Nàng ôm chặt lấy bờ vai, thân thể mềm mại ngã xuống sàn nhà.

– Nóng quá...

Minh Vũ lo lắng đỡ lấy nàng, không biết phải làm thế nào cho phải – Hàn tiểu thư...

– Đừng chạm vào ta. – Nàng hốt hoảng đẩy xa hắn. Thời điểm hắn đến gần nàng, hương vị thuốc về nam nhân ấy khiến tứ chi nàng tê liệt, tất thảy lay động bản năng đáng sợ của nàng hiện tại đang bị khiêu khích, muốn đến gần hắn.

Hàn Băng Băng cắn môi cố gắng kiềm chế bản thân. Chết tiệt, vậy ra đây là xuân dược của cổ đại. Quả nhiên sách vở viết không sai chút nào, thực đáng sợ.

– Hàn tiểu thư ! Nàng cố gắng chịu đựng – Hắn chân tay luống cuống không dám lại gần nàng. Đáng hận hiện tại hắn toàn bộ nội lực võ công đều tiêu tán, không thể đưa nàng thoát khỏi đây được.

Nhìn thân thể nhỏ bé của nàng thống khổ gầy gù, làn da mềm mại đã sớm nhuộm một sắc hồng đẹp đẽ, dung nhan kiều mị càng thêm mê người, nhịp thở hỗn loạn cùng thanh âm rên rỉ khó nhịn...

Minh Vũ vội vã áp chế những suy nghĩ trong đầu, quay người không dám nhìn thêm.

Hắn như thế nào có thể nghĩ đến điều ấy trong hoàn cảnh này? Hắn không thể, tuyệt đối không được phép mạo phạm nàng, cả ý nghĩ cũng không được phép.

– U... – Hàn Băng Băng cắn chặt môi dưới đến mức bật máu, thu gom lại lý trí ít ỏi trong lúc bản thân càng ngày càng yếu sức. Tình cảnh hiện tại, khiến nàng trong vô thức nhớ đến tên nam nhân kia.

Chết tiệt ! Mọi lần hắn tìm nàng đều nhanh lắm không phải sao ? Còn lúc này thì hắn chết ở đâu rồi ?! Lúc này rồi tại sao vẫn chưa xuất hiện mà bắt nàng lại đi.

Tên nam nhân đáng hận.

Nàng rên nhẹ một tiếng, đôi mắt mụ mị cố gắng tìm kiếm bất cứ điều gì đó có thể thu gom lý trí trở về.

– Hàn tiểu thư, nàng thế nào rồi?! – Minh Vũ lo lắng gần như muốn quay người lại xem tình trạng của nàng.

– Huynh đừng quay lại. – Giọng nói của nàng run rẩy mang theo hơi thở hỗn loạn, nhưng lời cảnh cáo nàng lấy biết bao khí lực thốt ra bình thường có lực cỡ nào, lúc này cũng tựa như thanh âm kiều diễm dụ dỗ người ta sa vào tội lỗi.

Cánh tay quờ quạng lung tung và phải chum sứt, khiến chiếc chum đỏ xuống gây lên tiếng vỡ nát chói tai. Mảnh vỡ vung ra, xướt trên trán nàng một vết cắt sâu.

– Hàn tiểu thư. – Tiếng động đáng sợ khiến hắn xoay người lại, vết thương trên trán Hàn Băng Băng khiến hắn giật mình, nhưng vẫn đắn đo không dám lại gần nàng.

Hàn Băng Băng quơ tay chụp lấy một mảnh vỡ, siết thật chặt. Dòng máu đỏ thấm chảy lan ra khỏi tay tao nên vết thương nứt buốt. Con đau siết khiến nàng tỉnh táo một chút, nhưng dục hỏa cũng càng lúc càng bốc cao.

– Nàng là đang làm cái gì?! – Minh Vũ lao đến đỡ nàng dậy, lo lắng muốn băng bó vết thương.

– Đừng chạm vào ta... – Nàng kháng nghị yếu ớt, nhất quyết không cho phép mình mất lý trí.

– Hàn tiểu thư... – Hắn không đành lòng nhìn nàng bị dày vò như vậy. Nhẹ nhàng vén đi lọn tóc ẩm ướt trên trán nàng – Nếu nàng khó chịu, ta có thể...

– Không cần.- Hàn Băng Băng dùng sức đẩy hắn ra, mạnh tay thêm siết chặt mảnh sứ trong tay lấy lại lý trí mỏng manh đang lay động vì nhiệt độ trên làn da của hắn mang lại.

Làm ơn, có ai giúp với.

– Hàn... – Minh Vũ vội vã vươn tay muốn đỡ lấy Hàn Băng Băng, nhưng đột nhiên vó một vật thể chớp qua chạm vào cánh tay hắn, tê buốt dâng lên con đau ê ẩm. Minh Vũ theo bản năng rút tay lại, khó tin phát hiện trên cánh tay mình đã bị cắt rách, còn lộ ra một vết thương dài dằng dặc rỉ máu.

Hắn bị đá thương, nhưng là cái gì đánh trọng thương hắn?!

Bước lên thêm một bước, lập tức phát hiện một chớp trắng vụt qua ngăn cách. Lần này lớn hơn, rộng hơn, nguy hiểm hơn nhiều lần mang theo tiếng gió rít mạnh mẽ...

Hắn bàng hoàng nhìn sự thể đang diễn ra trước mặt mình. Chỉ thấy từng dải tuyết mạnh mẽ bay xung quanh Hàn Băng Băng, từng đợt từng đợt mạnh mẽ bảo vệ lấy thân thể nhỏ nhắn..

Hàn Băng Băng cắn chặt môi, ánh mắt mơ hồ nhìn những dải lụa trắng dao động trước mặt. Khóe miệng nhợt nhạt cong lên, nhận từng cơn giá lạnh áp tới bên mình nén ngọn lửa nàng đang phải chịu đựng lại...

Nàng làm được rồi.

– Hàn Băng Băng! – Minh Vũ khó tin nhìn lớp bảo hộ có vẻ mỏng manh nhưng mãnh liệt kia. Cái này... là nội lực tạo thành sao?! Nhưng nàng rõ ràng không có võ công - Đây là cái gì?!

– Ngoại năng... – Nàng thêu thảo thốt ra mấy chữ. Vốn dĩ nàng chỉ mãnh liệt muốn bốc phát ra bất cứ điều gì có thể thoát khỏi, nổi lên ý nghĩ điên rồ rằng đám tuyết bên ngoài kia có thể bay vào giúp nàng thì thực tốt, nếu như thực sự cảm ứng với tuyết của nàng đối với nó chính là có thể điều khiển nó thì thực tốt.

Không ngờ trong thời điểm nước sôi lửa bỏng này, điều khó tin ấy lại có thể xảy ra.

Quả nhiên việc không thể không có nghĩa là không có thực. Câu này thực đúng.

Nhưng Hàn Băng Băng nhanh chóng cảm thấy không ổn. Sự lạnh giá của tuyết cũng chỉ có thể kiềm hãm được dục hỏa trong một thời gian, ngọn lửa khi đã nén chịu loạn bộ giá lạnh thì bất chợt bốc cháy. Thậm chí còn dữ dội hơn vừa nãy, từng đợt từng đợt lũ lượt kéo đến như hung hăng muốn rút đi toàn bộ sinh lực của nàng, khiến nàng không nhận được mà kêu khê một tiếng.

Hàn Băng Băng cắn môi khê nói trong lòng. Chỉ cần có người cứu nàng vào lúc này, nàng nhất định sẽ trả ơn, làm tất cả mọi thứ để có thể trả ơn người đó. Chỉ cần có người cứu nàng.

Minh Vũ bước một bước đến- Hàn...

– Không được lại đây. – Nàng kiên cường siết chặt mảnh sứ trong tay, vòng vây của tuyết trắng hung hãn chuyển động lướt qua gương mặt lạnh theo quyết tâm hơn người.

Ánh mắt nàng suy nhược nhưng quyết tâm, tiếng nói thốt lên mang theo ý tứ đe dọa bật ra khỏi bờ môi – Nếu huynh dám động vào người ta, ta sẽ cắn lưỡi tự sát.

.

.

.

– Bẩm vương gia! Chúng thuộc hạ đã chia nhau truy tìm khắp nơi nhưng vẫn chưa thể tìm thấy Hàn tiểu thư và Minh Vũ hộ vệ.

Tần Viễn Kỳ khẽ nguyên rửa trong miệng. Hắn đã tìm nàng suốt hai canh giờ rồi mà kết quả cũng bằng không. Toàn bộ Bắc Thành đều không thể tìm thấy một chút manh mối của nàng, Minh Vũ cũng không thấy. Loạn Độc Y rốt cuộc là đã làm gì họ rồi?! Y cuối cùng là muốn cái gì?!

Hắn cố gắng bình tĩnh lại để suy đoán. Tại Bắc Thành này, Loạn Độc Y rốt cuộc có thể đem hai người đó giấu đi đâu?!

– Bắc Thành Vương gia! Người là đang muốn tìm gì vậy?!

Tần Viễn Kỳ quay nhanh người lại nhìn về phía có thanh âm truyền đến, rõ mồn một bóng dáng hắc y nhân đang đứng ung dung trên mái nhà. Trên môi y còn mang theo nụ cười khoái trá hả hê mà cười đến cao hứng.

– Loạn Độc Y! Ngươi đem người của ta giấu đi đâu?!

– Người của Vương gia?! – Y tỏ vẻ như hiểu ra – À là mỹ nhân và tên cận vệ kia sao?! Vương gia! Người cứ yên tâm, ta đối đãi với họ rất tốt. Mà ta đang tác hợp cho họ mà, quả thực là một cặp trai tài gái sắc.

Bên tai Tần Viễn Kỳ ù ù không hiểu rõ những gì mình vừa nghe thấy. Cái gì tác hợp? Cái gì trai tài gái sắc?!

Hắn không nhận được gầm lên – Ngươi làm gì nàng rồi?!

Loạn Độc Y cười lạnh nghênh đón ánh mắt của Tần Viễn Kỳ, ánh mắt mang theo sát khí theo từng lời nói như muốn đem nam nhân trước mặt xé ra làm trăm mảnh – Tần Viễn Kỳ! Ngươi đốt kho được của ta. Ta cũng đối lại với ngươi một lễ vật long trọng. Nữ nhân mà ngươi đem trăm phương nghìn kế bảo hộ, đem mọi phương pháp giấu kỹ nàng thoát khỏi sự chú ý của ta. Bây giờ đã bị ta bắt đem đi, thậm chí nàng ta còn bị hộ vệ của ngươi vấy bẩn.

Nói rồi nhếch môi – Cảm giác thế nào hả?!

Y hả hê nhìn nét mặt của nam nhân kia càng lúc càng trắng bệch, vẫn chưa thấy đủ mà tiếp tục – Lúc này bọn chúng đang vui vẻ trên đỉnh hoan lạc, vô cùng thỏa mãn.

Tần Viễn Kỳ không khỏi hoang mang, tâm trí hoảng loạn. Nàng cùng với Minh Vũ đang cùng nhau...

Không thể nào!

Hắn vội vã lắc đầu, Băng Nhi là người sở hữu ý chí kiên cường hơn người. Lý trí của nàng rất mạnh, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện đó. Hơn nữa trong tình hình này nàng không thể nào cùng Minh Vũ xảy ra chuyện như thế. Tuyệt đối!

– Ngươi không tin?! – Lời nói của Loạn Độc Y càng lúc càng thâm độc – Ta đã cho nàng uống xuân dược.

– Cái gì?!

Y cười điên cuồng, ánh mắt điên cuồng nhìn xuống – Ta đang để ở ngôi nhà gỗ trong rừng trúc phía đông Bắc Thành. Nếu ngươi không tin, có thể tự mình thị mục.

Nói rồi y tung thân biến mất, chỉ vọng lại tiếng cười ngạo nghễ khoái trá. Tần Viễn Kỳ, đại lễ ta tặng cho ngươi, ngươi cứ chậm rãi mà thưởng thức.

Tần Viễn Kỳ sững sờ, một chút cử động cũng làm không được.

Băng Nhi trúng xuân dược, nàng cùng Minh Vũ đang ở cùng nhau. Liệu hai người đó có đang...

Tần Viễn Kỳ nhắm mắt lại, cắn môi cố gắng gạt đi hình ảnh vừa hiện lên trong đầu. Thời điểm như vậy, hắn có nên đi không?! Nếu thực sự hai người đúng là như Loạn Độc Y nói, hắn thực sự sợ cảnh tượng bản thân mình có thể nhìn thấy... hắn sẽ...

Hắn siết chặt dây cương lao về phía đông. Trong đầu đầy áp hình ảnh thân mật của nàng cùng Minh Vũ. Càng nghĩ, tốc độ của tuấn mã lại càng tăng lên.

Dung nhan thanh khiết của nàng lần lượt hiện lên trong tâm trí hắn, còn có hương thơm ngọt ngào của nàng, nụ cười, cử chỉ đáng yêu ấy...

Vậy mà thời điểm này, nàng lại sắp thuộc về một nam nhân khác...

Tần Viễn Kỳ không dám nghĩ thêm, cắn chặt răng chú tâm thúc ngựa chạy đua với thời gian, từng khắc, từng khắc một.

Tuấn mã! Cầu ngươi hãy nhanh lên. Hắn thực sự rất muốn nhìn thấy nàng lúc này.

Hắn mang theo hi vọng mong manh cầu xin người con gái ấy không xảy ra chuyện gì. Nếu có chuyện gì xảy ra với nàng, hắn sẽ cả đời này... không! Suốt đời suốt kiếp bị giày vò trong hối hận

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Xuân Dược Phát Tác (Hạ)

Sâu thẳm trong rừng trúc rậm rạp, gió lạnh từng cơn vẫn nhẹ nhàng thổi, cuốn bay lớp tuyết trắng mỏng manh dưới nền đất. Nơi ấy, trong căn nhà gỗ nhỏ bé thỉnh thoảng lại phát ra một thanh âm rên rỉ đau đớn. Một nữ nhân bạch y nằm dài trên sàn nhà, ngón tay bạc nhợt của nàng bầu chặt lấy đám rom khô dưới thân, trên vầng trán thanh tú ướt mướt một màn mồ hôi vì chịu đựng. Con khó chịu tựa như lửa đốt dâng lên đốt cháy ý chí cùng sức lực của nàng khiến làn môi mềm kia không kèm được mà kêu nhẹ một tiếng.

Nam nhân kia đứng đối diện với nàng dù lòng đau như cắt, thương xót không đành nhưng cũng chỉ có thể đứng nhìn, trong lòng bối rối không biết phải làm sao. Nhìn nàng chịu đau đớn húng hắng dục hòa, cộng thêm vết thương không hề nhỏ trên trán nàng vẫn chưa hoàn toàn dừng máu, bờ môi mềm mại bị giày vò đến mức máu bật ra khiến hắn nóng nảy. Nhưng hơi thở gấp gấp cùng tiếng rên nhẹ từ khóe môi kia thoát ra lại làm hắn đến thở mạnh cũng không dám.

Làn tuyết bảo hộ của nàng cũng mỗi lúc một mỏng manh. Nó phản ánh chính xác ý chí của hiện tại của nàng, lý trí của nàng càng yếu ớt, nó cũng theo đó mà mỗi lúc một vơi đi. Chỉ e, Hàn Băng Băng không thể cầm cự được bao lâu nữa.

– Nóng... nóng quá. – Hàn Băng Băng mờ mịt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Minh Vũ, nhưng tất thấy những gì nàng nhìn thấy chỉ là một mảng lu mờ, hình ảnh của hắn cũng lờ mờ không nhận rõ.

Nàng vươn ngón tay về phía hắn, khẽ giọng cầu xin – Minh Vũ đại ca, cứu ta...

Trái tim hắn rung lên, nghĩ muốn vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy. Nhưng rất mau chóng tỉnh táo trở lại, kinh hoảng lùi lại một bước.

Hắn không thể làm như vậy, hắn cũng không cho phép bản thân mình làm điều đó với nàng.

Nếu hắn thực sự đối với nàng làm điều đó. Khi xuân dược qua đi, Hàn Băng Băng nhất định sẽ hận hắn.

Bên tai dường như vang lên tiếng vó ngựa. Minh Vũ bước nhanh đến cửa sổ neho mắt nhìn ra ngoài, rõ ràng một đoàn quân đang lao đến. Khi xác định được người đi đầu là ai, hấn kích động gọi lớn.

– Chúng ta ở nơi này.

Tần Viễn Kỳ nghe được, vội vã ghì lại bước chạy của ngựa phi thân đến trước gian nhà gỗ. Hấn quyết liệt rút trường kiếm bên hông chém xuống ổ khóa chắc chắn rồi đá cửa xông vào trong. Đập vào mắt là người con gái kia ngã rạp xuống sàn nhà, hai tay nắm chặt gấu áo trên thân người, gương mặt xinh đẹp mệt mỏi đỏ bừng vì khó chịu, trên trán có vết thương còn chưa khô, mồ hôi của sự quật cường không chịu thua kém thấm trên trán khiến hấn mềm lòng. Trên y phục của nàng còn xộc xệch lưu lại không ít vết bẩn, dưới sàn nhà còn vương vãi không ít tuyết trắng đang dần tan ra.

– Chuyện này là thế nào? – Hấn chậm bước tiến lại gần nàng, tinh tế nhận ra sự run rẩy kịch liệt của thân thể nhỏ bé kia.

Minh Vũ quỳ rạp xuống cúi đầu – Xin vương gia trách phạt, ti chức bất lực khiến Hàn tiểu thư bị Loạn Độc Y bắt đi. Đã không đem được tiểu thư thoát khỏi, còn bị hấn ta phế toàn bộ công lực. Hàn tiểu thư đã bị Loạn Độc Y chuốc được, bây giờ trong người tiểu thư đang đến lúc xuân được phát tác

Nhìn nét mặt chăm chú của chủ tử chỉ chú tâm duy nhất vào nữ tử áo trắng kia, trong ánh mắt cháy lên hai luồng hỏa diễm mãnh liệt, một cổ sát khí dần dần giảm nhiệt độ của căn phòng khiến Minh Vũ không chần chừ thêm mà báo cáo – Bẩm vương ga, Hàn tiểu thư đã quật cường chịu đựng sự giày vò suốt từ lúc ấy đến giờ. Ti chức không dám quá phận, một sợi tóc của tiểu thư ti chức cũng chưa từng chạm tới.

Tần Viễn Kỳ im lặng nhìn Hàn Băng Băng cắn môi cố gắng khắc chế bản thân đến mức bật máu, cánh môi mềm mại hồng nhuận giờ đây nhuốm một màu máu đỏ bừng. Kiểm lòng không được hấn cúi xuống nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, ngón tay ấm áp vuốt nhẹ làn môi dưới của nàng thương tiếc – Đừng cắn.

Nàng mở đôi mắt mịt mờ sương mù nhìn hấn, nhiệt độ nơi bờ môi khi được hấn chạm vào bỗng cháy như muốn đem nàng thiêu rụi. Ngón tay mềm mại vươn lên chạm vào đường nét cương nghị trên gương mặt hấn, cố gắng nhìn cho rõ hơn – Người là ai?!

Hấn không để ý câu hỏi của nàng, cánh tay mạnh mẽ siết chặt nữ tử trong lòng không cho phép nàng loạn động, kiên nghị phân phó xuống – Minh Vũ, người lui xuống đi. Chỉ huy toàn bộ binh lính rời xa đến bia rừng đợi ta.

Minh Vũ hiểu rõ cúi đầu bước nhanh ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Không dám nhìn lại, phân phó binh lính di chuyển ra khỏi rừng trúc.

Trong phòng, Tần Viễn Kỳ im lặng ôm chặt lấy Hàn Băng Băng trong lòng. Mắt nhìn mỹ nhân phong tình vạn chủng trong ngực, lý trí của nàng đã trôi dạt đi không ít, cánh tay trắng nõn ôm ghì lấy bờ vai rộng của hấn, nhón chân áp mặt bên hồm cổ hấn mà cọ xát. Dường như cảm thấy thoải mái mà than nhẹ một tiếng. Hấn nhìn nàng ngây ngô cùng vội vã vụng về thế nào lôi kéo áo bào của hấn, dường như sức lực không đủ để làm khiến nàng nóng nảy cắn môi hờn dỗi, thân mình vẫn như xà yếu mà bám dính lấy hấn, làn môi đỏ mọng áp lên môi hấn mà hôn.

– Băng Nhi! – Tần Viễn Kỳ giữ chặt lấy nàng không cho phép nàng tiếp tục làm loạn, ép buộc cặp mắt mơ màng kia nhìn sâu vào mắt hấn chậm rãi hỏi – Nói xem ta là ai?!

Dục hỏa cháy lên, Hàn Băng Băng cắn bản không đem lời nói cả hấn để vào tai. Chỉ cảm thấy vô cớ không hiểu bị hấn ngăn lại, lửa đốt trong cơ thể không được giảm bớt khiến nàng khó chịu mà khê nấc. Bàn tay nhỏ bé đâm vào ngực hấn – Người là người xấu, nhỏ nhen. Ta rất khó chịu.

– Ngoan! – Hấn bật cười nhẹ, bên trán nàng ấn xuống một nụ hôn sâu – Trả lời đúng ta sẽ giúp nàng.

Cặp mắt nang mơ hồ cố gắng nhìn, nét yêu kiều mê người khiến Tần Viễn Kỳ cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng một cái, ôn nhu hỏi khẽ – Có nhìn rõ không?!

Hấn đương nhiên là muốn cùng nàng. Nhưng hấn không thể nào quên ánh mắt đêm qua khi nàng nhìn hấn uất hận thất vọng cỡ nào. Thời điểm này nếu hấn làm thế, cho dù là giúp nàng giải độc. Nhưng đâu khác nào thừa nước đục thả câu. Xuân được qua đi, nàng sẽ hận hấn cả đời.

Khi ấy hấn đến một cơ hội để hỏi lỗi chuộc tội cũng không hề có.

Lúc đó, hấn biết làm thế nào?

– Không biết... – Hàn Băng Băng mờ hồ nói, cảm giác hôn hấn rất ngọt ngào cùng quen thuộc khiến nàng ôm siết lấy cổ hấn, nhón người nồng nhiệt đáp lại.

Nụ hôn ngây ngốc nhưng nhiệt tình của nàng hoàn hảo đẩy lên dục hỏa của hấn. Thời điểm hai cánh môi dán sát lên nhau, những gì liên quan đến lý trí hay kiểm chế đều sụp đổ. Cánh tay hấn kéo vạt áo ngoài của nàng rơi xuống, dễ dàng bế bổng thân thể mềm mại nóng bỏng lên đi đến chiếc giường trúc.

Môi lưỡi dây dưa khó tách ra, đôi tay trắng nõn của nàng ôm siết lấy cổ hấn nhất quyết không buông. Mái tóc đen dài tựa như thác đổ xỏa chung trên lớp chăn đệm, y phục xộc xệch lộ ra da thịt trơn bóng được phủ lên một lớp mây đỏ nhạt khiến người ta không thể rời mắt.

Bàn tay nhỏ bé thử cởi áo hấn, nhưng lại run rẩy làm gì cũng không được. Hàn Băng Băng cắn môi khê nức nở.

– Ngoan! – Hấn khê hôn trán ấn nàng – Đừng nóng vội.

Ngoại bào của hấn tựa như phiến lá cháy xuống. Tần Viễn Kỳ tháo giày, ôm theo nàng ngã xuống giường. Môi hấn chạm đến môi nàng, mau chóng nhận

được lời mời gọi mà tách qua hàm răng trắng nõn câu cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng mà triển miên.

Hương thơm thiếu nữ dẫn dụ hắn muốn dừng mà không được. Tần Viễn Kỳ tham lam hít vào, nâng thân người của nàng lên áp sát vào hắn, nhanh chóng đem trung y trên người nàng cời bỏ.

Hàn Băng Băng thờ dấp, ham muốn kim nén quá lâu khiến nàng dâng lên khát khao muốn cùng người nam nhân này tiếp xúc. Nhục dục mông lung mờ mịt trong mắt nàng khiến nàng cái gì cũng không thể nhìn rõ. Chỉ thấy dung mạo mờ ảo trước mặt như gần như xa làm nàng dâng lên nỗi sợ hãi không biết tên, bất giác ôm chặt lấy hắn níu non.

– Đừng đi, đừng đi...

– Ta ở nơi này. – Tần Viễn Kỳ cẩn nhẹ lên cánh môi mềm mại của nàng, lời nói tựa như tiếng thở dài – Nàng ở đây, ta có thể đi đâu.

Phải! Nàng ở nơi này, hắn làm sao có thể rời đi.

– Băng Nhi! Phải làm thế nào bây giờ? – Hắn ôm chặt lấy nàng, đau đớn mà gọi tên – Ta thực sự, không muốn buông tay.

Cái lưới tình này chính hắn cũng không biết được đã dăng ra khi nào, càng giãy dụa lại càng vướng sâu thêm. Để đến khi hắn mở mắt nhận ra, bản thân đã bị hãm sâu đến mức không thể thoát ra được nữa.

Nhìn nữ nhân dưới thân mềm mại thuận theo. Nàng ngọt ngào như vậy, mê người như vậy, suát sắc như vậy... thử hỏi làm sao hắn không động tâm? Thử hỏi hắn như thế nào không sa vào?

Bờ môi ấm nóng của hắn từ môi nàng trượt xuống hõm cổ ấm nồng, để lại vô số những dấu hôn ngân xanh đẹp. Bàn tay to lớn cũng nhẹ nhàng sờ trớn là da trơn mịn, từng chút một về theo những đường nét mê người của nàng như muốn khám nhập thật sâu vào trong trí nhớ. Hơi thở của hắn thấm đượm men say cùng ngọn lửa nóng bỏng, hoàn toàn đem nàng chìm đắm trong dục vọng.

– A... – Hàn Băng Băng khẽ kêu một tiếng, thân hình nhỏ bé đột nhiên run run.

Tần Viễn Kỳ lập tức nhận thấy, hắn hơi nâng người lên nhìn xuống.

Thời điểm nhìn thấy bàn tay bị thương của nàng, toàn thân hắn tựa như bị sét đánh. Vết thương ở trán nàng đã không đáng ngại, nhưng vết thương lớn ở bàn tay kia của nàng thực sự đem hắn dọa sợ, vội vã nắm lấy cổ tay nàng.

Bàn tay mịn màng như vậy, bây giờ chỉ chút những vết cắt xiên dọc, giống như muốn đem tay nàng cắt nát.

Tần Viễn Kỳ! Người rốt cuộc đang làm cái gì?!

– Băng Nhi, thực xin lỗi... – Hắn đau lòng hôn lên vết thương trên tay nàng – Ta không nên làm vậy.

– Ta khó chịu... – Hàn Băng Băng khẽ kêu vờn đôi tay, dường như muốn ôm lấy hắn.

– Đừng loạn... – Hắn lấy trong người một viên đan dược để lên môi nàng – Băng Nhi! Nghe lời ta, nuốt xuống đi...

Nàng mơ mơ hồ hồ mở miệng ngậm vào miệng, bờ môi ấm nóng của hắn ngay lập tức phủ xuống môi nàng dụ dỗ nàng nuốt xuống.

Tần Viễn Kỳ ôm chặt lấy nàng, mạnh mẽ hôn xuống lần môi mềm mại. Hắn mặc cho nàng lâm loạn trong lòng mình, từ đầu đến cuối chỉ ôm chặt nàng, chờ đợi cho cơn dục hòa với đi.

Thuốc của thái y vừa nãy cấp tốc cho bò câu đưa tới rốt cuộc là có tác dụng không?!

Trải qua một thời gian, khi hắn đã nhận nhìn đến mức toàn thân đầm mồ hôi kiểm chế. Hàn Băng Băng dường như có chút dịu đi mà ngoan ngoãn lại, đỡ dần cơn dục mà không chút tiêu cực.

– Băng Nhi! Nhìn cho rõ... – Hắn ôm lấy gương mặt nàng, nói rõ từng chữ một – Ta là Tần Viễn Kỳ.

– Tần Viễn Kỳ... – Nàng ngu ngơ đáp lại.

– Phải! – Dường như hải lòng, hắn mỉm cười hôn lên lần môi mềm của nàng một cái.

– Tần Viễn Kỳ, Viễn Kỳ... – Hàn Băng Băng lặp lại, bàn tay cũng giống hắn ôm lấy khuôn mặt anh tuấn ấy, ngây ngốc nhìn.

– Nàng có nhận ra ta không?!

– Viễn Kỳ... – Hàn Băng Băng vẫn như cũ vuốt ve gương mặt của hắn, nhưng dường như có thứ gì thức tỉnh nàng. Cặp mắt phượng kia dâng lên vô vàn nước mắt, rơi xuống cùng với tiếng khóc – Viễn Kỳ, tại sao người lừa ta?!

– Nàng nói gì cơ?! – Thân thể to lớn trên người nàng chấn động, rồi ngay sự chú ý lên gương mặt nàng không kịp hiểu.

Nàng đáng thương nhìn hắn, gương mặt hắn tuy mơ hồ nhưng lại khiến nàng bất khóc. Bỗng chốc òa lên, bàn tay bị thương giăng ra đánh vào ngực hắn – Tần Viễn Kỳ! Ngươi là tên hôn đản, ngươi lại bắt nạt ta...

– Thực xin lỗi... – Nước mắt của nàng làm hắn luống cuống, vội vã dỗ – Là lỗi của ta, là ta không tốt..

– Tại sao ngươi lại lừa ta? Ngươi luôn hết lần này đến lần khác lừa ta. Uống công ta tin ngươi, ta tin ngươi như vậy... – Nước mắt của nàng như trân châu mà rơi xuống, không ngừng đánh hắn.

– Đừng khóc! – Hắn ngồi dậy ôm theo nàng dựa vào lồng ngực mình, tùy ý cho nàng đánh – Ta xin lỗi, thực xin lỗi.

– Ngươi tại sao lại đối xử với ta như vậy?! Ta đã bắt đầu tin ngươi... – Nàng khóc đến ảm cả áo hắn, tựa như không thấy đủ mà vẫn nức nở – Lòng tin của ta chỉ mới dâng lên, sao ngươi lại nỡ chà đạp nó?!

– Thực xin lỗi. – Tần Viễn Kỳ áp môi lên trán nàng, không ngừng hối lỗi. Bàn tay nhẹ nhàng hết mức vỗ về cho nàng vui khóc – Đêm ấy ta uống say, ta thực sự không cố ý... không phải! Là ta đáng chết, đã mạo phạm nàng. Thực xin lỗi! Nàng muốn ta làm thế nào cũng được, chỉ cần nàng đừng khóc nữa. Có được không?!

Dường như đã quá mệt mỏi, Hàn Băng Băng lịm đi trên ngực hắn. Tần Viễn Kỳ thấy nàng không tiếp tục khóc, cúi xuống liền phát hiện nàng đã thiếp ngủ. Nhìn nước mắt vẫn còn vương trên khóe mắt nàng, hắn xót xa siết chặt vòng tay.

– Băng Nhi! Ta sai rồi.

Hắn sai. Ngay từ đầu đã sai, sai triệt để.

Hắn không nên đem nàng dẫn vào âm mưu của mình. Hắn không nên ép buộc nàng quá đáng như vậy. Hắn không nên chỉ vì một chuyện không rõ ngọn ngành mà nổi lòng ghen tuông. Hắn không nên chỉ vì trong lòng bức bối mà uống nhiều rượu như vậy, hắn cũng không nên khiến nàng thương tổn như vậy.

Tựa như sợ hãi nàng sẽ bị thương, hắn thực nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt kia. Dịu dàng áp má bên vầng trán nàng, than nhẹ:

– Băng Nhi! Trò chơi này... ta thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hai Tư Canh Giờ.

Hàn Băng Băng ngủ thực say, toàn thân dựa hẳn vào Tần Viễn Kỳ dường như nhận được sự ấm áp khiến nàng bình yên, hoàn toàn không quấy không náo mà thờ ơ nhẹ. Tần Viễn Kỳ cẩn thận lấy áo choàng khoác lên người nàng, kiểm tra lại một lần rồi nhẹ nhàng bế nàng xuống ngựa.

Liễu Nhi từ trong nhà lao ra, lo lắng kêu – Tiểu thư...

– Suyt... – Minh Vũ chắn trước mặt nàng ra hiệu, ánh mắt ra hiệu nàng yên lặng.

Liễu Nhi ngờ ngác gật gù đầu, ánh mắt nhìn theo người nam nhân quyền lực kia cẩn trọng bế nữ nhân trong tay bước về phía Huyền Lâm Viện, còn chuyên chú giao phó xuống chuẩn bị thái y đến khám cho chủ tử nàng. Bất an nhỏ miệng hỏi.

– Tiểu thư của nô tì bị sao vậy?!

– Nàng bị thương... – Minh Vũ nhìn theo bóng dáng cao lớn kia, thờ dài – Đừng lo lắng, vương gia sẽ chăm sóc cho nàng.

.

– Thái y! Rốt cuộc là ngươi muốn bắt mạch đến khi nào?!

Lão thái y lau mồ hôi, cố gắng chẩn đoán thực nhanh tình trạng của nữ nhân trước mặt, cẩn trọng hết mức quay lại đối mặt với vị chủ tử đang nổi nóng kia, run run khai báo – Bẩm vương gia! Nô tãi đã xem qua những vết thương ngoài da của tiểu thư, tất cả đều không có gì đáng ngại. Trong cơ thể của tiểu thư cũng không có chút biểu hiện nào của việc trúng độc cả.

– Thực sự?! – Tần Viễn Kỳ nheo mắt nhìn xuống.

Lão thái y cúi đầu càng thêm thấp, run run trả lời – Vâng! Nô tài thực sự không tìm được một chút tín hiệu của việc trúng độc trong người của tiểu thư.

Tần Viễn Kỳ đi đến bên giường Hàn Băng Băng ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay băng bó gạc trắng của nàng. Nhìn nàng ngủ sâu trên giường hẳn vẫn không chút yên tâm – Thái y, vậy người trả lời thế nào về Hàn Tinh Đơn mà Loạn Độc Y cho nàng uống?!

– Cái này... – Lão thái y lập tức lúng túng – Lão nô... lão nô thực sự không chút phát hiện ra thừa vương gia.

– Không tìm ra không có nghĩa là không có. – Hắn dịu dàng áp tay lên gò má nhọt nhọt của nàng – Loạn Độc Y nói sau 24 canh giờ nữa độc được sẽ phát tác, người làm thái y bao nhiêu năm cũng không tìm kiếm được một chút độc tính trong người nàng. Nói vậy, người không có cách nào đảm bảo tính mạng của nàng sao?!

Lão thái y sợ hãi toàn thân đều phát run. Lão hiểu rõ câu nói này của Vương gia, nếu Hàn tiểu thư không được bảo đảm về tính mạng, vậy thì cả gia đình lão e rằng từ trên xuống dưới tính mạng cũng không bảo toàn.

Trăm phương nghìn kế lão liệu mạng đưa ra kế sách – Bẩm vương gia! Lão nô hiện tại vẫn chưa nghĩ ra cách thức, nhưng sẽ ngày đêm nghiên cứu. Lão nô hiện tại có một viên Cửu Độc Hoàn, nó có thể giải được bách độc. Tuy lão nô không chắc chắn nó có thể giải được Hàn Tinh Đơn, nhưng nó có thể giúp tiểu thư cảm cự được ít nhiều.

– Không còn cách nào khác?!

– Xin Vương gia lượng thứ, cho tới thời điểm này, đó chính là cách tốt nhất.

– Được! – Tần Viễn Kỳ trầm mặc nói – Đưa được cho ta.

– Vâng, vâng... – Lão thái y hai tay dâng lên viên thuốc giải, không ngừng dập đầu hứa hẹn – Lão nô ngay lập tức quay về tìm phương thức cứu chữa cho tiểu thư.

– Người lui ra đi.

– Tuân mệnh.

Tần Viễn Kỳ nhìn chiếc hộp sứ trong tay, lại nhìn nữ nhân đang thiếp ngủ trên giường. Trong lòng nặng trĩu lo âu khó giấu được.

Nữ nhân trên giường dường như hiểu được mơ mắt, ánh mắt nàng mông lung nhìn về phía xa. Thấp giọng nói – Người không cần phải nặng lòng, nếu phải chết là cái kết khó tránh, ta cũng không trách người.

– Băng Nhi! Nàng đang nói lung tung gì thế?!

Hàn Băng Băng lắc đầu, nhìn hắn thực sâu – Ta là nói thực sự, người không cần tự trách mình.

Tần Viễn Kỳ nắm lấy tay nàng, chậm rãi nhẹ nhàng cố gắng không ảnh hưởng đến vết thương trên tay nàng – Nàng đừng bi quan quá, thái y đã nói trong cơ thể nàng không hề có độc được. Mà nếu như có, chắc chắn là có phương pháp để hóa giải.

– Nhưng mà...

– Không có nhưng. – Hắn ngắt lời, mở nắp hộp sứ lấy viên đan dược màu đen đưa đến môi nàng – Ta sẽ không để bất kỳ ai cướp nàng khỏi ta đâu.

Hàn Băng Băng mím môi chần chờ, tâm trạng nàng không có chút tinh thần nào mà vui vẻ – Người nên giữ lại cho mình đi.

Tần Viễn Kỳ cau mày, chống người cúi xuống dán sát vào gương mặt nàng – Nếu nàng không uống, ta sẽ hòa nước rồi mớm cho nàng đấy.

Chiều này quả nhiên có công hiệu, Hàn Băng Băng rót cuộc cũng mở miệng nuốt viên thuốc. Bờ môi còn không ngừng lẩm bẩm – Sao ta có thể nghĩ người có thể nghiêm túc nói chuyện cơ chứ.

– A đầu khờ. – Hắn thờ dãi, dựa người vào thành giường thuận thế ôm nàng lên áp sát vào ngực mình – Không nên buông bỏ như vậy.

– Nhưng ta trúng độc là sự thật.

– Sẽ có cách, ta hứa đấy.

Hàn Băng Băng áp tai lên ngực hắn, im lặng lắng nghe tiếng tim đập nhịp nhàng – Tần Viễn Kỳ! Ta chỉ có 24 canh giờ.

Hắn dụi khế trên mái tóc mềm của nàng, thờ dãi – Ta biết.

– Nếu như ta chết...

– Đừng nói gì cả, để ta ôm nàng thêm một lúc – Hắn ôm chặt lấy nàng, lưu luyến hương thơm ngan ngát trên thân thể mềm mại. Cảm giác yên tâm thỏa mãn này khiến hắn lưu luyến, nhưng cũng sợ hãi cảm xúc này sẽ vụt bay mất khỏi vòng tay...

Nàng không chút phản kháng mặc cho hắn ôm ấp, nỗi lo lắng sâu nặng của hắn lan truyền qua cái ôm đến nàng. Hàn Băng Băng không đành vỗ vỗ ngực hắn – Người không phải phiên nào như vậy.

Tần Viễn Kỳ thờ dài, nhẹ nhàng ve vuốt lưng tóc dài của nàng – Nếu ta bắt được tên Loạn Độc Y đó, nàng sẽ không gặp phải phiền phức như vậy.

– Cái này không thể trách người.

– Băng Nhi! Ta nhất định sẽ tìm mọi cách cứu nàng. – Chỉ cần có phương pháp, hắn sẽ làm mọi điều có thể.

Hàn Băng Băng gật đầu. – Tần Viễn Kỳ! Ta có thể hỏi người một chuyện không?

– Được.

– Người...

– Hừm?!

Nàng ngừng đầu nhìn hắn thực lâu, thực lâu sau mới mở miệng – Người không được gạt ta.

– Được!

– Người... đã bao giờ giết người vô tội chưa?!

Hàn Băng Băng cảm nhận rõ ràng vòng ôm của hắn hơi cứng lại, nàng cúi đầu không muốn hỏi thêm thì thấy hắn đắn đo một hồi lâu rồi mở miệng nói ra một chữ.

– Chưa.

– Thực sự?!

Lời hắn nói thực sự khó tin như vậy?!! Tần Viễn Kỳ bực bội lườm nàng một cái- Thực sự.

Hàn Băng Băng ở trong vòng tay Tần Viễn Kỳ lại ngơ ngậy giựt giựt áo hắn – Vậy những nữ nhân kia...

Hắn bực bội nhắc nhở nàng – Hàn Băng Băng! Ta nhớ lúc này việc nàng cần nghĩ nhất chính là tính mạng của nàng kia.

Có nữ nhân nào như nàng không?! Tính mạng thì ngàn cân treo sợi tóc, nàng còn có tâm tư chất vấn hắn về những nữ nhân trước đây. Nếu nói nàng thiện lương đến mức đem tính mạng của mình xem nhẹ hơn của họ thì chắc chắn không phải, nhưng rốt cuộc là nữ nhân này quá lạc quan hay đầu óc nàng có vấn đề rồi?!

– Ta chỉ là thắc mắc, người cũng không thể nhỏ nhen như vậy.

– Băng Nhi.

– Còn nữa, cái tên Băng Nhi không cho phép người gọi loạn.

Tần Viễn Kỳ ngược mắt nhìn trần nhà lắc đầu, không thêm đôi co với nữ nhân nhiều thắc mắc như nàng nữa nhất quyết nằm xuống. Ôm theo nàng ngã xuống giường.

– Nay, người không thể...

– A đầu khò. – Hắn vuốt nhẹ đỉnh đầu nàng, tiếng thờ dài không kiềm được mà thoát ra – Có ta ở đây mà.

– ... – Hàn Băng Băng cắn môi dựa trên ngực hắn – Tần Viễn Kỳ! Đã qua bao nhiêu canh giờ rồi?!

– Sáu canh giờ.

– Nếu... ta chỉ là nói nếu.

– Ừ.

– Nếu như không có thuốc giải...

Bàn tay to lớn trên đầu nàng nhẹ nhàng đè mái tóc của nàng xuống – Ngủ đi.

– Tần Viễn Kỳ.

– Ngủ đi.

Tần Viễn Kỳ mở mắt đắm chiêu suy nghĩ. Hắn biết rõ nếu không có thuốc giải, hậu quả nhất định nghiêm trọng đến mức nào. Hắn so với ai hết đối với tình trạng của nàng còn lo lắng hơn. Chỉ còn 18 canh giờ, họ chỉ còn 18 canh giờ, hắn nhất định phải tìm mọi cách cứu nàng.

Hắn không cho phép bất cứ chuyện không hay nào xảy ra với nàng, tuyệt đối không cho phép.

” Rầm!!!!”

– Chưa nghĩ ra phương pháp?! Đây là câu trả lời của người đối với ta?!

Lão thái y run rẩy dưới sảnh đường, lão bây giờ quả thực không khác nào ngàn cân treo sợi tóc. Đã trải qua 20 canh giờ, nhưng tình trạng của Hàn tiểu thư lão vẫn không nắm được chút gì. Sức khỏe của tiểu thư trong thời gian này hoàn toàn bình thường, lão thực sự không nắm được một chút thông tin nào về độc tố trong người tiểu thư. Phương pháp cũng hoàn toàn không nghĩ ra, vì không dám cho tiểu thư uống loạn thuốc sẽ xảy đến phản ứng phụ. Lúc đó tính mạng của lão e cũng khó giữ.

Lão run run nói – Vương gia! Lão nô nghĩ... hay là...

– Như thế nào?! – Hắn gầm lên.

Lão thái y lập tức cúi gằm mặt xuống sàn nhà, lắp bắp khai báo – Lão nô nghĩ đợi trải qua 24 canh giờ, khi đó độc được trong người tiểu thư bắt đầu xuất hiện, lúc đó sẽ dễ dàng cho việc chẩn đoán hơn.

– Đợi 24 canh giờ?! Đến lúc đó nếu vẫn không có phương pháp?!

– Cái này... cái này...

– Tần Viễn Kỳ! Người cho thái y lui đi được không?! – Hàn Băng Băng ngồi trong phòng nói vọng ra.

Tần Viễn Kỳ tức giận phát tay ra hiêu cho lão thái y, cũng không thèm nhìn đến lão một giây một khắc nào mà đẩy cửa phòng bước vào. Hắn đi đến bên giường, nhìn nữ nhân xinh đẹp kia trong lòng không khỏi nặng trĩu.

– Người đừng trách ông ấy – Hàn Băng Băng nắm lấy tay áo hắn thấp giọng nói – Có lẽ số kiếp của ta chính là như vậy.

– Đừng nói loạn. – Hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nàng trấn an – Sẽ có cách thôi.

– Tần Viễn Kỳ! – Khuôn mặt long lanh ánh lệ của nàng chôn giấu trong ngực hắn, tiếng nói cũng trở nên nghẹn ngào – Ta thực sự không trách người.

– Băng Nhi...

– Nếu có chuyện gì xảy ra với ta...

Hắn cau mày ngắt lời nàng – Băng Nhi! Điều này ta đã nói bao nhiêu lần...

– Không! Người phải nghe ta nói hết. Người không thể nghe ta nói một lần sao?!

Bàn tay nàng níu chặt lấy áo hắn, ánh lệ trên khóe mắt nàng khiến hắn nghẹn lời không thể từ chối.

– Nếu có chuyện gì xảy ra với ta, liệu người có thể thay ta chiếu cố Liễu Nhi không?!

– Được! – Hắn vui đầu vào hõm cổ nàng, ôm siết thực chặt thân thể nhỏ bé vào lồng ngực như e sợ nàng sẽ vô cớ mà biến mất. – Băng Nhi!

– Tần Viễn Kỳ! – Nàng run run ôm chặt lấy bờ vai hắn, nước mắt trong suốt lưu giữ trên vạt áo hắn, tan ra... – Hứa với ta một chuyện.

– Được.

– Chuyện của người, ta sẽ không hỏi. Nhưng người nhất định phải là người tốt, điều này người nhất định phải hứa với ta.

Nàng thực sự thành tâm ao ước điều này. Bản thân nàng thực sự muốn chính mắt nhìn thấy, chính bản thân mình cảm nhận được. Nhưng nàng không thể.

– Ta hứa với nàng. – Hắn đau lòng đáp ứng nàng, cũng thực sự khẩn cầu – Đừng rời xa ta. Chỉ cần như vậy, bất cứ điều gì ta cũng có thể đáp ứng nàng.

Nàng không đáp lại, vòng tay chỉ ôm chặt lấy hắn. Nàng không cách nào thực hiện mong muốn của hắn. Chỉ còn hai canh giờ, nàng chỉ còn sống duy nhất hai canh giờ.

Hai canh giờ, chỉ còn hai canh giờ nữa Hàn Tinh Đơn sẽ phát độc.

– Tần Viễn Kỳ! Ta tin ngươi – Khung cảnh nàng có thể nhìn thấy nhạt nhòa trong nước mắt. Hàn Băng Băng áp sát vào ngực hắn, cố gắng ghi nhớ cảm giác ấm áp này vào sâu trong tâm trí. Hàng mi cong cong khép lại mặc cho nước mắt chảy xuống, bờ môi xinh đẹp hiện lên một nụ cười mãn nguyện – Ngươi nhất định không được gạt ta.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phát Độc.

Tần Viễn Kỳ đóng lại tập công văn vừa xem, chống tay thờ dài. Tài liệu ghi chép lại từ việc xét nghiệm tử thi từ những nạn nhân của Loạn Độc Y hoàn toàn không có chút manh mối nào về chất độc mà y pha chế. Đặc biệt loại thuốc như y nói đã được cải tiến Hàn Tinh Đơn lại càng không hề có.

Thời gian càng lúc càng gấp gáp, hắn cũng càng lúc càng hoảng loạn.

Minh Vũ nhanh bước chạy vào phòng, bộ dáng hốt hoảng của hắn khiến Tần Viễn Kỳ lo sợ – Nàng thế nào?!

– Vương gia! Xảy ra chuyện rồi. Hàn tiểu thư không rõ vì sao toàn thân đều phát run, còn luôn miệng kêu lạnh. Nha hoàn cùng Liễu Nhi đã đập cho tiểu thư bao nhiêu chăn mền cũng không đủ. – Minh Vũ hấp thu lấy một ngụm khí nói ra giả thiết cuối cùng – Hình như... độc được đã phát tác rồi thưa vương gia.

– Gọi thái y, mau truyền thái y. – Tần Viễn Kỳ sợ hãi xông ra khỏi thư phòng lao đến Huyền Lâm Viện. Hắn xô cửa bước vào tìm đến bên giường. Nữ nhân ấy toàn thân đang co rúm lại cuộn chặt từng tầng lớp lớp chăn bông quanh mình. Thần sắc nàng nhợt nhạt, cánh môi tím tái mím chặt vào nhau tránh cho hàm răng đánh vào nhau, thân mình không ngừng run rẩy.

– Băng Nhi! – Không đợi cho Liễu Nhi hành lễ. Hắn ngồi xuống bên giường vỗ nhẹ bầu má trắng bệch của Hàn Băng Băng, gấp gáp hỏi – Nàng thế nào?!!

Đôi mắt khép hờ của nàng từ từ mở ra, cố gắng nhìn hắn. Bờ môi tím tái mấp máy nói ra từng lời rời rạc – Tần Viễn Kỳ... ta...

– Nàng làm sao?! Thấy đau ở đâu?! Nói cho ta có được không?! – Thanh âm ngắt ngứ nhưng vì quá lạnh nên hai hàm răng của nàng không ngừng va vào nhau, khiến lời nói cũng không thể liên mạch làm Tần Viễn Kỳ hấp tấp hỏi. Trong lòng không ngừng nguyên rủa. Tên Loạn Độc Y đó, y đã ép nàng uống xuân dược, giờ lại đến xuân dược. Y khiến nàng trở nên thế này, Tần Viễn Kỳ đối với tên cuồng độc đó càng thêm ghê tởm ghê tởm.

– Là...nh...l...ạnh...qu...á... – Lạnh đến mức hai hàm răng không ngừng cằm cạp va vào nhau. Chấn cho dù có đập bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ. Con lạnh buốt thấm buốt qua da thịt xuyên thấu đến tận xương tủy. Tựa như nhiệt độ hạ xuống đang cố gắng đem nàng triệt để đông thành đá lạnh.

– Nàng cố gắng chịu đựng một lúc. – Chết tiết! Lão thái y lẽ mề đó khi nào mới đến?!

Ngay lúc đó Minh Vũ đưa lão thái y xông vào. Thái y cầm theo hộp thuốc hấp tấp đến gần Tần Viễn Kỳ kính cẩn – Vương gia! Xin cho phép lão nô chẩn bệnh cho tiểu thư.

– Được! – Hắn nhường chỗ cho lão. Nhưng nhìn động tác của lão khiến hắn không khỏi sốt ruột – Nàng thế nào?

Lão thái y sau khi bắt mạch trên tay Hàn Băng Băng lập tức hoảng sợ quỳ rạp xuống chân hắn, lo sợ nói – Bẩm vương gia! Loại độc được tiểu thư trúng phải rất đặc biệt, nó không giống như độc, nhưng chức năng của nó rất kỳ quái, dường như chủ yếu chính là khiến tiểu thư...

– Nói ngắn gọn đi!! – Tần Viễn Kỳ rít lên. Lòng hắn bây giờ đang nóng như lửa đốt, lão già này trình bày nhiều như vậy sao hắn có thể nghe được?!

Minh Vũ nghe lão thái y trường thuật lại bất chốc toàn thân toát mồ hôi lạnh, âm thầm nuốt khan – Loại dược đó hoàn toàn không khiến tiểu thư đau đớn, cũng không xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng làm tiểu thư chết ngay. Nó sẽ tạo ra một lượng nhiệt thay đổi liên tục thiêu đốt sức lực của tiểu thư cho đến khi nàng kiệt sức mà chết.

Tần độc như vậy.

– Vậy... bây giờ ta phải làm gì?!

– Lão nô nghĩ cách duy nhất hiện tại chính là tìm cách ổn định thân nhiệt cho tiểu thư. Loạn Độc Y nói thuốc này không tạo ra dược tính, chỉ tạo ra luồng nhiệt luân chuyển trong người tiểu thư. Vậy cho đến quy dược tính tan hết tiểu thư sẽ trở về như bình thường. Nhưng từ giờ cho đến lúc đó...

Chỉ e, Hàn Băng Băng sẽ không đủ sức chịu đựng được hành hạ này mà mất mạng.

Tần Viễn Kỳ cắn môi, mắt nhìn nữ nhân đang run rẩy trên giường trong lòng lại càng thêm rối rắm. – Liễu Nhi! Đi lấy thêm chăn lại đây.

– Vâng! – Liễu Nhi cúi đầu nhanh chóng chạy ra ngoài.

– Để thuộc hạ đi giúp muội ấy. – Minh Vũ cũng theo bước chân đi ra khỏi phòng.

– Tần Viễn Kỳ...

– Nàng sẽ không sao cả. – Hân nhẹ nhàng hôn lên vầng trán nàng trấn an, cũng cẩn thận giúp nàng gém lại chăn.

Liễu Nhi cùng Minh Vũ cùng nhau bê một đồng chăn mền dày cộm và cho hân. Tần Viễn Kỳ lấy từng cái đắp lên cho nàng, cũng để Liễu Nhi lui ra ngoài. Nhìn nàng trong lớp chăn bông vẫn không ngừng run rẩy, Tần Viễn Kỳ mím môi tức giận. Hân nhanh chóng cúi nhanh ngoại bào cùng giày chui vào trong chăn bông, cánh tay to lớn vươn ra ôm lấy thân mình vẫn không ngừng run lên của nàng.

– Ngươi...

Hân ôm chặt lấy nàng, cảm nhận làn da nàng bây giờ giá lạnh tựa như băng tuyết. Thời điểm thân thể nàng áp vào ngực hân, khí lạnh từ nàng cũng khiến hân không khỏi run mình – Đừng sợ! Ta không cho phép nàng buông xuôi, cũng không cho phép âm binh đến bắt nàng đi đâu.

Hân Băng Băng khó khăn cười khổ. Ngươi này, sao đến lúc này rồi vẫn còn ngang ngược như vậy. Nếu như định mệnh là nàng thực sự sẽ phải chết, hân có thể giữ lại được nàng sao?!

– Chuyện này, ngươi... không thể... ép buộc được.

– Ta mặc kệ. – Hân bá đạo ôm siết lấy nàng mà ra lệnh – Ta không cho phép nàng chết. Nếu nàng dám cãi lời, ta sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nàng chết rồi hân sẽ phạt nàng kiểu gì cơ chứ?

Hân Băng Băng thờ dãi áp sát vào người hân, cảm nhận được cơn giá rét trong người giảm bớt đi chút ít.

– Đáp ứng ta, đừng bỏ cuộc. – Hân giữ chặt lấy thân thể nàng. Từ lúc gặp nàng đến bây giờ, chưa bao giờ hân cảm thấy nàng mỏng manh như lúc này. Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến khỏi sự bao bọc của hân. Sự bất an dâng lên khiến hân mong muốn có một sự chắc chắn từ nàng – Chỉ cần nàng đáp ứng, sau này ta sẽ đối tốt với nàng. Nàng muốn rời vương phủ đi đâu ta cũng sẽ đưa nàng đi. Bất cứ điều gì nàng muốn ta cũng đều đáp ứng. Băng Nhi! Chỉ cần nàng hứa với ta.

Hân Băng Băng cúi đầu im lặng. Nàng bây giờ, liệu có thể hứa hẹn điều gì chứ?!

– Gật đầu với ta đi.

Nàng không trả lời, chỉ xích lại rúc mình trong ngực hân – Lạnh quá.

Nàng không muốn buông xuôi, cũng sẽ không từ bỏ. Nhưng nàng không thể hứa một điều mà nàng không thể chắc chắn rằng có thể làm được.

Nhiệt độ trên người nàng mỗi lúc một giảm sút, sức lực cũng mỗi lúc một tiêu hao. Tần Viễn Kỳ vẫn như cũ ôm chặt lấy nàng không buông, bàn tay ấm áp của hân xoa nhẹ trên làn da giá lạnh để lấy thêm chút ít độ ấm hiếm hoi. Ngón tay của hân chạm đến môi nàng, cảm nhận dưới ngón tay mình đôi môi ấy đang khẽ run lên. Màu đỏ hồng xinh đẹp thường ngày hân yêu thích đã sớm không còn, thay vào đó là một màu tím tái lạnh lạnh.

Hân vuốt ve môi nàng khẽ thở dài – Môi nàng lạnh quá.

Hân Băng Băng mím môi co người lại. Cái lạnh ập xuống mạnh mẽ khiến nàng bất giác run lên cắn chặt răng như muốn giữ lại chút hơi ấm trong cơ thể. Tần Viễn Kỳ đau lòng cúi đầu xuống, hơi thở nóng ấm của hân theo thế phả lên gương mặt nàng.

– Có thể không?!

Bàn tay lạnh giá của nàng vươn lên ôm lấy gương mặt hân, lôi kéo hân lại gần. Bờ môi cũng áp lên làn môi của hân, hơi thở nóng bỏng phả xuống làn da của nàng mang theo hương thơm của riêng hân.

Hân hôn nàng, cảm nhận được nữ nhân dưới thân ngoan ngoãn tiếp nhận. Bàn thân liền lớn mật nghiêng người nửa úp lên nàng, cái hôn lại càng thêm sâu.

Không rõ là đến bao lâu, chỉ biết đến khi Hân Băng Băng ngừng run rẩy, thân hình nhu thuận dính sát vào người hân. Đôi mắt đẹp nhắm lại vì mệt mỏi mà thiếp đi hân mới từ từ rời khỏi môi nàng...

Nhẹ nhàng lấy ngón trỏ xoa vầng trán đang nhăn lại của nàng. Tần Viễn Kỳ dịu dàng đặt lên đó một nụ hôn. Thần sắc của nàng vẫn còn nhợt nhạt, nhưng hơi thở cũng đã đều đặn trở lại. Nhưng ỗi khi cảm thấy lạnh, thân mình vẫn theo bản năng mà rúc vào lòng hân, dụi đầu trên ngực hân...

Cơn lạnh giá này đã hành hạ nàng suốt mấy canh giờ, quả thực là đã làm nàng mệt chết. Tuy bây giờ nàng đã yên ổn ngủ nhưng hân vẫn chưa hề vui bót lo lắng. Hân Tinh Đơn, đã hết hiệu lực chưa?!

Tần Viễn Kỳ ôm lấy thân thể nàng, nhìn thần sắc của nàng trong lúc ngủ thỉnh thoảng vẫn khó chịu hơn hẳn lại, bàn tay trên ngực hắn run lên khe khẽ, kháng nghị trong mộng...- Lạnh quá...

– Không có việc gì – Hắn khẽ thì thầm bên tai nàng. Nhìn nàng thế này, từng giây từng khắc chịu đựng sự tra tấn. Hắn một chút cũng không đành lòng một khắc cũng khoanh bình tâm. Nhưng ngoài việc ôm lấy nàng cố gắng sưởi ấm cho thân thể lạnh giá của nàng, hắn thực không biết có thể làm gì nữa.

Áp má mình lên trán nàng, Tần Viễn Kỳ khẽ thở dài. Lén lút cử động tay trái đã sớm đã tê buốt, dù vậy vẫn nhất định muốn giữ chặt nàng.

Ông trời! Nếu thực sự có phép màu, xin hãy ban phép màu cho nữ nhân trong lòng của hắn. Nàng xứng đáng được nhận điều đó. Hắn thực sự không muốn nàng chết.

Chỉ cần nàng có thể tiếp tục sống, cho dù ông trời có bắt hắn phải trả giá đắt đến mấy, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Phát Độc (Hạ)

Đêm qua đi, thân thể Hàn Băng Băng dần dần dường như xảy ra sự biến đổi. Giá rét qua đi, cơn lạnh giảm bớt nhưng toàn thân tất thảy trên người nàng xuất hiện sự nhức nhối tựa như có trăm ngàn con kiến đang bò quanh. Sự khó chịu trên thân thể khiến nàng bất giác siết chặt ngực áo của Tần Viễn Kỳ, khẽ rên một tiếng.

– Băng Nhi?! – Tần Viễn Kỳ giật mình ngồi dậy – Nàng sao thế?!

Hàn Băng Băng nghiến chặt răng, cố gắng bật ra vài chữ – Đau... ta đau...

– Đau?! – Hắn hoảng hốt giữ lấy người nàng, cuống quýt hỏi – Nàng đau ở đâu?!

Hàn Tinh Đơn không phải sẽ không khiến nàng đau đớn sao?!

Ngón tay trắng bệch của nàng siết chặt lấy ga giường, cảm giác trên thân mình mỗi lúc càng thêm khó chịu. Trăm ngàn con kiến bò trên người nàng dường như chúng đang biến đổi, chúng đang cắn nàng.

– Tần Viễn Kỳ... toàn thân ta...

Nàng cắn chặt cánh môi tím tái, hàng chân mày cau chặt lại vì thống khổ. Nhịp thở hỗn loạn chạy đua với sự sống cùng những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán thanh tú quả nhiên đem nam nhân bên cạnh sợ hãi nhảy xuống giường. Hắn lao nhanh ra cửa thét lớn. – Thái y! Thái y đâu?!

Lão thái y nhanh chóng được đưa đến. Đằng sau còn có Liễu Nhi, Minh Vũ cùng một đám gia nô đều bản thân không hiểu rõ sự tình. Vương gia không phải là đang giúp Hàn tiểu thư trị độc sao?! Chẳng lẽ độc tính trong người tiểu thư lại biến đổi rồi?!

– Vương gia! Tiểu thư lại có chuyện gì sao?! – Minh Vũ nhìn vẻ mặt khẩn hoảng của chủ tử cũng không khỏi bồn chồn lo lắng.

– Nàng...

– AAAAA.....

Một tiếng kêu thảm thiết cắt ngang câu trả lời của hắn. Tần Viễn Kỳ kinh hoàng chạy vào phòng. Chấn gối trên giường sớm đã rơi xuống sàn nhà, trên chiếc giường cảm chỉ có Hàn Băng Băng nằm run rẩy không ngừng, bờ môi đỏ mọng đã bị cắn đến mức sưng đỏ, ngón tay trắng bệch bấu chặt lấy giường đệm như cố gắng phát tiết sự đau đớn trong thân thể.

– Băng Nhi! – Tần Viễn Kỳ hét hoảng – Nàng sao vậy?!

– Ta nóng... ta nóng quá...

Hàn Băng Băng ôm lấy cổ mình, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống. Đàn kiến trên người nàng lũ lượt biến đổi. Chúng dường như đốt cháy lên vô vàn những ngọn lửa nhỏ rồi từ từ tích tụ. Từng chút lớn lên, từng chút găm nhăm thân thể nàng.

– Tiểu thư... – Liễu Nhi bị Minh Vũ giữ chặt lại bên cạnh. Nàng nhìn chủ tử tựa như đang phải chịu đựng một loại khổ hình tra tấn. Bộ dáng đau đớn đến mức chết đi sống lại kia làm người nhìn cũng không khỏi khiếp sợ.

Thái y không dám chậm trễ lập tức ngồi xuống bắt mạch cho Hàn Băng Băng. Đột nhiên lão hoảng hốt dừng lại, trợn mắt không dám tin vào điều mà lão vừa nghiệm được. Loạn Độc Y kia rốt cuộc là ma quỷ phương nào?! Sao có thể chế ra một loại độc tàn độc đến như vậy?!

– Nàng thế nào?! – Động thái bất thường của lão thái y làm Tần Viễn Kỳ không khỏi sốt sắng. Tim hắn run lên lo sợ, sắc mặt anh tuấn cũng tái nhợt đi.

Lão thái y quỳ rạp xuống dưới chân hắn, dập đầu tạ tội – Xin vương gia lượng thứ! Lão thân tàn hèn sức mọn. Độc dược trong người tiểu thư đang biến đổi liên tục, chân khí cũng vì thế mà hỗn loạn không bình ổn được. Lão thân thực sự... lực bất tòng tâm.

– Câm miệng!! – Tần Viễn Kỳ lời cô áo của lão thái y xóc lên, tức giận gầm thét – Bỏ vương ra lệnh cho người chần lại. Nếu không đúng bỏ vương sẽ để toàn gia của người xuống âm ti dọn đường cho Băng Nhi.

– Bẩm... bẩm vương gia... – Giọng nói của lão lấp bắp không dám chọc giận nam nhân trước mặt – Lão thân cho dù có ăn trăm lá gan cũng không dám đặt điều. Mạch tượng của tiểu thư hiện tại rất loạn, chân khí cũng đảo lộn. Độc dược trong người tiểu thư đang biến chuyển thành vô văn hóa khí, liên tục tăng cao. Không lâu sau hòa khí dâng cao lưu truyền nhanh chóng trong huyết mạch, nó sẽ đem tiểu thư thiêu sống.

– Loạn ngôn!! – Hắn vung tay hất lão xuống đất. Thân già của lão thái y không chịu nổi lực đẩy liên loạn choạng như sắp đổ. May sao có Liễu Nhi cũng Minh Vũ đứng sau đỡ lấy lão. Nếu không e rằng lão thực sự phải đến gặp lão thái bà rồi.

Tần Viễn Kỳ ngồi xuống bên giường, bàn tay của hắn nắm lấy tay nàng. Nhiệt độ trên bàn tay hắn tựa như hỏa khí thiêu cháy da thịt trên người, Hàn Băng Băng lập tức tựa như phải bỏng mà giật lại co rút thân thể về sau – Buông ta ra...

– Băng Nhi...

Lão thái y chưa kịp đứng vững đã vội vã ngăn lại – Vương gia! Người vào lúc này trăm vạn lần cũng không được chạm vào Hàn tiểu thư. Điều đó vào thời điểm này không khác nào đổ dầu vào lửa. Hỏa khí trên người tiểu thư sẽ hòa vào nhiệt độ của vương gia mà bộc phát dữ dội khiến tiến trình này càng trở nên hung hãn. Tiểu thư sẽ mất mạng.

Nếu chạm vào nàng, chính hắn sẽ hại chết nàng sao?!

– Hừ... – Hàn Băng Băng cắn môi đau đớn, mồ hôi cũng vì thế mà lã lợt rơi xuống. Đột nhiên một lượng nhiệt ập xuống khiến nàng không thể không thét lên – A..

Chẳng lẽ hắn cứ như vậy nhìn nàng chết dần chết mòn sao?!

– Tiểu thư... – Liễu Nhi khụy xuống nức nở bên cạnh Minh Vũ. Nàng không thể nhìn nổi nữa rồi,

Minh Vũ đỡ lấy nàng, mắt nhìn vào người con gái đang cố gắng giành giật vật lộn với sự sống từng giây từng khắc. Nhìn nàng bị tra tấn trong đống tính như vậy, bản thân hắn là nam nhân trái qua biết bao khổ cực vì luyện công nhiệm vụ cũng không khỏi nín thở.

Tần Viễn Kỳ chùng gồi xuống quỳ bên giường nàng. Hắn lúc này ngoài nhìn ra, còn có thể làm được gì?!

Hắn không làm được gì, không làm được gì cả. Nàng trước mặt đau đớn như thế, trái tim hắn cũng theo đó mà có hàng ngàn hàng vạn mũi kim lần lượt xuyên thấu. Hắn luôn nói rằng sẽ cứu nàng, nhưng lúc này hắn làm được gì?! Chẳng lẽ chỉ có thể nhìn nàng cùng sự sống lần lượt chết đi trước mặt hắn?!

Hắn... vô dụng đến vậy sao?!

– Viễn Kỳ... – Hàn Băng Băng thều thào gọi lên tên hắn, ánh mắt lu mờ tìm kiếm một chút bóng dáng của hắn. Tất thấy những gì nàng nhìn thấy chỉ có một màu trắng xóa, sự sợ hãi cũng từ đó mà đến. Đột nhiên một vòng lửa ập xuống người nàng, Hàn Băng Băng kêu thét lên – Viễn Kỳ! Tần Viễn Kỳ...

– Ta ở nơi này – Hắn ngồi sát bên giường đáp lại, sắc mặt trắng bệch vì hốt hoảng – Ta ở ngay bên cạnh nàng.

Sự đau đớn gặm nhấm sức lực của nàng đến cạn kiệt, hàng mi nàng thấm đẫm nước mắt – Viễn Kỳ! giết ta... giết ta đi...

– Không!! – Hắn kinh hoàng thốt lên – Nàng không được chết, ta không cho phép nàng chết.

– Làm ơn... – Nàng thực sự chịu đựng không nổi nữa rồi. Liệt hỏa lan tràn toàn bộ mạch máu, tất thấy như muốn đem toàn bộ huyết mạch của nàng đốt cạn – Giết ta...

– Sẽ không sao...

– Ta xin người, ta van cầu người! Hãy một kiếm mà giết ta đi... – Nàng muốn giải thoát, nàng muốn thoát khỏi sự tra tấn này.

– Tiểu thư...

– Ta không được rồi... – Hàn Băng Băng òa khóc. Vòng vây của trận hỏa luân cuốn lấy thân thể nàng, từng đợt từng đợt như muốn lôi kéo linh hồn của nàng ra khỏi thân thể. Một lần lại thêm một lần, lần sau lại dữ dội như lần trước. Mỗi lần nàng đều cầu xin mình sẽ chết đi, linh hồn hãy bay đi. Nhưng chúng dường như muốn khiêu khích sức lực của nàng, linh hồn của nàng cho dù yếu ớt đến mức nào vẫn ngự trị bên trong thân thể, từng đợt

hứng chịu giày xé.

Nàng cắn chặt môi đến mức bật máu, lời nói trong tiếng nức nở vỡ vụn.

– Viễn Kỳ!! Ta... không muốn sống nữa...

– Băng Nhi! – Hấn không dám chạm vào nàng, chỉ còn biết dùng lời nói thành khẩn trấn an níu kéo ý thức của nàng trở lại – Nàng phải sống! Chúng ta còn nhiều việc chưa làm...

– Ta không cần – Nàng gào lên – Ta không cần nó.

Hình ảnh nàng gãy dựa của nàng in đậm trong mắt Tần Viễn Kỳ. Trong đầu hấn đột nhiên tái hiện lại cảnh những nạn nhân trong những vụ trúng độc thủ. Cái chết rất thảm thiết khiến hấn ngừng hô hấp, hô lớn bên giường nàng – Hấn Băng Băng! Nàng phải sống để thoát khỏi ta, nàng còn phải sống để chống lại ta. Nếu nàng không nghe theo lệnh ta, bổn vương sẽ giam giữ nàng suốt đời.

Nhìn nước mắt lăn dài trên gương mặt nàng, tim hấn thắt lại, một cổ khí tức dâng tràn nén lại ở ngực. Hấn bắt lực quỳ xuống bên giường, lời nói cũng khàn đi – Băng Nhi! Nàng không phải muốn rời khỏi vương phủ sao?! Chỉ cần nàng qua khỏi, ta sẽ thực hiện lời hứa với nàng. Bất cứ điều gì nàng muốn, ta đều đáp ứng nàng vô điều kiện.

Hấn Băng Băng thờ dốc, ánh mắt nhạt nhòa trong quần sáng và nước mắt. Lời nói khàn hoảnh của hấn vang lên bên tai, từng chữ truyền vào tai nàng, cũng khiến lệ nóng dâng lên.

”Nó sẽ như ngọn lửa vắt kiệt sức lực của người cho đến chết.”

– Loạn Độc Y...

Nàng nghiêng rặng thốt lên, liều mạng hít vào một hơi thật sâu, rút toàn bộ sức lực vùng mình ngã xuống giường. Xô mọi người ra lao về phía cửa, đôi tay thoát nhanh ngoai bào trên người, thân hình nhỏ bé hòa vào mảng sân trắng xóa.

– Băng Nhi! – Tần Viễn Kỳ chạy theo nàng ra cửa. Nhìn nàng ngã nhào xuống đất, hấn kinh hoảng toan bước đến thì cảm nhận không gian xung quanh mãnh liệt rung động.

Chân mày của Hấn Băng Băng sa sát vào nhau. Nàng cắn chặt môi dưới, ngón tay bấu chặt xuống lớp tuyết dày trong hơi thở dồn dập. Không gian xung quanh bất ngờ lay động, tất thảy tựa như rung chuyển mạnh mẽ. Làn tuyết xung quanh nàng cũng bắt đầu chuyển động, cuộn lên thành những con lốc điên cuồng ôm lấy cơ thể nàng, từng đợt từng đợt áp xuống.

Tần Viễn Kỳ đứng trên hiên chứng kiến cảnh tượng trước mặt không khỏi kinh hoàng – Đây là cái gì?!

– Là năng lực của tiểu thư. – Minh Vũ từ tốn giải thích. Thứ năng lực siêu phàm này hấn đã từng được lĩnh giáo qua, dư âm để lại chính là vết thương còn chưa lành lại trên cánh tay hấn.

– Ngoai năng?! – Tần Viễn Kỳ khẽ lắc đầu. Hấn chưa từng nghe nói qua loại năng lực này bao giờ. Nhìn những bờ sóng to lớn cuộn lên như những con bạo long, điên cuồng chuyển động xung quanh thân thể nữ nhân chỉ mặc một kiện trung y màu trắng mỏng manh kia. Hấn bất giác hỏi – Liễu Nhi! Băng Nhi có khả năng này khi nào?!

– Nô tì... nô tì cũng không rõ. – Đây cũng là lần đầu tiên nàng được chứng kiến mà.

Lão thái y đứng bên cửa nhìn ra, chứng kiến cảnh tượng ngàn năm khó thấy này cũng không khỏi cảm thán. Vị tiểu nữ nhân mà vương gia để mắt đến quả nhiên không giống người thường.

Tần Viễn Kỳ chỉ chăm chú vào bóng người nhỏ bé trong bão tuyết cuồng phong. Vạt áo mỏng manh của nàng cuộn lên, mái tóc đen dài bay tán loạn, từng dải lụa khổng lồ vẫn không ngừng vây quanh thân thể nàng. Sự rét buốt của gió tuyết lướt qua má hấn, khiến hấn trong giây phút dờ dẩn dâng lên hi vọng.

Nàng có thể qua không?!

Sóng tuyết ồ ạt theo thời gian dâng lên cũng mỗi lúc một nhẹ, sức lực cũng càng lúc càng yếu đi. Hòa khí trong thân thể Hấn Băng Băng cũng dần dần dập tắt. Nàng sức tàn lực kiệt gọi mở cặp mắt trần ngập sương mù, nhìn thấy cảnh vật xung quanh phút chốc méo mó chao đảo rồi lộn vòng. Một con đau nhói dấy lên nơi lồng ngực, thứ chất lỏng ấm ướt ngọt ngào trào dâng lên yết hầu...

Nàng phun ra một ngụm máu đỏ tươi, thân hình thanh mảnh ngã xuống tựa như búp bê vãi gục trên nền tuyết trắng còn vương lại một bông hoa đỏ xinh đẹp.

– Băng Nhi. – Tần Viễn Kỳ cấp tốc lao tới, nhanh tay đỡ lấy thân mình yếu ớt của nàng. Hàng mi của nàng nhắm nghiền, đôi tay thon dài buông thõng. Dung nhan chìm xuống nhẹ nhàng tựa như đang sa vào một giấc ngủ, giấc ngủ triền miên mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Không tỉnh?!

Trái tim của hắn run lên, cánh tay ôm chặt lấy thân thể nàng lay động – Băng Nhi! Tỉnh lại, tỉnh lại cho ta.

Nàng không hề phản ứng càng khiến hắn rối loạn, thần sắc cũng chìm xuống càng làm hắn hoảng sợ. Hắn vội vã nâng thân mình của nàng lên, nghiêng đầu áp tai lên lồng ngực nàng cố gắng lắng nghe. Cảm nhận được trái tim của nàng vẫn còn đập, tuần hoàn của hắn lập tức giãn ra. Nhưng gần như ngay lập tức sa sầm lại.

Trái tim nàng vẫn đập, nhưng rất yếu. Thậm chí có hướng càng ngày càng chậm lại, rất yếu ớt, yếu ớt đến mức tựa hồ khó có thể nghe được. Nhiệt độ trên thân thể cũng dần dần lạnh giá.

– Không được! – Hắn kéo nàng gần sát vào mình, lăm bắm không rõ – Băng Nhi! Mở mắt nhìn ta. Cầu xin nàng, chỉ một chút thôi cũng được.

Toàn bộ những người khác đứng trên bậc thềm còn có Liễu Nhi cùng Minh Vũ đồng loạt đều nín thở. Tất cả đều không dám kinh động đến thời khắc này, tim họ giống nhau như đang bị treo trên sợi chỉ mong manh, căng thẳng chờ đợi điều được gọi là kỳ tích trong truyền thuyết từ người con gái ấy.

– Băng Nhi! Tỉnh lại đi.

Nhưng nàng ấy vẫn buống bình chìm sâu vào giấc ngủ, mặc cho nam nhân kia đặt môi hôn nhẹ lên trán nàng. Nàng vẫn không tỉnh.

Tần Viễn Kỳ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, lưu luyến hôn xuống lòng bàn tay mềm mại, đem nó áp sát vào má mình. Hắn ghé sát bờ môi bên cạnh vành tai nàng không ngừng thì thầm, van xin nàng tỉnh lại. Trên gò má của nàng chợt tiếp nhận một giọt nước trong suốt... lăn xuống...

– Nàng đừng làm ta sợ. Băng Nhi... vạn lần đừng rời bỏ ta.

Gió lạnh vô tình thổi bay vạt áo của hai người, hắn ôm lấy thân thể mong manh của nàng, nâng niu bảo vệ. Mỗi động tác đều hết sức nhẹ nhàng, hết sức ôn nhu. Nhưng vẫn không khống chế được sự run rẩy của đôi tay, sợ rằng chỉ cần hắn mạnh tay một chút... người con gái ấy sẽ giống như màn băng mỏng mà vỡ nát.

Hắn ôm nàng trong tay, cảm nhận sự hiện hữu của nàng trong tuyệt vọng.

Thanh âm của hắn vẫn không ngừng nhẹ nhàng phát ra bên cạnh nàng, thiết tha biết mấy, thần khẩn biết bao. Nhưng nàng vẫn ngủ, dường như bỏ ngoài tai tất cả những lời gọi thống thiết chân thành của hắn.

Hắn ngấm nhìn dung nhan thiếu nữ trong lòng mình, đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền, nhịp tim không còn đập, hơi thở cũng đã không còn hiện hữu. Nhưng nàng vẫn đẹp, tựa như một tiên nữ đang du ngoạn trong giấc mộng ngàn năm... mãi mãi không thể nào thức tỉnh.

– Nữ nhân cứng đầu... – Tần Viễn Kỳ mỉm cười dịu dàng, cũng cảm thấy rõ ràng khóe mắt của hắn đã ướt từ khi nào. Vòng tay của hắn ôm nàng càng chặt hơn. Hắn ghé sát bên bờ má của nàng, thanh âm thốt lên trầm khàn thấm đượm thể lương – Tại sao đến lúc này nàng vẫn còn buống bình như vậy?!

Nước mắt của Liễu Nhi lù lút rơi xuống, không ngăn được tiếng nấc dâng lên tại bờ môi. Nàng khụy xuống, thân thể suy nhược mặc cho Minh Vũ đỡ lấy san sẻ cùng nàng nỗi đau thương.

– Tiểu thư đã hứa với nô tì sẽ không rời đi, sao có thể rời bỏ nô tì như vậy?! – Liễu Nhi gào khóc, tiếng khóc bi thương thấm thiết dâng tràn trong không gian – Tại sao không đưa em đi cùng?! Tiểu thư...

Minh Vũ ôm chặt thân hình gục ngã của nàng, cố gắng xoa dịu sự đau khổ của Liễu Nhi. Tâm trí hắn hiện giờ cũng trống rỗng, một khoảng trống rất lớn như đã bị ai đó tàn bạo cướp đi. Nữ nhân ấy, người con gái đầu tiên hắn đem lòng cảm mến đã bị cái chết cướp mất.

Còn người nam nhân quyền thế ngút trời kia, lúc này bao nhiêu tự tin cùng kiên định đều sụp đổ. Hắn ghé sát bên cạnh nàng, run rẩy ôm lấy thân thể nhỏ bé còn giữ lại cái lạnh của băng tuyết, không ngừng thì thầm – Ta xin lỗi, là lỗi của ta... tất cả là tại ta.

Hình ảnh của nàng ào ạt như lũ ập về, mang theo biết bao sự hối hận muộn màng.

Nếu ngày ấy hắn không giữ nàng lại. Nếu hắn không lôi nàng vào âm mưu của mình, nếu hắn không ép buộc nàng quá đáng như vậy, nếu hắn thả nàng đi, nếu hắn bảo vệ nàng kỹ hơn, nếu hắn không vì một phút mất lý trí mà vuột mất nàng, nếu nàng không gặp hắn...

Nàng sẽ không phải chết...

Thiếu nữ này xuất hiện trong đời hắn giống như một món quà của định mệnh. Là chính hắn không biết trân trọng, là hắn không biết bảo vệ, là hắn không biết nắm giữ lấy, là tại hắn yêu nàng mà vẫn kiêu ngạo không chịu thừa nhận...

Đề bây giờ đến cơ hội được nghe thấy tiếng nói của nàng cũng không còn nữa...

– Ta xin lỗi...

Hắn đã hại chết nàng rồi.

Hắn năm lần bảy lượt kiên quyết giữ lấy nàng bên mình, áp chế cường ép nàng bao nhiêu lần. Nhưng dù hắn có cố gắng bao nhiêu, có giữ chặt đến mức nào... nàng cũng không thuộc về hắn.

Nàng vẫn vô tình như vậy mà rời bỏ hắn.

Gió tuyết hiu quạnh, vạt áo bạch y của nàng giống như tan ra trong không gian, hòa vào làn tuyết trắng hư hư thực thực... mờ ảo trong gió rét.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thân Nhân.

Bóng đen bao trùm không chút tia sáng, bóng dáng bạch y thanh thoát của nữ nhân lại trở nên vô cùng nổi bật. Nàng vươn tay tìm kiếm con đường để đi, nhưng trước mắt chỉ là một mảng tối đen, có điểm gì đó hư hư thực thực không thể xác định rõ.

– Tôi quá...

Bóng đen trước mắt bỗng nhiên lơ lửng không thể nhìn rõ, hình ảnh mờ ảo của ai đó hiện lên trước mắt nàng. Nàng nhìn nét mặt của người ấy, bắt gặp sùng sốt. Tuấn nhan tiêu sái như vậy, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm chứa bi thương vô hạn, le lói nơi ánh mắt đượm buồn ấy lóe lên một tia sáng lấp lánh như một viên pha lê sắp rơi xuống.

– Là người sao?!

Cánh tay nàng bắt gặp đưa lên, chậm chậm vươn đến như muốn lau đi giọt lệ trong suốt đó, cũng muốn chạm vào khuôn mặt tuấn tú ấy. Nhưng ngón tay thanh mảnh của nàng lại đi xuyên qua bóng hình của hắn.

Nàng hốt hoảng thu tay trở về. Gương mặt của hắn mờ ảo như khói sương, mông lung nhạt nhòa rồi từ từ biến mất trước mắt nàng. Hàn Băng Băng hốt hoảng tiến lên như muốn giữ lại chút ít hình ảnh của hắn, nhưng quang cảnh xung quanh nàng đột nhiên bùng sáng, cũng đem bóng hình của hắn tiêu biến không còn sót lại.

Hàn Băng Băng ngơ ngác nhìn về phía hình ảnh đã bị ánh sáng xâm chiếm ấy, nàng kinh ngạc cảm nhận mọi thứ xung quanh mình. Đây rốt cuộc là nơi nào?!

Sao lại có thể đẹp như vậy?!

Một cánh đồng hoa muôn sắc cùng hàng trăm con bướm xinh đẹp đang dập dờn quanh nàng. Cùng nhảy múa trên vườn hoa thơm ngát cùng khung cảnh đẹp đẽ như chốn thần tiên.

Đây là thiên đường sao?!

– Chào mừng người đã đến đây!

Đồng tử của nàng nhỏ lại, nhũn nhũn suy nghĩ một chút rồi lập tức giãn ra. Trong lời nói còn mang theo chút âm điệu đùa cợt – Hóa ra địa ngục của ngài lại đẹp như vậy.

Quả thực xứng với câu ví bông lai tiên cảnh. Vậy ra những giả định về địa ngục từ trước đến nay đều là sai cả rồi.

– Nhân loại các người chưa ai đến được địa ngục mà kể lại hình ảnh ở nơi này, chính vì thế mới tưởng tượng vô số. – Lão Diêm Vương bực bội hừ lạnh một tiếng – Địa ngục của ta chia thành 18 tầng là có thật, nhưng đây là tầng đầu tiên của địa ngục. Phân loại linh hồn theo từng tầng cũng phải xem xét cuộc sống cách ứng xử của họ khi còn sống như thế nào. Nếu người hiếu kỳ đối với những giả định của nhân gian, ta có thể đưa người đi tham quan tầng thứ 18 để mở rộng tầm mắt.

Nơi ấy vong hồn đều là tội nghiệt thiên cô, ác tâm vô đạo. Tội trạng nơi trần thế cũng nhiều không thể đếm xuê. Cực hình ở tầng 18 cũng không khỏi ghê rợn đến mức khiến người ta phát run.

– Thôi không cần ngài bật tâm như vậy. – Hàn Băng Băng mỉm cười – Đến âm phủ ngài có thể sắp xếp cho ta ở tầng đầu tiên. Quả thực khiến tiểu nữ cảm thấy vinh hạnh.

Tiếng cười lớn vui vẻ của lão Diêm Vương trải rộng phong cảnh hữu tình vô cùng sáng khoái. Nhưng lại có phần không hợp chút nào. Nàng nhìn xung quanh, ngón tay bứt lấy một đóa hoa bên cạnh khẽ ngửi hương thơm. Mùi hương ngan ngát của đóa hoa kỳ lạ này cũng không khỏi khiến nàng mỉm cười – Nếu ai cũng biết đây là nơi an nghỉ sau khi chết thì có lẽ không ai sợ cái chết cả.

– Con người các người lúc sống nếu biết tích đức, biết sống thuận với lòng lương thiện của mình thì ắt sẽ được ở nơi đây. – Tiếc rằng không mấy ai biết

được điều đó. Chỉ là nếu tội lỗi được xếp xuống dưới cũng không đến mức đau khổ, sau khi khai thông ý thức thì cũng có thể đầu thai chuyển kiếp.

– Diêm Vương! Vậy là ta chết rồi phải không?!

– Cũng có thể nói là như vậy! – Lão Diêm Vương nhận định, trong lời nói dường như mang theo một chút nuối tiếc. Chẳng lẽ thiên mệnh của tiểu nữ nhân này với kẻ đó, cho dù thế nào đi nữa vẫn là sinh ly tử biệt, một sinh một tử.

Nhưng dù sao cũng đã đến nơi này, lão cũng không đắn đo mà nhắc nhở nào – Cha mẹ của ngươi cũng ở nơi này!

– Thật sự?! – Sắc mặt của Hàn Băng Băng thoáng chốc rạng rỡ. Được ở nơi này, ắt lúc còn trên nhân thế họ là một đôi phu thê tốt bụng, sống có tình có nghĩa.

– Ngươi cứ tự mình xem đi.

Nàng hào hứng bước chân đi vào cánh đồng, cố gắng tìm kiếm hình ảnh mà mình quen biết. Hình bóng một nam một nữ đứng cùng nhau phía xa, nam nhân cao lớn vận một bộ bạch y trắng muốt, bóng lưng tiêu sái anh tuấn tựa như không thuộc về nơi trần thế. Nữ nhân yếu điệu đứng bên cạnh dựa người vào người bên cạnh, cảnh sắc bình yên tuyệt mỹ đến mức khiến người ta thờ dài cảm thán.

Người thiếu phụ dường như cảm nhận được ánh nhìn của nàng liền nhẹ nhàng quay đầu lại. Thời điểm nhìn thấy nàng, ánh mắt của vị nữ nhân ấy sáng lên, xúc động đến mức đôi môi run rẩy bật lên tiếng.

– Băng Nhi...

Nam nhân đứng bên cạnh cũng chậm chậm quay đầu lại, ánh nhìn ngạc nhiên thoáng trôi qua, chân mày của y nhíu lại vì khó tin – Sao con lại ở đây?!

Hàn Băng Băng cười bất đắc dĩ – Có lẽ là con chết rồi.

– Chết?! – Hàn Thiên nét mặt đen kịt, ánh mắt tối tăm tức giận nhìn bóng đen phía sau con gái y. Toàn thân y tỏa ra thứ khí chất lạnh băng vốn có, giọng điệu hồ nghi xen lẫn tức giận chiếu thẳng đến vàng đen đó – Tại sao?!

Con gái của y chỉ mới 17 tuổi. Chết?! Đùa sao?! Lão Diêm Vương này đem linh hồn hai đứa bé quay trở lại như cũ, cuối cùng lại để đứa con gái của y chưa sống được bao nhiêu lâu thì đã xuống đây?! Đây là cái kiểu công việc xử lý thế nào?! Sao lại có thể hết lần này đến lần khác xảy ra sai sót như vậy chứ?!

– Con bị trúng độc.

Diệp Y Vân thoáng nức nở dựa vào vai phu quân thấp tiếng nghẹn ngào – Hàn lang! Con gái chúng ta sao lại mệnh khổ như vậy?!

Nàng nhìn mẹ mình đau lòng như vậy bản thân cũng cảm thấy chút áy náy. Quay về thân xác chưa được bao lâu thì đã đến đây gặp thân nhân. Quả thực là có chút thông cảm.

– Vân Nhi! Nàng đừng quá đau lòng. Con chúng ta nói có lẽ, vậy chắc là vẫn còn cơ hội để quay lại – Hàn Thiên dịu dàng ôm lấy bờ vai đang run lên của thê tử, sự đau lòng cùng bức tức trộn lẫn khiến y không thể không lạnh lùng nguyên rủa lão Diêm Vương vô tích sự kia trong bụng.

Diêm Vương bị ánh mắt của Hàn Thiên nhìn trừng trừng cũng khẽ chột dạ, lập tức thanh minh – Chuyện này hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của ta. Các ngươi không cần phải quá lo lắng.

Diệp Y Vân liền lấy lại chút bình tĩnh. Nàng bước lại gần ôm lấy con gái, ngón tay ngọc ngac chạm vào khuôn mặt mà nàng mong nhớ không khỏi thờ dài nhẹ nhõm – Con gái ngoan của ta vẫn chưa chết. Vậy thì thực tốt.

Hàn Băng Băng vòng tay ôm lấy mẹ mình, vô thức rúc mặt trên bờ vai thon thả của mẫu thân. Bản thân cũng cảm thấy có chút tội thân khiến cho sống mũi cay nồng, cánh tay cũng siết chặt hơn. Thân thể không hiểu vì sao xảy ra chấn động, dần thu nhỏ lại.

– Cái...

Diệp Y Vân liền buông nàng ra, Hàn Thiên mở lớn mắt nhìn cô bé trong tay thê tử.

– Hahaha!! Có hay không?! – Lão Diêm Vương cười lớn – Tầng thứ nhất của Âm phủ, Băng Băng a đầu, thấy thế nào hả.

– Thấy thế nào?! – Hàn Băng Băng nhú mày nhìn lão, bàn tay nhỏ bé bụ bẫm xòe ra rồi nắm lại. Nàng đáng thương nhìn mỹ nhân trước mắt là mẹ nàng bây giờ đối với nàng đã cao vút kia, thờ thề – Con bây giờ giống gì hả mẹ?!

– Ó... chuyện này... – Diệp Y Vân lúng túng ngồi xuống, vuốt tóc tiểu nha đầu mới đây giờ đã thấp đến thắt lưng nàng. Khuôn mặt bụ bẫm khả ái khiến người ta muốn yêu thương. Nàng cũng cảm thấy ngọt ngào trong lòng mà mỉm cười – Giống một hải tử.

– Hải tử?! – Hàn Băng Băng cau chân mày thanh tú, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại. Ngược mắt nhìn phụ thân nàng dường như đang nén nụ cười, nét mặt nàng càng nhăn hơn – Con bây giờ giống bao nhiêu tuổi?!

Hàn Thiên nhìn ánh mắt khó chịu là nguyên bản sao của mình không khỏi ho một tiếng – Ừm... mười tuổi.

Mười tuổi?!

Nàng bây giờ trở thành đứa bé mười tuổi?!

Đừng có đùa!!!!!!!!!!!!!!

– Lão Diêm Vương! Thế này là thế nào?!

– Nơi này của ta tùy vào chính người mà thay đổi hình dạng. Lưu động từ lúc người sinh ra đến tuổi thực của người – Tiếng cười của lão Diêm Vương càng lớn hơn – Người vừa này mới này sinh tính ý lại có phải không hả?!

Hàn Băng Băng mím chặt môi. Quả thực là nàng có này sinh tính ý lại thật.

– Giờ không phải là lúc nói chuyện đó. – Hàn Thiên thở dài bước lại gần hai mẹ con – Chắc phải có cách để con quay lại trần thế phải không?!

– Điều này cũng tùy ý nàng ấy. Thời điểm muốn quay trở về, ắt sẽ có thể quay về thôi.

– Thực tốt! – Diệp Y Vân nghe qua vui sướng ra mặt, lập tức cầm lấy tay nữ nhi cười âu yếm. Mặc kệ phu quân của nàng đứng bên cạnh hình như phát hiện trong đầu nàng đang nghĩ cái gì mà cau mày thực chặt. Nàng nựng hai bầu má bụ bẫm của con gái – Vậy con ở lại đây với chúng ta một thời gian nhé!

– Không thể được!

Hàn Băng Băng còn chưa kịp gạt đầu thì một câu phủ quyết đó vang lên. Nàng ngược mặt lên nhìn nam nhân cao lớn nghiêm nghị kia đang nhìn mình vô cùng không hài lòng nhìn hai mẹ con. Nàng không thể không thấp giọng – Cha không muốn con ở đây sao?!

Vốn dĩ bình thường câu nói cùng biểu hiện này có bao nhiêu quyết tâm cùng mềm mại, lúc này trong thân hình một hải tử mười tuổi, thực chẳng khác nào làm nũng. Hàn Thiên không khỏi mềm lòng, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc trên gương mặt cũng vui đi không ít – Con không nên ở nơi này. Nơi này dù có đẹp đến mấy, cũng là âm phủ.

Được đà lấn tới, giọng nói của nàng càng thêm đáng thương – Con chỉ ở đây một thời gian thôi.

– Băng Nhi! – Y thở dài ngồi xuống trước mặt con – Nơi này không phải cuộc sống của con.

Hàn Băng Băng cắn cắn môi dưới, thu chân đứng phía sau lưng Diệp Y Vân. Không tiếng động giựt giựt tay áo của mẹ nàng.

– Chuyện này... – Diệp Y Vân lập tức phản ứng. Nàng bước đến ôm lấy cánh tay Hàn Thiên, nhẹ giọng cầu khẩn – Hàn lang! Chiều nữ nhi một chút. Con chúng ta vừa mới trúng độc, cũng cần có thời gian mà phải không?! Còn nữa...

– Vân Nhi... – Hàn Thiên trừng mắt nhìn nàng một cái. Đây là cái lý luận gì chứ?!

Nhưng Diệp Y Vân quả nhiên không sợ chết mà lay lay cánh tay y – Hàn lang! Dù sao chúng ta cũng đã lâu rồi không được gặp con. Chàng nữ nhi nó đi sao?!

Chuyện này...

Diệp Y Vân quả nhiên bị thái độ nhất quyết của y chọc giận. Cảm thấy còn chưa đủ thuyết phục, nàng còn có ý đẩy y đến trước mặt Hàn Băng Băng. Hừ lạnh một tiếng – Chàng nhìn đi! Nó là con gái chàng, giờ Băng Nhi chỉ cao chưa đến nửa người chàng. Chỉ là một hải tử. Chàng nhìn đi! Chàng nữ nhi sao?!

Hàn Thiên bị dồn đến thế chân tường. Nhìn hải nhi trước mắt chỉ thấp chưa đến ngực y, khuôn mặt bụ bẫm mang nhiều nét giống hệt thê tử cùng đôi mắt giống mình như tạc. Quả thực lời nói vừa ra đến đầu môi liền nuốt trở lại, không thể lập lại nữa.

.

.

Bắc Thành Vương phủ.

– Vương gia! Người có muốn ăn gì không?!

– Bỏ đi! – Nam nhân ngồi bên giường thấp giọng truyền xuống. Bàn tay nắm chặt tay thiếu nữ vẫn còn trong con hôn mê bất tỉnh trên giường. Từ ngày ấy đến giờ cũng đã qua ba ngày, nàng bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Chính hắn cũng không biết đến khi nào nàng mới mở mắt. Từ đầu đến cuối cũng chỉ biết yên lặng chờ đợi.

Thái y đã nói qua, Băng Nhi bây giờ tuy vẫn còn duy trì sự sống. Nhưng nhịp tim của nàng rất chậm, hơi thở cũng mỏng manh như có như không. Có

những lúc còn khó mà nắm bắt được. Chỉ có một điều chắc chắn rằng nàng vẫn còn sống. Nhưng liệu có tỉnh hay không, khi nào mới tỉnh lại điều này lại không thể nói trước.

Băng Nhi trúng Hàn Tinh Đơn mà vẫn có thể giữ lại mạng sống đến bây giờ, đã là một kỳ tích.

Nhưng lúc này hần vẫn kiên nhẫn chờ đợi một kỳ tích tiếp theo.

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ ngắm nhìn nét mặt xinh đẹp của thiếu nữ trên giường vẫn còn say trong giấc ngủ. Hần nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay thanh mảnh của nàng dịu dàng hôn lên, khẽ thì thầm

– Băng Nhi! Hôm nay ta lại đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Sự Thất Bại Của Độc Y

– Vương gia! Đã đến giờ uống thuốc rồi.

– Được! Người để ở đó đi.

Liễu Nhi đặt bát thuốc nghi ngút khói tỏa lên bàn. Hai mắt nàng sưng đỏ nhìn chủ tử vẫn nằm yên lặng trên giường. Nam nhân bên giường kia cũng đã mấy ngày không màng ăn uống. Đến Minh Vũ đại ca cũng buồn phiền không kém, đêm xuống lại ngồi trên mái nhà thổi sáo. Cả vương phủ không có nơi nào không mang sắc thái u buồn, không chút khởi sắc nào.

– Vương gia...

– Nàng ấy sẽ tỉnh sớm thôi! – Hần mở miệng cắt lời Liễu Nhi, lời nói trấn an thốt ra không rõ là trấn an Liễu Nhi hay là chính hần – Đừng lo lắng.

Liễu Nhi cắn môi nén tiếng khóc vào trong đáp nhẹ một tiếng rồi cúi đầu lui xuống. Vương gia ngày nào cũng ở trong phòng tiểu thư, tự tay chăm sóc. Nhìn bóng dáng người ngày ngày lo lắng cho tiểu thư ai cũng có thể nhận thấy.

Nàng chấp tay nhìn lên trời cao, giọt lệ trong suốt từ khóe mắt rơi xuống.

Cầu ông trời phù hộ, tiểu thư của nàng có thể sớm tỉnh lại.

– Muội nên nghỉ ngơi đi.

Liễu Nhi ngầy ngốc quay đầu lại, lắc đầu – Muội không mệt.

Minh Vũ nhìn nàng không nén được thở dài. Giúp nàng gạt đi giọt nước mắt bên khóe mi – Muội đã thức mấy đêm rồi. Nghe lời đi.

– Muội không muốn ngủ! – Nàng cúi đầu thấp giọng nói.

Minh Vũ lắc đầu bất đắc dĩ, nâng tay xoa nhẹ đỉnh đầu nàng. Nha đầu này đã thức trắng mấy đêm, Vương gia cũng không khác gì. Người luôn ở trong phòng Hàn tiểu thư, ngồi bên giường nàng trò chuyện. Cứ tình trạng này tiếp diễn, người bên giường còn chưa tỉnh lại, Vương gia sẽ suy nhược mà có chuyện mất.

Nơi kia, ở trong căn phòng kín. Tần Viễn Kỳ nhẹ nhàng nâng Hàn Băng Băng ngồi dậy, động tác cẩn trọng nhẹ nhàng hết mực.

– Băng Nhi! Đã đến giờ uống thuốc rồi.

Nàng vẫn ngủ say như vậy. Suốt mấy ngày nay, thân thể cũng không tiếp nhận một thứ gì. Thuốc đưa vào miệng rồi lại trôi ra ngoài, một chút cũng không uống.

Hần uống lấy một ngụm, dịu dàng nâng gáy nàng lên, chậm rãi cúi đầu xuống áp môi mình lên môi nàng, đem thứ chất lỏng đắng ngắt truyền vào miệng nàng không thiếu một giọt. Lúc này hôn nàng lại khiến hần tưởng niệm. Trước đây khi hôn nàng, nàng đều trước hết trừng mắt lườm hần.

Còn bây giờ, lại lặng im không chút phản ứng gì.

Nâng tay vén đi sợi tóc còn vương trên gò má của nàng. Hần ngồi bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nàng – Băng Nhi! Nàng vẫn còn muốn ngủ

sao?!

Hắn dùng khăn lụa lau đi vệt thuốc còn lưu lại trên môi nàng, khẽ cười ôn nhu – Quả thực không ngoan chút nào cả. Sao lại có thể khiến người khác lo lắng như vậy?!

Ngón tay hắn lưu luyến gò má của nàng. Làn da hồng đào trước đây giờ đã tái nhợt đi không mấy sức sống, làn môi đỏ lợt cũng không còn tươi tắn như trước. Toàn thân trừ nhịp tim nhẹ nhàng của nàng vẫn đang còn đập, hắn không còn tìm được bất cứ tín hiệu nào thấy được rằng nàng còn sống.

Hắn ngồi bên giường ngắm nhìn nàng, cùng nàng tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ. Nhưng sao lại buồn bã tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy nhói lòng.

– Biểu ca!!!! – Cánh cửa phòng đột nhiên mở toang, đáng bộ vội vã của nữ nhân kiểu diễm ập vào phòng. Nàng nhìn thấy hắn, lại nhìn đến nữ tử đang hôn mê bất tỉnh. Không dám tin mà thốt lên – Chuyện này là thế nào?!

– Tuyết Nhi! Muội đừng lớn tiếng.

– Chuyện này là thế nào?! Sao Băng Băng lại nằm đây?! – Bạch Diễm Tuyết không nén được kích động mà lao đến hỏi hắn – Muội chỉ mới cùng cha đến kinh thành một thời gian ngắn. Rốt cuộc là huynh đệ muội ấy xảy ra chuyện gì?! Huynh chăm sóc muội ấy kiểu gì vậy?!

Tần Viễn Kỳ nhớ đến hình ảnh nàng chống chọi với độc tính, nhắm lại cặp mắt mệt mỏi – Băng Nhi bị hạ độc.

– Hạ độc?! – Cặp mắt đẹp như ngàn sao trên trời kia long lanh nước mắt, Bạch Diễm Tuyết quát lên – Huynh đã làm cái gì?! Huynh chăm lo cho muội ấy kiểu gì?!

– Tuyết Nhi...

– Muội thực sai lầm vì để muội ấy lại. – Nàng lau nhanh đi nước mắt trên khóe mi, cắn môi kiên quyết – Nếu như ngày đó muội kiên quyết đưa Băng Băng đi, mặc kệ huynh có đồng ý hay không. Muội ấy đã không gặp nhiều khổ sở như vậy.

– Là lỗi của huynh.

Nàng đánh mạnh vào người hắn – Trả Băng Băng lành lặn lại cho muội.

Tại sao ngày đó nàng lại có thể tin tưởng biểu ca giao Băng Băng cho huynh ấy. Để bây giờ muội ấy nằm yên bất động sống chết không rõ.

– Muội sẽ đưa Băng Băng về tướng phủ – Bạch Diễm Tuyết kiên quyết bước lên.

Tần Viễn Kỳ ngay lập tức đứng lên chắn ngang trước mặt nàng – Chuyện này không thể được.

– Sao lại không thể được. – Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn – Muội mặc kệ.

– Nàng ấy...

– Vương gia! – Minh Vũ bước vào vừa kịp lúc, chắn ngang cuộc giằng co của hai người – Đã bắt được Loạn Độc Y!

– Loạn Độc Y?! – Tin tức này quả nhiên đáng giá. Tần Viễn Kỳ neohắt lại, sâu thẳm trong mâu quang ánh lên từng ngọn lửa.

– Vâng! Y đã bị thuộc hạ giải đến đại sảnh chờ Vương gia xử trí.

Kỳ thực, chính Minh Vũ muốn hạ thủ một đường giết chết y. Nhưng việc này không phải để hắn làm, so với hắn, Vương gia đối với bất kỳ ai còn muốn giết y hơn.

– Hắn là ai?! – Bạch Diễm Tuyết quên khóc mà mở miệng.

Minh Vũ liền trả lời thay – Hắn là người đã hạ độc Hàn tiểu thư.

– Hạ độc Băng Băng.

– Băng Nhi... – Tần Viễn Kỳ ngồi lại bên giường cẩn thận đắp lại chiếc chăn cho Hàn Băng Băng, dịu dàng thì thầm – Ta đi một lát rồi sẽ trở lại.

– Liễu Nhi! – Hắn gọi lớn.

– Vâng!

– Người ở lại chăm sóc nàng.

Hắn đứng thẳng người dậy, bước ra khỏi phòng đi một đường đến đại sảnh. Toàn thân tỏa ra khí lạnh của sát khí càng ngày càng lan rộng. Bạch Diễm Tuyết cùng Minh Vũ cũng mau chóng đi theo. Đến đại sảnh chỉ thấy một nam nhân trung niên đang điên cuồng cười lớn, tiếng cười cuồng dại của y không

khôỉ khiến da đầu của Bạch Diễm Tuyết rung lên ớn lạnh.

– Bắc Thành Vương quả nhiên không tồi. Quả nhiên bắt được ta.

Tần Viễn Kỳ ngồi xuống thư án, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống kẻ đang quỳ dưới đại sảnh kia. Ngón tay của hắn nhẹ nhàng từng nhịp gõ xuống mặt bàn.
– Loạn Độc Y! Ngươi cũng thực tổn tâm tư của bốn vương.

Trả lời hắn là một tràng cười lớn.

– Là ngươi... – Bạch Diễm Tuyết run run chỉ vào y, giọng nói cũng không khỏi đề cao âm độ – Ngươi dám hạ độc muội muội của ta.

Loạn Độc Y để ý đến nàng, nụ cười của y lại càng thêm thâm ý – Bắc Thành Vương gia. Tiểu mỹ nhân của ngài quả nhiên không hề đơn giản. Còn là muội muội của Bạch tướng quân tiểu thư.

Y quỳ trên mặt đất, khắp thân không ít thương tích nhưng vẫn lộ ra sự khoái chí như một con thú điên – Ta nghe nói tiểu mỹ nhân của ngài sau khi trúng xuân dược của ta vẫn còn cảm cực được cho đến khi quay về bên ngài. Quả nhiên là nữ nhân không đơn giản.

Ngón tay gõ trên bàn của Tần Viễn Kỳ dừng lại. Nghĩ đến Băng Nhi ngày đó hắn không khống chế được mà nhú chặt chân mày, kiềm chế cơn giận trong lồng ngực đang nóng lên muốn nổ tung.

Bạch Diễm Tuyết không được điềm tĩnh như hắn. Nàng nhìn sang biểu ca, biểu tình sợ hãi hướng Loạn Độc Y đang cười lớn dưới đại sảnh – Ngươi... ngươi chúc Băng Băng xuân dược?!

– Đúng rồi! – Y cười càng thêm đắc ý – Mỹ nhân đó lý trí thực không tồi, không hổ là nữ nhân vương gia mê luyện. AAAAAAAAAA

Chỉ thấy một bóng chớp xoẹt qua, trên đùi y đã găm chặt đầu chiếc bút lông sói. Đầu gỗ găm sâu vào da thịt, máu tươi cũng lũ lượt tràn ra.

– Ngươi nên giữ lại sức lực đi. – Hắn không có nhiều kiên nhẫn đến thế.

Đau đớn dày vò nhưng y vẫn ngừng mặt lên. Nét mặt cuồng dại cùng gian xảo, khóe miệng chảy xuống những vệt máu đỏ – Vương gia! Tiểu mỹ nhân đó tiếc rằng đã trúng độc của ta. Lúc chết đi hắn dung nhan xinh đẹp đó cũng bị biến đổi, trở thành xú nữ đứng đầu thiên hạ. Ha ha ha... AAAAAA

Thêm một vết thương nữa bên đùi kia của y. Tần Viễn Kỳ đứng thẳng dậy, sự lãnh khốc cùng vô tình trên gương mặt khiến y lạnh toát sống lưng. Khóe môi hắn dần dần cong lên, chậm rãi nói ra vài chữ – E rằng ngươi phải thất vọng.

– Cái gì?!

– Nữ nhân của bốn vương không chết! – Hắn cười đến rung động lòng người, cũng khiến nhiệt độ trong đại sảnh thấp xuống đột ngột – Nàng không có vết thương, một vết sẹo cũng không có.

– Không thể nào có chuyện đó – Y kiêu ngạo phủ nhận – Đó là kịch độc do chính ta bào chế. Không hề có thuốc giải. Cao thủ trên giang hồ võ công tinh diệu đến đâu cũng không thể qua khỏi. Nói gì là một nữ nhân yếu đuối như nàng ta.

Không có tác dụng?! Đó là điều mà Độc Vương là y không thể nào chấp nhận. Hàn Tinh Đơn là độc dược mà y tâm đắc nhất, đã từng thử qua vô số người. Sao có thể thua dưới tay một nữ nhân thân không chút sức lực như thế được.

Nụ cười của Tần Viễn Kỳ càng thêm đẹp, đâm vào mắt của Loạn Độc Y khiến y càng thêm nhức nhối. Câu nói của Tần Viễn Kỳ cũng một lần nữa chìm y xuống bờ vực điên cuồng.

– Bốn vương vui lòng nói cho ngươi biết. Nàng rất khỏe, chỉ là có chút mệt mỏi nên ngủ một giấc thôi.

Phải! Chỉ là ngủ một giấc thực dài mà thôi.

– Không thể nào... không thể nào... – Y mê sảng nói.

Nam nhân đẹp dễ trên bực bước xuống gần y, Tần Viễn Kỳ vung tay đem Loạn Độc Y đánh ngã xuống sàn nhà, lấy chân đạp lên. Trong mắt mê mẩn cháy lên ánh lửa giận dữ không chút dè dặt.

Chỉ tại kẻ này mà Băng Nhi không rõ sống chết ra sao. Chỉ tại kẻ này mà nàng đã phải chịu thứ cực hình tra tấn dọa người như vậy.

– Loạn Độc Y! Bốn vương không ngại nói cho ngươi biết, nữ nhân người bắt đi chính là vị hôn thê của ta. Ngươi nhìn đi, cả vương phủ của bốn vương có điểm nào là có tang lễ không?! Có chỗ nào giống như có người chết hả?!

Chữ tử phát ra từ miệng Tần Viễn Kỳ đánh thếp vô cùng. Băng Nhi bất tỉnh mê man liên tục mấy ngày nay. Chết?!! Hắn không cho phép.

Loạn Độc Y mê loạn lầm nhảm những điều không rõ, thần thái bất ổn cuồng điên trên gương mặt khiến người ta sợ hãi – Không thể! Ta là đệ nhất độc... ta không thể thất bại được...

– Đệ nhất?! – Tần Viễn Kỳ cười lớn, ánh mắt sắc bén như muốn đem kẻ dưới chân bầm vằm thành trăm ngàn mảnh. – Bỏn vương nói cho ngươi rõ, ngươi đã thất bại rồi. Thất bại trước nữ nhân của bỏn vương.

Hắn không thể để cho người này chết dễ dàng, vậy thì quá độ lượng cho y. Hắn cũng không được thỏa mãn, Băng Nhi cũng không được công bằng.

Loạn Độc Y liên tục lặp đi lặp lại một câu mà không mấy ai hiểu rõ. Tần Viễn Kỳ nhếch môi lạnh lẽo nói – Được! Ngươi cứ xuống địa ngục mà làm Vương Độc.

Hắn xoay lưng tiêu sái, toàn thân tỏa ra thứ sát khí đậm đặc mang theo giá lạnh tựa vũ bão. thanh âm của hắn lạnh lẽo vang lên trong sảnh đường – Minh Vũ!

Minh Vũ nghiêm trang đáp một tiếng, quỳ xuống dưới chân hắn.

– Lôi hắn xuống. Đem cực hình tra tấn, nhớ tuyệt đối đừng để hắn chết. Sau đó đem hắn ném vào hầm băng cho ta.

– Tuân lệnh.

– Ngươi cứ làm thế vài lần, liên tục. Cho đến khi chính miệng hắn cầu xin được chết – Ánh mắt của Tần Viễn Kỳ ánh lên sắc máu – Đến lúc đó đem hắn đi hòa thiêu, tro cốt tán nhỏ phát tán đến khu rừng phía Bắc, một nửa rắc xuống Vong Tinh Giang cho bỏn vương.

– Bỏn vương muốn hắn đời đời kiếp kiếp không thể luân hồi.

Đến Minh Vũ trấn tĩnh quỳ dưới chân Tần Viễn Kỳ cũng không khỏi lạnh toát sống lưng.

Tần Viễn Kỳ siết chặt nắm tay. Băng Nhi của hắn đã phải chịu đựng điều gì, hắn phải trải qua điều gì. Tần Viễn Kỳ hắn sẽ không bao giờ quên. Loạn Độc Y tổn thương nàng, hắn sẽ cho kẻ đó biết, dám tổn thương bảo bối của hắn, hậu quả sẽ tàn khốc đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Mười Lăm Ngày.

– Biểu ca!

Bạch Diễm Tuyết chạy theo bước chân của Tần Viễn Kỳ đang đi phía trước, luống cuống níu tay áo hắn lại.

– Biểu ca! Có thể hắn có thuốc giải.

Mặc dù trừng phạt mà biểu ca dành cho Loạn Độc Y nàng nghe qua cũng thấy ớn lạnh đầy mình. Nhưng nghĩ đến tiểu muội vẫn còn hôn mê bất tỉnh cũng liều lĩnh đề nghị với Tần Viễn Kỳ.

– Không cần nữa. – Tần Viễn Kỳ thờ ơ dẫn thốt lên mấy chữ.

– Băng Băng vậy ...

– Tuyết Nhi! Muội đừng nói nữa – Hắn gạt tay nàng ra, bước chân đơn độc hướng về nơi người con gái ấy. Sát khí tan đi, khí lạnh bay biến... trên người hắn chỉ còn toát ra sự bi thương trong cô độc.

Tuyết trắng bay bay, màu sắc tinh khiết tựa như vạt áo của người ấy. Tần Viễn Kỳ không khỏi thần thờ nhìn xuyên qua màn tuyết bay tìm kiếm chút gì lưu lại trong tâm trí. Hắn bắt được Loạn Độc Y rồi. Vụ thảm sát ở Bắc Thành đã được giải quyết rồi. Hắn đã trả thù được cho nàng rồi.

Nhưng thiếu nữ ấy đến khi nào mới chịu tỉnh lại?!

Bạch Diễm Tuyết buồn lòng nhìn theo bóng lưng của Tần Viễn Kỳ. Trong lòng sáng tỏ, biểu ca của nàng đã sa vào lưới tình rồi. Biểu ca của nàng đã yêu Băng Băng đến mức không phải là muội ấy thì không được. Nhưng tại sao tất cả mọi sự lại đi đến bước này cơ chứ?!

– Tuyết Nhi?!

– A! – Bạch Diễm Tuyết giật mình, nhận ra người đứng phía sau liền cúi đầu – Vương thúc.

Lão nhân chậm rãi bước đến gần, thân thiết vỗ lên vai nàng một cái. – Vương gia đang ở Huyền Lâm Viện phải không?!

– Vâng! – Bạch Diễm Tuyết khẽ đáp.

Vốn dĩ lão được biết tên sát nhân hàng loạt đã bị bắt giữ, liền lập tức đến đây. Nhưng lúc này có lẽ đứa cháu của lão không có tâm tình gì mà nói đến vụ án với lão cả. Trong mắt nó lúc này chắc chỉ có tiểu cô nương đó thôi.

Vị Hàn tiểu thư đó bây giờ lại trúng kịch độc, bây giờ sống chết vẫn không biết thế nào. Lão nhân nghĩ đến tình hình hiện tại ở Vương phủ, không khỏi thờ dài.

– Biểu ca rất lo cho muội ấy!

Đến nàng cũng bị thuyết phục rồi.

Vương đại nhân đành thờ dài – Xem ra bây giờ ta đến thực không đúng lúc, ta quay về đây.

– Để Tuyết Nhi tiễn thúc thúc.

– Không cần đâu.

Bạch Diễm Tuyết nhìn Vương đại nhân rồi đi, nàng cũng quay lại nhìn về phía cửa phòng. Liễu Nhi cũng đã bước ra, đi đến trước nàng – Bạch tiểu thư!

– Ta cũng phải rời đi rồi! – Vương phủ bây giờ thực ngột ngạt. Nàng cũng nên quay về thôi. Ý định ban đầu đưa Băng Băng đến tướng phủ cũng đã tan thành mây khói. Bây giờ nếu nàng nhất định dùng mọi thủ đoạn đưa được Băng Băng về, nam nhân kia chắc chắn sẽ nổi điên mất – Ta sẽ thường xuyên đến. Nếu có chuyện gì xảy ra thì nhớ bao người đến tướng phủ tìm ta.

– Vâng! Nô tỳ đã nghe rõ.

Bạch Diễm Tuyết thờ dài. Nơi này thật là buồn thảm quá.

Liễu Nhi cúi đầu cáo biệt Bạch Diễm Tuyết. Nàng bây giờ chỉ muốn đi tìm Minh Vũ, nàng muốn đích thân nhìn thấy kẻ đã hãm hại chủ tử của nàng. Theo như lời Vương gia nói, Loạn Độc Y đã bị giam giữ ở nhà lao đợi ngày mai hành hình.

Rất lâu sau này, không một người dân nào trong Bắc Thành có thể quên. Tên sát nhân giết người hàng loạt Loạn Độc Y bị Bắc Thành Vương đem đến quảng trường thiêu sống trước toàn dân. Thời điểm Loạn Độc Y được giải lên dàn hỏa thiêu, trên người y gánh không biết vết thương cùng tra tấn. Mái tóc rồi tung cùng bụi bắn càng khiến người ta khắc sâu hơn. Ngày ấy khi bước lên dàn hỏa thiêu, tứ chi y run rẩy kịch liệt không rõ vì sau, thần thái điên loạn cùng tiếng nói lảm bảm liên tục mà không mấy ai nghe rõ thoát ra từ miệng hắn không ngừng cho đến khi bị ngọn lửa nuốt chửng. Trong những lời mê sảng ấy, có người nghe được chỉ ba chữ đơn độc.

Hàn Tinh Đơn.

.

Huyền Lâm Viện. Nam nhân anh tuấn cầm chiếc lược gỗ trong tay, từ tốn chậm rãi nâng mái tóc đen tuyền của nữ nhân trên giường lên. Mái tóc nàng xiên qua những khe lược chảy xuống, chảy dài trên đệm giường.

– Băng Nhi! Loạn Độc Y đã chết rồi.

Hắn khẽ nói, ngón tay lưu luyến lọng tóc mềm mại của nàng – Nàng đã ngủ 15 ngày rồi. Vẫn chưa đủ sao?!

Nhìn mái tóc của nàng rũ xuống bàn tay hắn, len lỏi qua từng khe nhỏ trượt qua lòng bàn tay. Tựa như sinh mạng mỏng manh khó nắm giữ hiện tại của nàng không thể giữ lấy, cũng không thể cưỡng ép...

Điều này khiến lồng ngực Tần Viễn Kỳ nóng lên, hắn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đưa lên môi – Nàng thực sự không muốn nhìn ta một chút sao?!

Hàn Băng Băng vẫn đắm chìm trong giấc ngủ sâu ngàn năm. Không chút để tâm đến những gì xảy qua xung quanh. Tần Viễn Kỳ nhìn dung nhan bạc nhược của nàng yếu ớt mong manh đến mức nào, lời nói không khỏi nghẹn ngào. – Băng Nhi! Ta rất nhớ nàng.

Hắn nhớ giọng nói của nàng lạnh nhạt thanh thoát thế nào khi mắng hắn. Đôi mắt long lanh tựa thủy không giấu tâm trạng tức giận mà lờ mờ hắn. Nhớ nàng trước mặt hắn căng tràn sức sống, đẹp đến mức nào.

– Ta thực tưởng niệm lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Tần Viễn Kỳ chậm chạp đem bàn tay gầy yếu của nàng áp sát bên má hắn, tưởng niệm lần đầu tiên cả hai gặp nhau. Ngày ấy tuyết rơi đầy trời, vạt áo của nàng cũng trắng như tuyết đứng trước mặt hắn cả gan đến thế, kiên cường như vậy mà hạ miệt hắn. Từng lời nói đánh thép khinh thường đến mức nào.

– Một người như vương gia, có quyền, có thế, có dung mạo. Nữ nhân mê mẩn dưới chân người chần hấn không ít. Sao vương gia hà tất phải bắt người

để lựa chọn thế này?

– Ý tiểu nữ là vương gia lạm quyền áp chế nữ nhân.

– Vương gia! Bộ dáng này quả thực đúng với phong thái của người!

– Giống như việc ngài sắp làm phải không? Nếu như không thể chọn được người như ý ngài, thì toàn bộ sẽ bị ngài trừ khử. Tránh mang sự việc truyền ra ngoài.

Hình ảnh quá khứ tái diễn trong trí thức, Tần Viễn Kỳ mỉm cười. Nàng ngày ấy thẳng thắn đối diện mà đấu khẩu với hắn, còn lớn giọng dạy bảo. Hoàn toàn đem hình tượng từ xưa đến nay của hắn lột bỏ không thương tiếc. Trở nên tàn bạo đến mức xuống tay với nàng.

– Ý tiểu nữ là vương gia lạm quyền áp chế nữ nhân.

– Là lạm quyền làm càn

– Thế chưa đủ. Vương gia! Người căn bản không hề hỏi qua ý muốn rằng các nàng có nguyện ý hay không.

– Hàn Băng Băng, ý nàng là bốn vương ép buộc sao?

– Tiểu nữ có có điểm nào nói sai?!

Ngày hôm ấy chỉ vì nàng mà hỗn loạn đến mức nào. Nghĩ tới nàng mắng chửi mình thậm tệ đến mức nào. Tần Viễn Kỳ xoa nhẹ gò má nhọt nhọt của nàng, không khỏi mắng nhẹ – Nữ nhân đáng giận, ngày đó nàng còn cả gan không biết ta.

Lúc ấy hắn thực sự tức giận xông lên rất muốn hạ thủ với nàng. Ngày đầu tiên gặp nàng, trong suốt bao nhiêu năm trời từ khi được sinh ra, là lần đầu tiên hắn bị người ta hạ thấp đến nhường ấy. Không khỏi vì nàng mà cảm thấy ngỡ ngàng tức giận, đến mức mạnh tay với nàng. Nhưng kết quả, tiểu a đầu này vẫn lì lợm mà chống đối hắn không chút lùi bước, thậm chí còn làm hắn luống cuống trước gia nhân. Hắn cả đời oanh liệt, trên quan trường không ai dám bất kính. Lại bị một nữ nhân nhỏ bé không xem ra gì, hỏi tại sao hắn không tức giận?!

Cũng ngày ấy, lần đầu tiên hắn thua cuộc. Thua dưới tay chính thiếu nữ mảnh mai này.

Nàng thực sự đã nhảy từ Thiên Vân Các xuống.

Vốn dĩ từ đầu chỉ muốn thị uy đánh phủ đầu nàng một chút. Hắn thực không ngờ nàng lại buống binh đến thế, liều mạng nhảy xuống tòa lầu ấy. Cho dù hắn có lạnh nhạt bình tĩnh như thế nào cũng không khỏi bị nàng làm cho kinh ngạc.

Thời điểm ấy, hắn mãi mãi không thể quên được. Nàng từ trên cao nhảy xuống, vạt áo bay phấp phất. Tuyết trắng vây lấy nàng cùng mái tóc đen nhánh xõa tung lướt qua đôi môi hồng đỏ cùng làn da trắng như sứ. Tất thảy mọi thứ như làm nền cho chính nàng, tạo lên một hình ảnh đẹp đến mức khiến hắn ngây ngốc. Ngoài ngốc ngếch nhìn ra, một chút hành động cũng không làm được.

Quả thực là đẹp, đẹp đến mức trong khoảnh khắc... hắn đã ngỡ bản thân mình gặp được tiên nữ.

Cũng từ lúc đó hắn giữ nàng bên mình, rồi từ từ bị nàng thu hút. Sự hiện diện của nàng ban đầu chỉ là vô tình rồi dần dần trở nên thân thuộc, thân thuộc rồi trở thành thói quen. Dần dần, gặp nàng, nói chuyện cùng nàng giống như những công việc nhất định phải có trong cuộc sống của hắn. Trở nên một việc không thể thiếu được.

Nhiều lúc Tần Viễn Kỳ không khỏi cảm thán. Thói quen, quả thực rất đáng sợ.

Ngày ấy, những lời nói buống binh hằng ngày của nàng. Tuy tràn ngập hận ý cùng ý định chọc giận hắn, nhưng lại vô tình khiến hắn vui vẻ.

– Nàng không phục bốn vương sao?

– Có chỗ nào không được sao ?

...

– Vương gia! Nếu Vương gia nhìn ta như vậy, ta sẽ rất khó nuốt

...

– Vương gia quả nhiên hơn người. Độ dày của da mặt cũng không giống người bình thường.

Nữ nhân buống binh quật cường này. Giữ được nàng bên mình, quả nhiên tổn của hắn không ít tâm tư, cũng ép hắn giờ ra không ít thủ đoạn. Lần nàng trốn khỏi Vương phủ, hắn giận lôi đình đưa nàng quay trở về. Trong lúc tức giận đã lớn tiếng đe dọa ép buộc nàng, khiến nữ nhân này đã ghét lại càng thêm hận hắn.

Vốn dĩ nhỏ bé như vậy, sao lại khó nắm bắt trong tay như vậy?!

Hắn nhớ điệu múa của nàng nơi uyển viên. Là lướt uyển chuyển như lụa, mềm mại rung động lòng người. Tất thảy đều thu hút hắn, rồi dần dần khắc sâu trong lòng hắn từ khi nào cũng không biết. Đến lúc nhận ra, thì ra từ thời điểm ấy. Hắn đã bị thiếu nữ này nhiếp mất hồn phách rồi. Đã như vậy, còn cảm thấy rất cam tâm tình nguyện. Tâm hắn vô thức rơi vào tay nàng, hắn cũng không tự chủ được sa vào mê luyện mà yêu nàng, càng ngày càng sâu đậm.

Đã dần chân vào rồi, lúc nhận ra thì đã lún sâu đến mức không còn con đường nào để quay lại nữa.

– Băng Nhi! Nhiều lúc ta cũng tự hỏi. Ngày đó nàng đến thư phòng pha rượu cho ta. Ly rượu nàng đưa cho ta uống, rốt cuộc là có thả bùa chú gì không. Thực là đánh gục ta không còn một mảnh giáp nào.

Vốn dĩ là không có. Nếu thực sự có bùa chú thì sao?! Cho dù đó là kịch độc, chính tay nàng dâng lên. . . hắn vẫn ngốc nghếch tình nguyện uống cạn.

Nữ nhân này dễ say như vậy, bộ dáng đáng yêu của nàng khi say rượu cũng mê người như vậy. Làm hắn yêu thích không thôi. Thân thể tỏa ra hương thơm ngọt ngào cũng khiến hắn không nở buông ra, chỉ muốn đem nàng giữ chặt bên người.

Tần Viễn Kỳ ôn nhu trượt mu bàn tay trên đường nét thanh tú yếu ớt của Hàn Băng Băng. Kỳ niệm về nàng ào ào ủa về tâm trí, từng chút từng chút một. Nụ cười dịu dàng trên môi hắn cũng càng lúc càng bị thương. Lồng ngực nơi chứa đựng trái tim đang vì nàng mà nhảy lên nhịp đập đang từng chút co thắt đến đau lòng. Quảng thời gian đẹp nhất của hắn là từ khi có nàng bên cạnh, cảm xúc ngọt ngào đầu tiên trong đời được nếm trải là từ khi nàng dịu dàng dựa trong lồng ngực hắn, nàng là của hắn.

Ta yêu nàng. . .

Lời nói này ăn mòn thực sâu trong tâm thức trí thức. Nhưng hắn không nghiệm ra thực sớm, bây giờ không biết bao lần không kim nén được mà thốt lên bên tai nàng. Đáp lại vẫn là một cô thân thể bất động không phản ứng.

Quả thực bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: 100 Ngày Đêm

– Cha! – Hàn Băng Băng ôm lấy cánh tay Hàn Thiên, ngược cặp mắt to đáng yêu nhìn Hàn Thiên, nhỏ giọng hỏi – Cha và mẹ tại sao lại gặp nhau?!

– À! – Nhớ đến ngày đầu tiên gặp Diệp Y Vân, Hàn Thiên không khỏi cười khẽ. Cánh tay rộng lớn của y kéo thân thể hài nhi trong ngực lại ôm vào lòng, trả lời – Đó là một điều rất đặc biệt.

– Đặc biệt như thế nào?!

– Ngày đó có lễ hội thả đèn, cha đứng trên cầu của hồ Ái Vọng. Nhìn thấy nương con ngã xuống hồ nước.

Thê tử của y, từ trước đến nay đều rất hậu đậu. May mắn là con gái của y không giống tính khí này của nàng.

– Ngã xuống nước?! – Dường như hiểu ra điều gì, Hàn Băng Băng cười đầy gian trá, liếc mắt nhìn Hàn Thiên vô cùng hàm ý – Con hiểu rồi, vậy là cha anh hùng cứu mỹ nhân.

Quả nhiên nhìn người không nên nhận xét bừa bãi. Nhìn cha nàng vốn dĩ lạnh nhạt như vậy, hóa ra cũng có tổ chất lãng mạn đó chứ. Thực là thân tàn bất lộ.

– Cha đâu có cứu mẹ con.

– Không cứu?! – Hàn Băng Băng giật mình thẳng người hắn lên, khó tin nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mặt.

– Lúc đó một thúc thúc đã cứu mẹ con. – Hàn Thiên cười nhẹ ôm lấy Hàn Băng Băng vào lòng, chiều chuộng vỗ vỗ cái đầu nhỏ – Cha lúc đó chỉ đứng nhìn thôi.

Thời điểm lúc đó vốn dĩ y không thể nhúng tay vào mà làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tên nam nhân kia ở bên cạnh Diệp Y Vân một bước cũng không rời, còn đặc biệt cảnh giác. Cho dù y có muốn tiếp cận nàng cũng không tìm đâu ra cách. Hơn nữa, ngày đó y đối với nàng cũng không có gì là đặc biệt chú ý.

– Cha! Thật sự?!! – Trong ấn tượng của nàng, cha nàng không phải dạng người thấy chết mà không cứu.

– Khụ! – Hàn Thiên đằng hắng một chút, tiếp tục nói – Khi mẹ con được cứu lên cầu, có đưa cho cha một vật.

Lần đầu tiên hai ánh mắt chạm nhau, y chỉ đối với sự thanh thuần trong suốt trong đôi mắt đen đó gây chấn động, cùng dung mạo kiều diễm khó tìm. Nhưng thứ mà nàng đưa cho y lúc ấy, chính nó mới thực sự khiến y ghi nhớ đến nàng.

– Là thứ gì?!

– Một chiếc khăn tay.

Hàn Băng Băng nháu mày không tin – Khi không mẹ đưa khăn tay cho cha làm gì?!

Mẹ nàng là quái nhân sao?! Mà sao câu chuyện này càng nghe nàng lại càng thấy khó hiểu. Bây giờ thì chẳng hiểu gì cả.

– Là khăn của cha làm rơi mà! – Hàn Thiên bật cười nheo nhẹ bầu má phúng phính của con gái trong lòng

– Vậy là... mẹ cố ý nhảy xuống hồ để lấy khăn tay của cha?!

– Ủ! – Hàn Thiên gật đầu.

– Cha! – Hàn Băng Băng túm lấy ngực áo Hàn Thiên, ngược khuôn mặt khá ái tiếp tục truy vấn – Cha nói có thúc thúc cứu mẹ con. Thúc ấy... thích mẹ con phải không?

Hàn Thiên cau mày, sự chán ghét hiện lên trong ánh mắt. Đáp nhẹ một tiếng.

– A! – Mẹ nàng cũng rất đẹp, có người theo đuổi cũng không phải là lạ mà – Vậy đó là tình địch của cha rồi.

– Hừ! Hừn không có tư cách làm tình địch của cha. – Đối với tên nam nhân đó, y vốn ngay từ đầu đã thấy không vừa mắt – Cha con căn bản không cần phải đấu với hắn. Mẹ con ngày ấy chính là luôn bám lấy cha thì có.

– Vậy cha đối với mẹ thế nào?!

Đôi mắt tuần lân của Hàn Thiên cháy đến một niềm yêu thương khó tả. Nhớ đến thê tử, khóe môi y không giữ được ý cười nơi khóe môi, thanh âm cũng trở nên ôn nhu lạ thường – Nàng là điều đẹp đẽ nhất trong cuộc đời cha.

– Thế còn con?!

Hàn Thiên yêu chiều xoa đầu nàng mỉm cười – Con là tiểu bảo bối của cha.

Nàng nở nụ cười thỏa lòng, vừa vào ngực Hàn Thiên lim dim đôi mắt muốn ngủ. Sự ấm áp của cha nàng khiến nàng cảm thấy thỏa mãn, không khỏi yêu thích mà dụi dụi cái đầu nhỏ. Hàn Thiên nhìn nhân ảnh của hài nhi bé bỏng mang hình dáng của đứa bé sáu tuổi trong lòng, không khỏi thờ dãi. Y cẩn thận vén đi lọng tóc mỏng trên trán hài nhi, khuôn mặt bụ bẫm hồng hào mang theo nét thơ ngây khiến người ta muốn cưng nựng, trong lòng một bề lo âu.

Con gái y đã ở lại đây được 15 ngày, y cùng Vân Nhi rất vui. Nhưng có một mối trần trở cứ bám lấy y không hề rời đi.

Con gái y càng ngày càng nhỏ đi.

Diêm Vương đã từng nói, đối với linh hồn thất lạc của con gái y. Có thể tùy ý biến thành vô số hình hài trong phạm vi tuổi tác của con bé. Nếu con bé có thể trở lại hình dáng khi con bé 17 tuổi, thời điểm ấy chính là lúc con bé hiện lên sự lưu luyến với nhân gian, Băng Nhi có thể quay trở về.

Nhưng Băng Nhi mỗi ngày một nhỏ. Ngày con bé đến đây, đã trở thành hài tử hơn 10 tuổi. Nhưng mới 15 ngày, hình dáng này mỗi lúc một nhỏ bé đáng yêu. Bây giờ đã mang trên người hình hài của mình khi 6 tuổi. Điều này thực sự khiến Hàn Thiên lo lắng. Ở cùng con gái, không phải y không muốn. Nhưng dù thế nào đi nữa, y và Vân Nhi cũng là người đã chết đi, chỉ đợi thời điểm thích hợp để đầu thai chuyển kiếp.

Con gái y thì khác, con bé có cả cuộc đời phía trước. Có một mối nhân duyên chưa thể từ bỏ ở nhân gian cùng với tiểu tử tên Tần Viễn Kỳ đó.

Nhớ đến tiểu tử ấy, Hàn Thiên không khỏi cau mày. Y cực kỳ không vừa ý với Tần Viễn Kỳ, nếu không phải hắn với Băng Nhi có mối ràng buộc chặt chẽ với nhau. Cho dù thế nào y cũng không chấp nhận một tên tiểu tử như hắn. Nhất là khuôn mặt đó lại đặc biệt giống một người mà y vô cùng chán ghét.

– Băng Nhi!

– Hừm?! – Hàn Băng Băng dụi đầu trong ngực Hàn Thiên, khẽ ầm ớ.

– Cha nghĩ... tiểu tử họ Tần kia chắc rất lo cho con.

Thân hình nhỏ bé trong lòng Hàn Thiên lập tức đứng bật dậy – Cha à! Con đi dạo một chút nhé.

– Hải nhi. . .

Lời chưa kịp nói ra, Hàn Thiên cũng đành thờ dài nhìn nhân ảnh bụ bẫm kia chạy vội vã trên đồng hoa rộng lớn. Bóng dáng nhỏ bé ấy nhỏ dần. . . rồi chìm hẳn trong rừng trúc phía xa. Thực là. . . sao cái tính bướng bỉnh lại giống hệt thê tử của y như vậy?! Đã như vậy thì thôi đi, lại còn cố chấp nữa.

Bóp nhẹ thái dương đau nhức, Hàn Thiên suy tư nghĩ ngợi. Chợt có một đôi thay thon dài quàng quanh cổ, thứ hương thơm dịu ngọt quen thuộc vây quanh.

Diệp Y Vân cười nhẹ ghé bên vai Hàn Thiên thì thầm – Chẳng lại nói gì để Băng Nhi chạy đi như vậy?!

Hàn Thiên vòng tay ôm lấy thê tử. Đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào lòng, sự thỏa mãn dâng lên khiến y không khỏi thờ dài. Nhưng trong lòng vẫn tràn đầy phiền muộn – Băng Nhi. . . Nó thực giống nàng. Rất khó bảo.

– Giống thiếp?! – Diệp Y Vân chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, hàng mi cong như cánh phượng rung động – Thiếp lại thấy nó giống chàng.

– Giống ta?!

– Phải! Cá tính cố chấp giống chàng y hệt.

– Được được!- Hàn Thiên không đôi co với nàng, gật đầu thừa nhận – Băng Nhi đều giống hai chúng ta.

Diệp Y Vân mỉm cười, nàng tựa đầu trong lòng Hàn Thiên, vòng tay ôm lấy bờ vai phu quân. Lời nói nhỏ nhẹ thốt lên – Năng lực của con bé, là của chàng mà.

– Phải!

Nàng mỉm cười ngừng mặt lên ôm lấy khuôn mặt tiêu sái của Hàn Thiên, nhẹ nhàng vẽ theo chân mày đến đuôi mắt dường như mang theo sự tinh hoa của tạo hóa – Hàn lang! Đôi mắt của con bé, rất giống chàng.

– Hửm?!

– Cũng thông minh như chàng nữa!

– Ừm! Cái này ta cũng thừa nhận – Hàn Thiên cười nhẹ, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi Diệp Y Vân – Thực may về trí tuệ con bé không có giống nàng.

Nói đến đây Diệp Y Vân không khỏi buồn bực. Nhưng Hàn lang nói quả thực không sai. May mà Băng Nhi không thừa hưởng tính hậu đậu của nàng. Nếu không, khỏi cần phải nói. . . sẽ vô cùng thảm hại.

Thông minh như Hàn lang, mới có thể đem tiểu tử Tần Viễn Kỳ kia lừa vào tròng. Chứ nếu như ngốc nghếch như nàng. . . chắc lại giống như nàng ngày ấy. Đem bản thân lên cho người ta ăn sạch sẽ. Sau này một chút quyền lợi cũng không có, suốt ngày bị kẻ nào đó khi dễ. Nghĩ lại thôi cũng thực là mất mặt.

– Người ta cũng không phải muốn như vậy! – Diệp Y Vân cắn cắn môi, phụng phịu nói.

Y không nhịn được mà bật cười, nghiêng người ôm theo thê tử nằm xuống bãi cỏ, để nàng nằm trên ngực y. Ngón tay y lưu luyến ve vuốt đường nét trên gương mặt xinh đẹp của nàng, nhẹ nhàng cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng một cái, thanh âm thốt lên mang theo yêu thương cùng chiều chuộng – Dung mạo của con bé cũng mang nhiều phần giống nàng.

Quả thực là càng ngày càng xinh đẹp. khiến y lo lắng có ngày con gái y sẽ bị tiểu tử kia bắt mất.

Diệp Y Vân ngoan ngoãn nằm trong ngực Hàn Thiên, ngón tay nghịch ngợm những lọn tóc đen dài. Chợt nghĩ đến một vấn đề gì đó không khỏi ngừng đầu lên – Hàn Thiên! Chẳng nói xem, con gái chúng ta có phải đều lấy hầu như đều là đặc điểm của chàng không?! Năng lực của chàng, trí óc của chàng, đôi mắt của chàng, khí chất của chàng. Còn nữa, đến cái sở thích mặc áo trắng của con bé cũng là của chàng. Rõ ràng là không công bằng, ngoài dung mạo của con bé có vài phần giống thiếp, còn đâu đều là giống chàng a.

Lòng ngực của Hàn Thiên rung động khe khẽ, ánh mắt dịu dàng nhìn Diệp Y Vân. Trong tâm trí nhẹ nhàng trả lời.

Vân Nhi! Thực ra, thời điểm này nàng hỏi ta. Từ cách hỏi cho đến điệu bộ lời nói. . . hai mẹ con đều giống nhau như đúc.

Nhưng y không nói ra mà cúi đầu ôn nhu hôn lên má nàng, bạc môi dần dần trượt xuống ngậm lấy làn môi anh đào. Đem sự chú ý của Diệp Y Vân dời đi nơi khác. . .

Thời điểm hai cánh môi tách ra, gò má của Diệp Y Vân đỏ bừng, rung động lòng người. Hòn giận đánh nhẹ vào ngực y – Sắc lang.

– Sắc lang?! – Hàn Thiên chẳng những không chút e ngại nàng mắng thế nào, khé môi lộ ra một nụ cười câu hồn đoạt phách, thân thể to lớn cũng xoay chuyển đem nàng đè xuống bãi cỏ – Không phải ngày đầu tiên gả cho ta nàng đã biết rồi sao?!

– Chàng không được không đứng đắn. – Diệp Y Vân bực bội trừng mắt, bất mãn kêu lên – Ngồi dậy nói chuyện.

– Nương tử! – Y cắn nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, khóe môi hiện lên nụ cười gian xảo như hồ ly – Hình như đã lâu rồi chúng ta không...

Y có ý nói lấp lửng, vô cùng hứng thú khi nhìn thấy hai gò má của nữ nhân kiều diễm bên dưới đờ bưng lên, hấp tấp bưng lấy miệng y không cho phép y nói thêm. Đôi mắt long lanh kia thậm chí còn cảm thấy không đủ mà trừng mắt cảnh cáo – Hàn lang! Chàng đừng quên con gái của chúng ta.

– Không sao cả! – Y điểm nhẹ lên trán nàng, gạt phất ý niệm trốn tránh trong cái đầu nhỏ kia – Nàng đừng nghĩ rằng đang sống cùng con gái thì ta sẽ tha cho nàng.

– Hàn lang... – Diệp Y Vân lo sợ cố gắng đẩy y rời ra một chút, tránh đi những cái hôn không ngừng hạ xuống. Thân thể đột nhiên bị cánh tay mạnh mẽ dán bên lưng kéo sát lại. Thanh âm của nàng cũng không khỏi vội vã hơn – Hàn lang! Đây là ban ngày ban mặt.

Hàn Thiên chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ một chút rồi nhếch môi lười nhác. Y ghé môi bên tai nàng nhẹ nhàng thổi một hơi nhẹ.

– Này...

– Nương tử! Lúc này nàng còn để tâm mấy thứ đó làm gì?! – Y cắn nhẹ lên vành tai nàng rồi bịt kín miệng nàng. Hoàn hảo không cho phép nàng thốt ra thêm một câu chống đối nào nữa. Ngón tay khô ấm cũng xấu xa luồn vào cổ áo Diệp Y Vân chạm đến làn da non mềm, nhẹ nhàng vén cổ áo của nàng ra. Từ từ chậm rãi, bạc môi cũng theo đó mà âu yếm hưởng thụ liếm nhẹ một cái trên cعن cổ mẫn cảm.

– Từ từ... – Diệp Y Vân run run thốt lên, đến cả thanh âm cũng bị kẻ này nuốt hết vào bụng. Hàn Thiên cuốn lấy môi nàng, dây dưa quyến rũ khiến nàng dần dần mất đi ý thức, kháng cự cũng dần dần trở nên vô lực. Nàng nằm trong lòng y trở nên mềm mại như đường mạch, tùy ý Hàn Thiên ở trên người nàng không ngừng hạ biết bao cái hôn nồng nàn.

Trời ạ! Họ... họ... Phu quân của nàng sao lại có thể không kiêng dè chút gì như vậy. Ngay trên bãi cỏ, ngay dưới ánh sáng chói chang của ban ngày nơi tầng cao nhất, muốn nàng. Như thế nào... như thế nào lại có thể...

– Vân Nhi! Ở đây cảnh đẹp người đẹp. Chúng ta, cùng nhau hưởng thụ một chút – Thanh âm khàn khàn của y từ tốn kết thúc, liền lập tức cuốn lấy bờ môi thơm ngọt của Diệp Y Vân. Ép thân mình xuống áp sát lấy thân thể nàng ngăn chặn tất cả, không cho nàng có một cơ hội kháng nghị thêm một chút nào.

.

Cánh bướm xinh đẹp chập chờn lượn quanh thân thể nhỏ bé của Hàn Băng Băng, yêu thích đậu trên ngón tay bụ bẫm. Gió nhẹ rung động mái tóc đen mượt, lướt qua ánh mắt nàng. Nàng cười nhẹ trong tiếng gió thổi, ánh mắt mơ mộng yêu thích nhìn về con bướm trắng trong tay.

Nàng ngưỡng mộ với hạnh phúc của cha mẹ. Mẹ nàng thực sự rất may mắn khi có thể gặp được một nam nhân hoàn toàn lo lắng cho người như vậy. Tình cảm của họ, sau bao nhiêu năm vẫn như thuở đầu tiên, ngọt ngào son sắc.

Mối tình hiếm thấy như thế, trong thời kỳ cổ đại nàng đang sống là chế độ tam thê tứ thiếp. Tình yêu mỏng manh đến mức khó có thể trải qua một lần khảo nghiệm. Liệu có thể có được sự may mắn như mẹ nàng, tìm được một nam nhân hết lòng vì mình không?!

Bỗng nhiên gương mặt anh tuấn đượm buồn ấy lại như ẩn như hiện của người ấy hiện lên trong tâm trí nàng, ánh mắt níu kéo nặng tình khiến lòng nàng phát đau. Sao những lúc thế này nàng có thể nghĩ tới hắn được?! Nam nhân như hán phong lưu đa tình, nữ nhân trái ôm phải ấp còn không đủ. Huống hồ hắn có dung mạo, có tiền tài, có quyền thế. Sao có thể lấy cả tấm lòng mà yêu một người được.

Đối với nàng dịu dàng như vậy, chăm sóc như vậy... cũng chỉ là một thoáng rung động nhất thời.

Lâu ngày sẽ quên đi.

Cánh bướm trắng chập chờn lượn quanh, trong lòng thiếu nữ đứng giữa rừng hoa mang một mối phiền muộn khó dãi bày cùng ai. Dung mạo kiều diễm mê người ngược nhìn lên bầu trời cao, tâm hồn lay động.

.

Nơi Bắc Thành, gió thổi mang theo hương hoa nhẹ, ánh nắng ấm áp xuyên qua các khe cửa sổ hắt vào căn phòng đơn chiếc, in dài đến chiếc giường gấm vẫn còn bóng dáng của một mỹ nhân đang say giấc nồng.

Hương hoa ngan ngát bên ngoài lan vào, mang theo hơi ấm của mùa xuân mới ngỏ.

Đông đã qua.

– Băng Nhi! Bây giờ đã là mùa xuân rồi.

Một tháng đã trôi qua, nhưng vẫn không có chút tín hiệu khả quan nào.

Chiếc khăn bông ẩm ướt trượt đều trên cánh tay nhỏ nhắn của Hàn Băng Băng, làn da trắng ngần vẫn như trước không chút tỳ vết. Một tháng trôi qua, dung nhan của nàng không hề di chuyển, vẫn như cũ mỹ lệ động lòng người. Tàn Viên Kỳ ngồi bên giường lưu luyến cầm lấy bàn tay nàng, trong lòng

thâm thúy hiểu thêm một ý nghĩa khác của câu nói ” xa tận chân trời, gần ngay trước mặt”.

Đối với hắn, là ” gần ngay trước mặt, xa tận chân trời” mới đúng.

Hắn cùng nàng tiếp xúc gần gũi như vậy, thân thiết như vậy. Nhưng hắn lại cảm thấy thiếu nữ trước mặt này cách rất xa hắn, xa đến mức không thể nắm bắt được.

– Băng Nhi! Tra tấn ta một tháng, vẫn chưa đủ thỏa mãn sao?!

Hắn ngày ngày sống trong nỗi mong đợi cùng hi vọng. Ngày ngày bên cạnh nàng cùng nàng nói chuyện, hi vọng có thể gọi nàng tỉnh lại. Ngày ngày nhìn nàng bên giường chìm trong giấc ngủ yên bình mà trong lòng đau đớn. Ngày ngày nhìn bệnh tình của nàng không một chút tiến triển gì...

Không những thế, còn phải ngày ngày nhìn nàng phản ứng với tác dụng phụ của Hàn Tinh Đơn. Khi Băng Nhi bắt đầu xuất hiện hiện tượng nhờn thuốc.

Gần đây dường như trong cơ thể nàng nảy sinh một thứ kháng thể chống lại tất cả dược liệu được uống vào. Mỗi lần hắn mớm thuốc cho nàng, sẽ lần lượt trôi ra. Lần nào hắn thử cũng như vậy, bao nhiêu thuốc cũng như thế. Dần dần dẫn đến việc mỗi khi cho nàng uống thuốc, làn da lại trở nên trắng bệch, mạch tượng hỗn loạn. Hắn quá hốt hoảng cũng không đành lòng, sai người không tiếp tục nấu thuốc cho nàng nữa.

Hắn những tưởng Hàn Tinh Đơn đã tan hết trong thân thể nàng. Nhưng bây giờ lại xảy ra tác dụng phụ khiến nàng không thể tiếp nhận thuốc được, cũng từ chối tất cả những thứ dinh dưỡng mà thái y hay Liễu Nhi muốn đưa vào thân thể nàng. Tuy vậy, thân thể của nàng cũng có biểu hiện lạ thường, nước da trắng xanh yếu ớt thời điểm mới trúng độc cũng dần dần trở nên trắng hồng. Mái tóc vì thiếu dưỡng chất mà khô đi cũng dần mềm mại đen nhánh như cũ. Tất cả biến đổi khiến hắn không biết nên mừng hay nên lo.

Đúng là thứ quái độc.

Không những thế, thái y cũng không thể xác định được cho hắn là còn bất cứ phản ứng phụ nào nữa không. Cái kiểu lập lờ không rõ ràng ấy thực đem hắn ăn ngủ không yên, lúc nào cũng bất an túc trực trong phòng nàng.

– Nàng tỉnh lại nhìn ta có được không?! Hay ít nhất chỉ cần một cử động nhẹ thôi cũng được.

Chỉ cần như vậy, hắn cũng sẽ cảm thấy an tâm phần nào. Như vậy, hắn sẽ không còn bất an như vậy nữa.

Nhưng hắn đâu biết được khi hắn ngày ngày sống trong dằn vặt khổ sở, ngày ngày đắm mình trong nỗi tra tấn tinh thần trong tâm trí. Thì nữ nhân mà hắn nhớ nhung đang ở một nơi rất gần, gần trong gang tấc... nhưng cũng rất xa vời.

Địa ngục, nơi thực hiện những bản án ghê rợn. Nơi phán xét chính xác nhất tội lỗi trong từng linh hồn. Nơi được lưu truyền sở hữu dòng sông tội lỗi, là nơi quên hết tất cả để đi theo con đường số mệnh đầu thai và tiếp tục hoàn trả những tội lỗi trong quá khứ.

Cho dù suy nghĩ đến 100 lần, không ai nghĩ đến nơi này chính là nơi để lãng quên.

Nàng đang quên hắn, quên dần sự tồn tại của hắn. Quên đi nơi dương thế có một nam nhân ngày đêm đợi chờ nàng trở lại, quên đi một người có mang cái tên mỗi khi nhắc đến không khỏi khiến nàng xao xuyến.

Nàng đang quên hắn sao?!

Hay nỗi nhớ dâng đầy khiến nàng sợ hãi mà đem giấu nơi đáy cõi lòng.

Thời gian mỗi ngày trôi qua, giữa nàng và hắn. Thực dài, nhưng cũng thực ngắn.

Nhưng đối với ai?!

Đối với hắn là ngày qua ngày, đêm qua lại sáng, mỗi ngày trôi đi mà dài tựa ngàn năm.

Đối với nàng là ngày qua ngày, đêm rồi lại sáng, mỗi ngày thức dậy ở nơi tràn ngập trong sắc đẹp tựa chốn thần tiên. Ngày ngày chìm ngập trong hạnh phúc tròn đầy, nhưng tại sao vẫn cảm thấy trống vắng?!

Cứ như vậy trôi qua, hắn chịu đựng dằn vặt thống khổ, mong mỏi chờ đợi mà trải qua 100 ngày đêm dài đằng đẵng, tưởng chừng đã trải qua muôn kiếp.

Cứ như vậy thấm thoát trôi qua 100 ngày đêm, thực ngắn ngủi biết bao. Nàng ngày ngày đều tràn ngập hạnh phúc trong vòng tay của cha mẹ. Nhưng sau thăm trong trái tim vẫn cảm thấy nhức nhối mỗi đêm khi chìm vào bóng đen tĩnh lặng.

100 ngày đêm, ai dài hơn ai?!

Là nàng hay là hắn?!

Là vì hắn si tình...

Hay nàng vô tình?!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ta Nhớ Người

Trên đồng cỏ xanh mướt, ánh hoàng hôn chiếu sắc đỏ rực rỡ đến bóng dáng hai người một lớn một nhỏ. Hai nhi bé nhỏ nằm trên lưng người nam nhân cao lớn, không ngừng đặt câu hỏi. Nhưng nam nhân tuần tú kia chỉ khẽ cười dịu dàng, chậm bước công hải nhi trên lưng thẳng bước về phía trước.

– Cha! Cha mẹ vì sao mà chết? – Hàn Băng Băng vẫn không chịu bỏ cuộc, nàng ôm lấy cổ của cha mình vờn người lên lắc lắc. Chuyện này nàng đã hỏi không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào hai người luôn trả lời qua quýt không rõ ràng. Chắc chắn là có vấn đề.

Cha mẹ nàng trẻ như vậy, mẹ nàng chỉ mới 24 tuổi thì đã qua đời. Còn cha nàng lúc ấy chỉ mới 28. Vậy chiếu theo những gì mà cha mẹ nàng đã từng kể, hai người là chết cùng ngày cùng tháng. Rốt cuộc lý do là gì để cả hai đều lần lượt nói dối nàng như thế?!

Hàn Thiên có chút trốn tránh mà ngược mặt nhìn lên bầu trời rực lửa, khẽ thở dài – Chuyện này đã rất lâu rồi.

Đôi tay bụ bẫm của Hàn Băng Băng siết chặt lấy bả vai của Hàn Thiên, ngoi cái đầu nhỏ qua vai y hỏi gấp – Thế nào hả cha?!

Ánh mắt Hàn Thiên ánh lên tia sáng âm ảm – Năm đó bệnh dịch rất nhiều, cha mẹ cũng không thể qua khỏi.

– Thực sao?! – Giọng nói phía sau lưng y hơi cao lên.

– Ủ! – Y gật đầu nhận định.

– Cha! – Hàn Băng Băng gối đầu bên vai Hàn Thiên, nắm tay bụ bẫm giựt giựt cổ áo y nhỏ giọng gọi.

– Sao vậy?!

– Mẹ nói với con là nhà mình bị cháy... – Bây giờ cha lại nói là bị bệnh dịch.

–... – Tiểu hồ ly này ghé góm hơn y tưởng.

– Ngày đó bệnh dịch hoành hành, để tránh việc lây nhiễm nên phải hỏa thiêu một khu làng. Đó là chuyện bình thường. – Hàn Thiên không nghĩ lâu, tìm không loạn nhịp giọng không nhịp bình tĩnh đáp lại. Lời nói thân nhiên không một chút sợ hãi.

– Thực sự sao?! – Việc này quả thực khiến nàng không khỏi hồ nghi.

– Ủ! Chuyện đó rất nhiều người phải trải qua. Thời gian đã lâu, cha cũng không nhớ nữa.

– Cha...

– Chuyện cũ không nên nhắc lại, con cũng đừng truy cứu nữa. – Y không thể để con gái dấn sâu vào việc này. Quá khứ cho dù đáng tưởng nhớ đến mấy, nhưng cũng có những mặt tàn nhẫn của nó. Hàn Thiên không muốn hải tử của mình phải vì những việc này mà suy nghĩ.

Hàn Băng Băng ảo não gác đầu trên vai y, gật đầu – Vậy con không hỏi nữa.

Hơi ấm trên thân nhiệt của Hàn Thiên bao bọc lấy cơ thể bé nhỏ của nàng. Hàn Băng Băng không khỏi dâng lên cảm giác yên bình muốn dựa dẫm, bắt giác dụi đầu trên tấm lưng rộng lớn ấy.

– Con sao thế?!

Nàng ngáp nhẹ một cái, hai hàng mi lim dim hạ xuống – Con muốn ngủ.

Làn gió nhẹ thổi qua mang theo hương cỏ xanh man mác, bóng lưng của nam nhân cao lớn vững trải công trên lưng một hải nhi bé nhỏ, tiểu hải tử khả ái ấy tùm đậy lưng áo của y lim dim thiếp ngủ. Cảnh sắc ấy, yên bình êm đẹp biết mấy.

– Con yêu cha! – Giọng nói của Hàn Băng Băng thì thảo trên vai y, lời nói lẩm bầm không mấy rõ ràng trong cơn mê ngủ. Trước đây khi ở hiện đại, cha cùng mẹ nàng ở nơi đầy đều ngày ngày dự án, ngày ngày hội thảo. Cả hai người luôn bận rộn không có lấy chút thời gian dành cho nàng. Anh hai và anh ba cũng có sự nghiệp riêng, anh hai cả ngày chìm mình trong công việc ở công ty, còn anh ba cũng đắm mình trong cơn say mê của những trò thể thao mang cảm giác mạnh cùng tình yêu với nghệ thuật.

Cả ngày, chỉ có mình nàng với căn biệt thự lạnh lẽo cùng quần gia, người hầu.

Nàng thực sự yêu cái thứ tình cảm chân thật giản dị này biết bao nhiêu.

Hàn Thiên cảm nhận nhịp thở đều đặn của nữ nhi trên vai. Bạc môi của y cũng gọn nhẹ lên, con người đen lạnh trầm xuống mang theo dịu dàng, ấm áp.

Bây giờ đã là 100 ngày, con gái của y vẫn chưa muốn quay về nhân giới. Trải qua 100 ngày, tiểu tử kia hiện giờ hẳn đã lãnh đủ thâm thâm rồi.

Nhớ đến ngày ấy khi Vân Nhi gặp chuyện, ngày ngày tâm thần mơ hồ không rõ, thậm chí còn không nhận ra y là ai. Y ngày ngày nhìn nàng thần thái ngày đại mà tâm trí như bị lãng trí xử tử, mỗi ngày trôi qua nhìn nàng tự hành hạ mình đều cảm thấy đau lòng đến mức sống không bằng chết.

Hai đứa trẻ bây giờ thực là...

Hàn Thiên bước đi chậm chậm trên bãi cỏ, trong lòng biết bao lo âu. Y không thể khuyên nổi Băng Nhi, tính cách cố chấp bướng bỉnh của con bé cố chấp đến mức cái gì đã quyết liền không thể suy chuyển. Khiến y nhiều lúc không khỏi tự hỏi bản thân có phải đã già rồi không? Sao răn dạy hài tử của mình cũng không có chút uy phong như vậy?!

– Cha...

– Sao vậy?!

Hàn Băng Băng cuộn mình trên lưng Hàn Thiên, khoe môi mấp máy lắm lắm khó hiểu rõ.

– Nếu như... có thể mãi mãi như thế này thì tốt biết mấy.

.

– Vương gia! – Liễu Nhi hốt hoảng đẩy cửa thư phòng lao vào, lời nói hỗn loạn không thể liên từng từ vào với nhau – Vương gia! Có... có chuyện rồi.

– Có chuyện gì?! – Tần Viễn Kỳ nheo mắt bỏ tập công văn sang một bên. Hắn vốn dĩ nghĩ xử lý xong chồng công văn ngày hôm nay rồi sẽ đến thăm Băng Nhi. Hắn mới chỉ rời nàng hai canh giờ, chẳng lẽ có chuyện gì khác.

– Tiểu thư...

– Băng Nhi làm sao?!

– Tiểu thư! – Liễu Nhi hai mắt đỏ hoe, lời nói cũng cố gắng run run mà nói cho trọn vẹn – Tiểu thư không thấy thở nữa.

Không thở nữa?!!!

– Băng Nhi!

Tần Viễn Kỳ xộc thẳng vào Huyền Lâm Viện, bên giường lão thái y đang cau mày thực chặt bắt mạch cho Hàn Băng Băng. Thời điểm nhìn thấy hắc lao vào phòng liền giật mình run rẩy quỳ rạp xuống đất.

– Nàng làm sao?!

Hắn không kiểm chế được mà gầm lên.

– Vương gia! Tiểu thư đã...

– Không thể nào. – Hắc vội vã chạm vào thân thể nàng. Hắc chỉ mới rời đi hai canh giờ, chỉ có hai canh giờ. Sao lại có thể như vậy?!

Nhưng nàng bất động, thân thể nàng không có một chút biểu hiện gì chứng thực rằng nàng còn sống. Ngực hắc bất giác giống như có một tảng đá lớn đè xuống, căng thẳng đến mức không thở được.

– Ta không muốn nàng chết, nghe thấy không?! – Bất tỉnh suốt 100 ngày, rồi cứ như vậy mà buông tay rồi bỏ sao?!

Tần Viễn Kỳ hỗn loạn lay nàng, nhưng không có chút tác dụng. Thân thể của nàng mềm nhũn vô hồn, không còn lưu lại sự sống, càng không có chút nào phản ứng đáp lại tiếng gọi của hắn. Tần Viễn Kỳ tuyệt vọng nói lỏng cánh tay, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần ôm chặt lấy, lưu luyến hơi ấm còn sót lại.

– Sao lại nhẫn tâm như vậy? Tại sao không đợi ta? Nàng thực sự... vô tình đến thế sao?!

Đối với hắn... một chút lưu luyến cũng không có?!

Minh Vũ tĩnh lặng giữ lấy Liễu Nhi nàng nén tiếng nức khê trong lòng, nàng quệt nhanh hàng nước mắt đang tuôn rơi, cắn chặt làn môi cố gắng không để bật lên tiếng khóc. Ánh mắt nhòa đi nhìn hai người bên giường. Nàng vốn dĩ đang giúp tiểu thư đổi y phục, nhưng lại đột nhiên phát hiện tiểu thư không

còn thờ nữa.

Mọi ngày dù tiểu thư của nàng hô hấp rất nhẹ, nhẹ như không thể nắm bắt được. Nhưng lần này, lại là không có.

Lão thái y cũng lặng lẽ bước ra khỏi phòng, không nén được tiếng thở dài tiếc nuối. Họ thực sự là hữu duyên vô phận.

– Liễu Nhi...

– Muội... muội đi báo tin với Bạch tiểu thư. – Liễu Nhi ngây ngốc cúi đầu, bước chân nàng lỏng ngóng bước ra cửa, thân hình xiêu vẹo đứng cũng không vững mấy móm bám lên thành tường mà đi.

– Huỳnh đi với muội. – Minh Vũ nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể suy sụp của nàng. Hắn lo lắng tiểu nha đầu này sẽ chống đỡ không được. Người trong phòng kia, liệu người có thể chấp nhận được chuyện này sao?

”Băng Nhi!”

– A?!! – Hàn Băng Băng giật mình choàng tỉnh lại, nhịp thở gấp gấp bất an nhìn quanh.

– Sao vậy?!

Là tiếng của hắn. Nàng nghe thấy tiếng của hắn, hắn đang gọi nàng. Nhưng tại sao thanh âm lại đau lòng như vậy?!

Hàn Thiên thở dài thả Hàn Băng Băng xuống- Con nên trở về đi.

– Con...

– Tiểu tử đó cần con. – Y thương tiếc ngắm nhìn hài tử đã biến thành thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, nét mặt của con gái y lo lắng bất an, bối rối không biết phải làm sao. Hàn Thiên cũng không đành – Con thực sự không có chút lưu luyến nào đối với Tàn Viên Kỳ sao?!

Hàn Băng Băng rối loạn căn môi, đối mặt với thứ tình cảm mà mình trốn tránh không muốn thừa nhận.

Nàng nhớ hắn.

Nhớ đến thấu tận tâm can, nhiều tới mức khiến nàng dâng lên sợ hãi. Ngày ngày đều nhớ đến người ấy, ngày ngày dè dặt khát khao mong muốn được nhìn thấy hắn thêm một lần. Khi tỉnh nàng thường vô thức nhìn thấy bóng dáng của hắn, lúc mê man nàng thường nghe thấy tiếng nói của hắn. Mơ hồ không rõ ràng, thoáng thoáng gọi tên nàng không rõ đã bao nhiêu lần. Đêm đến, hắn đều bước vào những giấc mơ của nàng, càng ngày càng rõ, càng ngày càng chân thực. Nhưng bóng dáng ấy lại đứng rất xa, xa đến mức cho dù nàng cố gắng chạy theo đến mức nào cũng không thể chạm đến hắn.

Hàn Băng Băng nhìn nước mắt lưu trên bàn tay mịn màng của chính mình, bản thân không rõ từ khi nào đã vô thức rơi lệ. Nàng vốn dĩ muốn quên đi, mãi mãi ở nơi này, cứng đầu nhất quyết không muốn quay trở lại. Vốn đã cố gắng nói với bản thân như vậy, nhưng hắn vẫn như bóng ma mà quấy nhiễu ám ảnh tâm trí nàng. Bây giờ, lại một lần nữa đem biết bao nỗ lực của nàng tiêu tán như bong bóng xà phòng.

– Cha...

– Con nhớ hắn.

Nàng hốt hoảng quay người trở lại. Diệp Y Vân đã đứng đó từ khi nào, ánh mắt người lưu đầy yêu thương cùng tiếc nuối. – Nhân ảnh 17 tuổi của con, mẹ đã một lần nhìn thấy khi con ở nơi này. Đó là một đêm con ngủ say... đã khóc gọi tên hắn.

– Vân Nhi?! Chuyện này từ khi nào?!!- Tại sao nàng lại giấu y?!

Diệp Y Vân bước đến nắm lấy áo Hàn Thiên, che giấu khóe mắt đỏ hoe của mình – Thiếp xin lỗi.

Hàn Thiên thở dài ôm lấy bả vai đang run rẩy của thê tử, dịu dàng an ủi nàng. Y nhìn con gái đang ngây ngốc không biết nên làm sao trước mặt, nhẹ giọng – Băng Nhi! con hãy trở về đi.

– Con...

Mẫu thân của nàng quay người lại, Diệp Y Vân lau đi dòng lệ nơi khóe mắt, run run nói – Đừng để bản thân mình sống trong hối hận. Chỉ cần được như vậy là được rồi.

Một quảng sáng tím hiện lên, lão Diêm Vương cũng từ đó bước ra. Lão thở dài nhìn Hàn Băng Băng, biến hóa ra một ly nước trong suốt đưa cho nàng – Trước khi đi, hãy uống nó đi.

Ly nước ánh lên hào quang ngũ sắc huyền ảo, từ đó còn tỏa lên một mùi hương ngào ngạt. Hàn Băng Băng không khỏi nghi vấn – Đây là cái gì?!

– Nước thanh tẩy. Những thông tin gì về địa ngục ngươi sẽ hoàn toàn quên cả.

– Quên tất thấy?!

– Không! – Lão lắc đầu – Ta cũng không nhớ khiến người quên cả như vậy. Người chỉ quên những điều liên quan đến Điện Diêm La của ta thôi.

Nàng nhận lấy ly nước thanh tẩy, luyến tiếc ngắm nhìn đôi phụ nữ trước mặt. Hàn Thiên gật đầu nhẹ trấn an nàng. Hàn Băng Băng hít một hơi thật sâu uống nhanh đến cạn. Gần như ngay lập tức thần trí của nàng bắt đầu mơ hồ, đôi mắt nặng trĩu khép lại trong đạo kim quang dần dần rộng mở, nuốt chửng lấy nhân ảnh của nàng rồi biến mất.

Diệp Y Vân nhìn đạo kim quang kia nuốt chửng lấy bóng dáng của bạch y nữ tử, nén không được tiếng khóc. Nàng vui mặt vào trong lòng của Hàn Thiên nước nở – Hàn lang! Thiếp thực không nở.

– Đó là thiên mệnh của con bé! Chúng ta không thể làm gì khác được – Hàn Thiên ôm lấy nàng, nhẹ nhàng an ủi – Hơn nữa ở trần thế, tên tiểu tử đó rất lo cho con bé.

Diệp Y Vân lo lắng ngược mặt lên hỏi – Liệu Băng Nhi có phải chịu ủy khuất gì không?!

– Tiểu tử đó yêu nữ nhi của nàng như vậy. Nếu hắn không bảo vệ được con gái chúng ta, cũng không cần gả con gái cho hắn.

Thê tử của y ngốc ngếch không hiểu chớp chớp mắt, nhưng cũng không để ý nhiều. Nàng ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Hàn Thiên, khẽ thở dài – Mong rằng con bé sẽ hạnh phúc.

.

Hàn Băng Băng chậm chạp hé mở cặp mắt mỗi một, ánh sáng chiếu vào khiến nàng khó chịu nhắm mắt. Nhưng ý thức được thân thể đang bị ôm siết lấy trong một vòng tay ấm áp, nam nhân ấy siết chặt vòng tay, dúi đầu vào mái tóc nàng khẽ níu non – Ta xin lỗi.

Giọng nói của hắn khàn đặc run rẩy tựa như kim nén thứ cảm xúc muốn bật khóc, nàng không dám tin mở lớn mắt. Tàn Viễn Kỳ khóc?! Lần trước trong ảo ảnh nàng nhìn thấy, hắn rơi lệ thực sự sao?!

Cánh tay của nàng yếu ớt nâng lên chạm vào mái tóc hắn, tiếng nói thực khó khăn mới có thể thoát ra nơi cổ họng khô khốc – Tàn Viễn Kỳ.

Thân thể nam nhân đột nhiên cứng đờ, dường như phải trải qua một thời gian thực lâu, hắn mới có dũng khí buông nàng ra. Nàng nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của hắn thiếu đi cổ anh khí bình thường, thậm chí còn có chút xanh xao. Nhưng biểu tình trên mặt khiến nàng không đành lòng. Hắn kinh ngạc nhìn nàng không dám chớp mắt, đến giọng nói cũng trở nên run rẩy – Băng Nhi?!

– Ừ. – Hàn Băng Băng mỉm cười yếu ớt, ngón tay chậm chạp chạm vào cằm hắn. Cảm nhận thấy những sợi lông cứng cáp của hắn đâm vào ngón tay có chút nhồn nhột. Nhìn tên nam nhân trước mặt vẫn ngốc ngếch nhìn mình không chút phản ứng, nàng có điểm buồn cười – Người sao vậy?!

Tàn Viễn Kỳ không dám chớp mắt, hắn ngây ngốc nhìn nàng. Một lúc sau đột nhiên thì thào nói ra một câu – Đây là mơ hay thực?!

Ngón tay của hắn run rẩy chạm vào gò má của nàng, cảm nhận nhiệt độ trên người nàng. Giống như tên ngốc mà liên tục tự hỏi – Là mơ hay là thực?! Đây là mơ hay là thực?!

Nàng tỉnh?! Hơn nữa còn đang nói chuyện.

– Băng Nhi! Nàng đánh ta một cái – Hắn kích động nói, hỗn loạn không biết nên làm sao mới tốt – Nàng đánh ta một cái, đánh thực mạnh vào.

Hắn phải có điều gì để đảm bảo điều đang xảy ra là thực sự. Nếu là thực thì chắc chắn sẽ đau. Nhưng nếu là mộng thì sao...?

Nhìn hắn bối rối, biểu hiện luống cuống như vậy chưa bao giờ xuất hiện khi ở trước mặt nàng. Hàn Băng Băng không khỏi bật cười, chiều theo ý hắn vờn tay lên tát hắn một cái. Chỉ tiếc nàng bất tỉnh đã lâu, sức lực không có. Một cái đánh của nàng lúc này, đối với hắn so với lông vũ lướt qua có khi còn nhẹ hơn.

– Không đau! – Hắn nói có điểm ngốc, sợ hãi đến mức hỗn loạn cầm lấy bàn tay nàng giữ thật chặt – Băng Nhi! Làm sao bây giờ?! Ta không đau chút nào cả.

Hắn không ngừng lăm bầm, bối rối không biết phải làm gì. Nụ cười trên môi nàng càng rực rỡ, biểu hiện của hắn càng thêm lóng ngóng. Hàn Băng Băng ôm lấy cổ hắn níu xuống, khẽ mắng một tiếng rồi hôn lên môi hắn – Đúng là đầu gỗ. Thực ngốc.

Tàn Viễn Kỳ ngốc lảng ngậm miệng, cảm nhận thấy bờ môi mềm mại của nàng đang áp lên môi mình. Não bộ của hắn lúc này quả thực cũng không phải là chậm chạp bình thường.

Nàng mắng hắn là đầu gỗ?!

Trước đây chưa ai to gan lớn mật dám mắng hắn. Chỉ duy nhất một mình nàng. Nhưng cho dù là nàng, kể cả trong mơ, hắn chỉ mơ thấy nàng mắng hắn đáng hận, đáng ghét, vô sỉ, nam hiểm...

Nhưng nàng chưa bao giờ mắng hắn là đầu gỗ.

Hắn chậm chạp ôm lấy thân hình mềm mại đang dựa vào người mình, con người cũng chậm chạp chuyển động nhìn nữ nhân mỹ lệ trong lòng. Nàng hé mở cặp mắt long lanh nhìn động nhìn biểu tình si ngốc của hắn rồi bật cười, dựa đầu trong ngực hắn, lại mắng hắn một câu – Ngốc ngếch.

Cái này không thể là giả được.

– Băng Nhi! – Đột nhiên hắn kêu lên một tiếng gọi kéo nàng ra khỏi ngực, bàn tay ôm lấy khuôn mặt nàng không ngừng sờ soạng – Nàng tỉnh?!

– Đau! – Hàn Băng Băng nhú mi than nhẹ một tiếng. Tên đáng ghét này, sao lại đột ngột phản ứng mạnh như vậy?

Hắn lại một lần nữa kéo nàng vào ngực, lực đạo không chút kiềm chế khiến nàng không khỏi nhăn mặt. Khó khăn thốt lên – Tần Viễn Kỳ... ta... ta ... không thể... được...

– Nàng còn sống, nàng còn sống, nàng còn sống.

Hắn liên tục thốt lên bên tai nàng. Hàn Băng Băng cũng không nỡ đẩy hắn ra nữa, mặc kệ cho hắn ôm lấy. Nàng nâng tay lên ôm lấy thân mình hắn, khoe môi không dùng được nụ cười. – Ngốc! Ta mệnh lớn như vậy, làm sao mà chết được.

– Khoan đã! – Tần Viễn Kỳ lại một lần nữa sững người, dường như lại đột nhiên nghĩ ra điều gì. Hắn khẩn cấp cầm lấy tay nàng, ánh mắt lo lắng nhìn khắp người nàng – Băng Nhi! Nàng trên người... có chỗ nào không ổn không?!

– Không ổn?! – Nàng có điểm không hiểu lắm. Nhưng nhìn hắn bất an như vậy cũng không khỏi chú ý lại, khẽ nhích động thân thể một chút. Lập tức cảm nhận được điều bất thường.

– Sao vậy?!

– Tần Viễn Kỳ. – Hàn Băng Băng túm lấy ngực áo của hắn, lo lắng ngược mặt lên nhìn hắn – Ta... chân của ta...

Thân thể của nàng lúc này khác trước đây, đặc biệt lạnh giá. Đôi chân không rõ vì sao lại nặng như chì, nó bất động gần như không thể nào nhúc nhích được, tất cả cử động của chính nàng cũng rất yếu ớt. Nàng không phải là đã liệt rồi đi?!!!

– Nàng đừng sợ! – Hắn ôm lấy bờ vai yếu ớt của nàng vội vã trấn an – Sẽ không có việc gì, ta lập tức gọi thái y xem cho nàng.

Lão thái y nghe tiếng Vương gia gào thét ở trong phòng của Huyền Lâm Viện không khỏi thất kinh hô lên một tiếng, thân già lật đật dựa vào Minh Vũ và Liễu Nhi chạy tới. Vương gia người lại nổi giận cái gì?! Chẳng lẽ bây giờ người muốn đem lão ra chém?

Vừa vào đến phòng, lão thái y đã khép nép run rẩy – Vương gia! Lão thần thực đáng tội chết...

– Nhiều lời! Người chặn lại tình trạng của Băng Nhi cho ta.

– Vương gia! Hàn tiểu thư thực sự đã...

– Tiểu thư?! – Liễu Nhi thất kinh nhìn nữ nhân đang nằm trong lòng của Tần Viễn Kỳ, kinh ngạc hô lên. – Tiểu thư?! Người... người...

– Liễu Nhi! – Hàn Băng Băng nghiêng đầu nhìn nàng khẽ mỉm cười, vươn cánh tay về phía Liễu Nhi – Ta tỉnh rồi.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi vội cầm lấy tay chủ tử, vui mừng vào bàn tay nòn nà ấy mà không ngừng nức nở – Tiểu thư thật độc ác, người dọa Liễu Nhi như vậy, Liễu Nhi rất lo lắng.

– Phải! Là ta làm em lo lắng. – Nàng nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc của Liễu Nhi. Thực là nha đầu mót ướm, vẫn dễ khóc như vậy a.

– Liễu Nhi, người tạm lui ra một chút đi.

Tần Viễn Kỳ đột nhiên kéo Hàn Băng Băng trở lại. Hắn nhắc nhở lão thái y chặn mạch cho nàng. Hắn mừng vì nàng còn sống, nhưng bản thân lại không cho phép mình được lơ là. Hình ảnh nàng lúc tắt thở thực sự dọa hắn không nhỏ, bây giờ nghĩ lại hắn vẫn không khỏi căng thẳng. Cho dù thế nào hắn cũng phải được đảm bảo rằng nàng không có vấn đề gì, hòn đá trên ngực hắn mới có thể thả xuống được.

– Nàng thế nào?!

– Bẩm vương gia! – Lão thái y kính cẩn báo cáo – Độc được trong người tiểu thư đã tiêu biến. Nhưng trong thân thể vẫn còn một chút âm khí, lão nô sẽ kê đơn cho tiểu thư, chỉ cần uống vài thang là sẽ ổn.

– Chân của nàng thì sao?!

– Tiểu thư vì trúng độc mà bất tỉnh một thời gian dài khiến đôi chân của tiểu thư xuất hiện tình trạng đông cứng, điều này có thể thay đổi bằng cách kiên trì tập luyện.

– Trong khoảng thời gian bao lâu?! – Tần Viễn Kỳ nheo mắt hỏi lại.

– Việc này... lão thần không thể đoán trước được. Nhưng nếu phục hồi nhanh thì nhanh nhất cũng phải mất vài tháng...

– Được! Vậy người kê được – Hấn không hài lòng lắm về câu trả lời, nhưng cũng phần nào thỏa mãn – Các người tất cả lui xuống đi.

Hàn Băng Băng ngờ ngác nhìn những tì nữ cùng lão thái y rời đi. Cả Liễu Nhi cũng bị Minh Vũ lôi ra ngoài. Nàng cảm thấy hơi lạnh mà run rẩy, nằm xuống giường cuộn chặt lại. Mắt nhìn nam nhân bên giường vẫn chưa có ý định rời đi, nàng đành mở miệng hỏi – Người không có gì muốn hỏi ta sao?!

– Hỏi nàng?! – Tần Viễn Kỳ cười nhẹ, ngón tay hấn vuốt nhẹ đường nét trên gương mặt xinh đẹp của nàng – Nàng muốn ta hỏi gì?!

– Năng lực của ta. – Hấn thực sự không muốn hỏi?!

Hấn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng đưa lên môi, dịu dàng vuốt nhẹ giá lạnh trên làn da trắng mịn – Nàng còn sống là tốt rồi!

– Người không nghi ngờ gì ta sao?! – Nàng cứ nghĩ sau khi mình tỉnh lại hấn phải gắt gao hỏi nàng những vấn đề đó. Truy hỏi cho bằng được. Nhưng hấn lại không có chút nghi ngờ gì với nàng sao?!

Hấn cười nhẹ lắc đầu. Thứ năng lực đó có thể cứu nàng, hấn mừng còn không hết. Năng lực của nàng hấn đã nhìn qua. Như vậy cũng đủ để hiểu, hấn cũng không muốn tìm hiểu thêm. Nàng tỉnh lại là đủ rồi.

Liễu Nhi đẩy cửa đem bát thuốc nghi ngút mùi dược liệu vào phòng. Tần Viễn Kỳ đón lấy rồi gạt tay phân phó Liễu Nhi rời đi, cánh tay hấn cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy. Cầm bát thuốc trên tay, hấn lấy thìa thổi đi hơi nóng rồi đưa đến miệng nàng.

– Đừng hỏi những cái đó nữa. Nàng uống thuốc đi.

Mùi thuốc xộc lên khiến Hàn Băng Băng bất giác nhăn mũi lại, đáng thương nhìn hấn – Có thể không uống hay không?!

– Không thể không uống!

Nàng cắn cắn cánh môi, ngừng ngừng nhìn thìa sứ trước mặt. Không thể không tuân theo mà mở miệng uống. Nhưng vị đắng trôi qua cổ họng quả thực là rất khó nuốt... ánh mắt nàng lập tức sợ hãi nhìn hấn mức thêm một thìa đã thổi nguội đưa đến môi nàng.

– Cái này... – Hàn Băng Băng cười gượng – Ta nghĩ ta tốt lắm, chắc là không cần...

– Được. – Hấn đặt luôn cái thìa xuống. Liền đem bát thuốc của nàng uống một ngụm.

– Này! Đó là... – Lời chưa nói ra hết nàng lập tức ngậm miệng. Thân thể bị hấn ôm lấy kéo sát lại.

Tần Viễn Kỳ tùy ý nâng chiếc cằm thon gọn của nàng lên, ôm gọn thân thể của nữ tử trong lòng. Hấn cúi thấp đầu, hàng mi dài của hấn hạ xuống, sóng mắt lưu động nhìn nàng không rời mắt.

Mở miệng ra.

Hàn Băng Băng bối rối nắm lấy vải áo trên ngực hấn, khuôn mặt nàng đỏ lựng lên nhìn đường nét anh tuấn được phóng lớn trước mặt. Khóe môi mỏng của hấn vẫn còn lưu lại một chút giọt nước óng ánh tạo nên sự gợi cảm khó nói thành lời. Ánh nhìn của hấn vẫn nhìn nàng chờ đợi, ánh mắt mang theo thứ cảm xúc khiến lòng nàng phát nhột.

Cái này...

Nàng ngưng ngưng khép hờ hàng mi, cánh môi anh đào chậm chạp hé mở. Cảm nhận được làn môi nóng ấm của hấn dịu dàng hạ xuống môi nàng, vô cùng dịu dàng tách mở hãm răng của nàng ra, đẩy thứ nước thuốc đắng ngắt ấy vào miệng nàng.

Đợi đến khi nàng đem thứ dược liệu ấy uống hết, ngón tay hấn lau đi vết thuốc trên miệng nàng. Thấy được nàng ngại ngại né tránh ánh mắt của hấn, Tần Viễn Kỳ khẽ cười – Còn đắng sao?

Nàng cúi đầu đẩy hấn ra, nằm xuống giường đem chăn kéo lên người, khuôn mặt nhỏ nhắn rúc sâu vào lớp chăn bông che đi gò má đỏ bừng. Cố gắng trấn an cái cảm giác hoảng loạn trong lòng, cũng như bình ổn trái tim đang đập loạn trong lồng ngực.

Tần Viễn Kỳ nhìn nàng trong lớp chăn bông, nhẹ nhàng cời ngoại bào trên người ném lên thanh trúc rồi cời giày trèo lên giường.

– Người... người... – Hàn Băng Băng gấp đến độ lắp bắp, câu từ cũng không thể nào hoàn chỉnh.

– Ngoan! – Hấn nằm xuống bên cạnh nàng, thẳng thắn vươn tay kéo nàng sát lại ôm vào lòng- Ngủ đi.

– Ta... – Nàng vội vàng chống ngực hấn lùi lại. – Người làm cái gì?!

– Đừng sợ! Cái gì ta cũng không làm – Hấn giữ lấy bàn tay nàng kéo trở về, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, yên bình nhắm mắt lại – Ta chỉ là muốn ôm nàng ngủ một giấc.

Nàng bối rối ngược mặt nhìn hắn, thực không biết làm thế nào. Chợt nhìn kỹ hắn, hàng mi dài của hắn rung động. Nét mặt không thể che giấu được sự mệt mỏi qua nhiều ngày bất an. Khóe mắt hắn còn lưu lại quầng thâm vì nhiều đêm không ngủ. Nhìn hắn như vậy nàng lại không đành lòng đuổi hắn đi, đành thuận theo ghé sát vào ngực hắn mặc hắn ôm lấy, lồng ngực ản ản thương tiếc.

Hai người dựa sát vào nhau, thân nhiệt ấm áp của hắn bao bọc lấy nàng. Tần Viễn Kỳ ôm lấy thân thể nàng không kiềm được xúc động, cố gắng bình ổn tâm trạng đang phập phồng trong lồng ngực. Từ lúc nàng tỉnh lại đến giờ hắn vẫn thấy mơ mơ hồ hồ, bất giác siết chặt lại vòng tay. Hắn cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng.

– Băng Nhi...

– hum?!

– Đây là thực hay là mơ?! – Hắn thấp giọng trầm khàn hỏi. Cánh tay rộng lớn ôm chặt lấy nàng không dám buông tay. Hắn thực sự rất sợ, sợ rằng bản thân chỉ vì một phút lơ đãng nàng sẽ một lần nữa biến mất.

– Là thực. – Nàng dịu nhẹ đầu trên ngực hắn, khóe mắt từ lúc nào đã ngập đầy sương mù – Ta đã ngủ rất lâu rồi sao?!

– 100 ngày.

100 ngày.

Thời điểm nhìn hắn, nàng cảm giác được lồng ngực đột nhiên có một áp lực nhiệt khí phình lên. Thứ cảm xúc cất giấu bao lâu dường như đã tìm được ngọn nguồn mà bộc phát.

– Băng Nhi?! – Cảm thấy ngực áo bị thấm ướt, Tần Viễn Kỳ hoảng hốt nâng mặt nàng lên. Gương mặt nàng thấm đẫm lệ ẩm, những giọt nước mắt của nàng không ngừng rơi xuống. Ánh mắt nhìn hắn mang theo thương xót khiến hắn đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng. – Nàng sao vậy?!

Ngón tay nuột nà của nàng run run men theo cổ áo hắn chạm vào gương mặt hắn, vẽ theo sống mũi chạm đến bờ môi hắn. Nhìn hắn lo lắng không ngừng lau đi lệ trên khóe mắt nàng. Sống mũi nàng càng thêm cay nồng. Nàng sao có thể nghĩ mãi mãi không tỉnh?! Sao có thể có ý định không tỉnh lại nhìn hắn một lần?! 100 ngày, nàng khát khao được nhìn thấy hắn biết nhường nào. 100 ngày, nàng biết bao lần muốn nói cho hắn biết...

– Ta rất nhớ người...

– Đừng khóc. – Hắn hôn lên khóe mắt nàng, hôn lên giọt lệ đang chực rơi xuống. – Gọi tên của ta đi.

– Viễn Kỳ... – Hắn Băng Băng nắm lấy tay hắn, khóe môi vẫn bật ra tiếng thỏn thức nho nhỏ. Trong đầu nàng lúc này không có quá khứ, chẳng có tương lai. Chỉ có nam nhân trước mặt, chỉ có duy nhất mình hắn. – Ta nhớ người.

– Ta chờ nàng đã lâu lắm rồi. – Thanh âm của hắn trầm thấp lại khàn khàn, nghe thực giống như lời nỉ non đã bị kìm nén biết bao lâu nay. Hắn ôm lấy thân hình của nàng vào lòng, cúi đầu chạm môi lên môi nàng. Thực chạm chập, kìm nén thứ cảm xúc muốn đem nàng khảm nhập vào xương tủy. Hắn hôn nàng, nóng bỏng như hơi thở của chính hắn, từ từ đem nàng tan chảy trong vòng tay hắn.

Nàng giữ lấy vạt áo hắn, làn hoa anh đào e lệ hé mở đón hắn. Có chút rụt rè nép sát vào lồng ngực rộng lớn.

Cánh tay hắn hạ xuống giữ lấy eo nàng kéo lại, đem hai cơ thể tiếp xúc càng thêm gần. Nụ hôn của hắn càng lúc càng sâu, càng thấm thiết. Dần dần dường như không thể đợi được mà tràn ra khỏi khóe miệng của nàng, trượt dần xuống cằm, để lại trên chiếc cổ trắng ngần biết bao nụ hôn nồng nàn. Hơi thở của hắn thô ráp mà nặng nề, mang theo sự kìm nén mà phá xuống làn da mỏng cảm. Bàn tay to lớn di động khẽ kéo vạt áo mỏng manh đơn bạc, tham luyến chạm vào làn da mịn màng.

Hắn Băng Băng thở gấp, lồng ngực cũng vì vậy mà không ngừng phập phồng. Hương vị nam tính trên người hắn vây hãm xung quanh khiến nàng mê man, bàn tay đặt trong ngực hắn không khỏi nắm chặt lấy vạt áo, cố gắng hít thở để giảm bớt căng thẳng.

Hắn cố gắng kiềm chế, bàn tay trượt theo bờ vai nàng đi xuống, tìm đến bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đưa lên môi...

Ngón tay nàng run lên dưới môi hắn. Ánh mắt nàng bối rối ngượng ngùng, đôi mắt ngập nước mê hoặc lòng người dao động, môi hồng sưng lên ướt át.

– Đừng sợ. – Hắn hôn nhẹ lên ngón tay nàng, dịu dàng trấn an – Ta sẽ không quá phận.

Hắn lại hôn nhẹ lên cánh môi nàng, một lần nữa đem nàng dựa vào ngực mình. Ngón tay chậm rãi ve vuốt lưng nàng, đem nàng thả lỏng. Tần Viễn Kỳ hít thở sâu nhắm mắt lại, ghé môi bên trán nàng thăm thẳm. – Ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tần Viễn Kỳ tỉnh dậy từ rất sớm, đã rất lâu rồi hắn không ngủ ngon đến vậy. Khẽ động thân mình, hắn cảm nhận được một thân thể thơm ngát trong lòng. Hắn nhìn mỹ nhân vẫn đang thiếp ngủ trong lòng mình, ngón tay nâng niu từ từ chạm đến gương mặt nàng, nhẹ nhàng di động từ khóe mắt, lướt qua hàng lông mi dài cong như cánh phượng.

Nàng ưm nhẹ một tiếng, làn mi dài rung nhẹ, khẽ động dậy thân mình tránh đi động tác phá quấy của hắn.

Nhìn động tác của nàng, cảm nhận nhịp thở đều đặn chân thực nhất. Tần Viễn Kỳ cao hứng ôm lấy nàng, hôn phớt lên mắt nàng một cái.

Hắn không mơ, tất thấy... đều là sự thực.

Mỹ nhân trong ngực hắn khẽ nhú mày rồi mở mắt. Ánh mắt nàng dừng lại trong ngực hắn, dường như im lặng suy nghĩ thực lâu, gò má trắng ngọc đậu xuống hai đám mây sắc hồng mờ ám.

— Bây giờ là lúc nào rồi?! — Nàng nhắm nghiền hai mắt lại, hỏi bừa một câu.

— Hoàng hôn. — Tần Viễn Kỳ không cần nghĩ mà nói.

— Cái gì?!- Hàn Băng Băng mở bừng mắt. Nàng sao có thể ngủ nhiều như thế được?! Hơn nữa còn cả đêm ôm lấy hắn mà ngủ, nguyên một mạch đến hoàng hôn mới tỉnh dậy.

— Sao vậy?! — Hắn nhìn rõ sắc đỏ bừng hện lên trên má nàng, cổ tình trêu ghẹo lông tóc đen dài — Ôm ta thoải mái lắm phải không?!

— Ta không có.

Nàng thẹn quá hóa giận đánh lên ngực hắn một cái. Nhìn nàng đang cố chống người ngồi dậy. Tần Viễn Kỳ nhếch môi vươn tay kéo nàng trở lại, như ý muốn khiến thân thể mềm mại ngan ngát hương thơm một lần nữa ngã trở lại trên người hắn.

— Ngươi... Đã muộn rồi a. — Nàng ngừng mặt lên cau mày thực chặt, trên gương mặt không che giấu được hai gò má ửng hồng tưng quẩn.

— Ta đùa đấy. Chỉ mới bình minh thôi.

— Bình minh?!

— Ừ!

— Thế thì càng phải dậy. — Nàng chống người trên ngực hắn, xoay mình muốn trèo xuống giường.

Nhưng dường như nàng quên điều gì đó...

Thân hình mới xoay chuyển, lập tức không có trọng tâm nghiêng ngã đổ về phía sau. May thay có kẻ nào đó nhanh tay giữ lấy thắt lưng nàng, đem nàng kéo về phía mình nghiêng chính ngồi trở lại giường.

— Đừng làm loạn, nàng vẫn còn chưa bình phục.

Hàn Băng Băng ngây ngốc nhìn đôi chân của mình. Nó không có lực, cũng không nghe theo ý muốn của chính mình. Nàng ai oán nhìn Tần Viễn Kỳ, không lẽ nàng cứ thế này mà nằm trên giường sao?!

Hắn cười ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc nàng — Nàng đói sao?!

Nàng gật gật đầu.

— Ta biết rồi — Hắn xoay người, cẩn thận ôm nàng dựa vào thành giường. Bản thân thì bước xuống giường đứng dậy, trước khi đi còn cẩn trọng dặn dò — Ổ yên đây, một lát nữa ta sẽ quay lại.

Tần Viễn Kỳ tiêu sái mở cửa bước ra khỏi phòng, để lại nàng ngồi ngơ ngác trên giường ôm tấm chăn còn lưu lại hơi ấm của hắn. Xung quanh vẫn còn vương vấn mùi trầm hương trên người hắn, bất giác nó khiến nàng đỏ mặt. Nhớ lại đêm qua mình lớn mật thế nào ôm hắn, hôn hắn, tùy ý mặc hắn đem nàng ôm vào ngực tùy ý ôm hôn.

Thực là muốn chui xuống đất trốn luôn cho rồi.

Hàn Băng Băng túng quần cắn chần, may thay không lâu sau Liễu Nhi đã bê theo một khay nước ấm bước vào phòng, đem lực chú ý của nàng rời đi nơi khác.

– Tiểu thư! Nền rời giường rồi.

Nhìn khay nước ẩm được đặt xuống cạnh giường, Hàn Băng Băng mỉm cười gật đầu. Nàng chậm rãi xoay mình nhúng tay vào làn nước. Cảm nhận hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ khay nước khiến người ta thoải mái – Liễu Nhi! Em cho thêm cái gì vào vậy?!

– Là thanh lộ, vương gia phân phó nô tỳ cho thêm một chút thanh lộ vào nước rửa. Như vậy sẽ khiến tiểu thư thoải mái. – Liễu Nhi cao hứng dâng chiếc khăn lên cho chủ tử – Tiểu thư! Vương gia thật tốt.

– ... – Gò má phấn hồng khó khăn lắm mới bình ổn giờ lại đỏ bừng lên.

– Để nô tỳ giúp tiểu thư thay quần áo. – Liễu Nhi cầm một bộ vải áo màu hồng phấn, cẩn thận giúp Hàn Băng Băng thay y phục. Quần áo trong tủ của tiểu thư màu sắc thực nhạt, hầu như đều là bạch y. Còn những bộ khác vương gia gửi đến hầu như còn chưa được tiểu thư nhà nàng chạm tới.

Khéo léo buộc lại chiếc thắt lưng mềm mại. Liễu Nhi ngừng đầu lên nhìn thành quả của mình, cười đến rạng rỡ – Tiểu thư thực đẹp.

– Nha đầu lẻo mép này. – Hàn Băng Băng bật cười nheo nhẹ chiếc mũi nhỏ của Liễu Nhi.

Vải nha hoàn bung theo điểm tâm bước vào, hướng về phía Hàn Băng Băng trên giường cung kính cúi đầu – Hàn tiểu thư! Chúng nô tỳ theo phân phó của vương gia mang điểm tâm tới.

– Được! Cứ để ở đó đi. – Mùi hương nghi ngút hấp dẫn này quả thực khiến nàng thấy đói rồi a.

Tần Viễn Kỳ cũng bước vào phòng, tự nhiên lại gần bên giường. Liễu Nhi hiểu ý liền tránh sang một bên. Hắn đi đến bên giường, ngẩng ngốc nhìn nàng trong hồng y thanh khiết mỹ lệ.

Hàn Băng Băng bị hắn nhìn có điểm ngượng, cúi đầu bối rối tránh ánh mắt chăm chú của hắn.

– Để ta giúp nàng. – Cuối cùng hắn cũng nói được một câu.

– Ồ...

Hắn không để nàng nói hết câu, cúi người bế bổng nàng lên. Đột ngột mất trọng lực khiến Hàn Băng Băng vội vã níu lấy ngực áo hắn, cuối cùng lại rúc lấy một tiếng cười khê. Tần Viễn Kỳ ôm nàng trong tay đi đến bàn ăn, mây kiếm chau lại tỏ vẻ không hài lòng. Sao lại nhẹ như vậy?!

– Nàng ăn nhiều một chút. – Tần Viễn Kỳ ngồi đối diện với nàng, ưu nhã tựa cầm. Nhìn nàng cúi đầu chưa chịu động đũa, hắn không kiềm được mà mở miệng đề nghị – Có muốn ta giúp nàng không?!

– Không cần! Ta muốn tự mình làm.

Liễu Nhi đứng bên cạnh cũng nhanh nhẹn lấy một đôi đũa đưa cho nàng. Hàn Băng Băng cầm lấy, yếu ớt dùng nó gấp thức ăn. Nàng phải nhanh chóng trở lại khỏe mạnh như cũ, nếu bất cứ cái gì cũng phải nhờ đến hắn, cho dù nàng không tàn phế cũng sẽ trở thành tàn phế mất.

Tần Viễn Kỳ không mở lời đề nghị giúp nàng nữa. Chỉ là hắn vẫn cái tư thế cũ ung dung ngắm nhìn nàng, một chút cũng không rời mắt. Bạc môi hơi cong lên đầy quyến rũ. Ánh mắt của hắn khiến nàng ngượng ngùng, cũng khiến Liễu Nhi đứng bên cạnh nàng hai má đỏ bừng xấu hổ. Bắt đầu hoài nghi bản thân mình chưa rời đi có phải là thất sách hay không? Xung quanh Vương gia và tiểu thư nàng không biết tại sao lại đặc biệt nóng nực thiếu đường khí nha.

– Ngươi không ăn sao?! – Nàng bị nhìn đến lóng ngóng tay chân, phần uất hỏi hắn.

– Ta không thấy đói.

Nói không được, nàng đành cúi gầm mặt xuống bàn. Cực lực chiến đấu với đồng thức ăn trong bát.

Nhưng cái chính là: Nàng ăn xong bữa sáng, thì cũng đã đến bữa trưa.

Thời điểm nha hoàn đem thức ăn trong phòng đưa đi. Liễu Nhi liền cúi gần nàng nói khê. Hàn Băng Băng cắn môi cúi đầu cụng trán ghé sát xuống mặt bàn.

– Được rồi đừng như vậy. – Dáng vẻ bất lực không cam lòng của nàng làm hắn muốn cười nhưng cố nén lại. Chỉ sợ cười ra sẽ làm nàng thẹn quá hóa giận mà tức giận.

– Đúng là trưa rồi. – Nàng ai oán nhìn hắn rồi nhìn ra ngoài. Ánh nắng đã đứng, sắc vàng rực trải đầy trên sân. Tức giận lườm hắn một cái – Rõ ràng lúc ta tỉnh dậy không phải là bình minh.

Chắc chắn là như thế, nếu không sao lại có thể vô lý như vậy.

Liễu Nhi đứng bên cạnh cố nén cười, nén đến mức toàn thân run lên bần bật. May mắn nàng đứng phía sau chủ tử, nếu không bộ dáng của nàng sẽ bị

tiểu thư toàn bộ nhìn thấy hết.

– Ngoan! Khi nào nàng muốn ăn thì nó là bữa trưa. – Hấn cẩn thận xoa xoa cái trán vô tội của nàng – Nàng muốn thế nào liền thế đó, không cần phải tuân thủ gì cả.

– Thật sự?!

– Thật! Nàng thích là được – Tần Viễn Kỳ khẳng định gật đầu. Khẽ bật cười, có lẽ hấn không nhầm... sau khi tỉnh lại cách nàng hình như đối với hấn có chút chuyển biến. Nhưng mà lại càng đáng yêu.

– Vậy... – Nàng cúi đầu suy nghĩ – Ta nghĩ muốn ra khỏi phòng đi qua lại một chút.

Sắc mặt nam nhân đối diện với nàng lập tức cứng đờ – Nàng chưa hồi phục, hay là để vài ngày nữa.

Hàn Băng Băng mím môi một chút, đắn đo thực lâu rồi vươn tay, kéo kéo tay áo hấn. – Có thể không?!

Được! Hấn thua!

Tần Viễn Kỳ bắt lực than nhẹ một tiếng. Gọn gàng đứng dậy ôm theo nàng nhấc bổng lên.

– A... – Hàn Băng Băng hét hoảng ôm lấy cổ hấn. Sao cái gì cũng không báo trước như vậy chứ?!

– Liễu Nhi!

– Vâng?! – Liễu Nhi tròn mắt nhìn Vương gia bế bổng tiểu thư của mình lên, chỉ biết ngây ngô đáp lời.

– Ngươi gọi người chuẩn bị mọi thứ ở hậu viên cho tiểu thư đi. – Hấn nói ngắn gọn, nhẹ nhàng ôm theo mỹ nhân trong ngực bước ra khỏi phòng.

– Ngươi... ngươi không thể ôm ta đi tới đi lui như vậy được. Người ngoài nhìn thấy sẽ nói ra nói vào – Hấn không ngại mặt mũi nhưng nàng thì khác a.

Hấn không thấy đúng nhũ này không thỏa hiệp – Ai dám nói ra nói vào chúng ta?!

Cho dù là bị nhìn thấy thì thế nào?! Họ căn bản đến lá gan để bàn luận cũng không có.

– Nếu nàng không muốn ai nhìn thấy, chúng ta có thể trở về phòng. – Vậy càng đúng ý hấn.

Nàng cắn môi cúi đầu xuống, lâu bầu trong miệng – Ta cũng không có nói là muốn quay lại.

Tần Viễn Kỳ mỉm cười bế theo nàng đi đến hoa viên của Huyền Lâm Viện. Liễu Nhi cùng gia nhân đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt. Một chiếc trường kỷ lót đệm lụa đặt trong vườn hoa, hứng lấy ánh nắng ấm áp của mặt trời. Hồ nước lấp lánh sắc vàng như được rải một lớp hoàng kim. Gió thổi lay động cành đào diễm lệ, rung động những bông hoa đủ màu sắc cùng hương thơm ngan ngát, cuốn lấy mái tóc mềm mại của nàng khẽ lay động, đung đưa chạm tới gương mặt hấn.

– Bây giờ là mùa xuân sao?!

– Phải! Nàng thích không?!

– Thích. – Hàn Băng Băng gật đầu. Thời điểm nàng đến đây là mùa đông, cây hoa cũng không được nở rộ rực rỡ đến nhường này. – Mùa xuân ở nơi này thực sự rất đẹp.

Tần Viễn Kỳ hạ người xuống đặt nàng ngồi xuống ghế. Hấn ghé sát bên cạnh, cầm lấy tay nàng đưa lên môi – Nơi này chỉ là một cái hoa viên nho nhỏ. Nếu nàng thích, đợi khi nàng khỏe lại ta sẽ đưa nàng dạo quanh Bắc Thành. Bắc Thành có nhiều nơi còn đẹp hơn thế này rất nhiều.

– Thực sự?!

– Thực!

Liễu Nhi nhẹ nhàng đỡ lên bàn đá một đĩa điểm tâm nhẹ, hai má ửng hồng uyển chuyển nghiêng người – Mọi thứ đã chuẩn bị xong, nô tỳ xin cáo lui.

Tần Viễn Kỳ gật đầu cho phép Liễu Nhi lui xuống. Hấn nhìn Hàn Băng Băng nằm trên ghế cảm hứng những ánh nắng ấm áp chiếu xuống, khuôn mặt tinh tế kiều diễm khép lại hàng mi dài rung động, làn môi mềm mại hơi nhướn lên tạo thành một nụ cười mơ hồ thỏa mãn. Gió thổi qua lưu luyến lộng tóc như tơ, vuốt ve trên làn da trắng ngần, mái tóc như làn suối chảy xuôi ôm lấy những đường cong nuột nà xinh đẹp dưới lớp vải lụa trơn mượt.

Càng nhìn càng thấy đẹp.

– A! Lâu lắm mới thấy được mặt trời – Nàng khẽ thốt, ngón tay nâng lên hứng lấy ánh nắng lấp lánh sắc hoàng kim. Hàn Băng Băng xoay mình về phía Tần Viễn Kỳ, chống người muốn ngồi dậy.

– Nàng định làm gì?! – Hắn nhanh tay nắm lấy người nàng kéo trở lại – Chân của nàng vẫn chưa đi lại được đâu.

– Ta biết. – Nàng mỉm cười gượng gạo, níu lấy vai áo của hắn mượn chút lực để đứng dậy – Giúp ta đi, ta muốn tập thử một chút.

Tần Viễn Kỳ đỡ vững lấy thanh mình giúp nàng đứng dậy. Nhưng mọi việc dường như khó hơn nàng tưởng tượng, toàn bộ sức lực của nàng đều dồn xuống chân vẫn không đủ để nàng đứng lên, bàn tay nhỏ bé của nàng níu chặt lấy hắn để dựa vào cũng tốn của nàng không ít khí lực. Mất một quãng thời gian mới có thể miễn cưỡng trụ trên hai chân, Hàn Băng Băng lần đầu tiên trong đời nhận thức được việc đi lại hóa ra lại gian nan như vậy. Chỉ đứng lên thôi cũng có thể khiến cho nàng nhũn mảy thờ dốc.

– Nàng có ổn không?! Hay là ngồi xuống nghỉ ngơi một chút?!

– Không. – Hàn Băng Băng kiên quyết lắc đầu, hít một hơi thật sâu lấy thêm dũng khí – Giúp ta! Ta muốn tập.

Hắn thở dài giữ lấy vai nàng, toàn lực chú ý đến tránh cho nàng ngã xuống. Hàn Băng Băng cắn môi chậm chạp nhấc chân phải lên, sức trụ vững liền không có mà ngã vào ngực hắn.

– Làm sao bây giờ?! – Nàng bất an nắm lấy ngực áo của Tần Viễn Kỳ, vô thức hỏi – Chân của ta... hình như...

– Đừng sợ! Làm lại một lần. – Hắn hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, một lần nữa nắm lấy tay nàng nâng lên – Có ta ở đây đỡ nàng, đừng sợ.

Hàn Băng Băng mím môi cẩn thận bước thêm một bước, hao tổn không biết bao nhiêu ẩn nhẫn cùng sức lực mới có thể trụ vững trên một chân. Vầng trán thanh tú của nàng cũng vì thế mà toát mồ hôi, con tê dại dưới chân truyền đến khiến da đầu nàng như run lên, hấp thu một ngụm khí rồi cắn răng bước thêm một bước nữa.

– Đúng đúng, chính là như vậy – Hắn cười động viên nàng tiếp tục.

Nàng cắn răng cố gắng bước tiếp, cử động đôi chân cứng ngắc. Cả hai kiên trì cho đến lúc hoàng hôn. Hàn Băng Băng run rẩy ngã vào ngực Tần Viễn Kỳ, khuôn mặt hồng nhuốm thêm ánh hoàng hôn mà trở nên đỏ rực không ngừng lắc đầu.

– Ta không được. Ta không được rồi.

Cả một buổi chiều tập luyện không hề có một chút khả quan nào, nàng ngay cả đứng lên cũng cảm thấy khó khăn. Toàn bộ chỉ là níu chặt lấy hắn làm trụ rồi nhấc chân lên, mà cho dù như vậy đi nữa cũng không thể bước quá ba bước.

Tần Viễn Kỳ nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng, cẩn trọng ôm nàng vào ngực rồi bồng lên – Đừng gấp gáp, chúng ta cứ từ từ ắt sẽ có kết quả thôi.

Sẽ có kết quả tốt hơn sao?!

Hàn Băng Băng ngấm thân mình đau nhức trong dục bồn không khỏi suy nghĩ. Hương hoa nồng nàn cùng làn hơi nước mỏng manh, nhiệt độ nước nóng ấm vừa phải, từng thớ thịt trên cơ thể thả lỏng khiến nàng không khỏi muốn thờ dài. Trong tâm trí không ngừng suy nghĩ về hiện tại giữa nàng và Tần Viễn Kỳ, dường như từ khi nàng tỉnh lại giữa nàng và hắn mối quan hệ có bước biến chuyển rõ rệt.

Thế có phải tốt không a...

Một ngày dài một môi cứ thế trôi qua.

Bình minh khi thức dậy, Hàn Băng Băng khẽ cựa quật thân mình muốn xuống giường. Chóng đờ thân thể ê ẩm vì tập luyện cả ngày hôm qua, nàng bỏ chân xuống giường, bàn tay vịn chặt lấy thành giường muốn đứng dậy.

Vừa đứng lên đã lập tức ngã xuống.

– A... – Nàng thấp giọng kêu. Cánh tay va vào thành giường cùng mặt đất chà xát đến bỏng rát, mang theo một cổ đau nhức khiến nàng rên rỉ ra tiếng. Thân thể đã ê ẩm lại càng thêm đau đớn.

Đang lúc nàng rên rỉ chống mình muốn đứng dậy, một thanh âm cao giọng lên vang lên khiến nàng ngay lập tức chột dạ.

– Nàng là đang làm cái gì?!

Hàn Băng Băng ngừng mặt lên đã thấy sắc mặt trắng bệch của Tần Viễn Kỳ, bước chân của hắn nhanh chóng đi đến đỡ lấy nàng – Sao lại ngã xuống giường?!

– Ta chỉ là... muốn uống chút nước.

– Ta không phải đã dặn nàng có việc gì thiết thì gọi nha hoàn sao?!

Nàng cắn môi không nói được gì, đành cúi đầu xuống ủy khuất vô cùng. Nàng cũng không tình nguyện để ngã như vậy mà.

– Trên người có đau chỗ nào không?!

– Cánh tay bị chạm phải sàn nhà – Nàng lí nhí trả lời.

Tần Viễn Kỳ bế nàng ngồi lên giường, cầm lấy tay áo nàng cẩn trọng vén lên. Vết bầm cùng trầy xước trên cổ tay trắng nõn khiến hắn hít vào một ngụm khí. Lời nói lớn tiếng vừa mới đến miệng liền bị bộ dáng ủy khuất của nàng đem nuốt trở lại. Hắn ghé miệng thổi nhẹ lên vết thương, lấy trong người một hộp thuốc nhỏ mở ra bôi lên cho nàng.

– Có đau không?!

Nàng vẫn cắn môi không nói.

Hắn không khỏi bất đắc dĩ thở dài, vuốt ve đỉnh đầu của nàng – Băng Nhi! Ta sẽ lo lắng.

Trước sự quan tâm của hắn, Hàn Băng Băng cuối cùng gật gật cái đầu nhỏ, lời nói thốt ra thấp bé như tiếng muỗi kêu – Ta biết rồi.

– Như vậy mới ngoan. – Hắn hài lòng cười, nghiêng người đem nàng bế lên – Lại đây, ta đưa nàng đi dùng điểm tâm rồi chúng ta tiếp tục tập.

Việc tập luyện cũng đã trải qua 15 ngày, Tần Viễn Kỳ vẫn như cũ giúp nàng đi lại. Nhưng kết quả không mấy khả quan. Trải qua 15 ngày bền bỉ liên tục, mỗi ngày sau khi tập đều khiến hai chân nàng không ngừng đau nhức, nhưng cũng chỉ có thể khiến nàng miễn cưỡng như ngày đầu tiên, chỉ miễn cưỡng đi được ba bước.

Nàng ngồi dưới gốc cây cổ thụ tâm trí không ngừng suy nghĩ vu vơ. Nàng tỉnh lại đã được một thời gian, Tần Viễn Kỳ đối với nàng vẫn như cũ thực chiều chuộng, bản thân nàng dường như cũng bắt đầu sinh ra cảm xúc ý lại hắn. Đặc biệt gần đây khi đôi chân của nàng không có điểm khả quan nào mới, nàng cư nhiên đối với hắn nảy sinh tự ti cùng hèn dỗi. Mỗi lần đều khiến hắn ôm nàng vào lòng dỗ dành thực lâu. Sau đó mỗi lần nghĩ lại nàng vẫn không khỏi đỏ mặt.

Nhìn chân mình, trong lòng nàng lại sầu não không thôi. Nhẹ nhàng đập lên đôi chân cứng ngắc của mình, không cảm thấy đau, chỉ thấy dâng lên một trận tê dại nhức nhối.

Đến khi nào nàng mới có thể đi lại được như trước đây?!

– Này! Ngươi nói xem vương gia cùng Lưu thái y ở trong thư phòng là nói chuyện gì?!

Tiếng nói chuyện ở phía sau hoa viên xầm xì to nhỏ, dường như là hai nha hoàn trong phủ. Họ không để ý được sự có mặt của nàng, một thanh âm lạnh lạnh thì thâm vang lên – Còn không phải vì bệnh tình của tiểu thư hay sao?!

Bệnh tình của nàng?

Hàn Băng Băng nín thở nép người vào thân cây lắng nghe.

– Ta thấy bệnh tình của tiểu thư cũng có biến chuyển tốt đấy chứ – Một nha hoàn xoa xoa cằm trầm tư nói – Nghe nhà bếp nói, gần đây khẩu vị của tiểu thư cũng đã phục hồi được tám phần rồi.

– Ngươi thực không biết gì cả. – Tiếng nói lạnh lạnh kia hừ nhẹ một tiếng – Vương gia nói chuyện với Lưu thái y chính là vì đôi chân của tiểu thư kia.

– Chân?!

– Phải! Vừa nãy ta có hướng thư phòng của vương gia dâng trà mới có thể vô tình nghe thấy.

– Chân của tiểu thư thì có việc gì? Không phải tập luyện vài tháng là có thể đi lại như cũ sao?!

– Đâu có dễ như vậy. – Nha hoàn kia hạ thấp tiếng nói thực thần bí – Lưu thái y nói chân của tiểu thư năm phần vì trúng độc, năm phần vì trước đó trải qua giá buốt quá khắc nghiệt mới xảy ra hiện tượng tê liệt. Bây giờ chỉ có xác suất rất ít có thể đi lại như cũ thôi. Nếu một thời gian nữa mà vẫn không có tiến triển gì thì sẽ có khả năng liệt cả đời.

– Liệt cả đời?! – Tiếng nói kia cao lên khó tin – Nói vậy không phải tiểu thư sẽ mãi nằm trên giường sao?!

– Ta nghĩ chính là như vậy đó.

– Tiểu thư thực tội nghiệp. Ai~~~~

– Ta cũng thấy thế. Thực đáng thương ...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thanh âm nói chuyện đã đi xa, thân mình của Hàn Băng Băng dựa bên thân cây dường như cũng mỗi lúc một lạnh. Sắc mặt nàng trắng bệch, đôi tay run rẩy nắm lấy gấu váy chạm vào đôi chân đã tê cứng bao lâu nay.

Liệt?!

Nằm trên giường suốt đời?!

Trải qua điều kiện giá buốt khắc nghiệt, là nói về con bão tuyết ngày đó phải không?!

Chân của nàng có khả năng mãi mãi cũng không thể đi lại được như trước đây sao?!

Điều này, tại sao hần không nói cho nàng biết?!

Hàn Băng Băng run rẩy ôm lấy thân mình, cảm nhận cơn lạnh từ trong xương tủy toát ra. Rất lạnh... Trong tầm mắt của nàng xuất hiện bóng hình của hần, Tần Viễn Kỳ bước chân thực trầm ổn đi về phía nàng, khóe môi của hần câu lên một nụ cười nhẹ. Phong thái phong nhã như thường ngày luôn khiến nàng cảm thấy thực thoải mái, nhưng lúc này bóng dáng ấy lại chói mắt đến mức khiến lồng ngực nàng nhức nhối một trận.

– Đợi ta có lâu không?! – Hần cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh nàng, tự nhiên vuốt ve mái tóc dài của nàng trong tay – Có mệt không?!

Nàng mờ mịt lắc đầu, thuận theo ôm lấy cổ Tần Viễn Kỳ để hần bế lên. Thái độ của hần so với bình vô cùng giống nhau, nàng đành ngập ngừng mở miệng – Ngươi... vừa này làm gì vậy?!

– Sao thế?! – Tần Viễn Kỳ ôm nàng về phía hoa viên, khóe môi cong lên trên chốc – Quan tâm ta sao?!

Hàn Băng Băng nhìn hần gật gật đầu.

Hần im lặng một lát, dường như để suy nghĩ một điều gì đó rồi trả lời – Ta quay lại thư phòng để xem qua công văn thôi.

– Ừm

Nàng đáp nhẹ một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa, Tần Viễn Kỳ đặt nàng xuống trường kỷ, với tay lấy một bát canh nóng đưa cho nàng – Nào! Uống một chút.

Nàng tiếp lấy, nhưng thủy chung chỉ cúi đầu không nhìn hần. Canh nóng bốc hơi nghi ngút che đi biểu tình trên gương mặt nàng. Hàn Băng Băng vẫn cảm giác được ánh mắt của hần nhìn nàng chưa hề rời đi, nàng cũng hiểu rõ so với bất kỳ ai hần đều lo lắng cho nàng hơn.

Nhưng đó là quan tâm hay lòng thương hại.

Điều này ở thời điểm hiện tại lại khiến nàng không thể xác định được. Nếu nàng thực sự bị liệt rồi, thực sự mỗi ngày chỉ có thể ngồi trên giường. Hần còn quan tâm đến ý đến nàng nữa sao?!

– Nào! Lại đến. – Tần Viễn Kỳ nâng nàng lên, đôi tay cường tráng giữ lấy thân mình nàng không để nàng ngã xuống – Băng Nhi! Đi cho ta xem.

Hàn Băng Băng vịn lấy hần, theo ý hần mà nhấc bàn chân nặng chịch lên. Bước lên một bước, sự tê dại nơi bàn chân xông lên các giác quan khiến nàng toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thân thể lập tức trượt xuống.

– Trụ vững một chút. – Hần đỡ lấy người nàng, ân cần gạt đi lọn tóc loạn vương trên trán nàng – Bước lại đi.

– Ta không đi nữa. – Nàng thấp giọng nói.

– Không đi nữa?! Đã mệt rồi sao?! – Hần tuyệt nhiên không phát hiện ở nàng có điều bất thường – Vậy nghỉ một chút, lát nữa chúng ta lại tập.

– Ta không muốn tập nữa.

Dường như hần nhận thấy ở nàng ở điểm không đúng. Tần Viễn Kỳ ôm lấy hai má nàng xoay trở lại đối diện với mình, ánh mắt hần xoáy sâu vào biểu tình trên gương mặt nàng, nặng nề hỏi – Tại sao?!

Hàn Băng Băng mím chặt môi, đè nén thứ cảm xúc muốn bật khóc. Nàng muốn lớn tiếng hét lên với hần, nàng có thể sẽ trở nên tàn phế, sau này không thể bước đi được nữa.

Nàng càng muốn nhào vào ngực hần mà khóc một trận thực lớn, để hần có thể ôm lấy an ủi sự thương tâm của mình. Tựa như mọi lần nàng giận dữ mà dỗ dành nàng.

Nhưng đến cuối cùng vẫn là lấy sự im lặng che giấu.

– Băng Nhi!... có chuyện gì phải giấu ta sao?!

– Còn người... – Nàng ngừng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn – Người có điều gì giấu ta không?!

Hắn ngậy ra một lúc, nhưng vẫn lắc đầu – Không có.

Không có, hắn nói không có.

– Viễn Kỳ... – Nụ cười trên môi nàng nhợt nhạt, sự thất vọng cùng bi thương trong đáy mắt khiến hắn dâng lên từng trận bất an. – Chân của ta... có khả năng sẽ liệt đứng không?!

– Băng Nhi...

– Phải không?

Tần Viễn Kỳ mở miệng muốn nói điều gì đó. Nhưng giọt lệ trên khóe mắt nàng đầm vào mắt hắn, giống như có nhát dao găm vào ngực hắn phát đau. Đứng trước nước mắt của nàng, lòng hắn bất giác mềm ra, thứ cảm xúc nhức nhối lên men rồi nhanh chóng phình lên, chen chúc xâm chiếm toàn bộ lồng ngực của hắn.

– Băng Nhi. – Hắn nói thực chậm, thực thận trọng – Chúng ta không phải là...

Giọt nước mắt của nàng trượt qua gò má, rơi xuống mu bàn tay của hắn. Đem lời nói trên môi của Tần Viễn Kỳ cắt đứt. Lời nói của hắn dừng lại nơi cổ họng không thể thốt thành lời, con đau đón ở lồng ngực cũng càng tăng lên nhanh chóng.

– Chân của ta mỗi lần bước đi đều không có cảm giác gì. – Nàng nói thật chậm, nước mắt dâng lên khiến nhân ảnh của người trước mặt cũng càng lúc càng nhòe đi – Ta đã cảm giác được nó đối với trước kia khác biệt rất nhiều. Nhưng ta tin người.

Chỉ cần hắn nói nàng liền tin tưởng. Từ thời điểm sinh từ ấy, bất cứ điều gì chỉ cần hắn nói, nàng liền không suy nghĩ mà tin hắn.

– Viễn Kỳ, sự việc đã trở nên như vậy. Tại sao lại giấu ta?

– Băng Nhi...

– Chân ta không đi được nữa. – Nàng thương tâm nhìn hắn – Có phải người muốn nhìn ta ngày ngày như một con ốc. Mỗi ngày tùy người sắp đặt, mang theo cái hi vọng tin tưởng chỉ cần có cố gắng là sẽ trở lại như cũ. Xác xuất một trong một vạn này, có thể rơi trên người ta ư?!

Nàng thoát chết đã là một kỳ tích, tình lại cũng chính là kỳ tích. Trong đời người liệu có bao nhiêu lần kỳ tích, không lẽ nó luôn may mắn rơi trên người nàng sao?!

– Nàng đừng bi quan như vậy...

– Đó là sự thật. – Nàng không khất chế được mà nói lớn tiếng, gần như là gào lên – Sự thật chính là đôi chân của ta có thể sẽ mãi mãi không bao giờ đi lại được như trước, mãi mãi chỉ là một người tàn phế, đến việc đi lại cũng không thể tự mình làm được.

– Nàng...

– Người đi đi – Vung tay gạt đi cánh tay của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầm lệ quay đi không muốn nhìn hắn thêm một lần. – Ta bây giờ không nghĩ muốn nhìn người, người đi đi.

Hắn Băng Băng ôm lấy đầu gối nức nở, bên tay nghe thấy tiếng bước chân của hắn mỗi lúc một xa rồi mất hẳn. Bên cạnh hoàn toàn im ắng, cơn gió nhẹ thổi qua mang theo sự hối hận dần dần dâng lên trong tĩnh lặng. Nàng biết rõ hắn lo lắng cho nàng, biết rõ bản thân mình như vậy hắn cũng rất đau lòng. Nhưng nghĩ đến việc mình không thể đi lại được nữa, nàng lại không khống chế được mà lấy hắn để trút xuống thương tâm cùng uất ức.

Nàng đối với hắn như vậy thực sự không chút công bằng.

Hắn đã rất dịu dàng ủng hộ nàng cố gắng tiếp tục, cố gắng giành giật cái thứ xác xuất mỏng manh mơ hồ ấy.

Nàng gạt nước mắt trên gò má, chặt vật chống tay lên chiếc bàn gỗ bên cạnh cố gắng đứng dậy. Vật lộn một hồi cũng có thể đứng được lên, liền cắn chặt môi bước lên một bước...

– A... – Chiếc bàn không trụ được mà đổ xuống, bát sứ dùng để đựng canh vừa nãy cũng va xuống nền đất vỡ choang tạo nên âm thanh đinh tai nhức óc.

Hắn Băng Băng ngã xuống nền đất, toàn thân bám đầy đất bụi. Con đau nhức trên thân thể vì va chạm cũng nhanh chóng cảm nhận được, nàng không cam lòng siết chặt tay đầm nhẹ trên nền đất, nước mắt trong suốt rơi xuống chìm xuống làn đất nâu xấp xỉ khô khan.

Nàng vô dụng đến nhường này sao?!

Cổ mình chống mình dậy, vươn tay níu lấy trường kỷ để đứng lên thêm một lần nữa. Phát hiện trường kỷ trông như vậy nhưng cũng không hề chắc chắn, chỉ một lúc sau cũng nghiêng nghiêng đổ xuống. Thân mình của nàng cũng một lần nữa ngã xuống đất.

Thực đau.

Hàn Băng Băng cắn môi cổ không thốt lên tiếng kêu, một lần nữa kiên cường đứng dậy. Từ phía xa, nam nhân cao lớn vận lục y không thể nhìn được nữa, bước chân của hắn mau thêm muốn tiến lên đỡ lấy nàng.

– Đừng giúp nàng.

Hắn không hiểu nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Chủ tử của hắn giống như đã đứng như vậy từ rất lâu. – Vương gia! Tiểu thư như vậy...

– Ta biết. – Ánh mắt tràn đầy bất an hắn nhìn về phía nữ nhân kiên cường kia không ngừng đứng dậy. Trong lòng theo mỗi lần ngã xuống của nhân ảnh ấy lại không khỏi một trận đau lòng. Chính bản thân hắn lại không biết được nắm tay được giấu trong tay áo siết chặt đang run lên.

Nàng đã ngã 19 lần rồi.

– Vương gia! Người không giúp tiểu thư sao?! – Hàn tiểu thư ngã nhiều như vậy, chắc chắn trên người sẽ rất đau.

– Người lui xuống đi. – Tần Viễn Kỳ nhắm mắt lại, khoát tay để Minh Vũ lui xuống. Trong lòng nặng nề nhìn về phía nàng. Hắn như thế nào lại không đau lòng? Hắn làm sao có thể không đau lòng được.

Đôi chân hắn không biết bao nhiêu lần muốn chạy đến đỡ lấy nhân ảnh kia, nhưng hắn vẫn cắn răng nén xuống. Ép buộc bản thân mình đứng ở nơi này, nhìn nàng. Mỗi lần nhân ảnh yếu đuối kia ngã xuống, nắm tay trong ống tay áo lại càng thêm siết chặt. Hắn đứng ở nơi này, nhìn nàng mỗi lần ngã xuống, đồng nghĩa với tự tra tấn chính mình chứng kiến nữ nhân mà mình yêu một lần lại một lần thương tổn lại một lần kiên cường chống đỡ đứng lên.

Nữ nhân như vậy... hắn sao có thể không yêu?!

Tranh đấu thực lâu, cuối cùng nàng cũng có thể đứng vững bằng hai chân. Hàn Băng Băng cực lực thở dốc, thái dương chảy xuống giọt mồ hôi nóng bỏng. Cố gắng giữ thăng bằng cho bản thân, nàng run run bước lên một bước rồi một bước...

Lần này có thể kiên trì được bốn bước.

Nàng nằm trên đất bất động thờ hồng hộc. Lần này có thể đi được bốn bước, cuối cùng cũng có thể tăng thêm một bước nữa. Tuy là vậy, lúc ngã xuống lực va chạm cũng thực không nhẹ.

Nàng với tay nắm lấy chân của trường kỷ kéo lại, lấy hết sức lực vươn người đến dựa vào chiếc ghế đã ngã từ lâu. Tựa lưng vào thành ghế, lúc này nàng mệt mỏi thả lỏng tay chân. Bản thân của mình lúc này thực sự là chặt vật không chịu nổi, vài áo màu trắng tinh đã bám đầy bùn đất, cũng do vài lần ngã mà chà xát trên mặt đất dẫn đến rách vô số đường. Mái tóc của nàng cũng không tránh khỏi có điểm rối loạn cùng bám bẩn, mặt mũi hắn cũng dính không ít đất bụi.

Nàng ôm lấy đầu gối gục xuống. Hắn bây giờ đang làm gì?! Hắn là vẫn còn tức giận với nàng đi.

Hàn Băng Băng nén nước mắt xuống tận đáy lòng. Nhớ những lúc hắn nâng nàng trong tay, không ngừng an ủi dỗ dành nàng tiếp tục kiên trì. Cho dù thế nào cũng như cũ giúp đỡ nàng. Đối với lần đầu tiên nàng vì cứng đầu không nghe lời mà ngã xuống sân nhà trong Huyền Lâm Viện. Hắn liền e sợ những lúc không có hắn nàng sẽ làm loạn rồi bị thương, nên mới không ít thủ công đem những chiếc thảm lông thú dày rộng đan lại rải làm thảm đi trong phòng nàng. Như vậy cho dù nàng có ngã xuống, cũng không bị đau.

Hắn làm nhiều như vậy, không phải là vì nàng sao?!

– Sao lại làm bản thân thành ra thế này?!

Hàn Băng Băng ngốc nghếch ngẩng đầu lên. Người mà nàng đang nghĩ tới đang đứng ngay trước mặt nàng. Hắn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt không có tức giận, chỉ có ôn nhu cùng không đành lòng. Hắn rút trong người một chiếc khăn lụa, hạ gối xuống bên cạnh nàng giúp nàng lau mặt.

– Nàng nhìn mình xem, lem nhem hết cả. – Tần Viễn Kỳ thờ dài, nhẹ nhàng giúp nàng lau đi vết bẩn trên chóp mũi. Nhìn nàng không nói gì, hắn cười khe xoa xoa hai má của nàng – Sao vậy?! Vẫn còn giận ta?

Nàng cúi mặt lắc đầu, sống mũi bỗng nhiên cay nồng, khóe mắt cũng dần nóng lên. Nàng thu thân mình lại càng thêm nhỏ tránh đi bàn tay của hắn.

– Người đừng chạm vào ta, toàn thân ta rất bẩn. – Nàng xoay mặt đi dựa vào thành trường kỷ đã đổ ngã, che giấu lệ ẩm nơi khóe mắt. – Ta bây giờ từ trên xuống dưới đều là bùn đất, sẽ làm bẩn quần áo của người.

Nàng xoay lưng đi, che giấu được nước mắt. Nhưng giọng nói lại không nén được mà khàn khàn run rẩy, hoàn toàn vạch trần sự yếu đuối của chính nàng. Tần Viễn Kỳ thờ dài vòng tay ôm lấy nàng vào lòng. A đầu này... sao lại khiến người ta đau lòng như vậy?!

– Không bán. Cho dù là có, ta cũng không để ý.

Vòng tay ấm áp của hắn cuối cùng khiến nàng khắc chế không được, nước mắt dâng lên tràn khỏi khóe mắt rơi xuống, thấm vào ngực áo hắn. Giọng nói của nàng cũng trở nên run run.

– Thực xin lỗi.

Nàng níu lấy ngực áo hắn, vùi mặt vào lòng hắn mà thút thít – Ta... ta không cố ý lớn tiếng với người đâu.

– Ta biết. – Tần Viễn Kỳ ôm lấy nàng trong ngực, vuốt nhẹ bả vai đang run rẩy của nàng.

– Ta thực sự không cố ý. – Nước mắt của nàng rơi mỗi lúc một nhiều, nỗi hối hận cũng càng thêm dâng cao. Nàng sao có thể nói vậy với hắn, sao có thể vô tâm như vậy?

Nhìn nàng, hắn không khỏi vừa đau lòng vừa buồn cười. Bộ dáng chật vật như vậy khóc nức nở không ngừng, hỏi làm sao hắn có thể giận nổi. Cho dù là có, căn bản cũng vì bộ dạng của nàng đem bao nhiêu giận dữ tâu tán hết.

Hắn không đành lòng nhìn, ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt. Tiếng than nhẹ cũng tràn ngập dịu dàng.

– Đừng khóc. Nàng bây giờ khóc trông rất khó xem.

Nàng hấp hấp cánh mũi, nghèn nghẹn nói – Viễn Kỳ! Từ nay ta sẽ cố gắng tập đi. Cho dù là xác xuất trong vạn nhất, ta cũng sẽ cố.

– Vậy sao?! – Hắn vui mừng ôm lấy nàng, vỗ vỗ bả vai mảnh khảnh của nàng khen tặng – Vậy là tốt.

– Người không cần phải giúp ta, ta có thể tự tập một mình.

Khuôn mặt tuấn tú trên đỉnh đầu nàng ngưng trọng trong phút chốc, cứng ngắc hỏi lại – Tại sao?!

– Người lo lắng cho ta như vậy, ta rất biết ơn. Nhưng đây là vấn đề của riêng ta, ta muốn tự mình cố gắng.

– Ta hỏi tại sao?! – Lại có ý đẩy hắn ra như vậy?!

Hắn Băng Băng cúi đầu xuống, giống như tự nói với chính mình – Ta không muốn mọi người thương hại.

– Thương hại?! – Hắn cười bất đắc dĩ, nâng cằm nàng lên ép nàng nhìn thẳng vào mắt mình – Kể cả ta?!

Nữ nhân này lại dám gạt đầu?!

Nàng cứ nhiên gạt đầu!!!!

– Ta không có thương hại nàng!

Khóe mắt nàng chưa xốt, sóng mắt long lanh như sương mờ – Không phải sao?!

Hắn tức giận dâng lên, khắc chế ý muốn bóp chết nàng. Nữ nhân này rốt cuộc có hiểu hay là giả ngốc?! Hắn làm nhiều như vậy, nàng lại suy nghĩ thành hắn thương hại nàng. Nữ tử nguyên ý sa vào lòng hắn nhiều không thể đếm hết, nếu xếp hàng có thể đứng từ cổng vương phủ xếp tới kinh thành. Hắn làm sao có thể thương hại...

Sao hắn lại phải lòng một nha đầu ngu ngốc như nàng thế này?!

– Khốn kiếp!! – Hắn không khống chế được mà nguyên rủa ra tiếng – Ta mới không rảnh có nhiều thời gian như vậy, đi thương hại một nữ nhân lại hao tổn tâm trí như thế.

– Nhưng mà... – Nàng mở mắt nhìn hắn nổi giận lôi đình, vẫn không biết là mình làm sai ở chỗ nào.

– Nàng đi theo ta. – Hắn bá đạo ôm lấy thắt lưng nàng kiên quyết bế lên, không để ý đến nàng đang hét hoảng gọi lớn ra bên ngoài – Người đâu! Đem ngựa cho bọn vương.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

– Ngươi đưa ta đi đâu?! – Hàn Băng Băng hốt hoảng bám chặt vào người hắn. Nhìn biểu tình khủng bố trên mặt hắn càng khiến nàng sợ hãi hơn, rốt cuộc là tên này phát điên cái gì a.

– Đem ngựa đến đây. – Tần Viễn Kỳ mặc nàng giầy dụa, bước chân thật dài về phía con bạch mã đang được đưa tới. Bàn tay ôm chặt lấy eo nàng áp sát vào mình, không cho nàng máy may cựa quậy.

– Này! Bỏ ta xuống. – Nàng nói lớn tiếng, giằng kéo cổ áo hắn. Người này sao lại khỏe như vậy, chút xíu cũng không xô dịch là sao?!

– Vương gia! Người muốn ra ngoài?! – Minh Vũ giữ lấy dây cương con bạch mã lại, không chút để ý nữ nhân chủ tử đang ôm trong lòng đang gào thét. Vô cùng bình thản hỏi.

– Phải! – Tần Viễn Kỳ thần nhiên trả lời ngắn gọn, vươn tay giữ lấy dây cương. Nhanh chóng nhảy lên.

– Ôi... – Bị hắn một tay bồng lên ngựa, thân thể mang theo trọng lực dường như suýt rơi xuống khiến nàng kinh hoàng ôm chặt lấy cổ hắn. Cũng chưa kịp yên bình trở lại thì hắn đã siết chặt lấy dây cương kéo nhẹ một cái, thúc bạch mã phi thẳng ra khỏi vương phủ.

– Ngươi đưa ta đi đâu?! Ôi... – Suýt nữa thì té xuống, sắc mặt nàng trắng bệch nhìn cảnh sắc dưới đất vút qua như chớp giật. Tốc độ thần tốc của bạch mã đem mái tóc của nàng thổi rối tung, vạt áo cũng tung lên toát loạn. – Này! Ngươi... –

– Đừng nói chuyện! Sẽ cản phải lối đấy. – Hắn thấp giọng nói bên cạnh, biểu tình trên mặt vẫn lạnh nhạt như thường, một tay ôm chặt lấy eo nàng, một tay giữ chặt dây cương. Tốc độ không tới một ly trà đã đến gần cửa thành. Tần Viễn Kỳ thẳng đường cho ngựa lao đến cổng thành ra lệnh – Mở cổng thành.

– Vương gia! Là vương gia... – Thị vệ gác cổng nhìn thấy hắn từ xa liền gấp rút mở cổng sắt, toàn bộ tề tề chỉnh chỉnh tách ra thành lối cho hắn giục ngựa vút qua.

Hàn Băng Băng lần đầu nhìn thấy cổng thành có điểm góc không biết làm sao, trong lòng dâng lên sợ hãi. Nhưng nộ khí trên người hắn càng khiến nàng sợ hãi hơn, tốc độ nước đại của con ngựa càng làm nàng kinh hoàng. Mắt thấy hắn lao đi như tên bắn, phía trước là rừng trúc bạt ngàn âm u, hắn vẫn không chút chần chừ mà phi thẳng vào... –

– Viễn Kỳ! Chậm một chút – Bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy ngực áo hắn e sợ bị rơi xuống, giọng nói vì kích động mà run lên – Ta sợ. Viễn Kỳ, ngươi như vậy ta sẽ sợ.

Tiếng nàng run run vọng đến, Tần Viễn Kỳ không còn cách nào đành kiềm ngựa lại đem nàng ngồi lên ngựa ôm vào ngực, cẩn thận xoa xoa gò má trắng nhợt nhạt của nàng. Nhìn đôi mắt nàng ngập nước, biểu tình vì hoảng sợ mà toàn thân run rẩy. Hắn đành cúi đầu xuống áp trán mình lên trán nàng, bắt lực thờ dài.

– Băng Nhi! Nàng muốn ta phải làm gì bây giờ?

– Đây là nơi nào?! Chúng ta quay về có được không? – Nàng đáng thương nhìn hắn. Xung quanh đây đều là rừng trúc âm u, ánh nắng mặt trời cũng le lói khó khăn chiếu lên một chút ánh sáng yếu ớt. Không khí âm thấp hoang vu này khiến nàng thấy bất an.

– Không được – Hắn lắc đầu ôm lấy nàng, vén mái tóc dài của nàng ra sau. Bạch mã theo dẫn dắt của hắn mà chậm bước đi càng sâu vào rừng trúc.

– Nhưng mà...

– Ngoan! Đừng sợ. – Hắn ôn nhu hôn nhẹ lên trán nàng – Ta có một thứ cho nàng xem.

– Đó là cái gì?!

– Sắp đến rồi. – Hắn cười ngựa đi càng thêm sâu, xung quanh yên ắng đến kỳ dị. Một nhánh lá rơi thôi cũng phát ra thanh âm cũng khiến nữ nhân trong ngực hắn giật mình, thân thể nhỏ bé càng thêm nép sát vào ngực hắn.

Cho đến khi nghe được tiếng động lạ.

Bàn tay trắng nõn siết chặt lấy tay áo Tần Viễn Kỳ, thần kinh của nàng căng thẳng, run giọng hỏi – Tiếng gì vậy?!

Khác với nàng, hắn vô cùng tự nhiên ôm lấy nàng cúi đầu xuống – Nàng nghỉ xem.

Tiếng này, giống như tiếng nước chảy, còn có tiếng đàn cầm. Thậm chí... còn có tiếng cười đùa của nữ nhân. Hơn nữa còn không phải là chỉ một người.

Nơi hoang vu này có nữ nhân sao?!

Hàn Băng Băng sững sờ nhìn hắn, thấy hắn vẫn dáng vẻ thoải mái tự nhiên mà dẫn ngựa đi về phía trước. Nàng cố gắng nhìn về phía xa, màng sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, giấu đi căn nhà trúc xinh đẹp như ẩn như hiện. Hình ảnh dần dần hiện lên khiến nàng sững sờ.

Nữ nhân, tất cả đều là nữ nhân.

– Vương gia?! – Một mỹ nhân áo tím nhìn thấy hai người, liền gọi tất cả lại đồng loạt uyển chuyển quỳ xuống – Bái kiến vương gia.

Hàn Băng Băng ngốc lẳng nhìn hàng hàng mỹ nhân hướng họ quỳ xuống, lại thấy Tần Viễn Kỳ cao quý vung tay cho các nữ nhân kia đứng lên, gọn gàng nhảy xuống ngựa.

– Các người sống có gì bất tiện không?!

– Tạ vương gia quan tâm, tất cả chúng nô tì đều sống rất tốt.

– Ừm! Các người cũng sắp được trở về rồi. – Hắn cười nhẹ, giọng điệu nói chuyện mang đầy sắc thái hoàng thất – Vài ngày nữa bốn vương sẽ phái gia binh đón các người quay về,

Nhắc đến có thể trở về nhà, sắc mặt của tất cả đều tươi tắn như hoa. Đồng loạt dập đầu xuống, giọng nói đồng thanh ngọt ngào khiến người ta rung động – Đa tạ vương gia.

Hàn Băng Băng ngốc lẳng không hiểu, nàng ngồi trên yên ngựa nhìn vào nữ nhân từ y xinh đẹp uyển chuyển đứng đầu cùng hàng hàng mỹ nhân kia, rồi nhìn Tần Viễn Kỳ. Sắc mặt tái nhợt của nàng mỗi lúc càng thêm trắng bệch, bàn tay nhỏ nhắn cầm dây cương cũng không tự chủ được mà siết chặt, khiến con bạch mã theo sự ghì hãm của nàng mà hừ nhẹ một cái, vó ngựa gõ xuống cộp cộp như kháng nghị.

– Thừa vương gia! Không biết vị tiểu thư xinh đẹp này là... – Từ y áo tím ngược mắt lên nhìn Hàn Băng Băng, trong cặp mắt xinh đẹp mang đầy ý tứ.

Ánh mắt ấy không thể nhận ra là tốt hay xấu, nhưng lúc này lại khiến Hàn Băng Băng từng đợt rét lạnh.

– A! – Tần Viễn Kỳ nhếch môi – Nàng là...

– Ta không là gì của hắn cả.

Hắn sững sờ quay người lại, liền bị nét mặt lạnh nhạt của nàng làm cho chợt dạ bất an. Ánh mắt của nàng, đã bao lâu nàng không dùng ánh mắt này nhìn hắn? Kể từ khi tỉnh lại sau ba tháng, nàng chưa hề nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng tràn ngập khoảng cách như vậy.

Giống như ngày đầu tiên họ gặp nhau.

– Băng Nhi...

– Vương gia! Tiểu nữ bao lâu nay thực làm phiền người – Nàng cúi đầu xuống chậm rãi nói, bàn tay nhỏ bé kéo lấy dây cương. Con bạch mã theo ý muốn của nàng mà dần dần lùi về sau – Tiểu nữ sẽ lập tức quay về vương phủ cùng Liễu Nhi, sẽ không gây chuyện ở Bắc Thành nữa.

– Nàng nói cái gì?!

Hàn Băng Băng cười nhẹ, đôi tay siết chặt lấy dây cương điều chỉnh con ngựa quay ngược lại phi thẳng vào rừng.

– Băng Nhi – Tần Viễn Kỳ kinh hoảng gọi lớn ở phía sau – Nàng đi đâu?

Nữ nhân này đôi chân như vậy còn muốn chạy loạn. Lại còn cưỡi ngựa phi nhanh như thế kia, nàng không muốn sống nữa sao?

– Vương gia! Mau... – Từ y nữ tử vội giục hắn – Ở kia có một con ngựa, vương gia mau đuổi theo tiểu thư đó đi, phòng cho có chuyện.

Hắn không nói hai lời liền nhảy lên lưng ngựa đuổi theo. Hắn không sợ nàng sẽ đi xa, thể lực của nàng cùng địa hình nơi này không cho phép nàng làm được điều đó. Ngựa của hắn lại là bảo mã huấn luyện hà khắc từ lâu, chỉ cần gọi là có thể quay về. Duy chỉ có một việc khiến hắn bất an như kiến bò chảo nóng, chân của nàng như vậy, liệu có thể cầm cự được bao lâu? Liệu có ngã xuống ngựa mà bị thương không?

Nếu như thế hắn biết làm thế nào bây giờ?!

.

.

Nước suối mát lạnh chảy qua khe đá, trong vắt như gương soi dọc qua đường mòn của sỏi đá mà chảy xuống. Hoa cỏ xanh mướt ôm lấy hai bên bờ nước mang theo hương thơm tươi mới thanh khiết. Bạch mã vui vẻ khom người thưởng thức những ngọn cỏ xanh mướt, dường như cảm thấy vô cùng hài lòng mà lắc nhẹ cái đuôi trắng toát.

Ngón tay của nàng chìm xuống làn nước dịu dàng, tâm tình chưa yên cũng dần thanh tĩnh trở lại. Hót lên dòng nước mát rửa lấy vết thương trên cánh tay vẫn còn đang chảy máu, y phục trên người đã rách rưới bùn đất giờ lại thêm vài vết đỏ dọa người. Rửa mãi cho đến khi dòng máu hồng đã ngưng chảy, để lại miệng vết thương vẫn còn lưu huyết đỏ dọa người trên cánh tay trắng nõn vì va chạm mà sưng lên. Hàn Băng Băng bỏ cuộc dựa người vào mỏm đá, nhìn mảng trời xanh ri ở trên cao từ lúc nào đã chập chờn sắc hồng huyền ảo...

– Ngươi thì tốt rồi. – Nàng liếc mắt sang con bạch mã đang ung dung ăn uống kia, toàn thân mệt mỏi rã rời – Ta đêm nay có lẽ sẽ phải nhịn đói ở nơi này, sáng mai tìm cách rời khỏi khu rừng này...

Nó cũng không biết là hiểu hay không hiểu, cặp mắt to đen như thạch anh hướng nàng chớp một cái, rồi xoay người đưa mông về phía nàng tiếp tục cúi đầu nhai nuốt.

– Ngươi không muốn nghe thì thôi, ta cũng mệt rồi. – Hàn Băng Băng thở dài dựa người về sau. Phiên muộn nhặt lên một viên đá cuội ném xuống nước, chấn động mặt nước êm ả. Đàn cá nhỏ đang thoải mái bơi lội cũng bị dọa đến mức hỗn loạn trốn đi.

Tần Viễn Kỳ sao lại đưa nàng đến nơi này? Đến nhìn hàng hàng mỹ nhân của hắn sao?!

Quả nhiên là một nam nhân cao quý đầy sức quyến rũ, nữ nhân đi theo hắn có ai không xinh đẹp như hoa, khí chất dịu dàng yếu điệu của danh môn khuê tú. Nào như nàng một thân bụi bấn, lấm lem đất bùn. Đặc biệt là nữ nhân từ y kia, ánh mắt thông tuệ của nàng ta cho thấy chủ nhân sở hữu nó cũng là nữ nhân sắc sảo ứng biến.

Nam nhân cổ đại tam thể tứ thiếp. Một vương gia như hắn đã có được nhiều nữ nhân như thế. Không những vậy, theo nàng nhận thấy ở nơi đó mới chỉ là thiếp thất, chính thất vẫn còn chưa nhập gia... nói vậy hắn là hắn sẽ vẫn còn tiếp tục hỏi cưới thành thân.

Nếu thế, câu ” hậu cung ba ngàn mỹ nhân” thực không ngoa chút nào.

Nàng miết nhẹ vạt áo rách nát. Nữ nhân của hắn, thể thiếp cũng là của hắn. Nàng còn ở đây tức giận cái gì? Sẽ không phải là bản thân mình này sinh ghen tị đi.

Ghen?!

Hàn Băng Băng ngẩn người trong phút chốc, hốc mắt bỗng nhiên dâng lệ.

Ghen?! Nàng đối với hắn không thể có điều này.

Đó là thể thiếp của hắn thì sao? Cho dù đó không phải thể thiếp của hắn, hay là không quan hệ gì cùng hắn. Nàng cũng không thể nào vì hắn mà ghen tị, lại càng không thể động lòng vì người đó.

Hắn không thể cho nàng điều nàng muốn, nàng cũng không thể cho hắn thứ mà hắn cần.

Khoảng cách của hai người quá xa. Nàng không thể động lòng với hắn. Dù có, họ cũng không thể đến với nhau.

Nơi cổ đại quy củ hà khắc này, một tấm chân tình trọn đời khó tìm như vậy. Nàng không có dũng khí để tin tưởng, đem toàn bộ khí lực cùng tình cảm ra đặt cược vào tình yêu. Nhất là với một nam nhân như hắn.

Nam nhân như Tần Viễn Kỳ giống như một ly thuốc độc. Nếu chạm vào, sẽ liền trở nên vạn kiếp bất phục.

Lý trí của nàng không cho phép bản thân mình giống như một nữ tử cổ đại. Xem nam nhân là trời, ngày ngày ngồi trong khuê phòng đợi phu quân trở về, năm tháng trôi qua nhìn người ấy lấy thêm một người lại thêm một người, đêm đêm gánh chịu sự cô quạnh bị thương nhìn nam nhân của mình đến một căn phòng của một thể thiếp khác, cùng nàng ta ân ái. Cũng không thể chấp nhận việc một nam nhân ấy đã cùng nữ nhân khác, lâu lâu lại đến phòng nàng dùng lời đường mật nhằm đồng giường cộng chằm.

Tần Viễn Kỳ... không thể được.

Tâm trí của nàng đối với tình yêu rất chấp nhất. Nếu không thể trở thành riêng một mình nàng, thà rằng nàng từ bỏ.

– Băng Nhi.

Hàn Băng Băng quay người trở lại. Tần Viễn Kỳ thần sắc lo lắng nhìn nàng. Bước chân do dự chậm đến, giống như e ngại chỉ làm loạn một chút sẽ dọa nàng hoảng sợ.

– Vương gia. – Nàng cúi đầu thực thấp.

Một câu nói của nàng, sức công kích cực mạnh. Khiến thân mình cao lớn của Tần Viễn Kỳ chấn động, nét mặt tuấn tú cũng trở nên cứng ngắt.

– Nàng... gọi ta là gì?

Nàng không trả lời hắn, ngược lại còn nói – Tiểu nữ bao lâu nay làm phiền vương gia không ít, khiến người không thoải mái. Là lỗi của tiểu nữ.

Lại là những lời này.

– Nàng nói loạn cái gì vậy? – Hắn kích động xông đến định nắm lấy vai nàng lay động, hỏi xem nữ nhân này có phải thần trí không tỏ hay không. Nhưng một màu đỏ trước mặt lập tức khiến hắn im bật, sắc mặt so với vừa nãy lại càng thêm tái nhợt, cũng trở nên càng khó coi.

– Nàng bị thương.

Hàn Băng Băng hơi nhích động cánh tay không để hấn chạm vào, nàng nhìn khoảng không bao la phía xa xăm, thấp giọng – Vương gia! Tiểu nữ có một thỉnh cầu.

– Thỉnh cầu gì? Trước hết để ta băng bó vết thương của nàng.

– Tiểu nữ muốn đến kinh thành.

– Kinh Thành? – Hấn khó tin ngược mặt lên, lập tức muốn từ chối. Nhưng vết đỏ trên vạt áo mong manh kia khiến hấn không thể không thỏa hiệp – Chờ khi nào nàng khỏi bệnh...

– Không cần. – Nàng lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt hấn thật sự nói – Tiểu nữ muốn tự mình đi.

– Nàng đi? – Hấn đau đớn đập nhẹ vào ngực mình, khó khăn hỏi – Còn ta?

– Vương gia! trước đây người giữ lại tiểu nữ cũng chỉ là giả làm hôn thê của vương gia.

– Rồi sao?

– Bây giờ, tiểu nữ nghĩ mình có thể...

– Nàng câm miệng. – Tần Viễn Kỳ gầm lớn tiếng, chân động đến mức con bảo mã của hấn cũng kinh sợ mà lui bước chân chạy trốn ra chỗ khác. Bàn tay to lớn của hấn nắm lấy bờ vai nàng, một tay che đi cái miệng nhỏ nhắn. Cặp mắt hấn đỏ lên, xoáy thẳng vào biểu tình bình thản trên gương mặt xinh đẹp kia. Cố gắng tìm kiếm sự gọn sóng trong làn thủy mâu bình yên đến đáng hận.

– Nàng dám... nàng cứ nhiên dám...

Hàn Băng Băng nắm lấy bàn tay hấn trên môi nàng hạ xuống – Không phải người cũng đã biết sao? Ngay ngày đầu tiên gặp ta.

– Nàng sao có thể như vậy? – Hấn không tài nào lý giải nổi nguyên nhân – Nếu là vì những nữ nhân kia, ta có thể giải thích. Ta cùng các nàng một chút liên quan cũng không có. Nàng không cần...

– Viễn Kỳ – Nàng chậm rãi áp lòng bàn tay mình lên má hấn nhẹ vuốt, cặp mắt trong như làn nước mùa thu dịu dàng không dao động – Để cho ta đi đi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ta Yêu Nàng.

Tần Viễn Kỳ đau đớn nhìn nàng. Không lẽ những ngày qua nàng đối với hấn một chút tình cảm cũng không có? Một chút động lòng cũng không.

– Viễn Kỳ. Cho dù những nữ nhân kia không có quan hệ gì với người, ta vẫn phải đi.

– Nàng... – Nàng không phải có trái tim làm bằng hàn băng, tâm hồn cũng không phải đúc lên từ sắt thép. Hấn hiểu rất rõ. Nhưng nàng sao có thể đối xử với hấn quyết liệt tuyệt tình như vậy?

– Băng Nhi! Bao nhiêu ngày qua, đối với tình cảm của ta. Nàng thực sự không nhận ra chút nào sao?

Hàn Băng Băng yếu ớt mỉm cười, lời nói cũng vì thế mà trở nên càng thêm mong manh – Người là vương gia...

– Ta là vương gia thì thế nào? Cho dù ta có là ai đi nữa thì ta cũng là người. Ta là nam nhân, ta cũng có trái tim, tình cảm. Nàng nếu hiểu được tình cảm của ta, nàng có thể nhận hoặc không nhận...

– Tình cảm của người, ta không thể nhận. – Nàng khẽ thì thào, nước mắt cũng yên lặng rơi xuống. Hấn đối với nàng động lòng, nàng đương nhiên nhận ra được. Một nam nhân đỉnh thiên lập địa lại đem nàng sùng ái, dung túng đến mức vô pháp vô thiên như vậy, sao nàng lại có thể không phát hiện ra?

Nhưng khoảng cách của họ... lại xa như vậy.

Nàng tiếp thu nền văn minh hiện đại. Lại sinh ra là con gái trong một gia đình giàu có cùng thế lực, nàng đối với bất kỳ ai hiểu thế nào là hôn nhân trong

quyền lực và chính trị. Nơi hiện đại văn minh, việc môn đăng hộ đối còn khó tránh khỏi. Huống hồ cổ đại này đã ghi đậm lại biết bao cuộc hôn nhân chính trị, vì lợi ích quốc gia hay hoàng tộc.

Hắn là nam nhân, lại là vương gia dưới một người trên vạn người. Anh tuấn tài giỏi như hắn. Nữ nhân mỹ lệ, thiên tiên kiều diễm nào không bị hắn mê hoặc. Có biết bao thiếu nữ gia môn danh giá, công chúa tiểu thư để cho hắn lựa chọn. Họ có thể giúp hắn nâng cao quyền lực, chính trị hay sự nghiệp. Đã như thế, cho dù hắn si mê một nữ nhân như nàng, liệu có thể duy trì được bao lâu...

Huống chi, nàng bây giờ chỉ là một thiếu nữ có linh hồn lưu lạc tại nơi này, không có gì cả. Thân phận cùng quá khứ đều không có. Nàng không giúp được hắn chút gì, lại gây đến vô số phiền phức...

Còn là một nữ nhân có khả năng tàn phế...

Thậm chí hắn còn không biết được, nàng còn là một nữ nhân ích kỷ...

– Viễn Kỳ, người đối với ta chỉ là nhất thời mê muội. – Hàn Băng Băng cố nén nước mắt, bi thương mà nói – Hôn nữa...ta không thể yêu người.

– Không thể yêu? Thế nào là không thể yêu? Tại sao lại không thể yêu ta? – Hắn ôm lấy vai nàng không cho phép nàng trốn tránh, cũng không thể chấp nhận nàng từ chối mà không có lý do. Một mực truy hỏi cho bằng được. – Ta chỉ quan tâm nàng đối với ta có tâm hay không. Ta cũng không quan bất kỳ lý do gì...

– Nam nhân như ngươi, sao lại cố chấp như vậy? – Nàng thấp giọng nức nở.

– Ta cố chấp? Ta chính là cố chấp yêu nàng, cố chấp đem toàn bộ tình cảm cùng tôn nghiêm đặt xuống chân nàng chờ đợi một cái gật đầu. Ta chẳng lẽ không đủ thật lòng? Chẳng lẽ vẫn chưa đủ?

Không phải đủ... mà là quá nhiều.

Nhiều đến mức nàng không dám đánh cược. Đánh cược cái giá phải trả nếu tất thảy chỉ là một thoáng mơ mộng, một thoáng điên cuồng hay một thoáng lay động. Nàng thực sự rất sợ, nếu bản thân không kiên định mà sa vào lòng hắn. Nếu sau này khi từ cõi mê tỉnh lại, nếu hắn lại cùng một nữ nhân khác đứng trước mặt nàng ân ái ái ái, đối với nàng ta những hành động âu yếm như đã từng đối xử với nàng. Nàng sẽ không chịu đựng được mà gục ngã...

Cho dù là hiện đại tình yêu hay hôn nhân được bảo vệ bằng pháp luật còn có thể tan vỡ. Nơi cổ đại này, tình yêu chỉ là lời nói trên môi, hứa hẹn mơ hồ. Không có gì đáng giá để nói rằng trường niên vạn kỷ, không có gì có thể hứa hẹn rằng có thể đời đời kiếp kiếp...

Nơi này... tình yêu có thể tin sao?

Tần Viễn Kỳ gạt đi nước mắt trên gò má của nàng, sợ hãi thất bại găm nhám sự kiên định mạnh mẽ của hắn. Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm nhận được có thứ không thể nắm giữ trong tay, nữ nhân trước mặt đối với hắn luôn luôn có sự ngoại lệ, luôn đem sự tự tin cùng kiêu ngạo của hắn thiêu đốt trong phút chốc...

– Nàng không có chút nào động lòng với ta sao? Một chút cũng không có?

Một chút cũng không có.

Chỉ nghĩ đến thôi hắn cũng không khỏi đau đớn. Lần đầu tiên trong đời đem lòng yêu thương một người con gái. Lần đầu tiên trong đời dụng tâm theo đuổi người con gái ấy. Lần đầu tiên trong đời đem một người sủng ái đến như vậy. Lần đầu tiên trong đời không chút chú ý đến tôn nghiêm của một hoàng thân quốc thích mà lấy lòng nàng. Lần đầu tiên trong đời xuất hiện ý nghĩ mạnh mẽ muốn ôm người con gái ấy trong ngực bảo hộ cả đời...

Cũng lần đầu tiên trong đời hắn biết được thì ra ái tình có thể khiến người ta đau đớn đến thế. Không đao không gươm, vậy mà vẫn khiến con tim đau nhói từng đợt, mỗi lần đau khiến hắn nín thở mà gánh chịu.

– Có. – Nàng yếu ớt trả lời. Ngón tay thanh mảnh xoa nhẹ đường nét hoàn mỹ trên tuấn nhan của hắn, lời nói càng thêm bi thương – Ngươi là nam nhân anh tuấn nhất mà ta từng gặp, là người quyến rũ nhất mà ta từng được biết. Cũng là nam nhân đầu tiên đối với ta bỏ nhiều tâm tư như vậy...

...

– Nam nhân như ngươi, ta sao có thể không rung động...

– Vậy tại sao không thể ở bên ta? Rốt cuộc là vì sao?

– Hai chúng ta khác nhau quá xa. Viễn Kỳ! Ngươi là vương gia, ta chỉ là một người con gái lưu lạc đến nơi này, không người thân, không thân phận, không quá khứ. Ta...

– Ta căn bản không để tâm cái này. – Hắn gần như là kích động mà thốt lên – Cho dù nàng chỉ là một người dân bình thường đi nữa, ta cũng không để ý.

– Ta còn là một người có thể sẽ tàn phế. Ngươi không để ý sao? Ngươi là vương gia của thiên triều Thiên Diệp, sao có thể lấy một phế nhân? Ai sẽ chấp nhận? Ai có thể chấp nhận chúng ta?

Cho dù hấn có không để tâm, triều đình có thể chấp nhận sao? Hoàng thượng có thể chấp nhận sao? Hoàng tộc vừa ý sao? Cứ cho là họ có thể chấp nhận một cô gái lưu lạc không nơi nương tựa như nàng gia nhập hoàng tộc. Nhưng là một phế nhân, họ sao có thể chấp nhận.

Nàng hiểu rõ điều này hơn ai hết...

— Băng Nhi! Ta có thể từ bỏ tước vị... — Hấn vùng tay mạnh mẽ, giọng điệu chắc nịch như chém đinh chặt sắt — Không ai có thể can dự chuyện của chúng ta. Họ không chấp nhận cũng mặc, ta không để ý...

— Nhưng ta có! — Nàng gào lên. Nàng sao có thể cái gì cũng mặc kệ? Nàng không chấp nhận được việc mình liên lụy đến hấn. Một nam nhân tốt như hấn, sao có thể bó buộc cùng nàng ở một chỗ.

Dường như bị ép buộc nói đến nỗi đau trong lòng, nàng khóc đến nghẹn ngào. Nước mắt thấm đẫm dung nhan xinh đẹp, lời nói cũng trở nên run rẩy trong tiếng nức — Nếu như ta tàn phế, người sẽ bị liên lụy. Người ngoài sẽ nói ta không xứng với người. Họ sẽ chỉ trở sau lưng chúng ta, họ sẽ khinh thường người, họ sẽ...

Tần Viễn Kỳ ôm lấy gương mặt nàng mạnh mẽ hôn lên, nuốt xuống tiếng khóc của nàng. Cánh tay của hấn đem nàng đang cố gắng giãy dụa ôm chặt trong lồng ngực, bạc môi của hấn ở trên môi nàng mê si miết lấy, đắm đuối hôn sâu. Đem toàn bộ tình cảm cùng tâm tình, thấm đẫm tình yêu cùng nuôi tiếc...

Hấn hôn nàng say đắm, cuồng nhiệt tựa như chỉ có hôm nay mà không có ngày mai. Hút đi toàn bộ sức lực của nàng, khiến nàng mềm nhũn trong ngực hấn. Hơi thở nóng bỏng của hấn hòa nhập cùng nhịp thở tinh khiết như sương mai của nàng. Mang theo tình yêu cháy bỏng hóa thành thứ cảm xúc chân thực, mềm mại cũng như tuyệt vọng nhất này... đem nàng cùng hấn hòa nhập làm một.

— Ta yêu nàng, ta yêu nàng... — Hấn thốt lên trên môi nàng, bạc môi không ngừng hôn, lan khỏi cánh môi mềm mại đến gò má cho tới vành tai xinh đẹp. Thanh âm trầm khàn không ngừng bay tỏ.

Sao lại như vậy? Sao lại có thể như vậy?

Hàn Băng Băng lệ không ngừng rơi. Cảm nhận được hấn không ngừng hôn lên trán nàng, khóe mắt rồi bờ môi của nàng. Lời nói chân tình không ngừng thì thào rằng hấn yêu nàng, một lần lại thêm một lần... đem phòng tuyến vững chắc của nàng đánh vỡ từng chút một.

— Đừng nói...

— Ta yêu nàng... — Hấn hôn lên môi nàng, lại một lần nữa nói lên. Cảm thấy như dù có nói cả đời cũng không thể đủ, cho dù nói đến trăm lần vạn lần cũng không thể nói hết thứ cảm xúc dâng đầy cháy bỏng trong trái tim của mình cho nàng biết. — Ta yêu nàng, Băng Nhi...

— Viễn Kỳ! Ta rất ích kỷ.. — Nàng tuyệt vọng suy sụp trong lòng hấn. Sức lực giống như bị rút cạn đến tận cùng — Tính chiếm hữu của ta rất mạnh. Ta không thể nhìn nam nhân của mình cùng một nữ nhân khác. Ta sẽ ghen. Viễn Kỳ! Ta không thể chấp nhận được việc đó...

Nữ nhân cổ đại khi ghen tuông đều bị nam nhân ghét bỏ. Nàng không muốn nhìn đến có một ngày hấn sẽ chán ghét nàng. Càng không muốn cả hai rơi vào thảm cảnh như vậy...

— Để cho ta đi đi...

— Không! — Tần Viễn Kỳ lắc đầu ôm chặt lấy nàng, luồn từng ngón tay vào mái tóc dài mượt của nàng. Ánh mắt của hấn mang theo si tình cùng chấp nhất không đổi — Nàng ích kỷ, ta sẽ hạnh phúc. Băng Nhi! Trừ nàng, ai ta cũng không cần.

Hấn bắt chặt hôn lên môi nàng, cũng cố chấp một mực nói cho nàng nghe — Băng Nhi! Nàng không cần quyền lực tài bảo. Nàng muốn tự do chân chính, ta lại không thể cho...

Bàn tay ấm áp của hấn cầm lấy tay nàng đặt lên ngực hấn, nơi trái tim đang đập nhịp nhàng — Nhưng mạng của ta, có thể!

— Người...

Nhịp tim trong lồng ngực hấn đều đặn nhảy lên từng nhịp, không chút rối loạn. Giống như khẳng định cho nàng biết, những lời hấn nói là thật, từng câu từng chữ...

— Ta chỉ muốn nói cho nàng biết, ta là thật lòng. Nếu có ngày nàng muốn mạng của ta, cứ một đao đâm xuống. Ta không oán không hối.

— Vì nàng, ta cam tâm tình nguyện.

.

.

Vì nàng, ta cam tâm tình nguyện.

Hàn Băng Băng đỡ đầu gối trên giường trực nhìn trực gian thanh nhã, bố trí đơn giản xinh đẹp. Mặc cho nữ nhân tự ý hôn qua băng bó cho cánh tay

của nàng. Bản thân nàng làm thế nào quay trở lại nơi này, chính nàng cũng không nhớ rõ.

Chỉ nhớ lúc ở bên bờ suối ấy nàng vẫn khóc không ngừng, yếu đuối mặc cho Tần Viễn Kỳ ôm nàng áp vào bờ đá, điên cuồng hôn lên môi nàng.

Nụ hôn của hắn si mê đến bất cần, bỏ mặc tất cả mọi thứ. Vòng tay mạnh mẽ như xiềng xích khóa chặt lấy nàng trong ngực. Nhiệt độ của hắn cùng hương trầm hương trên người hắn bao bọc lấy nàng, khiến nàng mụ mị đầu óc, dần dần ngất đi.

Đến khi tỉnh lại thì nàng đã ở nơi này.

Hàn Băng Băng dựa vào thành giường nhìn qua cửa sổ bầu trời đã tối đi, phiền muộn thở dài.

Nam nhân như hắn, sao lại có chấp như vậy...

– Tiểu thư! Vương gia có dặn tiểu thư khi tỉnh dậy nên ăn một chút cháo.

– Thực phiền tới cô nương.

– Được hầu hạ tiểu thư là vinh hạnh của tiểu nữ – Từ y nữ nhân mỉm cười hiền thực, bước đi dịu dàng hướng về phía nàng. Nàng ta đặt chén cháo nóng xuống, lại một lần nữa mỉm cười – Y phục của tiểu thư không thể mặc nữa, nên tiểu nữ mạo muội đem y phục của tiểu nữ cho tiểu thư mặc...

– Cô nương đừng nói vậy, ta mới phải cảm ơn cô nương. – Nàng khách sáo cười nhẹ, đối với cử chỉ cung kính của nàng ấy mà cảm thấy không quen – Cô nương đừng hành lễ như vậy, ta sẽ không thoải mái.

Từ y nữ từ lắc đầu, khum gối nhẹ nhàng – Tiểu nữ là Phương Ngọc Lệ, nữ như của Phương gia cửa phía Đông.

Hàn Băng Băng im lặng nghiêng đầu, bày ra bộ dáng lắng nghe kiên nhẫn chờ đợi để nàng ta nói tiếp.

– Tiểu nữ là một trong những cô nương trong những đợt tuyển thê của vương gia. Tất cả các cô nương ở đây, đều như vậy.

Trong ngực nàng dâng lên một trận chèn ép khó thở. Bàn tay ở trong chăn siết chặt lấy ga giường. Cố gắng giữ lấy biểu tình bình thản trên gương mặt xinh đẹp, Hàn Băng Băng miễn cưỡng gợn lên một chút mỉm cười – Cô nương nói điều này với ta làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ta Chờ.

Phương Ngọc Lệ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế trúc, phong thái ung dung thoải mái trả lời – Tiểu thư! Ngọc Lệ cùng các cô nương ở đây sau những đợt tuyển thê đều được đưa đến nơi này.

Hàn Băng Băng kinh ngạc nhìn Phương Ngọc Lệ. Những nữ nhân trong những đợt tuyển thê đều ở nơi này. Vậy... chuyện Bắc Thành Vương sát hại dân nữ, giết người diệt khẩu đều là lời đồn thổi sai sự thật sao?

Trong đầu nàng chợt hiện lên một cuộc hội thoại. Ngày ấy khi hắn ôm nàng trong ngực, nàng có hỏi hắn một câu.

– Viễn Kỳ! Người đã bao giờ giết người vô tội chưa?

...

– Chưa từng.

Hắn nói chưa từng.

Mặc dù lúc ấy hắn đắn đo thật lâu mới hạ được quyết tâm nói cho nàng biết. Nhưng hắn vẫn phủ định.

Hắn chưa từng hại người vô tội.

– Ngọc Lệ không rõ tiểu thư cùng vương gia xảy ra chuyện gì. Nhưng vương gia đưa tiểu thư đến nơi này thì có lẽ muốn nói với tiểu thư chuyện này.

Thấy ánh mắt nàng vẫn mông lung không có tiêu cự, Phương Ngọc Lệ vẫn chậm rãi kể lại.

– Chúng tiểu nữ ở nơi này, trong ngày tuyển thê ấy cũng là lần đầu tiên được diện kiến vương gia.

Bắc Thành Vương gia sau khi phụ thân qua đời liền nắm giữ chức vị từ năm 15 tuổi. Trước đó người thường xuyên ở trong cung nên Bắc Thành không ai biết được rõ dung mạo của Vương gia, quản lý Bắc Thành suốt 7 năm Vương gia cũng không hề lộ mặt, mọi sự quyết định đều được truyền thụ lại từ Vương đại nhân. Vì vậy các nàng không biết mặt hân cũng là điều dễ hiểu.

– Ban đầu khi vương gia nói chúng tiểu nữ đều không đạt. Sai binh lính bắt chúng tiểu nữ lại đưa đi, tiểu nữ cũng như bao cô nương khác đều rất sợ hãi.

– Nhưng người lại đưa chúng tiểu nữ đến nơi này. Nói rằng có chuyện cần đến tiểu nữ cùng các cô nương giúp đỡ. Chúng tiểu nữ chỉ cần ở lại nơi này, sau một năm tất cả sẽ được về nhà.

Hân Băng Băng ngây ngốc lắng nghe. Sự thực được vạch trần trước mặt khiến nàng có chút mờ mịt chưa thích ứng được.

– Các cô nương không chút nghi ngờ nào sao?

Phương Ngọc Lệ mỉm cười – Có! Nhưng lúc vương gia nói người rất thật lòng tin cậy chúng tiểu nữ. Mong tất cả đều có thể giúp vương gia. Nếu có ai đó không chấp nhận, người sẽ suy nghĩ phương pháp thả cho bọn họ quay về. Vương gia đã bỏ ra nhiều ta tư như vậy để giao phó, chúng tiểu nữ sao dám từ chối.

– Hân không nói nguyên nhân sao?

– Tiểu thư! Vương gia tâm ý khó dò. Hơn nữa người đã không muốn nói thêm, chúng tiểu nữ sao dám nhiều lời.

– Còn thân nhân của cô nương.

– Vương gia lấy lý do rất thỏa đáng, chúng tiểu nữ đồng loạt phải tiến cung một thời gian. Thỉnh thoảng còn giúp chúng tiểu nữ gửi thư tin về nhà. Nên cha mẹ tiểu nữ đều không mấy lo lắng.

Hân Băng Băng gật đầu. Suy nghĩ rối tung hỗn loạn trong đầu khiến nàng không biết phải làm sao. Hân muốn nàng biết những điều này, nhưng để làm gì chứ?

Sao lại là lúc này?

Tâm vốn đã loạn nay càng thêm loạn, Hân Băng Băng gạt tay lấy có muốn nghỉ ngơi cho Phương Ngọc Lệ lui xuống. Nàng nằm xuống giường nắm lấy chân bông. Mớ suy nghĩ hỗn độn này không thể một sớm một chiều mà sắp xếp lại. Nàng phải bình tĩnh lại, phải suy nghĩ thật kỹ.

Phương Ngọc Lệ nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Ôm theo khay đựng bát cháo hạt sen còn nóng hổi bước ra. Không khỏi thở dài ảo não.

– Nàng có ăn không? – Nam nhân đứng ở bên ngoài từ lâu thấp giọng hỏi.

Phương Ngọc Lệ lắc đầu – Tiểu thư không dùng đến đồ ăn. Đường như rất phiền muộn nên muốn nghỉ ngơi suy nghĩ điều gì đó.

– Được! Đã muộn rồi vẫn khiến người mệt nhọc. Người lui về nghỉ đi.

– Đa tạ vương gia – Nàng cúi đầu nhận mệnh, nhẹ nhàng nhắc tà váy rời đi. Ánh mắt không khỏi quay lại nhìn nam nhân tuần tú ưu phiến đứng dưới mái hiên. Tâm lung rộng mang đầy sức mạnh lại mang theo nhiều ưu tư suy nghĩ như thế.

Lần đầu tiên gặp được người, vị vương gia ấy mang đến cảm giác cao quý không thể xâm phạm. Khí chất hoàng tộc xa cách khó dò, tâm tình suy tính sâu như đáy biển không thể lường được. Bóng dáng người cao lớn vững trãi tựa như không có bất cứ điều gì có thể lay động đốn ngã.

Nhưng bây giờ lại là vì một nữ nhân.

Phương Ngọc Lệ thở dài bước đi, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy mất mát. Nam nhân như vậy lại không thể dành cho nàng, quả thực trời trù.

Nhưng biết làm thế nào? Ngay khi lần đầu tiên giao phôi ánh mắt của nam nhân ấy, nàng đã biết rõ nam nhân ấy sẽ không bao giờ dùng ánh mắt lại vì nàng dù chỉ một chút.

Người đã đem lòng yêu nữ nhân kia.

Nữ nhân đó mang khí chất như hàn băng, tựa như bông hoa ngàn năm mới nở trên đỉnh tuyết son. Trong suốt tình khôi nhưng lại toát ra sự lạnh nhạt xa cách, như gần mà như xa. Sắc đẹp mong manh sắc lạnh như pha lê toát ra sự hấp dẫn khiến người ta không khỏi dâng lên ý muốn lại gần, nhưng lại không thể cưỡng lại vì điều đó mà nhận lấy tổn thương.

Nhưng cho dù là băng tuyết, không phải cũng có lúc tan chảy hay sao?

Hân Băng Băng nằm nghiêng trên giường, trong đầu rối loạn không rõ ràng khiến nàng lúng túng. Chỉ biết im lặng cắn góc chăn mà không ngừng suy nghĩ.

Nàng phải làm thế nào mới tốt?

”Két....”

Toàn thân nàng cứng đờ, nàng im trên giường không dám nhúc nhích. Tiếng bước chân chậm chạp đang hướng nàng đi tới, không rõ vì sao nhịp thở đều đặn của người ấy lại khiến nàng rối loạn. Đến khi đôi chân dừng lại bên giường, hai mắt nàng đã nhắm nghiền không dám mở, bàn tay trắng nõn cũng siết lấy gấu chăn.

Tần Viễn Kỳ nhìn ra được.

Cho dù nàng nắm xoay lưng với hắn, nhưng tám lưng căng thẳng kia cùng nhịp thở không ổn của cửa nàng. Toàn bộ tổ giác cho hắn biết, nàng đang cố gắng tránh mặt hắn.

Ít nhất là lúc này.

Hắn hiểu.

Nhưng hắn không vạch trần...

Hay là không dám?

Hắn nhẹ nhàng ngồi bên giường, không chút tiếng động. Chỉ nhìn tám lưng trốn tránh của nàng thật lâu. Vốn là một người đang ngủ, một người chỉ đơn thuần nhắm mắt thôi, lại mang đến cảm giác bối rối ngượng ngùng trong không gian chật chội ánh sáng của ánh nến nhấp nháy gần tắt.

Hàn Băng Băng không biết nên làm gì tiếp theo thì cảm nhận được bàn tay của hắn áp lên má nàng, dịu dàng giúp nàng gạt đi lọn tóc vương trên trán. Động tác nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, tuy rất chậm, nhưng lại cẩn thận nhẹ nhàng như lo sợ nàng sẽ tỉnh dậy. Nàng bối rối đến mức không dám thở mạnh, thì lại nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của hắn dần tìm đến, bao lâu không khí xung quanh nàng được bao trùm bởi thứ trầm hương nhẹ nhàng trên người hắn. Một thứ cảm xúc mềm mại áp xuống trán, lưu lại rất lâu rồi mới chậm chạp lưu luyến rời đi.

Hắn hôn nàng.

Hai má nàng không khống chế được mà đỏ bừng. Nhịp tim cũng không ngăn được mà đập loạn trong lồng ngực.

May mắn hắn không ở lại lâu, chỉ hôn trán nàng một cái liền đứng dậy rời đi. Nghe tiếng bước chân của hắn mỗi lúc một xa, Hàn Băng Băng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hai tay ôm lấy gò má nóng bừng ngại ngùng túm quần.

Ngày mai, nàng biết đối mặt với hắn thế nào bây giờ?

Cứ như vậy suốt đêm nàng chấp chôn khó ngủ. Ngày qua đêm, cũng chẳng bao lâu mà trời đã sáng. Lúc này nàng cũng chỉ mới thiếp đi được một chút.

– Băng Nhi.

– Hừ... – Hàn Băng Băng khó khăn cự quây, khuôn mặt xinh đẹp mặt mày vui vào chán không muốn tỉnh giấc.

– Băng Nhi. – Người nào đó dường như rất kiên nhẫn gọi thêm một câu, còn nhẹ nhàng vỗ lên má nàng – Tỉnh dậy đi, chúng ta phải quay về.

Quay về?

Về đâu?

Nàng lười biếng mở ra cặp mắt mơ màng, hiện lên trước mặt là khuôn mặt tuấn tú khó ai bì kịp. Trong cơn buồn ngủ phản ứng của nàng có chút chậm chạp, nhưng vẫn không phải là mất đi ngại ngùng cùng bối rối.

– Hối phụ sao?

– Ừ. – Tần Viễn Kỳ gạt đầu, nhẹ nhàng cười – Dậy đi. Ta sẽ giúp nàng xuống rửa mặt ăn điểm tâm.

Cách nói chuyện của hắn giống như trước đây, không hề bối rối hay kỳ lạ nào. Tựa như không hề có sự việc hỗn loạn của ngày hôm qua. Vẫn dịu dàng kiên nhẫn với nàng như cũ. Nếu không phải ý thức của nàng nhận thức được đây không phải vương phủ, những sự việc hôm qua cũng hoàn toàn là thật. E là cũng bị vẻ mặt điềm đạm dịu dàng của hắn mà nhận định rằng ngày hôm qua tất cả chỉ là một hồi mộng tưởng của nàng.

Hàn Băng Băng khó khăn chống tay ngồi dậy. Nàng nhìn hắn thật lâu, không nói một lời mà chỉ vươn tay ôm lấy cổ hắn.

Nếu là bình thường, Tần Viễn Kỳ sẽ không bỏ qua cơ hội mà trêu chọc nàng một chút. Nhưng lúc này lại chỉ im lặng, vươn đôi tay thật thận trọng ôm lấy nàng.

Cả hai im lặng ôm nhau.

Bên tai chỉ nghe thấy nhịp thở cùng cảm nhận nhịp tim của người đối diện.

Nàng đã từng nghe ai đó từng nói, khi ôm nhau sẽ không nhìn thấy nét mặt của đối phương. Lời nói dối cũng rất dễ dàng thốt lên mà không để lại một chút đáng nghĩ nào.

Nhưng lúc này, cảm nhận nhịp tim có chút loạn của hắn. Nàng lại có một ý nghĩ khác. Khi ôm nhau, ngực áp lên ngực. Trong cái không gian tĩnh lặng chỉ có nhịp tim của đối phương nhẹ nhàng nhảy lên, cảm nhận thứ tình cảm của người đối diện. Đôi mắt có thể theo thời gian mà trở nên lừa dối, nhưng trái tim thì không nhưng vậy.

Hay chỉ ít, nhịp tim của Tần Viễn Kỳ không như vậy.

– Viễn Kỳ! cho ta thời gian đi. – Nàng khẽ thì thầm, cảm nhận được hơi thở của hắn loạn đi một nhịp. Nhịp tim đều đặn của hắn cũng vì vậy mà đập nhanh thêm một chút.

Nàng đau lòng dịu nhẹ cảm trên vai hắn, đôi tay thanh mảnh cũng nhẹ nhàng siết lại.

Hắn luôn nghĩ đến nàng đầu tiên. Cho dù có xảy ra chuyện gì cũng cố gắng bảo hộ không để cho nàng chịu một chút thương tổn nào.

Tên nam nhân này...

– Ta không biết tình cảm của ta đối với ngươi là gì. Là thích hay là yêu, là ham muốn hay là ý lại. – Nàng nói thật chậm, thật rõ ràng. Những lời này cũng đã nát của nàng cả đêm để suy nghĩ, nghĩ thật kỹ để đi đến quyết định này.

Tần Viễn Kỳ vẫn im lặng ôm nàng, tiếp tục lắng nghe thanh âm của nàng thật đều đặn phát ra bên tai hắn. Nhưng trong lòng lại sóng đập dữ dội không ngừng.

– Viễn Kỳ! Ta chưa bao giờ yêu, những thứ tình cảm đó ... ta không hiểu.

...

– Trước đây ta vẫn chưa nghĩ đến điều đó. Nhưng ta hứa với ngươi, từ hôm nay ta sẽ suy nghĩ thật cẩn thận.

...

– Vậy nên cho đến khi ta nghĩ thông suốt, ngươi hãy cho ta thời gian có được không?

Lời cũng nói hết, nàng trầm mặc ôm hắn. Trái tim của hắn đang đập rất nhanh, Tần Viễn Kỳ mở miệng nhưng lại không thể phát ra thanh âm. Đôi tay hắn dường như có chút run rẩy ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Hắn gật đầu, giọng nói cũng vì vui sướng mà run run.

– Được! Ta chờ.

Chỉ cần nàng có thể thực sự suy nghĩ về chuyện của hai chúng ta. Một ngày, một tháng, một năm... bao lâu đi nữa hắn cũng sẽ chờ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Sự việc hỗn loạn như vậy, chớp mắt cũng đã qua một tháng. Hàn Băng Băng vẫn lưu lại Huyền Lâm Viện của vương phủ. Tần Viễn Kỳ vẫn ân cần dịu dàng với nàng như trước, vẫn như cũ tùy ý trêu chọc đùa giỡn nàng. Nàng không nói, hắn cũng không hỏi. Cả hai đều hiểu được bản thân cả hai đều có chung một giao ước trong lòng. Cho đến khi nàng chui phá kén chui ra, hắn sẽ không đề cập đến một lời.

Nàng nâng lên ly trà nóng trong tay, bây giờ cử động của tay nàng đã hoàn thiện hơn một chút, cũng hoạt bát hơn. Đôi chân tuy vẫn chưa hồi phục được nhiều nhưng cố gắng vẫn đi được một quãng khoảng từ cửa giường ra đến cửa phòng.

Tuy chỉ có như vậy, nhưng so với trước đây thực sự đã tốt lên quá nhiều rồi.

Nhưng nhớ lại mọi sự việc ngày ấy nàng không khỏi có chút dăm chiêu, Tần Viễn Kỳ đem bí mật của hắn toàn bộ đều nói cho nàng biết. Hàn Băng Băng còn nhớ ngày hôm ấy khi từ rừng trúc quay về, Tần Viễn Kỳ ôm nàng ngồi trên ngựa, dọc theo bóng râm của rừng trúc mà đưa nàng quay về Bắc Thành.

Trong phút hiếu kỳ, nàng không khỏi hỏi hắn một câu.

– Hoàng thượng có biết sự việc người làm không?

Việc hấn tổ chức những lần tuyển thê giả, lại đem toàn bộ những nữ nhân đó giấu đi. Thậm chí còn tung ra những tin đồn giả tạo như vậy. Hoàn thượng không lẽ là không biết?

Mà biết, chẳng lẽ để hấn làm loạn thanh danh hoàng thất như vậy?

– Biết!

Khi hấn trả lời câu ấy, đầu nàng không khỏi ong ong một chút. Nghi ngờ mình có phải là nghe nhầm hay không. Việc hôn nhân của một vương gia lại loạn đến mức này. Hoàng thượng biết, lại mắt nhắm mắt mở mặc kệ như vậy.

Tần Viễn Kỳ nhìn vẻ mặt cứng đờ của nàng cũng chỉ bật cười, đem nàng ôm vào ngực nói nhỏ bên tai nàng.

Hấn nói rằng hoàng thượng có suy nghĩ rất kỳ quái. Tính cách của người có điểm cả lơ phất phơ cái gì cũng không để ý, lại có lúc nghiêm túc uy nghiêm. Sự việc của hấn làm loạn đến như vậy, người đó thậm chí còn cười gian xảo, còn nói cái gì hấn sẽ ở vậy suốt đời, sẽ không có nữ nhân nào chịu lấy hấn. Thậm chí còn đổ dầu vào lửa giúp hấn tung tin đồn trong giới quan lại.

Hàn Băng Băng sắc mặt ngốc nghếch nghe hấn kể lại, không khỏi cảm thán trong lòng.

Còn không phải chứng minh người với người nhà đều có tâm tình biến thái hay sao?

Nàng âm thầm lau mồ hôi. Cái này rõ ràng là hoàng thượng dung túng cho người nhà tùy ý làm loạn mà.

– Muội đang nghĩ cái gì thế? – Bạch Diễm Tuyết ngồi bên cạnh không để cho nàng thất thần, ánh mắt vô cùng mờ ám nhìn vào biểu tình của tiểu muội. Thân mình hơi ghé sang thì thầm ái muội – Đang nghĩ đến biểu ca có phải không?

– Tỷ đừng đoán loạn. – Nàng cười nhẹ chỉ vào trán của nghĩa tỷ đẩy ra. Đạo này Bạch Diễm Tuyết rất hay đến vương phủ chơi với nàng, nhưng tâm tư của tỷ tỷ dường như đối với chuyện của nàng và Tần Viễn Kỳ rất tò mò.

– Tỷ có đoán loạn sao? – Nữ nhân xinh đẹp đối diện hờn giận bĩu môi. Vô cùng cảm thấy không hài lòng chống cằm suy tư – Muội xem, biểu ca đối với muội rõ ràng như vậy. Đến tỷ còn nhìn ra, cứ xem biểu tình của huynh ấy khi thấy tỷ đến đi. Rõ ràng là trọng sắc khinh muội.

Đây là cái lý gì? Thân phận biểu muội của Bắc Thành Vương tìm đến vương phủ tìm nghĩa muội huynh ấy cũng cau mày. Cái nét mặt ấy rõ ràng là không tình nguyện để Băng Băng rời khỏi ánh mắt một chút. Hoàn toàn đem biểu muội như nàng ném ra đằng xa.

Hàn Băng Băng đồng tình gật đầu, dưới người rót cho nghĩa tỷ ly trà – Tỷ không cần tức giận, uống trà hạ hỏa đi đã.

Bạch Diễm Tuyết tiếp lấy ly trà – Tỷ không phải là nói quá. Nhưng mà Băng Băng này, hay là muội chuyển đến Tướng phủ đi. Để xem huynh ấy còn nói gì.

– Tỷ tỷ, tỷ cũng biết rõ hấn sẽ không đồng ý – Sau đó sẽ sử dụng mọi lý do cùng thủ đoạn khiến tỷ ấy tâm không cam tình không nguyện cũng phải buông ý định.

– Hay là muội cũng không nghĩ đi? – Bạch Diễm Tuyết hừ nhẹ một cái. Nàng chỉ đi tới kinh thành một tháng, vương phủ đã thay đổi nhiều như vậy. Nhìn nghĩa muội động tác rất ưu nhã uống ly trà thơm mới rót, không khỏi nhen nhúm – Tỷ nói muội nghe. Muội và biểu ca bây giờ đã như vậy, nói thế lần sau tỷ từ kinh thành quay về, hay người không phải là sẽ chuẩn bị thành thân chứ?

– Khụ... khụ... – Quả nhiên bị sặc. Hàn Băng Băng vỗ ngực không ngừng ho. Bạch Diễm Tuyết thấy vậy cũng bị dọa, vội vã vuốt lưng giúp nàng thông khí.

– Tỷ tỷ... – Nàng vỗ ngực, ho đến chảy nước mắt dương mắt nhìn Bạch Diễm Tuyết – Tỷ đột nhiên như vậy sẽ rất dọa người.

Bạch Diễm Tuyết vô tư nhún vai, tiếp tục giúp nghĩa muội thông khí. Nàng cũng chỉ là nói sự thật. Băng Băng và biểu ca bây giờ không đơn thuần như trước đây. Biểu ca đối với muội ấy ngờ lời liệu có thể giả sao? Hơn nữa, ánh mắt cả hai khi nhìn nhau thỉnh thoảng còn khiến thân biểu muội, tỷ tỷ như nàng còn thấy đỏ mặt. Bản thân nhiều lúc còn thấy bản thân quả thực rất dư thừa khi đứng cạnh cặp nam nữ này. Tuy rằng muội muội nhất định khẳng định hôm ấy khi trúng xuân dược cả hai không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, xét trên sự mờ ám của hai người này... có quỷ mới tin.

Theo nàng thấy, ngoài việc biểu ca đem muội muội đưa vào sương phòng thị tẩm ra. Những việc nên làm chuyện không nên làm đều đã làm qua hết.

Phong lưu như biểu ca, làm gì có chuyện chỉ đứng một góc mà nhìn chứ?

(Bích Tuyết: Chậc!!! Viết đến đây thật không khỏi cảm thấy tội lỗi)

Đừng trách tại sao Bạch Diễm Tuyết nàng lại thông hiểu chuyện này. Đối với thân phận là con gái của tướng quân, nàng so với những cô gái cùng trang lứa đều bạo dạn hơn rất nhiều. Tính cách thích náo nhiệt cùng khả năng gây náo loạn của nàng so với nam nhân quả thực chỉ có hơn chứ không có kém.

– Tỷ tỷ! Vậy tỷ với Đoàn tướng quân như thế nào? – Nghe Tần Viễn Kỳ nói, hình như Bạch tướng quân đang gán ghép biểu tỷ gả cho người đó.

Chuyện này không nhắc đến thì thôi, nhắc tới trán Bạch Diễm Tuyết không khỏi xuất hiện vài sợi hắc tuyến. Lập tức giận dữ ngập tràn. – Đừng có nhắc tới hán, nhắc tới tỷ lại đầy một bụng hỏa.

– Muội thấy Đoàn tướng quân rất được. – Hàn Băng Băng chớp mắt suy tư. Người này đã từng tìm đến vương phủ bàn chuyện với Tần Viễn Kỳ một lần. Khi ấy nàng cũng ở thư phòng nên đã được diện kiến qua.

Nói thế nào nhỉ? Ấn tượng đầu tiên là dung mạo của hán rất tuấn tú, đường nét trên gương mặt cho đến từng bước đi đều mang đầy sự mạnh mẽ của nam nhân, làn da ngăm đen do thời gian dài trải hứng chịu nắng sương khắc nghiệt trong quân ngũ. Phong thái điềm đạm chân thật khiến người gặp có thiện cảm.

Nói thế không có nghĩa là nàng thực sự khẳng định rằng người đó chỉ đơn giản như vậy. Từ ánh mắt sắc bén kia, bản thân hán lại xông pha không biết bao nhiêu trận mạc. Nàng cũng có thể đoán được hán đã trải qua rất nhiều gian khổ, bản chất thật sự cùng khí chất âm trầm được thu liễm rất nhiều.

Nàng chỉ có thể xét trên cách nói chuyện của họ Đoàn đó, cùng sự ưu ái mỗi khi Tần Viễn Kỳ nhắc đến mà chắc rằng hán là người tốt.

Nhưng nhìn biểu hiện của Diễm Tuyết tỷ tỷ, có lẽ nam nhân đó hoàn toàn không điềm đạm chất phác như vẻ bề ngoài.

– Cái họ Đoàn đó rõ ràng quá đáng. Hán mà được sao? – Bạch Diễm Tuyết nộ khí ngập trời không ngừng tỏa ra, lời nói tức giận càng thêm lớn tiếng – Hắc đầu gỗ đó căn bản là một cái đầu gỗ, tỷ mới không cần gả cho hán.

– Hắc đầu gỗ? – Hàn Băng Băng hiển nhiên không tin – Muội thấy Đoàn tướng quân không đầu gỗ chút nào.

Ánh mắt đó không phải là của một kẻ ngốc nha.

– Muội còn bệnh hán? – Bạch Diễm Tuyết giận run chỉ vào mình – Hán khi dễ tỷ, muội còn bệnh vực hán? Muội phải đứng về phía tỷ chứ.

– Được được! Muội đứng về phía tỷ. – Nàng lấy ngón trỏ di nhẹ trán – Vậy hán khi dễ gì tỷ?

– Hán... – Hai má Bạch Diễm Tuyết vô cùng đáng nghi mà đỏ bừng, lúng túng tránh đi tầm nhìn tò mò của nghĩa muội. Nàng ấp úng nửa ngày cũng khó mà nói thành câu. Chuyện này bảo nàng làm sao nói ra miệng.

– Hán làm sao? – Hàn Băng Băng cười khê, vô cùng hứng thú nhìn sự kích động hiếm thấy trên gương mặt xinh đẹp vốn bình thường thông tuệ tinh ranh kia. Hóa ra hai người này cũng không phải thường cãi nhau như vẻ bề ngoài. Cũng có gian tình bên trong nha.

– Muội sao lại nhìn ta như vậy? Cũng đã muộn rồi, tỷ phải quay về tướng phủ.

– Tỷ tỷ! Tỷ tỷ định về sao?

Bạch Diễm Tuyết bực bội không đáp, đạp chân dậm bước đi thẳng. Bộ dạng tức giận quần hờn có điểm trẻ con khiến Hàn Băng Băng bật cười. Tâm tình không tệ đem chiếc bánh hoa quế đưa lên miệng cắn một miếng.

Về phần Bạch Diễm Tuyết tức giận đi ngang qua hoa viên thì vô tình vấp chân mà loạng choạng. Nghĩa lại bản thân mình mất mặt, càng thêm tức giận mà đem họ Đoàn mắng chửi một trận.

– Họ Đoàn chết tiệt – Nàng hậm hực dẫm lên nhánh lá vàng rơi rụng dưới chân, xem đó là Đoàn Hắc Huân mà xả lên tức giận – tất cả là tại ngươi, tại ngươi...

Đang mắng chửi hả hê thì phía sau nàng xuất hiện thứ thanh âm quen thuộc khiến toàn thân Bạch Diễm Tuyết cứng đờ như khúc gỗ.

– Bạch tiểu thư sao lại ở đây?

Đoàn Hắc Huân ung dung bước lại gần. Ánh mắt hán vô cùng hứng thú nhìn gương mặt xinh đẹp bối rối của Bạch Diễm Tuyết. Bản thân vờ như không thấy mà vô tội hỏi – Bạch tiểu thư, không hiểu nhánh lá này đặc tội gì với tiểu thư?

Bạch Diễm Tuyết xấu hổ vô cùng. Đang mắng người thì người tới. Cái này bảo nàng phải trả lời thế nào? Lại nói cái khuôn mặt đang cười như xem kịch vui của của Đoàn Hắc huân khiến nàng đã tức lại càng thêm tức. Nàng không trả lời câu hỏi của hán mà chỉ sẵn giọng hỏi lại – Ngươi đến đây làm gì?

– Tại hạ đến tìm vương gia – Hán cười rất thành thật, cũng rất đáng hận – Không ngờ lại có thể gặp tiểu thư ở đây. Thật là có duyên.

Là nghiệt duyên thì có.

Nàng tắm rửa trong lòng, không khỏi lờm hán một cái sắc lèm – Họ Đoàn, ta hỏi ngươi. Chuyện từ hôn không phải ngươi nói sẽ đề cập với cha ta sao? Tại sao bây giờ chúng ta vẫn chưa xóa bỏ hôn ước?

– A ! – Đoàn Hắc Huân bừng tỉnh đại ngộ, bước tới trước mặt nàng rất thật thà mà nói – Chuyện này tại hạ cũng đã nói với Bạch tướng quân.

Bạch Diễm Tuyết cau mày. Nếu hắn đã nói chuyện này với cha, vậy sao hôn ước của cả hai vẫn vững yên như cũ?

Đương nhiên là ta sẽ nói thêm rằng đó toàn bộ là ý của nàng.

Đoàn Hắc Huân cười đến thập phần thành thật, không hề để lộ ra một chút sợ hãi. Con mèo hoang xinh đẹp này, hắn thích nàng như vậy... làm sao có thể dễ dàng buông ra chứ?

– Không hiểu vì sao Bạch tiểu thư lại ghét tại hạ như vậy? – Hắn tỏ ra vô cùng hiếu kỳ mà hỏi nàng. Sắc mặt rất vô tội, nhưng lại như có như không mà cúi người xuống không chút dấu vết mà kề sát bên vai nàng. Tiếng nói trầm thấp mang theo sự hấp dẫn bên tai nàng hơi nhẹ – Không lẽ là vì tại hạ hôm ấy vô tình mạo phạm tiểu thư.

– Ngươi... – Hắn cứ nhiên còn dám nhắc tới?

– Thực xin lỗi. Tại hạ thực sự là không cố ý. – Đoàn Hắc Huân vô tội nhìn nàng, hắn vô cùng tiếc nuối cùng hối hận hướng nàng cúi đầu – Nếu tiểu thư đã tức giận với tại hạ như vậy. Đoàn mỗ nhất định sẽ mang một chút lễ vật mang đến tướng phủ để bồi thường.

– Không cho phép ngươi tới. – Cái tên đầu gỗ này. Nếu hắn đến nhà nàng, vậy việc hắn đối với nàng xảy ra chuyện như vậy không phải là toàn thành đều biết. Sau đó hôn ước không thể bỏ được, nàng không còn cách nào là phải gả cho hắn.

Hắc đầu gỗ chết tiệt. Tại sao lúc nào hắn cũng ngu ngốc đến mức khiến nàng phát bực như vậy a...

Nếu không phải biểu hiện trên mặt của hắn vô cùng chân thực. Nhiều lúc nàng cũng thật sự hoài nghi, họ Đoàn này thực sự là một tên hồ ly gian manh tu luyện thành người.

– Hắc đầu gỗ, cho dù ngươi nói hay chưa nói. Cuộc hôn nhân này bốn tiểu thư nhất định sẽ không đồng ý. – Nàng vung tay áo kiên quyết rời đi.

Đoàn Hắc Huân nhìn theo bóng nàng rời đi, khóe môi lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Không đồng ý sao? Không thành vấn đề, ta sẽ khiến cho nàng cam tâm tình nguyện bước vào kiệu hoa gả cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

– Nào! Lại đến...

Tần Viễn Kỳ đứng cách Hàn Băng Băng chừng năm bước chân, vỗ tay gọi nàng đến gần. Đôi tay của hắn dang rộng chờ nàng bước tới, phòng chừng nàng ngã xuống. Nụ cười khích lệ trên môi nhẹ nhàng an ủi cổ vũ nàng cố gắng.

Nàng đi về phía hắn, tựa như đứa trẻ đang tập bước mà chạm từng bước chân đi đến, tuy trúc trắc nhưng vẫn chưa ngã xuống. Mỗi lần nàng càng bước gần về phía hắn, Tần Viễn Kỳ lại lui lại một bước cổ vũ nàng bước lại gần. – Tốt! Cố bước thêm một bước nữa. Chính là như vậy.

Nhịp thở của Hàn Băng Băng có chút nặng nề, vì mệt mỏi mà hai mắt có chút mờ đi, đôi chân cũng dần nặng trĩu. Bàn chân qua một lớp tat vải mỏng manh tiếp xúc với tấm thảm lông thú mượt mà êm ái, sức lực đuối dần khiến bước chân dần trở nên lảo đảo. Đầu gối của nàng khụy xuống, đôi tay vươn lên nắm lấy ngực áo Tần Viễn Kỳ an toàn ngã vào ngực hắn.

Tần Viễn Kỳ ôm lấy nàng ngồi xuống sàn nhà, cẩn thận giúp nàng gạt đi lọn tóc vương trên vầng trán lấp lánh mồ hôi. – Mệt đến vậy sao?

Nàng yếu ớt gật đầu, nhịp thở mệt mỏi mang theo tiếng nói mềm mỏng – Ta chưa bao giờ biết việc tập đi lại khó như vậy. Tại sao lúc nhỏ khi sinh ra chúng ta đã dần biết ngồi rồi biết bò, tiếp đó là biết đi. Lúc ấy nghĩ mọi chuyện thật bình thường, sao lúc này lại tốn sức như vậy?

– Cảm khái tạo hóa thần kỳ sao? – Hắn cười khẽ lau mồ hôi cho nàng – Nàng cũng tiến bộ không ít đâu, đã có thể bước theo ta đi một vòng trong phòng này rồi.

– Viễn Kỳ! Ta muốn ra ngoài đi dạo.

Liên tục mấy ngày đều ở trong phòng, nàng thực sự bức bối khó mà chịu được thêm nữa.

– Bây giờ? – Tần Viễn Kỳ không nhúc nhích một chút, hiển nhiên không thấy đây là một ý kiến hay – Bây giờ không thích hợp lắm.

Nàng nhìn sắc mặt của hắn thay đổi, có chút bối rối níu lấy tay của hắn mà giựt nhẹ. Tần Viễn Kỳ nhìn nàng không hài lòng – Đã mệt như vậy nàng còn muốn ra ngoài?

Mấy ngày trước Bắc Thành mưa lớn như vậy, hoa viên phía sau Huyền Lâm Viện vẫn còn chưa khô ráo. Chân của nàng bây giờ bước đi trong phòng còn khó khăn, bây giờ nếu ra hoa viên... lỡ lại bị thương thì biết làm thế nào?

Lời can ngăn của hắn đi đến môi. Nhưng nhìn thấy ánh mắt trong suốt chờ đợi của nữ nhân đối diện, hắn lại không thể đem những lời này nói ra miệng.

– Được! Ta đưa nàng đi. – Hắn thỏa hiệp để nàng ngồi xuống thảm lông, xoay người lấy một đôi hài được đặt ngay ngắn bên trong chiếc kệ gỗ gần cửa ra vào. Nhẹ nhàng cầm chiếc hài thêu đi vào chân nàng.

Nữ nhân Thiên Diệp quốc không thể tùy tiện cho nam nhân nhìn thấy chân mình, chạm vào lại càng không được. Đó là suy nghĩ biết bao đời truyền lại.

Hàn Băng Băng đã được nghe về điều này từ Liễu Nhi. Nhưng Huyền Lâm Viện này Tần viễn Kỳ vì nàng mà thay đổi nhiều như vậy, sàn nhà tất cả đều được trải bằng thảm lông sạch sẽ. Nàng lại không nỡ dùng giày dẫm lên, lại cảm thấy việc xỏ tất chân đi trong phòng mình cũng không có gì không được. Nên chiếc kệ giày này mới xuất hiện ở trong phòng nàng.

Lúc nàng đề nghị điều này, Tần Viễn Kỳ cũng không nói hai lời liền gật đầu đồng ý. Ngay ngày hôm sau đã đưa đến vài người thợ mộc, để họ theo ý nàng đóng một chiếc kệ gỗ để giày. Nàng cũng nhân dịp nhờ họ đóng giúp nàng một chiếc giường lớn đặt ở trong phòng, trải đệm cùng sa màn so với chiếc giường cũ đều mịn thêm một tầng. Tuy vậy nàng cũng thấy lo lắng bản thân mình làm vậy có phải là hơi khó trương không, đành hỏi ý kiến hắn. Không ngờ Tần Viễn Kỳ không có nửa câu phản đối, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nàng nói:

– Phòng là của nàng, nàng muốn thay đổi thế nào đều có thể.

Bây giờ nhìn lại, căn phòng trong Huyền Lâm Viện này được chính Bắc Thành Vương dung túng thay đổi rất nhiều so với lúc trước. Mang theo nét hiện đại đan xen cổ đại, tạo nên sự mới mẻ trong nét cổ điển.

Vì căn phòng có nhiều thay đổi, Tần Viễn Kỳ cũng chiều ý nàng khi bước vào phòng đều không đi giày. Vậy nên việc hắn xỏ hài cho nàng đã là việc quá tự nhiên...

Tần Viễn Kỳ lúc này giúp Hàn Băng Băng đi giày, rất thành thực tựa như đã thực hiện biết bao nhiêu lần. Bàn tay to lớn của hắn cầm lấy bàn chân nàng, Hàn Băng Băng im lặng nhìn hắn... trong lòng không nhớ được đã biết bao lần khi hắn mang hài cho nàng, mỗi lần đều khiến lòng nàng tràn đầy ấm áp.

Xong xuôi, bản thân hắn cũng tảo nhả xỏ giày vào chân mình rồi khum người đem nàng bông lên. Hàn Băng Băng cũng theo thói quen vòng tay lên cổ hắn, để hắn bế ra khỏi phòng.

Hậu hoa viên qua vài ngày mưa lớn giống như được gột rửa qua một lần. Trên nhánh lá vẫn còn đọng lại những giọt mưa trong suốt. Chiếc trường kỷ vẫn ngay ngắn ở chỗ cũ thuộc về nó, không hề xô dịch. Tần Viễn Kỳ sai gia nô lấy một tấm thảm trải lên ghế ngồi cho nàng rồi cẩn thận đặt nàng ngồi xuống trường kỷ, vẫn không yên tâm mà xoay người phân phó nha hoàn những thứ khác.

– Thoải mái chứ? – Hắn ngồi xuống chân ghế, dịu dàng giúp nàng vuốt lại mái tóc có điểm rối loạn. Nhìn nàng thỏa mãn gật đầu, hắn lại như cũ dặn dò – Một lát Liễu Nhi sẽ tới bồi nàng.

Hàn Băng Băng gật nhẹ đầu, vô cùng ngoan ngoãn nghe hắn nói từng lời từng chữ.

– Bây giờ ta có việc phải giải quyết, sau khi xong sẽ tới thăm nàng.

– Được.

Tần Viễn Kỳ thờ dài, hắn cúi người hôn nhẹ lên trán nàng. Cố nén cái thứ cảm giác không yên tâm cũng bất an xuống mà căn dặn – Không được đi loạn biết không?

– Ta biết. – Nàng gật đầu.

Hắn không khác gì bảo mẫu mà nhắc nàng không được thế này, cẩn thận thế kia. Tiểu nữ nhân kia hình như cũng vô cùng nghe lời mà gật đầu thuận ý. Tất cả chỉ có thể cảm thán rằng linh tính của Tần Viễn Kỳ đặc biệt quá tốt, hoặc quá chuẩn xác. Hắn có cảm giác không yên tâm về nàng, quả nhiên bản thân rồi đi không lâu Hàn Băng Băng liền xảy ra chuyện.

...

– Khụ... khụ...

– Hàn Băng Băng! Rốt cuộc là nàng nghĩ cái gì?

Tần Viễn Kỳ không nén được tức giận mà quát lớn. Nữ nhân này thực đáng đánh đòn, hắn đã dặn dò nàng kỹ càng như vậy. Kết quả thì thế nào?

Vì hiếu kỳ mà đi thử, quá chủ quan nên ngã xuống hồ nước. Toàn thân ướt đẫm cùng thể lực vẫn còn yếu dẫn đến cảm mạo?

Hắn siết chặt tay, cố gắng khống chế sự tức giận đang tỏa lên hùng hực trong lồng ngực. Nhìn anngf ngồi bên giường không ngừng ho khan, cơn giận dữ của hắn không giảm sút thậm chí còn tăng lên vùn vụt.

Chết tiệt! Đáng lẽ lúc đó hắn không nên mềm lòng chiều theo ý nàng, đưa nàng ra hoa viên. Nữ nhân này thực sự là bị hắn chiều quá hóa hư, mới trở nên vô pháp vô thiên không nghe lời như vậy.

Tuy thế nghĩ lại, nàng có khi nào đem kỷ cương của hắn để trong lòng đâu.

Tần Viễn Kỳ nhăn trán, đầu lại một trận đau nhức. Đối với thiếu nữ này hắn thực sự không biết phải làm thế nào mới tốt.

– Ngươi đừng tức giận... – Hàn Băng Băng cố nén ho, suy nghĩ lựa lời để hạ cơn thịnh nộ của hắn xuống – Là do ta bất cẩn...

– Bất cẩn thế nào? – Hắn không chút thỏa hiệp mà mắng ra khỏi miệng. Nàng là đồ ngốc sao? Chẳng lẽ cũng không biết thế nào là nguy hiểm?

Liễu Nhi này giờ khúm núm đứng bên giường giúp chủ tử giam bó buộc khó chịu. Bàn tay vuốt trên lưng tiểu thư cũng không khỏi run lên lạnh buốt. Đối với sự phẫn nộ của vương gia càng thêm sợ hãi mà quỳ rạp xuống đất – Xin vương gia bớt giận, là do nô tỳ chăm sóc tiểu thư không chu đáo.

– Ngươi lui ra ngoài, tội của ngươi một lát nữa bọn vương ất nói tới.

– A... Viễn Kỳ. Liễu Nhi không có lỗi, là ta có cháp...

– Nàng cũng biết điều này? – Hắn lườm về phía nàng một cái. Đối với tiểu a đầu đang co người dưới đất càng thêm bùng lên lửa giận – Tội trạng của Liễu Nhi không thể thoát được.

Thân là a hoàn lại không chăm sóc chủ tử cho tốt, dẫn đến tình huống này. Tội này bảo hắn tha cho a đầu này thế nào?

Liễu Nhi nghe vương gia gầm nhẹ tên mình, thân mình run lên thu mình nhỏ lại, sợ hãi run run muốn khóc tới nơi.

– Liễu Nhi... khụ... Em lui ra ngoài đi.

– Tiểu thư...

– Đi đi. – Hàn Băng Băng gạt đầu trấn an. Tần Viễn Kỳ đang nổi giận lôi đình. Liễu Nhi nếu ở lại chỉ tổ làm nơi trút giận cho hắn. Về phần nàng, dù không biết hắn sẽ xử phạt nàng thế nào, nhưng Hàn Băng Băng dám chắc một điều hắn sẽ không thương tổn mình. Điều này khiến nàng càng thêm yên lòng để Liễu Nhi lui xuống.

Liễu Nhi nghe lời mau chóng lui ra khỏi phòng, rón rén đóng lại cửa. Trong phòng vẫn như cũ im phăng phắc, chỉ có nộ khí trên người Tần Viễn Kỳ vẫn không chút suy giảm. Hàn Băng Băng có chút bối rối khiến nàng trở nên lúng túng hơn.

– Chuyện này... là lỗi của ta...

– Liệu còn là lỗi của ai? – Hắn hừ lạnh một tiếng.

– Xin lỗi...

– Xin lỗi là xong?

Ách... sao hôm nay hắn lại khó nói chuyện như vậy?

Nàng suy nghĩ một lúc, lén lút liếc mắt lên nhìn hắn. Sắc mặt của hắn vẫn như cũ rất khó chịu, nàng biết rõ so với việc tức giận với nàng, hắn còn lo lắng cho bản thân của nàng hơn. Hàn Băng Băng cẩn thận cánh môi đỏ mọng, nín nhẹ lấy tay áo hắn kéo xuống. Bản thân cũng thuận theo thế quỳ lên ôm lấy cổ hắn, hôn nhẹ lên môi hắn.

– Thực xin lỗi.

Tần Viễn Kỳ cúi đầu thờ dài. Đôi tay vòng quanh ôm lấy thân thể nàng, an ủi sự bất an trong lòng hắn.

– Băng Nhi! Nếu nàng ngã xuống hồ lúc không có ai ở đó thì làm thế nào bây giờ?

Từ khi nàng tỉnh lại không có khi nào hắn an tâm nổi. Đối với nàng hắn càng lúc càng mê si nhưng mỗi lo lắng cũng chỉ có tăng thêm chứ không hề giảm bớt. Thậm chí nhiều khi hắn cũng thắc mắc, Băng Nhi khi thức dậy sau 100 ngày sao lại làm người ta không yên tâm như vậy?

– Lần sau ta sẽ không như vậy...

– Còn có lần sau?

– A... – Nàng ho nhẹ vài cái, lập tức lắc đầu liên tục – Sẽ không có lần sau.

Nhớ đến việc nữ nhân này làm loạn ngã xuống hồ. Tàn Viễn Kỳ lại nghiêng rặng nghiêng lợi trong lòng thầm quyết định. Ngày mai hẳn nhất định phải cho người lấp cái hồ đó. Vậy là giải quyết tường tận nhất, tránh đêm dài lắm mộng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Băng Tuyết Viên

– Tiểu thư! Chúng ta phải quay về thôi.- Tiểu a đầu khả ái khép nép đứng bên cạnh một bạch y nữ tử, trên nét mặt thanh thuần không giấu được lo lắng cùng bất an. Bản thân không ngừng ngoái lưng lại về phía sau xem xét.

Vương gia đã căn dặn rất kỹ. Thân thể của tiểu thư còn rất yếu, “tuyệt đối” không được phép rời khỏi phòng. Chuyện lần trước tiểu thư bị ngã khiến vương gia đột nhiên giống như chim sợ cành cong, không cho phép tiểu thư làm cái này, không đồng ý cho động vào cái kia. Lần trước người tức giận vẫn chưa nguôi, nếu bây giờ vương gia quay về nhìn thấy tiểu thư nhà nàng lại lần nữa phạm lỗi, nhất định sẽ đem nàng chính thẩm.

Chỉ cần nghĩ đến nét mặt tức giận lần trước của người, toàn thân Liễu Nhi đã theo sợ hãi mà run lên bần bật.

– Không sao đâu. – Thiếu nữ xinh đẹp mặc áo trắng nhẹ nhàng bứt lấy bông hoa đỏ tươi, buồn bực ngắt xuống từng cánh một – Tàn Viễn Kỳ đi tuần tra từ sáng nay, theo như ta đã dò hỏi qua, phải đến đêm hoặc sáng mai hẳn mới có thể về đến nơi.

Nói như thế nàng có tận một ngày để thoải mái tự do. Từ ngày nàng ngã xuống hồ dẫn đến cảm mạo khiến Tàn Viễn Kỳ nổi giận lôi đình. Hắn liền ra lệnh cấm nàng bước chân ra khỏi giường. Cho đến khi sức khỏe của nàng hoàn toàn bình phục, tuyệt đối không cho phép nàng bước chân xuống giường nửa bước.

Còn nàng suốt một tuần chỉ được ở trong phòng cho nha hoàn com bung nước rót. Tàn Viễn Kỳ còn kiên quyết đem đủ thứ dược liệu bổ dưỡng cho nàng uống. Mỗi lần đến giờ thuốc đều rất đúng hẹn đưa đến cho nàng dùng, còn chờ đến khi nàng uống cạn rồi mới thỏa lòng rời đi. Hại nàng bây giờ chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc thôi cũng cảm thấy một trận hoa đầu chóng mặt.

Hàn Băng Băng một hồi nằm dài trên chiếc trường kỷ, nhắm mắt nhìn ánh nắng lấp lánh trên những cánh hoa xinh đẹp. Tàn Viễn Kỳ rời vương phủ không lâu, nàng liền lên trốn ra khỏi phòng. Chuyện này nếu hắn biết được, chắc chắn sẽ đem nàng dạy dỗ cho một trận ra trò.

– Tiểu thư! Hay là chúng ta quay về? – Liễu Nhi bối rối đứng bên cạnh nàng nhẹ lay. Bây giờ sức khỏe của tiểu thư thực sự không được hoàn toàn ổn định, nếu đứng bên ngoài lâu chắc chắn sẽ bị nhiễm cảm mạo. Chuyện này thực sự không tốt chút nào.

– Liễu Nhi! Em đừng giục ta nữa, ta còn chưa hỏi em hôm qua đi đâu.

Nhắc đến việc này, Liễu Nhi ngay lập tức trở nên luống cuống. Bàn tay vẫn lấy vải áo trong tay, chột dạ mà lắp bắp – Tiểu thư... em...

– Sao nào? Có chuyện muốn giấu ta có phải hay không? – Thiếu nữ xinh đẹp dựa bên thành ghế cười đến vô cùng thánh thiện, ánh mắt vô cùng cao hứng nhìn tiểu a đầu đang chột dạ kia – Em không nghe lời ta nữa có phải không?

– Tiểu thư! Liễu Nhi không dám – Liễu Nhi cuống lên nắm lấy vạt áo của chủ tử vội vã giải thích – Em chỉ là đi nghe Minh Vũ ca ca cao thủ sáo, tuyệt đối không có chuyện gì giấu.

– A!! Tiểu a đầu, em thích Minh Vũ đại ca sao? – Hàn Băng Băng nhướn nhẹ chân mày, sóng mắt mang theo ý cười. Hèn gì gần đây tiểu a đầu này hay ngốc nghếch đỏ mặt là vì vậy, hóa ra là thiếu nữ động lòng xuân.

Liễu Nhi bị nàng nhìn đến mức hai má đỏ bừng, ấp úng một hồi lâu rồi e lệ gật đầu. Nhưng vẫn không quên nhiệm vụ mà nhắc nhở chủ tử – Tiểu thư! Thân thể của tiểu thư thiện tại không tốt...

– Ở trong phòng nhiều cũng không phải là dưỡng bệnh, ta chỉ muốn hít thở không khí trong lành thôi.

– Nhưng mà..

– Em đừng lo., Tàn Viễn Kỳ không có ở trong phủ, sẽ không ai phạt em đâu. – Nàng chống người đứng dậy, oán hận mắng nhẹ trong lòng – Hắn căn bản là người không nói lý lẽ.

Nhắc tới hắn, uất ức vài ngày qua dồn nén như muốn vỡ ra. Hàn Băng Băng cắn môi bực bội, cũng không nhận ra rằng ai đó đứng sau lưng nàng mâu quang nheo lại đầy mưu tính.

– Liễu Nhi! Hắn rất độc đoán, còn bá đạo như vậy. Gì mà không cho phép ta bước xuống giường, ta cũng không phải là súc vật mà hắn nuôi.

– Vậy sao?

– Phải! Đừng nhắc đến hấn nữa. – Nàng đá nhẹ viên sỏi dưới chân, bước chân thực chậm đi về phía trước. Nhưng bỗng nhiên có một vòng tay ôm lấy người nàng kéo ngược trở lại, hơi thở ấm áp của ai đó phả xuống bên tai nàng, hương trầm hương thoang thoảng quen thuộc cũng nhanh chóng bao bọc lấy không gian xung quanh nàng.

– Băng Nhi.

Hàn Băng Băng khẽ rung mình. Hấn sao có thể hồi phủ sớm như vậy?

– Nàng lại không ngoan rồi. – Tần Viễn Kỳ thờ dài, lời nói trách mắng thốt ra, trong ánh mắt lại tràn đầy sùng nịnh.

Quả nhiên không ngoài hấn dự đoán, nữ nhân nhỏ này hiển nhiên không chịu yên ổn ở trong phòng nghỉ ngơi, hấn vừa xuất phủ nàng liền trốn khỏi phòng.

– Mắng ta? Hừ? – Không những có sức mà trốn ra khỏi phòng, còn có khí lực mà mắng hấn. Xem ra đồng thuốc bổ lão thái y kê đơn có không ít tác dụng, sức khỏe của nàng hấn là khôi phục không ít.

– Ta... – Nàng ấp úng, lúng túng tìm cách đổi chủ đề – Sao ngươi lại quay về sớm như vậy?

– Đừng đánh trống lảng. – Hấn cười khẽ, đem cơ thể nàng xoay trở lại – Bực bội sao?

– Đó là tại ngươi không phải sao? – Hàn Băng Băng cắn đôi môi đỏ mọng, uất tức một bụng đánh vào ngực hấn – Ngươi đem ta nhốt lại như vậy, có khác gì cầm tù ta?

– Ta là lo cho nàng. – Vì nàng hấn mới dùng đến thủ đoạn cực đoan như vậy.

– Lo cho ta? – Nàng tức giận vùng tay khỏi hấn, cố gắng bình vững đôi chân để không bị ngã xuống – Ngươi làm vậy chính là muốn ta buồn bực mà chết trong cái phòng đó. Còn nói cái gì mà lo lắng? Rõ ràng là ngụy biện.

Tần Viễn Kỳ đảo nhanh tròn mắt, tùy ý cho nàng bắm lấy ngực áo mình mà mắng mỏ. Mắng được nghĩa là sức khỏe đã rất tốt. Tuy là vậy, bản thân nghe được một tràng bực bội cùng bất mãn của nàng thực khiến hấn cũng cảm thấy không tốt lắm. Nhẹ nhàng ngoáy tai, Tần Viễn Kỳ vòng tay đem nhân nhi làm loạn ôm vào ngực, cất lời hỏi vu vơ – Thế nàng có muốn ra ngoài chơi không?

– Ra ngoài? – Lời nói đi đến môi nhanh chóng bị nàng nuốt trở lại, Hàn Băng Băng chớp động cặp mắt đen ngọc. Việc bất mãn muốn mắng nam nhân trước mắt này tạm thời bị bỏ quên trong nháy mắt.

– Ừ! Ra ngoài – Tần Viễn Kỳ cười nhẹ, dịu dàng vén giúp nàng lọn tóc trên trán – Sắp có lễ hội lớn ở ngoài thành, nàng có muốn đi xem không?

– Ngươi sẽ đưa ta đi sao? – Nét mặt của nàng thoáng chốc trở nên rạng rỡ khiến Tần Viễn Kỳ cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

– Bây giờ, ta đưa nàng đi.

Bây giờ?

Hàn Băng Băng thiếu chút nữa là reo lên. Trán ngập hào hứng muốn chạy về phòng để chuẩn bị, thực hận không thể lập tức đi ngay,

– Đợi đã nào. – Hấn giữ lại thân mình nàng, tránh cho việc a đầu bắt cần này ngã xuống – Ngày mai mới khởi hành. Đường khá xa nên nàng quay về nghỉ ngơi trước. Đừng làm loạn biết không?

– Được! Ta sẽ ngoan ngoãn nghe ngươi.

...

Nói là một chuyện, làm theo lại là một chuyện khác.

Đặc biệt hơn là khi kẻ nào đó hành động dễ dàng bị phát hiện như vậy lại là một chuyện không thể nào.

– Tiểu thư! Đến giờ dùng bữa rồi.

– Được! – Hàn Băng Băng gạt đầu gối xuống bàn, cũng kéo Liễu Nhi lại bên cạnh. Nàng đưa cho Liễu Nhi bát canh nóng, như có như không khỏi – Lúc ta ngủ phía sau có chuyện gì thế?

– Phía sau? – Liễu Nhi chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi trả lời – Hình như Vương gia muốn đem hoa viên Huyền Lâm Viện sửa lại. Chiều qua sau khi tiểu thư về phòng thì lập tức có gia nhân đến sửa chữa. Em nghe ti nữ nói, vương gia muốn xây thêm một đình viện nhỏ để tiện cho tiểu thư nghỉ ngơi, nghe nói ngài còn muốn đặt tên nó là Băng Uyển Các?

– Vậy sao? – Hàn Băng Băng cười yếu ớt, trong lòng thầm mắng hấn phá gia chi tử. Cũng đã hiểu tại sao hôm qua hấn đột nhiên lại căn dặn mình kỹ

càng như vậy.

– Lát nữa chúng ta qua xem.

– Tiểu thư! Bây giờ bên đó rất lộn xộn. Em nghỉ hay là chúng ta dừng qua thi hơn – Điều này là sự thật. Bây giờ hậu hoa viên đất cát chất đống, còn có bao nhiêu khối đá đồ sộ. Bụi bẩn không nói, rất nguy hiểm a.

– Không sao! Ăn xong chúng ta đi, dù sao một lát nữa Tàn Viên Kỳ cũng sẽ tới.

.

Khi nàng đi tới hậu viên của Huyền Lâm Viện mới phát hiện, tất thấy mọi thứ không hề đơn giản như Liễu Nhi nói. Quy trình phức tạp cùng đồng đồ vật trang trí tinh xảo bằng thạch trụ và cẩm thạch cũng khiến nàng một trận hoa mắt. Rốt cuộc là Tàn Viên Kỳ muốn đem nơi này thay da đổi thịt đến mức nào?

– Hàn tiểu thư! – Gia nhân nhìn thấy nàng lập tức kính cẩn hành lễ. Sắc mặt họ đều nhể nhại mồ hôi sau nhiều giờ làm việc nhưng thần thái lại vô cùng tốt,

– Được rồi.

– Tiểu thư! Để nô tì đi pha cho tiểu thư ly trà.

– A! Không cần... – Lời chưa nói xong, đám tì nữ đã nhanh chân chạy mất hút. Căn bản cũng chưa kịp đem lời nói của nàng cho vào tai nữa.

Liễu Nhi cẩn thận mang chiếc ghế lót lụa đến, dìu nàng ngồi xuống. Vô cùng thân cận mà đứng sang bên cạnh. Hàn Băng Băng nhìn những chồng giả sơn phía góc sân, nhẹ giọng hỏi người gia nô bên cạnh – Dự án này bắt đầu từ khi nào?

– Thưa tiểu thư! Vương gia đã nghĩ đến việc này sau khi tiểu thư tỉnh lại. Hôm nay mới bắt đầu đi vào thi hành.

Hóa ra đã dự định lâu như vậy. Quả nhiên nam nhân này rất kín miệng, khiến nàng một chút cũng không hay biết. Thậm chí còn dận dò thật kỹ nàng không được đi lung tung, theo hấn rồi khỏi vương phủ vài ngày thì ra là không muốn cho nàng biết,

Hàn Băng Băng chống người đứng dậy, bước chân cẩn thận về phía hồ nước lớn. Nhìn chiếc tượng thạch được đúc khắc tinh xảo cao ngất hình thiên nga đang tung cánh. Nàng nhìn không được mà đưa tay vuốt ve, tất thấy ở đây đều theo ý thích của nàng mà làm. Nam nhân này... tâm ý không cần nói cũng đủ để người ta hiểu được.

– Tiểu thư! Trà của người... – Tì nữ hăng hái băng trà nóng đến, nhưng bước chân lập tức dừng lại. Kinh hoàng mà hét lên – Cẩn thận.

Chén trà vỡ choang.

Liễu Nhi giật mình nhìn về phía chủ tử, sắc mặt lập tức tái nhợt – Tiểu thư.

Hàn Băng Băng xoay người về phía sau. Trong đôi mắt huyền ngọc trong suốt phản chiếu một chồng cự thạch lung lay đang hướng về phía nàng mà bỏ tới.

Thực sự không kịp nữa.

Cái gì cũng không thể nhớ rõ.

Chỉ cảm giác được áp lực nặng nề như muốn nghiền nát nhân ảnh của nàng ập tới một cách dữ dội, một chùm bóng tối che khuất tất cả những gì mà nàng có thể nhìn thấy, bụi cát phui bay mờ mịt.

Còn có một vòng ôm vững chắc cùng quyết liệt.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Bụi bay mờ mịt từ từ nhạt dần, hiện ra từng phiến đá lớn ngổn ngang trên mặt đất, vương trên một số tảng đá màu xám trắng những dòng máu đỏ tươi kinh dị chảy xuống, trượt qua bờ đá chìm xuống thềm đất mịn.

Bạch y thấm đỏ máu tươi, nhỏ xuống từng giọt từng giọt...

Ngón tay trắng bệch nhỏ nhún run rẩy chạy vào một cổ thân thể to lớn, bạch y tiêu sái ngạo mạn ngày nào sớm đã nhuộm đẫm một màn huyết nhục. Thân mình hần bất động nằm trên đất, mái tóc đen dài rũ xuống che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra bạc môi mòng vương máu đỏ.

Xung quanh rơi vào tĩnh lặng, dường như chỉ còn mình nàng đang ngây ngốc ôm lấy thân thể bất động của hần.

Hàn Băng Băng quỳ bên cạnh hần, bàn tay run lên từng đợt sợ hãi vén lên mái tóc đen nhánh, gương mặt hoàn mỹ quen thuộc dần dần hiện ra trước mắt, nước mắt nóng ẩm của nàng cũng không kiềm được mà rơi xuống.

– Không thể nào...

Cặp mắt phượng của hần nhắm nghiền, giống như chỉ đang chìm vào trong giấc ngủ. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve đường nét trên gương mặt quen thuộc kia, tiếng nói của bản thân dường như phải khó khăn lắm mới có thể tìm lại được.

– Tần Viễn Kỳ...

Tại sao lại lao ra đỡ cho nàng? Tên hỗn đảng này đầu óc hần là làm bằng đất sao? Chẳng lẽ không biết nguy hiểm? Không biết có thể mất mạng ư? Đó là lúc nào rồi mà còn có thể cật lực...

– Đồ ngốc nguoi... – Bàn tay nàng nắm lấy ngực áo hần giằng kéo – Nguoi còn dám ngủ?

Nước mắt nàng lăn chã rơi xuống vải áo của hần, tan cùng huyết lạnh. Hàn Băng Băng đánh lên tấm ngực của hần gào lên – Nguoi không được phép chết. Nguoi không phải luôn miệng nói yêu ta, muốn lấy ta về hay sao? Nếu nguoi dám chết đi, ta sẽ gả cho người khác.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhạt nhòa trong nước mắt, giọng nói của nàng cũng dần khàn đi nhưng vẫn không thể nhận được một chút phản ứng nào từ người ấy. Nàng ghé sát bên ngực hần nức lên – Tần Viễn Kỳ! Nguoi không phải đang chờ câu trả lời của ta sao? Chỉ cần nguoi tỉnh, ta liền nói cho nguoi.

Nàng sẽ nói hết cho hần. Chỉ cần hần đừng chết.

– Nếu nguoi dám không tỉnh lại, ta sẽ lập tức tìm một nam nhân khác...

– Nàng... dám?

– A... – Hàn Băng Băng ngây ngốc ngừng mặt lên.

Cặp mắt phượng của Tần Viễn Kỳ khó khăn hé mở, nhìn biểu hiện ngốc nghếch thất thần của nàng dường như cảm thấy vô cùng bất lực, không thể không vì mình mà khẽ rên rỉ ra tiếng.

– A đầu! Nàng... đừng đề... đề lên ta như vậy. Rất đau...

Chân mày rậm của hần nhíu chặt nói với nàng, cảm giác như đến nói chuyện cũng thấy khó khăn. Toàn thân đều ê ẩm, vết thương ở ngực, chân và đầu khiến hần nhức buốt đau đớn. Cộng thêm nàng vừa nẩy vừa khóc lóc vừa dầm lên vết thương trên ngực hần. Quả thực suýt nữa đem cái mạng này của hần lấy đi, đau đến mức xương cốt của bản thân hần ở đâu chính hần cũng không thể định hình được nữa.

– Nguoi... – Phải một lúc sau nàng mới lấy lại được suy nghĩ của mình, lập tức đứng lên – Nguoi có tốt không?

Không tốt!!!!

Hần thực sự rất muốn thét lên như vậy. Nhưng nhìn vào cặp mắt vẫn chưa ngưng lệ của nàng, nét mặt lo lắng luống cuống kia. Cuối cùng lại đem đau đớn cùng khó chịu nuốt trở lại, đau lòng an ủi nàng trong hơi thở yếu ớt – Đừng sợ. Ta... mệnh lớn, không chết... được đâu.

– Nguoi đừng có cật lực. – Nước mắt nàng lăn chã rơi xuống, muốn giúp hần nhưng lại sợ khiến mọi việc trở nên tệ hơn. Bộ dáng quẫn bách kia rơi vào mắt Tần Viễn Kỳ càng khiến hần không đành lòng.

– Đừng khóc.

– Nguoi có đau ở đâu không? – Nàng cố nén lại nước mắt, nghẹn ngào hỏi hần – Có đau lắm không?

– Đau! – Hần yếu ớt gật đầu – Toàn thân ta... chỗ nào cũng đau.

– Nguoi cố chịu đựng thêm một lát, Liễu Nhi đang đi gọi thái y đến giúp nguoi...

Khóe môi nhợt nhạt của hần khẽ gợn lên nhìn hình bóng của nàng đang mờ dần trong đáy mắt. Lời nói nhẹ nhàng tựa như một lời hứa hẹn.

– Chưa lấy được nàng... ta không thể chết được.

...

.

.

Hàn Băng Băng bất an nhìn lão thái y đang từ tốn chẩn mạch cùng băng bó cho nam nhân đang nằm im bất động trên giường, trong lòng gấp như kiến bò chảo nóng – Thái y! Vết thương của vương gia thế nào?

Lão thái y vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng, lập luận vô cùng bình tĩnh. Bộ dáng bình thản kia cùng sự bất an của nàng tạo nên một sự đối lập vô cùng rõ rệt.

– Vết thương của vương gia tuy nghiêm trọng nhưng không có gì đáng ngại, chỉ cần cẩn thận chữa trị một tháng thì sẽ lành lặn như cũ.

– Vậy sao?

Tàng đá trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống, Hàn Băng Băng thở phào nhẹ nhõm. Không chú ý Minh Vũ đã dẫn lão thái y rời khỏi phòng. Nàng ngồi xuống bên mép giường nhìn trên tấm ngực trần của Tần Viễn Kỳ phải quấn một lớp băng gạc trắng xóa, trên trán cũng có một lớp bông băng chói mắt.

Lúc ấy khi hắn đột nhiên bất tỉnh, làm nàng cũng sợ hãi đến mức muốn ngất đi.

– Băng Nhi... – Tần Viễn Kỳ mở mắt nhìn thấy nàng, Viễn môi nhợt nhạt không khỏi cong lên nét cười yếu ớt.

– Ngươi cảm thấy thế nào?

– Đỡ hơn nhiều rồi. – Chỉ ít hiện tại cũng nắm bắt được bản thân mình vẫn còn sống.

Hắn nhìn hốc mắt đỏ hoe vì khóc nhiều của nàng, trong lòng không khỏi dấy lên lay động. Hắn nhớ rất rõ khi ấy bản thân lâm vào hôn mê, nàng ôm lấy hắn khóc thương tâm đến nhường nào.

Xem như là trong cái rủi có cái may đi.

Tuy vậy khóe mắt long lanh nước của nàng vẫn khiến hắn không thể nào cao hứng cho nổi, liền suy nghĩ một lát.

– Cảm kích ta sao?

Hàn Băng Băng thành thực gật đầu.

Trong ánh mắt yếu ớt của Tần Viễn Kỳ chiếu qua một tia sáng gian manh. Hắn nửa nghiêm chỉnh nửa đùa cợt khiêu mi – Vậy trả ơn cho ta đi.

– Ngươi muốn ta báo đáp thế nào?

– Hôn ta một cái. – Đôi mắt hắn tràn ngập ngả ngớn, không có vẻ gì là đang bị thương nặng, thậm chí còn có phần khiêu khích mà nhìn nàng.

Lời vừa nói ra, chân mày thanh tú của nàng liền lập tức nhăn lại. Dường như với cách tư duy trái ngược với không khí của hắn cảm thấy không hài lòng, cũng không thỏa hiệp với cái ý nghĩa mang đậm tính cách xấu xa của hắn vừa được nêu ra.

– Thế nào?

– Ta không nói chuyện với ngươi. – Nàng cắn môi tức giận đứng dậy đi ra ngoài. Đối với kẻ phá hỏng không khí tốt đẹp không thêm đề ý đến nữa.

Tên nam nhân đáng hận, rốt cuộc là trong đầu hắn ngoài những suy nghĩ xấu xa đó thì còn chứa được cái gì nữa không chứ?

Uổng công nàng vì hắn lo lắng như vậy.

.

.

Thời gian Tần Viễn Kỳ chữa trị, tâm tình của hắn đặc biệt vô cùng tốt. Hàn Băng Băng mấy ngày này hầu như đều ở bên cạnh hắn, giúp hắn uống thuốc cùng băng bó vết thương. Hắn cũng nhận sự quan tâm của nàng không chút khách sáo. Dường như ngoài mặt là điều trị thương thể nhưng về mặt lại không khác nào đang hưởng thụ phúc phận trời ban ngàn năm có một.

– Băng Nhi! Chân của nàng gần đây hình như tiến triển không ít. – Dù là nằm trên giường bệnh hắn vẫn một mực chú ý đến. Việc đi lại của nàng so với trước đây quả thật linh hoạt thêm nhiều lắm. Gần đây dường như không cần đến người dìu đỡ nữa.

– Ngươi đừng phân tâm trên người ta nữa, lo cho bản thân mình đi. – Nàng cẩn thận giúp hắn bôi thuốc lên vết thương trên ngực. Nhìn vết máu dọa người trên ngực hắn, cho dù không phải là lần đầu tiên nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy căng thẳng. Đầu ngón tay cầm thuốc tâm cũng không khống chế

được mà run lên nhè nhẹ.

Tần Viễn Kỳ cúi đầu nhìn từng ngón tay trắng muốt của nàng. Nhớ lần đầu tiên nàng giúp hắn thay thuốc, nàng thậm chí còn không dám nhìn vào vết thương của hắn. Động tác của nàng khi ấy run rẩy nhưng rất chậm chạp, sợ hãi bản thân sẽ khiến hắn cảm thấy đau đớn. Quá trình ấy lâu dài mà nặng nề, cho dù hắn có nói đùa với nàng thế nào thì biểu tình của nàng cũng rất nghiêm túc, đôi môi mềm cắn chặt chăm chú băng bó lại vết thương cho hắn. Đến khi hoàn thành cũng không hề nhận ra khóe mi đã đầm nhòe nước mắt.

Cảm xúc của hắn lúc đó, nửa ấm áp lại có nửa xót xa.

Hàn Băng Băng tỉ mỉ buộc lại nút thắt trên ngực hắn. Tần Viễn Kỳ vươn tay nắm lấy bàn tay nàng, thương tiếc.

– Băng Nhi.

– Sao vậy? Có phải ta làm đau người?

– Không phải. – Hắn thở dài, kéo nàng lại gần cẩn trọng ôm vào ngực. Thân thể nàng vì muốn tránh động đến vết thương của hắn nên không dám lộn xộn. Tần Viễn Kỳ thỏa mãn hôn nhẹ lên trán nàng, khẽ thốt trên thái dương nàng – Ta thực sự không đau nữa. vì vậy nàng cũng đừng lo lắng.

Thiếu nữ trong lòng im lặng dựa vào ngực hắn, tâm tư không thể vì mấy câu nói của hắn mà vui vẻ lên được.

– Băng Nhi! Nàng hình như còn quên một chuyện. – Hắn cọ má trên trán nàng, bàn tay to lớn cầm lấy tay nàng từ tốn đan từng ngón tay vào nhau.

– Chuyện gì?

Tần Viễn Kỳ cười khê nâng cằm nàng lên, ánh mắt hắn nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của nàng. Chậm rãi dò la – Khi ta ngất đi, nàng đã hứa cái gì?

-...

Ánh mắt nàng mang theo lãng tránh cúi xuống. Nàng muốn lờ đi câu hỏi, nhưng hắn lại không cho phép.

– Nàng khi ấy đã ôm ta mà nói, chỉ cần ta tỉnh lại, nàng sẽ trả lời câu hỏi của ta.

...

– Bây giờ có thể nói cho ta không?

Hắn đã cho nàng suy nghĩ hai tháng. Hắn là đã đủ lâu rồi chứ? Hơn nữa bây giờ hắn cũng có thể khẳng định, thiếu nữ này đối với hắn cũng không đơn thuần như trước. Trong lòng nàng, chắc chắn có hắn.

Nhưng nàng cứ nhiên từ khi hắn tỉnh lại liền đem mọi chuyện giấu nghẹn trong lòng. Nếu hôm nay hắn không khai mở vấn đề, chắc chắn nàng sẽ đem lời nói đó ném đi đâu mất.

Nhiệt độ ấm áp từ tay hắn lan đến làn da nàng, như đang chạm đến một bảo vật mà ve vuốt, Tiếng nói dịu dàng mang theo sùng nịnh không hề che dấu thốt lên bên tai nàng, làm tâm tư nàng trở nên hỗn loạn.

– Băng Nhi.

– Ta... – Nàng ấp úng, trong phút chốc không biết phải nói sao với hắn. Mặc dù lời nói là nàng hứa hẹn, nhưng thời điểm kích động đó, nàng thực sự chỉ cần hắn tỉnh lại thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm. Tâm tư khi ấy rõ ràng như khắc vào tâm nàng, chân thật cùng mãnh liệt.

Nhưng đã trôi qua vài ngày, khi hắn nhắc tới, bản thân nàng lại không tài nào nói ra miệng.

Trả lời thế nào?

Đáp án trong lòng nàng sớm đã rõ, nhưng bây giờ lại khiến nàng trở nên chần chờ.

– Không thể nói sao? – Tần Viễn Kỳ cầm lấy tay nàng đưa lên ngực mình, nơi trái tim ấm áp của hắn đang đập nhịp nhàng. Tiếng nói của hắn vẫn tràn đầy ôn nhu – Nơi này của nàng... có chỗ cho ta không?

Có!!!

Hàn Băng Băng nhìn sâu vào mắt hắn, ánh mắt dịu dàng tràn đầy tình ý ấy như muốn đem nàng nhấn chìm. Hắn làm sao biết, vị trí của hắn trong lòng nàng sớm đã bành chướng xâm lược, đem toàn bộ chỗ trống trong lòng nàng nuốt sạch, găm chặt nơi đó không chịu buông.

Nàng còn có thể trốn đi đâu được nữa?

– Đừng hỏi lúc này. – Nàng vòng tay ôm chặt lấy người hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sâu vào lồng ngực hắn, đem tất cả lo lắng cùng bối rối che giấu không cho hắn nhìn thấy.

Nàng sẽ đem tất cả nói cho hần biết.

Chỉ là... Không phải bây giờ.

– Được! Ta không hỏi. – Tần Viễn Kỳ thỏa hiệp ôm lấy nàng. Hần dựa mình vào thành giường, ánh mắt mông lung nhìn qua cửa sổ manh theo nhiều suy nghĩ.

Ba chữ ấy rốt cuộc là gì?

“Ta yêu người?”

Hay là...

“Ta nguyện ý?”

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Em Yêu Chàng.

Hàn Băng Băng trên đường quay về Huyền Lâm Viện không khỏi thất thần. Gió thổi qua vắn vít mái tóc dài của nàng, tựa như tấm lòng của nàng đang từng bước rung động. Nàng phiền muộn ngắt xuống một cánh hoa đưa lên môi, ánh mắt mê man chìm trong suy nghĩ.

Khi thích một ai đó, là có cảm giác xốn xang như vậy sao?

Theo thói quen, nàng vịn vịn vạt áo trắng muốt. nàng nhìn theo cánh hoa đang bay nhẹ, lay động tựa như con tim của chính mình hiện tại. Tâm tư không khỏi cảm thấy mơ màng.

Bên tay cảm giác trống không.

– A!

Hàn Băng Băng cúi đầu nhìn thất lung. Chiếc túi thơm mà Liễu Nhi tỷ mỉ khâu cho nàng đã không cánh mà bay. nàng nhún mày suy nghĩ, có khi nào đã để quên ở Thiên Phong Cơ không?

Vậy là rơi ở phòng của Tần Viễn Kỳ?

Nàng rẽ đường quay lại, chợt ngửi thấy một mùi hương được liệu thoang thoang bay vào mũi. Một tỷ nữ nhìn thấy nàng liền kính cẩn cúi người – Tiểu thư.

– Ngươi mang thuốc đi đâu vậy? – Hàn Băng Băng nhìn chén thuốc đen ngòm đang bốc hương nghi ngút trên tay tiểu nha hoàn. Trong lòng vô thức dâng lên ngoài nghĩ.

Sẽ không phải là cho hần chứ?

– Bẩm tiểu thư! Thuốc này là để dâng lên cho vương gia.

Cho Tần Viễn Kỳ?

Không thể nào, thuốc của hần không phải do chính nàng mang tới, giờ giấc tất thấy đều là nàng giúp hần uống sao? Mà theo đơn thuốc thái y đưa cho nàng, giờ này hần đâu phải dùng thuốc. hơn nữa, không phải sáng nay nàng mới giúp hần uống sao?

– Ngươi có biết đó là thuốc gì không?

– Là thuốc giảm đau thừa tiểu thư.

Giảm đau?

Ngực nàng nén chặt lại, sự nghi ngờ dâng lên tựa như rượu lên men. Trong lòng mơ hồ hiểu được đáp án khó tin. Nàng cố gắng phủ định, thần sắc nghiến trọng thử hỏi tiểu nha hoàn đối diện.

– Vương gia dùng đơn thuốc này đã lâu chưa?

– Thừa tiểu thư! Người thường dùng lúc sáng sớm và khi tiểu thư. Mỗi thời điểm đó vương gia đều uống một lần.

Chỉ khi nàng rời đi mới uống, nguyên nhân là muốn đem chuyện này giấu nghem đi sao? Nếu thực sự như vậy, khi ở bên cạnh nàng hắn luôn vui vẻ cười đùa, luôn nói rằng bản thân mình không sao. Tất cả đều nhờ vào tác dụng của bát thuốc này đều tiêu hao đi đau đớn?

– Tiểu thư! Vậy nô tì xin phép...

– Ta sẽ đưa cho vương gia. – Hàn Băng Băng bước lên đỡ lấy khay thuốc – Ngươi lui đi.

Tiểu nha hoàn ngẩng ngẩn một lát nhưng liền nhanh ý cúi đầu xin lui xuống. Hàn Băng băng mím môi bụng khay thuốc đến Thiên Phong Cốc. Binh lính canh gác nhìn thấy nàng có chút bất ngờ, nhưng cũng cúi đầu cho nàng đi qua. Đứng trước cửa phòng hắn, nàng nín thở đẩy nhẹ cửa bước vào.

Nhẹ nhàng đặt khay thuốc xuống bàn. Hàn Băng Băng bước chân về phía giường, nhìn chăm chú biểu tình của nam nhân đang thiếp ngủ kia.

Nước mắt không nén được mà rơi xuống.

Vàng trán của hắn lấm tấm mồ hôi, chân mày rậm nhừ thực chặt. Dường như đang phải chịu đựng sự đau đớn nào đó khiến hàng mi dài của hắn cũng không khỏi run rẩy. Cơ thể hắn vô thức gồng lên, cơ bắp căng thẳng cố nén cái thứ cảm giác hành hạ của vết thương trên da thịt.

Nàng rút khăn tay lau đi cho hắn lớp mồ hôi trên trán. Trong lòng không biết phải làm thế nào mới tốt. Vết thương của hắn nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng, kể cả lúc ngủ cũng khiến hắn thống khổ như thế. Từ khi hắn bị thương tới nay cũng đã mười ngày trôi qua, vậy mà thương thế này vẫn còn hành hạ hắn. Vậy mấy ngày trước hắn chống đỡ thế nào?

Thế mà khi ở bên nàng vẫn cố gắng chịu đựng, thậm chí còn cố sức mà trêu chọc nàng.

Nam nhân này, rốt cuộc là ngốc hay muốn cạy mạnh đây?

– Cảm kích ta sao?

...

– Vậy thì hôn ta đi!!!

.

.

– Khờ như vậy...

Nước mắt của nàng nhẹ nhàng lăn xuống. Ngón tay nhỏ nhắn thật dịu dàng vuốt theo đường nét trên gương mặt tuần tú kia. Nhìn đôi môi mỏng của hắn hé mở, mang theo nhịp thở hơi loạn trong sự kìm nén. Hàn Băng Băng đau lòng cúi người xuống áp môi mình lên cánh môi nhợt nhạt của hắn.

– Ta yêu ngươi!

.

.

Dường như thân mình nam nhân trên giường đột nhiên sững lại, hơi thở cũng mất đi trong phút chốc. Hàn Băng Băng mơ hồ cảm nhận đôi môi dưới môi nàng hơi run rẩy rồi khẽ nhướn lên, thân mình nàng cũng trọn vẹn rơi vào vòng tay của ai đó.

– Ngươi... – Nàng kinh ngạc chống tay lên ngực hắn, hốt hoảng nhìn vào khuôn mặt suy nhược nhưng lấp lánh ý cười của Tần Viễn Kỳ. Người này... rốt cuộc là tỉnh dậy từ khi nào?

Tần Viễn Kỳ cười nhẹ, dịu dàng lau đi giọt nước mắt trên khóe mi của nàng. Đáy mắt hắn không che giấu được sự cao hứng cùng xúc động nhìn nàng – Có thật không?

– Ngươi đang hỏi cái gì? – Gò má nàng đỏ bừng lên, ngượng ngùng ngoảnh mặt đi.

– Nàng biết rất rõ ta đang hỏi gì mà. – Hắn hôn nhẹ lên trán nàng, chờ đợi một cái gật đầu thừa nhận của nữ nhân trong ngực. Bàn tay ấm áp của hắn ôm lấy gương mặt ửng hồng của nàng nâng lên, không cho phép nàng trốn tránh. Ánh mắt thâm tình không dời nhìn sâu vào mắt nàng, chân thành một mực – Nàng nói là yêu ta có phải không? Ta... không nghe nhầm đúng chứ?

Hàn Băng Băng ngượng ngùng hạ mi mắt, mím môi gật đầu.

Nét mặt Tần Viễn Kỳ trong phút chốc bùng sáng, sự yếu ớt trên mặt cũng bị đánh lui đi vài phần. Hắn ôm chặt lấy nàng, bạc môi hướng vàng trán thanh tú của nàng nhấn xuống một nụ hôn, cảm giác như rất mỹ mãn mà thanh nhẹ – Ta rất cao hứng, Băng Nhi! Ta thực sự rất vui.

Niềm hạnh phúc tràn đầy lần đầu tiên hắn biết tới. Từ trước đến nay chưa bao giờ Tần Viễn Kỳ hắn cảm thấy thỏa mãn đến thế. Cơ hồ muốn nói cho cả thiên hạ đều biết được nàng là của hắn. Hắn sâu sắc cảm nhận được người con gái hắn yêu cuối cùng cũng trọn vẹn nằm trong ngực mình, nghĩ đến điều đó vòng tay rộng lớn vô thức siết lại càng thêm chặt.

– A... – Toàn thân hắn lập tức rung động. Vết thương bị chạm đến lập tức khiến hắn đau đến nhú mảy, vàng trán cũng đỏ mồ hôi lạnh. Tần Viễn Kỳ nghiêng chặt răng thầm mắng một tiếng. Hắn quên mất vết thương trên người.

– Ngươi có sao không? – Hàn Băng Băng lập tức vùng ra muốn rời khỏi ngực hắn – Ta có mang theo thuốc...

– Không cần! – Hắn thốt qua kẽ răng. Mặc kệ đau đớn trên người mà ôm nàng như cũ, kiên quyết không buông – Nàng là đủ rồi.

Hàn Băng Băng nhìn lóp băng gạc mơ hồ thấy một lóp huyết hồng, không khỏi lo lắng – Viễn Kỳ! vết thương của ngươi nghiêm trọng lắm phải không?

– Thương thế của ta không sao cả.

– Ngươi nói dối. – Nàng vùng ra khỏi vòng tay của hắn. Nghĩ tới việc hắn đem sự thật giấu diếm, ngực nàng nóng lên, cặp mắt cũng mau chóng đỏ hoe. Vậy ta hỏi ngươi, bát thuốc kia là thế nào?

– Băng Nhi! Đó chỉ là...

– Chỉ là thế nào? Ngươi đã từng hứa gì với ta? Ngươi... đáng hận. – Nàng lau đi nước mắt trên mặt, mắng không thành câu. Nam nhân này, rốt cuộc là có tin nàng hay không?

Mà hắn... rõ ràng là một tên lừa gạt.

Tần Viễn Kỳ nắm lấy tay nàng vội muốn giải thích – Nàng bình tĩnh một chút.

– Không cần.

Nàng mới không thèm để ý hắn. Hắn đã không tin tưởng đem mọi chuyện nói cho nàng, nếu vậy nàng cũng mặc kệ hắn.

– Đợi một chút.

– Buông ra. Buông...

Tần Viễn Kỳ kéo mạnh thân thể nàng ngã xuống người hắn, cúi đầu nhanh chóng lấy hôn bịt miệng. Va chạm mạnh mẽ khiến vết thương của hắn một lần nữa bị nứt ra, đau đớn khiến da đầu hắn run lên tưởng chừng như muốn ngắt đi. Nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng, kiên quyết hôn lên môi nàng.

– Hồn đàn... buông... – Nàng không cách nào giãy dụa, cơ thể bị khóa chặt bằng đôi tay mạnh mẽ. Trong vô thức, nàng cảm thấy đau đớn vì hắn. Bờ môi bỗng rất bị hắn chiếm hữu một cách mãnh liệt, từng chút một đem sức lực trên người nàng lấy đi.

Đầu lưỡi nếm được vị mặn, Tần Viễn Kỳ thương tiếc hôn lên mi mắt đầm lệ của nàng. Hơi thở ấm áp của hắn phả xuống trong tiếng nói trầm khàn.

– Đừng khóc.

– Tại sao lại giấu ta? – Nàng đau lòng nhiều hơn là tức giận, nhìn sự tiêu tụy của hắn mà càng thêm bi thương – Ngươi đem mọi chuyện giấu đi như vậy, đem đau đớn chịu đựng tất cả. Ta sẽ vui sao?

– Ta không muốn nàng lo lắng.

Không muốn nàng lo lắng, vậy lúc này... liệu nàng có thể không có lắng cho hắn hay sao?

– Ngốc. – Nàng mắng nhẹ ra tiếng, mắt nhìn vết máu đọng người trên băng trắng ngày một lan rộng không khỏi cảm thấy bất an. – Để ta băng lại vết thương cho ngươi.

,

,

Máu đỏ tan vào làn nước trong thau đồng, Hàn Băng Băng hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh cho bàn tay thôi run rẩy. Nàng nhẹ nhàng bôi thuốc lên miệng vết thương của hắn. Da thịt cùng thuốc lạnh tiếp xúc vào nhau, xót đến mức khiến hắn hít sâu một hơi.

– Thực xin lỗi! Ta sẽ nhẹ tay hơn.

– Không sao.

Tần Viễn Kỳ nhìn nàng chăm chú cho đến khi hoàn thành. Yêu thương vuốt nhẹ gò má mịn màng của nàng, cảm xúc mơ hồ như trong mộng khiến hắn có điểm cảm thấy rối loạn muốn tìm kiếm một chút chứng cứ chân thực nhất.

– Băng Nhi...

Hàn Băng Băng im lặng nhìn hắn, chờ đợi hắn nói tiếp.

– Nói yêu ta đi. – Hắn thực sự rất muốn nghe thấy một lần.

– Không muốn!

Cái đó đâu thể nói nhiều lần chứ?

Hiển nhiên câu trả lời của nàng khiến Tần Viễn Kỳ không hài lòng – Nhưng ta muốn nghiêm chỉnh nghe một lần.

Lời nàng nói trong lúc hắn ngủ đầu được phép tính. Nếu lúc ấy hắn không tỉnh lại đúng lúc thì còn phải đợi đến khi nào nữa?

– Ta đã nói một lần rồi – Thêm một cái gật đầu nữa.

Lời nói xấu hổ như vậy, bảo nàng làm sao nói ra miệng?

Nhưng sự tiếc nuối trên gương mặt hắn in vào tâm trí nàng. Tâm nàng chùn đi không ít, Hàn Băng Băng hấp thu lấy một hơi thật sâu trong cái bầu không khí ngưng ngưng xung quanh, thử lấy dũng khí mở miệng.

Trong ánh mắt chăm chú của Tần Viễn Kỳ, nàng cắn răng nén lại sự thẹn thùng cảm lấy bàn tay của hắn. Thật chậm, ngón tay của nàng viết xuống từng nét.

Theo đường nét trên bàn tay, ánh mắt của hắn cũng càng thêm mềm mại.

”Em yêu chàng...”

Nàng cúi đầu hôn vào lòng bàn tay hắn, giống như in lại con dấu của bản thân.

– Có nhìn ra không? – Tiếng nói của nàng thật nhỏ.

Sao có thể không nhìn ra?

Tần Viễn Kỳ xúc động vươn tay ôm chặt lấy nàng, viền môi mòng cong lên đầy mãn nguyện. Hắn cuối cùng cũng chờ được ngày này, chờ được lúc nàng mở rộng tấm lòng để hắn bước vào.

Con đau bây giờ dường như cũng không còn tồn tại. Hắn lâng lâng trong hạnh phúc, sớm đã đem cái thứ đau đớn đó quăng lên chín tầng mây. Tình cảm trong lòng lớn dần lên, tràn lấp tất cả mọi ngõ ngách trong tim hắn. Căng khít không còn chỗ trống... thậm chí còn ào ạt tràn đầy không thể kiềm chế.

– Ta yêu nàng – Hắn khẽ thốt trên đỉnh đầu nàng, lời nói chắc chắn biết bao sự dè dặt.

Hàn Băng Băng dựa đầu bên ngực hắn, cánh môi hồng thoáng lên một nụ cười ngọt ngào. Tận sâu trong trái tim âm thầm đáp lại.

”Em biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cầu Hôn Trong Đêm.

Đêm đã xuống, trong căn phòng được thấp sáng bằng ánh sáng của dạ minh châu. Tần Viễn Kỳ gác trán nhìn ra ngoài, qua khung cửa sổ hướng về phía tòa Huyền Lâm Viện ở đối diện. Tâm tư của hắn cứ bồn chồn không yên.

Đến bây giờ hắn vẫn chưa dám tin nàng đã chấp thuận ở lại cùng hắn, nàng nói yêu hắn.

Đã đêm xuống, giờ này có lẽ Băng Nhi cũng đã ngủ. Hơi thở thơm ngát không còn ở bên cạnh, làm Bắc Thành Vương gia trước giờ hành sự quyết đoán

lần đầu tiên trong đời trở nên mờ mịt.

Tất cả là thật sao?

Có lẽ bản thân hắn và nàng đã xảy ra quá nhiều chuyện, trải qua vài lần sinh tử khó đoán. Tính mạng này khi lấy được trở về, hắn đối với nàng lại bất giác trở nên cẩn trọng cùng bất an.

Chống thân mình đứng dậy, bất chấp cơn đau đốn trong ngực vì vết thương chưa lành mà nhói lên. Tần Viễn Kỳ bước từng bước đến cửa, cơn tim đang xao xuyến khiến hắn không thể ngồi yên một chỗ, khao khát muốn nhìn nàng. Mỗi bước chân thôi đều tốn của hắn rất nhiều sức lực, hắn thở dồn dập gắng sức bước đến. Đi qua đình viện, nhìn cánh cửa phía xa mỗi lúc một gần, cơn tim hắn cũng càng thêm gấp gáp mà đập mạnh.

Nhưng khi đứng trước cửa phòng nàng, hắn lại chần chờ.

Băng Nhi... đã ngủ chưa?

Giờ này hắn lại đến tìm nàng, liệu có phải là đang phá bình giấc ngủ của nàng không?

Tần Viễn Kỳ đắn đo thật lâu, tưởng chừng như phải rút toàn bộ dũng khí mới có thể vươn tay lên gõ cửa.

“Cộc cộc”

Tiếng gõ cửa đơn điệu vang lên.

Không một lời đáp lại.

.

Tần Viễn Kỳ bất an không thôi, lần đầu tiên trong đời khi đứng trước cửa phòng của một cô gái khiến hắn đột nhiên trở nên lúng túng.

Bây giờ phải làm sao?

Gõ thêm một lần nữa?

Hay là quay về?

.

Hắn chỉ là đơn thuần muốn nhìn nàng một chút.

Dường như đáp lại ý muốn của hắn, bên trong căn phòng kia vang lên vài tiếng động nhẹ nhàng, cánh cửa vốn đóng kín kia lại chuyển động mở ra. Người hắn muốn gặp xuất hiện ngay trước mắt. Nàng chỉ mặc một bộ trung y đơn giản, mái tóc đen dài xõa xuống bờ vai mềm mại tỏa ra thứ ánh sáng màu bạc óng ánh trong ánh trăng. Ánh mắt đẹp sáng như sao nhìn hắn không chớp, kinh ngạc mở miệng.

– Viễn Kỳ?

Tần Viễn Kỳ nhìn nàng không nói được một lời. Hắn tìm đến để gặp nàng, nhưng khi thiếu nữ hắn mong nhớ xuất hiện trước mắt, hắn lại không biết nói gì.

Hắn Băng Băng thì không như vậy. Nàng lo lắng vuốt lên khuôn mặt hơi tái nhợt của hắn, bước chân thật nhỏ lại gần hắn hơn.

– Thực xin lỗi, em mở cửa hơi chậm. Đã đêm thế này, chàng không nghỉ ngơi còn tìm đến nơi này làm gì?

.

Đến để tìm nàng...

.

Thứ cảm xúc mơ hồ trong lòng hắn trở nên chân thực hơn bao giờ hết. Sự xúc động dâng lên chứa đầy trong ngực, bành chướng dâng tràn khiến hắn như muốn hét lên.

Hắn nắm lấy tay nàng kéo lại gần, bước chân cũng tiến thêm vài bước đi vào phòng nàng, cúi người đem nhân ảnh nhỏ nhắn mà hắn si mê ôm vào ngực.

Nàng không né tránh, tùy ý cho hắn ôm lấy. Đôi tay đặt lên vai hắn như muốn bình ổn sự xúc động của hắn, nhẹ nhàng hỏi – Chàng sao thế?

– Không sao. – Hắn ôm chặt lấy nàng. Đường như cảm thấy vô cùng thỏa mãn mà thở dài. Môi hắn cọ nhẹ trên tóc nàng, khẽ thì thầm – Ta chỉ là muốn ôm nàng.

– Sức khỏe của chàng không tốt, sao lại tùy tiện như vậy?

Lời nói ra thì trách móc, nhưng trong nàng lại chìm đắm trong mật đường.

Đêm khuya thanh vắng, một nam nhân tuấn tú không để ý đến vết thương của mình đứng trước cửa phòng nàng. Tất thấy chỉ là muốn nhìn nàng một cái.

Nàng sao có thể không cảm động?

.

Hai người ôm nhau trong phòng, một người thì bị thương, một người đôi chân vẫn chưa bình phục. Cả hai đều không đứng trụ được lâu, Tần Viễn Kỳ tựa cằm trên vai nàng, không lâu sau thì trọng lượng của hắn áp lên nàng càng tăng thêm. Hàn Băng Băng khó trụ được hắn, đôi chân suy yếu khụy xuống khiến cả hai cùng ngã xuống sàn nhà trải thảm lông thú.

Nàng không thấy đau.

Nhưng lại thấy nặng.

– Có đau không? – Tần Viễn Kỳ chống tay xuống thăm, hơi nhấc nửa người trên nhìn xuống nữ nhân bên dưới. Thấy nàng lắc đầu, ánh mắt xinh đẹp không hề rời khỏi hắn. Tần Viễn Kỳ tâm xuân dao động, trong đêm tối nhập nhòa ý muốn gần gũi nàng càng thêm cháy bỏng. Hắn vuốt nhẹ hai má nàng, đi xuống... lướt qua vành tai của nàng.

Đường nét trên gương mặt nàng dưới ánh trăng mang theo một thứ cảm xúc dịu dàng e ấp. Cặp mắt hồ thu kia càng thêm long lanh, tỏa ra thứ mị thái cuốn hút đáng yêu khiến hắn muốn lại gần thêm.

Hàn Băng Băng có chút ngại ngùng tránh một chút, lại e ngại vết thương trên ngực hắn nên không dám phản kháng, chỉ đành nhìn hắn chăm chú. Lại không ý thức được cái nhìn của nàng hoàn toàn nhấn chìm nam nhân kia xuống vực sâu tội lỗi.

Sự ngây thơ thanh khiết của nàng khiến người ta nâng niu, nhưng trong lòng lại không khỏi dâng lên ý muốn tội lỗi ham muốn chiếm đoạt lấy, đem thân thể ngát hương thơm này đặt dưới thân, từng chút cướp đoạt.

Tần Viễn Kỳ cũng không ngoại lệ.

Hắn yêu nàng. Mong muốn bảo hộ nàng trong ngực mà nâng niu. Nhưng trong tâm trí lại tích tụ thứ cảm xúc muốn gần gũi nàng, mong muốn chạm vào nàng không chút kiêng kỵ, cùng nàng trải qua thứ ái ân đến chết đi sống lại.

Thực là mâu thuẫn.

Nhưng chỉ ít khi yêu một ai đó, cũng sẽ có những ý nghĩ mâu thuẫn như vậy.

Thử hỏi trên đời này liệu có ai có thể vỗ ngực lớn tiếng nói rằng: Bản thân không có dục vọng, không có ham muốn.

.

.

– Băng Nhi... – Hắn gọi tên nàng trong đêm tối, tiếng nói trầm khàn mang theo chút mê hoặc. Mỹ nhân trong ngực mong manh như sương, nét đơn thuần tinh khiết chưa từng trải qua chuyện nam nữ, hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ làn da trắng ngọc mang theo sự hấp dẫn như loài hoa anh túc. Tần Viễn Kỳ rút cuộc khắc chế không được cảm dỗ, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Lần đầu thực sự hôn nhau, không khỏi khiến cả hai trở nên mê muội.

Nàng hôn lại hắn, không phải vì được liệu ép buộc, không phải bắt lực quy phục. Mà là dùng tình cảm của chính nàng hôn hắn.

Hắn cảm nhận được thân thể mềm mại bên dưới thuận theo ôm lấy vai hắn, không chút kháng cự. Bờ môi nàng tuy ngại ngùng nhưng cũng chậm chạp mở miệng đón hắn, học theo hắn mà chủ động vờn lưỡi chạm đến lưỡi hắn, tùy ý hắn cuốn lấy cướp đoạt.

Thứ tư vị này tốt đẹp đến nỗi khiến hắn như mê như say.

Tần Viễn Kỳ ôm lấy gáy nàng nâng lên, hôn càng thêm sâu. Cảm giác như cho dù thế nào cũng không thể đủ. Bờ môi hắn miết lấy môi nàng, đầu lưỡi ôm lấy cái lưỡi nhỏ của nàng mà cướp bóc nhiệt tình. Thân mình cũng chậm rãi hạ xuống áp lên thân thể mềm mại của nàng, tình tế cảm nhận những đường nét thướt tha của thiếu nữ dưới lớp y phục mỏng manh.

Cả hai hôn nhau, hôn đến thần trí đều biến mất. Tất cả sự việc cứ tự nhiên mà đến, trong cơn mê mà càng thêm hỗn loạn.

Bàn tay hắn hơi di động, vuốt nhẹ cần cổ nàng... như có như không vén cổ áo của nàng lên. Cảm thấy nàng hơi nhích động thân thể, khẽ ưm một tiếng.

Nhưng không phản kháng.

Điều này chẳng khác nào mở cửa cho kẻ gian làm loạn.

– Băng Nhi... – Tần Viễn Kỳ liếm nhẹ làn môi sưng đỏ của nàng, nụ hôn tràn khỏi khóe miệng nàng lan đến vành tai khẽ cắn. Dường như thân thể kiều nhuyễn trong ngực hắn run lên nhẹ nhẹ. Nàng hé mở cặp mắt tràn ngập sương mù, mơ màng nhìn hắn. Lý trí toàn bộ đều bị nụ hôn của hắn đốt cháy thành tro bụi, cũng không ý thức được bản thân mình nguy hiểm đến mức nào. Chỉ cảm thấy bản thân hiện tại rất muốn lại gần hắn, không biết phải làm sao ngoài nắm chặt lấy vai áo hắn.

Mà nam nhân kia càng lúc càng làm loạn, bờ môi đi xuống cắn lấy cổ nàng... hôn xuống da thịt thơm mát lộ ra dưới lớp trung y. Bàn tay to lớn càng thêm bừa bãi ở trên người nàng đi động.

– Hừ...

Hắn Băng Băng than nhẹ một tiếng, ngừng đầu lên nhìn mông lung trong không gian. Thứ cảm xúc run rẩy như bị một dòng điện chạy qua toàn thân khiến nàng hoang mang. Nàng chưa bao giờ biết khi hai người yêu thương nhau, chỉ một nụ hôn cũng có thể khiến người ta dấy lên sự khao khát cùng bất an như vậy, chỉ một nụ hôn cũng có thể khiến một thiếu nữ chưa biết đến tình ái như nàng đắm mình muốn tan ra trong vòng tay của người ấy.

.

Là kỹ thuật hôn của hắn quá cao siêu... hay thực sự là tình yêu có thể khiến người ta mất đi lý trí một cách mơ hồ nhất.

,

Nàng dường như cảm giác được bờ môi ấm nóng của Tần Viễn Kỳ càng lúc càng không khống chế được mà hôn xuống cổ nàng, tìm đến ngực. Hơi thở nóng bỏng của hắn phả xuống làn da nõn nà của nàng khiến toàn thân nàng run lên. Bàn tay khô ấm kia càng thêm quá đà tháo mở vạt áo nàng, luồn vào lớp y phục mỏng manh đi lên... cách một mảng áo yếm ôm lấy ngực nàng.

Hắn Băng Băng theo bản năng mà trốn tránh, nhưng lại bị hắn ôm trở về. Hành động của hắn càng lúc càng phóng đảng, càng lúc càng làm da đầu nàng như run lên. Trong tâm trí bị thiêu đốt nàng tự hỏi bản thân mình.

Họ là đang làm gì?

Đêm tối như vậy, trên sàn nhà được trải một lớp lông thú dày mềm mại. Hắn không ngừng ve vuốt khiêu khích nàng chìm xuống, cùng hắn sa vào dục vọng.

Lý trí của nàng không cho phép bản thân nàng tiến xa như vậy.

Nàng cố gắng khắc chế bản thân không thể trong lúc hỗn loạn này mà chiều theo hắn. Nhưng vẫn không khỏi thờ dốc, đôi tay ôm lấy đầu hắn ngăn lại, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

– Đừng...

Trong cơn say đắm đương nhiên Tần Viễn Kỳ nghe không ra. Thậm chí lúc quay cuồng nóng bỏng này, sự khước từ của nàng lại càng thêm cảm dỗ hắn tới cực độ.

– Chúng ta... không thể trong lúc này.

Hắn Băng Băng cố nói hết câu, chỉ sợ càng đề lâu càng hỏng chuyện.

– Viễn Kỳ... vết thương, vết thương của chàng.

.

Thân người nam nhân trên người nàng đột nhiên cứng đờ. Tần Viễn Kỳ nghiêng răng siết chặt tay, tranh đấu mãi mới ép mình không tiếp tục. Hắn dướn người lên môi nàng hôn lấy. Đôi tay ôm lấy gáy nàng nâng lên, áp sát vào người mình.

– Băng Nhi... – Hơi thở của hắn vẫn vì kích động mà hơi rối loạn, bờ môi chạm lên môi nàng nhả khí – Gả cho ta đi.

.

.

Trong cơn mê man, nàng căn bản không hiểu.

Sao lại là lúc này?

Hắn cầu hôn, nhưng sao lại vào thời điểm hỗn loạn này?

Dường như thấy nàng không trả lời, hấn lại càng thêm gấp gáp. – Gả cho ta, có được không?

Hấn muốn nàng ở bên cạnh hấn từng giây từng phút. Cho dù tách ra cũng không thể. Cũng muốn toàn bộ thiên hạ biết rằng thiếu nữ này thuộc về Tần Viễn Kỳ hấn, là nữ nhân của một mình hấn. Bất cứ ai cũng không có quyền nảy sinh vọng tưởng.

– Chúng ta như vậy, có phải quá sớm không?

Hàn Băng Băng thờ dài, vuốt nhẹ đường nét trên gương mặt hấn. Nàng với hấn chỉ là mới được ở bên nhau. Thời gian xác định thứ tình cảm này cũng mới chỉ được một ngày, hấn liền đối với nàng cầu hôn. Việc này có phải là quá nóng vội rồi không?

– Không sớm – Tần Viễn Kỳ lắc đầu, nắm lấy tay nàng đưa lên môi – Ta chờ rất lâu rồi.

Ngày nào chưa cưới nàng vào cửa, hấn còn lo lắng bất an ngày ấy.

Nhưng thiếu nữ ấy chỉ nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Tần Viễn Kỳ dĩ nhiên không nghĩ đến nàng sẽ từ chối mình. Hấn không hiểu nhìn nàng.

– Tại sao?

Nàng không phải yêu hấn sao? Nếu đã như vậy tại sao lại không muốn gả cho hấn?

– Không phải mà, – Hàn Băng Băng cười nhẹ, bàn tay nhỏ nhắn của nàng vươn lên gương mặt hấn kéo xuống hôn nhẹ một cái. Thân mình nhỏ xinh ghé vào ngực hấn – Em không phải là không muốn gả cho chàng.

Tần Viễn Kỳ nằm xuống quàng tay qua vai nàng ôm lấy, khẽ cọ cảm lên đỉnh đầu thơm ngát hương thơm của dược liệu. Lời nói trong đêm tối mang theo sự ôn nhu cùng sủng nịnh.

– Băng Nhi! Nàng yêu ta, ta cũng yêu nàng. Nàng còn e ngại điều gì?

– Còn chàng, tại sao đột nhiên lại muốn thành thân như vậy?

– Còn không phải là vì nàng sao? – Hấn than nhẹ một tiếng, lưu luyến thứ cảm xúc gần gũi nhẹ nhàng hiện tại. Buồn bực nói lên nỗi phiền muộn trong lòng – Băng Nhi! Ta muốn mỗi sáng thức dậy đều có thể nhìn thấy nàng ở bên cạnh ta. Đêm xuống có thể ôm nàng trong ngực mà thiếp đi. Muốn nàng lúc nào cũng hiện hữu trong tầm mắt của ta.

Áp tai lên lồng ngực ấm áp, bàn tay nàng phủ lên nơi trái tim cùng sức sống của hấn đang mạnh mẽ cháy xiết. Tiếng nói êm dịu của nàng đáp lại – Chúng ta bây giờ, không phải là mờ mắt có thể nhìn, nhắm mắt có thể ôm sao?

– Cái này không giống. Ta chính là muốn nàng có một danh phận chính thức để có thể ở bên cạnh ta cả đời. Suốt kiếp này cùng ta dây dưa một chỗ.

Có trời mới biết, ngày nào nàng chưa gả cho hấn. Tâm tư của hấn còn phập phồng bất an ngày ấy.

Hàn Băng Băng ái ngại nhìn hấn – Viễn Kỳ! Chúng ta rất khó khăn mới có thể đi đến bước này, Để một thời gian nữa hãy nghĩ tới được không?

– Tại sao không thể là bây giờ? Nàng không muốn cùng ta ở chung một chỗ sao?

Nàng lắc đầu. Hấn ôm nàng ấm áp như vậy, an toàn đến thế, Nhưng vào thời điểm này nàng sao có thể nhận lời gả cho hấn?

Mất hướng tới lồng ngực ấm nồng đầy ôn nhu, nàng xoa nhẹ lên nơi vết thương trên ngực hấn.

– Nơi này của chàng, còn chưa lành.

...

– Chân của em... cũng chưa bình phục.

– Băng Nhi! Chân của nàng...

– Viễn Kỳ! Em thật sự rất muốn gả cho nàng. Nhưng em chưa sẵn sàng.

Nàng sao có thể không muốn cùng hắn kết bái se duyên. Nhưng tình trạng của nàng hiện tại không thích hợp. Thời gian cả hai đến với nhau vẫn chưa đủ lâu để nàng nghĩ tới chuyện này. Hơn nữa, tâm lý của nàng... cũng chưa đủ chín chắn để gả cho hắn.

Nói gì thì nói, nàng bây giờ chỉ là một thiếu nữ 17 tuổi.

– Đợi đến khi chân của em bình phục, chúng ta hãy nói đến chuyện này có được không?

Nàng cần thời gian.

– Được! – Tần Viễn Kỳ nghiêng người đem chiếc cầm thon gọn của nàng nâng lên, cúi đầu ngậm lấy môi nàng. Ánh mắt hắn dịu dàng nhìn vào cặp mắt lưu ly xinh đẹp của nàng, lời nói hứa hẹn thốt lên trên làn môi ngọt ngào – Chờ khi hai ta bình phục, chúng ta sẽ nghĩ đến chuyện thành thân.

Từ bây giờ cho đến lúc đó, hắn sẽ chờ.

.
.
.
.

Tần Viễn Kỳ bị thương là hàng thật giá thật, tuy nhiên dù thế nào đi nữa hắn cũng là Bắc Thành Vương. Công văn hằng ngày dù đã có thân tín xử lý phần nhiều nhưng vẫn có một số văn bản nhất định phải để chính tay hắn xem xét cùng phê duyệt. Vậy nên vị Bắc Thành Vương cao quý nào đó dù mới nghỉ ngơi được một thời gian, cho dù không tình nguyện cỡ nào đi nữa cũng phải chống mình đứng ra giải quyết.

Thiếu nữ bạch y ngồi dựa mình trên trường kỷ đọc sách trong thư phòng đưa mắt nhìn nam nhân trên sảnh đường kia đang chăm chú vùi đầu vào công việc, cẩn thận lật mở từng bản công văn mà cảm thấy đồng cảm sâu sắc. Vị trí vương gia quả nhiên không dễ ngồi.

Không đành lòng nhìn thêm một lần.

Rồi không dịch chuyển ánh nhìn được nữa.

Nàng chưa bao giờ được nhìn thần thái của Tần Viễn Kỳ khi làm việc. Bây giờ nhìn thấy thực sự không nhịn được mà cảm thán trong lòng. Nam nhân anh tuấn khi chuyển tâm làm việc, quả thực mang theo một sự mê hoặc khó cưỡng lại.

Hấp dẫn đến mức quyền sách nàng đang cầm trên tay bị hạ xuống đùi từ khi nào chính nàng cũng không nhận ra, chỉ vô thức chăm chú nhìn soái ca thần thái điềm tĩnh kia. Rất tỉ mỉ quan sát từng đường nét trên gương mặt hại nước hại dân của hắn.

Ánh mắt của nàng quấy rầy hắn. Tần Viễn Kỳ đang phê duyệt công văn đột nhiên phát hiện ra một chuyện rất không tốt. Dưới ánh mắt chăm chú của nàng, bản báo cáo hắn cầm trên tay qua một thời gian cũng không thể xem xong. Đọc qua một lần chính hắn cũng không thể xác định rõ ràng được bên trong nét chữ tề tề chỉnh chỉnh đó viết những cái gì.

Thất bại buông xuống, hắn ngừng đầu nhìn tiểu mỹ nhân ngồi bên dưới. Thấy nàng lập tức chột dạ cúi đầu nhìn chăm chăm vào quyền sách trên tay, hắn có chút buồn cười thấp tiếng gọi – Băng Nhi! Lại đây.

Hàn Băng Băng ngượng ngùng đứng lên đi về phía hắn. Bàn tay cũng bị hắn nhẹ nhàng nắm lấy kéo về phía mình, cơ thể nhỏ nhắn bị một vòng tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Khoe môi mỏng của hắn hơi nhướn lên, dường như cảm thấy vô cùng hứng thú với biểu hiện của nàng. Tần Viễn Kỳ hôn vào lòng bàn tay nàng rồi đem áp vào má mình, nét mặt hắn gian trá mười phần – Có hài lòng với nam nhân của nàng không?

Hai má nàng phút chốc đỏ bừng, lập tức phủ nhận – Không có.

– Vậy sao? Ta cứ tưởng nàng nhìn ta lâu như vậy là vì đối với bề ngoài của ta đặc biệt yêu thích chứ.

Còn không phải tại vì dung mạo của người này quá yêu nghiệt hay sao?

Hàn Băng Băng đưa tay kéo hai má hắn, rất không vui mà phụng phịu. Trong lòng bất giác nhớ đến những lúc hắn hôn nàng, đều làm nàng đầu óc mụ mị không rõ được bản thân mình đang ở đâu.

Nàng cắn cắn môi. Nam nhân họa thủy này thật sự là tai họa, gương mặt đẹp như vậy rốt cuộc là đã trêu hoa ghẹo nguyệt biết bao cô nương nhà lành rồi. Còn nữa, kỹ thuật tán tỉnh cao siêu như thế...

Nghĩ đến đây, nàng hờn giận cắn vào vai hắn.

– Xấu xa.

– Sao vậy? – Tần Viễn Kỳ đối với hành động trẻ con của nàng có điểm buồn cười. Hắn xoa nhẹ hai má của nàng, cười dịu dàng – Có gì buồn bực sao?

– Ừm – Nàng chun mũi lại, nhìn thái độ như dỗ dành con nít của hắn lại càng cảm thấy bất mãn.

– Ngoan! Đừng tức giận, – Hắn xoa nhẹ bờ vai nàng, cung chiều ôm nàng vào ngực – Vết thương của ta khi ổn định trở lại, ta sẽ đưa nàng ra ngoài chơi có được không?

Hắn băng băng mân mê, phiền muộn trong lòng vì lời nói của hắn mà vui đi phân nửa. Ngón tay nàng nghịch ngợm đường chỉ thêu trên y phục của hắn, thấp tiếng hỏi – Có thật không?

– Ừ! Thật.

– Em muốn đi dạo phố một lần.

– Được!

– Em còn muốn mua rất nhiều thứ.

Hắn bật cười, hưởng thụ sự nhõng nhẽo không mấy khi xuất hiện của nàng – Được! Ta mua cho nàng. Khắp Bắc Thành này, nàng muốn cái gì cũng được.

Bất cứ thứ gì chỉ cần nàng muốn, không có gì hắn không làm được.

Bắc Thành và hắn, nói theo cách nào đó bây giờ cũng thuộc về nàng rồi không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hứa Hẹn

Tiểu thư! Người muốn đi nơi nào? – Liễu Nhi từ trong phòng chạy ra cửa, nhìn theo bóng trắng đang chạy đi mà lo lắng không thôi. Nàng vội vàng đuổi theo, bất an gọi lớn – Tiểu thư! Người chạy chậm một chút. Chân của người...

Tiếng kêu của nàng dùng sức lực nhiều như vậy, mà rõ ràng chủ tử của nàng một chút cũng không nghe thấy, vẫn như cũ chạy thẳng về phía trước. Liễu Nhi gấp đến mức muốn khóc, luống cuống chạy theo phía sau. Chân của tiểu thư nhà nàng tuy đã hồi phục phần nhiều, nhưng cũng không thể bắt chập chạy vội vã như vậy chứ. Lỡ như bắt cần ngã xuống...

Lại nói, Thiên Phong Cơ ngày nào tiểu thư chẳng ghé tới. Tại sao hôm nay nhất định phải vội vàng như vậy chứ?

– A! Đợi nó tí với... – Liễu Nhi vội vã đuổi theo, chạy chưa được bao nhiêu bước thì bị một lực đạo kéo trở lại.

– Là người nào?!!! Buông ra.

Tự nhiên ngăn nàng lại làm gì? Không biết nàng đang bận sao?

– Là huynh.

– Minh Vũ ca ca! – Liễu Nhi kinh ngạc nhìn hắn, vội nhớ ra một chuyện quan trọng hơn – Sao lại kéo muội? Muội còn phải đuổi theo tiểu thư.

– Đừng đuổi nữa. – Minh Vũ thở dài, giúp nàng phui đi nhánh lá khô trên đầu cùng mái tóc có chút rối loạn – Hôm nay là ngày vương gia tháo băng lần cuối.

– A...

Nàng hiểu ngay lập tức.

Hèn gì tiểu thư chạy vội như vậy.

– Họ bây giờ cần không gian riêng tư, muội đừng có vào nữa.

Giờ này mà xông vào Thiên Phong Cốc, e rằng sẽ phá hỏng không khí. Thậm chí dập tắt tâm tình tốt đẹp của vương gia, lúc đó hẳn không dám chắc chắn rằng người sẽ không luận việc công trả thù riêng đem nha đầu này chính thực thăm.

Liễu Nhi dương cặp mắt vô tội nhìn hắn, ngây ngô hỏi – Vậy bây giờ biết làm sao?

Chủ tử của họ cần không gian riêng tư, thân phận là kẻ dưới như hai người cư nhiên không có việc gì để làm.

Minh Vũ nhìn nàng một chút, suy nghĩ rất nhanh rồi nhếch môi cười – Muội có muốn xuất phủ với huynh không?

– Xuất phủ? – Liễu Nhi hoảng hốt, lập tức sợ hãi mà lắc đầu nguầy nguậy – Không được! Vương gia đã có lệnh...

Nếu người mà biết được, chắc chắn sẽ đem nàng chinh đồn một trận.

Minh Vũ không cho là đúng – Đó là mấy tháng trước rồi. Hơn nữa lệnh đó là dùng cho Hàn tiểu thư, không phải dùng cho muội.

Chưa nói bây giờ vương gia sủng ái Hàn tiểu thư như vậy, chuyện nhỏ này tuyệt đối không có vấn đề gì.

– Nhưng mà...

Tiểu a đầu vẫn đắn đo chưa dám quyết định. Nhưng Minh Vũ nửa điểm phán đoán cũng không cho phép, trực tiếp dứt khoát cầm lấy tay nàng kéo đi.

Chuyện này, đâu cần phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ.

.

.

Hàn Băng Băng gấp gấp mở cửa phòng của Tàn Viễn Kỳ. Bước chân vào trong, lòng nàng lo lắng đầy khó mà kiên nhẫn nổi.

– Lão thái y! Vết thương...

Giường gấp gọn ghẽ.

Trong phòng trống trơn.

Nàng phút chốc trở nên hoang mang. Liệu có phải nàng đi nhầm phòng không? Sao lại không thấy một bóng người như vậy.

Thất lung đột nhiên cảm thấy căng thẳng, thân mình thanh mảnh của nàng bị xoay trở lại, dán chặt vào lồng ngực vững chắc của ai đó. Tiếng cửa dứt khoát khép kín, tấm lưng của nàng cũng bị ép chặt vào mặt cửa lạnh lẽo. Đôi môi chưa kịp phát ra thanh âm đã gọn ghẽ bị ngậm chặt lấy.

Một khuôn mặt tuấn tú được phóng lớn trước mắt nàng, hàng mi dài nhắm lại gần đến mức tưởng chừng như có thể đếm được. Nàng muốn đẩy hắn ra để hỏi chuyện nhưng nam nhân xấu xa này căn bản không cho phép nàng phân tâm dù chỉ một chút, lực đạo cơ hồ muốn đem hô hấp của nàng hấp thu toàn bộ.

Đến lúc hắn cam lòng buông tha cho môi nàng, bờ môi nóng bỏng hạ xuống từng nụ hôn dịu dàng trên trán và má nàng, Hàn Băng Băng mới dần dần từ trong cõi mê tỉnh lại. Đôi tay nàng níu lấy trung y trên người hắn, cặp mắt trong suốt ngập một màn sương, thanh âm cũng trở nên yếu ớt.

– Vết thương của chàng thế nào rồi.

– Đã ổn cả rồi. – Tàn Viễn Kỳ đáp nhẹ một tiếng, cánh tay mạnh mẽ vây hãm lấy nàng từ từ hạ xuống ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, dễ dàng đem nữ nhân trong ngực nhấc bổng lên ôm vào lòng.

Hàn Băng Băng không chút chú ý đến, bị hắn nhẹ nhàng nhấc lên. Nàng lo lắng không yên ôm lấy gương mặt tuấn tú gần mình thực lòng hỏi.

– Thật sự không sao chứ?

Phía sau đột nhiên cảm thấy mềm mại, Hàn Băng Băng ngây ngốc bị Tàn Viễn Kỳ ôm đến bên giường. Nàng có chút hoảng hốt, gò má phút chốc đỏ bừng lên nhìn hắn tao nhã tháo nút thắt bên hông.

Phải! Chính là tao nhã.

Tàn Viễn Kỳ nhìn nàng chăm chú, bàn tay to lớn kiên quyết nắm lấy tay nàng kéo lại gần. Hắn vén vạt áo ra, đem bàn tay run rẩy của nàng đặt lên ngực.

– Chàng... – Hàn Băng Băng gấp đến độ luống cuống.

– Có muốn nhìn không? – Hắn cười khẽ.

Nhẹ đưa ngón tay nàng di đến vết sẹo trên ngực hắn. Lồng ngực rắn chắc màu mạch nha hiện hữu một vết sẹo dài chừng hai tấc. Hàn Băng Băng nhìn

vào vết thương đã liền da của hắn, trong phút chốc hốc mắt như nóng lên, cánh tay thanh mảnh vòng quanh ôm lấy người hắn.

– Sự sao?

Nàng lắc đầu, vòng tay ôm chặt lấy người hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực hắn khẽ cọ.

Tần Viễn Kỳ ôm lấy thân thể thorn ngát trong ngực, cúi đầu hôn lên má nàng. Cặp mắt tà mị của hắn gọi mở nhìn sự e lệ trên gương mặt xinh đẹp, sóng tình ôn nhu dao động trong đồng tử đen láy. Cấn nhẹ bên vành tai nàng, rất hài lòng khi thấy thân thể của nàng khẽ run lên. hơi thở nóng ấm của hắn phá xuống tai nàng mang theo thanh âm trầm nhẹ như lửa ấm.

– Bảo bối.

Cầm nàng bị Tần Viễn Kỳ nâng lên, cặp mắt mù sương nhìn vào sự xấu xa trong mắt hắn mà có chút hốt hoảng. Hắn cúi đầu cấn nhẹ làn môi dưới của nàng, thấp giọng thì thầm.

– Chân của nàng đã bình phục rồi?

Hàn Băng Băng ngượng ngừng hạ hàng mi, nhẹ nhàng gật đầu.

Tần Viễn Kỳ không phải không nhìn thấy. Thời điểm nàng chạy từ bên ngoài vào đây của phòng hắn, bản thân hắn đứng sau bình phong thay y phục cũng sợ hãi không dám tin nhìn vào đôi chân nàng. Cao hứng đến mức lập tức bước ra đem thân mình nhỏ nhắn ấy ôm vào lòng.

.

– Vết thương của ta và nàng đã bình phục rồi. – Tần Viễn Kỳ siết chặt lấy eo nàng, bờ môi tà ác hướng xuống chiếc cảm thon mịn hôn nhẹ một cái – Vậy bây giờ có phải là lúc nghĩ đến chuyện của hai chúng ta không?

– Chuyện của hai chúng ta? – Hàn Băng Băng mơ hồ vẫn chưa rõ ràng hỏi lại.

– Phải! – Hắn quỳ một chân lên giường, nghiêng người ôm theo thân mình mềm mại của nàng dựa xuống giường, cơ thể to lớn bao trùm lấy nàng trong không gian mà hắn tạo ra.

Hàn Băng Băng hoảng loạn túm chặt lấy vai áo hắn, cặp mắt xấu xa của Tần Viễn Kỳ càng khiến nàng gấp gáp. Tiếng nói cũng khó mà trôi chảy thành lời.

– Viễn Kỳ... Viễn Kỳ... chàng là muốn nói chuyện gì?

– Nói chuyện đứng đắn a. – Bạc môi nóng bỏng ghé sát bên gò má nàng nhẹ nhàng hôn – Chiều nay ta sẽ bàn chuyện với Vương thúc thúc, để thúc thúc chọn ngày cho hai chúng ta thành thân.

Thành thân?!

.

.

Nàng thế nào lại quên? Viễn Kỳ đã nói chờ khi nàng và hắn hồi phục thương thức thì sẽ bàn đến chuyện tổ chức hôn lễ. Nàng hôm nay vì quá lo lắng nên không nghĩ ngợi chạy vào phòng hắn.

Hắn cư nhiên chú ý điểm này.

Chân của nàng đã khỏi, hắn chắc chắn sẽ không chán chừ mà đem nàng cưới vào cửa.

Nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng. Lập gia đình bây giờ liệu có quá sớm không? Tâm lý của nàng vẫn chưa đủ ổn định để nhìn nhận việc này mà.

Huống hồ chính nàng cũng chưa đủ 18 tuổi

– Viễn Kỳ! Em mới chỉ 17 tuổi...

– 17 tuổi?! – Tần Viễn Kỳ hơi chống mình một chút nhìn nữ nhân kiều nhuỵ dưới thân, ngón tay khô ấm vuốt nhẹ trên càn cổ trắng nõn – Băng Nhi! 17 tuổi đã có thể thành thân rồi.

Hàn Băng Băng bưng bình trong phút chốc.

Sao nàng lại có thể quên?! Nơi này là cổ đại, nữ nhi 15 tuổi đã yên bề gia thất. 17 tuổi như nàng thậm chí còn có người đã ẵm bồng hài tử. Lý do này của nàng trong mắt Tần Viễn Kỳ căn một một chút sức thuyết phục cũng không có.

– Nhưng mà...

Lời nói không thể nói hết, mỗi nàng đã bị hấn nhanh chóng lấp lầy.

– Viễn Kỳ... – Nàng cố nói thành tiếng dưới môi hấn, duy trì khó khăn sự bình tĩnh dưới biết bao cái hôn nồng nàn – Em... em vẫn chưa muốn thành thân.

Tần Viễn Kỳ hé mở cặp mắt phượng, dường như không nghĩ rằng nàng sẽ phản kháng.

– Tại sao?

Sự chất vấn của hấn dường như mang theo sự nghi hoặc. Lo lắng hấn sẽ hiểu nhầm ý nàng, Hàn Băng Băng vượt theo đường chân mày cứng cỏi của hấn, mỉm cười ngọt ngào – Em vẫn chưa chuẩn bị đủ tâm lý.

– Nàng chỉ cần tin ta...

– Em đương nhiên tin tưởng chàng. – Hôn nhẹ lên môi hấn một cái – Chỉ là đối với em như vậy là quá sớm.

Tần Viễn Kỳ nhìn sâu vào mắt nàng, sự chờ đợi trong cặp mắt kia khiến hấn mềm lòng. Nhẹ nhàng cầm bàn tay nàng đưa lên môi, hấn khẽ thở dài – Nàng nghĩ bản thân khi nào thì sẽ sẵn sàng?

Hấn thực sự là đã chờ quá lâu rồi.

Nàng cúi mặt lí nhí – Tối thiểu em cũng phải được 18 tuổi...

– 18 tuổi? – Chân mày kiếm của hấn ngay lập tức nhăn lại – Một năm nữa sao?

.

Hấn không dám đảm bảo bản thân mình có nhiều kiên nhẫn như thế.

.

Hấn lại càng không dám khẳng định bản thân mình có đủ定力 để trong thời gian chờ đợi không đem thiếu nữ xinh đẹp này ăn sạch hay không.

– Còn bao lâu nữa thì nàng tròn 18 tuổi?

– Ngày 10 tháng 10...

Chân mày hấn cau lại càng chặt hơn.

7 tháng?

Quá dài rồi.

.

Hàn Băng Băng bất an nhìn sự biến đổi trên gương mặt hấn. Nàng vội vằm lấy bàn tay hấn lắc nhẹ, nhìn hấn khẩn cầu. – Viễn Kỳ...

Tần Viễn Kỳ cắn răng than nhẹ trong lòng, thất bại cúi người hôn lên môi nàng. Hấn vô vàn bất đắc dĩ, hoàn toàn là một bộ dáng rất không tình nguyện.

– Được! Ta đáp ứng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 45

Thiếu nữ mang tên Hàn Băng Băng trở thành vị hôn thê chính thức của Bắc Thành Vương Tần Viễn Kỳ, tin tức này trong thời gian ngắn nhất kinh động toàn Bắc Thành, toàn dân chúng đều đối với thiếu nữ này nảy sinh tò mò muốn tìm hiểu. Nhưng vị Bắc thành Vương thân bí của họ giữ mỹ nhân quá chặt, dung mạo của nàng đối với bất cứ ai vẫn là một ẩn số, cũng từ đó mà dẫn đến biết bao câu chuyện được truyền miệng nhau, trở thành trà dư tửu hậu của vô số bàn trà đường phố.

Có người thân bí nói rằng, vị thiếu nữ này có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, vào ngày tuyên thê gặt gao tại vương phủ, cô gái này chỉ qua một ánh

mất đã có thể khiến vị vương gia trẻ tuổi tài cao gục ngã dưới gót hài của nàng, lập tức không cần nghỉ ngơi mà đem nàng giữ lại bên người.

Có người lại nói, Bắc Thành Vương vì muốn sở hữu nàng mà đem nàng nhốt lại trong phủ, hoàn toàn đem nàng giam lỏng ở trong phạm vi của mình. Nhiều lần nàng đã lập mưu bỏ trốn nhưng vẫn bị người bắt lại. Từ đó nữa bước cũng không cho phép nàng bước ra khỏi phòng.

Lại có người khẳng định rằng Bắc Thành Vương đối với nàng nhất kiến chung tình, tấm chân tình thâm sâu đến mức mạng sống cũng không màng, nhiều lần vì nàng mà sống chết không rõ. Còn nàng bị bệnh nằm trên giường suốt bao nhiêu thời gian. Vì cảm động tấm chân tình ấy nên mới chấp thuận ngã vào bờ vai của vương gia tùy người sắp đặt.

Có thể nói, câu chuyện muốn có bao nhiêu mặn nồng liền có bấy nhiêu,

Lời truyền đạt qua biết bao nhiêu người, cuối cùng xuyên qua công duệ kiên cố của tòa phủ duệ kiên cố, tới tai vị thiếu nữ xinh đẹp trong truyền thuyết kia.

Hàn Băng Băng nghe chuyện, rất uất ức mà cắn lên bờ vai của ai đó để truyền đạt bất mãn. Vừa cảm thấy bức bối, vừa cảm thấy bất đắc dĩ hướng ai đó để hậm hực hồi lâu.

Mà kẻ đầu xỏ kia cư nhiên vẫn bình chân như thường, ôm lấy nàng an ủi. Dường như cảm thấy việc toàn dân đều biết cô gái trong ngực là của mình hẳn không có gì là không thỏa đáng. Bản thân đối với nàng sùng ái cùng dung túng chỉ có tăng chứ không có giảm, hoàn toàn một bộ dáng không đem mấy lời đồn đại bên ngoài kia là mớ bận tâm để vào trong mắt, chẳng có chút lo lắng nào.

Trái ngược hẳn với nàng, phi thường căng thẳng.

.

Cũng có người hay biết tin này, toàn thân giận dữ....

.

Bạch Diễm Tuyết ở Kinh thành hay tin, tức giận gửi về một phong thư, trong đó nói lên biết bao phần nộ cùng phản đối. Nàng cỡ nào không đồng ý đem nghĩa muội yêu quý gả cho biểu huynh gian trá, với hành vi cướp người của biểu ca cảm thấy vô cùng bất mãn, thề rằng vào ngày đại hôn sẽ đem người tới vương phủ để phá hủy hôn lễ.

Hàn Băng Băng đọc thư chỉ thấy một trận đau đầu, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ nhìn nam nhân bên cạnh. Thực không hiểu nổi từ trước đến nay hẳn rốt cuộc có bao nhiêu tiếng xấu để dẫn đến nhiều chuyện hỗn loạn như thế.

Tần Viễn Kỳ cười khê đem nàng ôm vào ngực, bạc môi ấn lên trán nàng một nụ hôn, cung chiêu an ủi.

— Đừng sợ, dù trời có sập xuống cũng có ta đỡ cho nàng.

Chỉ một câu nói cũng khiến nàng muốn dựa dẫm, phó thác toàn bộ cho hắn. Khi nam nhân nói ngọt bên tai, nữ nhân cho dù biết đó là chuyện không có thực... nhưng vẫn thích nghe.

Vì thế, mớ hỗn loạn ấy mau chóng vì một câu nói của nam nhân kia mà bị quăng đi tận phương trời nào.

Hàn Băng Băng ngồi trong hoa viên phía sau Huyền Lâm Viện, ngắm nhìn công trình Tần Viễn Kỳ vì nàng mà cho người xây dựng. Nàng lười biếng nằm dài trên trường kỷ sưởi nắng, rất thỏa mãn mà thờ dài một tiếng.

Nơi này thực tốt, không khí trong lành mang theo hương hoa nhàn nhạt. Hồ cá xanh mướt mà nàng thích Tần Viễn Kỳ còn cho người xây thêm một chiếc cầu nhỏ, nơi nàng hay ngồi nghỉ còn được xếp thêm một bộ bàn đá cùng rọp che xinh đẹp.

Nơi này được trùng tu lại, không giống như một hoa viên bình thường. Nó được thiết kế giống như một căn phòng ngoài trời của riêng mình nàng. Hàn Băng Băng không khỏi nhớ tới lúc trước hắn từng ôm nàng ngồi trên trường kỷ, bạc môi hôn nhẹ lên má nàng thì thầm.

— Bảo bối! Nơi này chứa nhiều kỷ niệm của chúng ta. Ngày ta bị thương, ta thực sự cảm thấy bản thân mình may mắn.

.

— Có thể đem nàng nhanh chóng đến bên ta, đó là may mắn của ta.

.

—Băng Uyển Các... là quà cưới ta dành tặng nàng.

.

Một cổ mùi hương quen thuộc bao vây lấy nàng, ánh mắt trời cũng nhanh chóng bị che đi, dòng suy nghĩ miên man của nàng bị cắt ngang trong phút chốc. Thân mình dễ dàng bị nâng lên trọn vẹn ôm trong lồng ngực của ai đó.

– Băng Nhi...

Nàng không mở mắt, chỉ thuận theo nghiêng người dựa vào bờ ngực của hắn, giống như con mèo nhỏ mà ý ôi – Em đang ngủ mà.

– Ngủ nhiều như vậy, đã ăn gì chưa?

Hắn Băng Băng lười biếng gật đầu, bàn tay nhỏ bé của nàng níu lấy ngực áo hắn, cặp mắt còn mơ màng nhìn hắn đáng thương – Viễn Kỳ! Em muốn xuất phủ đi dạo phố có được không?

– Xuất phủ?

Hắn cúi đầu nhìn nàng, nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng trong ngực không khỏi cười khẽ.

– Rất nhàm chán sao?

Nàng gật đầu, rồi lại lắc đầu – Không hẳn, chỉ là ở trong phủ thôi thì rất buồn. Em muốn xem thế giới bên ngoài...

Thực sự như vậy. Từ khi nàng đến Bắc Thành đã xảy ra nhiều biến cố, hắn lại có một quãng thời gian đem nàng giam lỏng ở Huyền Lâm Viện. Ngoài một lần chạy trốn cùng một lần bị Loạn Độc Y bắt đi, hắn chỉ đưa nàng xuất phủ duy nhất một lần.

Một lần sau thì vì vết thương của hắn nên bị hủy mất.

Tần Viễn Kỳ trong lòng dâng lên cảm giác có lỗi. Băng Nhi đến Bắc Thành thì bị mất trí nhớ, ngoài vương phủ thì nàng hoàn toàn không biết gì đến thế giới bên ngoài. Hắn ích kỷ đem nàng giữ lại bên mình, cũng vô tình khóa chặt tự do của nàng.

Nhưng một lần nàng bị bắt đi cũng mơ hồ khiến hắn cảm thấy bất an, hắn không thể yên lòng khi nàng ở nơi mà hắn không thể nhìn thấy. Ngoại thành Bắc Thành gần đây còn có một số biến đổi phức tạp, bản thân hắn từ lúc ngồi vào vị trí Bắc Thành Vương này kẻ thù cũng không phải là ít. Việc Băng Nhi trở thành vương phi tương lai của hắn cũng vì thế mà vô tình nhận lấy vô số nguy hiểm. Điều này lại càng khiến hắn trở nên cẩn thận hơn.

– Băng Nhi! Gần đây ta khá bận. – Tần Viễn Kỳ yêu thương ôm lấy thân mình kiều nhuỷ trong lòng, bạc môi khẽ sát bên thái dương nàng thì thầm – Để vài ngày nữa ta sẽ sắp xếp đưa nàng xuất phủ có được không?

– Ừm – Hắn Băng Băng thoải mái dựa vào ngực hắn gật đầu. Mùi hương hơi ấm trên người hắn khiến nàng quỵn luyến muốn nhắm mắt lại thiếp ngủ.

Hắn lại không dễ dàng cho nàng ngủ đi như vậy, ngón tay khô ấm của hắn vuốt nhẹ trên viền môi mềm mại, thanh âm tà mị như men rượu chảy vào hân trí của nàng.

– Bảo bối! Hôm nay nàng quên một chuyện.

Cánh môi đỏ hồng của Hắn Băng Băng khẽ cong lên, cặp mắt long lanh lườm hắn một cái, đôi tay cũng phối hợp vòng quanh cổ hắn. Trong lòng nàng tràn ngập ngọt ngào hướng tới hắn khẽ mỉm cười.

– Chẳng thật nhỏ nhen.

– Không thể không nhỏ nhen. – Hắn cúi đầu ghé sát bên mặt nàng, rất thật tình mà chớp mắt vài cái – Đó là quyền lợi của ta.

Quyền lợi?

Nam nhân này rõ ràng chiếm được tiện nghi rồi còn khoe mẽ.

Hắn Băng Băng cong môi ôm lấy cổ hắn kéo xuống, nâng cằm lên tự động hiển dâng đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng ngậm lấy môi hắn, khẽ hôn lên.

Đây là giao ước giữa hắn và nàng.

Ngày hắn thỏa hiệp sẽ chờ đến khi nàng 18 tuổi, hắn đã ra một điều kiện tiên quyết. Từ đó về sau, một ngày hai lần, vào lúc gặp mặt và khi chia tay nàng đều phải chủ động hôn hắn một lần, tuyệt đối không cho phép khoát tháo.

.

Có một lần nàng cố ý trốn tránh không chịu làm theo, nam nhân này liền lập tức ôm lấy nàng, hôn đến khi nàng thiếu đường khi tưởng chừng như muốn ngất lịm trong ngực hắn. Trong lúc thần trí mơ màng bất định đó hắn lại nở nụ cười thập phần gian ác, khẽ thì thầm.

– Bảo bối! Nếu nàng không muốn thì ta sẽ làm thay nàng.

– Chỉ là... ta có chút lo lắng về tự chủ của bản thân.

– Ta e chính ta cũng không thể chắc chắn bản thân lúc đó có thể dừng được mà không làm gì quá đà đâu.

Rõ ràng là uy hiếp.

Nghĩ đến đây, Hàn Băng Băng hờn dỗi hé miệng cắn nhẹ lên môi dưới của Tần Viễn Kỳ một cái rồi rời đi.

Tần Viễn Kỳ vươn đầu lưỡi liếm nhẹ viền môi, thờ dài nhìn nàng lắc đầu – Băng Nhi! Nàng đúng là không có chút tiến bộ gì cả.

Chân mày thanh tú của nàng lập tức cau lại, hờn giận lườm hắn một cái – Ý chàng nói là chàng rất thông thạo?

Hàn Băng Băng buông tay, xoay mình rời khỏi vòng tay của hắn. Trong lòng bất giác trở nên bức bối – Em cũng đâu được may mắn như chàng, thực tập nhiều như vậy.

Nàng cũng biết hắn có kỹ thuật tán tỉnh cao siêu, mỗi lần hôn đều khiến nàng không phân rõ bản thân mình đang ở nơi nào, hoàn toàn mê lịm tan chảy trong ngực hắn. Nàng sao lại không biết hắn đào hoa phong lưu chứ?

Nam nhân phía sau thấy nàng đột nhiên giận dỗi có chút ngẩn ngơ, sau đó khước môi tà mị kia khẽ cong lên. Hắn ngồi dựa bên trường kỷ, từ phía sau ôm lấy nàng.

– Ghen sao?

– Em mới không thêm.

Nàng lập tức phủ nhận. Ai mà biết trước đây hắn có bao nhiêu nữ nhân. Hắn đào hoa như vậy, nữ nhân tương tự đến hắn đương nhiên cũng có không ít. Nếu nàng ghen thì không biết là phải ghen biết bao nhiêu lần mới đủ.

Hàn Băng Băng nàng mới không làm chuyện nhảm chán như vậy.

Tần Viễn Kỳ từ phía sau hôn nhẹ vành tai nàng, thanh âm trầm khàn dễ dàng khiến bất cứ nữ nhân nào cũng muốn hòa tan khề thốt bên tai nàng.

– Ta bây giờ cũng chỉ có mình nàng, tâm tư để chú ý đến nữ nhân khác một chút cũng không có.

Nàng hừ nhẹ một cái... nhưng khước miệng vẫn không nhịn được mà hơi cong lên.

Nữ nhân. thử hỏi có ai là không thích nghe lời tình tứ ngọt ngào.

– Bảo bối! Thế giới của ta mở rộng là để hoan nghênh nàng bước vào.

Hàn Băng Băng liếc nhìn hắn một cái, cặp thủy mâu hơi nheo lại gọn hời – Em quậy phá làm loạn cũng không sao?

Tần Viễn Kỳ bật cười, vòng tay ôm nàng càng thêm siết chặt.

– Nàng muốn lộng hành thế nào cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Trong Huyền Lâm Viện, thiếu nữ áo trắng ưu nhã ngồi chải tóc, mái tóc mềm mại chảy xiết như thác đổ theo mỗi đường lược ngà rủ xuống, xinh đẹp vô cùng. Một đầu khảm ái bước từ ngoài cửa vào, trên tay còn cầm theo một ổ bánh thơm phưng phức.

– Tiểu thư! Người mau tới dùng điểm tâm.

– Được! , – Hàn Băng Băng vắn hờ mái tóc đen dài đứng dậy đi về phía bàn. Cầm lên một chiếc bánh nóng hổi thơm phức cắn vào miệng, sự ngọt ngào tan ngay ở đầu lưỡi khiến người ta say mê cũng không thể khiến nàng vui lên được.

Nàng phìền muộn thờ dài.

Viễn Kỳ đang bận xử lý công văn, về phần nàng... thời gian không có hắn bên cạnh thực sự vô cùng nhàm chán. Suy nghĩ rồi suy nghĩ, bây giờ hắn

không giam lỏng nàng nữa, cũng không nói là nàng không thể xuất phủ.

Thậm chí trước đây còn hứa hẹn cho nàng tùy ý ra ngoài.

Lời này trước đây hắn đã nói rất lâu, nhưng vì xảy ra quá nhiều chuyện, dường như trong lòng hắn lại xuất hiện điều không đành lòng để nàng rời khỏi tầm mắt hắn, nên đến bây giờ điều đó vẫn chưa thể thực hiện.

Khẽ cau mày, hay là hôm nay nàng ra ngoài chơi một chuyến?

Viễn Kỳ đang bận xử lý công việc, chỉ cần nàng quay về sớm hơn hắn tới Huyền Lâm Viện là sẽ không sao rồi.

Nghĩ là làm ngay, Hàn Băng Băng liền hỏi Liễu Nhi – Em có muốn xuất phủ không?

Liễu Nhi a một tiếng, cười rạng rỡ – Dạ muốn. Tiểu thư! Bắc Thành ngày hôm nay còn có lễ hội thả đèn, tiểu thư có muốn đi xem không?

Hội thả đèn?

Thần sắc âm đạm của Hàn Băng Băng tươi tỉnh trong phút chốc.

– Được! – Nàng ngay lập tức muốn đứng dậy sửa soạn. Liễu Nhi giúp chủ tử khoác lên chiếc áo lụa, không thể không hỏi – Tiểu thư! Người không nói trước với vương gia một tiếng sao?

Để tránh việc vương gia đến tìm tiểu thư mà không thấy người. Nếu không nói trước hậu quả lỡ người tức giận thì,,

Nghĩ đến thôi nàng cũng muốn toát một trận mồ hôi lạnh,

– Ta sẽ để lại lời nhắn cho hắn, em đừng lo lắng. Chúng ta chỉ đi một lát rồi quay về.

Nàng phải đi hưởng thụ một chút không khí náo nhiệt bên ngoài. Nếu cứ tiếp tục ở lại trong vương phủ, nàng sẽ ngột ngạt với sự kìm hãm này mất.

.

.

Hội thả đèn ở Bắc Thành, không đơn giản chỉ là náo nhiệt.

Hàn Băng Băng hào hứng nhìn những gian hàng bán những sản phẩm được làm bằng tay vô cùng tinh xảo mà trước đây chỉ có thể nhìn thấy trên truyền hình. Đường phố trù phú nhộn nhịp, ai nấy đều mặc xiêm y đẹp đẽ cùng nhau cười nói rôm rả. Mùi hương của những đồ ăn vặt được bày bán ven đường bay vào mũi nàng, tất thấy đều là sự mỹ lệ chân thực nhất.

Nàng không khỏi đối với Tần Viễn Kỳ cảm thán không thôi. Hắn đem vùng đất của mình cai quản phát triển thịnh vượng như vậy... quả thực mất không ít công sức cùng tâm huyết. Nàng đã nghe Liễu Nhi nói qua, tài phú ở Bắc Thành do hắn cai quản tuyệt đối với Kinh Thành không hề thua kém. Giống như chính bản thân mình tạo nên một vùng đất riêng dưới sự phân phó của thánh thượng Thiên Diệp Quốc.

Hắn quả nhiên thực lợi hại.

Hàn Băng Băng hào hứng nghĩ, trong dòng suy nghĩ chợt lướt qua một chuyện nào đó... hai gò má của nàng không rõ vì sao mà trong phút chốc trở nên đỏ hồng.

.

– Băng Nhi! Nàng đem ta nắm giữ được trong tay, không phải là cũng đem toàn bộ những gì ta có ôm vào lòng rồi sao?

.

Nàng mím môi ngượng ngùng, khẽ đối với hắn mắng một tiếng.

Nam nhân, chính là dẻo miệng.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi ở bên cạnh chợt cắt đứt suy nghĩ miên man của nàng, tiểu a đầu chỉ vào một gian hàng bán tượng đất bên lề đường, hưng phấn gọi – Cái kia... chúng ta ghé qua xem đi.

– Được.

– Cô nương! Lại đây xem hàng đi. – Lão bản vui vẻ hướng tới nàng chào mời, đem những hình tượng đất màu sắc tinh xảo đưa lên cho nàng xem.

– Đẹp quá. – Hàn Băng Băng vui thích cầm lên một bức tượng nam hài, nét mặt tròn trĩnh khá ái. Khuôn mặt đáng yêu làm mặt lạnh cùng chân mày cau chặt kia khiến nàng bất giác bật cười.

Cái này thực giống hần.

Liễu Nhi nhìn tượng đất trong tay chủ tử, bất ngờ hô nhẹ – Tiểu thư! Nhìn nó thực giống vương gia.

– Em cũng thấy vậy à?

Quả thực là vô cùng giống mà.

– Lão bản! Ta mua cái này. – Nàng cười nhẹ, ngón tay vuốt ve đường nét khá ái trên mặt tượng đất.

Hần Băng Băng nâng niu tượng đất trong tay, không khỏi nghĩ tới. Nếu Tần Viễn Kỳ nhìn thấy cái này, không biết hần sẽ phản ứng thế nào.

Có khi nào về mặt sẽ tái diễn giống hệt không?

– Tiểu thư! Tiểu thư. – Liễu Nhi lại cắt ngang suy nghĩ của nàng – Tiểu thư xem bên kia.

Ánh mắt nàng lại bị thu hút theo, ngay lập tức cũng trở nên hào hứng.

– Chúng ta qua đó xem.

Hai bóng dáng xinh đẹp cứ như vậy hòa vào dòng người tấp nập ồn ã, mê đắm trong những điều mới lạ mà cả hai lần đầu tiếp xúc tới.

Thời gian cứ như vậy dần trôi qua, bóng nắng cũng dần rũ xuống, ánh hoàng hôn tắt dần đi nhường chỗ cho bóng đêm đen kịt.

Trong phủ duệ uy nghiêm, nam nhân tuần lĩnh thăm trầm ngồi trên trường kỷ, ánh mắt hần thâm sâu lướt qua căn phòng một lượt, hơi thở của hần ẩn chứa sự nguy hiểm đang dần dần dậy sóng, tờ giấy trong tay đã bị hần bóp nát từ bao giờ, trên mặt giấy còn lưu lại dấu vết của hàng chữ tề tề chỉnh chỉnh.

Viễn Kỳ! Em hôm nay cùng Liễu Nhi xuất phủ xem lễ hội một chút. Em sẽ về sớm, chàng đừng lo lắng.

Băng Nhi.

.

Tần Viễn Kỳ bức bối trong mình, mắt nhìn ra sắc trời đen kịt bên ngoài, cổ khí tức trong lồng ngực không phân rõ rốt cuộc là lo lắng hay tức giận.

Về sớm? Bây giờ đã qua hoàng hôn rồi.

Hần thực không hiểu, bên ngoài rốt cuộc có điều gì hấp dẫn nàng đến thế? Khiến Băng Nhi ham vui đến mức dường như quên đi nam nhân của nàng là hần vẫn ở trong phòng chờ nàng suốt một ngày. Tâm trí của hần bất an vì nàng mà không màng đến ăn uống. Đợi cả ngày vẫn chưa thấy nàng quay về, hần càng lúc càng nổi giận, lo lắng cũng dần dần từ đó mà tăng lên nhanh chóng.

Chết tiệt! Hần không chờ được nữa.

Tần Viễn Kỳ dứt khoát đứng dậy. Hần phải đi tìm nàng, đến khi gặp nhất định hần phải chinh đón nàng một trận. A đầu này, quả nhiên càng ngày càng vô pháp vô thiên.

”Cạch”

Hần sững lại ngay ở cửa, neho lại cặp mắt phượng nhìn nữ nhân bộ dáng hót hoảng trước mặt.

– Đã biết quay về rồi?

Nhìn thấy nàng, lo lắng trong lòng hần mau chóng biến mất, nhưng lửa giận theo đà mà bùng lên.

Hần nên phạt nàng thế nào?

Quả thực nên suy nghĩ thực kỹ.

– Vương gia. – Liễu Nhi sợ hãi cúi gầm mặt xuống, sống lưng giấu điểm run rẩy ướt mướt mồ hôi lạnh.

Làm thế nào bây giờ? Vương gia dường như rất tức giận.

– Đây là một lát của nàng? – Hần nghiêng răng thốt lên. Nàng có biết hần ở trong phòng nàng một ngày lo lắng đến nhường nào? Năm lần bảy lượt muốn phân phó gia nhân tìm nàng quay về. Nhưng hần một lần lại một lần nhìn xuống.

Hần tin tưởng nàng, hần không muốn nàng mất hứng.

– Vương gia... – Liễu Nhi ấp úng, nghĩ muốn thay chủ tử của mình biện hộ một chút. – Đó là...

– Em lui xuống đi. – Hàn Băng Băng thấp giọng ra lệnh.

Liễu Nhi lo lắng nhìn vương gia một cái, không khỏi rung mình sợ hãi rút ra khỏi phòng. Trong lòng âm thầm vì tiểu thư mà cầu an. Có lẽ là sẽ không sao đâu, vương gia cũng chiều tiểu thư như vậy, chắc sẽ không trách phạt tiểu thư đâu.

Hàn Băng Băng không sợ hãi nhìn thẳng vào gương mặt tuần tú đang giận dữ kia, nàng không nghĩ nói gì... chỉ bước lên ôm chặt lấy thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực ấm áp.

– Băng Nhi! Ta đang hỏi nàng. – Hắn không nghĩ dễ dàng thỏa hiệp với nàng như vậy. Hắn phải chấn chỉnh lại nàng, nếu không lần sau nàng lại xuất phũ như vậy hắn cũng sẽ không thể yên tâm mà ngồi yên một chỗ nữa. – Nàng đừng nghĩ chỉ cần...

– Em xin lỗi. – Nàng thấp giọng nói, lưu luyến hơi ấm trên thân nhiệt của hắn... an toàn biết bao nhiêu.

– Sao có thể xuất phũ mà không nói lời nào với ta? – Âm điệu của hắn mềm mỏng đi không ít – Nếu xảy ra bất trắc gì, nàng nói ta phải làm thế nào?

Cảm giác bất đắc dĩ dâng tràn trong lồng ngực. Từ trước đến nay chưa bao giờ hắn trở nên thận trọng từng bước mà nàng niu bao bọc một người như thế. Nàng trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Hắn ngày ngày đêm đêm không lúc nào thôi lo lắng về nàng. Đối với nàng, hắn vẫn là không biết phải làm thế nào mới tốt.

– Em đã về rồi. – Nàng ôm lấy gương mặt tuần tú trước mặt cười dịu dàng, cố gắng giảm bớt căng thẳng của hắn. – Chẳng dùng tức giận.

Máng khê trong lòng, Tần Viễn Kỳ rốt cuộc cũng không tài nào đem những lời trách mắng đã suy nghĩ cả ngày trời nói ra miệng. Hắn bắt lực ôm siết lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, khuôn mặt tuần tú vùi sâu vào hõm vai ấm nóng của nàng khẽ trách – Ta nên làm sao với nàng bây giờ?

Hắn nên làm gì? Giam giữ nàng? Trói nàng lại bên người, không cho phép nàng cách ly hắn dù chỉ một bước tránh cho đêm dài lắm mộng?

Hắn rốt cuộc từ khi nào trở nên mềm lòng như thế này rồi?

Hàn Băng Băng ôm chặt lấy hắn. Nàng không cách nào nói với hắn, hôm nay trên đường phố nàng bị một nam nhân chặn đường trêu ghẹo cản trở, suýt nữa thì không thể quay về, suýt nữa không thể an ổn mà trốn tránh trong lồng ngực ấm áp của hắn.

Nàng hôm nay... chỉ thiếu một chút nữa thì sẽ lại một lần nữa bị bắt đi.

Nghĩ đến con búp bê sứ thật giống hắn vỡ tan dưới mặt đất, Hàn Băng Băng cố gắng khắc chế sự run sợ trong lòng, càng thêm chôn sâu vào ngực hắn.

Tần Viễn Kỳ nghiêng đầu hôn sâu lên gò má nàng, nỗi buồn phiền trong lòng khó mà dùng một, hai lời mà nói hết. Nàng làm sao biết hắn bất an đến nhường nào, ngày ngày ôm nàng trong ngực cũng không thể cảm thấy yên lòng. Con chim nhỏ xinh đẹp này yêu thích không khí bên ngoài đến thế, hắn lại không đành lòng giam giữ nàng. Nhưng dung mạo của nàng lại mê người như vậy, dịu dàng như vậy, khiến hắn nhiều lúc thực chỉ muốn đem nàng khóa lại trong lòng, tuyệt đối không cho bất kỳ ai có thể nhìn thấy.

– Băng Nhi! Nàng nói xem ta nên phạt nàng thế nào?

Hàn Băng Băng nhìn hắn thật lâu, ngón tay di theo từng đường nét trên gương mặt hắn. Dường như đối với lời cảnh cáo của hắn không chút nào để ý, cánh môi mềm mại ghé bên tai hắn thì thầm.

– Em yêu chàng.

Trong một thoáng trôi qua, nàng chỉ muốn nói điều này cho hắn biết.

Chỉ một câu nói, đủ khiến cho Tần Viễn Kỳ không tài nào nghĩ được bất kỳ điều gì khác.

Hắn thất bại thờ dài, rốt cuộc không cách nào đối với nàng xử phạt. Bàn tay to lớn đan vào mái tóc dưới gáy nàng nâng lên, mê đắm mà hôn xuống làn môi mềm mại ngọt ngào kia.

Nữ nhân... chính là nhược điểm chí mạng.

Chỉ cần nàng đối với hắn cười một cái, dù trước đó nàng có làm sai cái gì, cũng dễ dàng khiến hắn đối với nàng không có phương pháp nào trách móc.

– Từ sau dùng một mình ra ngoài như vậy, rất nguy hiểm.

– Vâng!

Ôm nàng trong lòng, dịu dàng hỏi – Đã ăn gì chưa?

Cái đầu nhỏ gác trong ngực hấn lắc đầu.

– Vậy ta cùng nàng dùng bữa.

Cả ngày hôm nay hấn cũng chưa có ăn gì, bây giờ tảng đá trong ngực được thả xuống, hấn cũng bắt đầu cảm thấy có chút đói bụng.

Vẫn là dùng điểm tâm thôi,

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

– Viễn Kỳ!!!

Vòng tay mềm mại từ phía sau ôm lấy cổ nam nhân, hương thơm ngan ngát mê người khiến hấn không khỏi thưởng thức mà hít sâu một hơi. Một tay chạm đến tay nàng, tay kia vẫn như cũ cầm lấy công văn của ngày hôm nay, ánh mắt nghiêm túc không chuyển nhàn nhạt mở miệng.

– Sao vậy?

– Em nghĩ muốn xuất phủ một chút.

– Không được! – Tần Viễn Kỳ bình thân hạ xuống nét chữ rồi lấy một tập công văn khác, tùy ý lật lên một trang – Nàng đang bị phạt.

Hôm qua hấn cứng rắn phạt nàng yên ổn trong vương phủ bảy ngày, không được phép làm loạn. Hình phạt này là quá nhẹ nhàng đi. Nhưng lời nói của hấn đối với nàng dường như một chút tác dụng cũng không có, nếu không sao lời nói hấn vừa thốt ra hôm qua, hôm nay nàng đã tìm hấn muốn xuất phủ?

Muốn đi? Mơ tưởng.

Nàng dùng có trông mong lại khiến hấn mềm lòng đáp ứng nàng.

– Nhưng mà...

– Nhưng mà sao?

Hàn Băng Băng cắn môi cúi đầu xuống, giọng nói lí nhí thực khó mà nghe thấy.

– Em hôm qua vẫn chưa...

– Chưa đủ? – Hấn không khỏi nhíu mày buông tập công văn trên tay xuống bàn, hơi nghiêng người kéo nàng ngồi lên đùi hấn – Nói như vậy, đêm qua nếu đi đủ thì nửa đêm nàng mới quay về?

– Không phải! – Nàng vội lắc đầu – Em chỉ là đối với lễ hội ở Bắc Thành nảy sinh hiếu kỳ.

– Ngoan! Bảy ngày sau ta sẽ đưa nàng đi.

– Viễn Kỳ! Đâu phải lúc nào cũng có lễ hội. – Nàng ở trong ngực hấn phụng phịu – Em cũng không muốn trở thành cái bóng ma không biết cái gì ở bên ngoài.

– Bóng ma? – Cách nói này cũng có?

Ngón tay nàng đùa nghịch vãi áo trước ngực hấn, lời nói mềm mại tìm cách lấy lòng nam nhân bên cạnh.

– Cho phép em có được không?

– Đừng lộn xộn. – Tần Viễn Kỳ chụp lấy bàn tay đang làm loạn của nàng, không cho phép nàng trên người hấn tiếp tục nhóm lên những ngọn lửa nhỏ. Hấn vươn tay vuốt nhẹ gò má mịn màng của nàng, như có như không hỏi.

– Thật sự thích như vậy?

Hàn Băng Băng gật đầu ôm lấy bờ vai hấn, dụi đầu. – Em đến nơi này cũng sắp được một năm rồi, nhưng đối với thế giới bên ngoài một chút cũng không biết.

Nàng không biết bên ngoài con người đối xử với nhau thế nào, cũng không biết tập tục ở nơi này ra sao. Thế giới của nàng từ khi bước chân đến thời không này, đều xoay quanh hắn. Nhiều lúc điều này khiến nàng hoảng hốt, ngoài không gian xoay xung quanh hắn .. thực sự nàng không biết đến bất cứ ai cả.

Điều này khiến nàng cảm thấy lo lắng cho bản thân, từ nhỏ lớn lên trong một không gian tự do bây giờ lại bị hạn hẹp tầm nhìn như vậy, mơ hồ khiến nàng dâng lên cảm giác bị trói buộc mơ hồ, cái gì cũng không thể hiểu rõ.

– Viễn Kỳ! Chàng đừng lo lắng, em sẽ đem theo gia nhân. Còn có Minh Vũ cũng đi cùng, em nhất định sẽ về sớm, không để chàng đợi như hôm qua đâu.

Hôm qua hắn đợi nàng cả ngày, điểm tâm cũng không thèm đụng tới. Nàng đối với chuyện này thực cảm thấy có lỗi.

– Không được! Ta không yên tâm – Hắn tựa cằm lên trán nàng lắc đầu, một chút cũng thấy không đành lòng.

– Nhưng mà...

Thực sự là hết cách đối với nàng.

Tần Viễn Kỳ siết tay ôm nàng càng chặt hơn, bạc môi ấn lên trán nàng một nụ hôn.

– Ta đi với nàng.

.

.

– Liễu Nhi! Vương gia hôm qua không phải đã ra lệnh cấm xuất phủ bảy ngày đối với Hàn tiểu thư sao?

Minh Vũ đi bên cạnh Liễu Nhi không khỏi hồ nghi dính chính lại. Nhìn về phía hai vị chủ tử đang sóng bước bên nhau ở đằng trước, trong lòng hắn không khỏi vì chủ nhân của mình mà thờ dài. Vương gia đối với Hàn tiểu thư vẫn là đem mọi quyết đoán cùng nguyên tắc của bản thân toàn bộ phá bỏ.

Liễu Nhi thích chí cười híp mắt, thâm tâm càng thêm sùng bái ngập ngụa – Tiểu thư của muội thực lợi hại.

Chỉ có tiểu thư mới có thể làm vương gia lạnh lùng như vậy đàm phán dễ dàng thế nha. Vương gia đối với tiểu thư hết mực thương yêu, thật làm cho nàng ngưỡng mộ muốn chết.

– Phải! – Minh Vũ không thể không thừa nhận, vương gia thực sự đem Hàn tiểu thư sùng đến tận trời rồi.

Mà cảnh trời hôm nay tốt như vậy, vương gia hắn cũng không thích có người làm kỳ đà cản mũi như hợn hắn. Bản thân hắn cũng thực không muốn hưởng thụ cái không khí ngưng ngập của hai người chút nào, cùng tiểu nha đầu bên cạnh đi dạo phố xem ra còn có tư vị hơn.

– Liễu Nhi! chúng ta đi đường khác đi.

– Đi đường khác? – Liễu Nhi ngây ngốc chưa hiểu – Hai chúng ta sao?

– Phải!

– Nhưng tiểu thư và vương gia... – Mặc dù nàng cũng rất muốn, nhưng như vậy hình như không tốt lắm.

– Đừng lo. – Minh Vũ nhất quyết cầm lấy tay Liễu Nhi kéo đi. Vương gia đã sớm muốn đi chung với Hàn tiểu thư, thậm chí hôm nay trước khi xuất phủ người còn đặc biệt cho phép hắn thoải mái một ngày.

.

Hàn Băng Băng đang đi phía trước vô tình quay người lại, không nhìn thấy Liễu Nhi cùng Minh Vũ ở phía sau. Nàng bất an nhìn quanh tìm kiếm.

– Liễu Nhi và Minh Vũ đâu rồi?

– Mặc họ, – Tần Viễn Kỳ thân nhiên nhả ra một câu, thực tự nhiên vòng tay ôm lấy eo nàng, hoàn hảo bảo vệ nàng giữa dòng người tấp nập.

Nàng nhàu mi nghĩ ngợi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy nam nhân này rất đáng nghi.

– Chàng giờ trò gì vậy?

Bạc môi của hắn cong lên mê hoặc, hơi dùng lực một chút bên eo nàng siết chặt lại – Nàng nói xem.

Bộ dáng ngả ngón của hắn khiến nàng bật cười. – Chàng xảo trá.

– Có gì không tốt chứ?! – Hắn nhún vai tỏ vẻ không để ý. Điều này đối với tâm ý của nàng cũng vừa lòng đi. Hai người đó thâm tâm hòa hợp với nhau, hẳn cũng có lòng gắn ghép cho họ. Hơn nữa hai người đó đi riêng cùng nhau, hẳn càng có thời gian cùng Băng Nhi riêng tư ở một chỗ.

Thực là một công đôi việc.

Hắn Băng Băng ngược mặt nhìn kỹ hắn. Hôm nay Tần Viễn Kỳ mặc một kiện hắc y thêu chỉ bạc, thường phục trên người hắn tỏa ra khí chất tao nhã thông dong, bớt đi một phần nghiêm nghị bức người, lại thêm một phần mê hoặc thần bí. Về anh tuấn tiêu sái đã khiến biết bao cô nương trên đường đối với hắn nảy sinh ái mộ, tình ý e thẹn, thỉnh thoảng vẫn ngượng ngùng đối với hắn liếc mắt vài cái, cũng không khỏi đánh mắt sang phía nàng nửa phần ngưỡng mộ, nửa phần ghen ghét.

Nàng thâm cảm thán trong lòng.

Nam nhân này, chính là họa thủy.

Nhưng không rõ vì sao nàng mơ hồ cảm thấy tâm tình của Tần Viễn Kỳ không được tốt lắm. Cả quãng đường đi hắn không chút để ý đến ánh mắt của người ngoài mà ôm lấy eo nàng siết chặt, thỉnh thoảng trên gương mặt còn hơi cau mày nhăn mắt.

– Chẳng sao vậy?

– Không sao. – Hắn lắc đầu, tâm tình lại không tốt như vậy.

Từ lúc xuất phủ đến giờ không biết đã có bao nhiêu ánh mắt của nam nhân khác dán lên người nàng, sự thương thức suồng sã cùng ham muốn trong ánh mắt của chúng khiến tâm tình của Tần Viễn Kỳ vô cùng không tốt. Nếu không phải là muốn che giấu thân phận, phòng việc khiến nàng không vui, hẳn nhất định khiến đám nam nhân đó biết thế nào là hậu họa.

– Thực sự không sao chứ?

Tần Viễn Kỳ thờ dài ảo não. Nữ nhân này, thực sự không ý thức được bản thân rất dụ người sao? Nam nhân đều là lang sói, một đám người có mưu đồ xấu xa muốn cướp nàng đi như vậy, hẳn làm sao yên tâm cho nổi. Hắn lại không thể đem nàng nhốt lại, cũng không thể khiến toàn bộ nam nhân trong thiên hạ biến mất để khỏi phát lo nghĩ, độc nhất mà sở hữu nàng.

– Chẳng sao vậy? – Hắn Băng Băng lo lắng nhìn hắn, gần đây hắn thường xuyên thức đêm xem công văn như vậy, khi nàng ngủ Thiên Phong Cơ vẫn sáng đèn, sẽ không phải là đã đổ bệnh rồi chứ?

– Băng Nhi! Ta đang bệnh. – Hắn đối với nàng thực sự nói.

– Bệnh? – Nàng vội vàng đưa tay sờ lên trán hắn. Kỳ quái, cũng không có nóng – Có cần đi xem đại phu không?

– Ừm... – Hắn lắc đầu, chậm rãi cầm lấy tay nàng đưa lên môi...

Bị ánh mắt si mê của hắn nhìn chằm chằm khiến Hắn Băng Băng có chút ngẩn ra, mắt nhìn ngón tay mình bị hắn di chuyển đến môi, khẽ cắn...

Nàng hốt hoảng rút tay về, hai má nóng bừng như hòa thiêu vội vàng xoay người chạy đi.

– Băng Nhi...

Nàng bỏ mặc hắn ở phía sau. Tên nam nhân háo sắc, trong đầu hẳn rớt cuộc chất chứa những cái gì? Giữa thanh thiên bạch nhật lại đùa giỡn nàng, bao nhiêu người trên đường nhìn thấy họ như vậy, bảo nàng từ nay về sau sao dám lộ diện ra đường chứ?

.

Hắn Băng Băng cúi đầu chạy về phía trước, bỗng nhiên bị một đám người chắn đường ngăn lại. Nhận ra mục đích của kẻ trước mặt, Hắn Băng Băng không khỏi sửng sốt.

– Là người?

– Đương nhiên là ta. – Nam nhân trước mặt bước đến, nét mặt dễ mến không có nửa điểm ý tốt cười đến thập phần xấu xa – Tiểu mèo hoang, hôm qua nàng đối với ta mạnh tay như vậy, để xem hôm nay bản thiếu gia thu phục nàng thế nào.

– Tránh ra, – Hắn Băng Băng hơi lùi lại phía sau tránh né đụng chạm với hắn. Tên nam nhân này hôm qua chắn đường trêu ghẹo nàng, nói muốn rước nàng về nạp làm thiếp. Thời điểm nàng không chịu, hắn cư nhiên trở mặt muốn bắt người.

Nhìn vài trảng trên đầu hắn, ánh mắt nàng càng lạnh hơn. Tượng đất của nàng ném qua đầu hắn liền vỡ vụn, để lại vết thương này. Nam nhân này trông vậy vẫn còn ngửa quen đường cũ mà trêu ghẹo con gái nhà lành. Biết trước như vậy, hôm qua nàng nên ra tay mạnh thêm một chút, tốt nhất là đem đầu hắn đập hỏng, tránh cho việc sau này hắn gây họa dân gian.

Xung quanh đều không có ai, nàng âm thầm kêu khổ. Vừa nãy khi chạy đi nàng cũng quá cẩn trọng, không để ý đường lối cư nhiên chạy vào ngõ nhỏ vắng

về này, khiến cho kẻ gian thừa nước đục thả câu.

Nam nhân tên Đàm Văn cười đến vô sỉ, hần hừ lạnh một tiếng – Mỹ nhân, hôm qua còn có ả tiện tì kia chắn đòn cho nàng, ta muốn xem xem, hôm nay nàng làm thế nào để thoát khỏi.

, 51); font-variant: normal; letter-spacing: normal; line-height: 24px; orphans: auto; text-align: left; text-indent: 0px; text-transform: none; white-space: normal; widows: auto; word-spacing: 0px; -webkit-text-stroke-width: 0px; background-color: rgb(255, 255, 255);">

– Bệnh? – Nàng vội vàng đưa tay sờ lên trán hần. Kỳ quái, cũng không có nóng – Có cần đi xem đại phu không?

– Ừm... – Hần lắc đầu, chậm rãi cầm lấy tay nàng đưa lên môi...

Bị ánh mắt si mê của hần nhìn chằm chằm khiến Hàn Băng Băng có chút ngẩn ra, mắt nhìn ngón tay mình bị hần di chuyển đến môi, khẽ cắn...

Nàng hốt hoảng rút tay về, hai má nóng bừng như hòa thiêu vội vàng xoay người chạy đi.

– Băng Nhi...

Nàng bỏ mặc hần ở phía sau. Tên nam nhân háo sắc, trong đầu hần rốt cuộc chứa những cái gì? Giữa thanh thiên bạch nhật lại đùa giỡn nàng, bao nhiêu người trên đường nhìn thấy họ như vậy, bảo nàng từ nay về sau sao dám lộ diện ra đường chứ?

.

Hàn Băng Băng cúi đầu chạy về phía trước, bỗng nhiên bị một đám người chắn đường ngăn lại. Nhận ra mục đích của kẻ trước mặt, Hàn Băng Băng không khỏi sửng sốt.

– Là người?

– Đương nhiên là ta. – Nam nhân trước mặt bước đến, nét mặt đê tiện không có nửa điểm ý tốt cười đến thập phần xấu xa – Tiểu mèo hoang, hôm qua nàng đối với ta mạnh tay như vậy, để xem hôm nay bản thiếu gia thu phục nàng thế nào.

– Tránh ra, – Hàn Băng Băng hơi lùi lại phía sau tránh né đụng chạm với hần. Tên nam nhân này hôm qua chắn đường trêu ghẹo nàng, nói muốn rước nàng về nạp làm thiếp. Thời điểm nàng không chịu, hần cư nhiên trở mặt muốn bắt người.

Nhìn vãi trắng trên đầu hần, ánh mắt nàng càng lạnh hơn. Tượng đất của nàng ném qua đầu hần liền vỡ vụn, để lại vết thương này. Nam nhân này trông vậy vẫn còn ngửa quen đường cũ mà trêu ghẹo con gái nhà lành. Biết trước như vậy, hôm qua nàng nên ra tay mạnh thêm một chút, tốt nhất là đem đầu hần đập hỏng, tránh cho việc sau này hần gây họa dân gian.

Xung quanh đều không có ai, nàng âm thầm kêu khổ. Vừa nãy khi chạy đi nàng cũng quá quần trí, không để ý đường lối cư nhiên chạy vào ngõ nhỏ vắng vẻ này, khiến cho kẻ gian thừa nước đục thả câu.

Nam nhân tên Đàm Văn cười đến vô sỉ, hần hừ lạnh một tiếng – Mỹ nhân, hôm qua còn có ả tiện tì kia chắn đòn cho nàng, ta muốn xem xem, hôm nay nàng làm thế nào để thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Thấy nàng im lặng không nói, Đàm Văn nghĩ rằng nàng đang run sợ. Hần ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng một cách tham lam, càng nhìn càng thấy si mê, ham muốn cướp đoạt trong lòng lại càng tăng lên nhanh chóng. Tự thấy rằng bản thân vô cùng thương hương tiếc ngọc mà đối với nàng buông lời dụ dỗ.

– Ngoan! Bản thiếu gia cũng không phải là muốn dọa dẫm nàng. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn đi theo ta, ắt sẽ cả đời vinh hoa phú quý, ta cũng sẽ rất yêu chiều nàng. Chuyện ngày hôm qua hết thảy ta sẽ đều bỏ qua.

– Không cần! – Hàn Băng Băng lạnh lùng gạt tay hần ra. Nam nhân này, đến tư cách chạm vào nàng còn không có.

Sự cự tuyệt của nàng khiến Đàm Văn giận tím mặt, hần cúi gắt mắng ra miệng – Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt? Đã như vậy, bản thiếu gia cũng không cần phải dụ dỗ nữa.

Nói rồi hung hăng hất tay ra hiệu với đám gia đình phía sau lưng – Các người còn không mau lên?

Gia nhân đứng phía sau hần nghe lệnh lập tức tiến lên, nét mặt kẻ nào cũng đều tặc tử hung dữ muốn đem nàng bắt lại. Hần Băng Băng mím chặt môi muốn nghĩ cách nào đó thoát thân, chợt thất lưng cảm thấy căng thẳng, thân thể của nàng bị một lực đạo mạnh mẽ kéo về đằng sau, hoàn hảo tránh đi bàn tay thô kệch đang vươn tới. Tầm lưng của nàng bị kéo sát vào một lồng ngực vững trãi, bên tai nghe thấy hơi thở lãnh liệt quen thuộc khiến nàng không khỏi kinh ngạc.

– Viễn Kỳ,

– Hần là ai? – Tần Viễn Kỳ nhìn đám người trước mặt, trong lòng không khỏi dâng lên lửa giận. Hần chỉ mới tách khỏi nàng một lúc, cư nhiên có một đám lang sói chực chờ muốn cướp nữ nhân của hần?

Cảm nhận được lửa giận của hần, Hần Băng Băng rất thức thời níu lấy ngực áo hần nói thật nhỏ – Hần... hôm qua đã chặn đường trên ghẹo em.

– Hôm qua? – Cặp mắt phượng của hần nheo lại nhìn nàng thâm thúy – Giỏi lắm! Đến chuyện này nàng cũng dám giấu ta?

Tiểu nha đầu này, quả nhiên càng ngày càng vô pháp vô thiên, gan góc càng ngày càng lớn. Cư nhiên chuyện này cũng dám giấu hần, hần thực sự là đã chiều chuộng nàng tới sinh hư.

Hần Băng Băng cúi đầu lí nhí, tiếng nói so với tiếng muỗi kêu có khi còn nhỏ hơn – Em chỉ là... không muốn chàng tức giận.

– Vậy sao? – Nụ cười trên môi hần càng thêm mê hoặc lòng người, nhưng ngữ điệu dịu dàng lại khiến cho sống lưng nàng phát run – Nàng nhìn ta bây giờ có điểm nào cao hứng sao?

Đàn Văn tức giận nhìn chuyện tốt tới tay còn bị phá đám. Nam nhân kia không rõ từ đâu xuất hiện mang theo một cỗ anh khí bức người khiến hần vô thức run sợ, nhưng thấy hần ta ngang nhiên cướp mỹ nhân trên tay mình, thậm chí còn không xem hần ra gì mà ở trước mặt Đàn Văn hần tình chàng ý thiếp. Lúc này cũng không thêm chú ý đến khí phách lãnh liệt trên người nam nhân kia mà lớn tiếng quát.

– To gan! Ngươi lại dám xen vào chuyện tốt của bọn thiếu gia, chán sống rồi sao?

Tần Viễn Kỳ lúc này mới cau mày liếc mắt sang Đàn Văn một cái. Trong lòng nghĩ muốn đem hần áp đến nha môn tra tấn một lần. Thái độ vô lễ như vậy, quả thực là ngại mình sống quá đủ dài.

– Nha đầu! Để ta đem kẻ này xử xong, xem ta như thế nào chinh nàng.

Bị ánh mắt sắc lém của Tần Viễn Kỳ chiếu qua một lần, Đàn Văn cố gắng khống chế hai chân không lập tức bỏ chạy. Hần run sợ nuốt nước miếng, lớn tiếng quát lên uy hiếp. – Ngươi có biết ta là ai không? Ta là đại thiếu chủ của Đàn gia, cha ta là thương nhân lớn nhất Bắc Thành này, thúc phụ ta là tri huyện ở nơi này. Ngươi thông minh thì tránh xa bản thiếu gia một chút, đừng cản trở việc bản thiếu gia nạp thiếp.

Nạp thiếp?

Ngon lửa trong đáy mắt Tần Viễn Kỳ vì một câu nói của Đàn Văn mà bùng cháy dữ dội. Hần trải qua bao thời gian mới có thể khiến thiếu nữ này ở lại bên cạnh hần. Kẻ này dựa vào cái gì mà dám ép nàng trở thành thiếp?

Đàn gia? Đàn Văn?

Đồng tử của Tần Viễn Kỳ càng thêm rét lạnh, thâm trầm nhả ra một câu – Nếu ta không tránh thì thế nào?

– To gan. – Đàn Văn bị thái độ ngông cuồng của hần chọc giận, lập tức ra lệnh cho đám gia nhân – Đánh hần cho bản thiếu gia. Hôm nay ta phải cho ngươi biết thế nào là cái giá khi chọc vào bản thiếu gia đây.

– Được lắm! – Tần Viễn Kỳ nhếch môi cười lạnh, cánh tay vòng quanh thất lưng Hần Băng Băng chợt tăng thêm lực đạo, đem thân mình của nàng nhấc bổng lên. Bạc môi hần ghé sát bên cạnh nàng thấp giọng.

– Ôm chặt lấy ta, đừng có nhìn.

Hần Băng Băng nghe được thanh âm của hần, nghe theo ôm chặt lấy hần. Trong lòng mơ hồ dâng lên lo lắng. Hần là đang định làm gì? Đánh người sao? Nhưng nếu ôm nàng như vậy liệu có ổn không? Đối thủ lại đông như vậy.

Ý nghĩ này của nàng rất nhanh được bình ổn. Tần Viễn Kỳ ôm theo nàng giao đầu không hề mang theo một chút trở ngại nào, đối với những kẻ vô danh tiểu tốt như vậy, cho dù chỉ dùng một tay đi nữa hần cũng có thể dễ dàng xử lý gọn gẽ. Tiếng kêu đau đớn của đám người hung hãn dưới đế giày của hần khiến chân tóc của Hần Băng Băng không khỏi run lên, vui mặt vào ngực hần. Hiện trường không bao lâu thì đã trở nên áp đảo, Đàn Văn bị hần đánh ngã xuống đất, cơ thể bị kiềm chặt dưới đế giày đau đớn khiến hần sợ hãi kêu lên.

– Ngươi... ngươi mau thả ta ra.

– Thả ngươi?

Tiếng hừ lạnh ở trên đầu vang lên khiến da đầu của Đàn Văn trở nên rét lạnh, lực đạo trên người đột nhiên cũng trở nên mạnh hơn khiến hần kêu thét một tiếng.

– Không có chuyện dễ như vậy.

– Ngươi... ngươi có bản lĩnh liền thả ta ra. Ta nhất định sẽ khiến ngươi không thể sống yên ổn.

– Rất tốt! – Tần Viễn Kỳ cười lạnh, ánh mắt pha thêm vài phần sắc lạnh – Ta chính là muốn xem ngươi dựa vào cái gì để khiến ta không được yên ổn. Đản Văn.

Dòng họ hủ bại này cùng gã tri huyện kia hẳn đã sớm nghĩ muốn dọn dẹp. Nay tên thiếu chủ này cứ nhiên lại tự dâng mình đến cửa.

Rất tốt! Đờ cho hắn rất nhiều thời gian.

Dù đau đớn nhưng Đản Văn vẫn không dám kêu to, thân thể của hắn run rẩy khiến giọng nói cũng trở nên không rõ ràng, sự uy hiếp cố gắng tìm kiếm dù thế nào cũng không thể thoát ra khỏi miệng.

– Ngươi... ta... ta chính là chất tử của quan sai triều đình. Ngươi... ngươi lại dám... Ta liền nói với thúc phụ... AAAAAAAA

Để giày lại mang một lực đạo kinh người đem hắn nghiền xuống dưới đất.

– Được! Bỏ vương xem ngươi có bản lĩnh gì.

– Sao? – Đản Văn kinh hoàng, tôn xưng của người vừa nói ra khiến huyết sắc trên mặt hắn phút chốc trắng bệch như tờ giấy.

Bỏ vương?

Cả Thiên Diệp Quốc người có thể xưng là “vương” không có mấy người, nhưng không phải là không có.

Ở Bắc Thành này lại tồn tại một người như vậy.

Thử hỏi toàn Bắc Thành này, người duy nhất có được phong thái quý tộc cao quý cùng khí tức bá đạo bức người ấy liệu còn có ai?

– Vương gia! Xảy ra chuyện gì vậy? – Minh Vũ mang theo Liễu Nhi mau chóng chạy đến, đối với hiện trường trước mặt không khỏi kinh ngạc. Đây là chuyện gì xảy ra? Không lẽ có kẻ muốn ám toán vương gia?

– Chỉ là một lũ râu ria không đáng để ý. – Tần Viễn Kỳ hừ nhẹ đem kẻ dưới chân đá về phía Minh Vũ – Ngươi đem kẻ này giải đến nha môn của Đản tri huyện. Chất tử của hắn trêu ghẹo nữ nhân của bốn vương, bảo hắn tự xem xét mà xử lý cho tốt.

Liễu Nhi bây giờ mới nhận ra người bị vương gia đánh cho sưng phù mặt mày nằm run rẩy dưới đất, không khỏi ngạc nhiên – A! Ngươi không phải là người hôm qua chặn đường tiểu thư nhà ta sao?

Hắn bị vương gia đánh thành cái dạng này, thật đáng đời.

– Xin Vương gia tha mạng! Tiểu nhân là có mắt như mù nên vô tình mạo phạm đến nữ nhân của người. Mong vương gia rộng lượng tha cho một lần.

– Đây là ngươi tự tìm.

Tần Viễn Kỳ ôm lấy thân hình mềm mại hương thơm trong ngực, động tác của hắn thập phần dịu dàng cẩn thận, nhưng lời nói ra lại rét lạnh như băng hàn ngàn năm.

– Trở về nói với thúc phụ của ngươi, nếu án này hắn xử lý không khiến cho bốn vương hài lòng. Đến lúc đó đừng trách bốn vương tàn nhẫn.

– Vâng... Vâng... – Đản Văn quỳ dưới đất lấp bắp đáp. Sự nghiệp của Đản gia cả trăm năm, e rằng sẽ suy sụp chỉ trong một ngày.

– Đem hắn đưa đi. – Tần Viễn Kỳ chán ghét xoay người, ôm theo nữ nhân trong ngực rời khỏi hiện trường, không muốn nhìn đến Đản Văn thêm một lần.

Ngày hôm sau, Bắc Thành xảy ra một chuyện chấn động toàn thành. Sự nghiệp của Đản gia cả trăm năm bị niêm phong, toàn bộ người trong Đản gia tất thấy đều không còn lưu lại trong thành, vị Đản tri huyện cũng trong một đêm bãi chức cáo lão hồi hương.

Tất cả chuyện luân chuyển chỉ trong một đêm ngắn ngủi.

Nhưng đó cũng là việc của ngày hôm sau.

Lúc này, Hàn Băng Băng cứ như vậy bị Tần Viễn Kỳ ôm trong ngực, sắc mặt không tốt của hắn khiến nàng không dám mở miệng hỏi, chỉ im lặng dựa vào vai hắn tùy ý hắn không để ý vào ánh mắt của người đi đường đưa nàng đến một đầm sen thanh tịnh.

Tần Viễn Kỳ thả nàng xuống chiếc cầu, xung quanh thân liễu đong đưa, khung cảnh hữu tình mơ mộng. Hắn hít sâu một hơi, đem khí tức hỗn loạn trong ngực bình ổn trở lại.

– Viễn Kỳ...

Hắn nhìn nàng, trong lòng chất đầy phiền muộn. Nơi thanh tịnh này khiến tâm trí hắn bình tĩnh lại không ít. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, hắn không khỏi thở dài. Hắn trách nàng cái gì? Tất cả mọi chuyện cũng đâu phải là lỗi của nàng.

Ngón tay nàng vuốt theo đường chân mày của hắn, Tần Viễn Kỳ nắm lấy tay nàng áp vào mặt mình, khẽ cọ.

– Chàng còn tức giận sao?

– Không. – Hắn khẽ lắc đầu, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng.

Hắn sẽ không buông tay, nhất định không buông nàng ra.

Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì đi nữa.

.

.

Trên chiếc cầu bắc qua đầm sen, một đôi nam thanh nữ tú ghé sát bên nhau. Hắn dịu dàng ôm nàng vào lòng, hôn lên cánh môi mềm mại của nàng. Thiếu nữ nhu thuận dựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng đáp lại. Tình cảm cứ như vậy dâng lên, trong cảnh sắc mơ mộng khiến lòng người mơ màng muốn chìm đắm, tưởng chừng như vĩnh viễn như vậy thì chính là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Sự Căm Dối Trong Đêm.

Đêm xuống, Huyền Lâm Viện chỉ còn lưu lại ánh nến dịu dàng, xung quanh âm thầm được bao bọc một lớp bảo hộ chặt chẽ tựa như thế lực của đêm đen, lặng lẽ đề cao cảnh giác. Trong bóng đêm, ẩn hiện từ xa bước lại một bóng người đơn độc, Huyền Ảnh rất nhanh chóng nhận ra thân phận của người đang tới, lập tức ra hiệu cho những người khác đồng loạt quỳ xuống.

– Vương gia...

Người đó gạt nhẹ tay ngăn lại – Không cần! Đừng làm ồn đến nàng.

Ánh mắt hắn nhìn về ánh nến nhẹ nhàng phía trong phòng như đang tỏa ra nhiệt độ ấm áp, hắn thấp giọng hỏi – Nàng đã ngủ rồi?

Huyền Ảnh, ám vệ thân tín của hắn cúi đầu bẩm báo nhanh chóng – Vâng! Tiểu thư có vẻ khá mệt mỏi nên đã nghỉ từ sớm.

– Bỏn vương đã biết! Các người cứ tiếp tục làm việc của mình đi.

Hàng ám vệ nghe lệnh lập tức cúi đầu, bóng đen chớp nhoáng rất nhanh chóng chìm vào bóng đêm không còn lưu lại. Tần Viễn Kỳ đi đến cửa phòng không tiếng động mở ra, mắt nhìn về chiếc giường lớn phủ một lớp màn sa mỏng như cánh ve màu tím nhạt ẩn hiện không rõ một bóng người đang say ngủ, ánh mắt của hắn cũng từ từ mềm đi.

Cũng đã muộn nhưng hắn không tài nào ngủ được, trong lòng nghĩ muốn đi dạo một lát cho khuây khỏa. Nhưng đến khi bản thân ý thức được, bước chân đã vô thức đi đến chỗ ở của nàng từ khi nào.

.

Khi cảm nhận được không gian có nàng, sự bồn chồn này của hắn cư nhiên không dấu hiệu dần lắng xuống.

Bước chân trên thảm lông thú mềm mại không hề mang lại một tiếng động nhỏ nào, bàn tay hắn nhẹ nhàng đem màn sa giường của nàng vén lên, dáng người dịu dàng mà hắn thương nhớ dần dần hiện rõ. Tần Viễn Kỳ phút chốc cảm nhận được một sự thỏa mãn không rõ từ đâu dần dần căng tràn trong ngực, càng lúc càng nóng lên.

Hắn tham lam nhìn lướt theo thân hình của nàng. Gần như ngay lập tức sững sờ hấp thu một ngụm khí lạnh.

.

Nàng nằm trong ổ chăn ôm lấy một vật thật lớn hình thù ngộ nghĩnh bằng vải lụa, khuôn mặt xinh đẹp vùi vào thân mình nó khẽ dụi lên lớp vải trơn mịn.

Dường như cảm thấy rất thoải mái mà ưm nhẹ một iếng.

Nhưng vấn đề không phải là cái này.

Vấn đề chính là y phục trên người nàng.

Suối tóc mềm mại của nàng xõa tung trên giường, vương lên làn da trắng ngọc cùng lớp vải áo trắng như tuyết tạo nên sự đối lập rõ rệt và kính thích. Chất liệu vải lụa thật mỏng ở trên người nàng không thể che hết những đường nét mê người, vô tình khiến nó trở nên càng lung linh mờ ảo, Vạt áo lỏng lẻo chảy xuống lộ ra bờ vai trắng ngần, lấp ló chiếc yếm trắng. Thân áo buộc lỏng theo đường cong trên eo nàng, xuôi xuống phần chân áo chỉ ngắn đến nửa đùi có hơi chút vén lên. Hoàn hảo khiến đôi chân trắng ngần của nàng không chút tí vết lộ ra trước mắt hấn không hề che giấu.

Tần Viễn Kỳ cảm giác nhịp tim của mình mau chóng tăng lên, lồng ngực cũng nóng lên một cách vô cùng khả nghi.

Cái này cũng không thể hoàn toàn trách Hàn Băng Băng. Nàng dù sao cũng lớn lên ở một thế giới tư tưởng phóng khoáng, việc mặc áo ngủ mỏng manh càng khiến giấc ngủ trở nên thoải mái cũng đã trở thành một thói quen vô hình.

Nhưng sự vô ý ấy hiện giờ lại trở thành một vấn đề lớn đối với nam nhân ở đầu giường kia.

Tần Viễn Kỳ không thể rời mắt khỏi nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy lo lắng. Tiểu nữ nhân này không ý thức như vậy, nàng thực sự tin tưởng hấn như vậy? Thật sự là không sợ hấn nửa đêm xông vào phòng nàng giờ trò xằng bậy sao? Mặc thứ y phục mỏng manh như vậy, rốt cuộc là có biết thế nào là nguy hiểm không?

Chết tiệt! Hấn nhất định phải đem nàng dạy dỗ lại.

Cho dù hấn thực sự đã hứa. Nhưng hấn cũng là nam nhân, mắt nhìn thấy nữ nhân trong lòng bày ra bộ dạng mê hoặc lòng người thế này, cho dù có quyết tâm không động đến nàng thì cũng không thể nào khống chế được việc thân thể hấn này sinh phản ứng của dục vọng.

Lại nghĩ, Tần Viễn Kỳ vô tình nhớ đến một chuyện vô cùng hệ trọng. Ngày mai, hấn nhất định phải ra lệnh cho Minh Vũ phân phó Huyền Ảnh thay đổi toàn bộ hộ vệ ở Huyền Lâm Viện thành nữ tử. Dáng vẻ này của nàng, tuyệt đối không được cho bất cứ nam nhân nào nhìn thấy.

Mắt nhìn nàng ôm cái thứ kỳ quái ngủ vô lo vô nghĩ như vậy, nghĩ đến bản thân mình vì nàng mà lo lắng không yên. Hấn bỗng dưng cảm thấy tâm tình của mình vô cùng không tốt.

Vì thế nhẹ nhàng thoát ra ngoại bào trên người xuống trèo lên giường, cẩn trọng đỡ lấy thân mình kiều nhuỷ của nàng, dứt khoát đem vật to lớn mềm mềm nàng đang ôm trong tay ném xuống giường. Bản thân cẩn thận ôm thân thể của nàng vào ngực nằm xuống chiếc giường mềm mại.

Dường như ở góc độ mới khiến Hàn Băng Băng có chút không quen, nàng vô thức ghé sát thân mình của hấn khề cọ, đôi chân ngọc ngà hơi ép lại gác lên chân hấn, bàn tay nhỏ nhắn cũng không yên phận hơi níu lấy ngực áo hấn, yên bình thờ ơ.

Một loạt động tác của nàng khiến thân thể của Tần Viễn Kỳ cứng đờ, đến thở mạnh cũng không dám. Không khí xung quanh đều lan tỏa mùi hương thơm nhẹ nhàng của nàng, dáng người của nàng dán sát lên người hấn, nhiệt độ cùng sự mềm mại dễ dàng cảm nhận được qua lớp y phục mỏng manh. Tất thấy khiến dòng máu chảy trong cơ thể hấn nhanh chóng sục sôi.

— Tiểu yêu tinh. — Hấn than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ cười khổ — Ý thức một chút đi.

Thật không hiểu thế nào là nguy hiểm sao?

Hấn cũng chưa bao giờ nhận mình là quân tử. Hơn nữa đối với nàng sớm đã nảy sinh ham muốn chiếm đoạt. Nếu nàng cứ tiếp tục ở trên người hấn làm loạn như vậy, chính hấn cũng không dám khẳng định bản thân mình có thể gây ra chuyện gì ngoài kiểm soát hay không.

Nhưng hấn cũng đã hứa với nàng...

Tần Viễn Kỳ ảo não thở dài.

.

.

Cúi đầu nhìn nét mặt yên ổn không chút phòng bị của nàng, trong lòng hấn dâng lên yêu thương vô hạn. Nhẹ nhàng cúi đầu hướng cánh môi mềm mại của nàng khề hôn lên.

— Bảo bối! Nàng tốt nhất là nhanh một chút gả cho ta đi.

.

Hấn chỉ sợ bản thân mình chờ không được mà nóng vội đem nàng ăn sạch vào bụng mất.

.

Nhưng không thể không nói, cảm giác khi ngủ cũng có thể ôm nàng trong ngực thực sự quá tốt đẹp. Tàn Viễn Kỳ thỏa mãn hấp thu lấy thứ hương thơm mà hắn mê say không thôi, chậm rãi nhắm mắt lại. Con buồn ngủ nhanh chóng kéo đến, rất mau dẫn dắt hắn chìm vào giấc ngủ.

.

.

.

Ánh bình minh dần chiếu sáng, nam nhân trên giường vẫn theo thói quen tỉnh dậy. Chân mày của hắn hơi nhíu lại, lười biếng hé mở cặp mắt phượng. Hiện vào trước mắt là màn giường màu tím nhạt, trong ngực còn có một nguồn nhiệt độ cùng sự mềm mại khiến khóe môi của hắn không khỏi cong lên.

Nếu như sáng nào cũng được như vậy thì thật tốt.

Mỹ nhân trong ngực hắn dường như cũng muốn tỉnh lại, bàn tay nàng trên ngực hắn hơi co lại một chút, mơ màng lẩm bẩm một tiếng.

– Tiểu Lạc Lạc.

Tiểu Lạc Lạc?

Tàn Viễn Kỳ lập tức cau mày. Nàng gọi Tiểu Lạc Lạc? Ai là Tiểu Lạc Lạc?

Chợt trong đầu hắn ánh lên một tia sáng, đáy mắt quét qua một vật mềm mềm ngộ nghĩnh trên tấm thảm lông thú dưới sàn nhà mà đêm qua hắn đã nhấc tâm hất hủi.

Nó là Tiểu Lạc Lạc?

– Tiểu Lạc Lạc! Bây giờ là lúc nào rồi? – Còn mèo nhỏ trong ngực hắn tiếp tục mơ mơ hồ hồ hỏi.

Oa! Tiểu Lạc Lạc của nàng hôm nay thật là ấm, ôm thực thích.

Cánh tay của nàng yêu thích vòng qua người “Tiểu Lạc Lạc” siết một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi nhẹ lên lớp vải mềm mại.

Tàn Viễn Kỳ hứng thú thưởng thức bộ dạng tỉnh dậy của nàng, dường như là thói quen mỗi sáng.

Thực là đáng yêu!!!!

Đang nghĩ cất tiếng nói gì đó thì chợt môi hắn cảm nhận được một độ ấm mê hoặc quen thuộc, Tàn Viễn Kỳ trừng mắt ngạc nhiên nhìn nữ nhân trước mặt nửa mê nửa tỉnh, hai mắt vẫn nhắm nghiền áp môi lên môi hắn nói nhỏ một câu.

– Dậy thôi.

Hắn có phần ngây ngốc. Tiểu nữ nhân này... sáng nào cũng như vậy sao?

Hàn Băng Băng chống tay lên ngực hắn nhô dậy, vô ý không nhận thức được cổ áo lỏng lẻo sớm đã mở bung chảy xuống bờ vai đến cánh tay nàng. Nàng đưa tay lên dụi nhẹ mắt, trong cơn mơ hồ dường như cảm nhận được cái gì đó không đúng.

Vồ lý! Tiểu Lạc Lạc của nàng hôm nay sao lại ấm như vậy? Độ đàn hồi cũng không giống.

Từ từ mở mắt ra, gương mặt tuấn tú trước mặt lập tức dọa nàng choáng váng.

– Chẳng... – Hàn Băng Băng hoảng hốt lùi người lại – Sao chàng lại ở đây?

Chợt nghĩ đến một việc kinh người hơn, nàng không khỏi trở nên túng quẫn – Sao chàng lại ngủ trên giường em?

Tàn Viễn Kỳ cười nhẹ, đối với dáng người của nàng vô cùng yêu thích mà nhìn ngắm – Nàng muốn ta trả lời cái gì trước?

– Chẳng... – Nàng cắn môi, vừa giận vừa ngượng khiến làn da mau chóng trở nên đỏ hồng. Sao sáng sớm ngủ dậy lại là ngủ bên cạnh hắn? Tối qua rõ ràng là nàng ngủ cùng Tiểu Lạc Lạc.

Đúng rồi! tiểu Lạc Lạc,

– Tiểu Lạc Lạc của em đâu?

– Ở kia! – Hắn rất có lòng tốt chỉ chỗ cho nàng,

Tiểu Lạc Lạc của nàng nằm đáng thương dưới sàn nhà, khuôn mặt ngộ nghĩnh lúc này dường như rất đáng thương, trách móc ai đó nhẫn tâm ném nó

xuống sàn nhà cả đêm không thèm nhòm ngó tới. Hàn Băng Băng trong lòng hơi cảm thấy an tâm, tối qua nàng quả thực là ngủ ở trong phòng mình. Nhưng nam nhân này...

– Sao chàng lại ở trên giường em?

– Có gì không được?

– Chàng... đáng ghét – Nàng quàng tay nắm lấy cái gối ném về phía hắn. Nam nhân này nửa đêm nhân lúc nàng đang ngủ liền trèo lên giường nàng. Còn ôm lấy nàng cả đêm như vậy...

Nói vậy đêm qua bộ dạng lúc ngủ của bản thân cư nhiên bị hắn nhìn thấy hết.

Hàn Băng Băng thực muốn tìm một cái lỗ nào để chui xuống dưới đất cho rồi.

Tần Viễn Kỳ chỉ cười nhẹ tránh đi công kích yếu ớt của nàng. Ánh mắt hắn tham luyến đem dáng vẻ mê người của nàng thu vào trong mắt, bạc môi không khỏi bật ra tiếng than nhẹ.

– Băng Nhi! Nàng hiện tại là đang hấp dẫn ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lâm Vào Trầm Mê

Y phục mỏng manh như màn sa dường như đem dáng người của nàng dưới ánh sáng càng thêm lung linh huyền hoặc. Mái tóc đen óng xõa tung rủ trước ngực nàng, cổ áo chảy xuống đến bờ vai tròn trịa cùng chiếc yếm trắng kia, dưới sự che chắn mập mờ của mái tóc đen huyền mang lại sự đối lập màu sắc khiến lòng người mê mẩn cỡ nào.

Hàn Băng Băng hốt hoảng nắm lấy chăn bông kéo lên che lấy cơ thể, gương mặt từ gò má đến vành tai của nàng đều nhuốm một màu đỏ hồng.

– Không được nhìn.

– Băng Nhi.

– Chàng không được lại đây.

Đem chăn bông gói mình lại thật kỹ, nàng vô thức lui về phía sau, cách xa hắn một chút tìm kiếm sự an toàn. Nhưng lại lùi quá xa...

– Á...

Một mùi hương mang đậm khí chất vương giả ập vào giác quan của nàng, thân thể mau chóng được kéo về đằng trước, thanh âm trầm nhẹ mang theo gió lốc của sự tức giận vang lên trên đầu nàng.

– Băng Nhi! Nàng không thể ngoan ngoãn một chút hay sao?

Hàn Băng Băng hoảng hồn túm lấy áo hắn, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Suýt nữa thì đã ngã xuống rồi, tuy bên dưới sàn nhà toàn bộ đều được lót bằng thảm lông thú, có ngã cũng sẽ không để lại vết thương, nhưng không có nghĩa là sẽ không đau.

Chợt ý thức được bản thân mình y phục không chỉnh tề bị ôm trong ngực hắn, Hàn Băng Băng lại bắt đầu lộn xộn.

– Chàng... chàng mau buông em ra.

Tần Viễn Kỳ cau chặt mày.

Giời lắm! Cô gái này, đây là cách nàng đối xử với ân nhân cứu mạng sao? Vừa nãy hắn nhanh tay cứu được nàng không một phen rớt xuống làm bầm da đau đớn, nàng đã không cảm ơn hắn thì thôi, lại còn đuổi hắn như đuổi quỷ?

– Được! – Hắn vô cùng khó chịu, thật sự như ý nàng buông tay.

– A... – Trọng lực bị hút xuống nhanh chóng, Hàn Băng Băng lập tức hoảng sợ theo quán tính ôm chặt lấy cổ hắn.

– Tần Viễn Kỳ! Chàng là cố ý.

– Ta có ý? Ta chính là có ý thì thế nào? Nàng không phải bảo ta buông tay sao?

Cái này....

Hàn Băng Băng không phản bác được. Đúng là nàng có nói câu này, nhưng hấn sao lại quá hợp tác đem nàng thả xuống ở nơi nguy hiểm như vậy chứ.

– Sao rồi? Mới sáng sớm đã không nở rời xa ta thế sao? – Hấn cất tiếng trêu chọc.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng nóng bừng như lửa, bản thân bây giờ giống như con koala bám dính trên người hấn, thả ra cũng không được mà giữ nguyên cũng không xong. Hơi thở nóng ấm của hấn phả xuống khiến vành tai khiến nàng cảm thấy nhộn nhạo, lời nói cũng trở nên mềm yếu.

– Viễn Kỳ...

Tần Viễn Kỳ không trả lời, chỉ hừ một tiếng xem như có nghe thấy.

– Chẳng có thể....

– Hửm? – Hấn nhướn mày nhìn xuống.

Hàn Băng Băng bị hấn nhìn đến mức chỉ biết cúi gầm mặt xuống, cất giọng lí nhí. – Chẳng có thể... kéo em trở về không?

– Không thể! – Hấn trả lời thẳng thừng, cánh tay vòng quanh eo nàng ôm sát lại khiến cả hai càng thêm dán vào nhau – Ta thấy chúng ta hiện tại không có gì là không tốt.

Tốt mới là lạ.

Tư thế của hai người hiện tại, thực sự là vô cùng không tốt. Nhiệt độ từ hai làn da áp lên nhau qua lớp trung y mỏng manh xộc xệch khiến toàn thân nàng không còn sức lực. Sự áp đảo mạnh mẽ trời sinh của nam nhân khiến bản năng nữ nhi của nàng nhanh chóng được cảnh báo.

Trước đây nàng đã từng được nghe nói, nam nhân vào buổi sáng tỉnh dậy tỉnh lực sẽ vô cùng sung mãn. Vào thời điểm này... trăm ngàn lần không nên kích thích hấn.

Thời điểm này... nam nhân rất dễ kích động mà trở thành cảm thú.

Mặc dù Tần Viễn Kỳ nàng chưa từng trải nghiệm qua, nhưng với tính cách tà ác của hấn... chắc chắn sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Vì vậy nên, nữ chính của chúng ta rất biết điều mà dụi dằm nhỏ nhẹ.

– Cầu chàng.

– Ồ!!! – Tần Viễn Kỳ hứng thú nhìn nàng, bạc môi ghé sát bên vành tai đỏ ửng của nàng, tiếng nói mang theo ý cười mê hoặc. – Bảo bối! Biết sai rồi?

Hàn Băng Băng cắn chặt cánh môi đỏ mọng, không còn cách nào khác ngoài gật đầu.

– Ngoan! – Hấn cười nhẹ hôn lên gò má nàng, thân thể to lớn hơi vui vẻ sau để nàng dựa sát trên ngực mình. Khóe môi mê hoặc hôn theo gò má nàng xuống đến cằm, từng chút từng chút khiến tâm trí nàng phút chốc trở nên bối rối. – Băng Nhi! Nàng muốn báo đáp ta thế nào?

– Báo đáp? – Nàng mơ hồ hỏi, khuôn mặt gần sát trước mặt khiến nàng khó mà suy nghĩ mình mất được, vừa ngượng ngùng vừa lúng túng – Cảm ơn chàng.

– Như vậy quá ít rồi. – Bàn tay hấn cầm lấy tay nàng trên cổ mình áp vào má, bạc môi của hấn hé mở đặt vào lòng bàn tay nhẵn mịn của nàng một nụ hôn.

Hàn Băng Băng trong phút chốc rung động.

Bình thường không phải nam nhân đều hôn lên mu bàn tay của nữ nhân sao? Nàng không rõ vì sao Tần Viễn Kỳ mỗi lần cầm tay nàng đều là hôn vào lòng bàn tay. Mà vào lúc ấy, ánh mắt của hấn nhìn nàng luôn rất nóng bỏng, rất trực tiếp khiến lồng ngực của nàng như bị thiếu đốt mà nóng lên. Nàng luôn có cảm giác vào lúc như vậy, động tác của hấn mang đậm tính ý, mang đậm trân trọng cùng hứa hẹn, so với một câu ”ta yêu nàng” hay bất cứ ngôn từ nào đều có sức thuyết phục lòng người hơn.

Đầu ngón tay cảm thấy ẩm ướt, Hàn Băng Băng lúc này mới nhận ra. Tần Viễn Kỳ hôm nay không đơn giản chỉ là hôn. Bờ môi hấn mon man lần da trên tay nàng, đến ngón tay mút nhẹ rồi khẽ liếm, thậm chí còn đưa ngón tay nàng vào miệng cắn.

Toàn thân nàng nóng ran, trái tim theo hành vi gợi tình của hấn mà nhảy loạn trong lồng ngực, tiếng nói cũng trở nên run run.

– Viễn... Viễn Kỳ...

– Ừm – Đáp nhẹ một tiếng, bờ môi mỏng ghé sát bên môi nàng mê đắm hôn lên.

Hắn hôn thực sâu, dây dưa tình ý khiến toàn thân nàng mềm nhũn, căn bản cũng quên đi bản thân mình muốn nói cái gì, chỉ biết ngây ngô theo nụ hôn nồng nhiệt của hắn mà e lệ đáp lại. Vòng eo bị cánh tay mạnh mẽ siết thật chặt, ngón tay âm áp của hắn vuốt nhẹ bờ vai thon nhỏ, ôm theo nàng xoay mình lại nằm xuống giường.

Hàng mi của Tần Viễn Kỳ gợi mở, ngắm nhìn nét mặt mê man chìm đắm của nàng, ngọn lửa chìm sâu nơi đồng tử trong phút chốc bùng cháy.

Nụ hôn của hắn càng thêm mãnh liệt, hoàn toàn đánh cắp ý thức của nàng. Tần Viễn Kỳ vùi nàng trong ngực, hơi dướn người lên đem thân thể mềm mại của nàng dán sát vào người hắn. Y phục vốn đã không chỉnh tề của nàng dần trôi xuống nửa người khiến dáng người nõn nà cách một lớp vải yếm trở nên trần trụi cảm động. Hắn dễ dàng tháo ra đai lưng lỏng lẻo trên người nàng, ngón tay gạt mở vạt áo chạm đến làn da trơn láng từ từ ve vuốt.

Bầu không khí loãng nhạt chèn ép khiến Hàn Băng Băng khó khăn hít thở, hơi thở của hắn xâm chiếm toàn bộ không gian đem đến cho nàng áp lực nặng nề, đôi tay nhỏ bé đỡ lấy cằm hắn, không còn cách nào khác phải ngửa đầu lên tìm cách hít thở, vô thức khiến nụ hôn của Tần Viễn Kỳ trượt xuống cằm nàng, xuống cổ... để lại trên cổ trắng nõn biết bao dấu hôn đỏ hồng.

Cặp mắt nàng tràn ngập sương mù, khung cảnh nhìn thấy cũng chỉ là một màu tím mơ hồ huyền hoặc khiến nàng không thể suy nghĩ rõ ràng. Chỉ cảm thấy toàn thân từng nơi từng chỗ đều nóng cháy như lửa thiêu, còn có cảm giác chìm đắm không rõ ràng giống như mất đi không chế khiến nàng dâng lên bất an không rõ...

— Không...

Nàng mơ hồ bật lên thành tiếng, thanh âm yếu ớt lại mang tác dụng ngược lại.

Tần Viễn Kỳ hôn từ cằm nàng lên trên, chiếm lên cánh môi đỏ mọng của nàng. Đồng tử đậm đặc dục vọng như muốn đem nàng toàn bộ nuốt chửng. Trong lúc răng môi dây dưa, lưỡi hắn dễ dàng tách qua hàm răng trắng nõn tìm đến chiếc lưỡi mềm ướt át của nàng câu cuốn triền miên, say đắm cướp đoạt sự ngọt ngào mà hắn khao khát muốn được chiếm.

Tháo mở trung y, thân thể tinh trắng của hắn áp xuống từng tấc trên người nàng, bàn tay ấm áp tôn thờ vẽ lên dáng người uyển chuyển của nàng, cảm nhận sự trơn mượt như tơ lụa cảm vân khiến lòng người mê loạn.

— Băng Nhi... — Hắn cất giọng trầm khàn, thanh âm chứa đựng bao nhiêu khát vọng cùng sự kìm nén. Bờ môi hôn lên vành tai non mịn khẽ cắn, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thiếu nữ tựa như nụ tường vi khẽ run rẩy trong ngực mình. Đáy lòng hắn tràn ngập đắm đuối cùng si mê.

Thanh âm của hắn lời lý trí tưởng chừng như trôi đi của nàng dần tìm trở lại. Trong vòng tay cùng sự âu yếm của hắn khiến toàn thân nàng nóng ran như lửa, Hàn Băng Băng sợ hãi đan ngón tay vào mái tóc hắn, khó khăn tìm lại thanh âm của mình.

— Dừng...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

— Dừng...

Vải yếm của nàng bị một bàn tay vén lên, da thịt nõn nà đầy đặn lập tức cảm nhận được sự ẩm ướt cùng cảm giác tê dại tới tận từng dây thần kinh. Hàn Băng Băng toàn thân nơi nào cũng cảm thấy mất đi không chế. Tầm thân trinh trắng vì hắn mà run run, bộc lộ ra thứ cảm xúc thanh khiết chân thực nhất khiến Tần Viễn Kỳ mê muội.

— Không được... Viễn Kỳ.

— Tại sao? - Thanh âm khàn đặc của hắn vang lên trên hõm cổ nàng. Động tác trên tay không chút dừng lại, thậm chí còn mạnh bạo kéo roi chiếc yếm mỏng manh, khiến thân thể của nàng hiện ra trước mắt hắn càng thêm trọn vẹn. Dòng máu chảy trong huyết quản của hắn sôi sục từng hồi, không nhịn được mà không chế lấy sự giãy dụa của đôi tay nàng, cúi đầu xuống hôn lên tấm thân non mịn đầy cảm động.

Tại sao lại không thể? Hắn yêu nàng đến thế, khát vọng nàng từng ngày từng giờ, ham muốn được ôm lấy nàng khóa chặt trong lồng ngực tùy ý yêu thương. Hắn đã nhẫn nhịn lâu như vậy, tại sao lại không thể được?

Hơn nữa hắn cảm nhận được rõ ràng, nàng đối với hắn cũng có khao khát muốn được hắn triền miên âu yếm.

Vậy tại sao lại không thể?

Hàn Băng Băng cố gắng vùng vẫy trong đầm lầy của dục vọng. Nàng chưa bao giờ biết được trong cuộc đời mình có thể xuất hiện một nam nhân bá đạo

có khả năng làm rối loạn ý nghĩ của mình một cách mạnh mẽ đến nhường này. Mỗi thanh âm một hơi thở đều làm trái tim nàng tăng tốc, trí óc cùng sự bình tĩnh tắt thây đều muốn hòa tan trong vòng tay của hắn.

Nàng không thể thế này, cái thứ cảm giác mất đi khống chế này khiến nàng sợ hãi. Cho dù nàng thật sự rất yêu hắn, nhưng loại sự tình vượt quá tầm kiểm soát khiến đầu óc hỗn loạn này nàng vẫn chưa chuẩn bị đủ tâm lý.

– Em... em sợ...

Giọng nói của nàng run rẩy, yếu đuối tựa như tiếng nấc. Nàng không rõ bản thân mình sợ cái gì, nàng yêu hắn như vậy, đối với việc hắn ôm nàng hôn nàng đều có thể cảm thấy từng tác da thịt đều giống như bị thiêu đốt. Nhưng loại chuyện này... một thiếu nữ chưa từng trải qua chuyện yêu đương như nàng lại cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa bất an.

Nàng muốn trao bản thân mình hết thảy đều cho hắn, nhưng không phải lúc này, cũng không phải bây giờ.

Tần Viễn Kỳ cũng cảm nhận được.

Động tác của hắn dừng lại, thật dịu dàng ôm lấy cơ thể nhuyển nhược của nàng, bạc môi hôn lên đôi mắt chứa lệ long lanh, thanh âm trầm khàn đổ dành.

– Dừng khóc...

Hàn Băng Băng nhìn động tác ôn nhu của hắn, nước mắt không rõ vì sao dâng đầy thêm. – Viễn Kỳ! Em xin lỗi.

Hắn đối với nàng yêu thương dung túng như vậy. Nàng lại khiến hắn thất vọng...

Tần Viễn Kỳ thở dài bất đắc dĩ, hôn lên mắt nàng lấy đi nước mắt mặn ảm – Nàng đừng khóc, ta sẽ không phạm nàng. Dừng sợ...

Mắt nhìn nàng gạt đầu trong lòng mình, hắn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Là hắn quá nóng vội. Dù sao Băng Nhi của hắn cũng là một hoàng hoa khuê nữ, cho dù đã nhận lời gả cho hắn nhưng cả hai vẫn chưa có thành thân. Đối với loại chuyện này, một thiếu nữ còn thanh khiết như nàng chắc chắn sẽ nảy sinh bài xích vô tình.

Chỉ là... cung đã lấp tên không bắn ra không được. Tần Viễn Kỳ ôm nàng một hồi căn bản không giảm bớt được dục vọng trong lòng, khó nhịn rên nhẹ một tiếng, bàn tay to lớn quyết định cầm lấy tay nàng áp lên ngực hắn, theo cơ thịt rắn chắc của hắn... dần đi xuống.

– Viễn... Viễn Kỳ... – Hàn Băng Băng hét hoảng lấp bắp.

– Ngoan! Giúp ta... – Đầu lưỡi hắn liếm nhẹ vào tai nàng, thanh âm khàn khàn vì dục vọng khó nén truyền vào trí óc Hàn Băng Băng khiến nàng không khỏi sùng sốt. Nàng nghiêng đầu sang nhìn hắn nghĩ muốn khoái thác, lập tức bị cặp mắt đen như màn đêm sâu thẳm của hắn dọa sợ.

Nàng đương nhiên không phải con nít ba tuổi không hiểu chuyện, loại sự này tuy chưa từng được nhìn qua nhưng qua sách vở cũng đọc qua vài lần. Hơn nữa, thân nhiệt nóng rực của hắn áp lên làn da nàng cùng nơi nào đó dường như đang vô cùng cấp bách cọ xát vào đùi nàng khiến nàng muốn lảng tránh cũng không thể.

Nhưng nghĩ đến việc hắn muốn nàng làm, hai má Hàn Băng Băng liền nóng bừng như bị luộc chín.

– Bảo bối! Ta sẽ không ăn nàng. – Bạc môi của hắn dán sát lấy môi nàng mãnh liệt hôn, một bên thao túng động tác của nàng theo ý mình – Nhưng nàng hãy an ủi ta một chút.

Hắn bây giờ toàn thân lửa đốt, tưởng như sắp phát hỏa đến mức nổ tung.

Thần thái khổ sở của hắn khiến Hàn Băng Băng mềm lòng, nàng ngượng ngùng nghe những lời chỉ dẫn tà tứ của hắn, gò má sớm đã đỏ đến mức ửng ra máu. Hơi thở nóng rực của hắn nhả xuống trên làn da nàng tựa như đang đem nàng từng tác một yêu thương, tiếng gầm nhẹ khó nén của hắn mỗi lần thoát ra đều khiến nàng xấu hổ vô cùng. Thực muốn bản thân mình trong lúc này bất tỉnh luôn cho rồi.

Đến khi sự chịu đựng của Tần Viễn Kỳ đi đến cực hạn, bạo liệt ôm lấy gương mặt nàng hôn thật mạnh, quần lấy lưỡi nàng cuồng nhiệt cướp bóc không chút dịu dàng. Toàn thân Hàn Băng Băng mềm nhũn vì thiếu dưỡng khí mà than nhẹ một tiếng, hắn cắn chặt môi dứt khoát kéo chắn che lên cơ thể nàng rời khỏi giường khoác nhanh y phục vào người. Quyết định đi tắm nước lạnh để triệt tiêu luồng nhiệt hòa còn đang ào ạt muốn một lần nữa bộc phát trong lòng.

Chỉ còn Hàn Băng Băng yếu ớt kéo chắn lên cuốn lấy thân thể mình, vùi khuôn mặt xinh đẹp vào tầng lớp chăn bông. Nàng cố gắng bình an nhịp tim hỗn loạn trong lồng ngực, trên làn da nàng vẫn còn lưu lại cảm giác khi được hắn từng tác ve vuốt, hơi thở cuồng nhiệt cùng thân nhiệt nóng bỏng, nhịp tim mạnh mẽ cùng những nụ hôn điên cuồng...

Còn có... còn có...

Rên rỉ một tiếng, Hàn Băng Băng đem chân trên người siết lại càng chặt.

Nàng... liệu có phải là đã nghịch vào lửa rồi hay không?

...

.

Từ ngày hôm đó, giữa nàng và Tần Viễn Kỳ xảy ra một biến đổi rõ rệt. Đêm hôm ấy trước khi ngủ Hàn Băng Băng vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tần Viễn Kỳ đẩy cửa bước vào phòng, thật tự nhiên ôm lấy nàng hôn nhẹ một cái. Nàng nhìn hắn tao nhã cõi bỏ ngoại bào trên người, chỉ mặc một kiện trung y trắng như tuyết thì trong lòng giật mình hoảng hốt lui vào trong góc. Ai ngờ hắn kiên quyết không đi còn dứt khoát tiến đến kéo nàng vào lòng bế lên giường, sau đó... ôn tồn ôm nàng vào ngực dỗ dành.

”Ngoan! Ta chỉ muốn ôm nàng ngủ, cái gì cũng không có làm.”

Nàng muốn kháng nghị, căn bản là một chút hiệu quả cũng không có. Bởi vì chỉ cần nàng kiên nghị một câu, hắn liền lập tức dứt khoát xoay người đè lên nàng, hôn nàng đến mức không thể thở nổi, không còn cách nào đành phải theo ý nguyện của hắn.

Ngay ngày hôm sau cùng vì đề phòng hắn lại đến, Hàn Băng Băng quyết định giấu nghem chiếc áo mỏng lần trước hãm hại mình vào trong tủ đồ, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mặc trung y kín đáo nằm trên giường quyết định giả ngủ. Còn nam nhân kia khi xử lý xong công văn đến phòng nàng, ánh mắt hắn vừa quét đến y phục trên người nàng thì lập tức cau mày thật chặt. Sau đó, không nói không rằng ôm dính lấy người nàng bắt đầu một màn âu yếm ve vuốt, khiến nàng cho dù có muốn giả ngủ mất điếc tai ngơ cũng không thể được.

Tần Viễn Kỳ nói hắn thích cảm giác ôm lấy nàng khi ngủ, lớp y phục trên người nàng khiến hắn không cảm nhận được gì hết. Hàn Băng Băng buồn bực trong lòng đành phải mặc vào kiện áo ngủ mỏng manh ấy trèo lên giường, lập tức kéo hắn trùm kín thân thể. Rất mau chóng cảm nhận được một cỗ nhiệt lượng từ phía sau áp vào lưng nàng, vòng eo thon nhỏ bị giữ chặt bởi một cánh tay mạnh mẽ, hoàn hảo đem thân mình nhỏ bé của nàng vùi vào lồng ngực trắng kiện của hắn.

Tần Viễn Kỳ thật sự một lời đáng giá ngàn vàng. Từ đêm hôm ấy liền đều đặn đến phòng nàng nhưng thực sự không làm gì quá phận, nhưng Hàn Băng Băng luôn cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn mỗi đêm nhìn nàng càng ngày càng u tối. Đêm khuya trong cơn mộng mơ hồ tỉnh lại, nàng vẫn có thể cảm thấy Tần Viễn Kỳ từ phía sau hôn lên mái tóc nàng, khuôn mặt tuấn tú vùi vào mái tóc mềm mại nơi hõm cổ nàng mà hít sâu một hơi, sau đó thở dài thỏa mãn.

– Tiểu thư! đã đến giờ rời giường rồi.

Tiếng gọi của Liễu Nhi từ bên ngoài đánh động đến thiếu nữ đang ngủ say trên giường. Nàng mơ màng gọi mở cặp thủy mâu xinh đẹp nhìn sang bên cạnh trống không, nhiệt độ trên giường cũng đã lạnh đi từ khi nào. Đã trải qua nhiều ngày như vậy, bây giờ trên giường lớn chỉ còn mỗi mình nàng, thiếu đi luồng nhiệt ấm áp quen thuộc ấy lại khiến Hàn Băng Băng có chút không quen.

– Vương gia đâu? – Nàng mơ màng hỏi. Từ khi hắn tới phòng nàng, việc thức nàng dậy mỗi sáng của Liễu Nhi cũng bị hắn bá đạo chiếm lấy. Làm nàng mỗi sáng thức dậy rời giường cũng bị hắn cuốn lấy một hồi.

– Tiểu thư! Vương gia đã rời khỏi Bắc Thành rồi. Người không nói trước với tiểu thư sao?

– À... – Trong đầu Hàn Băng Băng lóe lên một tia sáng, trong trí nhớ mơ hồ cũng rõ ràng một chút – Ta biết rồi.

Dường như nửa đêm qua Tần Viễn Kỳ nhận được một tin khẩn phải lên đường khẩn cấp tới phía Đông giải quyết một số chuyện. Sau khi nhận được mật báo hắn liền phân phó người bên ngoài lui đi rồi ghé sát bên cạnh nàng ôm thật chặt, bạc môi mê luyến cánh môi mềm mại ngọt ngào của nàng cướp đoạt một phen, hoàn toàn đem Hàn Băng Băng đang ngủ mơ màng không hiểu nhìn hắn.

– Sao chàng không ngủ? – Nàng mơ hồ hỏi, giọng nói vì vẫn trong cơn mê mà trở nên mềm mại không rõ ràng.

– Bảo bối! – Tần Viễn Kỳ yêu chiều hôn lên gò má nàng một cái, ngón tay lưu luyến vuốt ve gương mặt nàng – Ta phải rời Bắc Thành một vài ngày.

– Rời đi? – Hàn Băng Băng không rõ ràng nhìn quanh, xung quanh vẫn là một màn đêm dịu dàng yên ắng, nàng níu lấy tay hắn có chút không yên mà hỏi – Vẫn còn tối như vậy, chàng định đi đâu?

– Ngoan! Có việc quan trọng cần ta phải giải quyết. – Hắn lại hôn lên mắt nàng, cất giọng dịu dàng dụ dỗ – Nàng tiếp tục ngủ, ta sẽ quay về sớm. Huh?!

– Trời sáng hãy đi không được sao? – Nàng có chút không nỡ níu kéo hắn.

– Được! – Hắn ôm lấy nàng vào ngực, vuốt ve mi tâm cau lại vì lo lắng và mệt mỏi của nàng – Ta ngủ cùng nàng, khi nàng ngủ rồi ta mới rời đi có được không?

Khi ấy nàng thực sự rất mệt, trong cơn mê man nên không rõ ràng cựa vào người hắn mơ hồ gật đầu. Đến khi thực sự tỉnh lại thì Tần Viễn Kỳ đã rời đi từ khi nào.

Chăn bông không còn ấm áp, nàng cũng không còn cảm giác lưu luyến muốn tiếp tục ngủ. Hàn Băng Băng kéo lại vạt áo, mệt mỏi rời giường.

Hắn rời đi gấp như vậy, khi nào mới quay về?

Nàng đã quên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Trong cơn mơ mộng chập chờn, thiếu nữ nằm trên giường khó khăn cau chặt hàng mày liễu thanh mảnh, hơi thở mệt nhọc hơi gấp gáp. Nàng mệt mỏi xoay người than nhẹ một tiếng, giấc ngủ không yên khiến vầng trán thanh tú lấm lấm mồ hôi, trong giấc mơ của nàng, một loạt các hình ảnh cùng màu sắc ánh sáng chớp nhóa liên tục không hề rõ ràng, những thanh âm chen ép vào nhau không rõ được là của những ai.

”Hài nhi! Hãy sống thật tốt. Quá khứ... đừng bao giờ truy cứu nữa”

”Hài tử ngoan.”

Bóng dáng đôi phu thê trong giấc mơ dần dần mờ đi, hoàn toàn chìm trong ánh lửa đỏ rực như máu. Nhiệt độ nóng cháy hư muốn cắn nuốt hết thảy dần lan về phía nàng, mỗi lúc một gần.

Không.

Hàn Băng Băng cố gắng hét lên thành tiếng, liều mạng vùng vẫy lại phát hiện bản thân bị khóa chặt trong từng vòng xiềng xích. Nàng tro mắt nhìn ngọn lửa đang cắn nuốt đôi nhân ảnh thân thuộc ấy, kéo họ rời xa nàng từng chút từng chút một. Hàn Băng Băng thét lên trong tuyệt vọng, dòng nước mắt rơi xuống tựa như trên châu trong đêm, long lanh sáng lóa.

Đừng đi.

Ánh lửa đỏ lờm tựa như một con quái thú khát máu, mang theo sự giận dữ cùng hủy diệt lan về phía nàng, càng lúc càng gần. Giống như muốn đem nàng cùng hai nhân ảnh kia như nhau, toàn bộ cháy rụi. Hàn Băng Băng hoảng sợ cầu cứu.

Có ai không?

Làm ơn.

– Băng Nhi! Tỉnh lại.

Tiếng gọi khẩn trương gọi bên tai nàng, Hàn Băng Băng choàng tỉnh. Trong bóng đêm nhập nhòa, hương trầm hương quên thuộc ấy bao vây lấy nàng, sắc mặt anh tuấn lo lắng nhìn nàng cùng thanh âm kia. Không phải là nam nhân đã rời phủ bấy ngày nay sao.

– Viễn Kỳ...

Lời phát ra khỏi miệng mới phát hiện cổ họng của nàng có phần tê rất, thậm chí còn có chút đau khiến tiếng nói trên cơ bản chỉ là hơi thở khàn khàn cùng khẩu hình yếu ớt. Tần Viễn Kỳ dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng, đem thân thể của nàng ôm vào ngực cần thận trấn an.

– Là ta! Ngoan, chỉ là một giấc mơ thôi, đừng sợ.

Hàn Băng Băng nghe theo hần gật gật đầu nhưng ánh mắt vẫn còn vương lại sợ hãi, ngón tay trắng xanh của nàng nắm lấy y phục của hần không buông, thân thể kiều nhược tựa như bản năng rúc vào lồng ngực rộng lớn tìm kiếm sự che chở, khóe mắt cũng không rõ vì sao mà long lanh ánh lệ, yếu ớt nức lên nho nhỏ.

Tần Viễn Kỳ thay nàng lau đi nước mắt, trong thâm tâm đau lòng không thôi – Sao lại khóc? Rất đáng sợ sao?

Cái đầu nhỏ trong ngực hần lắc đầu, lại gật đầu. Nước mắt vô thức rơi dù thế nào cũng không dừng được, hình ảnh biển lửa nuốt đi hai nhân ảnh quen thuộc ấy khiến nàng không cách nào quên được. Nàng vô lực khóc, tiếng nức nhỏ vụn vụn đè nén vang lên trong đêm... càng thêm mong manh yếu ớt.

Hần thờ dãi vuốt ve mái tóc cùng gò má của nàng, nhanh chóng cảm nhận được có gì đó không ổn. Làn da mềm mại của nàng rất nóng, nhiệt độ tăng cao dường như muốn làm phỏng tay hần.

Nàng sốt rồi.

Phát hiện này dọa sợ hần. Khó trách tâm tình của nàng lại tùy hứng yếu ớt như vậy. Hần lo lắng vỗ nhẹ lưng nàng giúp nàng thuận khí, thấp tiếng dỗ dành – Bảo bối! Để ta gọi thái y đến xem cho nàng có được không?

Hàn Băng Băng nức nhẹ một tiếng, lắc đầu.

– Ngoan! Đừng tùy hứng như vậy. – Hân thực kiên trì dỗ dành nàng, bờ môi ghé sát bên trán nàng hôn nhẹ một cái – Đừng để ta lo lắng có được không?

Cuối cùng cũng thỏa hiệp thành công, hân lập tức gọi lớn ra ngoài. Lão thái y trong đêm bê theo hộp đồ dùng chẩn mạch chạy đến Huyền Lâm Viện, trong lòng không ngừng kêu than với trời đất. Giờ là nửa đêm canh ba, lão ngủ đã không được yên ổn thì thôi còn phải chẩn bệnh dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của người nào đó. Hôn nữa, “vương gia! ngài có thể nào đừng trưng khuôn mặt chuyên dùng để tra hỏi phạm nhân để nhìn lão nô có được không?” Dù gì lão cũng đã có tuổi rồi a.

Mang theo tâm trạng uất ức đó, lão thái y chẩn mạch xong nhìn vị chủ tử trẻ tuổi của bản thân trước mặt, thật e dè nói.

– Bẩm vương gia! Tiểu thư là do thời tiết thay đổi nên bị cảm mạo. Nhưng lão nô có lời này không rõ có nên nói không. . .

Tần Viễn Kỳ thoáng cau mày, ánh mắt nhìn thoáng qua thiếu nữ mệt mỏi đang nằm trên giường. Có ý đề thấp giọng để không vọng vào trong.

– Có ý gì?

Lão thái y hít sâu một hơi nhằm lấy thêm can đảm, cố gắng lờ đi ý nhiều nói ra toàn bộ sự việc, trong lòng không ngừng cầu nguyện vị vương gia trẻ tuổi này sẽ không kích động mà đem lão ra đe dọa thêm lần nữa.

– Vương gia! Tiểu thư trước kia đã từng trúng độc, thân thể khó có thể được phục hồi được như ban đầu.

Cảm nhận được cặp mắt phượng kia càng thêm thâm trầm, lão kịch liệt khắc chế bản thân mình không run rẩy, nghĩ đến ý đức của bản thân để tiếp tục khai báo – Với thể chất hiện tại của tiểu thư rất dễ ngã bệnh, sức đề kháng của người cũng rất yếu. Nếu muốn cải thiện chỉ e không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Viễn Kỳ yên lặng trầm tư thật lâu mới thấp giọng cho lão lui xuống. Hân đi vào phòng nàng chậm rãi ngồi bên mép giường, nhìn nàng thật lâu. Thiếu nữ trong lòng hân đã yên ổn ngủ say, thần thái của nàng yên bình như vậy, xinh đẹp như vậy. Nhưng hân vẫn như cũ chìm vào lo lắng bất an.

Hân Tĩnh Đơn.

Cái tên này thực sự là âm hồn bất tán. Thời gian đã trải qua lâu như vậy, thứ độc được đó vẫn còn lưu lại di chứng trong cơ thể nàng. Mặc cho hân đã tìm đủ các loại phương pháp thì nó vẫn như cũ hành hạ nàng như vậy, ẩn dật như một mầm rễ quái ác bám mãi không đi.

Rốt cuộc hân phải làm nên thế nào mới tốt?

Hân Băng Băng dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của hân, nàng mệt mỏi mở mắt nhìn hân.

– Ta làm nàng thức sao? – Bạc môi của hân mỉm cười dịu dàng, ngón tay vuốt nhẹ bên gò má tái nhợt huyết sắc của nàng.

– Không phải. – Nàng chậm chạp lắc đầu, ngón tay níu lấy tay hân cọ nhẹ rồi dịch chuyển người, hướng tới lồng ngực ấm áp của hân mà dựa dẫm. – Sao chàng lại quay về vào lúc nửa đêm thế này?

Thanh âm của nàng khàn khàn nghèn nghẹn thật nhỏ, giống như tiếng thủ thi cất lên ở trong ngực hân. Tần Viễn Kỳ đã rời đi được bảy ngày rồi, lại quay về vào lúc nửa đêm canh ba như vậy. Quay về vào ban đêm thế này không phải là sẽ rất nguy hiểm sao?

Ánh mắt của Tần Viễn Kỳ hơi biến đổi rồi nhanh chóng chìm xuống, động tác của hân thật cẩn thận nâng nàng lên, bờ môi mỏng ghé sát bên tai nàng thì thầm – Nàng không thích sao?

Nhìn thấy nàng ngọt ngào cười, Tần Viễn Kỳ không khỏi cảm thấy đáy lòng mềm mại. Sự mệt mỏi vì giục ngựa cả đêm quay về cũng vui đi trong phút chốc. Bàn tay to lớn của hân nắm lấy tay nàng, cảm nhận nhiệt độ lạnh lạnh trên ngón tay trắng muốt. . . tâm tình không khỏi trầm xuống. Thân nhiệt của nàng vốn dĩ rất ấm áp, nhưng từ sau khi trúng độc, thể chất biến đổi trở nên lạnh hơn, làn da trắng hồng vào lúc tiết trời chuyển đổi bất chợt cũng trở nên tái nhợt huyết sắc.

– Sao lại mong manh như vậy chứ? – Hân khẽ thở dài, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng trong ngực – Rõ ràng ta ra rất cẩn thận.

Hân Băng Băng nâng môi cười yếu ớt, xoa nhẹ đường nét tuần tú bất an trên gương mặt hân – Em không sao mà.

– Tiểu thư. . . A. – Liễu Nhi bung thuốc từ bên ngoài vào thấy một màn trước mặt như vậy không khỏi xấu hổ đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối cúi gầm xuống đất, lắp bắp – Vương gia, nó ỉ. . . nó ỉ là mang thuốc tới.

– Để ở đó đi.

– Vâng! – Nàng gật đầu lia lịa vội vàng đặt khay đựng xuống, mắt nhìn chủ tử mệt mỏi ở trên giường nằm trong lồng ngực của vương gia, muốn mở miệng nói gì rồi lại thôi, cúi đầu xin lui ra ngoài rồi thật cẩn thận đóng cửa lại.

– Sắc mặt của chàng sao lại xấu như vậy? – Làm Liễu Nhi có muốn lưu lại cũng không dám. Nam nhân này, đúng là chưa bao giờ để lại cho người khác nửa điểm hòa nhã.

Hắn không để ý đặt nạng dựa bên thành giường, đứng dậy bung bát thuốc còn nghi ngút khói trắng, cẩn thận khuấy nhẹ thứ nước nóng màu đen đặc quánh trong bát đi về phía nạng.

Mùi hương đậm đặc ấy khiến Hàn Băng Băng nhăn mày, thân mình vô thức hơi lùi lại nghĩ muốn trốn tránh. Hành động nhỏ ấy của nàng bị Tần Viễn Kỳ bắt được, cặp mắt sắc lẹm của hắn hơi nheo lại, dưới ánh mắt vừa e dè vừa khó hiểu của nàng đi đến bên giường nàng ngồi xuống, triệt để đem bát thuốc kia uống một ngụm.

– Chàng...- Nàng ngay lập tức im bật.

Nam nhân kia ưu nhã đặt bát sứ xuống bên cạnh, quỳ một chân lên giường nàng ghé sát đến. Một tay hắn chống xuống cạnh nàng, một tay vươn tới, ngón tay ấm áp vuốt nhẹ cánh môi mềm mại, chậm rãi kéo nàng lại càng thêm gần. Đồng tử của hắn đen láy sâu thẳm như muốn hút lấy toàn bộ tâm trí của người con gái trước mặt. Hàn Băng Băng bị hắn vây lấy trong không gian nhỏ hẹp, hai má nàng nóng bừng như lửa, ngượng ngùng nhìn bờ môi mỏng còn vương giọt nước lóng lánh ấy đến gần, ngón tay thô ráp đem cánh môi của nàng tách ra rồi thực dụi dằm áp xuống. Thứ nước thuốc đắng ngắt ấy từ miệng hắn thật chậm truyền sang, Hàn Băng Băng không có cách nào trốn tránh, không còn cách e lệ đem thứ được liệu đắng ngắt cùng sự ôn nhu của hắn từ từ tiếp nhận.

Nàng trong lòng không khỏi nghĩ.

Thực ra... thuốc cũng không hẳn là đắng như vậy.

.

.

.

Liễu Nhi bung trên tay một khay thức ăn nóng hổi đi về gian phòng phía Đông, vừa đi vừa cong cong cánh môi đỏ mọng làm bầm lẫu bàu. Vương gia sao lúc nào cũng lạnh lùng khó gần như thế a, mỗi lần liếc qua cũng khiến nàng sợ chết khiếp.

Vẫn là Minh Vũ đại ca tốt hơn nhiều lắm.

Càng nghĩ đến hắn, nàng lại không nhịn được mà khẽ mỉm cười. Minh Vũ đại ca quay về vào lúc đêm khuya thế này chắc chắn còn chưa có kịp ăn gì, nên nàng đã xuống bếp nấu một chút điểm tâm nhẹ nhàng đến.

Hi vọng huynh ấy sẽ thích.

– Minh Vũ đại ca! Muội... Huynh làm sao vậy?

Nàng hốt hoảng hô lên, lập tức bị một bàn tay to lớn nhanh chóng bịt kín lại cái miệng nhỏ nhắn. Nét mặt của Minh Vũ nghiêm trọng kiểm lấy động tác của nàng, không để cho Liễu Nhi thốt lên bất cứ tiếng động nào.

Hắn đè thấp giọng nói, gấp gáp trấn an nàng – Liễu Nhi! Chuyện này tuyệt đối không được truyền ra ngoài có biết không?

Liễu Nhi sững sốt không rõ chuyện gì cũng nhu thuận gật gật đầu, kiểm chế trên người nàng ngay lập tức bị gỡ bỏ. Nàng nhìn màu đỏ dọa người trên vai hắn, không khỏi vừa lo lắng vừa gấp gáp giúp hắn ngồi xuống– Huynh... tại sao huynh lại bị thương?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Sức khỏe của Hàn Băng Băng được cẩn thận chăm sóc rất mau bình phục trở lại. Nhưng Tần Viễn Kỳ sau khi quay về vương phủ lượng công vụ vẫn phải giải quyết dường như tăng lên rất nhiều. Ban ngày hắn vẫn như cũ đều đặn đứng giờ tới Huyền Lâm Viện đồ nàng uống thuốc cùng dùng bữa. Đêm xuống, nàng ở trong phòng nhìn về phía Thiên Phong Cơ vẫn còn sáng đèn không khỏi vì hắn mà đau lòng. Khuya như vậy rồi, bao nhiêu ngày trôi qua hắn vẫn chưa thể nghỉ ngơi. Công việc chất đầy khiến hắn vô tình phải trải qua vài đêm thức trắng.

Cuối tháng năm ở Bắc Thành sớm lạnh, mưa sương bắt đầu rơi. Những giọt nước nhỏ li ti lạnh giá bay phây phất trong không gian khiến lòng người càng thêm cô đơn.

Trong cơn mưa phùn bay nhẹ, nam nhân cao lớn ấy bước chân về hướng tòa viện phía trước. Giọt mưa nhẹ như sương lạnh lướt qua da thịt hắn khiến bước chân của hắn bất giác nhanh thêm, không mấy chốc đã đi đến trước cửa phòng nàng.

Gần như không gây ra một chút tiếng động nào, hắn thật nhẹ nhàng mở cửa rồi tháo giày bước vào phòng. Ánh nến dịu dàng bao trùm như sương ảm căn phòng lớn vào đêm mưa sương giá lạnh. Bước chân của hắn chậm rãi đi về phía chiếc giường gấm, vén tấm màn sa màu tím nhạt lên. Dáng người yếu điệu trên giường của thiếu nữ yên bình ngủ say hiện ra trước mắt, lồng ngực của nam nhân bên giường trong phút chốc cảm thấy thỏa mãn chất đầy.

Động tác của hắn từ từ thoát xuống ngoại bào trên người rồi xốc chăn trèo lên, cánh tay mạnh mẽ kéo thân mình mềm mại của mỹ nhân bên cạnh ôm vào lòng. Vừa đi dưới mưa một đoạn đường, cho dù đã cởi bỏ ngoại bào trên người nhưng khí lạnh thoáng qua trên người hắn vẫn làm Hàn Băng Băng mơ hồ tỉnh lại, nàng nghiêng người khẽ ưm một tiếng.

– Viễn Kỳ...

– Ừm! Là ta. – Hắn dịu dàng hôn nhẹ lên mi mắt nàng, vòng ôm buông lỏng lực đạo giúp nàng thoải mái hơn – Nàng ngủ tiếp đi.

Hàn Băng Băng dường như thả lỏng được nghi vấn trong lòng, yên tâm hít sâu lấy mùi hương trên người hắn. Hương trầm hương nhẹ nhàng quen thuộc của hắn bao bọc lấy không gian xung quanh nàng, nhiệt độ ấm áp khiến nàng lưu luyến khẽ dụi mình, theo thói quen dịch lại áp sát tới hắn mà thiếp đi.

Nhìn nàng giống như con mèo nhỏ nũng nịu trong ngực mình, Tần Viễn Kỳ mỉm cười sùng sịnh, đáy lòng không rõ vì sao bất giác trở nên mềm nhũn. Hắn nhấc môi mình lên trán nàng, yên lặng đem hương thơm ngọt ngào trên người nàng hấp thu tràn đầy trong lồng ngực. Sự mệt mỏi cùng căng thẳng sau một thời gian dài bận rộn dường như cũng không còn nặng nề nữa khiến hắn thoải mái thở dài một hơi, toàn thân cũng trở nên thả lỏng. Con buồn ngủ cũng không chút dấu vết kéo đến khiến mi mắt của hắn dần dần trở nên nặng trĩu, từ từ lịm say trong mùi hương dịu dàng mà hắn mê luyến.

.
. .

Trời còn chưa sáng, Hàn Băng Băng mơ màng tỉnh lại trong lồng ngực ấm áp của nam nhân bên cạnh. Cơ thể yếu đuối hoàn toàn bị Tần Viễn Kỳ chặt chẽ ôm lấy, đầu nàng gác lên tay hắn, nhiệt độ ấm áp của hắn khiến nàng lưu luyến không thôi. Hàn Băng Băng nương theo ánh nến êm dịu ngắm nhìn tuấn nhan của hắn. Nét mặt tuấn tú ấy khi ngủ mất đi một phần nghiêm khắc cùng bá đạo thường ngày, lúc này lại mang theo nét hòa nhã dịu dàng và sự mệt mỏi vẫn còn lưu lại qua nhiều đêm mất ngủ.

Hàn Băng Băng thương tiếc vuốt ve đường chân mày cương nghị của hắn đến sống mũi thanh cao, lần xuống tới hơi thở nhẹ nhàng từ môi hắn. Viên môi mỏng đẹp đẽ của hắn chạm đến ngón tay nàng, giống như đang hôn lên từng ngón tay trắng nõn của nàng mà sát thật nhẹ. Hàn Băng Băng trong phút chốc cảm thấy rung động.

.

Nam nhân này là của nàng.

Hắn ưu tú như vậy, mê hoặc đến thế...

.

Ý nghĩ này khiến lồng ngực nàng nóng lên, dâng lên ý muốn hôn hắn. Không ngờ nam nhân bên cạnh đã sớm tỉnh, vòng ôm siết chặt lấy eo nàng ghé sát vào người mình, hôn nhẹ lên môi nàng một cái.

– Em làm chàng thức sao?

Tần Viễn Kỳ cười khẽ mở mắt, bàn tay to lớn cảm lấy tay nàng đưa lên môi, cẩn thận hôn lên từng ngón tay một, giễu cợt nói – Nửa đêm nàng đối với ta mê say lưu luyến như vậy, ta sao có thể ngủ tiếp chứ.

Hai má Hàn Băng Băng nóng bừng lên, hờn dỗi xoay mình đưa lưng về phía hắn. Tần Viễn Kỳ liền giữ lại vai nàng xoay trở về, bạc môi hôn lên trán nàng – Đừng giận. Nàng không ngủ được sao?

Nàng lác đầu vui mặt vào ngực hắn. Ngón tay đùa nghịch đường chỉ tinh tế trên y phục của hắn, như có như không mà hỏi – Gần đây Bắc Thành có rất nhiều công việc sao?

Khiến hắn nhiều đêm liên tục không thể ngủ ngon, thậm chí nhiều lần còn trực tiếp ngủ lại thư phòng. Nàng lại không nỡ làm phiền tới công việc của hắn, nhưng mỗi đêm nhìn ánh đèn ở Thiên Phong Cơ chưa hề tắt đi trong lòng lại không khỏi xót xa.

– Ừm! – Hắn gạt đầu ôm chặt lấy thân thể nàng vào trong ngực – Ta không sao.

– Viễn Kỳ...

– Huh?!

– Đừng thức đêm, dù thế nào cũng phải ngủ một chút có được không?

Chuyện của dân không thể không lo, nhưng nàng vẫn không đành lòng nhìn hấn mệt mỏi như vậy. Thường xuyên thức thâu đêm như thế, hấn sớm hay muộn rồi cũng sẽ sinh bệnh.

– Sao vậy? – Tần Viễn Kỳ bật cười, yêu chiều vuốt lên gò má mềm mại của nàng – Không nữa sao?

Giương mặt của Hàn Băng Băng đỏ lên trong phút chốc, đôi môi sồng cềnh cũng không chịu thừa nhận mím chặt lại. Bộ dáng đáng yêu khiến Tần Viễn Kỳ cảm thấy buồn cười.

– Ngốc a đầu! Ta không sao. – Vuốt ve lông tóc mềm mại của nàng cuốn lấy trong tay, hấn dịu dàng trấn an nàng – Ta đã quen rồi, nàng đừng lo lắng.

– Em mới không lo lắng. – Nàng bướng bỉnh nói, xoay mình tránh đi ánh mắt chòng chọc của hấn. Trong luồng suy nghĩ rối loạn không kịp suy tính đáp nhanh – Chỉ là không có chàng làm ấm giường, em không ngủ được.

Lời nói thốt ra nhanh hơn ý nghĩ, quả nhiên khiến cho cả hai đều ngây ngời. Hàn Băng Băng lập tức cắn răng khế rên rỉ một tiếng. Trong lòng không khỏi ngập tràn hối hận.

Lời không thể nói bừa, điều này sao nàng có thể không nhớ kỹ như vậy. Bây giờ thì hay rồi, thật sự là đem mặt mũi của bản thân toàn bộ đánh mất hết, toàn bộ tiện nghi đều dâng lên cho nam nhân này nắm bắt sạch sẽ.

Tất cả là tại hấn, tên nam nhân này năm lần bảy lượt lừa lừa gạt gạt trèo lên giường nàng. Mặc kệ mọi kháng nghị của nàng thế nào cũng nhất quyết trụ vững không đi, làm nàng vô thức dần quen với vòng ôm cùng hơi thở của hấn. Hàng đêm cùng hấn đồng giường cộng chằm, đến khi hấn đột nhiên không đến... nàng liền chập chờn khó ngủ.

Mà tên nam nhân đáng giận kia sau khi bị nàng làm cho ngấy ngấy một hồi, khóe miệng cũng dần dần dương lên. Trên đỉnh đầu Hàn Băng Băng dần phát ra tiếng cười trầm thấp, cả lồng ngực lộng lộn của hấn dưới tay nàng cũng khê khằng rung động.

Tần Viễn Kỳ cười càng cao hứng, Hàn Băng Băng càng quẫn bách. Nàng thẹn quá hóa giận đánh vào ngực hấn, uất ức mà mắng.

– Không cho phép cười, ai cho phép chàng cười.

– Được, được! Không ai cho phép ta cười, ta không cười.

Tần Viễn Kỳ gạt đầu cô nén lại. Hấn biết rõ nàng xấu hổ, nhưng vẫn không nhịn được mà cong cong khóe miệng.

– Xấu xa! – Thực mất mặt. Hấn cư nhiên dám cười nàng, nàng như vậy còn không phải tại hấn hay sao?

Càng nghĩ, Hàn Băng Băng càng uất hận đánh vào người hấn.

– Là tại chàng, tất cả là do chàng cố ý.

Nắm tay nhỏ nhắn của nàng đánh lên người hấn. Tần Viễn Kỳ hơi giật lông mi một chút, ôn hòa nắm lấy bàn tay đang trút giận của nàng, gạt đầu chiều theo ý nàng mà thừa nhận.

– Được! Là lỗi của ta, toàn bộ đều là ta sai. Từ nay ta sẽ triệt để cố gắng, không để cho bảo bối của ta mất ngủ có được không?

Thấy tiểu mỹ nhân trong ngực vẫn chưa hề dịu đi, hấn mỉm cười hôn nhẹ lên mặt nàng, ghé sát bên vành tai đỏ bừng của nàng thật sự nói.

– Không có nàng, ta cũng khó ngủ mà.

Hàn Băng Băng đành chỉ giẫy dụa, khế mím môi. Gò má đỏ bừng như hỏa thiêu mẩn nhỏ trong miệng.

– Dẻo miệng.

Nói rồi há miệng cắn một cái lên ngực hấn.

– Băng Nhi! – Cánh tay hấn vòng quanh thân thể nàng dùng lực áp sát lấy nàng, thanh âm trầm thấp dường như mang theo ý cười thì thầm bên tai nàng răn đe – Đừng có lộn xộn.

Ngay lập tức, liền bị cặp mắt xinh đẹp kia ngược lên trừng hấn một cái.

Tần Viễn Kỳ cười khỏ, xoa nhẹ gương mặt xinh đẹp của nàng hôn nhẹ vài lần rồi ôm vào ngực. Tiểu nữ nhân này hấn rất hiểu. Với tính cách của nàng, để nàng tự mình nói ra tình cảm của bản thân thật sự rất khó. Trước đây cũng là vì hấn kiên trì quẩn quýt không buông nên nàng mới cam lòng mở rộng trái tim đón nhận hấn. Bản tính đã bướng bỉnh như vậy còn hay ngượng ngùng.

Hấn giữ chặt lấy thân thể nàng trong ngực, thanh âm trầm thấp không ngừng thủ thi bên tai, một lần nữa đưa nàng chìm vào giấc mộng. Nhìn dung nhan của nàng yên bình lịm say trong lòng mình, Tần Viễn Kỳ thật cẩn thận chống mình ngồi dậy rời khỏi giường đi về phía sau tấm bình phong. Ngón tay trắng

bạch của hấn cẩn thận tháo ra dây buộc bên thân áo, trung y trắng như tuyết rơi xuống sàn nhà, trên màu vải trắng không lưu chút tí vết in lấy một vết đỏ loang lổ cực kỳ chói mắt...

– Huyền Ảnh.

– Vương gia! – Thanh âm thật nhỏ trong đêm vang lên tràn đầy lo lắng, từ khi nào nhân ảnh hắc y quý dị đã xuất hiện bên cạnh Tần Viễn Kỳ. Ánh mắt Huyền Ảnh phức tạp nhìn vết máu dọa người trên mạng y phục kia, lại nhìn vị chủ tử của mình thần thái bình tĩnh tự mình tháo dần lớp vải băng quấn quanh thân mình xuống. Thực sự không thể đứng yên một chỗ được nữa.

– Để thuộc hạ giúp người.

– Không cần. – Tần Viễn Kỳ nhận nhậ nói, đem băng vải dính máu thả xuống sàn nhà. Cơ bắp của hấn gồng lên hơi run run, vàng trán lấm tấm mồ hôi lạnh, khóe môi bạc nhược hơi mím lại, tuyệt đối không để mình phát ra một chút thanh âm đau đớn nào.

– Dem những thứ này hủy đi.

– Tuân lệnh.

.

.

Vốn dĩ tất cả sự việc Tần Viễn Kỳ đều tính toán vô cùng chặt chẽ, chuyển đi này bao vây tóm lấy một ổ loạn đảng của triều đình mà hấn đã theo dõi từ lâu. Kế hoạch cùng phương án, toàn bộ đều đã được sắp xếp chu toàn, chờ tới khi thời khắc chín muồi sẽ một ồ bất sạch.

Nhưng quả thật trên đời không phải bất cứ điều gì cũng có thể đi theo ý muốn của con người.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Hấn không đoán trước được bọn chúng huấn luyện một đám tử sĩ không dùng để công phá vòng vây mở đường máu chạy thoát, mà tất cả mũi kiếm đều hướng về phía hấn hòng một chiêu đoạt mạng. Quyết tâm cá chết lưới rách, chúng đã không thoát được thì nhất định cũng phải đem mạng hấn chôn cùng. Mặc dù tất cả sự tình vẫn theo như dự tính ban đầu, nhưng vết thương trên người hấn lại là ngoài dự kiến.

Bị trúng một kiếm, vết thương của hấn tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng khá nghiêm trọng. Minh Vũ thấy sự việc như vậy liền không chậm trễ thay hấn phân phó xuống dưới, đem tất cả phạm nhân giải đi chờ xét xử, không để ý đến vết thương của bản thân vừa mới được băng bó muốn lập tức đưa hấn hồi thành.

– Không được!

– Vương gia.

– Bỏn vương không có vấn đề gì. – Ngữ khí của hấn tràn ngập kiên quyết – Trước giải chúng đến đại lao lấy lời khai, toàn bộ đưa lên cho bỏn vương.

Minh Vũ kề cạnh Tần Viễn Kỳ đã lâu, biết rõ không thể xoay chuyển ý nghĩ của chủ tử. Không còn cách nào khác đành phụng mệnh làm theo. Quan sai tử kinh thành thấy Tần Viễn Kỳ dù bị thương nhưng vẫn đốc thúc vụ án như vậy thì cảm thán không thôi, nói rằng vương gia vì quốc gia mà quên đi bản thân mình, đáng quý biết nhường nào.

Nhưng hấn hiểu rõ lý do không phải như vậy.

Hấn chỉ đơn giản không muốn nàng nhìn thấy.

.

Vì vậy, hấn kéo dài thời gian hồi thành, ở lại phủ nha của quan khâm sai. Trong thời gian ngắn đem toàn bộ văn chứng liên quan thu thập đủ để chuyển tới Kinh Thành. Mọi việc xử lý xong, vết thương trên người hấn vẫn như cũ chưa hề lành lặn, song nỗi nhớ trong lòng theo thời gian cũng dâng lên từng giờ từng khắc.

.

Chính vì điều đó, hấn vào lúc đêm khuya... hồi phủ. Đi đến phòng nàng.

.

.

Hấn đã nghĩ rất kỹ, chỉ cần nhìn nàng một chút sau đó sẽ rời đi ngay. Chờ khi vết thương trên người hấn có tiến triển thì sẽ quay trở về.

Nhưng Tần Viễn Kỳ lại tính sai một lần nữa.

Băng Nhi gặp ác mộng.

Mắt nhìn nét mặt của nàng sợ hãi không yên, những giọt nước mắt dường như vì rất đau đớn mà rơi xuống. Tần Viễn Kỳ rót cuộc không khác chế được chính mình, ôm lấy thân thể yếu mềm ấy vào lòng, lay nàng tỉnh lại.

Băng Nhi không chỉ mơ thấy ác mộng, toàn thân còn phát sốt.

Hắn trong phút chốc trở nên hốt hoảng, mọi suy tính ban đầu tất thấy đều đổ bể. Thứ quan tâm duy nhất còn lại không còn ai khác ngoài thiếu nữ yếu ớt nằm trên giường. Nhưng vết thương trên người mình, hắn vẫn như cũ không muốn nàng phát hiện ra.

Hắn hạn chế thời gian tới gặp nàng, đêm xuống cũng không còn cách nào ngoài việc ngủ lại ở Thiên Phong Cơ. Vừa để không cho nàng biết chuyện, vừa tiện cho việc thái y giúp hắn chữa thương. Tuy vậy, sự trống vắng và nhớ nhung mỗi đêm khi không có ai bên cạnh vẫn khiến hắn một lần lại một lần bước đi sai với ý định ban đầu của mình.

Thói quen... thật đáng sợ.

– Băng Nhi.

Ngón tay hắn vuốt ve gò má hồng hào của thiếu nữ trong ngực, trái tim tràn ngập yêu thương cùng sùng ái. Nhìn nàng ngọt ngào chìm sâu trong cơn mộng, tất thấy đau đớn cùng mệt mỏi của hắn đều nhanh chóng tan đi.

Như thế này là đủ rồi.

Mọi chuyện xảy ra, hắn chỉ cần nàng yên bình như vậy trong ngực mình là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Hàn Băng Băng vốn từ trước đến nay vô cùng cẩn cảm. Hoặc nếu khác, thì chắc chắn là do một ai đó vô cùng không biết cách giấu diếm trước mặt nàng. Từ lúc Tần Viễn Kỳ trở về, Hàn Băng Băng rõ ràng cảm thấy tiểu a đầu theo hầu hạ nàng mấy lâu nay tâm tình có chút kỳ quái.

Chắc chắn nha đầu này có chuyện muốn giấu nàng.

Hàn Băng Băng đứng trong bếp trông nồi canh hầm không ngừng suy nghĩ.

– Hàn tiểu thư! Hay để lão nô giúp tiểu thư.

Lời nói thiện ý cắt ngang suy nghĩ văn võ của Hàn Băng Băng. Nàng mỉm cười lắc đầu – Không cần, cái này ta có thể tự làm được.

Vững lại tâm tình, cố gắng quên đi hồ nghi trong lòng mình. Bàn tay khéo léo của nàng đem canh hầm thơm nức từ trong nồi đổ ra, cẩn thận đặt vào giỏ. Gần đây Tần Viễn Kỳ công việc bận rộn như vậy, nàng cái gì cũng không thể giúp. Suy đi tính lại điều duy nhất có thể làm chỉ là nấu cho hắn một chút đồ ăn khuya.

Cũng là muốn thời gian ở gần hắn nhiều hơn một chút.

Tay bụng giỏ đồ ăn nghi ngút hương thơm, Hàn Băng Băng không khỏi mỉm cười. Mắt nhìn về phía tòa Thiên Phong Cơ trước mặt, trí óc nàng không khỏi bắt đầu suy đoán. Về mặt của nam nhân kia khi nhìn thấy nàng xuất hiện vào giờ này, hẳn là sẽ rất kinh ngạc đi.

Sau đó sẽ là vài câu trách móc nàng không chịu để ý đến sức khỏe của bản thân.

Nghĩ đến thôi cũng khiến tâm trí nàng không khỏi ngọt ngào.

Dưới ánh trăng trắng bạc, một nhân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc bước đi trong đêm lướt qua ánh mắt của Hàn Băng Băng. Bộ dáng đặc biệt cẩn trọng ấy khiến nàng cảm thấy không khỏi hồ nghi. Đặc biệt, thứ mà thiếu nữ ấy mang theo bên người càng thu hút ánh mắt của nàng hơn.

Cố gắng nheo mắt lại nhìn thật kỹ thứ mà tiểu a đầu đó cầm trong tay, lại nhìn phương hướng mà bóng dáng nhỏ bé ấy vội vàng bước đi, tâm tình tốt đẹp của Hàn Băng Băng không khỏi dần dần chùng xuống.

Trong đầu lướt qua một vài hình ảnh cùng chi tiết, khiến mỗi nghi ngờ trong lòng nàng càng lúc càng thêm căng thẳng. Nàng đứng trong gió đêm, không biết vì cái gì khiến cho toàn thân mình đều trở nên buốt giá như bước vào hầm băng.

Rốt cuộc là nên đi tiếp hay quay trở lại?

.

Trong Thiên Phong Cốc, nam nhân ngồi trên sảnh đường vận một kiện trường bào màu đen tuyền chăm chú lật mở từng tờ công văn. Cảm nhận thời gian đang dần trôi qua, hắn dựa mình vào thành ghế thờ dài. Không ngờ đã muộn như vậy, hắn bây giờ thật muốn đứng dậy tìm đến phòng nàng, đem thân thể mềm mại ngọt ngào nào đó âu yếm một chút.

Bên tai dường như nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc đang đến gần. Tần Viễn Kỳ cau mày hồ nghi, ánh mắt nửa nghi ngờ nửa trông đợi nhìn về phía cửa ra vào. Đêm đã muộn thế này, sẽ không phải là nàng chứ?

Quả nhiên cảm giác của hắn là đúng.

Tiếng cửa gỗ nhẹ nhàng phát ra, thanh âm quen thuộc truyền vào tai khiến khóe môi mỏng của Tần Viễn Kỳ vô thức nhướn lên.

– Viễn Kỳ.

– Nàng vào đi.

Bạch y nữ tử đẩy cửa bước vào, Tần Viễn Kỳ mỉm cười dịu dàng, thường thức đem mùi hương cam thảo mà nàng mang tới hít một hơi thật sâu. Ngắm nhìn mỹ nhân trước mặt tiến về phía mình ngày càng gần, hắn vươn tay cầm lấy giỏ đồ ăn trên tay nàng đặt lên bàn, tay kia đem nàng kéo lại về phía mình ôm lấy.

Một loạt động tác thực hiện vô cùng thuần thục.

– Sao lại thức khuya như vậy.

Hàn Băng Băng im lặng không trả lời. Nàng mặc cho hắn ôm, ngón tay thon dài chỉ chậm chậm vuốt ve mái tóc mềm của hắn.

Dường như cảm thấy được thái độ của nàng có chút kỳ quái, Tần Viễn Kỳ hơi buông nàng ra. Ánh mắt nàng nhìn hắn dường như chứa đựng bao nhiêu ý niệm phức tạp muốn giải bày. Tần Viễn Kỳ ân cần vuốt nhẹ gò má của nàng, nhẹ giọng hỏi – Có chuyện gì muốn nói với ta sao?

Khóe môi của nàng hơi mỉm lại, ngón tay di động lần theo gương mặt của hắn xuống dưới, tới viền cổ áo hắn. . . rồi tới vạt áo trên người hắn. Nhưng Tần Viễn Kỳ đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay nàng, sắc mặt hắn hơi đổi nhìn sâu vào biểu tình trên khuôn mặt nàng tìm kiếm nguyên do – Nàng sao vậy?

Hàn Băng Băng nhẹ nhàng thoát khỏi nắm tay của hắn, chậm rãi đem đai lưng trên người hắn tháo bỏ. Hắc bào của hắn mở rộng, bị nàng kéo xuống. Trung y trắng như tuyết của hắn đập vào mắt nàng, phía vai áo bên phải ẩn hiện vết tích đáng nghi ngờ khiến lồng ngực của nàng bị đè nén đến phát đau. Nàng cố gắng giữ vững biểu tình, ngón tay nghĩ đem trung y trên người hắn tháo bỏ.

– Băng Nhi! – Tần Viễn Kỳ lần nữa giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt hắn xem lần ngờ ngàng cùng lo lắng không thể che giấu.

.

Nàng biết? Nàng biết từ khi nào?

.

– Em muốn nhìn.

Trung y bị thoát xuống, thân hình trắng kiêu của hắn hiện rõ trước mắt nàng. Bờ vai phải được băng bó một cách cẩn thận, trên lớp băng gạc màu trắng hơi thấm máu đỏ. Tất thấy trước mặt, khiến những nghi ngờ cùng suy đoán trong tâm trí nàng toàn bộ đều trở nên chính xác đến tàn nhẫn.

A... quả nhiên.

– Nàng nghe ta nói...

Lời nói của nàng cắt ngang ý muốn của hắn – Để em băng lại cho chàng.

Hàn Băng Băng bình tĩnh đem nắp giỏ đồ ăn mở ra, lấy ở bên trong băng gạc cùng dược liệu. Nàng cẩn thận tháo lớp băng bó trên người hắn ra, giúp hắn thay thuốc. Cả quá trình nàng không nói một lời, thái độ điềm tĩnh lạnh nhạt của nàng khiến Tần Viễn Kỳ không nắm bắt được, cũng không biết phải mở lời ra sao, sâu trong tâm trí lại từ từ dâng lên lo lắng.

Khi đã xong xuôi mọi việc, nàng thu dọn lại băng vải cũ cùng hộp thuốc. Đem bát canh hầm được ủ nhiệt thật kỹ ở trong giỏ trúc đặt lên trước mặt hấn – Chẳng từ từ dùng bữa, em không quấy rầy chàng nữa.

Thanh âm của nàng nhàn nhạt không nóng không lạnh, không tức giận không hờn dỗi khiến Tần Viễn Kỳ càng thêm bối rối bất an. Nhìn nàng từ từ rời khỏi tầm mắt của mình, hấn lại không biết phải làm thế nào mới phải.

Hấn có phải là đã sai rồi không?

.

.

Hàn Băng Băng đóng lại cửa thư phòng. Rời khỏi Thiên Phong Cơ, bóng dáng của nàng thần thờ bất định đi về phía trước, không biết từ khi nào đã đi đến hoa viên. Nàng ngẩng nhìn quanh, trong người không rõ từ đâu dâng lên một luồng khí lạnh. Đôi tay trắng ngần của nàng ôm lấy bờ vai mảnh khảnh đang khẽ run lên, toàn thân mất đi sức lực khụy xuống bên thảm hoa xanh ngát.

Hấn bị thương... rất nặng.

Khó trách...

Khó trách gần đây hành động của hấn trở nên kỳ lạ như vậy, khó trách hấn chỉ đến bên nàng khi đêm xuống, khó trách gần đây nàng thấy hấn hay mặc trường bào màu đen đến thế.

Vì máu cho dù có chói mắt đến mấy, cũng sẽ bị màu sắc trên y phục làm chìm đi không còn dấu tích.

Hấn đem tất thảy đau đớn giấu đi dưới sự điềm tĩnh vô sự, ngày ngày mang trong người vết thương không quản tới tìm nàng, ôm nàng, dỗ dành nàng. Triệt để mọi sự đều che giấu. Nếu không phải đêm nay nàng vô tình nhìn thấy Liễu Nhi mang hộp chữa thương hướng về phòng của Minh Vũ đại ca, dẫn đến suy đoán này. Hấn hẳn sẽ tiếp tục đem tất thảy mọi chuyện giấu diếm không cho nàng biết.

Tại sao phải ép mình như thế?

Nước mắt kìm nén bao lâu cuối cùng cũng không thể ngăn được nữa mà tí tách rơi xuống. Tiếng khóc của nàng nức nở trong đêm, bị thương vì hấn mà đau lòng. Nàng lẻ loi rơi lệ, lại là ở một nơi mà hấn không thể nhìn thấy.

.

.

Vết thương của hấn do đao kiếm cắt một mảng thật lớn, từ bả vai đến ngực. Miệng vết thương đỏ thẫm bởi máu thịt mơ hồ chưa lành nhìn càng thêm dọa người. Nàng khi ấy phải dùng hết bao nhiêu lực cùng kiên cường, mới có thể ngăn cho chính mình không rơi nước mắt. Phải dùng hết bao nhiêu sự trấn tĩnh, mới có thể tự thôi miên chính mình không run rẩy khi băng lại vết thương cho hấn.

.

.

Nhìn hấn bị thương, nàng so với hấn... còn đau đớn hơn vạn lần.

Hàn Băng Băng thấp tiếng khóc. Rốt cuộc mấy ngày qua... hấn đã trải qua như thế nào?

.

.

Bờ vai run rẩy của nàng bất chợt được một vòng tay rộng lớn ôm thật chặt, cơ thể ấm áp quen thuộc từ phía sau vây lấy nàng. Thanh âm trầm khàn thốt lên bên tai nàng, mang theo biết bao sự đau buồn cùng đè nén.

– Băng Nhi...

Nam nhân đáng hận!

Sao lại khiến nàng đau lòng như thế?

Tại sao lại khờ như vậy?

.

.

Nước mắt của nàng rơi xuống nhiều thêm, thấm ướt tay áo của hấn. Tần Viễn Kỳ càng thêm đau lòng. Hấn trầm nghĩ ngàn tính, chính là không muốn nhìn thấy nước mắt của nàng. Không muốn nhìn nàng vì hấn đau lòng mà rơi lệ..

.

.

.

Nhưng nàng lại trực tiếp ở nơi không có hắn, lặng lẽ khóc.

.

– Ta xin lỗi.

– Viễn Kỳ! Chẳng xem em là gì ?

Cả chuyện này hắn cũng muốn giấu nàng. Hắn vì nàng mà đau lòng, lại không nghĩ đến nàng cũng sẽ vì hắn mà đau lòng hay sao?

– Nếu em biết chẳng bị thương, em sẽ không tùy hứng như vậy.

Giọng nói của nàng run run nghẹn ngào, tựa như trên châu vớ nát. Nếu biết chuyện, những ngày qua nàng sẽ không bướng bỉnh không nghe lời như thế, cũng không tùy hứng vô tình khiến hắn vỡ vết thương không rõ bao nhiêu lần, khiến vết thương lớn như vậy đến bây giờ chẳng những chưa thể lành lặn, lại trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Nàng còn nhớ, ở vị trí đó... còn có một lần chính tay nàng đánh vào.

Hắn nói nàng rốt cuộc phải làm thế nào mới đúng?

.

.

– Chẳng... còn muốn lấy em không?

Tần Viễn Kỳ hốt hoảng giữ lấy vai nàng xoay trở lại. Sao nàng lại nói đến chuyện này? Hắn thế nào lại không muốn? Không lẽ nàng tức giận việc hắn giấu diếm nàng sự thật, liền không muốn gả cho hắn nữa sao?

– Chuyện triều đình em sẽ không hỏi. – Nàng nhìn hắn khẩn cầu. – Nhưng trong quan hệ của hai chúng ta, đừng giấu em chuyện gì có được không?

Tần Viễn Kỳ dưới ánh mắt chờ đợi của nàng, cùng những giọt nước mắt trong suốt kia, từng chút một đánh tan kiên trì trong lòng hắn. Hắn không đành lòng hôn lên mắt nàng, thay nàng lau đi những giọt lệ mặt chất.

.

.

– Được!

.

.

Một câu nói vào đêm hôm ấy, đã khiến Tần Viễn Kỳ suy nghĩ đến hàng ngàn hàng vạn lần. Nếu thời gian quay ngược trở lại vào cái đêm trăng tròn đó, nơi hoa viên ngan ngát hương thơm tinh khiết, hắn ôm chặt lấy nhân ảnh yếu ớt của nàng trong tay. Dưới nước mắt cùng sự cầu khẩn của nàng, dù là hỏi đến một ngàn lần... hắn cũng sẽ một lần lại một lần gật đầu đáp ứng.

.

Chỉ một từ... khơi nguồn cho tất cả.

.

Hắn không biết được rằng, chỉ vì một từ vào đêm hôm ấy... bản thân lại phải trải qua một quãng thời gian thật dài, từng đêm thức trắng trong sự dẫn dắt của đau khổ cùng hối hận.

.

Chỉ một từ... khiến cõi lòng hắn trong một khắc đều trở nên tan nát.

Chỉ một từ... vào thời điểm đau đớn ấy, một câu nói đã trở thành dấu ấn gim chặt trong tâm trí của hắn mãi mãi không thể mất đi.

.

.

Tần Viễn Kỳ! Nếu chàng lừa dối em, khi ấy em sẽ giống như hơi nước... biến mất khỏi cuộc đời chàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Bạch Tường Phủ.

Trong căn phòng bài trí thanh lệ, một mỹ nữ diện y phục cẩm y màu vàng nhạt buồn chán nằm dài trên chiếc bàn gỗ thông, ngón tay tinh tế cào nhẹ trên mặt bàn trơn mịn. Tâm tình nàng tức giận bức bối lờm nam nhân tuấn nhã thông dong ngồi ở đầu ban bên kia đang ung dung ngồi trên ghế của nàng, uống trà của nàng, đọc sách của nàng. Hoàn toàn là một bộ dáng không có gì là không thoải mái.

Mỹ nữ trong lòng không ngừng oán hận. Cha cùng huynh trưởng cương quyết giữ nàng lại trong phủ, nói là gì gần đây Bắc Thành an ninh không được an toàn như trước. Lần đó Bắc Thành Vương đem một ổ phản loạn bắt lại, hoàn toàn đã khiến những tổ chức có liên quan nảy sinh ra e sợ. Đám phạm nhân đó sau khi bắt vào đại lao đã trở thành mối lo cho những đồng đảng ở bên ngoài, vì thế đại lao của Bắc Thành một ngày mấy bận liên tiếp có sát thủ đột nhập muốn giết người giết khẩu. Vì biểu ca và cha nàng đối với vị án này có mối liên hệ lớn, nên nàng vô tình cũng không thoát khỏi phạm vi người nằm trong diện cần được bảo hộ.

Nhưng cho dù là cần được bảo hộ cũng có rất nhiều cách nha. Nàng có thể đến vương phủ của biểu ca để lánh nạn cũng không tệ, ở đó còn có thể cùng với tiểu muội nói chuyện tâm sự. Còn nếu quá lắm cha nàng có thể phân phó đội hộ vệ cùng quân lính bảo vệ nàng cũng đâu có gì là không được.

.

Tại sao đối tượng nhất định phải là hắn?

.

Nàng thật sự không muốn bị hắn trông chừng tí nào.

.

— Đoàn tướng quân! Ngải một ngày trăm công nghìn việc, không nhất thiết phải bỏ phí thời gian tới vương phủ trông chừng ta đâu.

Đoàn Hắc Huân cười khề một tiếng, không để ý đến ánh mắt oán trách của Bạch Diễm Tuyết mà điềm nhiên đọc sách. — Nàng cũng biết được ta một ngày trăm công nghìn việc? Vậy thiếu nữ như nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở trong nhà một chút, ta liền rất vui vẻ theo ý nàng không đến đây làm phiền như vậy nữa.

Bạch Diễm Tuyết mở miệng muốn nói lại bị ánh mắt sắc bén của hắn ngăn lại, nụ cười nửa miệng trên môi hắn tràn đầy chế giễu, lời nói điềm tĩnh thân nhiên lại như tiếng sét nhấm tâm đánh vào tai nàng:

— Không cần đảm bảo, chắc — chắc — nàng — không — làm — được!!!!

.

Hắn còn không hiểu tiểu mèo hoang này ham chơi thế nào sao? Nàng vốn là không bao giờ có thể yên ổn ở một chỗ, lúc nào cũng muốn được tung tăng bay nhảy khắp nơi. Khí khái anh hùng sáng khoái giống như nữ nhân giang hồ, hoàn toàn khác hẳn với dung mạo sắc sảo động lòng người. Hắn lúc nào cũng có thể dung túng nàng, nhưng lúc này thì không được.

.

Bạch Diễm Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hắn, muốn kháng lại nhưng thực sự là không làm được. Nam nhân này quý kẻ đa đoan, trông bề ngoài thì thật giống một con lừa ngọc, nhưng bản chất bên trong thật sự là một con sói già đầy mưu kế.

Nàng trước đây sao có thể nghĩ rằng hắn đơn thuần ngọc khiết chứ?

.

Rõ ràng là bị vẻ ngoài của nam nhân này lừa gạt.

Trong lòng không ngừng hối hận bản thân mình ngu ngốc, khinh địch. Chính vì nàng không nhìn thấu hắn nên đến khi nam nhân này lật bài mới dễ dàng khiến nàng rơi vào lung tung bị động, rồi mới bị hắn nắm chắc trong tay như vậy.

Nàng yếu ớt meo meo gọi một tiếng – Hắc Huân. . .

Đoàn Hắc Huân nhủ mi thử dài, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của nàng. Giọng nói cứng rắn cũng trở nên dịu dàng hơn – Diễm Tuyết! Nghe lời đi.

Cặp mắt long lanh của Bạch Diễm Tuyết rung rung nước mắt, gục mặt xuống bàn oa một tiếng khóc lớn – Ta không cần nghe lời, ta không có muốn bị nhốt như vậy.

Nàng bây giờ thực sự rất muốn tìm tiểu muội xinh đẹp ở vương phủ tâm sự. Thuận tiện truy vấn luôn vị biểu ca tài giỏi đó của nàng, rốt cuộc ngày tháng địa ngục này nàng còn phải chịu đựng thêm bao nhiêu lâu nữa mới chấm dứt chứ?

Nàng hờn dỗi gạt bàn tay của hắn đang giúp nàng lau nước mắt, khuôn mặt mỹ lệ rơi nước mắt càng thêm xinh đẹp khiến lòng người rung động. Nàng hung hăng cầm lấy tay áo của hắn quệt lung tung trên mặt, thực ủy khuất mà nước nỡ – Hắc đầu gối người khi dễ ta, mọi người ai cũng khi dễ ta.

Đoàn Hắc Huân tùy ý cho nàng làm loạn, một lời cũng không nói.

Bản thân hắn cũng không đành lòng nhìn nàng ngày ngày buồn chán không có sức sống như thế. Nhưng sự việc biến chuyển nguy hiểm đến nhường này, hắn không thể nào để nàng như cũ đi gây loạn bên ngoài rồi dẫn đến vài việc ngoài ý muốn được.

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn từ bên ngoài tức tốc chạy vào. Nhìn cảnh tượng trước mặt không khỏi hoảng hốt há to miệng, nhưng vẫn không dám kêu lớn lên, chỉ biết e dè thông báo.

– Tiểu thư! Bên ngoài cửa môn có Hàn tiểu thư từ vương phủ tới, nói muốn gặp tiểu thư.

– Băng Băng? Mau! Mau mời vào đây.– Bạch Diễm Tuyết bật người đứng dậy. Vừa nhắc đến người thì người đến. Tiểu muội ngoan của nàng đúng là cứu tinh mà.

Rất nhanh, một thiếu nữ bạch y chậm rãi bước vào phòng. Nàng nở nụ cười xinh đẹp chào Bạch Diễm Tuyết một tiếng. Lại để ý thấy nam nhân cao lớn ngồi ở trên bàn trà kia, trong lòng tuy ngạc nhiên nhưng vẫn không lộ ra ngoài.

– Đoàn tướng quân.

– Hàn tiểu thư khách khí rồi. – Đoàn Hắc Huân gật đầu đáp lại, ánh mắt thâm sâu liếc qua nam nhân lạnh lùng vận một kiện hắc y đơn giản đi phía sau nàng, trong lòng đối với người nào đó không thể không cảm thán. Người đó đem thiếu nữ này bao bọc đến chừng ấy, thậm chí ám vệ Huyền Anh cũng cấp cho nàng dùng, trở thành hộ vệ đi sau gót chân của nàng. Phải biết hắn là kẻ xuất sắc nhất trong đội ngũ ám vệ quân của Bắc Thành được đào tạo vô cùng khắc khe, từ trước đến nay mang trọng trách quan trọng nhất chính là bảo vệ cho Bắc Thành Vương trong mọi thời điểm. Huyền Anh với Minh Vũ, một đen một trắng, đều là cánh tay đắc lực của vị vương gia đó.

– Muội muội!!! – Bạch Diễm Tuyết quả nhiên không chịu được uất ức nhào vào lòng Hàn Băng Băng, nước nỡ đáng thương – Tỷ tỷ của muội mệnh thật khổ.

Hàn Băng Băng buồn cười vỗ vỗ bờ vai của tỷ tỷ. Bị giữ lại trong tướng phủ, còn bị vị Đoàn tướng quân kia phụ trách trông nom. Quả thực là quá đau khổ cho tỷ tỷ nàng. Tính khí tỷ ấy vốn đã hoạt bát hào khí, tràn đầy năng lượng như vậy, bị giam lại thế này so với bị đánh đòn có lẽ còn nặng nề hơn.

Nhưng mà cũng không thể ôm lấy nàng mà oán trách than thở mất hình tượng như vậy. Đường đường là một đại mỹ nhân, tính tình lúc này lại tùy hứng không khác nào một tiểu hài tử. Để người ngoài biết được thì bao nhiêu hình tượng đẹp đẽ của tỷ tỷ nàng sẽ đổ sông đổ bể hết.

– Băng Băng! Muội nói xem, biểu ca sao lại bắt lực như vậy? Bây giờ khiến tỷ suốt ngày bị chôn xác ở trong phòng – Bạch Diễm Tuyết còn oan ức chỉ tay về phía Đoàn Hắc Huân không ngừng kiện cáo – Còn phải bắt tỷ ngày nào cũng phải đối mặt với cái tên mặt đen vô tình đó.

Đoàn Hắc Huân ngồi trên bàn trà sa sầm nét mặt. Giời lắm! Tiểu mèo hoang này, quả thực là thiếu dạy dỗ. Để lát nữa xem ta như thế nào chinh nàng.

Mà thiếu nữ mặc áo trắng từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ thối thu, nhẹ nhàng an ủi Bạch Diễm Tuyết – Muội biết tỷ tỷ buồn bực, nên đã xuất phủ đến tìm tỷ rồi không phải sao?

– Muội đã đến, vậy cùng tỷ dùng bữa có được không?

– Được!

Bạch tướng phủ mười đời đều làm tướng quân chinh phạt khắp chốn. Bạch Diễm Tuyết lớn lên trong một môi trường như vậy, tính cách cũng sáng khoát hào phóng như nam nhân, không hề để ý lễ tiết gò bó bình thường của nữ giới. Bị giam lỏng trong phòng mấy ngày cuối cùng cũng tìm được tri kỷ, nàng liền lập tức sai xuống nhà bếp làm một bàn đồ ăn thịnh soạn bung lên, còn có một bình rượu Nữ Nhi Hồng.

– Bạng Bạng! Đến, thử tay nghề của đầu bếp Tướng quân phủ, xem có thua kém tay nghề của đầu bếp Vương phủ hay không.

– Cảm ơn tỷ tỷ!

– Không cần khách khí! Muội ăn nhiều một chút. – Nàng cười đến vui vẻ, vươn tay lấy bình rượu bên cạnh rót cho Hàn Băng Băng một ly – Biểu ca giữ muội chặt như vậy, thực hiếm khi chúng ta mới có thể cùng nhau ăn một bữa cơm. Nào! Uống với tỷ một ly.

Hàn Băng Băng nhìn ly rượu lỏng lánh trong suốt, còn tỏa ra hương thơm nồng nàn khiến người ta mê mẩn. Nàng chần chừ không nghĩ cầm lấy, ái ngại nhìn tỷ tỷ.

– Tỷ tỷ! Muội... có thể không uống rượu không?

– Không được! – Bạch Diễm Tuyết quả quyết từ chối – Muội không uống, chính là không nể mặt tỷ.

– Nhưng mà... – Tử lượng của nàng thật sự rất kém. Hơn nữa, Nữ Nhi Hồng nồng độ lại nặng như vậy.

– Không sao! Chỉ một ly thôi a.

– Diễm Tuyết! Hàn tiểu thư đã không muốn uống, nàng đừng ép nữa. – Tiểu gia hỏa này tưởng ai cũng có tử lượng tốt như nàng sao?

Không sai! Tử lượng của Bạch Diễm Tuyết vô cùng tốt, có thể nói là trên cả nam nhân cũng không ngoa chút nào. Đoàn Hắc Huân cũng đã từng có một dịp chiêm ngưỡng qua. Một mình nàng đấu với năm nam nhân, tới khi năm nam nhân ấy say đến mức không thể đứng dậy được nữa, tinh thần của nàng vẫn còn vô cùng minh mẫn. Thậm chí khi nhìn thấy hắn còn tự tin kiêu ngạo muốn thách đấu.

Mà hắn cũng thật sự dung túng tiếp nhận khiêu khích của nàng.

Kết quả, hắn thắng!

Nhưng chẳng qua khi ấy trước đó nàng đã uống quá nhiều, hắn mới có thể may mắn chiếm thế thượng phong. Nếu đường đường chính chính đấu với nàng, bản thân Đoàn Hắc Huân cũng không dám chắc mình có bị nàng chuốc say đến bất tỉnh nhân sự hay không.

Còn tiểu mỹ nhân bướng bỉnh ấy lúc này thật sự không đem lời khuyên bảo của hắn nghe vào tai. Nàng vẫn như cũ cương quyết muốn cùng Hàn Băng Băng uống rượu. Mà Hàn Băng Băng sau một hồi được Bạch Diễm Tuyết khuyên nhủ tích cực, cuối cùng cũng đem ly rượu thơm trên tay nâng lên uống một ngụm.

– Tốt! Sáng khoái! – Bạch Diễm Tuyết cười hào hứng, vô cùng vui vẻ thay tiểu muội rót thêm một ly nữa.

Đoàn Hắc Huân rốt cuộc ngăn không được tiểu mào hoang của mình làm loạn, cuối cùng cũng chỉ đành đau đầu bóp trán. Nhìn nàng một mặt tâm sự, một mặt rót rượu khuyến khích thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh uống rượu cùng mình. Hắn dần dần cảm nhận được một thứ cảm giác vô cùng không tốt.

Nói đúng hơn! Hắn cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra.

Quả nhiên! Giác quan của hắn không sai chút nào.

Đoàn Hắc Huân bước chân xuống kiệu nhìn Bạch Diễm Tuyết đang dịu dàng y nữ tử toàn thân mềm mại đi vào đại môn của Vương Phủ. Bên cạnh nàng còn có nam nhân mặc hắc y biểu tình lạnh lùng đi phía sau, không hề tỏ ra một chút biểu hiện nào là sẽ vươn tay giúp đỡ. Đoàn Hắc Huân bất đắc dĩ thở dài, không còn cách nào đành bước chân đi theo.

Biết làm sao được, hắn phải đi theo để còn làm tấm chắn lưng cho nàng. Vị chủ nhân kia nếu biết được tiểu mèo hoang của hắn chuốc say nữ nhân của người, không biết chừng sẽ nổi giận lôi đình

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Rượu Say Loạn Tính.

Một lần nữa nghiệm chứng, giác quan của vị Đoàn tướng quân nào đó là vô cùng chính xác.

Vị Bắc Thành Vương sau khi biết tin bọn họ tới phủ liền đích thân ra cửa môn. Khi giáp mặt một lời cũng chưa kịp nói, vội vàng đỡ lấy thiếu nữ đã mềm nhũn trong tay Bạch Diễm Tuyết. Hắn ngạc nhiên phát hiện tình trạng của nàng có chút kỳ quái, lo lắng vô vô mã nàng. Ai ngờ Hàn Băng Băng nặng nề mở ra cặp mắt mơ màng nhìn thấy hắn liền yên tâm cười ngây ngô, sau đó vươn tay ôm chặt lấy người hắn... hoàn toàn bám dính lấy.

Tần Viễn Kỳ nhìn kỹ biểu tình của nàng, liền mơ hồ hiểu ra.

Sau đó, lập tức trở nên tức giận.

– Bạch Diễm Tuyết! Muội dám chuốc Băng Nhi uống rượu?

Bạch Diễm Tuyết bị Tần Viễn Kỳ mắng một tiếng liền sợ hãi co rúm người. Sự to gan lớn mật bình thường tất cả đều bị dọa chạy mất. Nàng bắt an áp ứng – Muội... muội cũng không ngờ từ lượng của Băng Băng lại thấp như vậy

Thực sự là thấp đến mức khiến nàng trở tay không kịp.

Với vị tiểu muội tính tình nghịch ngợm trời đất không sợ này của mình, Tần Viễn Kỳ đúng là không còn gì để nói. Nhưng còn nam nhân kia thì sao?

– Đoàn Hắc Huân! Người đừng nói với ta chuyện này là do người mặc kệ cho muội ấy làm loạn.

Chẳng lẽ Bạch Diễm Tuyết muốn nổi loạn, hắn cũng như vậy mặc kệ cho muội ấy làm gì thì làm? Quậy phá đến mức vô pháp vô thiên?

Đoàn Hắc Huân hít sâu một hơi, hắn có phần chột dạ vuốt nhẹ sống mũi thờ ơ đáp lại – Chuyện này... mặt tướng cũng không có biện pháp.

Hoàn toàn là một bộ dáng phui hết trách nhiệm.

Tần Viễn Kỳ thật sự là tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Từ lượng của Băng Nhi kém như vậy, nhưng không có nghĩa là không ý thức được bản thân mình đang làm gì. Lý trí của nàng rất mạnh, chính hắn cũng đã từng chứng kiến qua. Cho dù thế nào đi nữa cũng sẽ giữ lại một tia lý trí để quay về phủ, chứ không phải đến mức say không rõ gì cả như bây giờ.

Hắn ôm Hàn Băng Băng lên, nghi ngờ chất vấn – Muội bắt nàng uống bao nhiêu?

Bạch Diễm Tuyết cắn chặt cánh môi đỏ mọng, dưới ánh mắt chăm chăm của biểu ca rốt cuộc không dám dấu diếm, cúi đầu lấp bắp trả lời – Chỉ... chỉ hơn một ly Nữ Nhi Hồng.

Chỉ hơn một ly?!!!

Tần Viễn Kỳ nheo lại con ngươi thâm trầm.

Bảo bối của hắn chỉ cần ngửi thấy mùi rượu hơi nặng một chút cũng sẽ đỏ mặt. Mao Đài nàng chỉ cần một ngụm nhỏ cũng đủ để trở nên thần trí mơ hồ. Tiểu a đầu này lại chúc nàng hơn một ly Nữ Nhi Hồng, khó trách...

– Ừm... – Người trong ngực hắn kêu khẽ một tiếng, đôi tay trắng nõn vòng quanh bờ vai của Tần Viễn Kỳ bám thật chặt, cái đầu nhỏ dụi dụi trên lồng ngực ấm áp – Viễn Kỳ... Em muốn ngủ...

Tần Viễn Kỳ nén lại tức giận, cẩn thận bế nàng lên – Ngoan! Ta đưa nàng về phòng rồi mới ngủ có được không?

Ánh mắt sắc bén của hắn liếc qua tiểu muội đang hơi cúi đầu giấu mặt xuống kia. Bực bội nhìn nam nhân điềm tĩnh đứng phía sau, hừ một tiếng khiến Bạch Diễm Tuyết nghe thấy sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

– Hắc Huân! Chuyện còn lại ngươi tự mình xử lý đi.

Đoàn Hắc Huân đơn giản gật đầu.

Tần Viễn Kỳ nhẹ nhàng bế nữ nhân trong ngực quay người rời đi. Chuyện ngày hôm nay, cứ để nàng tỉnh lại rồi sẽ nói sau.

.

Đoàn Hắc Huân nhìn nam nhân cao ngạo kia khuất bóng rồi quay trở về nữ nhân ủy khuất cúi đầu trước cửa môn. Bộ dạng đáng thương của nàng khiến hắn không khỏi mềm lòng, đành thở dài đến gần ôm lấy vai nàng, thấp giọng dỗ. – Đi! Chúng ta quay về.

Bạch Diễm Tuyết đi theo hắn bước lên kiệu, nổi uất ức dồn nén cuối cùng cũng chỉ có thể trút sang nam nhân bên cạnh. Nàng túm lấy vạt áo của hắn làm khăn tay lau nước mắt, chẳng thềm để ý giá trị của lớp cảm y quý giá trong tay làm bằng chất liệu gì.

– Biểu ca thật quá đáng, sao có thể hung dữ như vậy? Bể Bể trước khi trở thành vị hôn thê của huynh ấy còn là tiểu muội ngoan của ta.

Vậy mà bây giờ nở lòng nào mắng nàng như thế.

.

– Oa... Biểu ca thật đáng ghét, là đồ trọng sắc khinh muội.

Nam nhân ngồi bên cạnh vỗ nhẹ bờ vai thanh mảnh của nàng tỏ vẻ an ủi, tùy ý để nàng trút giận lên tay áo. Tuyệt không vì việc nàng lấy tay áo của mình lau nước mắt hay giằng xé mà nhú chân mày lấy một chút.

– Đừng khóc! Nàng cũng không phải là không có cách trả thù.

Hắn như cố ý mà vô tình gợi ý cho nàng.

Bạch Diễm Tuyết ngược gương mặt xinh đẹp long lanh nước mắt kia, trí tuệ vốn dĩ khá nhanh nhạy trong lúc này cũng bị nam nhân quỷ kế đa đoan này làm cho trì trệ trong phút chốc, thật ngây ngốc hỏi – Có cách gì?

Nụ cười trên môi hắn rất đẹp, rất... thiện ý. – Vương gia không phải sẽ cử hành hôn lễ vào ngày 10/10 năm nay sao? Cũng là thành thân trước nàng đi.

– Đúng. – Nàng không hiểu gật đầu, mớ hỗn độn trong đầu khiến nàng hoàn toàn bị lạc trong ý tứ của hắn.

– Nàng cũng sắp tổ chức hôn lễ không phải sao? – Biểu hiện trên gương mặt hắn thập phần thành thực, không lộ đến nửa điểm sơ hở. Lời nói cũng mang đậm thành ý mang nàng lạc vào mê vọng – Ta nghĩ... nếu trước khi vương gia tổ chức hôn lễ một ngày, Xuất hiện một lễ cưới so với vương gia long trọng bề thế hoàn toàn không kém cạnh.. Lúc đó... về mặt của vương gia hắn sẽ vô cùng không tốt.

.

Cũng không sai.

.

Biểu ca nếu biết người ta tính kế trước hôn lễ của mình... tâm tình chắc chắn sẽ vô cùng không tốt.

.

Bạch Diễm Tuyết cắn môi, hồ nghi suy nghĩ. Hắn nói mọi chuyện đều rất có lý, nhưng sao nàng nghĩ thế nào cũng có điểm không đúng lắm. Giống như bản thân mình đang bị người ta bày kế chờ mình nhảy vào. Nhưng rốt cuộc cái hố đấy là cái gì nàng lại nhìn không ra.

Thật hiếm khi vị tiểu thư của Bạch Tướng Quân Phủ lại trì hoãn ngược mặt lên, đôi môi đỏ mọng bật ra một câu hỏi vô cùng... vô cùng thuần khiết.

– Nhưng mà phải là đám cưới của ai?

.

Tướng quân của triều đình Đoàn tướng gia trẻ tuổi tài cao vô cùng chiều chuộng vuốt ve đỉnh đầu của nàng, nụ cười của hắn năm phần ôn nhu, năm phần yêu kẻ đem nàng nửa thật nửa gạt ôm vào lòng mình.

– Đừng lo lắng, mọi việc ta sẽ thu xếp cho nàng.

Cả Bắc Thành này, hôn lễ duy nhất có thể sánh ngang về tầm ảnh hưởng cũng như bề thế với hôn lễ của Bắc Thành Vương chỉ có một. Ngoài liên hôn của tướng gia hai nhà Đoàn Bạch, hôn lễ của hắn và nàng ra... còn có thể lực khác có đủ can đảm hay nhân lực thể làm cái chuyện hoang đường cũng như lớn mật này hay sao?

.

.

.

Tần Viễn Kỳ ôm theo Hàn Băng Băng trở về Huyện Lâm Viện, hắn giữ lấy nàng đứng trên tấm thảm lông thú, nghĩ muốn giúp nàng tháo giày. Nhưng thiếu nữ này lần này khi say rượu lại giống như keo dán bám dính lấy người hắn, dù thế nào cũng không buông. Tần Viễn Kỳ khom người quỳ xuống thăm lóng, đặt nàng ngồi trên đùi mình, thật dịu dàng vuốt ve gò má đỏ hồng của nàng ôn tồn dỗ dành – Băng Nhi! Nhắc chân lên một chút, ta tháo giày giúp nàng.

Hàn Băng Băng mờ mịt mờ ra cặp mắt mơ màng nhìn hắn, dường như vẫn không hiểu được hắn đang yêu cầu cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhấc chân lên.

– Ngoan lắm! – Hắn cung chiều hôn lên mặt nàng một cái.

Dường như nàng rất vui vẻ, đôi tay trắng nõn như tuyết ôm chặt lấy cổ hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn dụi nhẹ trên cổ hắn, ánh mắt của nàng mơ màng lưu chuyển trên đường nét anh tuấn trên gương mặt yêu nghiệt kia, cười khúc khích.

– Viễn Kỳ! Em đã bao giờ nói chàng rất đẹp chưa?

– Đẹp sao? – Cách dung từ của nàng khiến hắn vô thức nhú mày. Là nam nhân, đương nhiên hắn cũng không muốn nàng dùng những từ nói về nét đẹp của nữ nhân dùng trên người mình. Nhưng nàng trong lúc này, khiến hắn không khỏi nhớ đến một hình ảnh mơ hồ nào đó trong quá khứ. Mỹ nhân mê người này cũng tương tự như lúc này dựa sát vào người hắn, trong cơn say mơ hồ hỏi rằng.

“Nhìn gần như vậy, gương mặt của người cũng không tệ.”

“Nhưng bắt quá... kỹ thuật hôn của người thật không tồi.”

– Hình như... nàng không chỉ khen ta đẹp đâu.

– Thật không tốt chút nào – Nàng nghiêng đầu, ngón tay vòng ra trước xoa lung tung trên mặt hắn – Rõ ràng là nam nhân, sao bề ngoài lại yêu nghiệt như vậy?

Hắn bật tiếng cười khê, vòng tay ôm lấy eo nàng thật chặt – Nàng không thích?

Nàng không trả lời, nụ cười trên môi càng thêm ngây ngô mà dụi đầu trên người hắn dấp mắt lại, hơi thở thật nhẹ nhàng như lông vũ phả xuống cổ hắn.

.

Nàng thật sự là say quá rồi.

.

Tần Viễn Kỳ thở dài đứng dậy nghĩ muốn bế nàng về phía giường ngủ. Bỗng nhiên thiếu nữ nhân trong ngực hắn tưởng rằng đã thiếp đi lại yêu cầu một việc rất động trời.

– Giúp em cởi áo đi.

– Sao?

Hắn sợ rằng chính mình nghe nhầm mà hỏi lại. Nhưng nàng lại không yên trực tiếp vùng vằng vươn tay kéo lung tung thắt lưng bằng vải lụa, thực sự muốn trước mặt hắn mà thoát y phục.

– Từ từ đã! – Tần Viễn Kỳ vội vã giữ lấy tay nàng, không cho phép tiếp tục làm loạn. Ánh mắt của nàng ngờ ngác không hiểu chuyện khiến lần đầu tiên hấn rơi vào tình thế bất ngờ này không khỏi bối rối. Hấn vẫn biết khi say tính cách của nàng rất khác thường, còn đặc biệt lớn mật. Nhưng nếu nàng cứ tiếp tục kích thích hấn thế này, chính hấn cũng sẽ không dám đảm bảo được bản thân mình trong lúc nàng thần trí mơ hồ thế này mà làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn đâu.

.

Từ trước đến nay, Tần Viễn Kỳ hấn vốn dĩ đã không phải là quân tử.

.

Nghĩ lại nghĩ, kẻ không phải quân tử là hấn không còn cách nào khác trong hoàn cảnh rồi rầm hiện tại liên tục hít sâu, kiên nhẫn chờ dành thiếu nữ trong ngực—Ngoan! Mặc y phục chỉnh tề một chút rồi đi ngủ.

– Nhưng mặc nhiều như vậy sẽ rất khó chịu. – Hàn Băng Băng bắt mắt kháng nghị.

– Được! – Tần Viễn Kỳ đành thỏa hiệp, giúp nàng tháo xuống lớp vải lụa màu trắng tinh khiết. Không còn cách nào, hấn không thể để nàng trong tình thế nhạy cảm thế này làm loạn được, lúc đó chỉ e mọi chuyện sẽ không như ý hấn mà trệch ra khỏi tầm kiểm soát.

.

.

Da thịt của nàng ẩn hiện mơ hồ dưới lớp trung y mỏng manh khiến cổ họng của hấn không khỏi thất lại. Cố gắng đem lực chú ý của bản thân mình rời khỏi thân người chuyển đến gương mặt nàng, liền phát hiện hành động này còn thất sách hơn.

.

Làn da nàng đỏ bừng như táo đỏ, cặp mắt mơ màng chất chứa sóng tình rung chuyển nhìn hấn không rời mắt. Cánh môi đỏ mọng ẩm ướt kia hơi hé mở, tỏa ra hơi thở mềm mại cùng hương rượu mê say khiến người ta muốn chìm đắm.

– Băng Nhi.

Nụ cười của nàng càng thêm mê ly, đôi môi mềm mại như cánh sen thom ngọt ghé sát trên môi hấn. Thần thái yêu mị giống như yêu tinh vừa thức giấc muốn câu dẫn nam nhân, khiến bất cứ nam nhân nào cũng vì nàng đem lòng si mê cùng thuận phục.

Cũng đồng thời khiến nam nhân bên cạnh nàng là hấn dâng lên khát khao chiếm đoạt tội lỗi.

.

.

Cơ thể nam tính xôn xao cảm xúc, thân thể khô nóng nhen nhóm dục vọng khiến Tần Viễn Kỳ nghĩ muốn đem nữ nhân không biết thế nào là nguy hiểm này nhấn lên giường, để bản thân mình đắm đuối trong vòng tay của nàng, mặc kệ nàng đồng ý hay kháng nghị mặc sức chiếm đoạt nghiền nát lấy.

.

Một lần lại một lần cố gắng giữ lấy tự chủ của bản thân, hấn tuy không phải quân tử, nhưng cũng không cảm thú tới mức có thể ép buộc nàng trở thành của mình.

.

Có lẽ đêm nay hấn nên ở lại Thiên Phong Cơ đọc sách cả đêm thật tốt lắm.

.

Hàn Băng Băng cách theo tầng lớp y phục dường như cảm giác được dục vọng của hấn. Nàng cười mỉ hoặc, nhón chân kéo thân người cao lớn của hấn xuống cần nhẹ lên bờ môi dưới của hấn, đôi tay mềm mại vuốt ve cơ bắp trắng kiện dưới lớp cẩm y quý giá.

– Có nghĩ... muốn ôm em không?

.

Cố gắng sắt đá phải mất biết bao kiên trì mới có thể gây dựng lên, lại dưới một hành động của nàng giống như băng mỏng trên sông tan biến trong chốc lát.

.

Chết tiệt!!!

Tần Viễn Kỳ mắng nhẹ trong lòng, vòng tay đem thân thể mềm mại của nàng ôm sát vào lòng mình. Bờ môi không đợi nàng nói thêm một lời nào mạnh mẽ hôn xuống, đem đôi môi ngọt ngào dụ dỗ kia không ngừng cướp đoạt. Đầu lưỡi hần tham lam len lỏi vào miệng nàng, nhanh chóng ôm trọn lấy chiếc lưỡi nhỏ tròn mềm ướt át, kịch liệt triển miên.

Trong cơn say, phản ứng của nàng phi thường phối hợp khiến Tần Viễn Kỳ kinh diễm. Bàn tay bé nhỏ của nàng trượt theo vai hần đi xuống, vuốt ve bờ ngực rắn chắc của hần. Thân thể mềm mại kề sát hơi dịch chuyển, trức trặc cọ xát trên thân thể nam nhân. Tần Viễn Kỳ rốt cuộc bị nàng khiêu khích đến mức không thể đợi được, dứt khoát đem nàng bế bổng lên đi về phía giường ngủ.

Nhìn nàng yếu kiều nằm trên giường đệm màu tím nhạt, bộ dáng mê người hấp dẫn vờn tay mời gọi. Tần Viễn Kỳ hai mắt đỏ lên, thoát xuống ngoại bào trên người rồi tựa như dã thú nhào lên người nàng. Động tác của hần lúc này mang theo vài phần thô bạo xé rách trung y trắng muốt trên tấm thân ngọc ngà kia, cuồng bạo chiếm lấy. Cơ thể cả hai lún xuống đệm giường mềm mại bằng được lót bằng lông mịn, hần khóa chặt nàng trong không gian nhỏ bé mà nóng bỏng, từng đợt hôn cắn cùng ve vuốt khiến nữ nhân dưới thân huyết mạch nóng bừng như lửa.

Hơi thở mềm mại như lan của nàng mỗi lúc một gấp gáp. Hần Băng Băng gắt gao ôm lấy thân thể mạnh mẽ nam tính trên người mình, từng trận xôn xao như sóng triều mãnh liệt được hần mang đến khiến nàng khó nhịn xoay động thân mình, giống như một ngọn lửa nhỏ xinh đẹp hấp dẫn khiến nam nhân toàn thân hòa khí trên người nàng càng thêm khó nhịn.

– Yêu tinh. – Tần Viễn Kỳ gầm nhẹ một tiếng, đem lớp y phục mỏng manh trên người nàng một đường xé bỏ. Nhìn nàng chỉ còn lưu lại trên thân người một mảng yếm trắng xinh đẹp. Khó khăn che giấu đôi nhũ phong mê người khiến cổ họng của hần càng thêm khô rất, khí huyết sôi sục. Cánh tay cường tráng đem thân người của nàng nâng lên. Hần cúi đầu, cách một lớp vải yếm hung hăng hôn xuống, một tay luồn vào lớp vải lụa như tơ ôm lấy ngực nàng.

Hần Băng Băng kiều nhược rên lên một tiếng. Nàng cong mình dưới thân hần, ngón tay thon dài ôm lấy gáy hần hơi siết lại, đôi chân trắng ngần co lên cọ xát thất lưng của hần. Hành động trong cơn mê man vô thức này khiến Tần Viễn Kỳ gấp gáp giữ lấy chân nàng. Hần vui mặt thật sâu vào hõm cổ nàng, gần như phải kiềm nén đến mức trên trán lấm tấm mồ hôi, thanh âm khàn đặc cùng trở nên khó khăn ngắt quãng trong nhịp thở nặng nề.

– Bảo bối! Chậm một chút. Ta sẽ không khống chế được...

Nàng là xử nữ, đêm đầu nhất định phải chịu lấy cơn đau đớn phải có. Hần nhất định phải nhẹ nhàng một chút, ôn nhu một chút. Nhưng lúc này chính hần cũng không dám đảm bảo nếu tiểu yêu tinh này còn tiếp tục lớn mật khiêu khích tự chủ của hần như vậy, bản thân mình còn có thể dịu dàng được nữa hay không. Hay là đem đêm hoan lạc đáng lẽ đầy tốt đẹp này hoàn toàn trở thành cơn cuồng chế cùng tàn bạo.

Trong khi hiện tại khi sa vào mớ dục vọng hỗn loạn này hần đã nghĩ đến mạnh bạo khống chế nàng dưới thân, từng đợt một chiếm hữu khóa chặt tấm thân thanh khiết thơm ngát của nàng vào ngực mình, dù thế nào cũng không thả ra.

Đôi tay trắng nõn của nàng ôm lấy gương mặt tuấn tú trước mặt, không gian mơ hồ mông lung nàng có thể nhìn thấy chỉ có duy nhất mình hần. Nàng nâng cằm tự nguyện dâng lên đôi môi đỏ mọng, ngay lập tức bị hần mãnh liệt chiếm lấy. Hôn đến khi lý trí mông manh còn lại toàn bộ đều bỏ hần mà đi, Tần Viễn Kỳ hung hăng áp xuống người nàng, bờ môi nóng rực mơn trớn lên làn da ửng hồng của nàng, lưu lại ở những nơi đi qua bao nhiêu dấu hôn chói mắt.

Những nụ hôn ướt át cứ như vậy thay nhau rơi xuống, sự mơn trớn vuốt ve cũng càng lúc càng gọi tình, nhiệt độ cơ thể dán lên nhau cũng mỗi lúc một tăng lên. Tất thảy, đem không gian nóng bỏng ban đầu toàn bộ cháy rụi.

Bên ngoài... trăng đã lên cao.

Gió... vẫn thổi.

Đêm... rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Bất Đồng.

Ánh bình minh len lỏi qua khung cửa sổ hắt ánh sáng vào trong sương phòng. Trên chiếc giường gấm mềm mại hiện hữu một đôi nam nữ đang gắt gao ôm lấy nhau, bờ vai trần trụi lộ ra ngoài lớp chăn bông thực khiến người ta không khỏi nghĩ tới những ý nghĩ sâu xa rồi đỏ mặt.

Thiếu nữ xinh đẹp đang say ngủ cũng từ từ tỉnh lại, nàng hé mở cặp mắt tràn ngập sương mù nhìn quanh. Nhanh chóng nhận ra bản thân mình giống như biết bao buổi sáng nằm trọn trong lòng ngực quen thuộc của ai đó. Khóe môi nàng mỉm cười ngọt ngào, thân thể mềm mại xoay chuyển ép sát vào ngực hắn dụi nhẹ, tiếp tục nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, cảm giác kỳ lạ ập tới khiến nàng cảm thấy tình huống hiện tại so với mọi ngày hoàn toàn không bình thường.

Hàn Băng Băng nhíu mi suy nghĩ, cảm giác khi dựa vào hắn ấm áp, tron nhẵn đàn hồi như thế, hoàn toàn không giống với mọi ngày. Mà hình như giống như... giống như...

.

Tâm trí nàng trong giây lát trở nên hốt hoảng.

.

Nàng mở mắt một lần nữa cẩn thận nhìn qua một chút. Làn da trắng ngần không chút tí vết áp sát lên lồng ngực trắng kiện của nam nhân, trên dải đất trắng như tuyết ấy còn hiện hữu vô số dấu tích đỏ hồng mờ ám. Trong đầu nàng vô thức xoẹt qua vô số hình ảnh nóng bỏng cùng kích tình, ngay lập tức máu nóng trong người nàng vọt hết lên mặt, túng quần cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Rượu không thể uống loạn, say rượu loạn tính thật sự là quá dọa người.

Nàng bối rối không thôi. Đêm qua nàng cứ nhiên bám chặt lấy hắn như vậy, cứ nhiên to gan lớn mật đối với hắn khiêu khích như vậy, gọi tình như vậy, quần quýt như vậy...

.

.

Thật là mất mặt.

.

Lúc này Hàn Băng Băng thật sự muốn tìm một cái hố nào đó chui xuống quách cho rồi.

– Biết ngại ngùng rồi? – Nam nhân bên cạnh nàng không biết đã tỉnh lại từ bao giờ mở mắt nhìn cái đầu nhỏ đang lúng túng trốn trong ngực mình. Mới thức dậy, mái tóc đen dài có chút rối khiến tuấn nhan của hắn mang theo vài phần hoang dại mà phóng túng. Tần Viễn Kỳ nâng cằm nàng lên nhìn thật kỹ, cặp mắt phượng thâm thúy neho lại dò xét.

– Có nhớ gì không?

Hàn Băng Băng bối rối đảo quanh con người, lại nhìn không được liếc nhìn hắn vài cái. Sự ngại ngùng tràn ngập khiến nàng không biết phải bắt đầu hỏi như thế nào. – Viễn Kỳ... chúng ta... chúng ta có phải...

A..... Rốt cuộc là nàng muốn hỏi cái gì hả?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.

Tần Viễn Kỳ hơi cau mày, bàn tay của hắn ở trên làn da trơn mịn nơi eo nàng hơi vuốt qua rồi ôm chặt lại. Thanh âm trầm khàn trong cái thời điểm hỗn loạn này đặc biệt trở nên vô cùng mờ ám – Chúng ta? Nàng muốn nói đến chuyện gì? Nói đến chuyện chúng ta cái gì cũng đều đã làm, hay là... cái gì cũng đều không làm?

– A?!!! – Nàng ngây ngốc ngừng mặt lên. Hắn nói như vậy là có ý gì?

Hắn bực bội hừ một tiếng, nổi bực tức thật không biết xả đi đâu cho hết. Nhìn nàng đơn thuần nghĩ lại nghĩ, hắn nhanh như chớp lật người quàng qua chế ngự lại thân thể nàng, con người đen láy sắc bén nhìn nàng dường như ánh lên vài sắc hồng quang.

– Không nhớ? Vậy chúng ta ôn lại một chút.

– Đợi một chút, đợi một chút.. – Nàng vội vàng giữ lấy vai hắn ngăn lại, cặp mắt trong suốt không chút vấy bẩn đáng thương nhìn hắn năn nỉ.

Lấy thái độ này của hắn, hắn không giống với một nam nhân sau khi dục vọng được thỏa mãn. Không lẽ hôm qua không có chuyện gì xảy ra sao?

.

Suy nghĩ kỹ một chút, hình như ngoài việc hai người khóa thân nằm trên giường, trên da nàng có những dấu hôn hồng đỏ ra... hình như trong cơ thể nàng không có cảm giác đau đớn hay thư sướng sau một đêm hoan ái mà người ta vẫn hay nói. Nhưng mà nam nữ ngủ cùng nhau trên người không có lấy một mảnh vải che lấp thể này, nói đêm qua không có chuyện gì xảy ra đến nàng cũng không có tin được.

– Nàng... – Tần Viễn Kỳ thật sự rất muốn đánh vào cái mông nhỏ của nàng vài cái, nhưng lại không nỡ xuống tay, cũng không nỡ mắng nàng. Cuối cùng liền ôm lấy gương mặt xinh đẹp đáng hận kia điên cuồng hôn xuống, vừa hôn vừa mắng – ... nữ nhân đáng giận...

Đem lửa đốt cháy hần, khiến hần toàn thân dục vọng cháy rực cuối cùng lại không có nơi để phát tiết. Hần thật sự hoài nghi nếu bản thân cứ bị nàng trêu đùa như vậy vài lần, có khi nào sẽ một lần rồi một lần kiểm chế đến mức mang bệnh hay không.

Lúc này hần vô cùng hối hận, chỉ vì một khắc mềm lòng thương tiếc nàng nên không nỡ đối với nàng quá mạnh bạo. Toàn bộ quá trình đều khắc chế mình phải dịu dàng mềm mỏng, cuối cùng rồi thời khắc quyết định nhất tiểu nữ nhân này cư nhiên ngủ mất. Để lại hần dục vọng khát cầu không thể thỏa mãn không còn cách nào khác ngoài việc đi tắm nước lạnh.

Quả thực là yêu tinh hành hạ người.

Hàn Băng Băng cuối cùng cũng hiểu ra được mấu chốt vấn đề. Nàng mỉm cười lấy lòng ôm lấy hần cọt nhẹ làm nũng – Viễn Kỳ! Chàng đối với em thật tốt.

– Còn nàng đối với ta thật không tốt chút nào.

Nụ cười trên môi nàng càng xinh đẹp hơn, biểu hiện nũng nịu phá lệ càng trở nên đáng yêu – Chàng sẽ không chấp nhặt với em phải không?

Nàng thập phần đều đối với hần tỏ ra sùng bái ngấp nghé, Tần Viễn Kỳ lại một lần nữa không có khí khái mà mềm lòng. Không còn cách nào khác, có trách thì chỉ trách bản thân mình sao lại có một nhược điểm lớn như vậy.

Hần thở dài hôn lên trán nàng, lật chăn ngồi dậy. Vươn tay lấy ngoại bào trên giường khoác lên nửa thân trên trần trụi, đơn giản bước chân xuống giường.

– Nàng thay y phục đi.

Nam nhân này đúng là chỉ dọa nàng.

Hàn Băng Băng quần mình trong chăn ngọt ngào cười trộm, trong lòng được lấp đầy bằng mật đường ấm áp. Nhìn hần ở trong phòng mặc lại y phục của đêm qua, trong lòng không khỏi đối với hần nảy sinh cảm giác có lỗi.

Cũng thật thiệt thòi cho hần, phải lòng một nữ nhân như nàng... cũng không dễ dàng.

Đêm qua xem ra hần phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy, hay là nàng nên an ủi hần một chút?!

Thiên Phong Cơ.

Giữa trưa, một nam nhân tuấn mỹ tao nhã ngồi trên trường kỷ đọc sách. Thần thái của hần điềm tĩnh như nước, thoải mái lật mở từng trang. Chốc lát lại có một bàn tay trắng nõn cầm một trái nho thơm ngát mong nước đưa đến bên môi, hần đến liếc mắt qua cũng cảm thấy lười biếng, chỉ đơn giản mở miệng.

Thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh rất thức thời dứt trái cây vào miệng hần, tuyệt đối không gây ra một tiếng ồn ào. Nàng cẩn thận giúp hần bóc vỏ, bỏ hạt rồi lại như cũ đưa lên. Thái độ mười phần đều là nhu thuận ngoan ngoãn, mười phần đều là muốn lấy lòng nam nhân khó tính không chút thái độ kia.

Sách đọc đến trang cuối cùng, nam nhân giãn dỗi nào đó cuối cùng cũng thu lại sự tập trung dời đến bên người nàng. Bàn tay to lớn cầm lấy tay nàng đang cầm trái cây trước mặt đưa lên môi liếm nhẹ rồi khẽ cắn. Đến khi nàng bị hần đùa giỡn đến mức toàn thân đỏ bừng, hần liền kéo lấy người nàng áp đảo trên trường kỷ khinh bạc một phen.

Nàng bị hần hôn đến mức trời đất quay cuồng, tưởng chừng như sắp ngộp thở đến nơi thì cửa phòng đột nhiên vang đến một tiếng động thật nhẹ.

– Vương gia!

Là tiếng của Minh Vũ.

Hàn Băng Băng hét hoảng đẩy nam nhân trên người ra, hần lại không chút nào để ý đến người bên ngoài, kiên định áp chế lấy thân thể nàng. Nam nhân

ngoài cửa kia dường như cũng phần nào hiểu được tình huống bên trong phòng nên rất kiên nhẫn đứng đợi, không hề gây thêm một tiếng động thừa thãi nào khác. Hàn Băng Băng lại không bình tĩnh được như thế, nàng ngược cặp mắt trong suốt cầu xin nam nhân bá đạo kia, mong hắn mau mau thả nàng.

Tần Viễn Kỳ hơi nhướn mày một chút, nửa điểm hợp tác cũng không có. Tới khi nàng cắn môi bất đắc dĩ nhướn người hôn lên mặt hắn một cái thì mới cam lòng ngồi dậy. Nhìn nàng đỏ mặt ngượng ngùng chỉnh trang lại y phục không chỉnh tề, tâm tình hắn cũng tốt lên không ít.

Điềm đạm nhấp một ngụm trà ô long bên cạnh, hắn lãnh đạm hô ra ngoài cửa – Vào đi.

.

Minh Vũ từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, hắn gật nhẹ đầu với Hàn Băng Băng rồi đơn giản thông báo – Vương gia! Mọi hồ sơ vụ án đều đã hoàn thành xong, năm ngày nữa chúng ta có thể xuất phát tới kinh thành.

Tới kinh thành?

.

Hàn Băng Băng kinh ngạc nhìn sang bên cạnh. Tần Viễn Kỳ phải tới kinh thành? Năm ngày sau khởi hành? Nhanh như vậy...

– Ta đã biết. – Tần Viễn Kỳ thờ ơ gạt đầu, bàn tay vung nhẹ ám hiệu cho phép Minh Vũ rời đi. Ngón tay hắn vuốt ve đường vân tinh xảo trên tay vịn của trường kỷ, cặp mắt âm u như bầu trời đêm xẹt qua những hình ảnh âm ngoan tàn bạo đã được thu thập trong vô số bằng chứng được lưu lại, tâm tình phẳng lặng mỗi lúc càng thêm rét lạnh.

– Viễn Kỳ.

Tiếng nói bên cạnh đánh thức tâm tư của hắn, Tần Viễn Kỳ ngừng đầu cười nhẹ đem nàng kéo vào vòng tay mình, bàn tay vuốt nhẹ gò má mịn màng của nàng chiều chuộng hỏi – Sao vậy?

– Chẳng sẽ đến kinh thành sao?

– Ừ!

Hắn gạt đầu. Sau chuyến đi này, hắn có thể yên tâm ở lại Bắc Thành bởi nàng rồi.

– Băng Nhi! Ta sẽ rời đi khoảng một tháng, thời gian ta rời phủ tuyệt đối không được xuất phủ đi đâu cả có biết không ?

Hàn Băng Băng sững sờ trong giây lát. Nàng khó tin nhìn hắn, cặp mày liễu thanh mảnh cau thật chặt – Chẳng lại nhốt em ?

Hắn không hề giải thích. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, lời nói bình tĩnh như điều hiển nhiên không thể làm trái – Ngoan một chút ! Sau khi ta rời đi sẽ không thể ở bên nàng, ta sẽ không yên tâm.

Vì vậy khóa chặt tự do của nàng, trong vòng một tháng trời một lần nữa nhốt nàng lại trong cái vương phủ này. Giống như trước đây, nàng tuyệt đối không thể ra ngoài sao ?

– Em không muốn.

.

.

Tần Viễn Kỳ không hài lòng cau mày, giọng nói cứng rắn của hắn mang theo vài phần nghiêm khắc chấn chỉnh nàng.

– Băng Nhi ! Nghe lời.

– Em sẽ không.

– Băng Nhi.

– Chẳng không có quyền giam giữ em như vậy, em có tự do của mình...

– Nàng sắp trở thành vương phi, trở thành vợ của ta. Thuận theo lời ta là một trong những điều nàng phải làm.

.

Phải làm?

Sắc mặt của nàng trắng bệch. Hóa ra trước giờ hắn đem nàng trong phủ giữ chặt như vậy, áp chế nàng vào khuôn khổ là vì đó là những điều nàng phải làm theo sao?

Từ khi tiếp nhận tình cảm của hân, nàng luôn dung túng việc hân bá đạo quân thúc mình chặt chẽ đến mức một giọt nước cũng không lọt. Nàng đã nghĩ rằng sau một hồi sinh tử cùng gian nan như thế, bản tính chiếm hữu của hân vì lo lắng bất an mà vô tình gia tăng. Qua một thời gian ắt sẽ bình ổn trở lại mà giảm bớt.

Hóa ra điều nàng nghĩ là không phải.

Hóa ra đó là những điều mà nàng nhận được sao?

Nàng thà rằng không cần.

Mơ hồ nhận ra lời nói của mình tổn thương đến nàng, Tần Viễn Kỳ đứng dậy nghĩ muốn mở miệng giải thích, nhưng lại bị ánh mắt của nàng đánh lùi trở lại.

– Tần Viễn Kỳ, em chỉ đơn giản muốn một người chồng.

Nàng muốn là một nam nhân, một người yêu thương thấu hiểu san sẻ với mình. Chứ không phải là một vương gia cường thế nắm giữ tất cả trong tay, thậm chí còn muốn khống chế lấy cuộc sống của nàng như vậy.

Hắn rốt cuộc là lấy thân phận của một nam nhân mà yêu nàng.

Hay là... Bắc Thành Vương Gia?

– Em... không phải thuộc hạ của chàng.

Nói hết lời, nàng xoay người đẩy cửa rời khỏi phòng. Tần Viễn Kỳ nhìn nàng quyết liệt rời đi như vậy cũng không thể mở miệng ngăn cản gọi nàng quay trở lại. Hắn buồn bực ngồi xuống trường kỷ, tách trà ô long trên bàn cũng không còn cảm thấy ngon miệng nữa, bị hân mạnh tay gạt đi.

Thanh âm đồ vỡ chói tay khiến tâm tình của hân càng thêm phiền muộn. Nàng sao có thể nghĩ hân là thuộc hạ của mình? Hắn cung chiều nàng còn không đủ, sao có thể...

Hắn thật sự không hiểu, bình thường không phải nàng đều rất tốt sao? Tại sao lần này hân muốn nàng yên ổn ở lại trong phủ nàng lại không nghe lời, cương quyết phản đối như vậy? Nàng sắp gả cho hân, vậy ở dưới vòng tay che chở của hân nhu thuận nghe theo thì có gì không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Tần Viễn Kỳ vốn nghĩ Hàn Băng Băng chỉ là đối với hân hờn dỗi nhất thời, nhưng khi nhìn thấy tiểu a đầu quen thuộc e ngại khép nép đứng trước cửa phòng đang đóng kín nhìn hân bất đắc dĩ, lo lắng cúi đầu truyền lại ý muốn của người bên trong thì không khỏi khiến hân sửng sốt.

– Tiểu thư nói... bây giờ người không muốn gặp vương gia.

– Không muốn gặp?

Nàng cư nhiên dám đem hân chặn lại ngoài cửa như vậy, nghĩ bằng cách để Liễu Nhi chắn cửa thay nàng thì có thể ngăn hân sao?

Thấy Vương gia bước lên một bước muốn đẩy cửa xông vào, Liễu Nhi cắn môi liều mạng dang tay chắn ngang cửa ra vào. Khuôn mặt nhỏ nhăn sợ hãi run run nói nốt về sau được chủ tử nhắc nhở.

– Tiểu thư nhà nô tì còn nói: tiểu thư muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút. Nếu vương gia không đợi được thì người sẽ xuất phủ đến phủ tướng quân tìm Bạch tiểu thư.

– Cái gì?

Thanh âm tức giận của hần mạng theo áp lực nặng nề khiến Liễu Nhi giật thót, hai chân run run nghĩ muốn quỳ xuống theo bản năng. Nhưng nghĩ đến cặp mắt đỏ bừng ngập nước của tiểu thư mình, nàng cố gắng hít khí lấy thêm can đảm đứng thẳng người, cố gắng nỗ lực để bản thân mình không khụy xuống.

– Vương gia! Tiểu thư của nô tì nói rằng người nói được thì làm được.

Oa..... sắc mặt của vương gia thật đáng sợ.

Tần Viễn Kỳ siết chặt nắm tay đang rung lên vì tức giận. Hần cắn răng hít sâu một hơi rồi hùng hổ rời đi. Nàng muốn dùng chiêu này ép hần thỏa hiệp sao? Không thể nào.

Liễu Nhi nhón chân nhìn bóng dáng của Vương gia đã khi khuất mới an tâm vỗ vỗ ngực. Nàng đẩy cửa bước vào phòng, đi đến bên giường của chủ tử nói vọng vào trong – Tiểu thư! Vương gia đã đi rồi.

– Ừ.

Nàng e dè một hồi lâu, cuối cùng vẫn áp ứng nói ra.

– Tiểu thư, Vương gia thoát nhìn rất tức giận.

Nữ nhân ngồi dựa trên giường im lặng, nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ hướng thẳng tới Băng Uyển Các hồi lâu, biểu tình mơ hồ chầm chậm nói.

– Ta đã biết.

– Tiểu thư...

– Em ra ngoài đi, đừng cho ai vào cả.

– Vâng.

.

.

Từ lúc cả hai đến với nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên Tần Viễn Kỳ và nàng xảy ra chiến tranh lạnh.

Hần Băng Băng ôm lấy đầu gối mình. Tình yêu của hần đối với nàng, nàng chưa bao giờ hoài nghi. Tình cảm của hần, lúc nào cũng mãnh liệt nóng bỏng như muốn đem nàng toàn bộ tan chảy. Hần dường như đã tìm mọi phương pháp chiều theo ý muốn của nàng, hết thấy mọi thứ. Sự dung túng của hần đối với nàng được bao trọn trong sự cưng chiều gần như vô tận, nhưng sự bảo hộ của hần cũng vì bản tính chiếm hữu mạnh mẽ mà càng thêm bức bách cùng áp lực khiến nàng càng ngày càng không thể tiếp nhận được.

Tần Viễn Kỳ không hiểu được, nữ nhân mà hần yêu được sinh ra trong một môi trường tự do dân chủ như thế nào. Cuộc sống của nàng trước đây khi là một thiên kim tiểu thư cũng bị gò bó tự do của bản thân, không thể tùy tiện đến nơi đông người sầm uất, không thể kết bạn tùy ý với những người lần đầu gặp mặt, không thể một mình tùy ý xuất hiện...

Vì thế đối với việc hần khống chế mọi thứ của bản thân mình vô hình đã khiến nàng này sinh bài xích cùng kháng cự.

Nơi cô đại này khi gặp hần. Nam nhân như hần vừa bá đạo lại cứng rắn. Tính cách được tôi luyện qua bao nhiêu năm nắm giữ quyền lực cùng tất cả trong tay khiến hần đối với nàng cũng vô tình mang một thái độ chấp nhất như vậy. Ban đầu hần cương quyết khống chế nàng trong không gian nhỏ hẹp của Huyền Lâm Viện, tìm mọi cách khóa chặt nàng. Sau này khi yêu nàng dường như càng trở nên bá đạo, gần như muốn đem nàng vây lấy trong không gian mà hần có thể vươn tay là có thể nắm bắt.

Hần vốn nghĩ như vậy là tốt nhất, nhưng lại không biết bản thân mình đã vây hãm nàng quá kỹ lưỡng. Đối với một con chim khao khát tự do, cho dù yên ổn ở trong chiếc lồng mà hần tạo ra bao nhiêu lâu, cũng sẽ có lúc trở mình muốn gãy dựa.

.

Hần dường như cũng đã quên rằng, nàng không phải là một nữ nhân bình thường.

.

Nếu nàng chỉ là một nữ nhân cổ đại bình thường, nàng chắc chắn sẽ không chút thắc mắc hoài nghi nghe theo mọi sắp xếp của hấn một cách vô điều kiện. Nhưng đáng tiếc với hấn, nàng không phải. Nàng có chính kiến của riêng mình, có suy nghĩ cùng tự lập của bản thân. Mặc dù vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng không có nghĩa là có thể để hấn tùy ý dễ dàng bó buộc nắm giữ như vậy.

Đối với hấn, lần này chỉ là một tháng...

.

Sau này khi trở thành Vương phi, sẽ là cả đời sao?

.

.

Tần Viễn Kỳ rất bức bối.

Phải! Vô cùng bức bối.

Tiểu nữ nhân kia lần này quả nhiên giận rất lâu, đã một ngày rồi nàng vẫn không chịu mở cửa gặp hấn, vẫn kiên trì như cũ để Liễu Nhi chắn đường ngăn hấn ở bên ngoài cửa Huyền Lâm Viện.

Rốt cuộc là nàng còn muốn giận đến bao giờ?

Trong khi nàng vẫn điềm nhiên như cũ, hấn sớm đã vội như kiến bò chảo nóng rồi.

Ném mạnh chiếc bút lông sói trên tay, công văn trên bàn chất thành tầng hấn cũng không còn tâm trạng để xem. Từ lúc Minh Vũ tiến vào để báo cáo tình hình danh sách chuẩn bị cho chuyến đi kinh thành sắp tới, hấn cũng không có tâm tình nào để nghe.

— Vương gia! Người có đang nghe không?

Minh Vũ nhăn mày nghi ngờ. Hấn thập phần tin tưởng danh sách mà mình mất cả buổi chiều để kê khai, bây giờ lại một mội đọc ra, vị chủ tử này dường như không nghe vào lấy một chữ.

.

Tần Viễn Kỳ bóp trán thở dài. Tâm trí hấn bồn chồn không yên như vậy, làm sao có thể nghe vào mấy thứ liệt kê đó chứ?

Vương phủ ngày hôm nay không khí nặng nề bức bách, Minh Vũ đương nhiên cũng cảm nhận được. Trong tình hình rối loạn thế này, hấn không thể không bỏ chồng danh sách mà mình cực khổ làm ra vì chủ tử của mình mà suy nghĩ một chút.

— Vương gia! Thuộc hạ nghĩ, hay là lần này người nhường nhịn tiểu thư một chút.

— Không được! Ta vốn dĩ không sai, sao có thể là người xuống nước được?

Chứ mọi lần không phải dù sai hay đúng người trước tiên hạ giọng đều là vương gia hay sao?

Minh Vũ thật không hiểu, vương gia đã dung túng chiều chuộng Hàn tiểu thư đến nhường này, gần như đem toàn bộ quyền lực cùng tài bảo bày ra cho nàng tùy ý đùa giỡn. Rốt cuộc lần này đã xảy ra vấn đề gì?

Cửa phòng phát ra thanh âm gõ cửa nhẹ nhẹ, tiếng nói e dè của Liễu Nhi cũng nhẹ nhàng vọng vào trong.

— Vương gia! Nó tì là Liễu Nhi.

Tần Viễn Kỳ nghe được tên người bên ngoài lập tức tỉnh táo trở lại.

— Nàng thế nào?

Liễu Nhi mím môi nhìn vị Vương gia cao cao tại thượng trên sảnh đường kia, bất đắc dĩ lắc đầu.

.

Tiểu thư của nàng, lần này thật sự là giận lớn rồi.

.

Tần Viễn Kỳ nghiêng chặt răng, lửa giận hung hăng bùng lên. Nàng vẫn còn tùy hứng như vậy, cứ nhiên dám cùng hấn chiến tranh lạnh. — Tốt! Tốt lắm, quả nhiên là được bốn vương sủng ái quá lâu mà càng trở nên tùy hứng.

– Vương gia...

– Người không cần cầu xin cho nàng. – Hấn ngắt ngang lời nói của Minh Vũ, mặt bàn vì va chạm mạnh mẽ của hấn mà phát ra thanh âm chói tai – Bỏn vương muốn nàng ở trong phủ một tháng để tránh nguy hiểm, vì lo lắng cho an nguy của nàng. Nàng lại còn không nghe lời bỏ qua mọi suy nghĩ của bỏn vương như vậy. Được! Nàng muốn đấu? Bỏn vương đấu với nàng.

Để xem tiểu nha đầu này còn dám bước bình đến khi nào.

– Vương gia...

Dường như người đứng trên sảnh đường không có một chút thái độ nào tỏ ra là muốn nghe những lời nàng muốn nói. Liễu Nhi cật lực hít sâu, cố gắng để cho câu chữ của mình không run rẩy.

– Vương gia! Trước đây tiểu thư của nô tì luôn muốn rời khỏi Bắc Thành là mong muốn có thể tìm kiếm được quá khứ cùng thân phận của mình. Cho dù không thể tìm được, cũng có thể thực hiện mơ ước được ngao du khắp chốn, tiêu dao qua những ngày tháng tự do tự tại.

Thân mình của Tần Viễn Kỳ sưng lại trong phút chốc, trong lòng mơ hồ sửng sốt.

– Nô tì đã từng nghe tiểu thư nói. Nếu tiểu thư lựa chọn ở lại bên người, chính là rũ bỏ toàn bộ quá khứ cùng danh tính, toàn bộ đều mất sạch. Đánh một canh bạc một sống một còn. Ở lại Bắc Thành này, ngoài vương gia ra... tiểu thư của nô tì cái gì cũng không có.

Nàng khi ấy cũng không hiểu mà hỏi. Vương gia đối với tiểu thư tốt như vậy, tiểu thư ở lại Bắc Thành này trở thành Vương phi, cả đời vinh hoa phú quý, còn có vương gia hết lòng sùng ái thì có gì không tốt?

Tiểu thư của nàng khi ấy chỉ bi thường cười nhẹ, ánh mắt xinh đẹp xa xôi bất định nói rằng.

– Liễu Nhi! Em không hiểu được, canh bạc này nếu ta đã cược, sẽ là một đi không trở lại. Ta cái gì cũng không có, bản thân chính mình thật sự là ai chính ta cũng không biết. Sau này nếu ta thua, kết quả chính là vạn kiếp bất phục.

.

Một khi đã dấn chân, thì không thể lùi lại nữa.

.

.

.

Tần Viễn Kỳ một mỗi năm dựa mình trên trường kỷ. Ánh mắt hấn hướng về phía tòa Huyền Lâm Viện ở đối diện, những lời nói ban nãy của tiểu nha hoàn Liễu Nhi một lần nữa vang lên trong đầu hấn, từng câu từng chữ đều không hề bỏ sót.

Nàng ở lại Bắc Thành này, ở bên cạnh hấn là chấp nhận rũ bỏ hết thảy những gì mình có thể và đáng được có. Đơn độc ở lại một nơi xa lạ như thế này... chỉ vì hấn.

Hấn luôn nghĩ bản thân mình có thể đem đến cho nàng những thứ tốt nhất, mỹ lệ nhất. Nhưng dường như chưa từng hỏi qua... nàng cần nhất là điều gì.

.

.

“Tiểu thư của nô tì đã từng nói: Người là vương gia, người có trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mình. Mơ ước có thể tự do khắp nơi của tiểu thư, đem đổi lấy từng giây từng khắc bên cạnh vương gia cũng không phải là đắt. Tiểu thư của nô tì, cam tâm tình nguyện.”

.

Hấn luôn nghĩ bảo vệ nàng thật chặt chẽ, không để cho nàng phải chịu nửa điểm thương tổn. Hấn luôn nghĩ trong cuộc tình cảm này người phải trả giá nhiều nhất là mình, lại không nghĩ đến Băng Nhi đã vì hấn mà phải buông bỏ tất thảy mọi thứ.

Nàng ở bên cạnh hấn không hề có một câu oán trách, hấn thì vẫn như cũ một vòng lại một vòng trói buộc áp lên người nàng, mỗi lúc một nặng thêm.

Tần Viễn Kỳ đau lòng suy nghĩ, đây mất sâu thẳm chìm đắm trong suy tư mê vờng.

Không lẽ, cách hấn yêu nàng... sai rồi sao?

.

Dường như từ khi nàng chấp thuận ở lại bên cạnh mình, thời gian trôi dần qua, hấn sớm đã quen với việc bản thân mình là trung tâm của tất cả mọi thứ. Vô tình đã quên rằng, nữ nhân mà hấn yêu có một trái tim vững vàng kiên định đến nhường nào. Nàng so với hoàng hoa khuê nữ bình thường, cứng rắn cùng tự lập biết bao nhiêu.

Nàng không phải là người sinh ra và sống trong không gian lấy hấn làm trung tâm. Nàng thông minh tài trí như vậy, sớm đã đem toàn bộ nữ tử điều lệ ở trước mặt toàn bộ đập đổ.

Còn hấn, không phải chính là yêu một Hàn Băng Băng như vậy hay sao?

.

Vậy bây giờ thì thế nào?

.

Hấn vô tình từ từ ép nàng đi vào khuôn khổ, ép nàng dần dần giống như một nữ tử bình thường lấy nam nhân làm trung tâm. Toàn bộ phó thác cuộc sống cho nam nhân rồi trở nên nhu mì xinh đẹp yên bình ở một chỗ.

.

Nàng là nữ nhân mà hấn yêu.

.

Nàng không phải một cô gái bình thường, lại càng không phải là thuộc hạ của hấn.

.

Hấn phải yêu nàng nhiều một chút, thấu hiểu nàng nhiều một chút, tâm sự với nàng nhiều một chút. Chứ không phải là một lần lại một lần muốn nàng theo yêu cầu của mình thế nào thành thế đó.

Băng Nhi của hấn.

Băng Nhi...

Lần này, có phải... ta thật sự đã sai rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Đêm nhẹ nhàng thổi, Tàn Viễn Kỳ đứng trước gian phòng lớn của Huyền Lâm Viện chần chờ chưa bước vào. Trong lòng không khỏi nghĩ, rốt cuộc đây là lần thứ mấy mình đắn đo khó quyết như vậy ở trước cửa phòng nàng rồi.

Nghĩ đến bản thân mình là Bắc Thành Vương trước nay uy nghiêm cao quý, lúc này lại ở trước cửa phòng của một cô gái không dám đi vào. Thật sự là đời người khó đoán.

Nhưng hấn lại không nghĩ rồi đi.

Ngày mai hấn sẽ phải khởi hành sớm, nhưng nữ nhân trong phòng kia lại là lý do duy nhất khiến hấn vẫn còn chần chừ bất an. Từ ngày hôm đó đến giờ đã là năm ngày rồi, nàng vẫn như cũ không cho hấn lấy một cái nhìn hòa hảo.

Nàng nói nàng cần thời gian để suy nghĩ. Nhưng hấn lại khó mà chờ đợi được, hấn gần như phi thường tin tưởng nếu trước khi rời đi mà vẫn chưa thể cùng nàng giảng hòa, khi hấn quay về mối quan hệ của hấn và nàng sẽ giống như chậu nước hắt đi không thể lấy lại được nữa. Khi đó, cho dù hấn có làm thế nào e rằng cũng khó mà挽回 được như cũ.

Tàn Viễn Kỳ biết rõ lời nói của mình làm tổn thương nàng thế nào, nhưng hấn biết làm sao mới tốt? Băng Nhi bây giờ đã là vị hôn thê của hấn, sự an toàn của nàng cũng không thể yên bình được như trước. Kẻ thù của hấn lại không ít, bản thân hấn trong một thời gian không thể ở lại Bắc Thành để bảo hộ nàng, nói hấn sao có thể yên tâm?

Đưa nàng theo, lại càng thêm nguy hiểm

Hắn thật sự không còn cách nào khác, chỉ đành kiên quyết đem nàng nhốt lại trong vương phủ.

.

Khóa chặt đôi cánh của nàng.

.

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, Tần Viễn Kỳ nhìn nữ nhân nhỏ nhắn đang nằm ngay ngắn trên giường đưa lưng về phía mình. Sự yếu đuối dưới ánh nền nhợt nhạt thu vào mắt càng khiến hắn đau lòng hơn.

Ở lại nơi này, đến bên cạnh hắn, nàng đã phải bỏ đi biết bao thứ quý giá, Ngay cả sự tự do mà nàng khao khát nhất cũng không thể có được.

Hắn lặng lẽ đi đến bên giường ngồi xuống, thấp tiếng gọi.

– Băng Nhi!

.

Hắn biết rõ nàng không hề ngủ.

.

– Sáng sớm mai ta sẽ khởi hành.

Hắn Băng Băng không xoay người lại, cũng không nói một lời. Nàng vẫn như cũ nằm im không nhúc nhích.

Hắn không trách nàng, chỉ cười khổ trong lòng. Bàn tay ấm áp chạm lên vai nàng xoa nhẹ – Vẫn còn giận ta sao ?

Quả thực là nên giận hắn.

Hắn Băng Băng im lặng nghe lời nói cùng hơi thở bên cạnh, sự ưu phiền của hắn trong ánh nền dịu dàng dường như lan tới bên nàng. Nàng gọi mở cặp mắt xinh đẹp, thâm tâm không khỏi vì hắn mà mềm lòng.

– Em biết chàng lo lắng cho em.

Thanh âm của nàng khe khẽ đáp lại, đôi mắt thoáng buồn nhưng không có oán trách chất chứa sương mù mờ nhạt. Nàng hiểu rõ tất cả những việc hắn làm đều là muốn bảo vệ nàng, vì lo lắng nàng một lần nữa bị kẻ gian bắt cóc. Tất cả những việc mà hắn làm, vì nàng xây nên một tường thành bảo hộ vững chắc như vậy... không phải là muốn đảm bảo nàng sẽ an toàn mọi sự hay sao.

– Em sẽ ngoan ngoãn ở lại trong Huyền Lâm Viện không rời nửa bước.

Khi chọn ở lại nơi này, những chuyện này không phải nàng đều đã suy nghĩ quyết định rồi sao? Chọn lấy tình yêu của hắn mà buông bỏ tự do, khi đó không phải nàng cũng đã nhắm mắt dứt khoát cho qua ư?

– Viễn Kỳ.

Nàng không nghe thấy hắn trả lời, nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở cùng cảm xúc của hắn. Nghĩ tới việc sáng mai hắn sẽ phải rời đi, thanh âm của nàng cũng dần trở nên run rẩy.

– Chỉ cần chàng không có việc gì là được rồi.

Chỉ cần hắn không bị thương, bình yên quay trở lại, nàng sẽ yên ổn mà nghe theo mọi sắp đặt của hắn.

Không oán không hối.

.

Từng lời nói của nàng đi vào tai hắn, đem trái tim của hắn từng chút một siết chặt. Tần Viễn Kỳ nằm xuống giường vươn tay tới, từ phía sau ôm trọn lấy bờ vai yếu mềm đang run run của nàng. Tiếng khóc của nàng thốn thức trong đêm, chất chứa bao nhiêu yếu ớt cùng đau đớn khiến hắn càng thêm bi thương. Ở bên cạnh hắn, nàng buông bỏ tự do cùng tất cả. Còn hắn, lúc này ngoài việc ôm nàng ra thì cái gì cũng làm không được.

Hắn tự cho rằng bản thân mình có thể hô phong hoán vũ, lại không thể khiến cho nữ nhân của mình được trọn vẹn hạnh phúc. Nam nhân như hắn, thật sự rất vô dụng.

.

.

Bờ môi mỏng ghé tới hôn nhẹ lên màn tóc mai bên thái dương nàng, khẽ tiếng.

– Băng Nhi! Chờ ta ba năm.

Hắn cọ nhẹ lên tóc nàng, thanh âm trầm khàn mang theo kiên định hạ xuống lời hứa hẹn.

– Cho ta ba năm. Khi đó Bắc Thành bình yên như cũ, ta sẽ đưa nàng đi khắp nơi trong thiên hạ. Chỉ có hai chúng ta, không có mục tiêu xác định, cứ tùy ý mà đi có được không ?

Hàn Băng Băng cúi thấp đầu, nhẹ giọng nức nở.

– Sau khi ta rời đi, nếu nàng thấy buồn bức thì có thể xuất phủ, tới phủ tướng quân cũng được. Nhưng đừng rời khỏi Bắc Thành, cũng đừng đi quá xa. Ta sẽ phái Huyền Ảnh mang theo một số hộ vệ đi theo bảo vệ nàng.

Nàng roi lệ gạt đầu, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy tay hắn. Thân hình mảnh mai bị hắn xoay trở lại, Tần Viễn Kỳ dịu dàng lau đi nước mắt của nàng, ánh mắt tràn đầy yêu thương cùng luyến tiếc.

– Ta biết nàng không thích việc bị người khác theo dõi. Nhưng xem như vì ta, cho ta yên lòng một chút được không ?

– Vâng.

– Còn nữa. Mỗi ngày ta sẽ gửi bồ câu đem tin tức về cho nàng. Nếu nàng nhớ ta thì cũng viết cho ta vài chữ rồi đem con bồ câu đó thả đi. Nó ắt sẽ hiểu ý quay về tìm ta.

Hàn Băng Băng khóc nức nở vui mặt vào ngực hắn. Nàng ôm chặt lấy hắn, thuận theo ý hắn mà run run gạt đầu.

– Ta sẽ cố gắng quay về thật sớm. – Hắn vuốt ve tóc nàng, đáy lòng dưới nước mắt của nàng mà mềm đi – Nàng vẫn luôn lo lắng suy nghĩ về xuất thân của mình không phải sao ? Chờ ta quay về, ta giúp nàng tìm có được không ?

– Vâng. – Nàng run giọng đáp lại – Em nghe chàng.

– Đừng khóc. – Hắn nhẹ nhàng nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên, cúi đầu hôn lên đôi mắt đầm lệ thay nàng lấy đi những giọt nước mắt ấm – Ta sẽ đau lòng.

Hàn Băng Băng lưu luyến vuốt ve đường nét tuấn tú dịu dàng của hắn. Nghĩ đến ngày mai, nàng lại lưu luyến không muốn hắn rời đi. Mỗi nàng hôn lên môi hắn bằng những nụ hôn nhỏ vun, cặp mắt tràn ngập lệ quang nhìn hắn khẩn cầu – Chàng phải hứa với em, đừng bị thương có được không ?

Chuyến đi này của hắn nàng biết rõ rất nguy hiểm. Hình ảnh vết thương ghê người lần trước của hắn đến bây giờ vẫn dọa nàng sợ hãi.

– Được ! Ta hứa với nàng.

Tần Viễn Kỳ khẽ thì thầm, bạc môi nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn mềm mại của nàng, từng chút từng chút. Đôi tay rộng lớn của hắn ôm lấy vòng eo của nàng cũng mỗi lúc một siết chặt, tưởng chừng cho dù đem mỹ nữ trong ngực từng chút dán vào cơ thể mình cũng không thể nguôi đi yêu thương cùng âu yếm. Hắn hôn nàng, nụ hôn nhẹ nhàng êm dịu dần dần trở nên chìm đắm dầy dụa, tình cảm cùng thương nhớ mấy ngày qua của cả hai dần dần không thể nào dùng một cái hôn mà lấp đầy được.

Ôm theo nàng cẩn trọng xoay người, bờ môi hắn một khắc cũng không hề tách khỏi cánh môi mê người kia, thậm chí càng trở nên đắm đuối si mê, hô hấp của hắn cũng mỗi lúc một nặng nề. Chỉ là một nụ hôn, sớm đã không thể thỏa mãn nỗi nhớ nhung cũng như khao khát của hắn đối với nàng. Đôi môi này, hắn đã nghĩ đến không biết bao nhiêu lần.

Đầu lưỡi hắn miết nhẹ trên môi nàng, cánh môi ngọt ngào dưới môi hắn chậm chậm thuận theo mà hé mở. Tần Viễn Kỳ dịu dàng ôm lấy gáy nàng kéo lại càng gần, liếm nhẹ lên hàm răng trắng sứ của nàng rồi tiến vào, ôm trọn lấy lưỡi nàng.

– Ừm... – Hàn Băng Băng than nhẹ một tiếng, thân mình như bị rút lên sức lực mà trở nên mềm nhũn như kẹo mạch, chậm chậm đáp lại nụ hôn dần một sâu sắc của hắn. Khoang miệng cùng không khí hít thở xung quanh nàng cho tới lồng ngực, tất thấy đều tràn ngập hương vị độc chiếm mãnh nhiệt của nam nhân. Trí óc nàng như mê đi, theo sự khát cầu không thấy đủ của nam nhân kia mà dần trở nên run rẩy.

Tần Viễn Kỳ gọi mở cặp mắt âm u nhìn sâu vào mắt nàng. Cặp hồ thu long lanh ấy còn chưa khô đi nước mắt, trong sự mong manh lại mang theo yếu ớt không chút kháng cự khiến hắn muốn đem nàng che chở trong lòng mình.

Cũng khiến hắn càng muốn yêu thương.

Cẩn nhẹ lên làn môi dưới mềm mại, một lần nữa hôn nàng càng thêm sâu. Hàn Băng Băng cảm giác như đang bước chân trên một đám mây, sự bập bênh lơ lửng dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống khiến nàng bất an ôm chặt lấy cổ hắn, theo sự dẫn dắt của hắn mà đáp lại. Tần Viễn Kỳ cũng hơi hạ mình xuống, hai thân thể nóng bỏng dán sát lên nhau trong nụ hôn dài ướt át càng thêm ý loạn tình mê khiến nàng ôm hắn càng thêm chặt. Thân thể của cả hai cũng vì thế mà càng lún sâu xuống đệm giường.

Nơi này, trong căn phòng ấm áp được thắp sáng bằng ánh nến dịu dàng mờ nhạt. Trên chiếc giường gấm một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau, âu yếm đôi phương. Từ nhiệt độ cơ thể đến hơi thở gấp gáp cũng dần hòa quyện chung một chỗ.

Nữ nhân kiều diễm dưới thân mềm mại như hoa, đôi tay trắng ngần thon dài vòng quanh ôm lấy hắn, chậm chạp học theo hắn mà hôn trả lại. Hương thơm ngọt ngào của nàng vờn quanh chớp mũi mang theo nét quyến rũ như móng vuốt nhẹ nhàng gãi lên tim Tần Viễn Kỳ. Trong tình huống tràn ngập cảm dỗ cùng mờ ám này, lý trí của Tần Viễn Kỳ cũng vì thế mà rối loạn, sâu trong thâm tâm của một nam nhân không khỏi dâng lên dục vọng.

Hắn thật sự, thật sự rất muốn chiếm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trầm Luân.

Cảm thấy có chút đau, Hàn Băng Băng trong cơn ngây ngất mệt mỏi tỉnh lại. Phát giác chiếc áo ngủ mỏng manh của mình đã bị kéo xuống đến vai, đai thắt cũng lỏng lẻo muốn rời từ khi nào. Chân áo vốn dĩ dài đến trên đầu gối sớm đã bị vén lên đến đùi, đôi chân trắng muốt như ngọc cứ như vậy lộ ra ép chặt bên thân người của kẻ phía trên, tùy ý cho bàn tay to lớn của nam nhân kia ve vuốt.

Vạt áo của Tần Viễn Kỳ mở rộng, lộ ra lồng ngực cườm trắng. Hắn hôn xuống hõm cổ của nàng cắn lấy chiếc dây yếm kéo nhẹ, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống rãnh ngực mê người mới lộ ra của nàng không ngừng cắn mút.

Hàn Băng Băng mím chặt môi vô thức cong mình lên, càng thêm câu dẫn hắn. Khuôn mặt nàng ửng hồng, mái tóc đen dài xõa tung trên chăn đệm uốn lượn tạo nên một bức tranh thủy mặc tràn đầy mỹ diệu, càng thêm nổi bật lên dung nhan tuyệt sắc. Hơi thở của nàng mỗi lúc một gấp gáp cùng thanh âm rên rỉ khó nhận theo sự càn rỡ của Tần Viễn Kỳ mà càng thêm chìm xuống, thân thể cũng dần cháy lên thứ cảm xúc kỳ quái khiến nàng càng lúc càng bất an.

Tần Viễn Kỳ lần theo càn cỏ mê người tìm lên môi nàng, cuốn lấy. Thanh âm của hắn trong cơn kích động cũng trở nên khàn khàn.

— Băng Nhi...

Hắn nhìn xuống dung nhan mỹ lệ của nàng. Cặp mắt mơ màng được phủ một lớp sương mù, sự tinh khiết mang đầy mê hoặc vì bị khiêu khích mà nhuốm lên một cỗ hấp dẫn đầy tội lỗi.

Toàn thân hắn nóng bừng lên, yết hầu không khỏi giựt nhẹ. Dục vọng nóng cháy khẩn thiết muốn đoạt lấy nàng khiến hắn khó mà trấn tĩnh nổi.

.

Thật sự là đòi mạng.

.

— Dừng dùng ánh mắt này để nhìn ta. — Lấy tay che đi đôi mắt câu hồn ấy, bờ môi mỏng không ngừng hôn lên gò má đến môi nàng. Thanh âm ngắt quãng mang theo biết bao sự dè dặt — Ta sẽ không chế không được...

Hắn sẽ không chế không được mà nhào tới, hóa thành dã thú chiếm đoạt lấy nàng. Đem sự tinh khiết trong đôi mắt kia cướp đi trong sự điên cuồng mất kiểm soát.

Trong đầu hiện lên vô số hình ảnh cùng tiếng vang, thôi thúc bản tính hoang dã mà hắn không biết, không ngừng gào thét thúc giục hắn xông tới chiếm lấy nàng. Con thú đói khát của bản thân khó khăn ăn nuốt bao nhiêu lâu nay, cuối cùng cũng chỉ có nàng mới có thể an ủi vỗ về hắn.

.

Hàn Băng Băng nghe được hơi thở gấp gáp nặng nề của hắn phả xuống trên da nàng. Bàn tay mềm mại trượt theo tay hắn kéo xuống. Nàng nhìn thấy hắn, trong mắt hắn cháy lên hai luồng hỏa diễm đem nàng nhìn đến mức toàn thân đỏ bừng. Nàng cảm nhận được dục vọng cấp thiết của hắn đang lan tỏa dưới từng vảy da thô thịt, không một nơi nào không mãnh liệt ham muốn.

Đôi tay trắng nõn của nàng ôm chặt lấy cơ thể nam tính trên người mình, khuôn mặt xinh đẹp vùi vào ngực hắn thấp tiếng như muỗi kêu.

— Dừng có dừng.

.

.

Nàng sợ, nhưng đêm nay nàng không nghĩ từ chối hẳn.

Trong sự ngỡ ngàng, Tần Viễn Kỳ căn bản chưa kịp có bất kỳ sự chuẩn bị cho động tác tiếp theo. Thân thể cao lớn dễ dàng bị Hàn Băng Băng xoay người trở lại. Hắn gần như khiếp sợ nhìn theo từng động tác của nàng, ánh mắt nóng bỏng xuyên suốt theo từng chuyển động của nữ nhân trước mắt.

Nữ nhân này thật sự đáng đánh đòn.

Nàng cư nhiên dám ngồi lên người hắn.

Chiếc yếm lụa theo động tác của nàng chảy xuống thảm đệm, y phục mong manh như tấm màn sa vừa bị hắn một hồi lôi kéo căn bản không đủ để che đi một khoảng tuyết trắng cùng những đường cong xinh đẹp. Thậm chí vào lúc này, dưới ánh nền nhập nhằng kia sự che lấp mờ ảo như vậy so với việc đem y phục trên người nàng cởi sạch còn có sức hấp dẫn hơn.

Hàn Băng Băng cảm thấy hai má mình sắp bốc cháy đến nơi, ánh mắt nóng bỏng của hắn lúc này không khác nào đem nàng từ cao đến thấp lột trần. Nàng cố nén lại ngượng ngùng, đôi tay thon dài chống lên vai hắn, cần trọng ôm lấy, cúi đầu hôn lên cằm hắn. Thân thể to lớn của nam nhân dưới người nàng trong giây lát chấn động, cùng chờ như huyền thiết. Nàng đối với ánh mắt sắc bén thâm trầm kia làm như không thấy, bàn tay bé nhỏ hơi run lên giúp hắn cởi y phục.

Ngón tay nàng run rẩy chạm lên lồng ngực trần trước mặt, cảm nhận được sự mãnh mẽ cùng cường hãn thuộc về nam nhân. Ánh mắt của Tần Viễn Kỳ càng thêm âm u, Hàn Băng Băng căn môi lấy thêm can đảm dưới mình tới, đem đôi môi đỏ mọng hôn lên môi hắn.

— A...

Một hồi trời đất xoay chuyển.

.

Tần Viễn Kỳ vốn dĩ đang ngằm dưới người nàng đột nhiên mạnh mẽ chuyển mình. Thân thể to lớn ngồi dậy ôm lấy nàng xoay một vòng trên giường, đem nữ nhân mềm mại trong ngực áp chế dưới thân. Hắn quỳ bên người nàng dứt khoát đem ngoại bào trên người mình thoát ra ném xuống giường, hạ mình vùi xuống thân thể nàng. Bàn tay ôm lấy gương mặt ngại ngùng lảng tránh của nàng nâng lên, mãnh liệt hôn xuống. Hắn hôn đến bạo liệt, đem toàn bộ khát vọng cùng ham muốn không chút che giấu hiển lộ hết thảy trước mắt nàng. Cho đến khi có thể rời đi, đôi môi xinh đẹp của nàng sớm đã bị hắn hôn đến mức sưng mọng.

— A đầu lớn mặt. — Hắn gầm nhẹ một tiếng, bạc môi cắn hôn trên cằm nàng đi xuống, hơi thở nặng nề phả lên cằm cổ trắng nõn mê người mang theo nguy hiểm cùng tà ác — Nếu đã như vậy thì đừng hối hận.

.

Dù có hối hận, cũng không thể kịp nữa.

.

.

Ánh nền nhạt dần, chiếu xuyên qua màn giường mỏng manh màu tím nhạt ẩn hiện hai dáng người xao động. Nhịp thở gấp gấp cùng nhiệt độ nóng cháy khiến người ta chỉ cần nghe qua thôi cũng sẽ đỏ mặt. Từ dưới chân giường vương đến trên đệm vài áo la liệt khắp nơi. Chấn đệm nhàu nát, đệm giường lún xuống ôm lấy thân thể đôi nam nữ không ngừng mon trón ôm siết lấy nhau.

Da thịt kè sát, dấy lên từng ngọn lửa khao khát. Hơi thở gấp gấp nặng nề tan vào nhau trong từng nụ hôn, vành mái tóc mai của cả hai cũng tựa như cùng chung một sinh mệnh mà đan cài cùng một chỗ.

Tần Viễn Kỳ căn bản không cho nàng cơ hội để vặn hỏi trở lại.

Hắn bá đạo mà cháy bỏng đem nàng nhấn xuống giường, đem nàng toàn bộ không hề che giấu dưới ánh mắt của hắn. Hàn Băng Băng trước giờ chưa từng biết, nam nhân này bình thường cao quý dịu dàng, thâm trầm khó đoán như vậy, lúc này lại tựa như dã thú không ngừng đòi hỏi trên người nàng. Hắn dùng đôi môi kia, đem nàng từ ngọn tóc cho tới ngón chân toàn bộ đều hôn lên. Giống như muốn đem nàng toàn bộ... không nơi nào không giữ lại hơi thở của riêng hắn.

— Băng Nhi. — Tần Viễn Kỳ khàn giọng gọi tên nàng, bàn tay cảm nhận da thịt non mịn trơn mượt như tơ lụa. Hắn đem nàng tầng tầng lớp lớp vây hãm yêu thương, đem nàng ở dưới thân hắn vì bị khiêu khích cần gỡ mà thấp giọng rên rỉ.

Hắn đã đợi giây phút này lâu đến nhường nào?

Bông hoa xinh đẹp này cuối cùng cũng trong vòng tay hắn, từng cánh từng cánh nở rộ.

.

Thời điểm ấy, đau đớn chớp nhoáng xuyên qua. Hàn Băng Băng khó thở ôm chặt lấy bờ vai mạnh mẽ của Tần Viễn Kỳ. Không có đau đớn xé rách như sách vở vẫn nói, nhưng sự căng trướng như nhồi chân thật khiến nàng bất giác rơi lệ.

Tần Viễn Kỳ dịu dàng hôn lên mắt nàng.

– Hối hận sao?

.

Hối hận sao?

.

Hàn Băng Băng nhìn thật kỹ nam nhân toàn bộ chiếm lấy mình. Nàng lắc đầu cười yếu ớt vui mặt vào lồng ngực mạnh mẽ của hắn.

– Không hối hận.

Nàng chỉ là chưa từng biết được, thời điểm đau đớn này lại khiến nàng chân thực nhìn thấy tình yêu của hắn, nhiều đến thế, mãnh liệt đến thế. Nàng chưa từng biết, giữa nam và nữ vào thời điểm này, có thể trở nên thân thiết trọn vẹn như vậy.

Nàng không hối hận.

.

Chỉ là... quá hạnh phúc.

.

.

Nhưng rất nhanh, Tần Viễn Kỳ đã khiến nàng phải nếm qua một thứ cảm xúc khác.

– Ừm... – Nữ nhân trên giường cong mình lên. Nàng khó nhịn cắn chặt cánh môi đỏ mọng ngăn lại những thanh âm xấu hổ đang muốn tràn ra khỏi miệng, thân thể mềm mại tan ra như một vũng nước xuân trong lồng ngực của nam nhân tùy ý hắn cướp đoạt. Ngón tay nàng giữ chặt lấy cánh tay cường tráng đang giống như xiềng xích quấn chặt lấy eo mình, sợ hãi sẽ bị thứ xúc cảm ào ạt lên đỉnh này nhấn chìm xuống vực sâu của dục vọng.

Đau đớn dần qua đi, khoái cảm ào ạt như biển gào sóng dữ cũng điên cuồng ập tới. Mỗi lần đều khiến nàng toàn thân run rẩy. Bốn phía xung quanh đều tràn ngập hương vị của hắn, hơi thở nóng bỏng cùng bao nhiêu nụ hôn nồng nàn. Tất thảy dễ dàng bắt trời nàng lại trong lồng ngực mạnh mẽ không thể phản kháng.

– Đừng cản. – Tần Viễn Kỳ thương tiếc vuốt nhẹ lên cánh môi sưng mọng đang bị chủ nhân chà đạp kia.

Hàn Băng Băng lắc đầu, cảm giác giống như bị hắn nắm giữ tất cả các mạch cảm xúc khiến nàng hô hấp cũng thấy khó khăn, cố hết sức để trốn tránh. Tần Viễn Kỳ câu môi cười xấu xa, ngón tay hắn tách qua môi nàng, bạc môi hôn lên gò má phấn mịn thơm ngát, sức lực cũng âm thầm tăng lên một chút.

– A...

Nàng nhịn không được kêu thét lên, thân thể cũng không chống đỡ được mà khẽ xao động, thanh âm mềm yếu nức nở giống như con mèo nhỏ nũng nịu rơi vào tai của nam nhân. Bình thường như vậy, nàng sẽ khiến hắn mềm lòng muốn tha cho. Nhưng lúc này thì hiệu quả lại hoàn toàn khác biệt.

.

Nén cạn đã tắt.

.

Trong bóng đêm, kích thích các giác quan của Tần Viễn Kỳ. Hắn dường như trở nên càng điên cuồng hơn, càng tàn bạo hơn.

– Băng Nhi. – Hắn nặng nề thốt lên tên nàng, đôi tay luồn vào mái tóc nàng nâng lên hôn xuống đôi môi sưng mọng. Dịu dàng cùng ôn nhu của hắn sớm đã bị đánh mất từ khi nào, lý trí cũng không còn lưu lại để có thể nhẹ nhàng chờ đợi nàng thích ứng được như trước. Từng đợt tiến tới đều mạnh mẽ mãnh liệt khiến toàn thân nàng run lên.

– Đừng... – Hàn Băng Băng chịu không được mà cầu xin tha thứ, đôi tay lập tức bị hắn khống chế ép chặt vào giường. Tần Viễn Kỳ gần như điên cuồng vùi sâu vào cơ thể nàng, mỗi lần đều tựa như muốn đem toàn bộ hương sắc của nàng vét sạch mới cam lòng buông tha. Đôi môi nóng bỏng kia cắn mút trên người nàng, lực đạo mang theo vài phần thô bạo khiến nàng cảm thấy đau đớn.

Nàng thực sự chịu không nổi.

Nhưng nam nhân trên người nàng, sớm đã không thể dừng lại được nữa.

Hắn nắm chặt lấy thắt lưng nàng, không cho phép nàng trốn tránh hay từ chối. Tấn công của hắn càng lúc càng nhanh, sức lực cũng càng lúc càng mãnh liệt. Bàn tay ve vuốt xoa nắn trên người nàng cũng dần trở nên cường liệt hơn, đem nàng hoàn toàn trời chặt lại. Hàn Băng Băng yếu ớt ghé sát bên gối cầm, nàng siết chặt tay nắm lấy chân đệm dưới thân, thờ gáp vô lực tiếp nhận từng va chạm mất hồn lạc phách của hắn khiến từng ngón chân cũng muốn cuộn lại.

Tiếng nước nở cầu xin của nàng vang lên trên chiếc giường lớn, càng kích thích nam nhân kia. Hắn nuốt đi tất cả thanh âm yếu ớt của nàng vào miệng, bàn tay vuốt ve chân nàng cũng nắm chặt lấy nâng lên, ép sát vào người mình, động tác dưới thân càng thêm bạo liệt hơn.

– Bảo bối! Nàng không biết... ta đã khổng chế bao lâu.

Dục vọng của hắn... đâu phải chỉ là mới vài ngày mà thôi.

Đã bao nhiêu đêm ôm nàng trong tay, một lần lại một lần nén xuống dục vọng của bản thân. Nàng không biết đêm đêm khi nàng ngủ say yên giấc, tâm tư của hắn phải đấu tranh kịch liệt đến mức nào.

Hắn đã mất bao nhiêu kiên nhẫn cùng quyết tâm sắt đá mới có thể một lần lại một lần buông tha cho nàng. Như vậy trong lúc này đây, làm sao hắn có thể dừng được?

Tần Viễn Kỳ cả đêm muốn nàng, cả đêm chiếm lấy nàng trong bóng đêm nhập nhằng không tỏ. Hàn Băng Băng bị hắn giày vò đến mức khó có thể kêu lên thành tiếng, cho dù có cầu xin đến thế nào cũng bị hắn đem áp đảo lên đầu giường, giam hãm nàng trong không gian mà hắn tạo ra khao khát từng lần một., từng lần từng lần lôi kéo nàng bước đến cực hạn của dục vọng. Hắn say đắm tư vị ngọt ngào quỵên rũ của nàng trong cơn mê không muốn tỉnh lại, giống như chính mình dùng linh khí của nàng để tồn tại, đem sinh lực ủa nàng hút đến cạn kiệt mới có thể cam lòng buông tha.

Một đêm triền miên.

Một đêm điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Sức lực bị ép đến cạn kiệt, việc Hàn Băng Băng có thể tỉnh lại đã là việc của một ngày sau.

Nàng mệt mỏi gọi mở cặp mắt mê man xoay đầu sang bên cạnh. Nam nhân ấy sớm đã rời đi từ khi nào, chăn giường ấm áp chỉ còn lại một mình nàng. Nếu không phải nơi góc giường kia còn lưu lại một vết máu đỏ nổi bật, mình chứng cho mọi việc xảy ra vào đêm qua đều là sự thật, e rằng nàng đã nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ.

Hàn Băng Băng xoay mình muốn ngồi dậy, ngay lập tức chân mày thanh tú của nàng nhíu lại thật chặt.

À... quả nhiên cảm giác của thân thể vẫn là chân thực nhất.

Thử cựa quậy ngón tay ở trên đệm chăn, sự nhức mỏi nặng nề khiến nàng không khỏi rên nhẹ một tiếng. Trong lòng không khỏi ảo não, hậu quả của một đêm phóng túng quả nhiên không nhỏ chút nào.

Cơ thể giống như bị người ta hung hãn vò nát, thắt lưng đau đớn đến mức khiến nàng đổ mồ hôi lạnh. Đáng chú ý nhất chính là làn da của nàng.

Nhìn thôi cũng thật dọa người.

Dấu hôn chưa tỉnh, từ cánh tay cho đến ngón chân cũng còn thấy được vô số dấu đỏ, thậm chí còn có những điểm động máu. Trên cánh tay, thắt lưng hay da thịt trắng nõn ở trên đùi nàng vẫn còn hằn rõ dấu tay nắm khiến vùng da những nơi ấy hơi tím lại, dù hiểu trong lúc điên cuồng ấy, hắn đối với nàng không không chế được mà dùng lực mạnh cỡ nào.

Người ta nói, nữ nhân phải có nam nhân tưới mát.

.

Tất cả là lừa gạt.

.

Nhìn nàng bây giờ có điểm nào giống một cô gái vừa trải qua một đêm ân ái yêu thương, mà giống như vừa trải qua một đêm điên cuồng bị một tên cầm thú cưỡng bạo.

Tên nam nhân chết tiệt.

Sói háo sắc.

Hàn Băng Băng cắn môi nắn khế. Hắn đem nàng toàn thân ăn sạch bách rồi bỏ đi, đem nàng trở nên thê thảm thế này... nàng làm sao còn mặt mũi mà bước chân ra đường?

– Liễu Nhi...

Nàng mở miệng thấp giọng gọi ra ngoài, thanh âm qua một đêm bị giày vò cũng trở nên khàn khàn. Cố gắng nhích động thân thể đau nhức kéo chân lên che lấp mảng da thịt trần trụi. Liễu Nhi dường như cũng đã đợi ở bên ngoài từ lâu, liền lập tức đẩy cửa bước vào đi đến bên giường.

– Tiểu thư! Tiểu thư vẫn khỏe chứ?

– Hừh?!

Sao lại hỏi như vậy??

Liễu Nhi e dè ở ngoài màn giường nhỏ giọng nói – Tiểu thư đã ngủ một ngày rồi.

Một ngày?

Hàn Băng Băng hoảng hốt, nàng ngủ suốt một ngày? Làm sao có thể?

Trong đầu xoẹt qua một tia sáng, Hàn Băng Băng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi đem tên nam nhân kia cắn qua một lần. Tên nam nhân không biết kiềm chế này, lúc ấy khi hắn quần lấy nàng lần cuối, dường như cửa sổ phòng nàng cũng đã mở ảo hiện ra một chút ánh sáng nhàn nhạt. Nàng khi đó đã mệt đến mức không còn sức để phản kháng, căn bản cũng không ý thức được những gì mình nhìn thấy, nên cũng không biết rằng bản thân đã bị hắn quần lấy lâu như vậy.

– Ta không sao! Em chuẩn bị nước cùng y phục giúp ta, ta muốn tắm rửa – Hàn Băng Băng yếu ớt nói, ảo não nhìn xuống chiếc áo lụa mỏng của mình đã trở thành đồng vãi vụn bị thô bạo ném ở góc giường. Trong đầu nghĩ đến một phút xúc động của đêm ấy mà không khỏi hồi hận.

Nam nhân như Tần Viễn Kỳ, quả thực không nên ngu ngốc mà khiêu khích hắn.

Một nam nhân ở bên nàng kiềm chế lâu như vậy, quả nhiên không đùa được.

Liễu Nhi rất nhanh đem y phục cùng nước nóng chuẩn bị xong, nhanh nhẹn quay trở lại hầu hạ chủ tử rồi giường.

– Tiểu thư! Tiểu thư bị thương sao? – Nàng hốt hoảng kêu lên, nhìn những vết tích dọa người kia đầy lo lắng – Để em kêu thái y.

Tối hôm trước không phải tiểu thư ở bên cạnh vương gia sao? Sao có thể có nhiều vết bầm tím như vậy?

Không lẽ... là vương gia ra tay đánh tiểu thư nhà nàng sao?

Không thể nào.

– Ta không sao. – Gọi thái y đến không phải toàn phủ đều biết rõ hết sao? Khi đó mặt mũi của nàng biết để ở nơi nào?

Hai mắt Liễu Nhi đỏ bừng như muốn khóc đến nơi, nàng đem y phục bên giường choàng lên người tiểu thư xốc chân lên. Vết đỏ cuối giường kia đập vào mắt khiến nàng sững sốt, chưa kịp kêu lên thành tiếng thì trong đầu xẹt qua một điều.

Lạc hồng của xử nữ?

Nàng lấp bấp nhìn đệm giường rồi lại nhìn thân thể trần trụi có biết bao dấu tích kỳ lạ của tiểu thư. Bỗng chốc quên luôn khóc, khuôn mặt khả ái lúng túng xoát cái nóng bừng lên.

Hóa ra dấu tích trên người của tiểu thư không phải là do bị thương, mà là dấu hôn ngân trong truyền thuyết.

Khó trách sớm hôm qua vương gia đem nàng dặn dò kỹ như vậy. Thì ra tiểu thư cùng vương gia sớm đã...

.

Thân thể nhức mỏi chìm vào trong nước ấm, sự thoải mái khiến Hàn Băng Băng khép mi thờ dài một tiếng. Nàng vốc nước trong thùng tắm hắt lên người, hương thụ bàn tay thành thực của Liễu Nhi đang giúp nàng tắm rửa. Bình thường những việc này vẫn là nàng tự mình làm, nhưng hôm nay cơ thể mệt nhọc như vậy nàng cũng không nỡ ngược đãi nó nữa, dung túng bản thân để được hầu hạ cũng không tệ đi.

– Tiểu thư.

– Ừm...

Liều Nhi nắm lấy khăn ướt áp lên làn da mềm mại của Hàn Băng Băng, sự ngưng ngừng chưa hề biến mất khiến muôn mặt nàng vẫn ửng hồng như cũ. Giọng nói cũng trở nên e dè hơn trước – Vương gia trước khi rời phủ có để lại cho tiểu thư một phong thư.

Thư?

– Đưa ta xem.

Hàn Băng Băng hiểu kỳ mở phong thư Liều Nhi đưa cho. Hắn có thể viết gì cho nàng chứ? Đêm trước không phải đã nói hết rồi sao?

Mở ra đọc, từng lời từng chữ trong thư khiến Hàn Băng Băng vừa xấu hổ vừa tức giận. Nàng cắn chặt môi bóp lấy lá thư chìm sâu vào trong nước, trong lòng đối với tên nam nhân đắc ý kia mắng chửi hàng ngàn lần.

Tên sắc phu, giả bộ thiện ý. Cái gì mà nên điều dưỡng thân thể, cái gì mà nên bôi kim san dược? Toàn bộ vết tích trên người nàng còn không phải là hắn làm ra hay sao?

– Sao vậy tiểu thư?

– Ta không sao.

Tên nam nhân đó, hắn cứ đợi. Chờ khi nào hắn quay về nàng nhất định phải cho hắn biết mặt.

,

,

Sự tức giận ngập trời của Hàn Băng Băng cũng không duy trì được mấy ngày. Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, những dấu hôn trên người nàng cũng dần mờ đi, hờn dỗi cũng từ từ bị nỗi nhớ dai dẳng thay thế.

Buổi chiều nắng chiếu nhẹ nhàng trên những khóm hoa của Băng Huyết Viên, nàng đứng dưới tòa các nhỏ nhìn những nhánh lá đang dần rời xuống, trong lòng nhớ tới bóng dáng anh tuần quen thuộc đã mấy ngày không thấy vẫn thường ở dưới tàn cây kia ôm nàng vào ngực, tiếng nói trầm nhẹ ầm ập dễ nghe đọc sách bên tai nàng.

.

Hắn đã rời đi được tám ngày rồi.

.

– Tiểu thư!- Huyền Ảnh như cũ mặc một kiện hắc y, thái độ vẫn lạnh lùng trầm ổn ở phía sau lưng nàng. Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn một điểm trắng nhấp nhô trên bầu trời xanh thẳm kia, lạnh nhạt thông báo – Là thư tín của vương gia.

Hàn Băng Băng nhìn theo ánh mắt của hắn, khóe môi anh đào cong lên một nét cười tươi tắn. Nàng vươn tay đón lấy con bồ câu đang từ từ hạ xuống, lấy tờ giấy nhỏ được gắn trên ống trúc ở chân nó. Huyền Ảnh cũng bước lên nhận lấy con bồ câu trong tay nàng, động tác của hắn thuần thục lấy ra một chút lương khô.

“Mọi chuyện diễn ra đều thuận lợi, nàng đừng lo lắng.

Nhớ.

Tần Viễn Kỳ.”

Bức thư chỉ trọn vẹn vài chữ ngắn ngủi xúc tích, Hàn Băng Băng mỉm cười ngọt ngào. Hắn nói hắn nhớ nàng, nếu vậy sẽ mau chóng quay về chứ?

Nàng một mình ở tại vương phủ này, thật sự rất nhớ hắn.

.

.

– Cha! Vì sao cha lại chết?

– Sinh lão bệnh tử của con người là chuyện thường tình. Hài nhi, con đừng suy nghĩ nhiều.

– Nhưng...

Một ngọn lửa bùng lên lấp đi hình ảnh ám áp quen thuộc, nhiệt độ nóng cháy thiêu đốt khiến nàng sợ hãi vùng vẫy trong tầm lớp hỏa liệt, mưu cầu thoát khỏi lại phát hiện bản thân đã bị đưa đến một nơi hoàn toàn khác.

Đỉnh viện trang trọng chìm vào biển lửa, một màu đỏ rực thiêu đốt ánh mắt nàng. Nàng sợ hãi lùi mình, bàn chân nhỏ nhắn đột nhiên bị một lực đạo bất chợt nắm lấy.

– A...

Một bàn tay đầy máu nắm chặt lấy y phục màu trắng của nàng. Người đó nằm dưới đất mình đầy vết thương, máu đỏ đã che đi phần lớn gương mặt. Ánh mắt người đó khẩn thiết nhìn nàng, dùng chút hơi tàn sức kiệt nói lên từng chữ.

– Tiểu thư... chạy đi... chạy... mau...

Lòng ngực nàng nghẹn cứng hoảng sợ nhìn xung quanh. Khắp nơi đều là xác người, huyết nhục mơ hồ. Dòng máu đỏ chảy xuôi giống như những mạch suối ghê rợn lăn dài trên mặt đất.

Đây là chuyện gì xảy ra?

– Tìm cho ta, đứa trẻ đó nhất định phải tìm

Tiếng găm thét hung tợn vang dội ào vào tai nàng. Hàn Băng Băng hoảng hốt xoay người lại. Một đám người mặc y phục màu đen, trên tay cầm gươm đao sáng lóa không có cái nào là không thấm đẫm máu tươi. Kẻ cầm đầu hung dữ quét ánh mắt khát máu một vòng, lập tức phát hiện ra nàng. Đôi mắt hân hoan lên mang đầy sát ý, tiếng cười rùng rợn khàn khàn khiến lông tơ trên người nàng cũng đều rung lên.

– Thì ra là ở đây.

Hàn Băng Băng sợ hãi quay người, liều mạng bỏ chạy.

Tiếng đuổi giết ở phía sau mỗi lúc một gần, gươm đao thấm máu lóa lên ánh sáng màu đỏ chớp lên, nàng tròn mắt nhìn thanh đao đỏ thẫm ấy đang từng chút lao xuống, kinh sợ hết lên.

– Không...

Hàn Băng Băng choáng mình tỉnh lại, nàng kịch liệt thờ dốc, văng trăn cùng mái tóc đen dài lăm tằm mồ hôi lạnh. Thân mình nhỏ nhắn trên giường cò lại cố gắng áp chế cơn run rẩy sợ hãi vẫn chưa thể vơi đi. Chăn giường đơn độc chỉ có một mình nàng, cảm giác yếu đuối dâng lên khiến nàng thật muốn vùi mặt vào lòng ngực ấm áp an toàn quen thuộc kia mà nức nở.

Hắn vẫn chưa quay về.

.

Viễn Kỳ... Viễn Kỳ...

Nàng gọi tên hắn trong lòng, giống như muốn lấy điều đó để có thêm một chút can đảm. Giác mơ ấy thật đáng sợ, những hình ảnh ghê rợn ấy cứ tái hiện liên tục trong những giấc ngủ của nàng mấy ngày hôm nay. Khiến nàng mỗi khi chìm xuống, nhìn thấy đêm chắn lại mơ hồ dâng lên sợ hãi.

Viễn Kỳ, em thật sự rất cô đơn.

.

.

Nam nhân ẩn dật trong đêm nghe thấy tiếng hét của nàng cũng mở mắt cảnh giác, hắn nghiêm túc lắng nghe một hồi lâu rồi im lặng dùng chiếc bút nhỏ viết xuống vài chữ lên tờ giấy trắng trên tay. Bóng dáng con chim đen tuyền như bóng đêm tĩnh lặng bay đi, nhanh chóng mất hút. Hắn lại dựa mình bên thành mái hiên nhìn lên trên cao.

.

Ánh trăng đêm nay thật tròn.

.

Không biết đã có ai từng nói rằng, đêm trăng tròn là biểu tượng thay cho cánh cổng âm giới, là đêm của ma quỷ.

.

« Vương gia ! Tiểu thư tâm tư không được ổn, đêm ngủ không được tròn giấc.

Huyền Ảnh »

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

– Sắc mặt của muội sao lại kém như vậy? Mấy đêm không ngủ sao?

Hàn Băng Băng cười yếu ớt. Nàng không phải là mất ngủ, mà là không dám đi ngủ. Gần đây mỗi khi chìm vào giấc ngủ những hình ảnh đáng sợ ấy lại lần lượt hiện ra, khiến nàng khi đêm xuống đến chợp mắt cũng không dám.

Bạch Diễm Tuyết cắn một miếng đồ ăn vặt trong tay, lo lắng nhìn muội muội – Tỷ nói chứ, hay là tối nay muội đến tướng phủ ngủ cùng tỷ?

Hai nam nhân đi phía sau các nàng nghe thấy, không hện mà đồng loạt nhú mày.

Một người nghĩ : Đến phủ với nàng. Vậy để nàng quấy phá thêm hỗn loạn linh đình hơn sao?

Một người lại nghĩ. Nếu tiểu thư đến tướng phủ thật, liệt hấn có nên thông báo cho vương gia trước không.

Một đám thuộc hạ ở phía sau thầm than thở trong lòng. Đêm nay vẫn như vậy phải ngủ trên mái nhà, thì vương phủ hay tướng phủ có gì khác nhau chứ?

– Muội không sao – Hàn Băng Băng khéo léo từ chối – Viễn Kỳ đã thả lỏng muội đến mức này, muội không muốn chàng lo lắng.

Bạch Diễm Tuyết bĩu môi – Có gì mà lo lắng chứ. Tướng quân phủ cũng không phải là hang hùm ổ sói.

Biểu huynh chẳng lẽ đối với nàng đề phòng đến mức đấy? Uống công lần nào nàng cũng thay huynh ấy nói tốt với Băng Băng vài câu.

– À phải rồi! – Nhắc đến mới nhớ – Sắp đến sinh nhật của biểu ca, muội đã định tặng huynh ấy cái gì chưa?

– Sinh nhật?

Nàng không biết.

– Muội không biết sao? – Bạch Diễm Tuyết nhăn mày nhăn tính – Nếu không sai thì mười lăm ngày nữa sẽ đến. Có lẽ khi huynh ấy vừa quay về thì sẽ đến ngày luôn chẳng?

Nhanh như vậy? Nhưng nàng không biết, cũng chưa chuẩn bị cái gì. Càng không biết vào ngày đó hấn sẽ thích được tặng gì nhất.

– Tỷ tỷ...

Bạch Diễm Tuyết thông cảm cười cười, tinh thần vô cùng hào hứng mà vỗ vỗ vai nàng – Muội không cần lo, cái gì cũng không cần chuẩn bị. Huynh ấy cái gì cũng không thiếu, vào ngày đó quan lại sứ giả các nước gửi quà mừng không thiếu cái gì. Với lại đối với những thứ ngọc châu kỳ bảo đó biểu ca cũng không có hứng thú đâu.

Hàn Băng Băng hơi bối rối. Vậy nàng phải chuẩn bị cái gì?

Bạch Diễm Tuyết cười gian hai tiếng, ánh mắt mờ ám nhìn thiếu nữ trước mặt mình từ đầu đến chân.

Thứ biểu ca có hứng thú nhất, không phải là mỹ nhân trước mặt nàng đây sao?

– Tỷ nói cho muội nghe. – Biểu hiện của nàng thần bí thì thắm vào tai Hàn Băng Băng – Ngày hôm ấy muội chỉ cần bồi huynh ấy một ngày, đảm bảo so với đảm bảo khổ kia khiến huynh ấy muốn quên cũng không được.

Đừng nói là nàng không có nể tình huynh muội, không thay biểu ca suy nghĩ.

Hai má Hàn Băng Băng nóng bừng như lửa, chần chờ mở miệng – Cái này... hình như không được tốt cho lắm...

– Không có gì không tốt cả. Muội sớm hôm đó hãy đến tướng phủ đi – Bạch Diễm Tuyết nháy mắt làm hiệu – Tỷ tỷ sẽ chuẩn bị cho muội.

Tiếng nói thì thào qua lại của hai người tuy nhỏ, nhưng đối với những người luyện võ như Đoàn Hắc Huân hay Huyền Ảnh lại hoàn toàn là chuyện dễ

dàng có thể nghe được. Đối với chủ đề nói chuyện của tiểu thư, Huyền Ảnh lại một lần nữa cau mày nghiêm túc suy nghĩ một lần.

Chuyện ngày hôm nay liệu có nên báo lại cho vương gia không?

– Đừng nói!

– ?!!

Đoàn Hắc Huân nâng chiết phiến che đi ý cười mờ ảo trên khóe môi, ánh mắt hân tràn ngập yêu khí lưu chuyển. Thanh âm cũng nén xuống thật nhỏ đủ cho tên nam nhân bên cạnh nghe thấy – Ngươi không nghĩ chuyện này để như vậy sẽ rất thú vị sao?

Đúng là rất thú vị.

Nhưng về mặt của nam nhân trước mặt càng khiến Huyền Ảnh đề cao cảnh giác hơn.

Hai nữ nhân đi đằng trước vẫn không quan tâm đến bất kỳ biến động nào ở phía sau, Bạch Diễm tuyết dường như cũng đã lâu rồi không được thoải mái như vậy, khắp nơi lôi kéo Hàn Băng Băng qua những gian hàng đẹp để hay ho. Đến lúc quay về, trên người đã có biết bao nhiêu chiến lợi phẩm. Huyền Ảnh đưa ánh mắt nhìn thuộc hạ phía sau cầm theo bao nhiêu đồ dùng âm thầm thờ dài trong lòng. Đội ám vệ được đào tạo khắc nghiệt nhất của Bắc Thành, chuyên xử lý những tài liệu mật cùng những công vụ nguy hiểm đến tính mạng. Bây giờ lại đi theo sau một tiểu thư trở thành nô tài xách đồ của nữ nhân?

Vương gia! Rốt cuộc là đến khi nào người mới quay về?

Huyền Ảnh day nhẹ thái dương đau nhức. Bước chân đột nhiên dừng lại, cặp mắt đen sắc lém của hắn nheo lại cố gắng lắng nghe – Đoàn tướng quân, chuyện ở đây phiền tướng quân một chút.

Có kẻ bám theo.

– Được! – Đoàn Hắc Huân ngưng trọng gật đầu. Người này âm thầm đi theo họ lâu như vậy lại không có chút manh động nào. Hơn nữa, khả năng ẩn mình lại bậc nhất hẳn là võ lâm cao thủ. Rốt cuộc là bạn hay thù?

Huyền Ảnh lần mình trong đám đông, nhân ảnh màu đen nhanh chóng biến mất trong dòng người. Bước chân của Đoàn Hắc Huân cũng nhanh hơn một chút, đem động tác của hai nữ nhân trước mắt bao quanh trong tầm mắt của mình.

Bóng dáng thanh mảnh đang ẩn náu kia dường như cũng đã nhìn đủ. Khóe môi đỏ mọng kia hơi cong lên rồi xoay người phi thân hạ xuống. Ngón tay trắng nõn của nàng vuốt nhẹ mái tóc dài, hoàn toàn là một bộ dáng thoải mái lười biếng không chút tâm tư cùng lo lắng. Duy chỉ có đôi mắt lạnh lùng kia dù lướt qua một lần cũng đủ khiến người ta âm thầm rét lạnh.

– Đến cũng thật mau!

Có thể đuổi kịp được nàng, thân thủ cũng không tồi đi.

Huyền Ảnh cau mày nhìn thật kỹ nữ nhân trước mặt. Cách ăn mặc của nàng ta cao sang thanh tú mang phong thái của tiểu thư danh gia quý tộc. Nhưng khí chất cùng hơi thở lại là của một cao thủ hàng đầu khiến hắn không thể không nghi ngờ.

– Cô nương đi theo chúng ta lâu như vậy là có tính toán gì?

– Tính toán? – Nàng cười nhẹ vung lên vạt áo, lời nói thờ ơ không chút để ý – Theo dõi thì có, còn âm mưu. ... Hẳn là muốn bắt người!

Tiểu nha đầu đáng đánh kia, thật sự là muốn đem nàng ta bắt về hỏi tội một trận.

Ánh mắt của Huyền Ảnh phút chốc rét lạnh, giọng nói cũng thấp xuống vài lần – Là ai phái cô nương tới?

Cặp mắt long lanh kia hơi đóng đưa một chút. Khó trách bên cạnh a đầu đó lại có nhiều hộ vệ như vậy, ra là có nguy hiểm.

Thật thú vị!!!

Nàng cũng thực hiểu kỳ, rốt cuộc là kẻ nào lại to gan lớn mật như vậy dám động đến tiểu a đầu đó?

Khóe môi nàng hơi nhướn lên hài lòng. Chuyến đi này quả nhiên không uổng!

– Kẻ đứng sau ngươi là ai? – Huyền Ảnh không kiên nhẫn hỏi.

– Kẻ đứng sau không có! – Nàng cười xinh đẹp vuốt nhẹ lông tóc trên vai rồi phóng tới một thanh trâm. Nhân ảnh xinh đẹp như hồ điệp dưới ánh bình minh tung lên rồi mất hút, chỉ còn vọng lại thanh âm thanh thoát đầy kiêu ngạo.

– Đem vật đó đưa cho chủ tử của ngươi. Nói với nàng là ta đối với nàng ta có hứng thú, sẽ có ngày ta quay trở lại cùng nàng đàm đạo vài câu.

Huyền Ảnh đứng vững nắm chắc cây trâm bạc trong tay nhìn theo bóng người đã đi khuất. Hắn không đuổi theo, trong lòng mơ hồ dâng lên lo lắng, chiếc trâm bạc tinh xảo trên tay hắn không rõ vì sao trở nên nặng nề vô cùng.

Trên chiếc trâm bạc, một con bướm nhỏ rung rung đôi cánh mỹ lệ.

.

Trâm Hồ Điệp.

.

.

Bạch Phi Yến.

.

.

.

Vô Tranh Sơn Trang.

.

.

.

—

Ở nơi kinh thành xa xôi, nam nhân nào đó đứng dưới ánh trăng nhìn sâu vào bầu trời đêm lấp lánh. Hắn trầm tĩnh đứng vững như thái sơn cao ngất, khí chất quý tộc cao quý quyền lực toát ra khó có thể nói thành lời.

— Vương gia! Tất cả mọi chứng cứ đều đã dâng lên Hoàng Thượng. Bản danh sách đó cũng đã hoàn thành. Ba ngày sau chúng ta có thể xuất phát quay về.

Nam nhân kia không nói một lời gật đầu. Ánh mắt hắn nhìn sâu vào màn đêm, nâng tay lên đỡ lấy một bóng dáng nhỏ nhắn màu đen tuyền từ trên trời hạ xuống. Lấy đi mảnh giấy nhỏ ở trong ống tre bên chân tín sứ từ từ mở ra, khóe môi mỏng của hắn hơi mím lại, cặp mắt thâm thúy càng lúc càng sâu không lường được.

Mảnh giấy nhỏ trong phút chốc bị vò nát trong tay hắn.

— Minh Vũ.

— Có thuộc hạ.

— Lập tức chuẩn bị, chúng ta hồi thành ngay bây giờ.

Có biến?!!

Bạch Phi Yến tới Bắc Thành đối với bảo bối của hắn rốt cuộc có mưu đồ gì?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Đêm đen che lấp toàn bộ ánh sáng của Huyền Lâm Viện. Dưới ánh nến dịu dàng trong căn phòng xinh đẹp, thiếu nữ mềm mại nằm trên cái bụng tròn trĩnh của con vật bằng bông ngộ nghĩnh ngủ thật say. Hơi thở của nàng nhẹ nhàng đều đặn, thân thể kiều nhuỷ mê người hơi chuyển người trên chiếc giường mềm màu tím nhạt.

Đệm giường hơi lún xuống, con thú bông dưới người nàng cũng bị một cổ lực đạo kéo đi. Hàn Băng Băng mơ hồ nhú mày muốn mở mắt thì đột nhiên

trên người phải gánh chịu sức nặng cùng một cổ khí tức xâm chiếm. Hơi thở của nàng cũng đột nhiên bị ai đó mạnh mẽ ngăn lại.

Hàn Băng Băng giật mình choàng tỉnh, bóng đêm đen kịt khiến nàng không thể nhìn rõ được người vừa mới tới là ai, tất cả chỉ có thể thấy chỉ là một bóng người màu đen che lấp. Nàng hốt hoảng đẩy mạnh kẻ đang suồng sã trên người mình, cố gắng kêu lên thành tiếng. Nhưng miệng lại bị kẻ đó bịt chặt bừa bãi cướp đoạt, bàn tay to lớn mang theo khí lạnh áp lên y phục của nàng, cách một tầng lớp vải tơ ve vuốt làn da trơn mịn trên người nàng khiến từng cọng lông tơ của Hàn Băng Băng cũng run lên vì sợ hãi.

– Ừm... – Thân thể bị khống chế khiến nàng không thể giãy thoát. Hàn Băng Băng gần như tuyệt vọng mà vùng vẫy, nước mắt vì cảm thấy nhục nhã mà đọng đầy nơi hốc mắt.

Kẻ này rốt cuộc hẳn muốn làm cái gì? Cường bạo nàng sao?

Ném được vị mặn nơi đầu môi, dường như nụ hôn thô bạo của hắn dần trở nên dịu dàng hơn. Một mùi hương quen thuộc bao quanh giác quan của Hàn Băng Băng khiến nàng dần bình tĩnh lại. Nàng từ sợ hãi dần dần hiểu ra, định chỉ giãy dụa. Nắm tay nhỏ bé tức giận đánh vào kẻ tùy tiện kia.

Tiếng cười khẽ êm tai mà nàng quen thuộc vang lên trong đêm, bạc môi ấm áp mà nàng nhưng nhớ mấy ngày nay mon trốn bên vành tai mẫn cảm của nàng thổi khí.

– Nhận ra rồi sao?

– Háo sắc, biến thái... – Hàn Băng Băng uất ức mắng. Tên nam nhân này, cư nhiên nửa đêm thế này đột nhiên xông vào phòng nàng giờ trò xằng bậy.

– Có nhớ ta không? – Trong bóng đêm hắn chuẩn xác tìm tới môi nàng nhẹ cắn. Bàn tay to lớn vuốt ve trên người nàng cũng nhẹ nhàng hơn vừa rồi, từ từ chạm lên làn da nàng những ngọn lửa nhỏ nhen nhóm.

– Vô si. – Nàng hung hăng gạt bàn tay đang làm loạn của hắn ra, tức giận cắn lên người hắn.

– Ta mới đi có vài ngày, sao bảo bối của ta đã vội biến thành con mèo nhỏ rồi. – Tần Viễn Kỳ bật cười ôm nàng vào lòng, dung túng cho nàng làm loạn trong ngực mình tùy ý vừa đành vừa cắn – Được rồi! Là ta không đúng. Ta xin lỗi có được chưa? Ai bảo trông nàng ngon miệng như vậy, làm ta cũng muốn này sinh ý xấu.

Đẩy đi đẩy lại, lỗi lầm hóa ra là của nàng sao?

Hàn Băng Băng hôn dỗi xoay người mặc kệ lại bị hắn kiên nhẫn kéo trở về. Tần Viễn Kỳ theo thói quen đặt nàng gối lên ngực mình, ngón tay hắn như bao lần vuốt ve lộng tóc dài tới đường cong nuột nà trên lưng nàng. Thanh âm trầm khàn mang theo yêu chiều sùng nịnh – Bảo bối! Có nhớ ta không?

Hàn Băng Băng không nói chỉ cúi đầu trong ngực hắn. Mùi trầm hương quen thuộc của hắn bao quanh lấy nàng, đem những sợ hãi mà nàng phải trải qua mấy ngày qua trong phút chốc tan đi một nửa.

– Thật cứng đầu. – Hắn cười khẽ véo nhẹ má nàng, đầy mắt ôn nhu ngắm nhìn nàng dù bao nhiêu lần dường như cũng cảm thấy không thể đủ – Nam nhân của nàng cả đêm không nghỉ giấc ngủ về với nàng, tới một câu ngọt ngào dễ nghe cho ta nàng cũng tiếc sao?

Lúc này Hàn Băng Băng mới chú ý đến sự mệt mỏi trên gương mặt hắn. Mặc dù đôi môi mỏng kia vẫn cong cong cợt nhả như trước nhưng vẫn không thể giấu được sự mệt mỏi sau một chuyến đi dài hành tẩu. Trái tim nàng phút chốc mềm đi, sự giận dỗi cũng vì vậy mà xẹp xuống. Nàng mím môi dướn người hôn lên môi hắn một cái – Như vậy được không?

Tần Viễn Kỳ nhắm mắt lắc đầu – Quá nhỏ mọn.

Đồ tham lam.

Hàn Băng Băng tức tối cắn lên môi hắn, để lên viên môi mỏng của hắn một vết răng nhàn nhạt. Tần Viễn Kỳ bị nàng cắn chỉ hơi nhíu mày một chút, mắt nhìn thấy ánh mắt hung hăng cùng kiêu ngạo của nàng thì thấy trong lòng ngứa ngáy. Dứt khoát lật người đem tiểu dã miêu này khống chế trên giường, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng. Hắn vừa hôn vừa cắn, lực đạo tuy mạnh nhưng cũng không khiến nàng cảm thấy đau, chỉ thấy tâm trí càng lúc càng mơ hồ nơi lồng trong nụ hôn của hắn. Cho tới khi nàng bị hắn dẫn dụ tự mình chủ động nâng cằm lên, Tần Viễn Kỳ mới hài lòng ôm lấy gáy nàng say đắm hôn xuống.

Hôn đến khi nhịp thở của cả hai đều trở nên hỗn loạn. Hai người lâu ngày không gặp nay lại giống như củi khô lửa bén cháy bùng lên. Hàn Băng Băng nắm lấy vạt áo Tần Viễn Kỳ níu thật chặt, nàng hơi thu mình lại, để mặc cho hắn cắn lên gò má mềm mại của nàng rồi di chuyển xuống dưới, theo sự chảy xuôi của vạt áo mỏng như tơ hôn lên từng tấc da thịt nàng.

– Viễn Kỳ...

– Ừm... – Hắn đáp nhỏ, bờ môi sớm đã tìm tới làn da trắng ngần hé lộ trước ngực nàng mút nhẹ, để lại dấu hồng bất mất.

– Em nghe Diễm Tuyết tỷ tỷ nói... ừm...

– Ngoan... – Tần Viễn Kỳ cắn lên môi dưới của nàng một cái, ánh mắt dịu dàng mang theo khao khát cháy bỏng ngắm nhìn dung nhan mỹ lệ của nữ nhân trong ngực – Vào lúc này thì đừng nghĩ đến người khác.

– Nhưng mà...

Hắn cảm lấy tay nàng đưa lên môi hôn lên từng ngón tay xinh đẹp rồi quàng tay nàng quanh cổ mình. Đem những lời muốn nói của nàng nuốt trọn vào miệng, Tần Viễn Kỳ không chế nàng trong không gian của chính mình tùy ý ve vuốt. Hương thơm mê hoặc của nàng vờn quanh chóp mũi, hắn cảm nhận nhiệt độ trên thân nhiệt của nàng mỗi lúc càng thêm nóng lên, làn da trơn mịn như nhung khiến hắn càng thêm mê muội.

Tần Viễn Kỳ cắn lên vành tai nhỏ xinh kia, thanh âm nam tính đầy dụ hoặc khiến lòng người say mê thì thầm bên tai nàng.

– Bảo bối! Lần trước ta có làm đau nàng không?

Hàn Băng Băng bị hắn hỏi đến xấu hổ. Lần đó là đêm đầu tiên của nàng, đương nhiên là sẽ đau. Nhưng so với cơn đau đớn ấy còn có việc khiến nàng nhớ kỹ hơn.

– Lần đó... – Nàng cúi đầu lí nhí – Chàng rất hung dữ.

Đừng nói là hung dữ, hắn thậm chí còn điên cuồng đòi hỏi không có điểm dừng.

– Ta xin lỗi. – Dịu dàng hôn lên mặt nàng, Tần Viễn Kỳ thương tiếc ve vuốt làn da trắng nõn trên vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Nơi này lần trước trong lúc chìm đắm hắn vô tình đã khiến da thịt ở nơi này bị bầm tím. Khi đó hắn quả thực là không khống chế được, dục vọng kìm nén lâu ngày khiến hắn cũng không cảm nhận được cảm xúc của Băng Nhi ở những lần sau đó. Vô tình đã để lại trên người nàng vô số vết thương. Sáng hôm sau khi ngắm nhìn nàng trước khi rời đi, chính hắn cũng bị những vết tích đó dọa cho tỉnh người.

Vốn là một mỹ nhân mềm mại như ngọc, sau một đêm đã bị hắn giày vò đến mình đầy vết thương.

Đêm đó hắn đối với nàng... quả thực là rất thô bạo.

Tần Viễn Kỳ hôn lên gò má tới cánh môi đỏ mọng của nàng, câu cuốn chiếc lưỡi thơm tho dây dưa khiến tâm trí của Hàn Băng Băng cũng dần bị chìm vào mê vọng. Nàng bị hắn dẫn dắt từng bước một, ở dưới thân hắn yêu kiều thờ ơ. Đến khi tấm thân mềm mại bị hắn trọn vẹn xâm chiếm lấy, nàng vô thức cong mình lên rên khẽ một tiếng, cặp mắt sưng mù nhìn hắn vừa lưu luyến vừa bất an.

– Ngoan một chút. – Hắn nghiêng răng nặng nề thờ ra, vòng tay mạnh mẽ siết lấy eo nàng kéo sát về phía mình. Tận lực một lần lại một lần đè nén lấy khao khát của chính bản thân, tránh cho bản thân lại một lần nữa khiến nàng sợ hãi– Băng Nhi! Nàng ngoan một chút, ta sẽ dịu dàng hơn có được không?

Trong lúc khoảng cách gần gũi sát sao như thế này, sự thân mật giao quyện vào nhau cùng một chỗ khiến người ta không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt. Hàn Băng Băng không thể không nghe theo lời nói của hắn mà gật đầu.

.

.

Hơi thở của nàng mềm mại như lan, sự mềm mại ấm áp của thân thể mê người trong ngực đem ý chí hắn khảo nghiệm đến điểm cuối cùng.

.

.

Tiểu nha đầu này, quả thực là ngọt ngào đến đời mạng.

.

.

Tiếng rên khẽ thỉnh thoảng bật ra khỏi môi nàng vì khó kìm nén rơi vào tai hắn, quặn rũ đến mức nào. Tần Viễn Kỳ hôn lên ngực nàng hưởng thụ sự ngọt ngào mê hoặc này từng chút từng chút một, chìm đắm ngây ngất đến mức khiến hắn cũng không muốn tỉnh lại. Trong lúc quẩn quýt dây dưa, sự khống chế của hắn cũng dần dần nơi lỏng, sức lực nơi thất lưng cũng vô thức tăng lên nhanh chóng.

Hàn Băng Băng bị sự thay đổi bất chợt ấy của hắn làm cho chống đỡ không kịp. Ngón tay nàng hoảng sợ níu chặt lấy bả vai rộng lớn của hắn, bất an uốn éo thân mình. Thanh âm nức nở động lòng người kia một lần nữa lôi kéo cơn thú hoang bên trong Tần Viễn Kỳ muốn phá bọc chui ra.

Hai mắt hắn đỏ lên ham muốn, Tần Viễn Kỳ dứt khoát giữ lấy hai tay nàng nhán trên đệm giường, một tay kia đi đến bên thất lưng nàng giữ chặt, động tác chiếm đoạt lấy nàng càng trở nên mạnh bạo hơn trước. Sức lực của nàng rất yếu, trong lúc này căn bản cũng không có khả năng phản kháng lại. Còn hắn dù lần này cũng như lần trước điên cuồng đòi hỏi, nhưng động tác cùng sức lực luôn chú ý để không khiến nàng bị thương. Thay vào đó, những nụ hôn của hắn so với lần trước càng trở nên đắm đuối kéo dài hơn, kỹ xảo ve vãn kích thích nàng so với lần trước càng trở nên hạ lưu vô sỉ.

Nhưng lại khiến nàng không cảm thấy sự đau đớn khó khăn như đêm đầu. Lần này giống như tên nam nhân kia nhất quyết tìm cho bằng được một điều gì đó ẩn sâu trong con người nàng, đem lý trí cùng sự tỉnh táo của nàng nhấn xuống đầm lầy của dục vọng.

Hàn Băng Băng sắp bị Tần Viễn Kỳ bức đến phát điên rồi.

– Đừng...

Dường như đã đến ranh giới của bản thân. Nàng thốt lên trong hơi thở ngắt quãng hỗn loạn. Trong lúc này, những hình ảnh chấp nối mơ hồ đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến Hàn Băng Băng không phân rõ rốt cuộc là hạnh phúc hay thống khổ. Nàng ở trong ngực hắn, đối với thứ cảm xúc đối lập này cảm thấy sợ hãi muốn vùng vẫy, nhiệt độ nóng cháy cùng khao khát đang dâng lên trong ngực càng khiến tâm trí nàng càng thêm hoảng loạn.

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt ngập nước của nàng, nhìn thấy được sự giãy dụa trong đôi mắt xinh đẹp kia.

– Nàng sợ cái gì?

– Sợ... sợ sẽ bị kéo xuống địa ngục. – Nàng run run nói, nước mắt cũng không biết là do hạnh phúc hay bất an lăn xuống gò má ửng hồng.

Tần Viễn Kỳ mỉm cười dịu dàng. Hắn không dùng động tác, bàn tay to lớn đi xuống nâng chân nàng lên để nàng có thể cảm nhận chính mình càng rõ ràng hơn. Nhìn nàng cắn môi kìm nén cảm xúc của chính mình, hắn dùng chính môi mình tách môi nàng ra – Địa ngục thì thế nào?

Hắn hôn lên mặt nàng, lời nói ngông cuồng bá đạo trong lúc này lại giống như trường đao chém đứt những ràng buộc đang vây hãm trong lòng nàng.

– Cho dù là địa ngục, ta cũng nhất định cùng nàng như bây giờ đây đưa không buông.

Ai có thể ngăn cản chúng ta?

Hàn Băng Băng bị lời nói của hắn làm cho rung động. Nàng vuốt nhẹ mái tóc hơi ẩm mồ hôi trên trán hắn, ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của hắn... sâu trong ngực dâng lên khao khát khiến nàng vòng tay qua cổ hắn kéo xuống, học theo hắn mà hôn. Tần Viễn Kỳ sa vào vòng tay hấp dẫn của nàng cuối cùng cũng không kiên trì để gì để lộ ra toàn bộ khát vọng của chính mình, đem tiểu mỹ nhân mê người trong ngực từng ngụm ăn vào bụng.

Mây mưa qua đi, Hàn Băng Băng cắn bản không còn chút sức lực nào thiếp đi trong lồng ngực ấm áp. Đến khi tỉnh lại, nàng mệt mỏi nằm trên ngực hắn không buồn nhúc nhích, trong lòng không ngừng khiến trách bản thân mình quá phóng túng.

Tên nam nhân này đã hứa với nàng là sẽ dịu dàng, tất cả là lừa bịp. Trên người nàng trừ việc không có những dấu vết dọa người như ban đầu, cảm giác đau nhức cùng kiệt sức so với lần đầu có gì khác nhau chứ?

– Ừm... – Kê nào đó sau bao nhiêu ngày cuối cùng cũng được đánh chén no say, từ tâm tư cho đến thần thái đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Ngón tay hắn mon tron từ bờ vai tròn trịa tới làn da trơn láng trên lưng nàng, lời nói trầm khàn trên ghẹo khiến gò má nàng không giấu được mà đỏ bừng lên. – Không ngờ bảo bối của ta cũng là một ngọn lửa nhiệt tình nha.

Sự căng đã rồi. Hàn Băng Băng quyết định làm đả điều nhất quyết không ngừng đầu lên. Trong lòng không ngừng kiểm điểm: phóng túng là không tốt, phóng túng là không tốt.

Tần Viễn Kỳ vuốt ve vành tai đỏ bừng đáng yêu của nàng, nụ cười yêu nghiệt trên môi càng thêm gian trá.

– Bất quá... ta thích.

Lúc nào nàng cũng nhiệt tình như vậy thì thật tốt.

Quả nhiên lần này, cặp mắt xinh đẹp kia không chịu được nữa mà lườm hắn một cái. Tần Viễn Kỳ cũng có lương tâm không tiếp tục trêu chọc nàng nữa. Hắn đem chần bông kéo lên phủ kín bờ vai gợi cảm của nàng, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu nàng thấp giọng.

– Có tinh thần để lườm ta là tốt. – Hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên để nàng đối mặt với mình – Nói ta nghe xem, mấy ngày ta đi vắng nàng mơ thấy cái gì?

Huyền Ảnh báo cáo mỗi đêm Băng Nhi đều mơ thấy ác mộng mà tỉnh dậy. Khiến hắn người tuy ở Kinh Thành nhưng tâm tư lúc nào cũng đặt ở nơi nàng bồn chồn không yên.

Dường như Tần Viễn Kỳ không nhắc đến chuyện này, Hàn Băng Băng cũng trong phút chốc đem chuyện này quên mất. Bây giờ đột nhiên bị hắn nhắc lại, những hình ảnh ghê rợn kia lại một lần nữa hiện lên trong đầu khiến khuôn mặt của nàng chợt tái nhợt đi.

– Ngoan! Có ta ở chỗ này, ai cũng không thể đụng đến nàng. – Hắn xoa xoa gương mặt nàng trong lòng bàn tay, trong thâm tâm không thể không vì biểu hiện của nàng mà đau lòng – Nói ta nghe xem.

.

.

Hàn Băng Băng im lặng thật lâu, nàng bất an nhìn vào mắt hắn thốt lên.

– Em mơ thấy họa sát tộc.

.

– Cái gì ?

– Toàn bộ Hàn gia, từ chủ nhân cho đến người hầu trong một đêm chìm trong biển máu. – Nói đến đây, giọng nói của nàng cũng trở nên run rẩy. Đôi mắt nhìn hấn cũng ẩm ướt nước mắt – Tất cả không ai còn sống, xác chết chất đầy bị thiêu rụi trong trang viên.

Tần Viễn Kỳ nhấn vào ngực mình ôm thật chặt, xoa dịu bờ vai đang run rẩy của nàng – Không sợ, chỉ là mơ thôi.

Hàn Băng Băng gật đầu khẽ nức nở, dung túng cho sự yếu đuối của bản thân bị kìm nén biết bao ngày qua nép vào lòng hấn dựa dẫm. Nàng tuy không mấy tin vào những điềm báo trong mộng, nhưng cùng một giấc mơ lặp đi lặp lại nhiều lần, mỗi lần đều tàn bạo vô tình như thế cũng không khỏi khiến nàng dâng lên bất an.

Hơn nữa, cha mẹ của nàng chết khi còn rất trẻ. Nếu thật sự là bị bệnh dịch mà chết, không lý nào nàng vẫn còn sống trên đời này. Nhưng nếu là bị ám sát, bị kẻ xấu hãm hại thì những chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Nhưng nếu đó là sự thật, rốt cuộc là kẻ nào lại tàn nhẫn như vậy ?

– Đừng khóc. – Tần Viễn Kỳ đem nàng nằm xuống giường đối diện với mình. Hấn ôm nàng vào lòng giúp nàng lau đi nước mắt – Ta đã về rồi không phải sao ? Tất cả giao cho ta, ta sẽ giúp nàng tìm hiểu có được không ?

Hàn Băng Băng gật đầu. Tần Viễn Kỳ vừa thương vừa xót hôn lên môi nàng dỗ dành – Giờ nghe lời một chút ngủ đi. Mai ta sẽ phân phó người đi điều tra cho nàng. Hửm?

.

.

Nhìn nàng nghe lời từ từ thiếp đi trong ngực mình, Tần Viễn Kỳ trong phút chốc rơi vào trầm mặc. Trước đây đối với thân thể của Băng Nhi hấn đã thử điều tra qua, nhưng ngoài cái tên ra thì bất cứ thông tin nào về nàng đều rất mơ hồ. Hấn không tìm được bất cứ một mối liên hệ nào về nàng trong số những thông tin mà Minh Vũ đưa về. Nàng lại mất trí nhớ nên những chuyện này càng khiến hấn như sợi dây mất đầu hoàn toàn không có bất cứ manh mối nào tiếp theo.

Nhưng bây giờ hồi ức của Băng Nhi lại có tín hiệu phục hồi trở lại. Mảng ký ức đầu tiên lại là sát tộc toàn gia.

Lau đi giọt nước còn đọng trên mi mắt nàng, hấn âm thầm thay nàng lo lắng. Nếu giấc mơ của nàng là sự thật, thật sự gia tộc của nàng bị một đám người huyết tẩy trong một đêm, vậy ân tình phía sau rốt cuộc là cái gì ?

Nếu thật sự là như vậy, quá khứ của Băng Nhi... có phải là rất thảm khốc không ?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

– Minh Vũ.

– Có thuộc hạ.

Tần Viễn Kỳ ngồi dựa trên tường kỷ nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư âm thầm suy tính những mối lo lắng không yên trong lòng. Sau một hồi quyết định, dứt khoát gọi ra một cái tên nữa. - Huyền Ảnh.

Một bóng dáng hắc y quen thuộc mau chóng xuất hiện, cung kính quỳ xuống sảnh đường.

– Có thuộc hạ.

– Cả hai người tập trung điều tra cho ta hai người. Dùng bất cứ phương pháp thủ đoạn nào cũng có thể, trong thời gian ngắn nhất đưa kết quả về cho bản vương.

Minh Vũ cùng Huyền Ảnh không hẹn mà liếc mắt nhìn nhau. Rốt cuộc là người nào khiến vương gia phải hạ lệnh khẩn cấp như vậy. Cùng một lúc tung ra cả hai người bọn hấn, đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

– Xin vương gia cho biết tên.

– Diệp Y Vân, Hàn Thiên. – Tần Viễn Kỳ neho mắt nhìn về phía xa. Trong lòng hấn từ hôm qua khi nghe Băng Nhi nói ra hai cái tên này, dường như

cũng cảm thấy bản thân đã nghe qua từ đâu đó – Hai người điều tra cho ta từ quá khứ đến những quan hệ thân cận của họ trước và sau khi chết. Toàn bộ nhanh chóng đưa ra kết quả cho bốn vương.

– Tuân mệnh.

– Bẩm vương gia, có Vương đại nhân cầu kiến.

Vương thúc thúc? Sao người lại tới đây?

Tần Viễn Kỳ nhăn mày không hiểu nhưng vẫn ra lệnh cho Minh Vũ cùng Huyền Ảnh lui đi. Từ cửa một lão nhân phúc hậu thoải mái bước vào, thần thái sáng khoải nhân từ khiến tâm tình xao động trong lòng Tần Viễn Kỳ cũng nơi lỏng dôi chút.

– Thúc thúc hôm nay sao lại rảnh rỗi đến phủ duệ của ta vậy?

Vương đại nhân vuốt chòm râu bạc cười ha ha hai tiếng – Cũng không có chuyện gì. Ta nghe nói vương gia đã trình tấu với hoàng thượng và thái hậu về hôn lễ, nên thân là thúc thúc ta cũng muốn đến tìm hiểu tình hình thôi.

– Thúc thúc! Người có ý gì? – Vài năm qua thúc thúc không ít lần muốn hấn nạp phi tử vào phủ, ai cũng là tiểu thư quan lại quý tộc. Mỗi lần đều bị hấn lạnh nhạt bỏ qua, không phải là lần này thúc thúc có định kiến gì đó chứ?

– Vương gia đừng khắt trương thế. Ta không có ý gì cả – Vương đại nhân uống một ngụm trà nóng, ôn tồn nói – Chỉ là thúc thúc muốn hỏi, Vương gia nhận định chính là nàng sao?

Tần Viễn Kỳ gật đầu không chút do dự.

Là ý trời sao?

Nếu không phải ý trời, sao sau biết bao nhiêu năm, hai đứa trẻ này lại móc nối duyên phận vào nhau chứ?

Lão đề nén tiếng thở dài trong lòng. Đứa cháu này, tính cách quả thực giống cha nó như đúc. Cả hai đều chấp nhất đến cùng như vậy, lão còn có thể nói gì? Nếu thực sự là ý trời thì cứ thuận theo ý trời đi.

– Được! Vậy đối xử với tiểu nha đầu đó cho tốt – Dòng dõi luân chuyển, lão dường như cũng đã già lắm rồi. Nghĩ đến gương mặt thanh khiết xinh đẹp của tiểu nha đầu kia, lão cũng không muốn hai đứa trẻ này phải chịu thêm áp lực nữa – Nàng vốn dĩ đã không có người thân thích, đừng ủy khuất nàng.

– Vâng!

– Thành thân rồi thì động tác nhanh một chút, sinh cho lão vài đứa cháu là được. – Nói tới đây, giọng của Vương đại nhân càng thêm hào hứng nóng vội. Lão cũng già rồi, cũng muốn buông bỏ công việc quan triều về quê ấm cháu hưởng thụ tuổi già rồi a.

– Hài tử? – Tần viễn Kỳ lẩm bẩm trong miệng. Con của hấn và nàng, trông sẽ thế nào đây? Hấn sẽ rất khả ái đi. Băng Nhi, hấn là cũng sẽ thích trẻ con phải không?

– Được rồi không cần phải khách sáo với lão già ta. Muốn đi thì cứ đi đi. – Vương đại nhân nhìn về mặt thất thần của Tần Viễn Kỳ thì khua tay thúc giục – Lão cũng hỏi phủ, nếu có chuyện gì thì cứ cho người sang tìm lão.

Tần Viễn Kỳ bật cười, hấn bước chân sai về phía cửa lớn nói trở lại.

– Thúc thúc yên tâm, thành ý của thúc thúc ta sẽ chuyển đến nàng. Người cứ vui vẻ chờ uống rượu mừng.

– Được! Một lời đã định. – Vương đại nhân gật đầu nhìn Tần Viễn Kỳ dẫn khuất đi. Lão xoay người nhìn về phía sảnh đường uy nghi quyền lực, nhìn đến hoa văn mỹ lệ đăng sau thư án thầm nói trong lòng.

”Tỷ tỷ! Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được. Đệ đệ cho dù có lo lắng thế nào đi nữa, Viễn Kỳ cũng đã sớm đổi với cô gái đó không thể không có. Hơn nữa cô bé kia, dù thế nào đi nữa cũng là một đứa trẻ thiện lương vô tội.”

”Vì vậy trên trời tỷ tỷ nếu có mắt, thì hãy phù hộ cho hai đứa trẻ đó được hạnh phúc có được không?”

.

.

Tần Viễn Kỳ đi đến hoa viên của Huyền Lâm Viện, nhanh chóng tìm thấy người mà hấn muốn gặp nhất. Nàng đang nằm dài trên chiếc trường kỷ bằng gấm, ánh sáng mặt trời chiếu xuống y phục trên người nàng tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng tinh khiết khiến người ta si mê. Đến Tần Viễn Kỳ dù đã nhiều lần nhìn thấy nhưng cũng phải thừa nhận, chính hấn cũng muốn ngắm thêm lâu một chút.

Thân người được một cỗ lực đạo dịu dàng nâng lên. Dường như nàng cũng cảm nhận được người vừa tới là ai. Hàn Băng Băng cũng không mở mắt lười biếng nương theo vòng ôm quen thuộc vùi vào lồng ngực ấm áp kia, lẩm bẩm trong miệng.

– Chàng đến rồi à?

– Ủ! – Hắn ngồi dựa bên trường kỷ đem nàng ôm vào ngực, dịu dàng hôn lên cánh môi mềm mại của nàng nói nhỏ – Hôm nay Vương thúc thúc đến tìm ta.

Wương thúc thúc?

– Là Vương đại nhân?

Hàn Băng Băng đương nhiên biết rõ lão nhân gia đó

Tần Viễn Kỳ gạt đầu, ngón tay hắn vuốt nhẹ vành tai nhỏ nhắn của nàng – Nàng nói xem, hôm nay Vương thúc thúc nói gì với ta?

– Vương đại nhân nói gì với chàng?

Nhìn nàng nâng người lên đối mặt với hắn, ánh mắt xinh đẹp lấp lánh thứ ánh sáng tinh khiết mà hắn yêu thích. Tần Viễn Kỳ khẽ cười, ngón tay xoa nhẹ lên đường chân mày của nàng như có như không mở miệng.

– Hồi đến khi nào thì Băng Nhi của ta có tin vui.

Hai má Hàn Băng Băng nóng bừng lên nhanh chóng úp mặt lên lồng ngực của Tần Viễn Kỳ. Vị lão nhân này đã muốn có cháu bông rồi sao? Nàng còn chưa có cùng hắn thành thân, hơn nữa... bây giờ sinh con có phải quá sớm không?

Tần Viễn Kỳ đang ôm nàng trong ngực đột nhiên xoay người đem nàng đề lên trường kỷ, ánh mắt hắn gian xảo xấu xa di chuyển từ gương mặt nàng đi xuống, lời nói cũng trở nên vô cùng ái muội.

– Bảo bối! Hay là chúng ta bây giờ đáp ứng thúc thúc...

Bây giờ đáp ứng?

Hàn Băng Băng bị câu cuối lấp lửng của hắn làm cho gò má mau chóng đỏ ửng, đem ngực hắn thử đẩy ra xa xoay người né tránh. – Không muốn!

Tần Viễn Kỳ thì không cho là như vậy. Hắn dễ dàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang phản kháng của nàng đưa lên môi, thực sự mà nói – Băng Nhi! Hay chúng ta sớm sinh một đứa đi.

Hắn rất nghiêm túc.

Vốn dĩ chính hắn cũng không nghĩ đến chuyện này sớm như vậy. Hắn lúc này chỉ mong muốn mau chóng cưới nàng vào cửa, đem nàng chính thức trở thành vương phi của mình, cùng nàng ngày đêm ở bên nhau. Nhưng hôm nay khi được thúc thúc nhắc tới, hắn lại không khỏi tưởng tượng ra hình dáng đứa nhỏ của hắn và nàng. Ý nghĩ ấy xuất hiện khiến hắn cảm thấy rất trông chờ, rất hạnh phúc. Một người từ trước đến nay đối với trẻ con không có hứng thú như hắn lúc này lại cảm thấy, thật ra nếu sinh một tiểu oa nhi giống nàng cũng không có gì là không tốt.

Hàn Băng Băng cắn môi tránh đi ánh mắt chăm chú của hắn, yếu ớt lý nhí trong miệng.

– Em còn chưa có gả cho chàng đâu.

Đối với sự e dè của nàng, Tần Viễn Kỳ không khỏi bật cười. Hắn trêu ghẹo cắn lên chiếc mũi nhỏ xinh của nàng một cái, thái độ đột nhiên trở nên vô cùng kiêu ngạo,

– Cả tâm lẫn thân của nàng đều đã thuộc về ta, nàng còn có thể gả cho người khác?

Còn không phải tại tên lưu manh này đêm nào cũng nửa lừa nửa gạt trèo lên giường nàng hay sao?

Đúng là từ sau khi đem tiểu mỹ nhân này ăn vào bụng, tâm tình của vị vương gia nào đó cũng đột nhiên cảm thấy vô cùng yên tâm. Quả nhiên những thứ nào có thể chiếm giữ được thì nên chiếm lấy càng sớm ngày nào thì càng tốt ngày đấy, tránh cho lâu ngày đêm dài lắm mộng.

– Hạ lưu! – Hàn Băng Băng tức giận đẩy hắn ra xoay người đưa lưng về phía hắn – Muốn sinh thì chàng tự đi mà sinh.

Nàng cũng không muốn sinh ra một tiểu lưu manh như hắn, nhất là di truyền cái ngoại hình hại nước hại dân kia. Chắc chắn sau này sẽ gây họa cho thiên hạ.

– Cái này ta đâu thể tự làm chứ. Chuyện này đành để nàng vất vả rồi.

– Em cũng đâu có nói là sẽ sinh con cho chàng.

– Không lẽ nàng muốn ta cùng người khác sinh?

Câu này mà hấn cũng nói ra được. Hấn Bắng tức giận trừng mắt lườm hấn, cắn chặt đôi môi đỏ mọng hừ một tiếng – Chẳng muốn thì cứ đi tìm nữ nhân đi.

– Được rồi đừng tức giận! – Tần Viễn Kỳ vòng tay ôm lấy bờ vai nàng, hấn vui mặt bên mái tóc mượt mà của nàng khẽ dụi, đem hương thơm ngan ngát trên người nàng hít sâu vào trong ngực – Bắng Nhi! Nàng cũng không phải không biết ta đối với nàng thế nào. Sao có thể đi tìm nữ nhân khác chứ?

Hấn đối với nữ nhân khác nếu có suy tính khác trong lòng, liệu có thể đối với nàng dụng tâm lương khổ thế này hay sao?

Nữ nhân trong ngực hấn dường như cũng đã mềm lòng, nàng ngoan ngoãn nằm gọn trong ngực hấn không chút phản kháng. Tần Viễn Kỳ vươn tay nắm lấy bàn tay nàng, bao bọc trong lòng bàn tay. Nghĩ đến một quãng thời gian khó khăn theo đuổi mà bản thân mình đã phải trải qua, đau đớn bị thương tưởng chừng đã trải qua một kiếp người mới có thể ôm được nàng trong ngực. Tần Viễn Kỳ đối với mỗi thời khác như lúc này đều cảm thấy trân quý biết nhường nào.

– Bắng Nhi! Chúng ta cứ như vậy, nắm tay nhau cho đến khi già đi có được không?

Cứ như thế này, giống như bây giờ cho đến khi cả hai cùng già đi. . .

Hấn Bắng Bắng đối với lời nói của hấn rung động trong lòng. Nàng đan ngón tay vào tay hấn, vẫn vút dây dưa giữa những xúc cảm đầy tình ý.

– Chỉ cần chàng đối với em luôn chân thật như bây giờ, em sẽ mãi mãi ở nơi này bên chàng không rời đi.

Khóe môi Tần Viễn Kỳ mỉm cười dịu dàng. Hấn dựa cảm bên hõm vai nàng, vòng ôm xung quanh nàng càng thêm siết chặt giống như lời thề nguyện.

– Được! Một lời đã định.

Một lời đã định!!!

Không thể nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Đêm xuống, trên chiếc giường lớn trong sương phòng ẩn hiện hai bóng dáng thân thiết ôm lấy nhau sau màn giường màu tím nhạt. Cô gái xinh đẹp nằm trên giường dường như giấc ngủ không yên, Nhịp thở của nàng hỗn loạn, vầng trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cặp chân mày thanh mảnh nhíu chặt như rất đau đớn, đôi môi tái nhợt dường như đang cố gắng nói ra một điều gì đó nhưng không thể. . .

Động tác nhỏ của nàng đánh thức người đang nằm bên cạnh. Tần Viễn Kỳ mở mắt chống người dậy, cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại trong ngực mình đang không ngừng run lên, khóe mắt ẩm ướt lăn xuống giọt lệ âm áp, tâm trí hoảng sợ cố gắng giằng dụa vùng thoát trong cơn ác mộng. . .

– Bắng Nhi! Tỉnh lại. – Hấn vội vã lay nàng, vỗ nhẹ lên khuôn mặt ẩm ướt mồ hôi kia – Bắng Nhi.

Hấn Bắng Bắng nghe thấy tiếng hấn hoảng hốt choàng tỉnh lại. Con sợ hãi còn chưa hề vui đi, nàng thở dốc chờ đợi nhìn hấn, đôi mắt xinh đẹp ngập nước tràn khỏi khóe mi. Thanh âm rất lâu mới có thể tìm trở lại yếu ớt gọi lên.

– Viễn Kỳ. . .

– Ngoan! Không sợ. – Hấn ôn nhu kéo nàng vào ngực, ngón tay đem sợi tóc rối loạn ẩm ướt trên trán nàng gạt đi rồi quàng qua người nàng, nhẹ nhàng vỗ – Chỉ là giấc mơ thôi. Không sợ.

Ngón tay tái nhợt của nàng nắm chặt lấy vải áo trước ngực hấn. Hấn Bắng Bắng vui mặt vào lồng ngực hấn nức nở, tiếng nói run run trong cơn sợ hãi còn chưa qua.

– Viễn Kỳ. . . khắp nơi đều là máu. . .

Khắp nơi đều là máu. Y phục của nàng thấm đẫm huyết đỏ rợn người. Máu của cha mẹ nàng cùng những gia nô trong hoa viên, chảy dài trên nền đất. Mùi huyết nhục nồng nặc lan trong không khí, vây quanh lấy nàng trong giấc mộng.

– Ngoan! Ở đây không có máu. – Tần Viễn Kỳ nâng gương mặt của nàng lên, hôn liền tiếp lên gương mặt đẫm lệ của nàng. Động tác của hấn vừa dịu dàng vừa cương quyết giúp nàng bình tĩnh trở lại – Chỉ là mơ thôi. Hư?

Hơi thở của nàng dưới sự an ủi của hắn mà dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng ôm chặt lấy hắn, tự giác nép sát vào lồng ngực của hắn như muốn tìm kiếm sự an toàn của riêng mình. Từ đôi môi nhợt nhạt thỉnh thoảng vẫn bật ra tiếng thút thít nhỏ nhỏ.

– Viễn Kỳ... em không muốn ngủ nữa.

Rất đang sợ, giấc mơ nào cũng đều rất đáng sợ.

– Được! – Hắn gật đầu chiều theo ý nàng, đem sự sợ hãi của nàng bao bọc ở trong lòng – Chúng ta không ngủ nữa, ta thức cùng nàng có được không?

Hắn Băng Băng yếu ớt gật đầu, cố gắng bình tâm lại sự hoảng sợ trong lòng. Nàng không muốn hắn vì nàng mà lo lắng, nhưng nước mắt dù có thể nào cũng không ngưng lại được.

– Đừng khóc. – Tàn Viễn Kỳ hôn nhẹ lên trán nàng, bàn tay dịu dàng vuốt nhẹ trên đầu nàng trầm giọng thì thầm – Ở đây còn có ta mà.

Hắn Băng Băng dựa đầu trong ngực hắn gật đầu thật nhẹ. Nàng yên lặng rơi nước mắt, sự yếu đuối được hắn dỗ dành mà dần dần tan đi. Tàn Viễn Kỳ cẩn thận ôm nàng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về dỗ nàng thôi khóc. Lòng hắn cũng vì nàng mà lo lắng không thôi, sâu trong tâm trí dường như cũng dần dần dâng lên sự bất an không rõ ràng.

Thậm chí còn có chút lo sợ.

Đối với quá khứ của nàng, hắn có linh cảm rất xấu.

Nếu quá khứ của nàng thật sự rất tàn nhẫn. Vậy Băng Nhi của hắn sẽ thế nào bây giờ?

– Vương gia!!

Tàn Viễn Kỳ giật mình trấn tĩnh lại, chợt nhớ bản thân bây giờ đang nghe danh sách mà Minh Vũ báo cáo lại. Hắn thờ dãi bóp trán, tâm tình không ổn khiến hắn cũng dễ bị phân tâm, tinh thần cũng không tập trung được chút nào.

– Vừa rồi người đọc đến đâu rồi?

– Hầu gia có gửi đến cho vương gia một bức tượng ngọc ngàn năm làm quà mừng. Đã được đưa vào sân lớn.

– Đem chúng vào cùng những thứ khác đi. – Tàn Viễn Kỳ khoát tay, hiển nhiên đối với những thứ kiêu kỳ nhằm tạo dựng mối quan hệ đó không có chút hứng thú. Năm nào cứ đến ngày sinh nhật của hắn, quan lại chư hầu các nước lại gửi đến không ít những thứ như thế này. Nhìn nhiều thành quen, bây giờ hắn đến nghe danh sách kê khai ấy cũng cảm thấy đau đầu.

– Những thứ khi mang đến, người sau khi kiểm tra xong thì đem vào chung với những thứ khác đi. Qua ngày hôm nay thì đưa danh sách cho bản vương xem qua là được.

– Vâng!

– Còn gì nữa không?

Minh Vũ gật đầu lấy trong tay áo một chiếc hộp gỗ tinh xảo đưa lên – Thứ mà vương gia đã đặt làm ở Kinh Thành trong chuyến đi lần trước. Lão bản đã cho người đưa đến rồi.

Tàn Viễn Kỳ cầm lấy chiếc hộp mở ra, khóe môi mỉm cười hài lòng.

– Thương thêm cho hắn ta, nói với hắn bản vương rất hài lòng.

Minh Vũ nhận mệnh lui xuống. Tàn Viễn Kỳ lấy từ bên trong chiếc hộp một chiếc trâm ngọc màu trắng vuốt nhẹ trong tay. Ngọc trâm tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng bắt mắt, bề mặt được kỳ công cẩn thận trở nên trơn mượt nhẵn bóng, hoa văn thanh khiết xinh đẹp như bông tuyết đầu đông...

Toàn bộ, đều giống hệt với tượng tượng của hắn.

Bình thường, hắn không mấy khi nhìn thấy Băng Nhi dùng trang sức. Nàng cũng có vẻ không thích dùng những thứ

Nếu đem nó cài lên tóc nàng, hắn là sẽ rất đẹp.

Nghĩ tới là làm, Tàn Viễn Kỳ cầm lấy cây trâm trong tay lớn tiếng gọi ra ngoài.

– Người đâu.

Một nữ tì từ bên ngoài nhanh nhẹn bước vào, cung kính quỳ xuống.

– Băng Nhi bây giờ đang ở chỗ nào?

Nữ tì quý dưới sảnh không dám chậm trễ trả lời – Bẩm vương gia! Tiểu thư từ sáng đã đưa theo Liễu Nhi tỷ tỷ đến Bạch Tướng phủ.

– Đến Bạch Tướng phủ rồi? – Mới sáng sớm đã đi?

– Vâng! Là Bạch tiểu thư cho người gửi lời mời tiểu thư đến phủ. Tiểu thư còn nói muốn ở lại tướng phủ nói chuyện cùng Bạch tiểu thư, đến tối mới quay về.

Đến tối mới về?

Tần Viễn Kỳ cau chặt chân mày. Mới sáng sớm nha đầu kia đã lôi kéo nàng sang tướng phủ tâm sự, lại còn giữ người lâu như vậy. Còn hấn thì thế nào? Nói gì thì nói hôm nay cũng là sinh nhật hấn, Băng Nhi đáng lẽ phải ở bên cạnh bồi hấn mới đúng chứ.

Chợt nhớ ra cái gì, Tần Viễn Kỳ ảo não xoa nhẹ thái dương. Cũng đúng, hấn cũng chưa từng nói với Băng Nhi ngày sinh nhật của mình là ngày nào. Nàng không biết cũng là điều dễ hiểu.

Gần đây tình thần của nàng không được tốt, thôi thì cứ tùy ý nàng đi. Vật đã không thể đưa cho nàng, vậy tạm thời hấn cứ giữ lại vậy. Đến khi nào nàng hỏi phủ đưa cho nàng cũng không muộn.

.

.

Bạch Tướng Phủ.

Trong sương phòng của vị tiểu thư kiều kỳ nào đó vang lên tiếng tâm sự thủ thi, còn có thanh âm kháng nghị nho nhỏ.

– Tỷ tỷ! Tỷ có chắc là như vậy tốt không?

Vị tiểu thư xinh đẹp nào đó đập vào bàn tay đang định làm loạn của thiếu nữ kia, mím môi đe dọa – Tỷ nói được là được! Muội đừng có làm loạn, muội mà dám lén tỷ tây đi là tỷ sẽ giận đấy.

Hàn Băng Băng nhăn mặt nhìn những thứ được bày ra trên bàn trang điểm, có phần chần chờ không muốn làm. – Nhưng mà muội nghĩ như vậy hình như hơi quá...

– Không quá! – Bạch Diễm Tuyết đem Hàn Băng Băng ngồi lại ngay ngắn, vô cùng hùng hồn bảo đảm – Tỷ dám nói muội hôm nay cả Bắc Thành không ai sánh bằng. Có đúng không Liễu Nhi?

Liễu Nhi đang ngồi bên bàn trà mãi ngắm chủ tử, bị gọi 1 cái cũng giật mình vội gật đầu – Đúng vậy, đúng vậy.

– Tỷ nói cho muội nghe, bây giờ không được bỏ cuộc giữa chừng đâu. – Nàng chỉ về phía những nha hoàn đang sắp xếp từng bộ y phục xinh đẹp ở bên kia – Tỷ đã vì muội chuẩn bị nhiều như vậy rồi.

Hàn Băng Băng nhìn qua những bộ y phục hoa lệ xếp thành chồng chờ nàng sangướm thử kia, bỗng chốc cảm thấy tràn đầy áp lực. Nhưng mà từ chối không được, phản kháng cũng không xong. Quả là nàng muốn tặng, nhưng sao nàng cứ cảm thấy tỷ tỷ so với người chuẩn bị là nàng còn hào hứng nhiệt tình hơn.

Đương nhiên là phải nhiệt tình! Bạch Diễm Tuyết chờ mãi mới đến ngày này, sao có thể bỏ cuộc giữa chừng được. Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt biểu ca ngày ngốc ngắm nhìn tiểu muội muội, toàn thân nàng liền sục sôi hưng phấn. Lần nào biểu ca nàng cũng trưng ra cái bộ mặt điềm nhiên như không, để xem lần này có bị món quà của nàng làm cho kinh ngạc không.

Khiến cho bảo bối của huynh ấy trở nên điểm lệ động lòng người thế này, Bạch Diễm Tuyết nàng không tin là biểu ca không thích.

Đừng nói là biểu muội nàng đây không đủ nghĩa khí, quả sinh nhật của huynh ấy nàng đã đem đến một món bảo vật độc nhất vô nhị như thế này.

Hàn Băng Băng ngồi trước bàn trang điểm nhìn hình ảnh của bản thân hiện trên tấm gương đồng, lo lắng cau mày. Nàng cảm thấy hộp phấn thơm ở trên bàn lên, màu sắc xinh đẹp cùng hương thơm khiến cho nàng cảm thấy thoải mái. Hôm nay là sinh nhật hấn, nàng cũng muốn trước mặt hấn trở nên xinh đẹp hơn một chút.

Ngày thường nàng đều không mấy khi trang điểm, chỉ đơn giản dùng một ít son mà hấn mang đến. Đột nhiên Diễm Tuyết tỷ tỷ nảy ý nghĩ trang điểm cho nàng, nếu nàng trang điểm xong đứng trước mặt hấn, liệu hấn có cảm thấy kỳ lạ không?

Không thể không thừa nhận, dù là có lo lắng, nhưng chính nàng cũng có chút hiếu kỳ với biểu hiện của hấn.

Nàng như vậy, liệu hấn có thích không?

Chương 66

Cả ngày mệt mỏi, Tần Viễn Kỳ dựa người vào giường nghĩ muốn thiếp đi một chút. Trong lòng âm thầm suy nghĩ đến tám chấn đêm thom ngát mùi hương cùng thân mình mềm mại của nữ nhân nào đó.

A... con chim xinh đẹp đó lại xuất phủ dạo chơi, khiến hần bây giờ nghĩ muốn ôm nàng một chút cũng không được. Tuyết Nhi lại bướng bỉnh không muốn thả người, hần cũng đành thúc thủ vô sách.

Rốt cuộc ở phủ tướng quân có cái gì hấp dẫn nàng đến thế?

Ngày hôm nay trong vương phủ tiến nhập không ít quà mừng, toàn những kỳ trân dị bảo trên thiên hạ. Bản thân hần bao năm qua đến ngày này cũng chỉ trôi qua trong cô độc, đồng bầu vật đồ sớm đã không khiến hần cảm thấy vui vẻ, chỉ thấy một cỗ lạnh lẽo cùng trống rỗng. Vẫn dĩ hần biết rõ, việc nàng không biết ngày sinh của hần là điều dễ hiểu, nhưng trong lòng không khỏi dâng lên mong muốn được trải qua cùng nàng...

Thờ dài ra tiếng, Tần Viễn Kỳ cầm chén trà lên uống 1 ngụm. Đoán đoán rốt cuộc bản thân có nên làm một chuyến đến Bạch tướng phủ đòi người hay không.

”Cộc cộc...”

– Ai?

– Viễn Kỳ.

– Băng Nhi. – Tần Viễn Kỳ kinh hi bật dậy bước ra cửa, mau chóng đem cửa phòng mở ra. Cảnh tượng trước mắt bất giác khiến hần ngẩn ngơ. Phải mất 1 lúc hần mới bình tâm trở lại, nheo mi nhìn thật kỹ nữ nhân trước mặt – Băng Nhi, nàng...

Mỹ nữ trước mặt hần rất đẹp, đẹp đến mức khiến hần hô hấp không thông. Nàng mặc một bộ cẩm y quý giá, ôm lấy những đường nét thanh thoát mê người. Vòng eo nhỏ nhắn kia tưởng chừng như hần chỉ cần vươn tay là có thể nắm lấy. Dung nhan của Băng Nhi bình thường dù không trang điểm nhưng cũng mang theo nét thanh thuần thoát tục, giờ đây được trang điểm kỹ lưỡng lại trở nên diễm lệ khiến hần khó cưỡng lại.

Tần Viễn Kỳ cố gắng ổn định tâm tình hỗn loạn của mình, nhìn nàng từ trên xuống dưới, rất lâu không thể nói lên 1 câu hoàn chỉnh. Mà thiếu nữ trước mặt bị hần nhìn đến ngượng ngùng, gò má hồng của nàng hơi đỏ lên, cánh môi đỏ son mân nhẹ rồi mở miệng.

– Vương gia! Tiểu nữ có thể bước vào không?

Tần Viễn Kỳ nhờ 1 câu nói của nàng mà tỉnh lại, thần trí cũng chưa phục hồi để nhận thấy sự kỳ lạ trong câu nói của nàng. Hần trúc trắc nghiêng mình để đường cho nàng.

– Có thể.

Nàng bước vào hần đi đến bàn lớn, nhẹ nhàng đặt khay thức hần lên. Lúc này Tần Viễn Kỳ mới chú ý nàng có mang điểm tâm đến. Hần bước lại gần nàng, nhìn nàng từ tốn đặt từng đĩa điểm tâm nóng hổi xuống bàn. Rất lâu mới có thể mở miệng.

– Băng nhi, nàng đây là...

– Vương gia! – Hàn Băng Băng nắm lấy tay áo hần kéo lại – Xin mời ngồi.

Bây giờ rốt cuộc hần cũng nhận thấy được sự bất thường của nàng là ở chỗ nào. Tần Viễn Kỳ có điểm không hiểu nhìn nàng.

– Nàng sao vậy?

Hàn Băng Băng không trả lời. Nàng nở nụ cười xinh đẹp, uyển chuyển cầm lấy bầu rượu trên bàn rót cho hần một ly – Vương gia! hôm nay là ngày mừng của người, tiểu nữ có một thứ muốn đưa cho vương gia xem.

Chân mày của Tần Viễn Kỳ cau lại càng chặt, suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra nàng đang suy tính điều gì thì Hàn Băng Băng đã rút trong người một tờ giấy đưa cho hần. Nhìn gò má nàng đỏ bừng lên, ánh mắt cũng một mực trốn tránh nhìn xuống dưới bàn. Tần Viễn Kỳ bán tín bán nghi nhận lấy, mở ra nhìn dòng chữ quen thuộc trong thư, nét mặt của hần cũng từ đó mà thay đổi rõ rệt.

Từ nghi hoặc đến hiểu ra, cuối cùng hần gấp lại tờ giấy đưa lên môi, ánh mắt mang theo hứng thú cùng gian manh nhìn theo từng cử chỉ của nàng.

Thì ra là thế!!!

Món quà này... hần thích.

Tần Viễn Kỳ vươn tay đỡ lấy cằm nàng kéo lại gần, ánh nhìn lướt qua khuôn mặt tuyệt sắc của nàng đến bàn tay bói rồi đang nắm chặt lấy chiếc khăn thêu kia. Khóe môi hần cong lên ngả ngớn, lời nói phá lệ trở nên vô cùng mờ ám.

– Là như vậy sao?

Làn da nàng đỏ bừng lên lan đến tận vành tai nhỏ nhắn. Trái tim trong lồng ngực tăng nhịp đập như muốn phá ngực nhảy ra, tiếng nói cũng trở nên lý nhí.

– Vâng.

Nụ cười trên môi hần càng thêm dương cao, trong lòng không khỏi đối với vị tiểu muội nào đó tăng thêm 1 phần khen thưởng. Mặc dù hần không biết tiểu nha đầu đó vì cái gì mà sắp đặt thế này, nhưng hần cũng phải cảm tạ nàng. Nói cách khác, hần yêu chết cái ý tưởng này đi được.

– Vậy bắt đầu. – Hần buông nàng ra, bày ra một bộ dáng thập phần hưởng thụ cùng chờ đợi. Đem ly rượu nàng vừa rót uống cạn, vị giác vương vấn nơi đầu lưỡi khiến hần kinh ngạc – Rượu này là nàng pha?

Hàn Băng Băng gật đầu, động tác đẹp đẽ gấp thức ăn cho hần. Tần Viễn Kỳ cũng rất phối hợp nghiêng người về phía trước, đem thức hần mà nàng tỉ mỉ chế biến cho vào miệng.

– Có ngon không?

– Rất ngon!

Tần Viễn Kỳ gật đầu, ánh mắt hần không rời khỏi nàng một chút, lưu luyến đáng điệu mê người trước mặt. Hần sớm biết nàng rất xinh đẹp, nhưng không ngờ lại có thể đẹp đến nhường này. Mọi ngày Băng Nhi chỉ khoác lên người một bộ bạch y đơn điệu, làm hần không thể lường đến loại vải vóc màu sắc mượt mà này vận lên người nàng lại có thể mỹ diệu đến nhường này.

Nếu không phải bức thư tín mà Tuyết Nhi viết vẫn còn đang trong ngực hần, e rằng chính hần cũng sẽ ngỡ đây chỉ là ảo ảnh do chính mình tưởng tượng.

Hàn Băng Băng nghiêng tay rót rượu cho hần, đôi khuôn mặt màu đỏ rượu theo động tác của nàng mà đong đưa, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết. Thanh âm của nàng mềm mại, nụ cười trên môi kia khiến Tần Viễn Kỳ như mê như say.

– Vương gia! Nếu người thích, sau này ngày nào tiểu nữ cũng sẽ nấu cho người.

– Chỉ ý không tệ. – Hần mỉm cười hài lòng, uống rượu trong chén. Vị rượu thơm nồng lan tỏa trong miệng mang đến cảm xúc lâng lâng khó nói thành lời.

Nàng đứng dậy bước lại gần hần, đặt tay lên bờ vai vững chắc. Mái tóc mượt mà của nàng vương trên y phục của hần, chảy dài qua lại khiến lòng hần ngứa ngáy, kìm lòng không được mà đưa tay lên khẽ ve vuốt.

– Hôm nay là ngày vui của người, tiểu nữ sẽ mua 1 điệu tặng vương gia có được không?

– Nàng múa? – Chân mày của hần khẽ nhướn lên. Quà mừng này của nàng quả thực không nhỏ chút nào, từng thứ một đều khiến hần kinh ngạc.

Hàn Băng Băng đứng giữa phòng, cảm nhận được rất rõ ánh mắt nóng bỏng của hần đuổi theo từng bước đi của nàng. Cố gắng hấp thu lấy một ngụm khí để giảm bớt đi căng thẳng trong lòng, bàn tay nõn nà của nàng đưa lên khẽ vỗ hai tiếng.

Một tiếng sáo êm dịu vang lên, Tần Viễn Kỳ bật cười khẽ uống 1 ngụm rượu.

Hóa ra còn có Minh Vũ giúp nàng.

Ánh mắt hần đầy thương thức nhìn theo những động tác mượt mà của nàng, đôi tay cùng thân thể nàng như tan vào giai điệu, uyển chuyển thướt tha như hương gió mùa xuân, mang theo hương hoa mị hoặc. Khóe môi nàng hơn cong lên, ánh mắt long lanh liếc nhìn về phía hần, mang theo cổ hấp dẫn như muốn đem linh hồn hần bắt đi. Tần Viễn Kỳ cảm giác thần trí trở nên mụ mị, vị ngọt ngào của rượu còn lưu trên khóe môi khiến hần có cảm giác mình đang say dần.

Là say rượu, hay say mỹ nhân?

Bước chân của nàng tiến gần về bên cạnh hần, Tần Viễn Kỳ không cưỡng lại được vươn tay bắt lấy tay nàng kéo lại, để nàng ngồi lên đùi mình. Bản thân tham lam vui mặt vào hõm cổ nàng hít sâu một hơi.

Hàn Băng Băng đỏ mặt nắm lấy vai hần, mím môi một chút.

– Vương gia, người thấy tiểu thư múa thế nào?

– Đẹp! – Hần vuốt nhẹ mái tóc nàng – Tiểu mỹ nhân, điệu vũ của nàng đẹp mê hồn.

Quả thực đã đem hồn vía của hắn bắt đi rồi.

Nụ cười của Tần Viễn Kỳ gian xảo kẻ bên vành tai nàng – Rót rượu cho bốn vương đi.

Hàn Băng Băng nghe lời muốn đứng dậy rót rượu, nhưng cánh tay mạnh mẽ kia lại giữ chặt lấy eo nàng. Không còn cách nào khác đành phải ngồi nguyên trên đùi hắn, cầm lấy ly rượu thơm đưa lên môi hắn.

Hắn không nhận, ngón tay mon trón cánh môi mềm mại của nàng – Dùng nơi này dâng rượu cho bốn vương thì thế nào?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoát một cái nóng bừng như lửa, bàn tay đang cầm ly rượu cũng không khống chế được mà hơi run lên. Nhưng nghĩ đến nguyên nhân bản thân mình đến nơi này hôm nay, nàng cố nén lại cơn chuên choáng vì rượu, đem thứ chất lỏng cay ngọt trong chén uống vào miệng. Nàng ôm lấy gương mặt hắn, bạc môi của hắn hơi nhướn lên, ánh mắt nóng rực nhìn nàng chờ đợi. Trong cơn say mơ hồ, Hàn Băng Băng cúi đầu áp môi mình lên môi hắn, trực trực đem thứ rượu thơm trong miệng truyền sang.

Vòng tay của hắn trên eo nàng siết lại càng chặt. Rượu dù đã hết, nhưng Tần Viễn Kỳ vẫn không buông nàng ra. Hắn ôm lấy thân người của nàng áp sát vào mình, cướp đoạt lấy sự ngọt ngào của người con gái trong ngực. Nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, trong cơn say dường như người con gái trong lòng hắn càng trở nên ngọt ngào quyến rũ. Mái tóc nàng rũ xuống, mang theo hương thơm ngan ngát bao vây lấy hắn. Tần Viễn Kỳ si mê cắn nhẹ lên môi nàng, tiếng nói trầm khàn khe khẽ.

– Bảo bối! Đại lễ này của nàng... ta thích.

– Thật không?

– Thật! – Hắn lại hôn nhẹ một cái lên mặt nàng.

Sóng mắt nàng mê li, giọng nói ngọt ngào thấp tiếng thủ thi.

– Viễn Kỳ, chúc mừng sinh nhật.

Tần Viễn Kỳ thỏa lòng hôn lên môi nàng, tìm xuống cắn cổ trắng nõn mát lạnh. Trong lòng nghĩ muốn đem nữ nhân mê người trong lòng ăn luôn vào bụng, giữ lại nàng cả đêm nay. Bàn tay của hắn vuốt theo đường nét trên cơ thể nàng qua lớp vải lụa, nhẹ nhàng nói rộng vạt áo của nàng...

Ánh mắt nàng lâm vào cơn mơ, đôi môi ướt át thì thảo trên môi hắn – Vẫn còn một thứ nữa.

– Còn 1 thứ?

Hàn Băng Băng tháo từ trên tay xuống một chiếc vòng màu đen được thêu chỉ trắng đeo vào tai hắn, ngại ngần nói.

– Em cũng không biết làm cái gì, cũng không biết chàng có thích không...

– Ta thích. – Tần Viễn Kỳ vòng tay ôm lấy người nàng, bạc môi ghé sát bên hõm cổ nàng cười khẽ – Nàng tặng cái gì ta cũng thích.

Hắn nâng niu hôn vào lòng bàn tay nàng, mắt nhìn thoáng qua những vết thương nhỏ trên ngón tay cái vì bị kim khâu đâm phải. Trong lòng hắn thoáng xót xa, ngón tay lướt qua sự mềm mại của vải lụa, thường thức sự trơn mượt của tơ tằm như làn da của thiếu nữ.

Hàn Băng Băng ngồi trong lòng hắn dường như có chút không yên. Mắt nàng nhìn thoáng qua bàn điểm tâm đã dùng qua, bối rối muốn rút ra khỏi lòng không gian ái muội này.

– Vậy... quà cũng đã tặng rồi. Em quay về trước...

Muốn chạy rồi?

– Ngượng ngừng?

Tần Viễn Kỳ nhìn gò má nàng thấp lên một ngọn lửa hồng mê người, đôi mắt lưu ly vì men rượu mà long lanh thêm, lưu chuyển sóng tình. Bộ dạng này của nàng ở trong lòng hắn thế này... khiến hắn cũng không khỏi dâng lên ý xấu.

– Bảo bối. – Tần Viễn Kỳ ghé sát bên vành tai đỏ ửng của nàng, hơi thở nóng ấm mang theo hương rượu ngan ngát khiến đầu óc của Hàn Băng Băng càng thêm mụ mị. Nàng mơ hồ nhìn hắn di chuyển đến gần sát môi nàng, chỉ cách rất gần...

– Ta bây giờ đang nghĩ đến một chuyện.

Dường như cảm nhận được sự nguy hiểm ngầm ngầm, thân thể của nàng hơi run lên, nhỏ giọng hỏi lại.

– Chuyện gì?

Nghĩ đến việc đem nàng bế lên bàn ăn, đem món mỹ thực là nàng từng chút ăn vào trong bụng.

Nhưng hắn không thể nói thế. Nếu hắn nói như vậy, tiểu mỹ nhất gan này chắc chắn sẽ sợ hãi mà chạy mất.

Ngón tay hắn lướt qua eo nàng, di động qua một tầng vải vóc. Thanh âm trần trụi đầy mị lực vang lên bên cạnh nàng – Có thích nụ hôn của ta không?

Một câu nói, đủ khiến cho hai má nàng cháy bừng.

Tuy là vậy, can đảm trong lòng không biết lấy từ đâu ra. Ngón tay mềm mịn của Hàn Băng Băng vuốt nhẹ môi dưới của hắn, nhìn thật lâu. Trong lòng không rõ vì sao dâng lên khao khát muốn hôn hắn.

Hành động còn sớm hơn suy nghĩ, làn môi của nàng áp lên môi hắn... miết thật nhẹ.

Trong đáy mắt Tần Viễn Kỳ lấp lánh ý cười, rất hài lòng với hành động của nàng. Đôi tay hắn ôm lấy nàng, nhiệt tình đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Bảo bối của hắn sau khi say rượu, quả nhiên nhiệt tình lớn mật.

Hôn càng thêm sâu, nụ hôn của cả hai mỗi lúc một dài. Tần Viễn Kỳ đỡ lấy thân thể mềm nhũn của Hàn Băng Băng trong ngực, si mê hưởng thụ mái tóc của nàng rũ xuống tay hắn, hương thơm ngọt ngào tinh khiết vây quanh chớp mũi khiến hắn càng thêm tham lam, sự monoton vuốt ve cũng dần dần trở nên cấp thiết nóng bỏng hơn.

Hơi thở của hắn và nàng hòa tan vào nhau, Hàn Băng Băng nhìn vào ánh mắt không hề che giấu khao khát của hắn, cơ thể cũng vì vậy mà càng trở nên nóng rẫy. Nàng ôm lấy vai hắn, mong muốn được hắn an ủi. Cánh môi xinh đẹp thoát ra một tiếng gọi mê người mà chính nàng cũng chưa bao giờ được nghe qua.

– Viễn Kỳ...

Trâm tóc rơi xuống sàn nhà vang lên tiếng động thanh thúy. Tần Viễn Kỳ kéo y phục của nàng xuống vai, lộ ra da thịt mềm mại trắng như tuyết. Hắn nhìn không được hôn lên hõm cổ nàng, đến bờ vai. Lưu lại trên làn da trắng mịn một chuỗi dấu vết đỏ hồng. Bàn tay của hắn luồn qua tầng lớp vải vóc, ve vuốt làn da trơn láng trên đôi chân nàng.

– Ừm... – Hàn Băng Băng rên nhẹ một tiếng, ngón tay bấu chặt lấy tay áo hắn.

Tần Viễn Kỳ lấp lấy môi nàng, ngón tay di động trên người nàng chặt chẽ ôm lấy, bế thốc thân thể của nàng lên đi về phía giường ngủ. Hắn đem thiếu nữ mê người dưới thân vây vào trong ngực, bạc môi quấn quýt lấy cánh môi nàng không rời, triệt để đem ý thức của nàng xóa bỏ.

Phản ứng của nàng trong cơn say loáng thoáng mang theo nhiệt tình hiếm có. Tần Viễn Kỳ khát vọng dâng lên, hắn hôn sâu lên môi nàng, bàn tay to lớn vuốt theo đường nét trên cơ thể nàng xuống đầu gối, nâng lên áp sát bên hông hắn.

Đúng lúc này, từ phía cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa thật nhẹ.

Hàn Băng Băng mơ hồ mở ra cặp mắt mơ màng không tỉnh. Nàng ôm lấy bờ vai Tần Viễn Kỳ, tùy ý mặc hắn hôn lên cổ nàng, cắn mút xuống theo sự gọi mở của y phục. Nhịp thở của nàng gấp gáp dần lên, từ tâm trí đến ý thức đều muốn sa lầy vào vòng tay của hắn.

”Cạch cạch...”

Tiếng gõ cửa thịn trọng một lần nữa vang lên. Hàn Băng Băng mờ mịt bị Tần Viễn Kỳ cuốn lấy môi. Trong cơn mê man khó tính tảo, nàng mơ hồ hỏi.

– Viễn Kỳ... là tiếng gì vậy.

– Đừng để ý. – Tần Viễn Kỳ nâng gáy hôn lên môi nàng, không muốn trong thời khắc này nàng ở trong lòng hắn còn chú tâm đến điều khác.

Dường như người đứng bên ngoài cũng biết được người trong phòng không muốn bị quấy rầy, lúng túng không biết làm thế nào cho đúng. Nghĩ đến việc người đứng bên cạnh đang không ngừng thúc giục hắn báo tin. Trong lòng không khỏi đối với bản thân cầu nguyện 1 lần. Nếu vương gia thật sự là đang cùng tiểu thư ân ái, chắc chắn người sẽ nổi giận lôi đình. Nhưng thân chi là một người hầu nho nhỏ, gia nô tâm không cam lòng không nguyện run giọng gọi vào trong.

– Bẩm... vương... vương gia. Sư gia của tuần phủ Giang Nam muốn gặp người.

.

– Là ai? – Hàn Băng Băng loáng thoáng nghe được tiếng nói bên ngoài. Nàng mềm yếu níu lấy tay áo của nam nhân trên người, tiếng nói run rẩy trong nhịp thở gấp gáp – Ai gọi... bên ngoài.

Tần Viễn Kỳ cắn hôn trên ngực nàng, ôm hôn thân thể thơm ngát như hoa lan trong ngực khiến hắn không muốn buông ra. Chân mày hắn nhíu chặt, đem tên sư gia Tuần phủ Giang Nam kia nguyên rủa một trăm lần. Mắng lớn một tiếng.

– Bảo hắn quay về, bốn vương muốn nghỉ ngơi.

Gia sư của Tuần phủ Giang Nam nghe thấy tiếng của hắn liền vội vã đi đến bên cửa, thấp giọng nói vọng vào trong.

– Bẩm vưon gia, tiểu nhân thay mặt tuần phủ đại nhân đến đây dâng quà mừng đền cho vương gia. Mong vương gia xem xét.

.

Thiếu nữ trong ngực sóng mắt mê ly, cánh môi ướt át bị hắn hôn đến đỏ lừ. Thân nhiệt của nàng vì sự vuốt ve của hắn mà trở nên nóng rẫy. Nhưng tiếng động bên ngoài khiến nàng bối rối, ngón tay đan vào mái tóc mềm đang rủ trước ngực nàng níu lấy. Thanh âm pha trong kích tình cùng hỗn loạn mà trở nên run rẩy.

– Viễn Kỳ...

Cảm giác sợ hãi kích thích này giống như làm chuyện xấu mà bị người ta bắt gặp. Chỉ cần nghĩ đến việc bản thân mình cùng Tần Viễn Kỳ ân ái, bên ngoài có một đám người đang đứng nghe. Tâm trí của nàng trong phút chốc liền trở nên căng thẳng.

Lúc này Tần Viễn Kỳ đương nhiên một chút hứng thú đối với quà mừng cũng không có, không chút kiên nhẫn đối với kẻ không thức thời ngoài kia mà gài nhẹ.

– Đem chúng sắp xếp để cùng những thứ khác, mai bốn vương sẽ xem.

– Vương gia, tuần phủ đại nhân đã dặn tiểu nhân rằng quà này nhất định phải để vương gia thưởng lãm. Để đến ngày mai thì sẽ không được nữa.

Đến lúc này thì Tần Viễn Kỳ cũng không kiềm được mà nghiêng răng nghiêng lợi. Nghĩ đến việc sai binh lính đem tên nhiều lời bên ngoài ném ra khỏi phủ.

– Người đâu...

– Đứng... – Hàn Băng Băng nắm lấy tay hắn, lắc đầu.

Nhìn nàng, Tần Viễn Kỳ neho lại con ngươi thâm trầm. Hắn vung tay sử dụng nội lực rũ màn sa xuống, cánh tay mạnh mẽ đem thân người của nàng nâng lên ôm vào ngực, bạc môi hôn lên vành tai nàng, cắn nhẹ.

– Băng Nhi, nàng thật sự muốn ta tiếp hắn?

Hàn Băng Băng nắm lấy y phục xộc xệch trên người, bị hắn nhìn đến toàn thân đỏ bừng. Nàng cắn môi đè nén tiếng thở dốc, bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ của hắn.

– Được! Vậy thì đừng phát ra tiếng động.

Trong lúc nàng vẫn chưa hiểu rõ lời hắn nói, Tần Viễn Kỳ đã hít sâu một hơi, uy nghiêm truyền lệnh ra ngoài.

– Cho hắn vào.

Cửa phòng mở ra, từ bên ngoài bê vào một chiếc hòm cực lớn. Sư gia tuần phủ Giang Nam đi theo gia nô trong phủ bước vào. Nhìn về phía giường lớn che mờ bằng vải sa màu đen tuyền, khó nhìn rõ được người bên trong, chỉ lờ mờ nhìn thấy hai bóng người dựa sát vào nhau. Y không dám nhìn lâu, cúi gằm mặt xuống đất vội vã quỳ xuống.

– Tiểu nhân bái kiến vương gia.

Tần Viễn Kỳ lười biếng dựa vào thành giường, không có chút biểu hiện nào là muốn cho lão ta đứng lên. Cánh tay hắn ôm lấy Hàn Băng Băng, đem nàng ghế sát vào trong ngực. Bạc môi hôn nhẹ lên thái dương xuống đến sau vành tai nàng.

Hàn Băng Băng sợ hãi cắn chặt môi, không muốn thanh âm của mình bị lão sư gia kia nghe thấy. Nàng ngược mắt cầu xin nhìn Tần Viễn Kỳ, mong hắn đừng có vào lúc này mà làm loạn. Trong lòng nàng không hiểu sao ần lên một cảm giác dị thường tin tưởng, hắn tuyệt đối có bản lĩnh ở trước mặt những người kia đối với nàng làm loạn.

Hắn cười xấu xa cắn nhẹ gò má của nàng, tiếng nói nghiêm nghị khác hẳn với hành vi xấu xa của bản thân, mang đầy quyền lực cùng uy nghiêm khiến lão

sư gia kia vô thức run rẩy.

– Tuần phủ Giang Nam chọn đúng lúc đêm khuya thế này làm phiền bốn vương. Người tốt nhất nên cầu nguyện thứ mình mang đến thu hút được hứng thú của bốn vương, nếu không thì đừng trách bốn vương mạnh tay.

Vị sư gia kia nghe hắn nói vậy hơi run một chút. Nhưng nhìn thoáng qua bóng dáng mềm mại dựa vào người nam nhân cao lớn phía sau tấm màn sa kia, dường như càng thêm tự tin với món lễ vật mà mình mang đến. Y cười nịnh nọt, lời nói mười phần đều cố gắng lấy lòng nam nhân cao quý phía sau tấm màn che kia.

– Bẩm vương gia, đại lễ này của tuần phủ đại nhân đã cất công chọn lựa rất kỳ công từ phương Bắc. Tất cả đều là cực phẩm, chắc chắn sẽ khiến vương gia hài lòng.

Tần Viễn Kỳ hơi cau mày, cách nói của y không rõ vì sao khiến hắn có chút nghi hoặc. Ánh mắt hắn đảo qua chiếc hòm gỗ được điêu khắc tinh xảo kia, mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường.

Tuy nhiên, mỹ nhân trong ngực đối với hắn có sự hấp dẫn hơn nhiều so với điều đó.

Ngón tay hắn đùa nghịch lướt theo sườn eo nàng, vô thức ve vuốt. Thân thể mềm mại của nàng dựa vào người hắn theo đó mà phát run, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vui sâu vào ngực hắn, cố gắng nén lại tiếng rên rỉ muốn vượt ra khỏi miệng. Tần Viễn Kỳ cực kỳ hài lòng cúi xuống bên tai nàng, cắn nhẹ một cái.

– Được! Vậy mở ra đi. – Hắn thở nhẹ bên tai nàng, âm thầm đem mùi hương ngan ngát của nàng hấp thu vào ngực. Căn bản đối với món lễ vật của người mang danh là tuần phủ Giang Nam một chút cũng không muốn nhìn qua.

Lão sư gia nghe được vương gia đã ân chuẩn thì vui mừng ra mặt, vội vã tuân theo sai người tháo mở giấy đỏ. Cẩn thận đem nắp hòm mở ra, tiếng nói của y nịnh nọt thân cận, lấy lòng vang lên.

– Bẩm vương gia, đây chính là đại lễ của tuần phủ Giang Nam. Mong vương gia nhận cho.

Nắm hòm gỗ mở ra, một cỗ mùi hương ngào ngạt lan truyền trong phòng. Một thứ khói sương mờ ảo tỏa ra, thiếu nữ mềm mại trong lòng Tần Viễn Kỳ bỗng nhiên trở nên cứng ngắt.

Tần Viễn Kỳ vốn dĩ muốn hôn lên gò má của nàng, nhưng cảm nhận thấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng trong tay hắn đột nhiên phát lạnh, nét mặt cũng tái nhợt huyết sắc khiến hắn không khỏi quay đầu nhìn qua cảnh tượng kia.

Trong lòng hắn dâng lên kinh ngạc....

Hoài nghi, rồi ngập tràn lửa giận.

Ba nữ nhân uyển chuyển từ trong hòm gỗ bước ra, người nào người đó quyến rũ phong tình. Y phục mỏng manh không che được những đường cong nảy nở trên da thịt. Đuôi mắt các nàng đầy mê tình không ngừng buông thả tình ý nhìn về phía hắn rồi e thẹn cúi đầu xuống. Cảnh tượng trước mặt cho dù có cách một màn vải che nhưng cũng đủ khiến tâm trạng tốt đẹp của Tần Viễn Kỳ chìm trong nước lạnh.

Cũng vì cách một tấm màn che nên các nàng cùng lão sư gia đều không thể nhận thấy được tâm tình của hắn. Ba nữ nhân kia mỉm cười quyến rũ uyển chuyển quỳ xuống.

– Chúng thiếp bái kiến vương gia.

Thế nào là tư thái quyến rũ tràn ngập?

Chính là như thế này.

Từng động tác của các nàng, một chuyển động đều toát lên sự mềm mại hấp dẫn. Ánh mắt đông đưa, tiếng nói ngọt ngào nũng nịu khiến xương cốt nữ nhân như Hàn Băng Băng cũng cảm thấy run rẩy.

Bàn tay nàng đột nhiên bị siết chặt. Hàn Băng Băng ngược mặt lên nhìn nam nhân đang ôm mình trong ngực. Sắc mặt nhợt nhạt của nàng khiến Tần Viễn Kỳ càng thêm căng thẳng. Hắn mím chặt môi, ánh mắt tràn đầy kiên định nhìn sâu vào mắt nàng.

Lão sư gia thấy vương gia không nói gì, nghĩ rằng người hắn sẽ cảm thấy rất hài lòng. Lập tức chùng ra về mặt nịnh nọt.

– Bẩm vương gia! Đây chính là tấm lòng của Tuần phủ đại nhân. Mong vương gia sau này...

– Ngông cuồng.

Tiếng gầm lớn từ bên trong giương vang lên khiến lão ta sợ đến co rúm người, lập tức quỳ rạp xuống đất. Ba nữ nhân kia cũng bị tiếng quát của hắn dọa cho sợ hãi không dám đứng lên. Lãnh khí cùng sự tức giận của Tần Viễn Kỳ mau chóng chèn ép toàn bộ căn phòng, khiến họ đến thở mạnh cũng không dám hô đề.

Thế này là chuyện gì? mọi sự không phải là đang rất tốt sao?

Hay là đại nhân và y tính sai rồi?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tần Viễn Kỳ nhìn lão sư gia đang run rẩy quỳ xuống dưới sàn nhà kia, trong lòng lửa giận bùng bùng muốn đem lão ta ra tra tấn một lần.

Quả nhiên gan góc cùng mình, nữ nhân của hắn còn phải đợi lão ta đề bạt hay sao?

– Tâm tư của các người quả nhiên thấu đáo.

– Xin vương gia bớt giận, tiểu nhân... tiểu nhân... không dám...

– Không dám?!

Lão sư gia cùng 3 nữ nhân kia sợ hãi đến mức không dám ngẩng đầu lên. Không dám mở miệng đề cử thêm một lần nào nữa, vội vã xin tạ mạng.

– Tiểu nhân đáng chết, xin vương gia tha mạng.

Tần Viễn Kỳ xoay mình đem Hàn Băng Băng ôm vào ngực, sát ý nồng đậm trên người hắn không hề che giấu thốt ra những lời cuối cùng.

– Đưa các nàng quay về. Nói với chủ tử của người, nếu bản thân hắn ta không xử lý cho tốt, chính bốn vương khi đó sẽ hạ cố đi Giang Nam một chuyến. Lúc đó thì...

Hắn cố ý bỏ lửng câu nói, nhưng lão sư gia lại bị dọa cho sợ hãi không ngừng dập đầu xuống sàn.

– Vâng! Tiểu nhân sẽ đem khẩu dụ của vương gia truyền lại cho đại nhân.

– Bây giờ thì rút đi.

– Tiểu nhân lập tức rút...

Bộ dạng lúm khúm run rẩy của lão sư gia cùng 3 nữ nhân kia lập tức lui ra, cánh cửa phòng đóng lại. Trong phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người. Tần Viễn Kỳ vội ôm lấy gương mặt của nữ nhân trong ngực, bắt an gọi.

– Băng Nhi.

Nàng quả nhiên nổi giận.

– Chàng giỏi lắm. – Hàn Băng Băng hất tay hắn ra ngồi thẳng dậy, đôi mắt đẹp hung hăng lườm hăm – Hay cho Bắc Thành Vương, bây giờ còn có người chủ động đem mỹ nhân dâng tặng cho chàng. Tốt lắm!

Nếu đã có mỹ nhân đem đến tặng, vậy nàng không cần phải tốn thời gian ở đây làm gì.

Tần Viễn Kỳ nhìn nàng tức giận, trái lại cảm thấy thực đáng yêu. Hắn bật cười kéo nàng trở lại trong ngực, cung chiêu hôn lên mặt nàng dỗ dành.

– Bảo bối! Nàng cũng đâu phải không biết, chuyện này ta là bị oan.

Tiểu mỹ nhân hung hăng trong ngực hắn dường như không cho là như vậy, mở miệng cắn vào cánh tay hắn một cái. Tên yêu nghiệt này, lúc nào cũng có thể gây họa dân gian được.

– Đừng cắn. – Tần Viễn Kỳ cười dịu dàng, nâng người nàng lên ghé đầu cắn nhẹ lên môi nàng một cái, chớp mắt dụ dỗ – Nếu muốn cắn, thì cắn vào đây này.

Vừa nói, vừa chỉ vào môi mình.

Tên này...

Hàn Băng Băng chớp đôi mắt đẹp, mím môi giận dữ. Lúc này rồi hắn vẫn còn có tâm tình để tán tỉnh nàng? Đem mấy người vừa này không chút để ý, bây giờ thì như vậy, sau này thì thế nào?

– Ngoan, lần này là do ta thất trách. – Hắn kéo nàng ôm thật chặt, bạc môi kề sát thái dương nàng điểm xuống từng nụ hôn – Sau này sẽ không có.

Nghe thấy nàng hừ một tiếng trong miệng, Tần Viễn Kỳ cười càng dịu dàng. Bàn tay nắm lấy tay nàng đưa lên môi, khẽ cắn. – Bảo bối! Nữ nhân của ta bây giờ hay sau này chỉ có một mình nàng, đừng có giận nữa.

Trên thực tế chỉ cần hắn không muốn, đám người đó không ai có thể đem nữ nhân đưa đến phòng ngủ của hắn.

Hàn Băng Băng nhìn gương mặt hại nước hại dân của hắn, hờn dỗi đưa tay lên kéo má hắn. Dù thế nào cũng cảm thấy không yên tâm, gương mặt này đem lại nhiều mối nguy hại như vậy, nàng có nên suy nghĩ đến việc hủy dung của hắn không nhỉ?

Nghĩ thế nào cũng không được, nàng lẩm bẩm trong miệng.

– Chẳng mà dám đem nợ phong lưu ở bên ngoài về, lúc đó xem em thế nào phé chàng.

Phé hắn, sau này thế gian sẽ bớt đi một mối họa.

– Ta cũng đâu có dám chứ. – Hắn bỏ bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang lăm xằng lăm bậy trên mặt mình xuống, thuận thế kéo nàng lại gần, thanh âm của hắn cố ý đè thấp xuống trở nên vô cùng ái muội – Hôn nữa nếu phé ta, hạnh phúc nửa đời sau của nàng làm thế nào?

Hàn Băng Băng bị lời nói của hắn chọc cho đỏ bừng hai má, hờn giận mắng – Hạ lưu.

Tần Viễn Kỳ không để ý nhún vai. Dù sao nàng mắng hắn như vậy cũng không phải là một hai lần. Mắt nhìn nàng đang chỉnh đốn lại y phục trên người, hắn không hiểu nhử mảy.

– Nàng làm gì vậy?

Hàn Băng Băng khép lại vạt áo, giầy dựa muốn thoát khỏi vòng tay của hắn – Em về Huyền Lâm Viện.

– Không được. – Hắn ôm nàng càng chặt hơn – Đêm nay ở đây với ta.

– Không muốn.

Con mèo nhỏ này lại giờ móng vuốt ra giận dữ với hắn rồi.

Nhưng mà hôm nay bảo bối của hắn đẹp như vậy, bảo hắn làm sao đem nàng trả về Huyền Lâm Viện được? Việc hiếm có khó cầu thế này, hắn còn muốn hưởng thụ thêm một chút.

– Bảo bối! Hôm nay là sinh nhật ta.

Hàn Băng Băng bị bộ dạng của hắn chọc cho buồn cười, nhưng nàng cố nén lại. Giả vờ giận xoay mặt đi hừ 1 tiếng, bướng bỉnh nói.

– Thì thế nào?

Chẳng lẽ nàng còn chưa tặng quà nữa?

Tần Viễn Kỳ tiếp tục nói.

– Vì là sinh nhật ta, nên ta phải được ưu tiên mà đúng không? – Thấy nàng không nói gì, Tần Viễn Kỳ càng thêm dịu dàng – Ta hứa với nàng, sau này đối với nữ nhân khác tuyệt đối không tiếp xúc có được không?

Thân thể trong ngực hắn không quây không náo, ngoan ngoãn để cho hắn ôm. Tần Viễn Kỳ hài lòng nâng môi, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng. Bàn tay hắn nắm lấy tay nàng đùa nghịch những ngón tay trắng nõn.

– Băng Nhi, ta có cái này cho nàng xem.

Hắn lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ đưa cho nàng. Bờ môi hắn ghé sát vành tai nàng, cất giọng dụ dỗ.

– Mở ra xem xem.

Hàn Băng Băng dựa trong ngực hắn tò mò chớp mắt, đem chiếc hộp gỗ xinh đẹp mở ra. Một nguồn nhiệt nhẹ nhàng cùng hương thơm tỏa ra khiến nàng kinh ngạc thốt lên.

– Cái này...

Tần Viễn Kỳ mỉm cười vén lên lọn tóc bên tai nàng – Có thích không?

Hàn Băng Băng cầm chiếc trâm bên trong hộp ra ngoài, hiểu kỳ xoay lại tới lui, không thể tin được mà hỏi – Nó có nhiệt độ sao?

Thật sự trên đời có loại ngọc thần kỳ như vậy? Không chỉ có nhiệt độ, còn có thể toát ra mùi hương.

Tần Viễn Kỳ vuốt nhẹ trên hoa văn của cây bạch trâm trong tay nàng. – Loại ngọc này rất hiếm có, cả thiên hạ không có mấy loại trang sức được làm từ nó đâu.

Theo như thông tin mà hần biết, trang sức được tạo ra từ loại ngọc hiếm này còn có 1 cặp vòng tay nữa.

Nói cách khác, chiếc trâm này khắp thiên hạ chỉ có duy nhất một cái.

Hần nhìn nàng vui vẻ ngắm chiếc trâm trong tay, trong lòng cùng cao hứng hơn. Cánh tay ôm lấy eo nàng siết chặt lại, vuốt nhẹ trên chiếc vòng tay thêu mà nàng vừa mới tặng.

– Băng Nhi, nàng biết chúng ta như vậy nghĩa là gì không?

Hàn Băng Băng mân nhẹ bờ môi, cầm lấy cổ tay của hần ngắm nhìn chiếc vòng tay lụa đen. Màu sắc của chiếc vòng cùng thanh trâm trong tay nàng càng thêm đối lập rõ rệt.

– Chúng ta đây là đang trao đổi vật đính ước. – Hần nói khẽ bên tai nàng, lời nói dịu dàng mang theo nụ cười sùng nịnh – Chúng ta đang đính hôn.

Đính hôn, cái từ này nói ra mới phát hiện. Nghe qua rất tốt.

– Đính hôn? – Nàng nhìn lại cổ tay của hần, có chút áy náy – Quà của em, so với quà của chàng... có phải là quá ít không?

– Ít? – Tần Viễn Kỳ cười gian xảo. Hần cúi đầu bên gò má nàng hôn lên, ái muội cắn một cái, ngón tay nơi thắt lưng nhỏ nhắn của nàng khẽ ve vuốt – Vậy, đem nàng tặng cho ta là được rồi.

Hàn Băng Băng đỏ bừng hai má, nhỏ giọng nỉ – Lưu manh.

Tiếng cười khẽ của hần vang lên, vòng ôm của hần xoay chuyển, đem nàng đặt nằm xuống giường. Thân thể nam tính cũng thuận theo đà mà áp lên người nàng.

Hần chính là lưu manh như vậy thì thế nào? Nàng bây giờ đang ở trong vòng tay của hần, còn có thể trốn đi đâu được? Đây là tiểu mỹ nhân nàng tự dâng mình tới cửa, hần không tận tình hưởng thụ thì thật có lỗi với bản thân mình rồi.

– Bảo bối! Nàng căn bản không cần sợ đám nữ nhân bên ngoài gì. – Tần Viễn Kỳ giữ lấy khổng chế của nàng, thay nàng kéo mở y phục. Đôi mắt hần lấp lánh ý cười, bạc môi kè sát trên môi nàng mút nhẹ – Tinh lực của ta đều dùng hết trên người nàng, lúc đó... làm gì còn có sức lực mà đi tìm nữ nhân khác có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Ngón tay xoay nhẹ hàng con số màu trắng được thêu chính chu trên chiếc vòng tay màu đen, Tần Viễn Kỳ nhưn môi tạo nên 1 nụ cười nhẹ nhàng. Tuy nhiên, anh mất hần dường như theo chiều suy nghĩ mênh mông dần dần chìm xuống. Hần gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, tâm trí cố gắng tìm kiếm nút thắt nào đó trong dòng suy nghĩ mơ hồ.

Hàn Thiên, Diệp Y Vân.

Rốt cuộc hai cái tên này hần đã nghe thấy ở nơi nào chứ?

Rõ ràng 2 cái tên này đối với hần có một sự quen thuộc gì đó không thể lý giải nổi. Nhưng hần cho dù có nghĩ thế nào cũng không thể tìm được điều mình muốn.

Minh Vũ cùng Huyền Ảnh từ bên ngoài bước vào sảnh đường, sắc mặt cả hai nghiêng ngạ quỳ một chân xuống – Vương gia.

Tần Viễn Kỳ thờ dài – Vừa lúc bọn vương đang nghĩ đến hai người. Việc điều tra bọn vương giao cho cả hai có tiến triển gì không?

Minh Vũ mỉm cười nhìn Huyền Ảnh, không khỏi chờn chờn. Nhưng dù thế nào hắn vẫn đem kết quả điều tra đặt lên chiếc bàn lớn đưa về phía chủ tử. Trang đầu tiên khi được mở ra, hắn chậm rãi nói.

– Hàn Thiên vào thời điểm 18 năm trước, vốn là tướng quân trấn thủ tại Bắc Thành.

Tần Viễn Kỳ nhíu chặt hàng chân mày, ngón tay di theo những bằng chứng cùng sổ sách được lưu lại.

– Diệp Y Vân là thê tử của Hàn Thiên – Minh Vũ nhìn vào biểu tình ngưng trọng của chủ tử, hít sâu nói ra điều tiếp theo – Vốn là muội muội kết nghĩa, thanh mai trúc mã của Bắc Thành Vương.

Ngón tay của Tần Viễn Kỳ dừng lại trên tập thư văn, từng chữ từng chữ giống như đang từng chút một mở ra 1 cánh cửa ánh sáng của sự thật.

Diệp Y Vân cùng Hàn Thiên thành thân, thê tử Diệp Y Vân cùng phu quân ra tiền tuyến. Sau khi thắng trận quay trở về, hoàng thượng sắc phong Hàn Thiên làm tướng quân, điều cho Hàn Thiên trấn thủ tại Bắc Thành. Cùng thời gian này, Diệp Y Vân hoài thai, sinh được 1 bé gái.

Băng Nhi.

Những chữ tiếp theo, đáy lòng Tần Viễn Kỳ mỗi lúc 1 thêm lạnh. Máu quang sắc bén xoáy thẳng vào hàng chữ cuối cùng không thể tin nổi. Bên tai, thanh âm của Minh Vũ thuận lại giống như một chiếc ấn xác thực vào thứ thông tin trên bàn giấy, chân thực đến tàn nhẫn.

– Sau đó 1 tháng, Bắc Thành Vương phát hiện Hàn Thiên có mưu đồ cấu kết với ngoại bang, đem lòng phản nghịch. Luận hình xử tội... chém đầu. Chúng ngày đó, Diệp Y Vân tại gia phũ cũng treo cổ tự vẫn...

”Soạt”

Bàn tay bóp chặt những tờ giấy trên bàn, gân xanh nổi lên. Tần Viễn Kỳ nhìn sâu vào nét chữ ”từ hình” theo dòng thời gian đã bị hoen ố kia, hô hấp của hắn có chút khó khăn.

– Những thông tin này là chính xác?

Minh Vũ hiểu rõ sự tranh đấu trong lòng chủ tử. Hắn cúi đầu. Thông tin ghi lại trong sổ sách hình bộ năm đó, không thể giả được.

Nói cách khác, Hàn tiểu thư là con gái của nghịch tặc phản quốc. Luận theo luật... cũng là người mang tội danh.

Bắc Thành tướng quân.

Khó trách...

Khó trách hắn lại cảm thấy quen thuộc.

– Vương gia.

Tần Viễn Kỳ hít sâu một hơi. – Huyền Ảnh, ngươi có gì?

Huyền Ảnh đem những giấy tờ trong người đưa lên bàn. Tập chứng cứ để trên bàn nhưng Tần Viễn Kỳ vẫn chưa muốn đụng tới. Hắn cũng không bận tâm, không nhanh không chậm thuận lại.

– Vương gia, theo như ti chức điều tra, án của Hàn Thiên có rất nhiều điểm đáng nghi.

– Ngươi nói gì?

Tần Viễn Kỳ ngừng đầu lên. Nhưng ánh mắt của Huyền Ảnh phút chốc khiến tâm trí hắn căng thẳng, lập tức lôi tập tài liệu mà Huyền Ảnh mới mang tới mở ra.

– Ngày đó Hàn Thiên bị bắt, vì Vương gia đã tìm thấy trong phủ tướng quân 1 bức mật thư mang nội dung tạo phản có ấn tín của nước lân bang. Nhưng 1 vụ án lớn như vậy, lại được phá nhanh đến mức khó tin. Tuy nhiên cái đáng ngờ không chỉ nằm ở đó, tội mưu phản theo luật lệ của hình bộ Thiên Diệp Triều là phải chu di cử tộc, nhưng ở trường hợp này chỉ có duy nhất Hàn Thiên bị phán tử hình.

– Chỉ có Hàn Thiên?

Huyền Ảnh gật đầu – Vâng, đúng ngày Hàn Thiên bị xử trảm, Diệp Y Vân cũng theo phu quân mà thất cổ tự sát.

– Chuyện này có gì đáng lưu ý?

Những điều này trong những thông tin mà Minh Vũ điều tra không phải đều đã nói đến sao?

– Điểm đáng chú ý là ngay trong đêm đó, Hàn gia 1 đêm toàn gia sát tộc.

Toàn gia sát tộc?

”Viễn Kỳ, em mơ thấy người nhà em bị thảm sát.”

Tần Viễn Kỳ không khỏi nhớ tới lời nói của nàng. Thực sự như vậy, Hàn gia toàn bộ bị thảm sát. Nếu như thế, những con ác mộng của nàng hoàn toàn là sự thật.

– Thủ đoạn của hung thủ rất tàn độc, toàn bộ người trong Hàn gia không ai còn sống sót. Thi thể cùng quý phủ đều chìm trong biển lửa, điều đáng nghi chính là, những điều này lại không được ghi trong án thư của năm đó.

Điều này chứng tỏ có người cố ý đem sự việc này giấu đi.

Ở Bắc Thành thời điểm ấy, người có khả năng đem 1 vụ thảm sát lớn như vậy xóa đi trong án thư chỉ có duy nhất 1 người.

Là cha của hấn.

Bắc Thành Vương gia, Tần Phong.

.

.

Hàn Băng Băng nằm trên giường ôm con Tiểu Lạc Lạc bằng bông trong lòng, chân mày thanh tú hơi nhíu lại. Ánh mắt nàng lo âu nhìn về phía ánh sáng chưa tắt của tòa Thiên Phong Cốc ở bên kia cửa sổ.

Đêm nay hấn không đến..

Không chỉ như vậy, cả ngày hôm nay hấn cũng chưa từng đến tìm nàng. Chỉ để nha hoàn đến Huyền Lâm Viện nhắn lời cho nàng hãy đi ngủ sớm, còn bản thân mình cả ngày hôm nay đều nhốt mình ở trong thư phòng không hề bước ra.

Không lẽ Bắc Thành xảy ra chuyện gì sao? Khiến hấn phải đem bản thân mình lao lực như vậy.

Chuyện triều chính, nàng lại không nở phiền tới hấn. Chỉ có thể ở chỗ này vì hấn mà lo lắng. Hàn Băng Băng nhìn qua khe cửa sổ, Thiên Phong Cốc vẫn sáng đèn như cũ, Viễn Kỳ phải thức trắng suốt 1 đêm

.

Nơi thư phòng của Thiên Phong Cốc, Tần Viễn Kỳ dựa mình trên trường kỷ. Ánh mắt hấn nhìn qua bầu trời đen bên ngoài kia, trái tim cùng tâm trí giao tranh ác liệt.

Hàn Thiên mưu đồ tạo phản.

Tang chứng vật chứng lại được tìm thấy ở thư phòng. Điều này khiến hấn có điểm nghi ngờ, tướng quân Hàn Thiên trước đây là người nổi tiếng trí dũng vô song. Một người thông minh như vậy, sao lại có thể đem 1 thứ quan trọng như thế để ở thư phòng được.

Hơn nữa, 18 năm trước khi hấn vẫn còn ở trong cung cùng hai hoàng tử là Tần Vật Ly và Tần Mộ Phong học chữ, đã từng được gặp qua người này. Khi đó Hàn Thiên vừa mới thắng trận quay về, đã tự động nhập cung xin gặp thanh thượng xin được từ quan.

Còn lý do, khi đó Tần Viễn Kỳ quá nhỏ để có thể chú ý hết nội dung câu chuyện. Nhưng hấn lại nhớ rất rõ một câu nói của nam nhân đó.

”Thần chỉ muốn cho nàng 1 cuộc sống yên ổn không đao gươm đâm máu.”

Một người khi trên đỉnh vinh quang lại không màng đến danh lợi như vậy, sao có thể mưu cầu bán nước được?

Còn vụ án này khi xử trí, lại để lại quá nhiều nghi vấn. Chỉ với 1 bằng chứng, căn bản không cần thẩm vấn mà trực tiếp định tội. Sau đó mấy ngày sau liền đem Hàn Thiên hành hình. Một tội danh lớn như thế này, sao quá trình xử án lại qua loa như thế?

Còn có vụ án sát hại toàn gia họ Hàn.

Rốt cuộc đồng thông tin này sai ở đâu?

Một giả định lướt qua đầu như ướp lạnh toàn thân Tần Viễn Kỳ. Hấn siết chặt tay, cố gắng đem thứ suy đoán dọa người đang bám dính trong đầu gạt đi.

Nhưng mà nếu...

Nếu HAN THIÊN là bị oan thì sao?

Vậy thì kẻ đứng sau vụ thảm sát, chắc chắn chính là chủ mưu đã đưa Hàn Thiên vào tròng.

Nhưng phụ vương hấn sao lại có thể dễ dàng bị lừa như vậy.

Tuy là thế, vụ án của hàn Thiên cách xử trí lại quá sơ sài như vậy, kết quả xử án lại để lại 1 lỗ hổng lớn như thế. Trừ phi...

Trừ phi... là phụ vương biết rõ sự tình nhưng vẫn làm.

Không thể nào?

Tần Viễn Kỳ siết chặt nắm tay, lực đạo dùng đến cơ hồ khiến cánh tay của hấn cũng trở nên run rẩy.

Phụ vương tuy suy nghĩ vừa bá đạo vừa cổ chấp. Nhưng người không phải là 1 người có thể làm ra 1 việc tàn nhẫn như vậy với 1 người vô tội. Hơn nữa, với tính cách của phụ vương, chắc chắn sẽ không tiếp tay với nghịch tặc gài bẫy danh tướng trong triều. Huống hồ, người đó còn là Hàn Thiên.

Phu quân của Diệp Y Vân, thanh mai trúc mã của phụ vương.

Tuyệt đối không thể nào có chuyện như vậy xảy ra.

...

..

Nhưng trên đời này, không phải không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất hay sao?

.

.

Vạn nhất, phụ vương hấn thật sự biết rõ chân tướng.

.

Vạn nhất... phụ vương có liên quan tới chuyện này.

.

.

Vạn nhất... phụ vương... chính là chủ mưu thì sao?

.

.

Vậy hấn và Băng Nhi... là mối quan hệ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Hàn Băng Băng khó hiểu nhìn hai tên lính canh giữ trước cửa phòng Thiên Phong Cơ. Nhíu mày hỏi.

– Vương gia đâu?

– Tiểu thư! Vương gia vẫn đang ở bên trong thư phòng giải quyết công việc.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Viễn Kỳ đã thức trắng 3 đêm rồi cũng không ra khỏi thư phòng, cũng không cho phép bất kỳ ai ngoài Minh Vũ, Huyền Ảnh bước vào.

– Ta vào được chứ?

– Xin lỗi tiểu thư. – Tên lính nhìn nàng áy náy – Từ hôm qua vương gia đã cho lệnh xuống, bất cứ ai cũng không được quấy rầy.

Kể cả nàng sao?

Hắn Bạng Bạng mím môi nhìn vào trong. Hắn đến cả nàng cũng không nghĩ muốn gặp, rốt cuộc là sự tình nghiêm trọng đến mức nào? Cả nàng cũng không thể chia sẻ sao?

– Ta biết rồi. – Nàng bất đắc dĩ gạt đầu, nhìn về cánh cửa đóng kín kia không còn cách nào khác ngoài rời đi.

.

.

Con giống từ đâu tới đổ ập xuống Bắc Thành. Con mưa lớn ào ào rơi xuống, cùng những cơn cuồng phong gào thét thổi qua như muốn lật tung hết thảy. Nhưng lúc này, cận vệ của Bắc Thành Vương – Minh Vũ đứng trong thư phòng nhìn người nam nhân đang yên lặng uống từng ly rượu kia, đáy lòng không khỏi trầm xuống.

– Vương gia, hôm nay tiểu thư đã đến tìm người.

Ly rượu trên tay hắn sững lại trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn đưa lên môi, nghiêng thành 1 góc cạnh dứt khoát,

– Bỏn vương biết.

Hắn phiền não thở ra. Hắn lúc này... căn bản không có cách nào đối diện với nàng. Quá khứ mà nàng kỳ vọng từ hắn lại có kết quả tàn nhẫn như vậy, hỏi hắn làm sao có thể nhìn nàng?

– Minh Vũ, người ngồi xuống đi. – Tần Viễn Kỳ rót đầy ly rượu ở bên cạnh – Đã lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau uống rượu. Uống cùng bỏn vương 1 chút.

Minh Vũ lúc này cũng hiểu rõ tâm trạng bây giờ của vương gia, đành nghe theo mà ngồi xuống. Nhìn động tác của vương gia một lần lại một lần rót rượu, hắn thật sự không đành lòng nhìn tiếp, vươn tay nghĩ muốn ngăn lại.

– Vương gia...

– Minh Vũ, bỏn vương bây giờ rất sợ.

Bàn tay của Minh Vũ dừng lại, quyết định không can người nữa.

– Bỏn vương thật sự, rất sợ đối diện với nàng.

Tần Viễn Kỳ uống lấy một ly rượu, vị cay nồng lan tỏa khiến cõi lòng của hắn càng thêm chua chát. Hắn bây giờ, rốt cuộc là nên làm thế nào? Bản thân hắn đối với nàng, không thể bỏ. Nhưng quá khứ của nàng, hắn từ lúc nào lại xuất hiện sự sợ hãi.

Từ ngày hôm đó, hắn không để Minh Vũ và Huyền Ảnh tiếp tục điều tra sâu thêm nữa. Hắn mặc dù trong trí luôn khẳng định phụ vương là một người nghiêm minh như vậy, không thể nào đem một vụ án lớn như vậy làm sai. Nhưng tận trong lòng mỗi khi nghĩ đến Bạng Nhi, hắn cũng không tin vị tướng quân Hán Thiên kia lại là một người mua danh bán nước. Sự mâu thuẫn này khiến hắn càng không dám đào sâu qua khứ, bởi vì lo sợ một khi điều tra sự thật đứng phía sau lại phát hiện ra... những gì ghi trên giấy đó toàn bộ đều là dối trá.

Đến lúc đó, nếu như phụ vương thật sự liên quan đến thì hắn phải làm sao?

Nếu thật sự... phụ vương chính là nguyên nhân đưa gia đình Bạng Nhi rơi vào thảm cảnh. Vậy hắn, làm sao có thể đối mặt với nàng? Làm sao có thể ôm nàng?

Trong khi lúc này, thứ được gọi là "sự thật" hiện tại hắn tìm được, hắn cũng không thể nói cho nàng biết.

Uống cạn thêm một ly, Tần Viễn Kỳ phẫn hận bóp nát ly sứ trong tay.

– Vương gia. – Minh Vũ thở dài – Chuyện này, không phải lỗi của người.

– Nàng cũng không có lỗi. – Tần Viễn Kỳ thốt lên – Nàng vốn dĩ vô tội, nhưng ta... lại không thể đem thứ sự thật mà nàng mong chờ nói ra.

– Người chỉ là muốn tốt cho tiểu thư...

Tần Viễn Kỳ lắc đầu. Hắn biết, hắn làm thế này đối với nàng thực không công bằng. Đối với bậc trưởng bối đã mất, là rất tàn nhẫn.

Khi mà cha nàng, rất có thể... rất có thể là kẻ gian tính kế, rất có thể là bị người khác hàm oan.

Mẹ nàng, rất có thể vì quá bi phần mà tự sát.

Còn nàng, nữ nhân nhỏ nhắn của hắn, quá khứ... rất có thể đã từng trải qua những ngày tháng đáng sợ, khi mang trong mình nỗi bất an bị kẻ ác truy sát từng ngày, tuổi còn nhỏ lại phải nếm chịu nỗi đau mất đi tất cả người thân.

,

Khi đó, Băng Nhi của hắn... chỉ là một đứa trẻ còn chưa hiểu sự đời.

.

Tuổi thơ của nàng, rốt cuộc là đã trải qua như thế nào?

.

Băng Nhi...

Mấy ngày nay, nàng vẫn như cũ tới Thiên Phong Cơ đem thức ăn cho hắn. Hắn mỗi lần nhìn thấy bóng lưng đơn độc của nàng quay trở về Huyền Lâm Viện, đáy lòng một lần lại một lần giằng xé đau tranh.

Hắn những lúc đó, thật sự rất muốn... rất muốn ôm nàng vào lòng. Nói với nàng một câu “thực xin lỗi”.

Giông bão bên ngoài mỗi lúc một ác liệt, tiếng mưa rơi tầm tã càng lớn thêm. Tần Viễn Kỳ chống người đứng dậy, bước chân tới mở tung cánh cửa lớn. Minh Vũ cũng đi sau bước chân của hắn, thần sắc lo âu.

— Vương gia...

— Bỏn vương chính là muốn tỉnh táo một chút. — Tần Viễn Kỳ đáp nhỏ. Cánh tay vươn ra hứng lấy những giọt mưa lạnh lẽo.

— Vương gia, chuyện này người định xử trí thế nào?

Nên xử trí thế nào?

Tần Viễn Kỳ cười nhợt nhạt, đồng tử trống rỗng nhìn vào cơn mưa lạnh giá.

Xử trí thế nào?

.

.

Hắn không biết.

.

Hắn lúc này, không thể nói cho nàng sự thật. Thân mang trọng trách, lại không thể thay nàng tìm hiểu chân tướng, không thể vì nàng... tìm cách giải oan giúp cha. Cũng không thể vì nàng, tìm cho người nhà công đạo. Cũng không thể vì nàng, gột rửa một quá khứ trong sạch.

Bước chân của hắn tiến ra bên ngoài, thân người cao lớn muốn đi vào màn mưa. Mong muốn đem những đau đớn gãy đổ này dưới cơn mưa từng chút gột rửa.

— Vương gia...

— Không sao.

Nước mưa rơi xuống y phục của hắn, thấm vào. Da thịt dưới lớp cảm bào dần dần cũng cảm nhận được cái lạnh của bão tố. Tần Viễn Kỳ nhìn những cánh hoa bị gió giông giăng xéo đến dập nát, rơi là tả xuống nền đất rồi bị dòng nước kéo trôi đi. Trong cơn sấm chớp xoẹt ngang qua bầu trời xám xịt, tâm tư hắn không khỏi mơ hồ.

Lão thiên gia.

Rốt cuộc là ngài muốn điều gì?

Không lẽ, giữa nàng và hắn, còn chưa trải qua đủ khổ tình bể ái hay sao? Tại sao không thể nhân tình một chút mà lại đẩy hắn và nàng vào tình cảnh này?

Hắn là con trai người đã hạ lệnh giết chết cha nàng. Thậm chí, người mẹ của nàng đối với phụ vương hắn còn là thanh mai trúc mã, muội muội kết nghĩa.

– Ha ha...

Tần Viễn Kỳ bật cười, tiếng cười mỗi lúc một lớn. Tiếng cười tưởng chừng đau đớn khiến Minh Vũ đứng phía sau cũng tràn ngập bất an.

Sắp đặt mới hay làm sao?

Hóa ra hần và Băng Nhi lại có mối liên hệ sâu xa như vậy. Ông trời quả nhiên rất biết cách sắp đặt con người mà.

Sắp đặt?

Một tia chớp xoẹt ngang bầu trời, nước mưa chảy từ mái tóc xuống mi mắt. Tần Viễn Kỳ nắm chặt tay, đáy mắt trong đêm chợt ánh lên tia sáng quyết liệt điên cuồng.

Số mạng của hần, sao lại có thể để cho ông trời nắm lấy. Cuộc đời của hần, là do chính hần nắm giữ. Hần mặc kệ ông trời có sắp đặt như thế nào, Tần Viễn Kỳ hần tuyệt đối sẽ không nghe theo.

Băng Nhi là của hần.

Hần tuyệt đối không buông nàng.

Cho dù có trái lại ý trời, hần cũng tuyệt đối không buông tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Tình trạng của Tần Viễn Kỳ khiến Hàn Băng Băng bất an. Nàng thực sự không hiểu hần đang vướng vào chuyện gì. Hần không muốn gặp nàng, một lời nhắn gửi cũng không có, một chút thông tin cũng không cho nàng biết. Biểu hiện lại xa cách nàng như vậy.

Hàn Băng Băng nằm ghé sát bên giường nhìn xuyên qua tấm màn che màu tím nhạt. Mưa vẫn nặng tiếng rơi bên ngoài kia, sấm chớp cùng gió giật như đang đe dọa thứ ánh sáng yếu ớt duy nhất trong căn phòng. Trên giường chỉ có duy nhất mình nàng, đơn côi lạnh lẽo. Không còn sự ấm áp của thân thể người ấy đến sưởi ấm cho nàng mỗi đêm nữa.

Hần sao đột nhiên lại tránh mặt nàng như vậy?

Không lẽ, hần đối với nàng... bắt đầu xuất hiện cảm giác nhàm chán sao?

Đối với nàng... không còn yêu thương lưu luyến nữa sao?

Một tia chớp xoẹt qua, ánh sáng trắng chớp qua khung cửa chiếu vào phòng mang theo thứ âm thanh đánh thép như muốn xé tan trời đất. Hàn Băng Băng ngồi bên giường giật mình giữ chặt lấy chân trong tay. Đúng lúc này, cửa phòng cũng bị đẩy mở.

Nàng vén màn lên nhìn ra, hốt hoảng nhìn thấy bóng người to lớn lừng lững đứng trước cửa phòng. Từng giọt nước trên mái tóc hần nhỏ xuống, toàn thân ướt sũng vì nước mưa từng giọt ngưng đọng rơi xuống nền nhà. Trong ánh sáng nhấp nháy chớp động liên hồi, ánh mắt hần chuyên chú nhìn nàng, dáng người cùng hơi thở mang theo một sự xâm chiếm cuồng dã cùng mãnh liệt.

– Viễn Kỳ.

Đã hơn bảy ngày không nhìn thấy hần, lúc này Hàn Băng Băng cũng không khỏi có chút kích động. Nhưng quần áo ướt sũng trên người hần lại khiến nàng lo lắng hơn, liền vội vã gạt chăn ra xoay người muốn bước xuống giường.

– Chàng dầm mưa sao?

Thời điểm thân thể của nàng bắt đầu cử động, nam nhân kia dường như cũng bắt đầu có phản ứng. Hần vung tay đóng sầm cửa phòng lại, sải dài bước chân đi đến bên nàng, ôm lấy gương mặt của nàng mãnh liệt hôn xuống.

– Viễn Kỳ... – Nàng không kịp phản ứng đã bị hần toàn bộ ôm lấy. Nước mưa lạnh giá trên người hần liền thấm ướt y phục mỏng manh của nàng. Thân nhiệt của hần khiến nàng khẽ run, vội vã bám lấy người hần để khỏi ngã xuống.

Tần Viễn Kỳ mãnh liệt hôn nàng, ôm chặt lấy thân thể mềm mại trong lòng tựa như chính sinh mệnh của mình. Ngón tay cảm nhận được sự ẩm áp trên da thịt trơn mềm cùng hương thơm dịu, hân không chế không được đem nàng ôm ngã xuống giường.

Một tia sét chớp lên, cuồng phong gào rít đập xuống từng hồi bên ngoài cửa sổ, cũng đem thứ ánh sáng yếu ớt duy nhất trong phòng thổi tắt. Màn giường cũng rũ xuống, che giấu sự nóng bỏng kích tình của đôi nam nữ kia.

Tần Viễn Kỳ không ngừng hôn lên bờ môi cùng hõm cổ ẩm nóng của nàng, hơi men phản phát trong hơi thở của hắn khiến Hàn Băng Băng chuyển choáng, nhưng động tác mãnh liệt của hắn lại khiến nàng cảm thấy e sợ.

– Viễn Kỳ... chàng sao vậy? – Thân thể nàng bị hắn ôm cứng lấy. Sự kích động của hắn qua da thịt truyền tới khiến nàng cảm giác được sự bất thường. Hàn Băng Băng vội vã ôm lấy gương mặt hắn, trong bóng đêm nhập nhòa cố gắng trấn an hắn – Chàng sao vậy? Có chuyện gì? Có phải...

– Đừng hỏi. – Hắn hôn xuống môi nàng, nuốt xuống toàn bộ thanh âm từ bờ môi ngọt ngào kia. Tiếng nói trầm khàn vang lên bên tai nàng tựa như một lời khẩn cầu – Băng Nhi, đêm nay... nàng đừng hỏi gì cả.

Hàn Băng Băng bất an giữ lấy vạt áo hắn, muốn hỏi nhưng lại không nỡ mở miệng. Nàng cảm nhận được rõ ràng, hân cần nàng, nam nhân đang ôm chặt lấy nàng đây... hân đang sợ hãi.

Cách mà hân hôn nàng, khẩn thiết tựa như chính nàng là nguồn sinh mạng của hân.

.

Giống như chỉ có hôm nay mà không có ngày mai.

.

Nhưng Tần Viễn Kỳ cũng không cho nàng thời gian để suy nghĩ. Bờ môi của hắn miết mạnh trên môi nàng, ào ạt cướp đoạt lấy hơi thở mềm mại. Ngón tay ẩm ướt giá lạnh vén y phục của nàng lên mà áp lên làn da của nàng, đến một chút kiên nhẫn để cởi y phục trên người nàng cũng không có, cứ như vậy... vạt áo mỏng manh trên thân thể nàng bị hân hung bạo xé bỏ.

– Viễn Kỳ.

– Băng Nhi, đêm nay ta chỉ muốn ôm nàng. – Môi hân ghé sát vành tai mẫn cảm của nàng, cắn nhẹ. Hơi thở nóng bỏng phả xuống gương mặt nàng cùng biết bao nụ hôn – Đêm nay ta muốn nàng thuộc về ta.

Sấm chớp bên ngoài vẫn rền rĩ, mưa to gió dữ vẫn gào thét từng hồi bên cửa sổ. Từng chớp sáng chiếu vào căn phòng mang theo sự quý dị khó tả. Trên chiếc giường kia, nữ nhân kiều diễm hoàn toàn bị bao bọc trong vòng tay của nam nhân, thấp tiếng thờ dốt.

Vải áo trên người mỏng manh như tấm màn sa, đem dáng người yếu điệu của nàng ôm sát không chút che giấu. Nhưng kẻ kia vẫn không chút hài lòng, khoát tay đem áo lụa trên người nàng tháo bỏ. Cơ thể tinh trắng áp xuống dán chặt trên người nàng. Y phục ẩm ướt của hân cũng đã cởi đi từ khi nào, da thịt chạm vào da thịt, tạo nên cảm giác trần tục chân thực nhất.

– A... đau... – Hàn Băng Băng nhíu mi khẽ than, hơi đẩy hân ra. Bàn tay nhỏ bé lập tức bị hân nắm lấy áp xuống đầu giường. Bọc môi của hân hạ xuống hõm cổ nâng một chuỗi những nụ hôn ửng đỏ cùng không ít dấu răng hân xuống.

Hàn Băng Băng không hiểu sự điên cuồng của hân từ đâu mà có, sự kích động từ lúc nào xảy ra. Chỉ thấy hành động mạnh bạo của hân lúc này khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Mái tóc đen của nàng và hân xoắn tung trên chăn đệm hòa chung vào nhau, tựa như có chung một sinh mạng. Ngón tay hân đan vào mái tóc dài của nàng nâng lên, đôi môi hôn xuống hõm cổ của nàng tùy ý cắn mút. Lực đạo của hân không chút tiết chế khiến nàng không khỏi than nhẹ, đôi tay ôm lấy bờ vai của hân cũng không kiềm được mà siết chặt.

Da thịt nàng đỏ bừng vì ngượng ngùng, tiếng rên khẽ từ bờ môi đỏ lựng của nàng tan ra, hơi thở mềm mại cùng hương thơm ngan ngát trên làn da nàng. Toàn bộ, đem Tần Viễn Kỳ sa vào cạm bẫy không có lối thoát.

.

Địa ngục là đây chăng?

.

Đáy mắt hân lóe lên sự cố chấp sắt đá. Cánh tay mạnh mẽ siết chặt vòng eo của nàng ôm chặt vào người mình.

Địa ngục thì thế nào?

Cho dù có là vạn kiếp bất phục, tan xương nát thịt, hân cũng nhất quyết không buông tha.

Sự vuốt ve của hắn trải dài từ thắt lưng nàng đến đôi chân thon thả, mỗi nơi đều đốt lên ngọn lửa ham muốn hừng hực. Tần Viễn Kỳ nâng đầu gối của nàng lên, thân thể to lớn chen xuống áp sát lên người nàng. Mỗi hắn không chút nào rời đi bờ môi mềm mại của nàng, mạnh mẽ câu cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ kia tùy tiện cướp bóc.

– Nàng là của ta. – Không ngừng hôn lên gương mặt nàng, bờ môi của hắn ghé sát vành tai của nàng mà cắn nhẹ. Lời nói trong con kích tình mang theo sự chấp nhứt đến điên cuồng. – Ai cũng không được phép đem nàng rời khỏi ta.

Cảm nhận được sự bất an của hắn, Hàn Băng Băng đau lòng ôm chặt lấy hắn, rúc mặt bên vai hắn mà nói.

– Em là của chàng, mãi mãi đều là như vậy.

Cho dù là trái tim hay linh hồn cũng mãi mãi thuộc về hắn.

.

Con giông bão quét qua từng đợt sấm chớp giăng xé trên bầu trời đen, mang theo sự đe dọa giống như một con ác mộng. Nơi kia trên chiếc giường gấm, chăn mền hỗn độn bên dưới cặp nam nữ đang dán sát bên nhau quấn quýt không rời.

Hàn Băng Băng ôm chặt lấy bờ vai của nam nhân trên người, cố gắng nén lại thứ thanh âm khó nhịn muốn thoát ra. Khoái cảm hắn mang lại dâng lên tràn đầy hóa thành giọt lệ nơi khóe mắt, rơi xuống chiếc gối thêu bằng gấm. Mồ hôi tinh mịn toát ra dán sát lấy nhau, giữ hai người tạo nên cảm giác kháng khí dây dưa khó nói thành lời.

Thân thể mềm mại như rắn được kiềm giữ trong ngực, Tần Viễn Kỳ ôm siết lấy vòng eo mảnh mai của nàng nâng lên. Nữ nhân trong lòng hắn tan ra tựa như một vùng nước xuân tùy ý hắn sắp đặt. Hơi thở của nàng mỗi lúc một gấp gáp, đôi chân thon dài của nàng vòng quanh thắt lưng hắn, ngón tay thanh mảnh giống như sợ hãi mà bầu chặt lấy tấm lưng rộng của hắn. Ánh sáng trắng chớp lên, ánh lên thân thể màu hồng quyến rũ của nàng. Cằm nàng hơi nâng lên, lộ ra cằm cổ trắng nõn. Tần Viễn Kỳ không cưỡng lại sự cám dỗ hạ người xuống hôn cắn lên cổ nàng, thân dưới cũng không khống chế được mà tăng thêm lực đạo.

– Đừng... – Hàn Băng Băng cắn chặt môi dưới, tiếng rên rỉ mất hồn cũng không giữ được mà tràn ra khỏi bờ môi. Thanh âm vừa thoát ra, dường như cũng đem toàn bộ sự khống chế cùng lý trí hút ra khỏi linh hồn nàng. Dem nàng hoàn toàn chìm vào dục vọng mà hắn tạo ra, tan trong vòng tay của hắn, cùng hắn gắn chặt không chút rời xa.

Thanh âm câu dẫn của nàng truyền vào tai hắn, không khác nào đem dầu đổ lửa. Ánh mắt Tần Viễn Kỳ mất đi sự ôn nhu bình tĩnh thường ngày, đồng tử cháy lên ham muốn điên cuồng cùng khát vọng chiếm đoạt mãnh liệt.

– Băng Nhi... – Hắn khàn giọng gọi tên, vui mặt xuống ngực nàng làm càn càn mát. Ngón tay của hắn và nàng đan chặt vào nhau, mỗi lần tiến đến lại bất giác siết chặt.

– Ừm... – Nàng khẽ nức, nhịp thở hỗn loạn của hắn phả xuống làn da nàng, nóng bỏng gợi tình. Cặp mắt tràn ngập sương mù nhìn lên điểm sáng chớp động hiện lên tấm màn giường màu tím nhạt.

.

Nàng chiều theo ý hắn, chiều theo khao khát của hắn mặc hắn cướp đoạt vơ vét. Nhưng tên nam nhân này thật sự rất tham lam, cho dù là bao nhiêu lần, hắn cũng cảm thấy hưởng thụ không đủ hương sắc của nàng.

Sự cướp đoạt của hắn khiến nàng chống đỡ không được muốn phản kháng. Nhưng cho dù nàng có chống lại đến mức nào, kẻ xấu xa như hắn cũng có cách khiêu khích điểm tự chủ cuối cùng của nàng. Ôm hôn ve vuốt cho tới khi nàng đẩy lên nhiệt tình mà quần chặt lấy hắn, tùy ý hắn ta cần ta cứ lấy, tùy ý hắn đem nàng đưa lên đỉnh điểm hoan ái không rõ bao nhiêu lần.

– Băng Nhi. – Tần Viễn Kỳ ôm lấy bờ vai của nàng, bàn tay mon trón vòng eo thanh mảnh. Bạc môi hắn không ngừng hôn lên bờ vai thơm ngát của nàng, khàn giọng dụ dỗ – Băng Nhi, ta còn muốn...

Hàn Băng Băng níu chặt lấy chân đệm. Nàng khó khăn mở ra cặp mắt mê man, cánh môi ướt át một mồi cầu xin – Em không muốn... em không muốn nữa...

Hắn hôm nay rất dọa người, thế nào cũng không thấy đủ, quần lấy nàng không chịu buông tha hết lần này đến lần khác. Sức lực của nàng dù thế nào cũng sớm bị hắn ép đến cạn kiệt rồi.

Bàn tay hắn không ngừng xoa vuốt từng tác trên người nàng, thậm chí còn có khuynh hướng càng lúc càng hạ lưu. Hàn Băng Băng không khỏi hốt hoảng bắt lấy tay hắn, sức lực yếu ớt thốt lên – Viễn Kỳ, đừng đùa...

Hàn Băng Băng căn bản không tự ý thức được dáng người lúc này của bản thân mỹ diệu đến mức nào, dung mạo động tình chọc người như móng vuốt con mèo nhẹ nhàng gãi vào tim nam nhân kia. Tiếng nói một mồi vì vừa trải qua cơn kích tình, khàn khàn mềm mại... trái lại còn mang theo vài phần dụ dỗ.

Tần Viễn Kỳ cắn nhẹ xuống chiếc gáy nắn cảm của nàng, cẩn thận đem mái tóc dài ẩm ướt vén sang một bên. Hàn Băng Băng mờ mịt bị hắn hôn lên môi, dần đến cổ... hoàn hảo đem sự chú ý của nàng dời đi nơi khác. Trong cơn mê man, nàng mơ hồ cảm thấy thân thể nóng ấm của hắn áp xuống lưng

nàng, mơ hồ cảm thấy bàn tay ve vuốt làn da nõn nã trên đùi nàng nhẹ nhàng dùng chút lực tách ra...

Sự lấp đầy trong phút chốc khiến nàng nhin không được mà kêu nhẹ một tiếng. Ngón tay bắt giác nắm chặt chần bông, không khỏi uất ức mà mắng,

– Tần Viễn Kỳ, chàng vô sỉ... A...

Nàng cắn lấy gối đầu, đè nén tiếng rên rỉ muốn tràn ra theo từng đụng chạm của hắn. Bên tai nghe được nhịp thở cùng tiếng gầm khê trong lồng ngực hắn, cùng sự ẩm ướt của bờ môi hắn không ngừng mút lấy vành tai nàng rồi lan xuống cổ. Bàn tay xấu xa lại một lần nữa tại những điểm nhạy cảm của nàng mà trêu chọc xoa nắn, bức ép nàng đến tận cùng.

Hắn sao có thể... sao lại có thể...

Ý thức cùng lý trí đều bị hắn làm tan chảy như kẹo mạch nha. Hàn Băng Băng thờ gấp, nước mắt rơi xuống làm ẩm ướt chần đệm. Lời nói run rẩy trong tiếng nức nở ngắt quãng – Em không cần... không cần.

– Băng Nhi... – Tần Viễn Kỳ mê muội hôn lên tấm lưng trần của nàng, trong lúc say đắm không kiềm được mà thốt lên – Ngoài nàng ra, ai ta cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Bão tố qua đi, trả lại cho bầu trời sự yên bình đẹp đẽ như ban đầu. Dưới mái hiên, những giọt nước lỏng lạnh rơi tí tách xuống những nhánh lá qua một đêm mưa gió được gột rửa mà mang trên mình một màu xanh ngọc. Hai nam tử cao lớn một người vận hắc y, một người vận lam y cung kính quỳ gối dưới chân một trường bào màu bạc quyền quý.

Người đó quay lưng nhìn những giọt nước trong suốt đang rơi xuống, lời nói lãnh đạm uy nghiêm đưa ra mệnh lệnh.

– Hai người, điều tra mộ phần của cha mẹ nàng cho bốn vương.

– Thuộc hạ đã rõ. – Cả hai cùng lúc cúi đầu lĩnh lệnh.

Đôi mắt nam nhân kia trôi qua một tia đau đớn không đành lòng, hắn nghĩ đến nụ cười tinh khiết cùng đôi mắt trong veo không chút phòng bị của một bóng dáng bạch y thanh khiết, đáy lòng lại như nhói một trận.

– Đừng nói cho nàng biết.

Hắn sợ nàng chống đỡ không được.

Càng sợ sau khi biết rõ mọi chuyện, nàng sẽ rời bỏ hắn mà đi.

– Vương gia. – Minh Vũ ngừng đầu nhìn chủ tử, không khỏi vì người mà lo lắng – Người định sẽ làm thế nào?

Không thể nói, cũng không thể giấu.

– Đây cũng là việc tiếp theo bốn vương muốn hai người làm. – Tần Viễn Kỳ kiên định nhìn về phía xa – Năm cha mẹ nàng chết, Thiên Diệp Quốc có xảy ra một nạn dịch...

Huyền Ảnh cùng Minh Vũ trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng hiểu rõ ý tứ tiếp theo mà vương gia muốn nói tới. – Thuộc hạ hiểu rõ.

Về lên cho tiểu thư một quả khứ yên bình, lấy đó làm câu trả lời thay cho một sự thật tàn nhẫn. Cách làm này rất cực đoan, nhưng thực sự trong lúc này, đó chính là cách xử lý tốt đẹp nhất.

Bởi vì vương gia đối với tiểu thư, dăm sớm không thể buông bỏ được.

.

.

Minh Vũ bước chậm về phòng mình, ánh mắt hắn nhìn về phía Huyền Lâm Viện vẫn đang tĩnh lặng trong giấc ngủ, tâm trí lắng đọng nặng nề bao nhiêu

mối lo nghĩ ngổn ngang.

Rốt cuộc, thế nào là yêu?

Một người cao cao tại thượng như vương gia trong lòng hấn trước đây, luôn luôn là một người tâm tư quyết đoán, không hề biết thế nào là nao núng bất an, càng không biết thế nào là sợ hãi.

Nay lại chỉ vì một nữ nhân, lại khiến người lo lắng ngày đêm, suy nghĩ trăm phương ngàn kế suốt bao nhiêu ngày vì nàng kỳ công tạo dựng nên một câu nói đối hoàn hảo vô khuyết.

Con người khi đã yêu, lại có thể trở nên chấp nhất đến điên cuồng như vậy sao?

– Minh Vũ đại ca.

Minh Vũ định thần lại nhìn thiếu nữ đang chạy về phía mình. Nụ cười hồn nhiên của nàng thu vào tầm nhìn, một nỗi đau không biết tên chậm rãi lan lên trong ngực hấn.

– Sao huynh lại thất thần như vậy? Muội đã gọi vài lần rồi.

Nàng hào hứng nắm lấy tay áo hấn hỏi – Huynh đã dùng bữa chưa?

Nụ cười trên môi nàng rất đơn thuần, đôi mắt long lanh không chút vẩn đục khiến sự nặng nề trong lòng Minh Vũ giống như tìm được một nơi để ủy thác, khiến hấn trong một phút chốc muốn được xoa dịu đi.

Lúc ấy, ma xui quỷ khiến thế nào hấn lại vươn tay nắm lấy tay nàng, kéo lại ôm vào trong lòng.

Thiếu nữ bị hành động đột ngột của hấn làm cho hoảng hốt. Hai má nàng nóng bừng lên, đôi tay nàng trở nên bối rối, lúng túng không biết nên đẩy hấn ra hay nên ôm lấy an ủi hấn. Nàng chớp động cặp mắt ngây ngô, lo lắng mở miệng – Huynh sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?

Minh Vũ lắc đầu, gục mặt nơi bờ vai nhỏ nhắn của nàng.

Cặp mắt to của thiếu nữ chớp chớp vài cái, mơ hồ cảm thấy dường như hấn có tâm sự trong lòng. Bàn tay mềm mại của nàng nâng lên đặt trên lưng hấn nhẹ nhàng vỗ, ngọt ngào trấn an hấn một cách ngây ngô.

– Huynh đừng buồn, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết thôi.

Nam nhân mặc một trang hắc y đứng đơn độc trên mái hiên cao ngất nhìn một cảnh tượng êm dịu bên dưới, nhìn tên bằng hữu cũng như đồng sự đã từng cùng nhau vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần lúc này đang ôm chặt lấy một nữ nhân ngồi ghế, nhận lấy sự an ủi trực tiếp của nàng, khóe môi bạc nhược của hấn bật ra một tiếng thở dài.

Ái tình đối với con người, là tử huyệt.

Đem một nam nhân cao cao tại thượng trở nên mềm yếu như vậy, thậm chí khiến chính bản thân mình bước vào vùng nguy hiểm cũng vẫn nguyện ý vì người đó mà hi sinh tất cả.

Thật sự rất đáng sợ.

Đáy lòng hấn lạnh dần đi, cặp mắt đen cũng dần trở nên cương liệt kiên quyết.

Nếu yêu khiến con người ta mất đi lý trí như vậy, hấn thà rằng không cần yêu.

Nguyện rằng vĩnh viễn cũng không bao giờ động lòng.

.

.

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, Tần Viễn Kỳ bước chân đi tới bên giường. Nữ nhân xinh đẹp đó vẫn ngoan ngoãn như lúc hấn rời đi, yên mình ngủ say. Nét mặt của nàng dịu dàng không chút lo âu, tâm trí thả lỏng khi say ngủ không mang theo nửa tia phòng bị.

Hấn lưu luyến vuốt nhẹ trên gò má hồng hào của nàng, tới chân mày lá liễu. Đáy mắt xao động, Tần Viễn Kỳ ghé sát người tới chui vào chăn, vòng tay kéo tấm thân mềm mại của nàng vào trong ngực.

Hấn muốn lưu giữ nàng mãi mãi như lúc này, vô âu vô lo, nét ngọt ngào không hề bị vấy lên một chút bi thương đau khổ nào.

Liệu có thể không?

Băng Nhi...

Hắn biết rõ việc mà mình đang làm là rất tàn nhẫn. Vui lấp quá khứ của nàng, tạo ra một lời nói dối phù lên. Nhưng hắn không còn cách nào khác. Tình cách của nàng cương liệt như vậy, nếu như biết rõ được sự thật, việc đầu tiên nàng làm chắc chắn sẽ là giữ khoảng cách với hắn. Mỗi lần đối diện với hắn, đều sẽ cảm thấy rất đau khổ.

Vì thế, hắn muốn yêu nàng nhiều hơn, đem nàng nâng niu trong lòng, dùng tình yêu của hắn bao phủ toàn bộ hiện tại cùng tương lai của nàng. Quá khứ nàng không có gia đình, hắn sẽ dùng tình yêu của mình tạo cho nàng một gia đình hạnh phúc vĩnh viễn.

Đặt một nụ hôn lên thái dương nàng, sự bất an trong lòng khiến cánh tay hắn đang ôm nàng càng thêm chặt hơn. Hắn không rõ vì sao mỗi khi nhìn nàng, tận sâu trong thâm tâm đều dâng lên sợ hãi. Hắn luôn có cảm giác nữ nhân trước mặt giống như sương mai, cho dù hắn có ôm nàng chặt đến nhường nào đi nữa, chỉ cần không may bất cần một chút thôi, nàng cũng sẽ tan biến không chút bóng dáng.

Tựa như hồ điệp tung cánh bay đi.

Nữ nhân xinh đẹp bị vòng ôm chặt chẽ của hắn khiến cho mơ hồ tỉnh lại. Nàng gờ mở đôi mắt đối diện với tuần nhan của hắn. Ngón tay thử ngọ nguyệt một chút, sự kiệt sức khiến nàng giống như con mèo nhỏ vừa mới tỉnh giấc lười biếng nhắm mắt lại.

Tần Viễn Kỳ mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng nâng cằm nà lên đặt xuống một nụ hôn – Vẫn còn mệt?

Hắn còn dám hỏi?

Hắn Bắ Bắ hờn dỗi đánh nhẹ lên ngực hắn. Lúc này mới phát hiện hắn đã mặc y phục từ bao giờ. Nàng nắm lấy ngực áo hắn, thanh âm mềm mại khàn khàn vang lên. – Chẳng vừa đi đâu vậy?

– Chỉ là một chút chuyện thôi. – Hắn nắm lấy tay nàng trong tay, mười ngón tay đan cài vào nhau – Nàng còn mệt thì cứ ngủ đi.

– Không cần đâu. – Nàng lắc đầu, ngón tay vuốt theo đường chân mày cương nghị của hắn, thấp giọng hỏi – Viễn Kỳ, có chuyện gì xảy ra phải không?

Biểu hiện của hắn đêm qua, thực sự rất kỳ lạ.

– Ừm, Bắc Thành có xảy ra một chút rắc rối, nhưng đã xử lý cả rồi. – Hôn nhẹ lên ngón tay trắng nõn của nàng, cánh tay hắn trên eo nàng siết lại ôm nàng càng thêm chặt hơn – Mấy ngày không gặp, sao nàng lại hỏi chuyện này?

Vừa nói, bạc môi hướng tới gò má trơn mềm của nàng cắn nhẹ một cái.

– Ta chỉ vài ngày không tới tìm nàng, mới như vậy đã đem ta quên mất rồi? Hửh?!

Hắn Bắ Bắ bị hắn trêu chọc khiến cho bật cười, bàn tay xoa nhẹ trên gương mặt tuần tú kéo nhẹ hai má hắn. Tần Viễn Kỳ nhìn sâu vào đôi mắt nàng, sự dịu dàng trong ánh mắt ấy khiến ngực hắn nhói lên. Hắn nhắm mắt lại che giấu sự biến động trong lồng ngực, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Thực xin lỗi, Băng Nhi.

Chỉ tại ta quá ích kỷ...

Đến cuối cùng, cũng chỉ vì hắn quá yêu nàng.

Nụ hôn môi lúc một sâu thêm, trong lúc môi lưỡi dây dưa, Hắn Bắ Bắ bắt giác càng lúc càng lún sâu xuống đệm gối được lót bằng bông mịn. Tần Viễn Kỳ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, môi hắn mút nhẹ làn môi dưới của nàng khẽ thì thầm.

– Băng Nhi, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, cho dù nàng muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng nàng.

Hắn Bắ Bắ trong phút chốc không thể phát hiện ra ý nghĩa khác trong lời nói của hắn. Nàng mỉm cười ngọt ngào, đôi tay vòng qua cổ hắn kéo xuống kéo xuống cắn nhẹ lên bạc môi quyến rũ kia, nháy mắt tình nghịch.

– Muốn cái gì cũng được sao?

– Phải! – Hắn trả lời không chút đắn đo, dung túng suy nghĩ của nàng – Nàng muốn gì cũng có thể.

– Vậy Bắc Thành Vương, đời này chàng đành phải chịu ủy khuất một chút. – Tiếng nói của nàng lay động như gió thoảng khiến hắn chìm đắm. – Trở thành nam nhân của một mình em có chịu không?

Lời nói của nàng khiến Tần Viễn Kỳ ngạc nhiên. Một cổ xúc động nóng bỏng lên men rồi nổ tung trong ngực hắn, tràn đầy phù kín.

– Được. – Hắn đáp.

Còn có điều kiện nào ngọt ngào hơn thế nữa?

Đôi mắt huyền ngọc của nàng cong cong hình trăng khuyết, lấp lánh ý cười – Là nam nhân của em rồi, tất cả của chàng là của em, của em thì vẫn là của

em đây nhé.

– Được.

– Vậy từ nay Bắc Thành Vương chàng trở thành cu li của em. Việc em làm, chàng phải đứng ra chịu trách nhiệm đó nha.

Tần Viễn Kỳ ôm chặt lấy nàng, bạc môi ghé sát bên thái dương của nàng mà cất lời hứa hẹn.

– Được! Bắc Thành Vương Tần Viễn Kỳ ta, sẽ làm nô bộc cho nàng cả đời.

Cùng với nàng suốt đời suốt kiếp đây đưa.

Cả đời trở thành nô bộc của nàng, đem nàng bao bọc trong lòng bảo hộ mãi mãi.

Tần Viễn Kỳ hân, thật lòng nguyện ý.

Cam tâm tình nguyện đem trái tim mình, nơi mềm mại dễ bị tổn thương nhất đặt vào tay nàng.

Cũng đồng nghĩa với việc, đem chính tính mạng của mình trao tặng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hôn Lễ Bảy Ngày Sau

– TÀN VIỄN KỲ!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét lớn đầy tức giận vang lên vô cùng rõ ràng trong vương phủ. Toàn bộ gia nhân không hẹn mà nhìn nhau đầy sợ hãi, ai cũng lo lắng cho sự an nguy của chính bản thân mình mà nhanh chóng tránh lui vài bước, trong lòng ai nấy âm thầm mặc niệm bản thân là người vô hình, vô tội vô hại không hề liên quan.

Người có thể đem ngũ danh của Bắc Thành Vương gọi lớn một cách công khai như vậy, cả Bắc Thành này chỉ có đúng một người.

Mà người duy nhất sở hữu đặc quyền đó, lúc này toàn thân mang đầy hỏa khí đẩy mở cửa lớn thư phòng của Thiên Phong Cơ. Cặp mắt xinh đẹp lóe lên hai ngọn lửa nhìn chằm chằm tên nam nhân yêu nghiệt vẫn còn bình thản đến đáng hận.

Nam nhân đó ngồi trên ghế cao nhìn thấy nàng hùng hổ xông vào cũng không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên. Hắn điềm tĩnh đặt tập công văn đang xem dở lên bàn, biểu hiện vô cùng ôn nhu mà mỉm cười tao nhã.

– Băng Nhi, có chuyện gì sao?

– Chàng còn cười được? – Hàn Băng Băng bước nhanh đến trước mặt hắn, đem thứ đang nắm trong tay đặt mạnh lên bàn – Đây là cái gì?

– Là giấy đỏ. – Hắn vô cùng thành thật mà trả lời, thậm chí còn tỏ vẻ vô tội nhìn nàng – Băng Nhi không biết?

– Em đương nhiên biết đây là giấy đỏ. – Nàng tức giận trừng mắt lườm hắn – Em là muốn hỏi chàng rốt cuộc có ý gì.

Tần Viễn Kỳ buồn cười nhìn dáng vẻ xù lông của nàng, vươn tay nắm lấy tay nàng đi vòng qua bàn kéo lại gần. Thanh âm dịu dàng của hắn mang đậm ý cười – Nàng lấy được ở đâu vậy?

– Chàng còn dám hỏi?

Còn không phải sáng nay nàng vì bị một tiếng động kỳ lạ làm do tỉnh giấc, trực giác cảm nhận được có điểm gì đó không bình thường liền xuống giường gọi Liễu Nhi vào hỏi rõ sự tình. Nhưng Liễu Nhi cũng mơ hồ không hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, nàng đành quyết định đích thân ra ngoài xem xét. Kết quả, suýt nữa bị cảnh tượng trước mặt dọa cho ngất xỉu.

Gia nhân, nha hoàn trong phủ bận rộn trang trí. Từng tầng vải lụa cùng giấy đỏ được chỉnh chu treo lên, màu đỏ rực rỡ bao trùm Huyền Lâm Viện khiến Hàn Băng Băng nhìn thôi cũng cảm thấy hoa hết cả mắt.

Nàng hoang mang nhìn cảnh tượng khó tin trước mặt, tưởng rằng mình vẫn còn đang nằm mộng chưa tỉnh lại thì vài nha hoàn khi nhìn thấy nàng đều vui mừng hướng về phía nàng mà cung kính chúc mừng. Nàng không hiểu mở miệng dò hỏi nguyên nhân, liền nhận được một tin tức so với tưởng tượng của

nàng còn động trời hơn.

Bây ngày nữa nàng cùng Viễn Kỳ thành thân?

Cái tin tức hoang đường này rốt cuộc là từ đâu r?

Câu này đương nhiên không cần phải hỏi qua nàng cũng có thể dễ dàng biết được. Ở Bắc Thành này, ngoài Bắc Thành Vương ra, còn ai có bản lĩnh làm ra loại chuyện này cơ chứ.

Hàn Băng Băng túm lấy áo hắn, chất vấn không ngừng.

– Tần Viễn Kỳ, chàng nói xem. Thế này là thế nào?

Hắn không phải đã hứa với nàng ngày 10 tháng 10 mới tổ chức hôn lễ sao? Từ bây giờ cho tới lúc đó còn tới hơn một tháng nữa. Sao hắn lại có thể... Không phải, chuyện này không phải là trọng yếu. Trọng yếu chính là, nàng là tần nương tại sao đối với sự thay đổi này một chút cũng không biết?

Mà vị Bắc Thành Vương kia hình như không cảm thấy hành vi của mình có nửa điểm sai trái nào, vô cùng bình tĩnh mà gật đầu thừa nhận – Bây giờ hai chúng ta thành thân.

– Bây giờ? – Đối với biểu hiện như điều đương nhiên của hắn, Hàn Băng Băng không khỏi cảm thấy hỗn loạn – Nhưng chàng đã hứa với em...

– Ta không muốn đợi nữa. – Hắn dụi nhẹ cảm lên mái tóc nàng, hượng thụ hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng trên làn da trắng mịn – Mỗi ngày nhìn nàng bước ra khỏi vương phủ vui chơi quên đường quay về phủ như thế, ta không yên tâm.

Hắn chính là nóng vội hận không thể lập tức luyện sắt thành thép, đem nàng cưới vào cửa. Từ nay về sau không cho phép nàng chạy loạn nữa.

Nhắc đến chuyện này, Hàn Băng Băng không khỏi cảm thấy đuối lý. Quả thực gần đây nàng có ham chơi, ngày nào cũng xuất phủ cùng Diễm Tuyết tỷ tỷ dạo phố đến chiều muộn mới quay về, khiến hắn ban ngày nhiều lúc đến Huyền Lâm Viện tìm nàng đều không thấy người. Đến khi quay về phủ toàn thân mệt mỏi liền lăn ra ngủ, nên cũng không có nhiều thời gian cùng hắn ở bên nhau.

– Nhưng mà... – Bây giờ sau sẽ thành thân, nàng dù có nghe thế nào đi nữa cũng cảm thấy quá choáng váng.

– Huh?!

Hàn Băng Băng mím môi túm quần, mắt nhìn thái độ điềm nhiên như không của hắn, lửa giận lại lần nữa nhen nhóm cháy lên. Nàng dù có nghĩ thế nào đi nữa cũng cảm thấy bản thân mình đang bị hắn lừa gạt vào tròng. Cho dù gần đây nàng có ham chơi đi nữa, tên nam nhân này cũng không thể tính kế với nàng như vậy chứ.

Cặp mắt huyền ngọc của nàng sáng lên, thân hình mảnh mai bất chợt nhào lên, tư thế như con mèo con hung dữ siết lấy cổ hắn.

– Em muốn giết chàng, sau đó sẽ đào hôn.

Tần Viễn Kỳ bật cười. Hắn ngồi yên mặc cho nàng đè lên người mình làm loạn. Chân mày hắn nhíu lên, cặp mắt tinh anh lấp lánh ý cười.

– Muốn giết ta?

Chỉ với chút sức lực này của nàng sao?

Hàn Băng Băng toàn thân ngập tràn khí thế mà gật đầu.

– Ta là Vương gia.

– Thì thế nào?

Nàng mới không thèm sợ hắn.

– Nàng giết ta rồi, Bắc Thành sẽ thế nào?

– Chàng...

– Còn nữa, ta sắp trở thành phu quân của nàng. Giết ta rồi, nàng sẽ thế nào đây?

–...

Khóe môi gợi cảm của hắn cong lên vô cùng tự tin, lời nói mang theo ý cười nồng đậm – Nàng không nở đầu.

–...

Tên nam nhân vô si.

Đe dọa không có tác dụng, Hàn Băng Băng uất ức nắm lấy ngực áo hắn. Bản thân đem mình hóa thành ma cà rồng cắn lên cổ hắn trút giận. Tần Viễn Kỳ cũng không phản kháng, chỉ dịu dàng vuốt ve mái tóc đen dài của nàng đang chảy dài trên ngực áo.

– Sao vậy? Muốn cắn đứt cổ ta sao?

Nếu có thể, nàng cũng muốn đem cổ hắn cắn đứt luôn.

Tần Viễn Kỳ vòng tay ôm lấy eo nàng, thanh âm nam tính cất lên bên tai nàng đột nhiên chuyển đổi trở nên vô cùng mờ ám.

– Bảo bối, ta nhớ đêm qua nàng cũng cắn ta không ít...

– Chẳng cảm miệng. – Nàng đè nén giọng nói của mình quát lên. Lời nói ái muội của hắn gợi mở trong đầu nàng vô số hình ảnh nóng bỏng của đêm qua. Hai má nàng đỏ bừng lên, đau khổ than khóc trong lòng. Kiếp trước rốt cuộc là nàng tạo nghiệt gì a.....

Tại sao lại khiến nàng gặp phải một tên yêu nghiệt như hắn chứ!!!!!!!!

(Bích Tuyền: =!!!!!! Cái này..... Chính mẹ kế như mama cũng không lý giải được đâu)

Tần Viễn Kỳ nhìn bộ dạng giận dữ của nàng, cười khẽ cầm bàn tay nàng hôn nhẹ lên. Hàn Băng Băng hôn giận giằng ra, chống mình lên muốn đứng dậy nhưng lại bị hắn ôm trở về.

– Nàng muốn đi đâu?

– Chẳng tránh ra.

– Vẫn còn tức giận?

Nàng hít hít cái mũi nhỏ, chu lên cánh môi hồng đào kháng nghị – Em mới không muốn cùng chàng thành thân.

Hắn không tức giận. Chuyện này hắn tiến hành đột ngột như vậy, nàng đương nhiên cũng khó tránh khỏi giận dữ đi.

– Không muốn cùng ta thành thân sao?

Thái độ mềm mỏng của hắn khiến quả bóng trong ngực nàng xẹp đi không ít. Hàn Băng Băng bị ánh mắt nhu tình kia một lần nữa làm cho bối rối, nàng bất giác đỏ mặt xoay chuyển ánh mắt, giọng nói cũng trở nên ngập ngừng.

– Nhưng mà bây giờ, em còn chưa có chuẩn bị đủ tâm lý.

Hắn đột nhiên rút ngắn thời gian chuyển thành sớm như vậy. Nàng dù thế nào đi nữa cũng sẽ cảm thấy căng thẳng mà.

– Có ta rồi không phải sao? – Tần Viễn Kỳ hôn nhẹ lên mái tóc nàng – Nàng còn sợ cái gì?

Đúng là không có gì đáng sợ, dù gì đo cũng chỉ là một buổi nghỉ thức rùm rà chính thức. Hơn nữa, bản thân nàng cũng đã sớm bị tên gian thương này lừa lừa nửa gậy ăn sạch sẽ, với mối quan hệ hiện tại của hai người. Việc thành thân cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng vấn đề... vấn đề là...

– Tần Viễn Kỳ. – Nàng vội đẩy tên nam nhân đang nhắm lúc nàng chuyên tâm suy nghĩ mà trắng trợn chiếm tiện nghi của mình ra – Em đang nói chuyện nghiêm túc mà chàng làm cái gì vậy?

Kiểu gì hắn cũng dây dưa được là sao?

– Được! – Hắn gật đầu thỏa hiệp, thái độ lập tức trở nên nghiêm chỉnh đứng đắn – Chúng ta nói chuyện nghiêm túc.

– Bây giờ nữa thật sự phải tổ chức hôn lễ ?

– Ừm

– Không thể lùi lại sao?

Tần Viễn Kỳ thờ dãi đem nàng ôm vào lòng – Băng Nhi, nàng cũng đã trở thành người của ta rồi, đến bây giờ vẫn còn muốn trốn tránh?

– Không phải vậy. – Hàn Băng Băng lắc đầu, ngón tay vẽ những hình thù không xác định trên ngực hắn, thấp giọng lý nhí – Chàng cũng đã nói, em bây giờ cũng đã trở thành người của chàng rồi. Vậy chuyện này cứ đợi thêm một thời gian nữa...

– Tại sao? – Hắn chính là hận sao không thể là ngay lúc này, ngay bây giờ đem nàng cưới vào cửa. Làm sao có thể đợi thêm nữa chứ?

– Băng Nhi, nàng không muốn danh chính ngôn thuận trở thành vương phi của ta sao?

Nữ nhân này, dù gì hấn cũng là Bắc Thành Vương. Cho dù nàng đối với quyền lực tài bảo của hấn không thèm để ý, chẳng lẽ không muốn danh chính ngôn thuận sở hữu danh phận đứng bên cạnh hấn hay sao?

– Em chỉ là không muốn vội vã như vậy...

Bây giờ lại đến lượt Tần Viễn Kỳ tỏ ra tức giận – Băng Nhi, nàng không muốn danh phận nhưng mà ta muốn.

– Há? – Hàn Băng Băng ngốc nghếch ngẩng đầu lên.

– Ta là Bắc Thành Vương, cư nhiên trở thành nam sủng của nàng. Chuyện này là không thể được! – Hấn xoa nhẹ gương mặt xinh đẹp của nàng trong tay, chân mày hấn nhíu thật chặt – Nàng cũng phải chịu trách nhiệm với ta đi chứ.

Bây giờ chuyển thành nàng phải chịu trách nhiệm với hấn à?!

Nàng dờ khóc dờ cười nhìn hấn – Bây giờ lại có kiểu em phải chịu trách nhiệm cho chàng sao?

Hấn nói như lẽ đương nhiên – Trước đây không có, bây giờ không phải có rồi là được sao?

Đúng là ngang ngạnh đến mức không còn gì để nói.

Nhìn hấn như vậy, Hàn Băng Băng không khỏi cảm thấy buồn cười. Sự tức giận cùng lo lắng cũng bị bộ dạng của hấn làm cho tan biến. Nàng kéo má hấn mắng nhẹ – Được rồi! Vậy thì em chịu trách nhiệm với chàng là được chứ gì?

Tần Viễn Kỳ mỉm cười hài lòng. Hấn cúi đầu hôn phớt lên môi nàng – Bảo bối, vậy bảy ngày nữa ta chờ nàng ở lễ đường.

Khi đó, nàng hãy mặc hỉ phục đến sảnh đường, cùng ta bái đường thành thân.

Sau đó, không ai có thể đem hai chúng ta tách ra được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Giá Y

Bạch Diễm tuyết một mình ôm theo một gói đồ lớn đi vào Vương Phủ. Dưới ánh nắng chói chang, tâm tình nàng mang nửa phần hưng phấn, nửa phần tức tối bước về phía tòa dinh mang cái tên Huyền Lâm Viện. Dĩ nhiên trong việc này nàng cũng có thể phân biệt rạch ròi, chiếc túi trên tay hiện tại khiến nàng vô cùng hào hứng, còn nửa phần tức giận kia, hoàn toàn là hướng về phía vị chủ nhân cao cao tại thượng của Bắc Thành đang bận rộn xem công văn ở tòa Thiên Phong Cơ đối diện kia.

Đem hôn lễ chuyển dời trở thành sớm hơn một tháng, làm những tính toán trả đũa của nàng sụp đổ hết thảy.

– Hừ... – Thậm chí còn gian xảo đem tiểu muội của nàng cướp về trắng trợn như vậy nữa chứ.

– Bạch tiểu thư.

– À, Liễu Nhi. – Bạch Diễm Tuyết gọi Liễu Nhi lại, đem túi đồ lớn trong tay đưa qua. Nàng duỗi cái lưng nhức mỏi, một trận nhói lên khiến toàn thân nàng nổi một trận gai ốc.

– Tiểu thư nhà người đâu?

Liễu Nhi xóc nhẹ chiếc túi trên tay, khó xử nhìn Bạch Diễm Tuyết. Lời nói của nàng có chút ngập ngừng.

– Tiểu thư... vẫn đang ngủ...

– Ngủ? – Bạch Diễm Tuyết khó tin kêu lên. Bây giờ cũng là quá muộn rồi đi, giờ này mà tiểu muội của nàng vẫn còn ngủ?

Liễu Nhi mím môi, cố gắng thay chủ tử của mình giải thích.

– Gần đây tiểu thư rất mệt mỏi.

Chuẩn bị cho hôn lễ, tiểu thư của nàng đã bị quây vào dòng lốc bận rộn, mỗi ngày đều bị đồng lễ nghi phức tạp vây hãm đến mệt mỏi. Khiến mỗi lần tiểu thư nằm lên giường đều lập tức ngủ say không buồn nhúc nhích, nàng mỗi lần nhìn tiểu thư như vậy cũng không khỏi cảm thấy mềm lòng.

– Cũng không thể nào ngủ đến tận giờ này chứ.

Bạch Diễm Tuyết nhăn mày đi tới cửa Huyền Lâm Viện, chợt nhìn thấy kẻ chủ mưu của sự náo loạn ở Bắc Thành hiện tại đứng ngay trước cửa phòng của tiểu muội nàng. Người đó nhìn thấy nàng cũng chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi rồi đưa tay ra giấu hiệu muốn nàng đứng bên ngoài chờ rồi tự nhiên đẩy cửa bước vào trong.

Đây là loại thái độ ứng xử gì vậy?

Dù gì suốt 19 năm, nàng cũng là biểu muội của huynh ấy nha.

Còn nữa, nàng hôm nay tới cũng không phải là đến để làm loạn. Là huynh ấy mở miệng bảo nàng chuẩn bị hi phục cho Băng Băng. Bây giờ hi phục đã được đến đến rồi, lại chặn nàng ngay ngoài cửa?

Tần Viễn Kỳ không nghe được những lời oán hận trong lòng của Bạch Diễm Tuyết, nhưng cũng đoán được phần nào. Hắn không để ý đi đến bên chiếc giường lớn, nhẹ nhàng vén tấm màn màu tím nhạt lên. Bóng dáng yêu kiều thu mình trong đệm chăn hiện ra trước mắt, ngực hắn cũng không khỏi dâng lên một dòng nước ấm áp dịu dàng.

Mấy ngày hôm nay, thực cực khổ cho nàng rồi.

Hắn ngồi xuống giường ghé người xuống, vuốt mẹ gò má hồng hào trắng mịn của nàng. Trên bờ vai trần lộ ra khỏi chăn, ẩn hiện vài dấu vết đỏ hồng mà hắn đã để lại đêm qua. Tần Viễn Kỳ mỉm cười vén đi lọn tóc dài vương trên gương mặt nàng ra sau vành tai, cúi người hôn xuống tai nàng.

– Đừng... – Nữ tử bị hắn quấy rầy mơ hồ kháng nghị, nàng lười biếng trốn tránh, giọng nói sau khi tỉnh lại sau cơn say giấc có chút khàn đi – Em rất mệt.

– Ngoan. – Hắn thấp tiếng nói bên tai nàng – Đã muộn lắm rồi, nàng không đói sao?

Đói thì có.

Nhưng nàng lại muốn ngủ hơn.

Hắn Băng Băng đến mắt cũng không muốn mở, cũng không thèm trả lời hắn. Khuôn mặt hồng hào vùi sâu vào gối muốn ngủ thiếp đi.

– Bảo bối, như vậy sẽ không đỡ được đâu.

Tần Viễn Kỳ cười khẽ nhẹ nhàng nâng nàng lên, đem nàng cả người lẫn chăn đều ôm vào lòng. Hắn hôn nhẹ lên đuôi mắt nàng, ngắm nhìn bộ dạng lười biếng của nàng lúc này giống như con mèo con rúc mình trong ngực hắn. Đáy lòng hắn bất giác mềm nhũn, trong đầu xông lên ý nghĩ muốn dung túng cho nàng tiếp tục ngủ say như vậy đến lúc nào tùy ý.

Những nghĩ đến sắc trời bên ngoài đã quá muộn, Tuyết Nhi cũng đang đợi ở ngoài tùy thời điểm bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào đây. Tần Viễn Kỳ không thể không gọi con mèo lười đáng yêu này tỉnh lại.

– Băng Nhi, Tuyết Nhi đến vương phủ tìm nàng. Nàng không muốn gặp muội ấy à?

Dường như cách này khiến Hàn Băng Băng có chút phản ứng. Nàng ưm nhẹ một tiếng, yếu ớt cự mệnh, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên mơ màng nhìn hắn – Diễm Tuyết tỷ tỷ?

– Ừ. – Hắn gật đầu.

Diễm Tuyết tỷ tỷ tới, nàng không thể để tỷ ấy đứng đợi bên ngoài được.

Nhưng mà...

– Giúp em.

Mấy ngày hôm nay, ban ngày nàng bị gia nhân quây lấy, theo nghi thức hôn lễ mà phải học qua lễ nghi. Ban đêm thì bị tên nam nhân không có nhân tính này quấn quýt không tha. Làm nàng bất giác ngày nào cũng giống như ngủ không đủ giấc.

Tần Viễn Kỳ bật cười đặt nàng nằm dựa vào thành giường rồi đứng dậy nghĩ muốn giúp nàng lấy y phục. Nhưng tay nàng nắm lấy vạt áo hắn vẫn không chịu buông ra.

– Sao vậy?

Hàn Băng Băng đã tỉnh hơn vừa nãy một chút, thần trí cũng tỉnh táo chớp mắt nhìn hắn – Gọi Liễu Nhi giúp em đi.

– Không muốn ta giúp nàng?

Cái này....

Hàn Băng Băng kéo chân lên cao hơn, hai má dưới ánh mắt chăm chú của hắn mà ửng hồng. Cái đầu nhỏ của nàng lúng túng lắc mạnh một cái. Dù có thế nào, nàng cũng không dám để hắn giúp nàng thay y phục được.

– Bảo bối, trên người nàng có chỗ nào ta chưa nhìn qua sao? – Hắn xấu xa nói nhỏ bên tai nàng.

Không chỉ nhìn qua, thậm chí cũng đã hôn qua rất nhiều lần.

Lời vừa nói ra, cặp mắt hạnh kia lập tức có tinh thần trừng mắt nhìn hắn. Tần Viễn Kỳ cười khê nâng gáy nàng lên hôn xuống – Được rồi, ta gọi Liễu Nhi vào cho nàng. Bây giờ ta phải đi xử lý một chút chuyện, lát nữa mới bồi nàng có được không?

Hàn Băng Băng gật đầu. Hắn liền gọi Liễu Nhi vào phòng phân phó giúp nàng thay y phục rồi rời đi.

Bạch Diễm Tuyết ngồi trên ghế thoải mái uống trà, nàng nhìn tiểu muội đang ngồi yên cho Liễu Nhi chải đầu bên bàn trang điểm, thấy khuôn mặt xinh đẹp của muội muội vẫn còn vương lại làn sương màu đỏ hồng, nàng không khỏi thở dài cảm than.

Quả nhiên nữ nhân khi yêu đều trở nên xinh đẹp hơn nha. Nhìn muội muội của nàng đi, có điểm nào không giống một bông hoa mỹ miều khoe sắc vào mùa xuân chứ.

– Băng Băng, gần đây gặp muội cũng quá khó đi.

Biểu ca của nàng thật sự là một nam nhân vừa bá đạo vừa nhỏ nhen. Đem tiểu muội của nàng chiếm hữu suốt ngày, khiến người thân là tỷ tỷ như nàng mỗi lần tìm đến đều bị vị biểu ca đó nhất quyết không cho phép.

Việc gì phải đem nàng đề phòng kỹ như vậy chứ?

Nàng cũng chỉ là vài lần lôi kéo Băng Băng đi quá bữa tối thôi mà.

Hàn Băng Băng cẩn thận cài chiếc trâm bạch ngọc lên đầu, đưa mắt qua Bạch Diễm Tuyết cười khê – Tỷ tỷ, gần đây tỷ tỷ cũng đâu có rảnh rồi.

Theo như nàng biết, hai nhà tướng gia Bạch, Đoàn sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng sau. Ngày đó lại tình cờ tổ chức trước sinh nhật nàng đúng bảy ngày.

Bạch Diễm Tuyết hừ nhẹ một tiếng. Hôn lễ đó đem thời gian biến thành như vậy vốn dĩ nửa phần là muốn trả đũa biểu ca nàng. Ai ngờ huynh ấy đột nhiên đổi tính, đem ngày cưới của chính mình và Băng Băng rút ngắn lại còn ba ngày nữa. Làm một tính toán âm mưu của nàng đều sai trệch hết cả.

Hàn Băng Băng buồn cười đứng dậy ngồi lại gần tỷ tỷ – Tỷ không phải cũng thích Đoàn tướng quân sao?

Gian tình của hai người này, đừng tưởng là nàng không nhìn ra đấy nhé.

Nhắc đến tên nam nhân đó, Bạch Diễm Tuyết lại một bụng tức giận. Tên nam nhân đó trong bụng đều là những ý nghĩ xấu xa, toàn dùng phương thức lưu manh lừa gạt để qua mặt nàng. Ban đầu nàng còn nghĩ tên nam nhân đầu gối đó thật thà chất phát, mới là gạt người.

Tên đó, căn bản chính là một con hồ ly tu luyện thành tinh thì có.

– Không nói nữa. – Càng nói về hắn chỉ khiến nàng thêm mất hứng. Bạch Diễm Tuyết đem gói đồ lớn trên bàn mở ra, đối với thứ này nàng cũng không khỏi trở nên tự hào hưng phấn – Đây là y phục của muội, xem có đẹp không?

Hàn Băng Băng vuốt ve đường chỉ thêu kim tuyến tinh xảo trên vải lụa đỏ thẫm, sự tinh tế sang trọng thể hiện rõ ràng trong từng đường kim mũi chỉ. Chiếc mũ loan phượng xinh đẹp được nạm vàng đính ngọc lấp lánh vô cùng chói mắt. Tay nghề của người làm ra hai món đồ này, quả thực vô cùng cao siêu.

– Thật đẹp... – Nàng không thể không tán thưởng.

– Đương nhiên, là do những thợ may giỏi nhất của Phụng Tường quán ngày đêm làm ra, sao có thể không đẹp được chứ.

Còn nữa, biểu ca của nàng cũng rat ay rất rộng rãi, mới có thể đem chiếc áo cưới cùng chiếc mũ trùm đính trâm châu này hoàn thành chớp nhoáng trong bốn ngày như vậy. Nghĩ tới số ngân phiếu mà lúc biểu ca đưa cho, lúc này nàng cũng cảm thấy bản thân mình bị dọa cho giật cả mình.

– Để tỷ ướp thử cho muội. – Bạch Diễm Tuyết rút chiếc trâm bạch ngọc trên đầu xuống, cầm chiếc mũ loan phượng nạm vàng đội lên, thay tiểu muội vuốt lại mái tóc đen dài cho thật ngay ngắn. Ngắm nhìn chiếc mũ phượng đính các chuỗi trâm châu rủ xuống khuôn mặt của Băng Băng, sự mỹ lệ được ẩn giấu khiến nàng cho dù là nữ nhân cũng không khỏi ngây ra trong giây lát.

– Liễu Nhi. – Nàng gọi tiểu nha đầu còn đang ngồi ngốc ở bên kia – Ngươi nói xem Băng Băng có đẹp không?

Liễu Nhi tình người, cặp mắt to nhìn chủ tử không hề chớp mắt. Nàng khịt mũi đáp lại – Tiểu thư của nô tỳ đương nhiên là rất xinh đẹp.

Hàn Băng Băng bật cười cóc nhẹ lên trán Liễu Nhi – Thế em ngốc ra đó làm gì ?

– Em không có mà. Hôn nữa, em chỉ nói sự thật thôi. – Liễu Nhi cong miệng kháng nghị – Tiểu thư của nô tì vừa xinh đẹp, vừa tốt như vậy. Vương gia thật có phúc mới lấy được tiểu thư.

Cẩn thận miệng lưỡi của em.

Ăn nói càng ngày càng to gan lớn mật.

– Liễu Nhi nói không có sai đâu. Biểu ca đúng là đã tu bảy đời rồi mới có thể lấy được muội. – Một giai nhân khuynh thành như Băng Băng, tính cách cũng như trí tuệ đều đặc biệt như muội ấy đâu phải cứ muốn là có được chứ. Chính nàng còn cảm thấy, bây giờ muội muội gả cho biểu ca, dù có nghĩ thế nào cũng thấy muội muội của mình chịu thiệt, vô thanh vô thức vị biểu ca gian thương lừa mất.

Còn nữa.

– Băng Nhi, muội nói xem. Sau hi muội và biểu ca thành thân, rốt cuộc chúng ta sẽ xưng hô như thế nào?

Nàng phải gọi Băng Băng là tẩu tử, hay là gọi biểu ca là muội phu đây?

Thật là lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Việc xưng hô thế nào, cuối cùng cũng không thể bàn luận được một cái kết thật vừa lòng. Thời gian qua đi, Bạch Diễm Tuyết cũng đã hồi phủ từ lâu, Liễu Nhi ở trong phòng mở ra bộ hi phong tinh xảo thỏa lòng nhìn ngắm. Nàng càng nhìn càng thấy đẹp, không khỏi hào hứng ngập tràn nhìn qua chủ tử của mình đang điềm đạm uống trà mà đề nghị.

– Tiểu thư, tiểu thư mặc thử cho nô tỳ xem một chút được không?

Hàn Băng Băng nhìn sự hào hứng trên nét mặt của Liễu Nhi, mỉm cười trêu chọc – Sao em lại hưng phấn như thế hả?

Người ngoài nhìn vào, có lẽ còn tưởng Liễu Nhi là người gả đi chứ không phải là nàng nữa.

– Em đương nhiên phải hưng phấn chứ. – Tiểu thư nhà nàng cùng vương gia chuẩn bị thành thân. Nói theo ý khác, tiểu thư của nàng sẽ trở thành vương phi, chuyện này sao nàng có thể không vui cho được. – Tiểu thư, để nô tỳ giúp tiểu thư thay y phục nha.

– Được rồi. – Hàn Băng Băng đặt chén trà xuống rồi đứng dậy. Nàng để yên cho Liễu Nhi khoác bộ hi phục mỹ lệ lên người mình, thay nàng thắt lại đai lưng được thêu bằng chỉ vàng óng ánh. Ngón tay nàng vuốt nhẹ mép vải mềm mại nơi tay áo, mơ hồ cảm nhận được từ lớp vải lụa cao quý được ướp qua một thứ mùi hương thoang thoảng dịu dàng.

Liễu Nhi cẩn thận đội chiếc mũ phượng đỉnh trên châu lên đầu chủ tử. Nàng chải lại mái tóc đen óng của tiểu thư, đem chiếc gương đồng tới nâng lên cho tiểu thư nhìn rõ.

– Tiểu thư, người thực xinh đẹp.

– Cảm ơn em.

Hàn Băng Băng vuốt nhẹ đuôi tóc. Nàng nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương, đáy lòng bất giác cảm thấy thật lẻ loi. Nàng vốn không ai thân thích xuất hiện ở nơi này, một thân cô độc lưu lại Bắc Thành. Nêu giờ lại sắp trở thành thê tử của người khác.

Nghĩ thôi cũng thật khó tin.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Cánh cửa sau đó liền mở ra, Liễu Nhi nhìn thấy người vừa bước vào lập tức liền cúi đầu hành lễ.

– Vương gia.

Hàn Băng Băng quay người trở lại, thấy Tần Viễn Kỳ không rõ vì sao lại đứng ngay ra ở cửa phòng nhìn nàng không chớp mắt. Ánh mắt hắn dường như có vài phần kinh ngạc, tham luyến chiếu theo từng đường nét trên người nàng.

Liễu Nhi thấy hắn chỉ nhìn chằm chằm vào chủ tử của mình, cặp mắt to linh động đảo liên một hồi rồi khẽ cười trộm. Nàng lấy bừa một lý do nào đó rồi lập tức lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Hàn Băng Băng bị hắn nhìn đến ngượng ngùng, nàng bối rối vén lên lọng tóc dài – Chàng nhìn gì vậy?

Có nhất thiết phải nhìn kỹ như vậy không?

Tần Viễn Kỳ dường như cũng hồi phục được chút tinh thần. Khóe môi hắn cong lên cao, hắn đi đến nắm lấy tay nàng, ngắm nhìn màu vải đỏ được khoác lên người nàng, xinh đẹp đến mức chính hắn cũng cảm thấy choáng ngợp.

Hắn hít vào một hơi, lời nói có chút ngập ngừng – Đây là hi phục mà Tuyết Nhi đem đến phải không?

– Phải. – Nàng gật đầu, dưới ánh mắt của hắn xoay chuyển một vòng tròn tuyệt đẹp – Chàng thấy sao?

Vạt áo cong lên theo chuyển động của nàng khiến Tần Viễn Kỳ không nỡ rời mắt. Hắn gật đầu thừa nhận.

– Rất đẹp.

Hắn nắm lấy tay nàng kéo lại gần, ôm theo nàng ngồi xuống ghé thỏa thích ngắm nhìn tân nương xinh đẹp ở trong lòng mình. Chỉ cần nghĩ đến việc ba ngày sau nàng sẽ mặc bộ hi phục này bước vào lễ đường của cả hai người họ, hắn và nàng cùng nhau bái đường trở thành phu thê. Tâm tình của Tần Viễn Kỳ không khỏi dâng lên một niềm hân diện cùng vui sướng.

Hàn Băng Băng dựa mình trong ngực hắn, gò má như được phủ một lớp phấn hồng mịn màng. Chuối trần châu đuối theo đuối mắt nàng điểm xuyên nơi mọi mi mắt mang theo sự ma mị khó nói thành lời.

– Chàng có thích không?

– Ta đương nhiên là thích. – Hắn cười ôm chặt lấy nàng, ngón tay vuốt theo đường chỉ thêu lấp lánh trên mặt vải cẩm tú. Sự hoa lệ trên người nàng vào lúc này lại khiến hắn tưởng niệm đến vạt áo tinh khiết trong bầu trời tuyết rơi ngày đó.

Bất chợt phát hiện, Băng Nhi của hắn chưa bao giờ chân thực như bây giờ.

Nàng khi ấy, mơ hồ đến mức nào, xa vời khó nắm bắt đến mức khiến hắn có cảm giác chỉ cần vươn tay ra, tiểu mỹ nhân này sẽ tan ra như những bông tuyết theo cơn gió mà bay đi.

Đề bây giờ khi ôm lấy nàng trong ngực, chợt nhận ra tất thấy những thống khổ chờ đợi cùng những vết thương đã liền sẹo kia... giống như một giấc mơ thật dài.

– Băng Nhi... – Tần Viễn Kỳ thấp giọng thì thầm bên tai nàng, ngón tay vuốt nhẹ gò má xuống đến chiếc cằm tinh tế, nhẹ nhàng nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên.

Cặp mắt hạnh long lanh của nàng chớp động nhìn hắn.

– Nói yêu ta đi.

Nói yêu hắn?

Hai má nàng hồng lên, ngoảnh mặt muốn mặc kệ hắn. Nhưng tên nam nhân này dường như không đạt được mục đích thì nhất quyết sẽ không bỏ qua. Hắn ôm lấy gương mặt nàng, bạc môi hôn lên trán nàng.

– Nói ta nghe xem.

– Không muốn. – Nàng bướng bỉnh không chịu.

– A đầu này... – Hắn bắt lực hôn lên môi nàng. Tiểu nữ nhân này rất hiếm khi mở miệng nói yêu hắn, từ khi hai người ở bên nhau đến giờ nàng chỉ nói cho hắn nghe duy nhất hai lần. Còn hắn, rõ ràng đã nói rất nhiều lần rồi nha. Cho dù có nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất không công bằng.

Hàn Băng Băng cười duyên ôm lấy cổ hắn kéo xuống, đuối mắt nàng rung động dưới chuối trần châu lấp lánh, hàng mi cong vút thoáng rung giống như yêu tinh bất giữ tâm trí của kẻ đối diện.

Trái tim trong ngực Tần Viễn Kỳ bị bộ dạng mị hoặc của nàng làm cho tăng nhanh nhịp đập.

– Chính chàng đã nói, em chỉ cần nói một lần là được.

Mới có như vậy liền nhanh chóng hối hận?

– Hình như ta có chút hối hận.

Quả thực hắn không lường trước được tiểu nha đầu này sẽ kín miệng như thế. Nàng có thể tùy tiện bất cứ khi nào dùng một lời nói khiến cho hắn cảm động. Nhưng ba chữ kia, nàng trù hai lần tâm tư kích động mà thốt ra, còn lại đều kín như bưng không để thừa một chữ.

Hàn Băng Băng cười đến vô vàn xinh đẹp, đôi mắt long lanh cũng dần cong lên thành hai vầng trăng khuyết.

– Hối hận cũng không nói cho chàng.

Yêu tính này...

– Bẩm vương gia, có vương đại nhân cầu kiến.

Tiếng gọi của gia binh bên ngoài làm tan biến không khí đùa nghịch của hai người. Tần Viễn Kỳ ra hiệu cho người đứng ngoài chờ rồi vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, cẩn thận dặn dò.

– Ta đi gặp vương thúc thúc, nàng đừng có đùa nghịch lung tung.

Từ bây giờ đến lúc hôn lễ, nếu tiểu nha đầu này lại nghịch ngợm đến mức trên người có vài vết bầm như mấy ngày trước thì thực không tốt.

Hàn Băng Băng cười khẽ gật đầu. Tần Viễn Kỳ cũng cảm thấy yên tâm mà buông nàng ra.

Hôm nay Vương thúc thúc lại đến tìm hắn, chắc không phải là có chuyện gì quan trọng đó chứ? Nếu là chuyện công, gần đây Bắc Thành không xuất hiện điều gì bất thường. Còn về hôn lễ, tất cả mọi thứ cũng đã chuẩn bị...

– Viễn Kỳ.

– Có chuyện gì...

Một bóng dáng màu đỏ tựa như ngọn lửa ào vào ngực hắn, đôi tay thon dài của nàng ôm lấy cổ hắn kéo xuống, một hương thơm mê người ập vào khứu giác làm hắn choáng váng. Hàng mi cong vút giống như lông vũ của nàng khép lại trước mặt hắn, bạc môi của hắn cũng cảm nhận được một sự mềm mại ấm áp khủ lên, mang theo sự ngọt ngào quen thuộc mà hắn mê luyến.

Nàng hôn hắn rất dịu dàng, mang theo sự nhiệt tình khiến Tần Viễn Kỳ sửng sốt trong giây lát. Rất nhanh, đôi tay hắn mạnh mẽ ôm chặt lấy eo nàng kéo lại gần, đem theo thân thể mềm mại mê người của nàng áp sát vào cánh cửa gỗ. Cánh môi của hắn miết mạnh trên môi nàng nhanh chóng tách ra, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng, cùng với nàng một hồi ngọt ngào ướt át vờn quanh.

Hơi thở của Hàn Băng Băng ngày một gấp gáp, đôi tay ôm lấy cổ hắn cũng dần trượt xuống giữ lấy bờ vai rộng lớn. Nàng không phản kháng, mê hoặc nâng cằm lên đáp lại nụ hôn nóng bỏng của hắn, thân thể nhuần hoặc càng dán sát vào hắn hơn. Đôi môi cùng đầu lưỡi bị hắn mút mạnh đến mức mang lại thứ cảm giác bóng râm mơ hồ. Nàng dùng sức mình ôm chặt lấy vai hắn, giống với hành động của hắn kéo sát về phía mình. Mà tên nam nhân kia cũng thỏa theo mong muốn của nàng, thân thể to lớn dần tới càng áp chặt lên người nàng hơn.

Không khí xung quanh hai người mỗi lúc một nóng lên, dưỡng khí cũng mỗi lúc một loãng dần. Nàng ôm lấy hắn hé mở cánh môi ngọt ngào, trong lúc hắn cuối lấy môi mình cố tình cắn lên môi hắn một cái, khiến hắn trong phúc chốc không thể không buông tha cho môi nàng để dần trấn tĩnh trở lại.

Lòng ngực của Tần Viễn Kỳ cao thấp phập phồng, nhịp thở cũng có vài phần trở nên dồn dập. Hắn ngắm nhìn nét mặt tuyệt mỹ của nàng trong ngực mình, ánh mắt dường như vẫn còn mang theo vài phần khao khát hướng về đôi môi sưng mọng ướt át kia.

– Băng Nhi. – Thanh âm của hắn trầm khàn thốt lên tên nàng, giọng điệu mang theo vài phần thất bại – Ta sớm hay muộn cũng sẽ bị nàng biến thành kẻ mê luyến nữ sắc mất.

– Mê luyến nữ sắc? – Hàn Băng Băng chớp mắt ôm lấy cổ hắn – Không lẽ em không đủ xinh đẹp để chàng mê luyến sao?

Chính vì quá đủ nên hắn mới lo lắng.

Sắc đẹp của nàng đối với nam nhân thật sự mang theo rất nhiều cám dỗ, khiến hắn không có lúc nào không lo lắng bất an nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất.

– Tiểu yêu tính. – Hắn cắn nhẹ lên môi nàng, mơ hồ đe dọa – Đợi ta nói chuyện xong với Vương thúc thúc, để xem ta làm thế nào chinh nàng.

– Em có được hối hận không?

Bàn tay hắn bên eo nàng siết lại thật chặt.

– Không cho phép hối hận.

Chương 76

Tần Viễn Kỳ tiêu sái đi về phía Thiên Phong Cốc, mắt nhìn thấy bóng lưng già nua quen thuộc mang đầy tâm sự của thúc thúc, tâm tư hắn cũng không khỏi cảm khái. Thời gian quả thực không hề buông tha cho bất cứ ai. Trước đây khi thúc thúc bắt đầu ở bên cạnh hắn, hắn khi đó chỉ là một đứa nhỏ 10 tuổi. Thời gian dần trôi qua bây giờ nhìn thật kỹ mới chợt phát hiện ra, thúc thúc của hắn... đã già từ bao giờ.

– Thúc thúc.

Vương đại nhân thấy hắn đã đến, liền nở nụ cười. Đường nét phong sương sau bao nhiêu năm cũng hiện lên nét hiền từ ấm áp. – Viễn Kỳ, đã đến rồi à?

Tần Viễn Kỳ có chút ngạc nhiên nhìn vị lão nhân trước mặt. Từ khi hắn thay phụ vương trở thành Bắc Thành Vương, thúc thúc đã không còn gọi hắn bằng cái tên này nữa. Cho dù hắn có nói thế nào người cũng vẫn không hề bước qua bốn phận, một mực gọi hắn là Vương gia.

Vậy hôm nay tại sao?

– Thúc thúc cứ ngồi xuống uống chén trà đã – Thái độ của Vương thúc thúc khiến hắn cũng không thể nào ứng xử như lúc bình thường, một câu đi thẳng vào vấn đề chính. Hắn ngồi xuống ghế bên cạnh ông, thấp giọng hỏi – Sao hôm nay thúc thúc lại tới Vương phủ vậy?

Ngón tay nhăn nheo của Vương đại nhân vuốt nhẹ hoa văn lá trúc được vẽ trên tách trà. Sóng nước trong tách trà dao động giống như tâm tình của chính ông, lo lắng cùng bất an đảo lộn từng vòng.

Người con trai này ông đã đi theo chăm lo từ khi còn rất nhỏ. Bây giờ cũng đã trưởng thành, có hoài bão của bản thân, cũng đã sở hữu năng lực để bảo vệ những người xung quanh mình.

Không giống như sự nhu nhược của ông năm đó.

– Viễn Kỳ. – Cái tên này đã lâu không gọi, bây giờ khi gọi lại chợt phát hiện ra, thời gian căn bản cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Đứa nhỏ này, ông đã xem nó giống như con của mình.

Ông không muốn nhìn thấy nó bị tổn thương.

Nhưng còn hài tử kia...

– Thúc thúc, người sao vậy?

Ông nhìn hắn, sự ưu sầu trên nét mặt già nua khiến Tần Viễn Kỳ nhanh chóng cảm nhận được có điểm không bình thường.

Hắn nghe thấy lời nói của ông thật chậm

– Cha mẹ của Băng Băng, con đừng tìm nữa.

.

.

Liễu Nhi vừa gấp lại bộ hỉ phục của chủ tử vừa nói. Ngón tay nàng nắn vuốt đường mép vải cho thật thẳng, mắt nhìn chủ tử của mình đang cẩn thận chải tóc cài trâm – – Tiểu thư, vương gia bây giờ đang ở trong thư phòng tiếp Vương đại nhân. Tiểu thư thật sự muốn đi?

– Ừ. – Hàn Băng Băng cài chiếc trâm bạch ngọc lên đầu. Nàng cũng phải đến chào hỏi Vương đại nhân một tiếng mới phải chứ.

– Nhưng mà vương gia không phải đã dặn tiểu thư phải ở trong phòng sao?

– Em đã thấy khi nào ta ngoan ngoãn nghe lời chưa?

Liễu Nhi câm nín. Quả thực những lời vương gia căn dặn, tiểu thư của nàng chẳng mấy khi nghe theo cả.

– Hay là em đi cùng tiểu t hư.

– Em ngoan ngoãn ở đây đi – Hàn Băng Băng vỗ nhẹ đỉnh đầu Liễu Nhi, mỉm cười cười dịu dàng – Ta đi một lát rồi sẽ quay về.

Sắc thái bầu trời của bên ngoài dần trở nên sầm tối, những con gió lớn cũng đang quét nhẹ qua cửa sổ của sương phòng. Liễu Nhi nhìn cảnh lá bay loạn bên ngoài, nghĩ muốn giữ tiểu thư ở lại trong phòng.

– Nhưng mà trời sắp mưa lớn rồi.

– Không sao đâu.

Liễu Nhi phòng má nhìn chủ tử mở cửa bước ra khỏi phòng. Tiểu thư để nàng ở trong phòng một mình thế này, nàng cũng buồn chứ.

Nhìn hi phục được chính bản thân mình gấp gọn gàng để ở đầu giường, Liễu Nhi hờn dỗi gạt nó ra. Nàng kéo con thú bông mang cái tên Tiểu Lạc Lạc đang ngồi ngốc ở bên cạnh lại gần, thỏa sức kéo tai kéo mũi nó. Trong lòng vừa lên lút hướng chủ tử của mình mà than.

Tiểu thư thật xấu.

Bỏ lại nàng ngồi chơi một mình thế này...

Kéo hai cái má mềm của Tiểu Lạc Lạc, Liễu Nhi bất chợt liếc nhìn chiếc mũ phượng đang được để ngay ngắn trên bàn. Tâm tư hiếu kỳ nổi lên, nàng nghiêng đầu nhìn nó rồi bỏ Tiểu Lạc Lạc ra. Cầm chiếc mũ tinh xảo trong tay nhìn ngắm, nàng mím lại đôi môi đỏ mọng. Chiếc mũ tân trang này, tiểu thư của nàng lúc đội vào thì liền trở nên cực kỳ xinh đẹp, làm nàng cũng muốn thử đội một lần.

Nàng cẩn thận đem chiếc mũ phượng mạ vàng đính trên châu đội lên đầu, nhú mày neho mắt cổ chỉnh cho thật đúng. Ngắm nhìn hình ảnh cô gái hiện lên trong chiếc gương đồng, khoe môi đỏ mọng chợt nâng lên cười ngây ngô.

Tiểu thư của nàng đội vào thì giống như tiên nữ hạ phàm, nhưng khi nàng đội lên thì lại có cảm giác giống như con nít.

Quả nhiên vẫn là tiểu thư hợp hơn.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt khả ái của Liễu Nhi chợt ngây ra/

Tiểu thư sau khi thành thân với Vương gia, sẽ không còn là tiểu thư nữa rồi.

Khi đó, nàng phải giống như biết bao người khác, đổi miệng thành một tiếng Vương phi.

Cái danh xưng lạ lẫm này khiến Liễu Nhi vừa vui mừng vừa mất mát. Tuy nàng biết thế này cũng có ngày này, nhưng khi nó sắp tới, bản thân nàng lại không khỏi cảm thấy luyến tiếc.

Nghĩ tới, khoe mắt của nàng mơ hồ ẩm ướt.

Minh Vũ lúc đó cũng đi vào Huyền Lâm Viện, thấy cửa của sương phòng không hề đóng. Hắn suy nghĩ một chút liền bước vào. Đập vào mắt là bóng lưng nhỏ nhắn quen thuộc của nha đầu kia. Nhưng mà...

– Liễu Nhi, muội...

Liễu Nhi giật mình xoay lưng lại. Nàng hốt hoảng vội vã đem chiếc mũ phượng cởi ra. Nhưng vì quá hấp tấp, mái tóc đen liền bị vướng chặt vào mũ, kéo da đầu nàng căng lên phát đau – Á...

Nàng đau đến muốn khóc, bộ dạng lúng túng chật vật nghĩ cách muốn giải thích – Minh Vũ đại ca, muội chỉ là... chỉ là hiếu kỳ thôi.

Minh Vũ lúc này cũng khôi phục lại được tinh thần. Hắn vội bước chân lại gần nàng, giữ lại bàn tay đang bối rối kia.

– Đừng động, huynh tháo ra giúp muội.

Bàn tay to lớn cầm lấy chiếc mũ phượng trên đầu Liễu Nhi muốn kéo ra, lại khiến Liễu Nhi đau đến la toáng lên. – A... Nhẹ một chút.

– Thực xin lỗi. – Hắn lập tức nói – Huynh sẽ nhẹ nhàng hơn.

Liễu Nhi nước mắt lưng tròng, có đau đến nấy đi nữa cũng chỉ có thể miễn cưỡng – Không sao.

Động tác trên tay Minh Vũ thực sự nhẹ đi rất nhiều. Liễu Nhi cũng dần trở nên lúng túng. Tư thế hiện tại, giống như cả người của nàng đều dựa hết vào ngực hắn, sự ái muội mơ hồ khiến hai má của nàng nóng bừng lên, ngón tay bé nhỏ núm kéo lấy vải áo trên người, thử cố giải thích tình huống khó xử ban này.

– Minh Vũ đại ca, muội chỉ là hiếu kỳ muốn đội thử...

Thấy hắn không nói gì, lực chú ý vẫn toàn tâm tập trung ở trên mái tóc nàng, Liễu Nhi nâng môi cười gượng gạo – Đội lên mới phát hiện, không hợp với muội tý nào.

Nàng ngây ngô cười ha ha, tiếng cười nghe chừng rất ngọt. Nhưng tên nam nhân tưởng chừng lúc này chỉ im lặng như hòn đá lại ngoài dự kiến mở miệng.

– Rất đẹp.

– Hà? – Liễu Nhi ngây ra, nàng không nghe rõ.

Nàng chỉ thấp đến ngực hắn, cái đầu nhỏ lại không thể ngừng lên. Vì vậy không thể nhìn thấy trên khuôn mặt nghiêm nghị bình thường của ai kia, lúc này lại hiện lên một mảng đỏ hồng đáng ngờ. Kẻ đó hít vào một hơi, bờ môi mím chặt cuối cùng cũng nói nên lời nói thật lòng.

– Muội đội lên rất xinh đẹp.

Hai má Liễu Nhi nóng bừng lên, nàng bối rối kéo áo, cặp mắt to lén lút liếc mắt lên để nhìn nét mặt của hắn, e dè hỏi nhỏ – Thật sự?

Huỳnh Ầy thật sự cảm thấy nàng xinh đẹp sao?

– Ừ. – Minh Vũ trầm giọng gật đầu, màu đỏ mờ ám trên gương mặt càng thêm rõ rệt – Rất xinh đẹp, cũng rất đáng yêu.

Hắn ban nãy ngăn người nhìn nàng, chỉ là vì không lường trước được khi bước vào căn phòng này sẽ nhìn thấy một cảnh tượng đáng kinh ngạc như vậy.

Tiểu nha đầu này khi mới đến Vương phủ căn bản chỉ là một cô bé 14 tuổi, vừa ngây ngô, vừa đơn thuần, lại nhát như chuột. Đối với một tên nam nhân đã trưởng thành như hắn, tiểu nha đầu này căn bản chỉ là một đứa trẻ chưa kịp lớn, vừa đáng yêu vừa chân thành.

Thật không ngờ được, thời gian qua đi chỉ hơn một năm thôi, cô bé nhút nhát ngây ngô ngày đó đã trở thành một thiếu nữ e lệ từ bao giờ. Khi nhìn thấy nàng đội mũ loan phượng dành cho tần nương, khoảng khắc khi nàng quay đầu lại nhìn hắn, trái tim tưởng chừng vẫn ngủ yên của Minh Vũ không khỏi đập sai một nhịp. Hắn dường như cũng nhận ra một điều, Liễu Nhi cũng đã lớn, cô bé đó cũng sẽ giống như biết bao như nữ nhân bình thường, sẽ có một ngày gả đi làm tần nương cho người khác.

Bởi vì nàng lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, khuôn mặt khả ái tinh khiến luôn hướng về hắn mà nở nụ cười ngây ngô. Khiến hắn trong một khoảng thời gian dài không ý thức được thời gian ở bên nàng đã trôi qua nhanh như vậy.

Gỡ nốt lọn tóc rối trên chuỗi trân châu, Minh Vũ nhẹ nhàng nhắc chiếc mũ phượng tinh xảo ra khỏi đầu Liễu Nhi, nhẹ nhàng thổi một hơi – Được rồi.

– Cảm ơn huỳnh. – Liễu Nhi vội vuốt lại mái tóc có chút rối loạn, khuôn mặt hồng nhuận ngược lên nhìn hắn một hồi – Nhưng mà.. huỳnh đến tìm muội là có chuyện gì vậy?

– À đúng rồi. – Hắn sực nhớ ra, lấy trong người một chiếc túi thơm xinh xắn đưa cho nàng – Cái này cho muội.

”Tinh tang”

Thanh âm vui tai phát ra từ chiếc chuông nhỏ thắt trên miệng túi thơm khiến Liễu Nhi hiếu kỳ nhìn ngắm. Mùi hương ngọt ngào từ chiếc túi nhẹ nhàng tỏa ra, nàng vui mừng cầm lấy món quà từ trên tay Minh Vũ, yêu thích nhìn ngắm một hồi. – Cảm ơn huỳnh.

Thứ này nàng thật sự rất thích.

Minh Vũ nhìn bộ dạng cao hứng của nàng cũng bật cười, bàn tay nâng lên theo thói quen muốn xoa nhẹ đỉnh đầu của nàng. Nhưng khi nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh đơn thuần kia, lực đạo trên tay hắn không rõ vì sao trở nên nhẹ nhàng hơn, tựa như lưu luyến mái tóc mềm mại đang đan vào ngón tay hắn.

Chiếc kim chỉ hướng trong lòng hắn, từ khi hắn không chút hoài nghi đã bắt đầu xoay động...

Liễu Nhi không phát hiện ra sự chuyển đổi trong mắt hắn. Nàng nắm lấy tay áo hắn, đôi mắt ngây thơ mang đậm ý cười vui vẻ nhìn hắn đề nghị – Huỳnh có đói không? Để muội làm điểm tâm ngọt cảm tạ huỳnh nha.

Nụ cười trên môi hắn dường như mang theo vài phần dung túng, cũng mang theo vài nét thương yêu.

– Được.

,

Bầu trời mây phủ đen kịt một vùng, một cơn gió mạnh quét qua, thổi bay những nhành lá vàng, những giọt mưa nặng hạt cùng dần dần rơi xuống. Cơn mưa giống mạnh mẽ ập xuống tòa biệt viện của Vương phủ, mờ xám một vùng, trong không gian chìm trong màn hơi nước chột thoảng qua một hương thơm nhẹ nhàng phảng phất.

– Thứ đó được đưa đi đâu vậy?

– Dạ? – Tiểu nha hoàn nhìn thấy Hàn Băng Băng liền không dám chậm trễ cúi đầu xuống, lễ phép trả lời – Thưa tiểu thư, đây là trà được đem tới thư phòng cho Vương gia và Vương đại nhân.

Ra vậy.

– Ta cũng đang đi tới đó, thứ này để ta mang qua cho.

– Chuyện này...

– Không sao đâu. – Hàn Băng Băng nhận lấy khay trà trên tay nha hoàn, gạt đầu đảm bảo.

Tiểu nha hoàn nhận được một cái gạt đầu của nàng cũng không dám kiến nghị thêm điều gì nữa, mau chóng cúi đầu xin lui. Hàn Băng Băng bưng khay trà trên tay, nàng nhìn con mưa lớn vẫn tiếp tục rơi xuống, không hề tâm bước về phía thư phòng của Thiên Phong Cơ.

Đối với Vương đại nhân, nàng vừa kính trọng vừa yêu mến. Lão nhân đó đối với nàng rất tốt, nét mặt cũng rất hiền từ. Bình thường khi rảnh rỗi lão cũng rất hay đến vương phủ gặp nàng, cùng nàng uống trà nói chuyện. Không biết hôm nay Vương đại nhân đến gặp Viễn Kỳ là vì chuyện gì, vì việc công, hay vì hôn lễ.

Nhắc đến hôn lễ, nàng cũng nhớ ra lời dặn dò của tên nam nhân nào đó vừa nãy đã nói qua với mình.

Cặp mắt hạnh của nàng đảo liên, cánh cửa thư phòng cách đó đã không còn xa, bước chân của nàng bất giác càng thêm nhẹ nhàng rón rén. Đến gần cửa, nàng cẩn thận vươn tay tới cánh cửa thư phòng, nghĩ đến việc tên nam nhân kia sẽ bị sự xuất hiện của mình làm cho ngạc nhiên, nàng không khỏi lén lút cười trộm trong lòng.

– Thúc thúc, thúc nói thúc quen biết cha của Băng Nhi?

Cái gì?

Hàn Băng Băng sửng sốt nhìn cánh cửa đang đóng kín, bàn tay đang đưa lên mở cửa cũng dừng lại giữa không trung.

Vương đại nhân biết cha mẹ của nàng?

– Phải! – Tiếng nói của Vương đại nhân ở bên trong phòng, chậm nhưng rõ ràng – Ta biết rất rõ Hàn Thiên cùng thê tử của hắn.

...

– Cũng biết con đã cho người điều tra hai người này.

Đáp lại, chỉ là một khoảng im lặng.

– Viễn Kỳ, còn vẫn muốn lấy Băng Băng?

– Vâng – Câu trả lời đơn độc này thốt ra lại kiên định vạn lần.

– Vậy con đã nói với nàng sự thật chưa?

...

– Chưa nói sao?

Trái tim trong lồng ngực Hàn Băng Băng đập nhanh, giống như những giọt mưa nặng hạt đang thi nhau rơi bên ngoài kia. Toàn thân nàng giống như bị niệm chú vẫn không thể động đậy, trong lòng dâng lên một sự sợ hãi. Trực giác nói cho nàng biết, nét nàng vẫn tiếp tục ở lại đây, có lẽ...

– Hay là con không dám?

... Có lẽ sẽ không chịu đựng nổi cái sự thật mà họ sắp nói tới.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Tần Viễn Kỳ tâm tư không yên nhìn vị lão nhân trước mặt. Ông biết tất cả, quá khứ cho tới hiện tại. Nét mặt hiền từ trên mặt ông khiến hắn trong giây lát không biết phải nói sao, chỉ thấy một niềm bất an dần dần căng trương trong lồng ngực.

– Thúc thúc...

Vương đại nhân thờ dài uống lấy một ngụm trà. Tâm tư nhớ về một điểm âm u trong quá khứ xa xôi, sự già nua trên gương mặt phúc hậu dường như tăng thêm một tầng suy nghĩ.

– Con có phải đã tra được việc Hàn Thiên đã từng là tướng quân của Bắc Thành phải không?

Tần Viễn Kỳ mím môi gật đầu.

– Vậy hẳn cũng tra ra được Diệp Y Vân và cha cháu có mối giao tình rất tốt. Chân mày cứng cõi của hắn hơi nhú lại, không thể phủ nhận gật đầu.

Người nam nhân lớn tuổi nhìn hắn thật lâu, chỉ một câu hỏi liền tiến thẳng vào vấn đề mà đứa cháu của ông cố gắng che giấu – Vậy tại sao không điều tra tiếp?

Sắc mặt của Tần Viễn Kỳ không khỏi ngưng trọng.

Đã tìm ra được nhiều thứ như vậy, với sự thông minh của đứa trẻ này, ông không tin là nó sẽ không nghi ngờ chút gì.

Vậy tại sao không làm?

Quá khứ đó quá đáng sợ, cho nên sợ rằng sau khi mở tung nó ra sẽ không giữ được người con gái đó nữa sao?

Ánh mắt Vương đại nhân trôi về xa xăm, tiếng nói trầm trầm đem thứ quá khứ mờ ảo được phong kín trong tâm tư một lần nữa dần dần mở ra.

– Đó là một câu chuyện rất dài.

Mọi chuyện hẳn là nên bắt đầu từ khi Bắc Thành Vương trước đây – Tần Phong, cũng chính là cha của Tần Viễn Kỳ còn là một thiếu niên tuấn tú. Khi đó, người thiếu niên mang trong mình một trọng trách lớn lao ấy, lại đem tất cả tâm tư dung túng bao bọc một nữ hài tử xinh xắn của Diệp gia mang một cái tên rất đẹp.

Diệp Y Vân.

Cả hai là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Thời gian trôi qua, người con gái tên Diệp Y Vân đó càng ngày càng xinh đẹp, dung mạo mỹ lệ say đắm lòng người của nàng nhanh chóng lan truyền khắp Bắc Thành, cho dù chỉ mới 16 tuổi, nàng đã được mọi người gọi bằng một cái tên khác là Bắc Thành đệ nhất mỹ nhân.

Nhưng một thiếu nữ xinh đẹp như vậy từ khi đến tuổi cập kê lại không có ai đến cửa cầu hôn nàng.

Tại vì họ không dám.

Cho dù nàng xinh đẹp đến mức nào, toàn Bắc Thành dường như ai ai cũng biết, thiếu nữ xinh đẹp đó có một vị trí rất quan trọng trong lòng Bắc Thành Vương. Nàng ấy dù sớm hay muộn, cũng sẽ được kịu tám người khiêng lộng lấy xa hoa bước vào cửa môn của Vương phủ mà trở thành Bắc Thành Vương phi.

Không phải chỉ có mỗi người dân Bắc Thành nghĩ như vậy, kể cả Tần Phong – Bắc Thành Vương cũng nghĩ rằng, người con gái đó chắc chắn sẽ trở thành thê tử của mình. Người đã đem lòng yêu thương nàng lâu như vậy, đối với nàng ngoài yêu thương còn có sủng ái hết mực. Thiết nghĩ để cho nàng lớn thêm một thời gian nữa sẽ cho bà mai chạm ngõ cầu hôn.

Chỉ là người tính không bằng trời tính. Vào ngày lễ hoa đăng của Bắc Thành, Diệp Y Vân đã vô tình gặp được trạng nguyên tướng quân năm đó của Thiên Diệp Quốc. Hắn và Diệp Y Vân phải lòng nhau, nhất quyết mong muốn cùng nhau kết thành phu thê.

Vương gia cương quyết muốn phản đối hai người. Nhưng người không ngờ Diệp Y Vân lại cương liệt như vậy, một thiếu nữ nhỏ nhắn yếu đuối như vậy lại vì tình yêu mà đi theo Hàn Thiên ra chiến trường. Vương gia thấy bản thân mình dù có làm thế nào cũng không có tác dụng. Người quá tức giận, trong lúc tuyệt vọng đến cực điểm đã nhận lời ban hôn của hoàng thượng, thành thân với khuê nữ của một mệnh quan tam phẩm trong triều. Nữ nhân đó xinh đẹp dịu dàng, phong thái quý tộc mang một cái tên – Vương Hi Nhi. Nàng sau khi trở thành Vương phi thì không bao lâu sau liền hoài thai, sinh ra một tiểu vương gia khalu khinh.

Cuộc sống bình lặng cứ như vậy trôi qua, mọi việc tưởng chừng đã sóng yên bể lặng. Nhưng không ngờ 4 năm sau, Hàn Thiên đem theo thê tử thắng trận quay về, hắn được hoàng thượng ưu ái phân chuyên tới Bắc Thành trở thành tướng quân. Còn Vương gia, từ khi hay tin đã mang theo tức giận, kinh ngạc lẫn kích động muốn ra đón người con gái đó quay về Bắc Thành. Nhưng Diệp Y Vân đã mang thai từ lâu...

Chuyện này đối với người giống như kích điểm chí mạng. Đêm hôm ấy, người nam nhân đó chìm mình trong rượu, rượu say rồi... người ôm lấy Vương Hi Nhi, tưởng rằng bản thân vẫn được như ngày nào được ôm Diệp Y Vân trong ngực. Trong đêm đó, người đối với nàng đem toàn bộ tình cảm thổ lộ ra ngoài, cũng vô tình chính thức nhấn Vương Hi Nhi xuống vực sâu của sự đau khổ. Từ ngày hôm đó, người con gái ấy bắt đầu im lặng trong đêm khuya khóc lặng lẽ, ngất ngủ cũng ngày một ít đi, sức khỏe cũng vì vậy mà mỗi lúc một sa sút.

Nàng biết rõ, trái tim của người nam nhân kia đã sớm không thể mở ra cho bất kỳ ai được nữa. Trước đây nàng vốn nghĩ lý do đơn giản vì bản tính của

hắn quá lạnh lùng. Hóa ra sự thật lại là vì, con tim đó sớm đã tặng cho một người con gái khác. Một người con gái mà người đó mãi mãi cũng không thể nào chiếm được.

Sự u ám cứ như vậy trôi qua cho đến ngày Diệp Y Vân lâm bồn, nàng sinh ra một bé gái. Mắt nhìn một nhà ba người hạnh phúc trọn vẹn, Vương gia trong con ghen tuông không thể kiềm chế liền cảm thấy không phục.

Nếu Hàn Thiên không xuất hiện, Diệp Y Vân đã sớm trở thành thê tử của người.

Còn đứa bé kia, có lẽ... cũng sẽ là con của người.

Vì lẽ đó, sự thù hận của người đối với Hàn Thiên càng dâng lên mạnh mẽ. Trong con giận dữ, sát ý đối với Hàn Thiên cũng càng thêm nồng đậm.

Lý trí bị lu mờ, người đã bị kẻ gian thừa nước đục thả câu với vài chiêu trò kích động và xúi giục, đã khiến Vương gia không chút cảnh giác vướng vào âm mưu xấu xa của chúng.

Chúng lập mưu gài bẫy Hàn Thiên, mọi hành động đều vô cùng thâm độc. Đem thứ tội danh ” phản cuộc” đặt lên một vị tướng quân vừa mang vinh quang thắng trận từ chiến trường trở về, chính là khiến hắn thân bại danh liệt, chu di cửu tộc.

Chỉ với một bức mật thư giả, Hàn Thiên đã bị tống giam. Một vụ án vô cùng nghiêm trọng lại không cần thông qua thẩm vấn hay phán xét điều tra, trực tiếp tuyên án Hàn Thiên phạm tội tử hình.

Diệp Y Vân trong ngày hôm ấy, cũng treo cổ tự sát.

Cũng những kẻ chủ mưu kia, trong đêm hôm đó dùng gươm đao tắm máu Hàn gia. Phủ viện hơn 100 người không còn một ai sống sót, máu người cùng xác chết trong một đêm bị nhấn chìm vào biển lửa, đỏ rủa một bầu trời của Bắc Thành.

Trong đồng hoang tàn, không một ai còn sống. Nhưng không ai có thể tìm được thân xác của đứa bé gái vừa tròn tháng của Hàn gia. Một đứa trẻ đáng thương dường như trong lúc hỗn loạn không được bất kỳ ai bảo vệ, đã bị biển lửa đốt thành tro bụi không còn dấu vết.

Có người nói rằng, trong đêm hôm ấy, họ đã nhìn thấy vị Bắc Thành Vương cao quý quỳ chân trước phủ viên cháy rực đỏ. Người nam nhân vốn dĩ kiêu ngạo cùng quyền quý đó nhìn biển lửa ác liệt đó đốt cháy tất cả thành tro bụi, im lặng rơi lệ.

Sau đó, những kẻ chủ mưu trong chuyện đó... toàn bộ đều bị Vương gia truy lùng hạ sát.

Không ai biết được chân tướng của sự việc, nhưng Vương Hi Nhi lại khác. Trong con say mềm, vì quá đau khổ Bắc Thành Vương đã ôm lấy nàng, nhìn nàng thành Diệp Y Vân mà không ngừng xin lỗi, cũng đem tất cả sự thật nói hết cho nàng. Sự thật đầm máu tàn khốc đó khiến Vương Hi Nhi mỗi ngày đều sống trong nỗi tự trách không yên, tâm tư đau lòng để rồi mắc tâm bệnh mà qua đời.

.

.

Gió mưa cùng sấm chớp gầm thét bên ngoài cửa, bọt nước văng tung tóe trên nền đất rồi bay lên thành những màn hơi nước lạnh giá, hất lên y phục màu trắng. Bóng lưng yếu đuối của nàng khó khăn bước đi, nét mặt trắng bệch không chút huyết sắc mang đầy sợ hãi.

— Hàn tiểu thư. — Một nha hoàn nhìn thấy nàng liền cúi đầu hành lễ. Ánh mắt nhìn khay trà cùng điểm tâm trên tay nàng có chút hiếu kỳ nhưng lại không dám hỏi, cúi người xin phép rời đi.

— Khoan đã.

— Vâng?!!!

Hàn Băng Băng mỉm cười nhợt nhạt, nàng đưa khay trà cho tiểu nha hoàn, cố gắng áp chế cơn lạnh giá của toàn thân để lời nói có thể trở nên bình tĩnh. — Những thứ này ngươi hãy mang đến thư phòng cho Vương gia. Ta bây giờ phải quay về phòng nghỉ ngơi một chút.

— Nô tì tuân mệnh.

— Đừng nói với chàng rằng ngươi đã gặp ta, chỉ cần đưa trà tới thôi là được.

Tiểu nha hoàn tuy thất sắc nhưng không dám hỏi nhiều, cúi đầu nghiêm chỉnh.

— Nô tì đã hiểu,

Hàn Băng Băng nhìn bóng lưng của tiểu nha hoàn rời đi rồi biến mất nơi góc khuất, nàng suy yếu chống tay vào cột trụ bên cạnh, cố gắng đè nén lại sự nóng rần của hoen mắt, kiên cường bước tiếp. Gió lạnh cùng bụi mưa lạnh giá áp lên gương mặt nàng, nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Vì so với mưa, con tim của nàng lúc này còn lạnh lẽo hơn.

Nàng cố gắng đè nén con run rẩy kịch liệt đang dần lan ra, cố gắng hít sâu, cố gắng đi về phía trước.

Quá khứ tàn khốc.

Hàn gia một nhà hơn 100 người, từ gia nhân cho tới chỉ từ không còn một ai sống sót. Tất cả đều chìm vào máu tanh biển lửa đem theo nỗi oan khuất mà chết đi.

Chỉ còn lại duy nhất mình nàng.

Đáng sợ hơn, kẻ khiến gia tộc của nàng rơi vào thảm cảnh như vậy lại là Bắc Thành Vương.

Làm sao có thể?

”Băng Nhi, con đừng truy cứu nữa.”

Khó trách ngày đó khi nàng hỏi thân sắc của cha mẹ lại thay đổi như vậy, khó trách họ trăm lời ngàn ý muốn nàng đừng tìm về quá khứ như thế. Hóa ra người mà nàng yêu nhất, lại là con trai của một kẻ sát nhân đã đem cả nhà của nàng ép vào tử lộ.

Hắn không sai.

Nhưng lúc này khi sự thật bày ra trước mắt, nàng làm sao có thể đối mặt với hắn? Làm sao có thể giống như trước đây cùng hắn ngày ngày vai kề má ấp.

Sao có thể cùng hắn kết bái phu thê được nữa.

.

.

– Tất cả là sự thật?

Vương đại nhân thở ra một hơi thật dài, bắt đầu dĩ gật đầu – Không một lời giả dối.

Tần Viễn Kỳ nắm chặt lấy thành ghế. Hắn cho dù trước đó không hề cho người điều tra nhưng cũng đã nghĩ tới hàng chục, hàng trăm khả năng có thể xảy ra. Nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới sự thật của quá khứ lại đáng sợ như thế này.

Vì yêu sinh hận sao?

Phụ vương hắn lại vì muốn tranh đoạt một nữ nhân, lại bị kẻ gian lợi dụng rồi tạo nên một vụ thảm sát như vậy. Khiến mẫu thân của hắn cũng vì chuyện này mất tâm bệnh mà chết.

Còn Băng Nhi...

Toàn gia thảm sát, nàng khi đó cũng mới chỉ là một đứa bé trong nôi. Làm sao có thể sống sót cho tới bây giờ?

– Ta khi đó cũng đã thử cố gắng tìm kiếm đứa trẻ đó. – Ông nhìn xa xăm, ánh mắt hiện lên sự nuối tiếc không hề che giấu – Tỷ tỷ khi đó luôn nói, tỷ ấy có linh cảm rằng đứa bé ấy vẫn còn sống, muốn ta hãy cố gắng tìm kiếm mà bao bọc đứa bé đó. Chỉ tiếc....

Cho dù ông có tìm thế nào cũng không thể lũng ra. Không ngờ 16 năm sau, đứa nhỏ đó lại một lần nữa xuất hiện ở Bắc Thành, ngay trong Vương phủ này cùng cháu ông làm nên một mối tình trắc ẩn như thế.

– Viễn Kỳ, sự việc chính là như vậy, con còn muốn tổ chức hôn lễ này không?

Vốn dĩ, ông muốn đem tất cả những quá khứ này cùng mình chôn xuống đất mộ. Dù sao Băng Băng cũng đã mất trí nhớ, ông không muốn những thù hận trong quá khứ làm khổ hai đứa trẻ vô tội này. Chúng đã yêu nhau đến vậy, ông cũng không muốn chia cắt hai đứa. Trước vì thù hận đã cắt đứt một đôi uyên ương, đời này... ông không muốn quá khứ lại tiếp diễn nữa.

Chỉ là ông không ngờ, Viễn Kỳ lại cho Huyền Ảnh và Minh Vũ điều tra mộ phần của Hàn Thiên và Diệp Y Vân, làm ông không thể tiếp tục đem chuyện này che giấu.

– Muốn.

Một lời nói kiên định thốt lên.

Sự thật như vậy, hắn trái lại càng muốn cưới nàng. Bao nhiêu năm qua nàng đã trải qua thế nào, tuổi thơ của nàng khó khăn thế nào... hắn muốn bù đắp cho nàng, hắn lại càng muốn yêu nàng hơn bây giờ.

– Thúc thúc. – Sau bao nhiêu năm từ khi tiếp nhận vương vị, lần đầu tiên hắn đứng trước người thúc thúc này mà cúi đầu – Xin thúc thúc đừng để Băng

Nhi biết chuyện này.

Vương đại nhân thở dài, ông nhắm lại đôi mắt mệt mỏi gật đầu.

– Được rồi.

Đứa trẻ này, sao mệnh lại khổ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Liễu Nhi hôm nay tâm tình vô cùng tốt, tay cầm chiếc túi thơm đính chuông bạc vừa được Minh Vũ tặng cho thỏa thích nhìn ngắm. Con tim không ngừng đập rộn ràng trong lồng ngực khiến nàng khóe môi nàng cong lên từng tí cười, bước chân dường như cũng trở nên nhẹ nhàng bay bổng.

Nàng lắc lắc chiếc chuông nhỏ trên túi thơm, âm thanh vui tai liên vang lên khiến đôi mắt nàng cũng cong lên vui vẻ.

Nàng phải khoe cho tiểu thư xem mới được.

– Tiểu thư.

Liễu Nhi kinh ngạc nhìn bóng dáng màu trắng ngồi bó gối ở phía chân giường. Người đó ngồi trên tấm thảm lông thú thật dày ôm lấy đầu gối của mình, gục mặt xuống, bờ vai mảnh mai dường như đang run lên cùng tiếng nước nở nghẹn ngào trong giây lát khiến Liễu Nhi giật mình.

– Tiểu thư, sao người lại ngồi dưới đất thế này?

Mơ hồ bị tiếng gọi của Liễu Nhi lay tỉnh, Hàn Băng Băng chậm chậm ngước gương mặt đầm lệ lên, nét mặt của nàng đượm thâm nỗi bi thương, giọng nói cũng đã trở nên khàn đi vì khóc nhiều.

– Liễu Nhi...

Liễu Nhi hốt hoảng chạy tới – Tiểu thư, người làm sao vậy?

Sao lại ngồi một góc mà khóc thế này? Không lẽ xảy ra chuyện gì? Nhưng vừa nãy tiểu thư không phải là đến tìm vương gia sao? Nếu như vậy thì sao có thể xảy ra chuyện được. Không lẽ là bị thương ở đâu?

Nàng càng nghĩ càng cuống, vội vã nắm lấy tay của chủ tử cố gắng nhìn xung quanh, gấp đến mức lời nói ra cũng va đập vào nhau.

– Tiểu thư, tiểu thư đau ở đâu? Mau cho em xem.

A! Không được, nàng đâu có biết xem bệnh.

– Tiểu thư đợi một chút, để em đi tìm thái y...

Tay áo đột nhiên bị nắm lại, Liễu Nhi lo lắng không yên quay người lại – Tiểu thư?

– Liễu Nhi, ta không thể thành thân...

Không thể thành thân?

– Tiểu thư, tiểu thư có biết bản thân mình đang nói gì không?

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra cơ chứ? Tiểu thư của nàng, sao lại giống như... giống như bị ép đến đường cùng như vậy?

Hàn Băng Băng hai mắt đầm lệ, bờ môi nước nở cố gắng nói nên lời. Từng từ từng chữ nói ra, con tim nàng cũng giống như bị ai đó cầm dao tàn nhẫn chém xuống một đường.

– Ta... không thể ở cạnh Viễn Kỳ được nữa.

Con mưa lớn rồi cũng đến lúc tạnh, Tần Viễn Kỳ đứng trước cửa phòng đang đóng kín mà tâm tư nổi lên một trận xôn xao. Hắn cố gắng hít thở thật sâu, dặn cho mình lát nữa khi gặp nàng nhất định phải thật bình tĩnh. Sau một hồi tự trấn an bản thân, hắn cuối cùng cũng đi tới gõ nhẹ lên cửa phòng.

– Băng Nhi.

Không một lời đáp lại.

Tần Viễn Kỳ ninh mi, hoài nghi nói vọng vào trong.

– Băng Nhi, nàng đang ngủ sao? Sự yên lặng trả lại lúc này lại ngoại lệ khiến Tần Viễn Kỳ dâng lên bất an. Hắn không còn kiên nhẫn gõ cửa nữa mà trực tiếp bước vào, trước mặt hắn chỉ là một căn phòng bài trí ngăn nắp, tất cả mọi thứ đều yên lặng đến đáng sợ.

Khi nay ở Băng Uyển Các hắn cũng không tìm thấy nàng, bây giờ ở trong phòng cũng không thấy. Mắt hắn quét một vòng trong phòng, Tiểu Lạc Lạc lúc này ngoan ngoãn ngồi im trên giường, khuôn mặt khả ái đáng yêu của nó ở trong một căn phòng trống trải dường như dâng lên một sự cô độc mơ hồ.

Nổi bất an trong ngực Tần Viễn Kỳ dâng lên mỗi lúc một nặng nề. Đến khi ánh mắt hắn chạm vào một đồ vật màu trắng được đặt ngay ngắn trên bàn trang điểm, nỗi sợ hãi trong lòng hắn lại lên men, một cảm giác hoảng hốt đang dần dần phình lên trong ngực.

Hắn nhận ra thứ đó.

Nó, chính là chiếc trâm ngọc hắn đã nhờ một người thợ làm ngọc nổi tiếng nhất kinh thành, dùng thứ ngọc quý hiếm lấy từ trong bảo khố của hoàng cung khắc thành món quà tặng cho nàng. Từ khi hắn tặng nó cho nàng, chiếc trâm này luôn xuất hiện trên mái tóc đen tuyền mềm mại ấy chưa hề bỏ ra.

Chú ý hơn một chút, chiếc trâm ngọc đang đè lên một tờ giấy mỏng. Chữ viết tề tề chỉnh chỉnh trên đó khiến Tần Viễn Kỳ hốt hoảng, tâm tư chỉ trong chốc lát liền chìm vào đáy vực.

”Viễn Kỳ, chúng ta có duyên nhưng không có phận. Chuyện đến ngày hôm nay em không dám oán trách ai, chỉ có thể trách số mệnh trên người khiến hai chúng ta bị vướng vào tình cảnh khó xử như bây giờ.

Đừng tìm em nữa,

Băng Nhi.”

Thế này là thế nào?

Nàng đi rồi?

Nhưng đi đâu? Vài canh giờ trước không phải tâm tình của nàng còn rất tốt? Cũng đã nhận lời ở lại đợi hắn hay sao? Còn nữa, nàng sắp gả cho hắn rồi, tại sao lúc này còn muốn rời đi cơ chứ?

“Chúng ta có duyên nhưng không có phận.”

Toàn thân Tần Viễn Kỳ phát lạnh, bàn tay hắn cầm lá thư của nàng run lên từng hồi. Hắn nhìn chăm chăm vào những dòng chữ mỏng manh ấy, vết mực mờ nhòe lem đi đủ để hiểu khi viết lá thư này, chủ nhân của nó đã rơi bao nhiêu giọt nước mắt.

Không thể nào.

– Người đâu. – Hắn kích động gọi lớn.

Hắn phải tìm nàng, nhất định phải tìm Băng Nhi của hắn ham chơi như vậy, biết đâu nàng chỉ là ra ngoài chơi một lát rồi sẽ về, biết đâu nàng chỉ dùng những thứ này để dọa hắn một trận mà thôi.

– Vương gia, xảy ra chuyện gì vậy?

Huyền Ảnh và Minh Vũ là người xuất hiện đầu tiên. Cả hai đều bị sắc mặt ngưng trọng cùng bất an của Vương gia làm cho căng thẳng. Nhìn tờ giấy trong tay người đã bị bóp đến nhăn nhúm, luồng khí âm u từ trên người Vương gia cũng khiến bọn hắn cảm nhận được tình hình nghiêm trọng đến mức nào.

– Băng Nhi... – Tần Viễn Kỳ cố gắng bình tĩnh, nhưng sự căng thẳng trong lòng khiến hắn không thể bình tâm nổi mà truy hỏi đám gia nhân – Băng Nhi đang ở đâu?

Tiếng hét lớn của hắn khiến đám gia nhân vừa mới bước vào liền lập tức sợ hãi quỳ xuống. Hai tên gia nô canh giữ cửa môn cũng lắp bắp mà trả lời.

– Bẩm... tiểu thư... tiểu thư từ hai canh giờ trước đã cùng với Liễu Nhi xuất phủ. Nô tài... nô tài vẫn chưa thấy tiểu thư quay về.

– Đã xuất phủ hai canh giờ? – Nàng đem toàn bộ những thứ liên quan tới hắn để lại, cùng Liễu Nhi rời đi. Hành động nhanh nhẹn không để lại một chút

manh mối như vậy, rốt cuộc là nàng muốn đi đâu?

– Vương gia. – Minh Vũ theo sự căng thẳng của hấn cũng dần cảm thấy nóng lòng hơn.

Huyền Ảnh yên lặng nhìn qua một vòng trong phòng, khi ánh mắt sắc bén của hấn dừng lại ở chiếc trâm ngọc trên bàn, nét mặt lạnh lùng của hấn liền trầm xuống.

Người... đã không còn nữa rồi.

Tần Viễn Kỳ bóm nát mảnh giấy trong tay. Nàng cứ như vậy rời hấn mà đi sao? Hấn không tin.

Sáng nay rõ ràng hấn còn ôm nàng một thân hồng y chân thực như vậy trong ngực. Nàng còn chủ động hôn hấn, tư vị ngọt ngào đó không thể nào là giả được. Nhưng chỉ mới vài canh giờ, mọi chuyện sao có thể biến chuyển như thế này?

”Chỉ có thể trách ý trời trêu ngươi?”

Có ý gì?

Một trận sét đánh qua, suy nghĩ mới chớp lên trong đầu không khỏi khiến Tần Viễn Kỳ cảm thấy hoảng sợ.

– Hôm nay Băng Nhi đã làm gì? Gặp ai?

Đám gia nhân bị câu hỏi của hấn làm cho hoang mang – Chúng... chúng nô tài không biết.

– Không biết? Câu trả lời khiến hấn tức giận đến mức thét lớn. Tiếng gầm rít tường chừng như có thể thổi bay cả nóc nhà Vương phủ – Các người không biết, các người hầu hạ cho nàng kiêu gì?

– Bẩm... bẩm Vương gia... – Một tiểu nha hoàn ở trong đám người run rẩy cúi đầu, giọng nói trong sợ hãi mà trở nên luống cuống – Sáng nay khi vương gia đang nói chuyện với Vương địa nhân, tiểu thư có đem trà tới thư phòng.

Tìm hấn lạnh đi, linh cảm xấu liên tục ập tới.

Nàng biết?

Nàng biết tất cả rồi?

Vậy nên mới quyết định bỏ đi sao? Nàng... không thể dối mặt cùng hấn nữa ư?

”Viễn Kỳ, nếu chàng lừa dối em... em sẽ giống như hơi nước biến mất khỏi cuộc đời chàng.”

Hình ảnh trong quá khứ hiện lên vô cùng rõ ràng, Tần Viễn Kỳ dờ dẩn lùi bước chân về sau. Hấn đem mọi chuyện giấu nàng, còn nàng khi biết được sự thật đã quyết định bỏ đi, nàng quyết định rời bỏ hấn...

Căn phòng xinh đẹp dường như vẫn còn lưu lại hình bóng cùng hương thơm của nàng. Mùi hương quen thuộc khiến đáy lòng hấn đau đớn. Tiểu Lạc Lạc lơ lửng, cô đơn ngồi trên giường nhìn hấn. Cặp mắt bảo thạch ngơ ngác giống như bị chính chủ chân của mình vứt bỏ.

– Không thể nào. – Hấn hoảng hốt xông ra cửa – Đem ngựa tới đây cho bọn vương.

Hấn nhất định phải tìm được nàng về. Cho dù nàng có oán hận hấn thế nào, hấn cũng nhất định không buông tha cho nàng. Tiểu nha đầu kia, nàng cư nhiên lại dám...

Đáp án hiển nhiên hiện lên trong đầu. Tần Viễn Kỳ vừa đau lòng vừa tức giận.

Nàng đương nhiên là dám.

Tiểu nữ nhân đó, vốn dĩ từ lâu đã vô pháp vô thiên.

– Tất cả các người mau đi tìm người cho bọn vương. Cho dù có phải lật tung cả Bắc Thành đi nữa cũng phải tìm cho được nàng.

Nhảy lên lưng ngựa, hấn không chút chậm trễ nắm dây cương lao ra khỏi Vương phủ. Minh Vũ cùng Huyền Ảnh theo sát gót chân của hấn, lập tức phi ngựa đuổi theo. Vó ngựa gõ nhanh trên đường, nơi công thành lớn, lính canh nhìn thấy dáng người của họ từ xa, vội vã quỳ xuống hành lễ.

– Vương gia...

– Trong vòng hai canh giờ trở lại đây có hai cô nương một người mặc bạch y, một người mặc lam y rời khỏi Bắc Thành không? Diện mạo rất xinh đẹp.

– Thưa, cách đây vài canh giờ quả thật có hai cô nương như vậy đã rời khỏi thành.

Vì diện mạo của họ quá thật quá xuất sắc, khiến tên lính như hấn dù chỉ nhìn qua một lần cũng khó mà quên được.

– Khốn kiếp.

Nàng lần này quả nhiên hành động quyết liệt hơn lần trước, trực tiếp rời khỏi Bắc Thành. Không lẽ nàng thật sự không muốn nhìn thấy hấn nữa?

– Mở cổng thành.

– Tuân lệnh. – Lính canh gác không dám chậm trễ, rồi rút đem cổng thành mở ra.

Con hắc mã giống như một con gió đen quét qua. Tần Viễn Kỳ lòng như lửa đốt, hấn nghiêng chặt răng lao nhanh qua bia rừng. Băng Nhi không ai thân thích, địa hình quanh đây cũng không quen thuộc. Rốt cuộc là nàng sẽ đi đâu?

.

.

– Tiểu thư, tiểu thư đã mệt chưa?

Hàn Băng Băng lắc đầu. Nàng mờ mịt nhìn về phía trước. Con đường lớn như vậy, lại không có một nơi nào dành cho nàng. Bước ra khỏi Bắc Thành rồi, nàng lại không biết bản thân mình có thể đi đâu.

– Liễu Nhi.

Liễu Nhi cầm hành lý trên tay không hiểu nhìn nàng.

– Em hãy quay về Bắc Thành đi.

Đi theo nàng bây giờ, sẽ là một đi không trở lại. Tiểu nha đầu này đã có người thương, bây giờ đi theo nàng có khác nào cũng đối với người kia không từ mà biệt. Quay lại Bắc Thành, a đầu này sẽ an toàn, yên ổn sống trong Vương phủ cả đời cùng Minh Vũ cũng tốt. Nàng cũng nhìn thấy được người nam nhân kia, sớm đã vì Liễu Nhi mà động lòng.

Huỳnh ấy sẽ đối xử tốt với con bé hơn bất kỳ ai.

– Tiểu thư, em muốn đi cùng người.

Hàn Băng Băng cười nhợt nhạt, nàng vỗ nhẹ đỉnh đầu của Liễu Nhi, tiếng nói hiền từ vang lên nhẹ nhàng.

– Tiểu thư. – Liễu Nhi nắm lấy tay nàng, e dè nói – Tiểu thư đừng đuổi nô tì, em sẽ ngoan mà.

– Ta không có đuổi em. Chỉ là em không nhất thiết phải đi cùng ta, không lẽ em không luyến tiếc Minh Vũ đại ca sao?

Nhắc đến Minh Vũ, nét hồn nhiên trên khuôn mặt của Liễu Nhi không thể giấu diếm mà trầm xuống. Hốc mắt nàng đỏ hoe nhưng lại quật cường không để rơi nước mắt.

– Tiểu thư, tiểu thư thật sự phải rời xa Vương gia sao?

Hàn Băng Băng sững người, ngây ngẩn trong phút chốc.

Viễn Kỳ.

Cái tên này đánh sâu vào tim nàng, róm máu. Nàng sao có thể rời xa hấn được. Nhưng sự việc đã tới mức này, nàng làm sao quay về vòng tay của hấn được nữa.

– Tiểu thư không yêu Vương gia sao?

– Yêu. – Giọng nói của nàng mong manh như pha lê, đôi mắt long lanh ngấn lên một màn nước mắt rơi xuống nhẹ nhàng – Vì quá yêu chàng, nên ta không thể ở lại bên chàng nữa.

Nàng và hấn, vốn dĩ từ đầu đã không nên gặp nhau. Nếu nàng vẫn tiếp tục ở lại bên cạnh hấn, mỗi ngày gặp nhau, khi hấn cùng nàng vai kề má áp... hấn sẽ cảm thấy thế nào?

Khi nàng là con gái của người đã đem lại cái chết của mẹ mình.

Còn nàng mỗi ngày gặp hấn, sẽ đối mặt với hấn ra sao?

– Tiểu thư, người đừng đuổi Liễu Nhi. – Liễu Nhi nắm chặt lấy tay áo nàng, lệ quang cũng vòng quanh hốc mắt – Em muốn ngày ngày chăm sóc tiểu thư.

Khóe môi Hàn Băng Băng hiện lên nét cười đau thương. Nàng vuốt nhẹ đỉnh đầu của Liễu Nhi – Thiết thòi cho em.

Không đâu tiểu thư.

Tiểu thư, người không biết rằng nếu không có tiểu thư, em đã sớm bị kẻ khác bán đi rồi. Nếu không có tiểu thư, bây giờ có lẽ em vẫn là một con bé nha hoàn mỗi ngày bị gia chủ đánh đập hành hạ như xưa.

Bước đi trên con đường đất đầy sỏi đá, Hàn Băng Băng nhìn bầu trời xanh sau mưa trên vao, không khỏi nhớ tới một cái quá khứ bản thân đã từng khát cầu được đi dưới bầu trời thế này từ bao giờ. Khi đó, nàng năm lần bảy lượt trái ý người kia, trăm phương ngàn kế muốn thoát khỏi Bắc Thành mà không được. Bây giờ, giờ đã thật sự rời khỏi nơi ấy, trong lòng lại không có sự hưng phấn như ngày nào, chỉ có một nỗi buồn tiếc cùng bi thương.

Lần đầu tiên rời khỏi Bắc Thành.

Bước ra rồi, tại sao lại cảm thấy xa vời mờ mịt như thế?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Vong Tình Giang

– Tiểu thư, chúng ta đã cùng đường rồi.

Phía trước... đã là bờ vực rồi.

Hàn Băng Băng nhếch môi cười khổ.

Cùng đường rồi.

Thật giống với hoàn cảnh của chính nàng mà.

Tiếng nước chảy xiết ồn ào bên bờ núi cùng tiếng rít từng cơn của ngọn gió đang xuyên qua từng vách đá gồ ghề khiến địa hình càng thêm hiểm trở. Hàn Băng Băng thở dài nhìn về nơi xa xôi phía trước, trong lòng chất đầy suy nghĩ vẩn vơ.

– Liễu Nhi, chúng ta nghỉ chân một lát đi.

– Vâng.

Hàn Băng Băng bước chân về phía trước. Nàng nhìn bầu trời đỏ rực ở phía xa nhuộm hồng dòng sông lớn đang chảy xiết bên dưới. Phía chân trời xa xôi còn trôi lơ lửng những đám mây màu trắng hồng, cảnh vật cô đơn khiến nàng mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của người đó ẩn hiện ở phía xa, thấp thoáng ánh mắt dịu dàng đượm buồn nhìn nàng không rời mắt.

”Viễn Kỳ.

Nếu trên đời này thật sự có kiếp sau. Hai chúng ta có thể làm lại từ đầu không?

Nếu như có kiếp sau, lúc đó chàng sẽ giống như bây giờ, chọn em một lần nữa chứ?”

– Tiểu thư. – Liễu Nhi đặt hành lý xuống bề mặt của tảng đá lớn, hiếu kỳ bước lại gần – Tiểu thư nhìn gì vậy?

– Nhìn bầu trời rộng lớn. – Nàng đưa bàn tay lên, ngọn gió thổi qua món trăn những ngón tay thanh mảnh của nàng, lướt qua mái tóc đen dài như lụa – Chúng ta sẽ đi khắp nơi để nhìn ngắm. Em thấy thế nào?

– Vâng. – Liễu Nhi lập tức gật đầu – Tiểu thư đi đâu, Liễu Nhi sẽ theo đó.

Hàn Băng Băng cười nhẹ, cả hai nhìn ánh hoàng hôn một hồi lâu. Ánh mặt trời dịu dàng chiếu xuống dần dần bị che lấp sau khe núi, báo hiệu bây giờ cũng đã sắp tới đêm. Nếu cả hai tiếp tục ở lại đây, có lẽ sẽ phải ngủ ở trên mặt đá lạnh lẽo, đáng lo hơn là có khả năng sẽ bị đám người truy lùng tìm tới tận nơi.

– Chúng ta đi thôi.

– Vâng. – Liễu Nhi nghe lời đứng dậy, bước chân xoay về muốn đi tới chỗ mỏm đá vừa nảy để lấy hành lý. Nhưng vừa quay lại phía sau, đập vào mắt

lại là một con rắn màu xám đen đang uốn lượn trườn tới. Nàng hoảng hốt hét lên.

– Rắn...

Chân vô thức lùi về phía sau, thân thể Liễu Nhi liền chao đảo.

– Liễu Nhi. – Hàn Băng Băng theo bản năng vươn tay nắm chặt lấy tay Liễu Nhi, lực roi xuống của Liễu Nhi liền kéo nàng theo...

Cả hai mất đà cùng rơi xuống vách núi.

– A... – Hàn Băng Băng nắm chặt lấy tay Liễu Nhi, một tay bám chặt lấy vách đá lồi ra ngoài. Bờ đá sắc nhọn xướt qua tay áo nàng, cắm vào da thịt, máu đỏ liền lan ra đỏ thẫm một vùng. Một giọt máu rơi xuống thấm vào mòm đá cheo leo, càng thêm ghê người.

– Tiểu thư... tiểu thư... – Liễu Nhi vừa hoảng vừa sợ rơi nước mắt. Nàng nhìn cánh tay trắng xươc của tiểu thư bị lộ ra ngoài, máu huyết mơ hồ. Dòng máu đỏ thấm chảy thành dòng từ cánh tay ướt tới vải áo trắng muốt, tuyệt vọng đến đau lòng.

Hàn Băng Băng cắn chặt răng chịu đựng sức nặng của hai người. Trên vách đá, gió thổi hai thân thể đang treo lơ lửng khễ đung đưa. Nàng nhìn sóng nước đập vào vách đá chông chênh tựa như điểm đến của địa ngục ở bên dưới, lại nhìn bờ vực xa xôi bên trên, bàn tay đang bầu lấy vách đá đau đến mức không còn cảm giác.

– Tiểu thư mau buông tay đi. – Máu trên cánh tay của tiểu thư chảy xuống, rơi qua người nàng. Liễu Nhi khóc nức nở. Tiểu thư của nàng sắp không trụ được nữa, nếu còn tiếp tục cố chấp giữ lấy nàng, cả hai sẽ ngã xuống mất.

Chân mày Hàn Băng Băng nhíu chặt, mồ hôi trên trán chảy dần xuống thái dương. Nàng nhìn đứa trẻ ngốc nghếch kia đến lúc này vẫn một lòng mà lo lắng cho nàng, đáy lòng không khỏi tràn lên một nỗi thương tiếc.

Tiểu nha đầu này, chỉ mới 16 tuổi mà thôi.

– Liễu Nhi, thực xin lỗi.

Liễu Nhi lắc đầu, nước mắt thi nhau rơi xuống gò má trắng mịn, tan biến trong không trung.

– Tiểu thư, em không hối hận.

Cho dù được sống lại thêm một lần, nàng vẫn nguyện ý theo hầu tiểu thư thêm một lần nữa.

Bàn tay bám trên vách đá của Hàn Băng Băng cuối cùng cũng không thể trụ lâu thêm được nữa, ngón tay trắng bệch trượt khỏi vách đá. Vực sâu thăm thẳm, cột sóng bạc trắng giống như những con rồng dữ tợn, nuốt chửng lấy nhân ảnh nhỏ bé của hai người.

.

.

”Viễn Kỳ, vĩnh biệt.”

Lòng ngực của Tần Viễn Kỳ siết chặt, một luồng khí lạnh không rõ từ đâu quét qua toàn thân khiến hắn dâng lên một sự hoảng sợ vô hình. Ánh mắt hắn vô thức tìm kiếm xung quanh, nhưng cho dù thế nào cũng không thể tìm được dáng hình mà hắn mong muốn.

Nàng đang ở đâu?

Hắn như điên đại tìm nàng khắp nơi, nhưng tại sao dù có tìm như thế nào, hắn cũng không tìm thấy nàng.

– Vương gia, có vài người dân nói rằng họ đã nhìn thấy người có tướng mạo giống như tiểu thư đi về phía Đông Bắc.

”Đông Bắc?”

Tần Viễn Kỳ không suy nghĩ nhiều lập tức chuyển hướng đuổi theo. Huyền Ảnh cùng Minh Vũ giục ngựa phía sau không hện mà trao đổi một ánh mắt bất an. Bây giờ Vương gia chỉ có một suy nghĩ là tìm tiểu thư quay về, đã sớm đem tất cả mọi thứ quên đi, cũng dường như đã quên mất, Đông Bắc chính là điểm cuối của Bắc Thành.

Hướng đó, chính là nơi tiến đến vực thẳm.

Là hướng tới Vong Tình Giang.

Bờ vực đã xuất hiện ngay trước mặt, nhưng xung quanh nơi này sớm đã không còn mộ ai, trên mòm đá chỉ chờ đợi một chiếc túi hành lý đơn độc không người cầm giữ.

– Lục soát quanh đây cho bản vương. – Tần Viễn Kỳ lớn tiếng ra lệnh, hắn nhảy xuống ngựa bước ra tìm kiếm. Hắn cố gắng phóng tầm mắt ra thật xa,

tâm tư hoảng hốt. Băng Nhi của hần, sao lại đi tới nơi này?

Minh Vũ kiểm tra những dấu vết quanh đó, sắc mặt của hần mỗi lúc càng thêm trắng bệch, giọng nói cũng trở nên khó khăn.

– Vương gia... đây là dấu chân của nữ nhân.

Hơn nữa, còn là của hai người.

Vực thăm chí có tiếng gió rít cùng tiếng sóng nước gầm gào. Hai mắt Tần Viễn Kỳ mờ mịt, mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của người con gái đã từng đứng ở bờ vách này yếu đuối đến mức nào, im lặng để cho ngọn gió mạnh cuốn bay mái tóc cùng vạt áo trắng của nàng.

Không thể nào...

Băng Nhi không phải là người đại diện như thế, nàng sẽ không nhảy xuống đâu. Chắc chắn hần đã tìm lầm hướng rồi.

Chắc chắn là như vậy.

– Vương gia, ở đây có manh mối.

Một tên lính khó khăn treo lên, mình mẩy ướt sũng quỳ xuống trước mặt hần đưa lên một mảnh vải lụa đã rách bị vấy máu đỏ. Tần Viễn Kỳ sững sờ nhìn mảnh lụa mỏng quen thuộc đó, bàn tay khó khăn vươn ra cầm lấy. Trên đây còn có hương thơm quen thuộc của người con gái ấy, mùi hương thanh khiết ngọt ngào mà hần thích nhất.

Máu tươi vương trên vải lụa đâm vào mắt, thẳng tới tim hần. Tần Viễn Kỳ khó khăn hô hấp, tưởng chừng như toàn bộ sinh lực đều rời khỏi thân thể hần mà đi.

– Cái này.. người thấy ở đâu?

– Thuộc hạ tìm thấy nó ở mòm đá trên vách núi. Ở đó vẫn còn vết máu lưu lại, vẫn còn rất mới. Nhưng bên dưới vách đá lại chính là Vong Tình Giang, còn có rất nhiều mòm đá lớn. Nước sông Vong Tình vào mùa này nổi tiếng chảy xiết, thuộc hạ e rằng...

– Cảm ơn.

Tần Viễn Kỳ lớn tiếng chặn lại lời nói của tên lính. Hần hỗn loạn lùi bước chân, ánh mắt đau đớn nhìn về phía vực thăm.

Hần ta nói không sai.

Nơi này vách đá nguy nan, bên dưới là Vong Tình Giang cuộn tròn chảy xiết. còn có mòm đá sắc nhọn ẩn hiện giấu mình trong những làn sóng bọt nước trắng xóa. Từ đây rơi xuống, cơ hội sống thật sự là không có.

– Vương gia.

– Không thể nào... – Hần không ngừng lẩm bẩm – Nàng làm sao có thể chết được.

– Vương gia. – Huyền Ảnh quỳ một chân xuống. Hần hít vào một hơi thật sâu đem phán đoán trong lòng nói ra – Theo như hiện trường để lại thì... cả đại là do trượt chân mà ngã xuống.

– Hàm hồ.

– Vương gia.

– Tiếp tục tìm cho bốn vương. Chưa tìm ra người thì không được dừng lại.

Nhưng cho dù có tìm kiếm đến khi bầu trời đã đen kịt, hần cũng không thể tìm thêm được một chút manh mối nào chứng minh được Băng Nhi còn sống.

Minh Vũ quỳ xuống, đôi mắt hần thấm đượm đau thương. Bóng dáng linh hoạt khả ái trong lòng khiến ngực hần đau đớn. Hần cúi thấp đầu, từng lời từng chữ nói ra, đáy lòng lại đau thêm một lần.

– Con sông Vong Tình này nổi tiếng là dòng sông mạnh nhất ở phía Bắc. Địa hình nơi này lại quá hiểm trở như vậy, kể cả người có võ công thượng thừa đi nữa nếu rơi xuống cũng khó bảo toàn được tính mạng. Hướng hồ họ chỉ là hai nữ nhân yếu đuối trời gả không chặt. Hần tiểu thư và Liễu Nhi cùng rơi xuống đây, e là...

Cả hai đã không còn toàn mạng nữa rồi.

– Bốn vương không tin. – Tần Viễn Kỳ giống như con thú bị thương, sự hoảng loạn trong ánh mắt cũng không thể che giấu được nữa – Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

– Vương gia. – Minh Vũ ngừng đầu lên, đôi mắt cương nghị sớm đã mơ hồ ánh lệ. Hần lớn tiếng nói – Người không phải không biết Vong Tình Giang

vào mùa này chảy xiết đến mức nào. Hàn tiểu thư và Liễu Nhi rơi xuống đây, có lẽ bây giờ đã bị cuốn trôi đến tận phương nào rồi.

Hướng hồ thời gian đã trải qua lâu như vậy. Hai người họ còn có thể sống sót hay sao?

Bước chân của Tần Viễn Kỳ trở nên lao đảo. Hắn khụy chân quỳ xuống, nhìn những con nước chảy xiết réo gầm hung hãn bên vách đá, âm thanh ầm ỹ từng đợt từng đợt đập vào tai hắn, lấn áp đi tất cả những gì mà hắn có thể nghe thấy.

Băng Nhi...

Ta không thể nghe thấy gì cả.

Ta không nghe được tiếng nói của nàng nữa.

Dưới bầu trời u ám, ở nơi sóng gió gào thét như nơi này, người nam nhân cao quý ấy nắm chặt dải lụa trắng trong tay, hoang mang cùng thống khổ thấp giọng gọi tên một người con gái.

— Băng Nhi.

Đáp lại hắn chỉ có tiếng nước chảy ồn ào thi nhau đập vào nền đá. Bọt nước bắn lên, sóng nước cuộn trào hung hãn uống lượn, bạc màu lấp lánh dưới màn đêm bao phủ.

Đáy lòng hắn dâng lên một nỗi bi thương.

Hồi Vong Tinh Giang.

Phải chăng người cũng mạnh mẽ như vậy, tàn khốc như thế.

Mà dày xéo trên thân thể người con gái mà hắn yêu thương.

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, thấm vào nền đất lạnh lẽo. Bóng dáng của người con gái ấy giống như sương gió mà tan đi, trai tim hắn cũng giống như bị kẻ khác bóp chặt rồi kéo ra khỏi lồng ngực.

Yêu... chính là tự bản thân mình vẽ ra điểm chí mạng. Đem chính trái tim của mình, nơi mềm mại dễ bị tổn thương nhất đặt vào bàn tay của người con gái đó.

Băng Nhi, trái tim của ta rất đau, nàng có nhìn thấy không?

Người con gái hắn xem như châu ngọc, khi trái tim hắn đang đổ máu... nàng đang lưu lạc ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Trôi Dạt Đến Cốc Đào Hoa

Con gió thổi nhẹ nhàng, cuốn bay cánh hoa đào thơm ngát. Từng cánh hoa màu hồng phấn rơi xuống mặt nước trong veo, trôi nổi dịu dàng theo làn sóng dịu dàng. Con sóng nhỏ mang theo cánh hoa vỡ nhẹ trên nền đất, dập dềnh mềm mại tựa như vuốt ve mặt đất ẩm ướt xộp mịn, cánh hoa đào trôi bồng bềnh trên nước, chậm chậm chạm vào hàng mi thanh tú đang nhắm nghiền của ai kia. Y phục trên người con gái đang bất tỉnh ướt đầm, ôm sát lấy tấm thân yếu đuối mỏng manh. Sắc mặt nàng trắng nhợt tựa như sức sống cũng không còn, điều duy nhất báo hiệu sinh mạng của nàng còn tồn tại chỉ có hàng mi cong vút đang run lên nhẹ nhẹ.

Dần dần, ngón tay yếu ớt của nàng mơ hồ cử động. Từng sóng nước vỗ lên như đang cố gắng thúc giục ý chí của nàng, những khớp xương tê liệt như được tăng thêm sinh lực mà co lại tạo nên một dấu vết thật nhỏ trên nền cát mềm mại. Hàng mi cong vút của người con gái ấy mơ hồ rung động, chậm chạp hé mở đôi mắt đã kiệt sức, động tác thật chậm, thật chậm...

Ánh sáng trắng chói lóa lóe sáng khó thích nghi chiếu thẳng vào đôi mắt nàng. Người con gái theo bản năng nhắm nghiền mắt lại, hít thở nhẹ nhàng rồi một lần nữa mở mắt ra, tất cả những gì nàng có thể nhìn thấy chỉ là một màu trắng nhòe nhoẹt pha thêm những màu sắc khác nhau không chút rõ ràng.

Những màu sắc khó phân biệt ấy dần dần thu gọn lại, khung cảnh nàng nhìn thấy cũng càng ngày càng rõ, càng ngày càng rõ dần.

Rừng đào...

Cơ thể nàng yếu ớt không còn chút sinh khí, trong đôi mắt mờ hồ hiện lên một sự bất an sợ hãi. Nàng cố sức dao động ánh mắt tìm kiếm xung quanh, khát khao được nhìn thấy dáng người quen thuộc mà nàng vẫn biết.

Khi ánh mắt chạm phải một nhân ảnh quen thuộc, viền mắt của nàng liền dâng lên dòng lệ ảm áp.

Cách đó không xa bên bờ nước cạn, một người con gái xinh đẹp nằm im bất động. Thân thể của nàng tàn tạ đến thê lương, mái tóc đen dài xõa tung tan vào dòng nước tinh khiết trong veo, từng con sóng nhẹ nhàng xô đến nhấp nhô vạt áo trắng mỏng manh ướt đầm của nàng. Vạt áo nơi cánh tay phải bị xé toa đi một mảng lớn, lộ ra một vùng huyết nhục mờ hồ.

Hàng mi của nàng nhắm nghiền, một thân tình lặng nằm bên bờ nước không còn một chút sinh khí của sự sống. Trên gương mặt tuyệt mỹ dường như còn vương vẩn nét u buồn thăm thẳm thắt chặt lòng người.

– Tiểu thư...

Người con gái kia vươn tay, dùng toàn bộ sức lực bò từng chút đến bên người đó, khoảng cách được kéo lại từng chút một cũng khiến nàng mỗi lúc một yếu đi, ánh mắt nàng dần dần choáng váng, cố gắng vươn ngón tay tìm đến tà áo của vị nữ nhân ấy.

– Tiểu thư...

Nàng cố gắng kéo nhẹ ngón tay, nhưng nữ nhân xinh đẹp như bị hút sâu vào vực thẳm, yên tĩnh không tồn tại một chút phản ứng.

– Em là Liễu Nhi – Nàng bắt lực rơi nước mắt, chỉ cảm thấy đau đến mức tưởng chừng như cõi lòng tan nát – Tiểu thư, em là Liễu Nhi...

Tầm mắt của nàng mờ dần đi, người con gái gần như hoảng hốt bám chặt lấy vạt áo của vị nữ nhân kia, không thể tiếp tục gắng gượng mà ngã đi.

Gió rừng vi vu, cánh hoa đào nhẹ nhàng vương vấn như muốn nâng niu cứu vớt họ. Bỗng nhiên, những cánh hoa đào thanh mảnh dưới đất chợt run lên, cánh hoa anh đào dưới mặt đất bị cuốn tung một cách hoảng loạn. Nhanh như chớp xuất hiện một con lốc nhỏ màu nâu quét qua, mang theo cuồng phong thổi tung cành lá vương vãi dưới đất.

Con lốc dừng lại bên bờ suối, cành lá dịu lại vén lên qua cành đào một mái tóc dài bạc trắng, gương mặt già nua còn vương lại những nếp phong sương của thời gian, đôi mắt xám đen nhú lại cổ quái, vạt áo dài bụi bặm của người đó có chút phai đi vì cũ kỹ, lại mang đến cảm giác trầm ngâm khó nói thành lời. Lão bước từng bước chậm chậm, chiếc gậy được làm bằng thân cây đào chống xuống đè lên cành hoa tạo nên những âm thanh sột soạt. Chiếc gậy màu nâu xám khẽ gạt lên vạt áo xanh của thiếu nữ nhỏ bé đang nằm trên mặt đất, cặp mắt già nua của lão nheo lại nghi hoặc, chau hàng chân mày một cách chán ghét.

– Ở đâu ra hai con tiểu nha đầu thế này?

Thân hình mảnh mai bất động dưới gậy đào không có chút phản ứng. Khóe miệng lão bà méo mó khó chịu, đường chân mày bạc khẽ rung.

– Chết rồi?

Tự nhiên từ đâu xuất hiện hai đứa con gái này, vô duyên vô cớ tìm đến đúng chỗ ở của lão. Thật phiền phức.

Chết rồi cũng tốt, cứ để mặc hai đứa nó nằm ở đây, đến chiều khi thủy triều lên nước trong hồ dâng lên ắt sẽ lôi chúng ra ngoài. Lão đỡ phải động chân động tay.

Gậy đào thô ráp đặt trên nền đất lún dần xuống, lão vô tình xoay lưng bỏ đi. Bỗng nhiên cảm thấy bàn chân lạnh lạnh, ẩm ướt bị một lực đạo yếu ớt nào đó níu lại.

– Dừng đi...

Lão bà quay mặt lại nhìn xuống, cánh tay nhỏ bé của người con gái mặc áo xanh đang cố hết sức giữ lấy lão. Nàng ngược khuôn mặt yếu ớt lên, thều thào nói ra từng chữ, từng chữ một khẩn thiết cầu xin.

– Xin bà, hãy cứu... cứu tiểu thư của cháu...

Lão cau chặt cặp chân mày, lạnh lùng nói ra ba chữ.

– Ta không cứu.

Lão ghét nhất là đám trẻ nhỏ tuổi thế này.

Người con gái ấy vẫn cố sức giữ lấy chân bà, khóc nức nở van xin – Cầu xin bà, bà hãy cứu tiểu thư của cháu...

– Ta không cần – Lão tức giận gạt bàn tay của nàng đang níu lấy chân mình ra, lạnh lẽo xoay lưng rời đi.

Bóng lưng màu xám nâu của bà mau chóng mất đi, cặp mắt của người con gái ấy tuyệt vọng nhìn tầm mắt của mình dần dần bị phủ một màu đen kịt. Nàng kiệt sức thiếp đi, trong cơn mê man vẫn không ngừng thì thào những lời nói không rõ ràng.

Con gió lạnh vô tình lấp đi tiếng nói của nàng, vạt áo màu nâu bước gần trở lại, ánh mắt lão không chút tình nguyện xen lẫn với sự bức bối nhìn xuống tiểu nha đầu cho dù đang hấp hối cũng vẫn còn lăm bắm gọi bà trong miệng kia.

Cứu cái gì chứ? Phiền chết.

Còn nữa, con bé tiểu nha đầu này ngất đi rồi vẫn còn lăm bắm gọi lão, là ý muốn trừ lão chết sớm hay sao?

Ánh mắt âm u của lão bà nhìn sang nữ nhân bạch y thân thể đầy vết thương đang nằm trên mặt đất kia, ánh mắt lão lướt từ cánh tay rớm máu đến ngũ quan xinh đẹp. Trong đôi mắt hần dẫu thời gian lóe lên một tia sáng thăm trầm không thể hiểu rõ.

.

Hương thảo được thoang thoang vạt vòn trong phòng ngan ngát mùi hoa đào. Hương trúc thơm thanh nhã mà sáng khoái len lõi mùi hương hoa quế dịu dàng. Tất cả quện lại trở thành một hương thơm đặc biệt đánh thức các giác quan thuần túy.

Trên chiếc giường trúc, nữ nhân khả ái lịm say trong giấc ngủ, hàng mi của nàng cong cong rung động rồi từ từ gọi mở, hình ảnh hiện lên trong ánh mắt dần dần rõ ràng, nàng trong phút chốc cảm thấy mơ hồ không rõ.

Đây là đâu?!

Đúng rồi! Tiểu thư...

– Tiểu thư?!!! – Liễu Nhi cắn môi chống người ngồi dậy, nàng đảo mắt nhìn quanh, nhanh chóng tìm thấy nữ nhân xinh đẹp đang nằm trên chiếc giường đôi điện, im lìm ngủ say.

– Xứ nha đầu nguoi tỉnh rồi còn không mau xuống giường?

Tiếng càn nhằn khàn khàn của một người lớn tuổi vang lên khiến Liễu Nhi giật mình, nàng nhanh mắt nhìn ra cửa kính ngạc kêu lên– Bà là...

– Là cái gì? Thật không có phép tắc gì cả...

Vị lão nhân hừ một tiếng trong miệng, mặt mày cau chặt bước về phía nữ nhân còn đang hôn mê.

Liễu Nhi phút chốc ngây ra. Chợt nhớ dường như lúc nửa tỉnh nửa mê ở bên bờ nước nàng có giữ lấy ai đó để cầu cứu, không lẽ chính là lão bà bà này.

Nàng vội vã trèo xuống giường đi đến bên cạnh lão, quỳ xuống cảm tạ – Đa tạ lão bà bà đã cứu mạng chủ tử của cháu.

Lão bà bà đưa mắt sang nhìn qua Liễu Nhi, lười biếng gật đầu – Động tác nhanh như vậy, xem ra hồi phục không ít.

– Vâng! – Liễu Nhi lễ phép cúi đầu. Khi nhìn lên, ánh mắt không giấu được sự lo lắng nhìn đến nữ tử còn đang bất tỉnh nằm trên giường kia – Lão bà bà, tiểu thư của cháu...

– Ngươi đã ngủ suốt 3 ngày, nha đầu này thương thể nặng hơn, đến bây giờ vẫn còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lão vừa nói vừa vén tấm chăn mỏng lên, nhanh chóng bắt mạch.

– Liệu có sao không bà bà...

– Cái này không nói trước được, phải chờ đã.– Lão bà khó chịu xoay người mắng – Hai tiểu nha đầu các ngươi làm phiền ta mấy ngày nay, tiểu nha đầu ngươi còn không mau xuống bếp lấy thuốc lên đây.

– Dạ ... dạ vâng! – Liễu Nhi không dám trái lời vội vã đứng dậy, nhưng chưa ra đến cửa thì trở nên lúng túng, quay đầu lại ấp úng – Bà bà.. nhà bếp...

– Phía bên trái.

– Vâng! – Nàng mau chóng nghe lời chỉ dẫn, đi theo mùi hương tìm đến bếp. Trên bếp, siêu thuốc vẫn sôi ừng ực, mùi dược liệu bay lên ngập tràn cả không gian. Nhìn khói trắng không ngừng tỏa ra, Liễu Nhi hấp tấp tìm một chiếc bát sứ, lấy tấm lót bắc siêu thuốc xuống, cẩn thận rót ra.

Bây giờ nàng mới chú ý đến, nơi nàng đang ở là một căn nhà trúc được dựng lên giữa một rừng trúc xanh thẳm, đan xen những cây anh đào đang trong mùa nở rộ. Khung cảnh tuy có vẻ hoang sơ nhưng cũng rất thanh khiết yên tĩnh.

Một người như lão bà bà chỉ sống có một mình ở đây thôi sao? Khó trách tính cách của lão bà bà lại khó tính như vậy, mỗi lần mở miệng nói chuyện là lại mắng nàng.

Nhưng hình như lão bà bà cũng là một người tốt.

– Xứ nha đầu! Ngươi làm cái gì trong đó vậy?

– Vâng!

Liều Nhi bưng theo chén thuốc nóng hồi đi vào phòng đưa cho lão bà bà. Nàng liếc mắt về phía tiểu thư, lo lắng dâng lên nhin không được mở miệng dò hỏi – Bà bà! Tiểu thư của cháu... liệu...

– Không chết được! – Lão buông thông một câu, lau đi giọt nước trên khóe môi Hàn Băng Băng, để bát thuốc xuống bên cạnh.

Chợt nhớ y phục trên người của mình và tiểu thư đều đã được thay ra, Liều Nhi nhanh chóng nhớ thêm một chuyện quan trọng nữa. Nàng nhìn lão bà bà áp úng mở miệng.

– Bà bà, lúc bà giúp cháu thay đồ... liệu có thấy một chiếc túi thơm

– Tất cả đều ở trong tủ. – Lão bà cau mày trả lời, xong xuôi quơ tay cầm lấy chiếc gậy đào đứng dậy.

– Nha đầu nguoi biết nấu ăn không?

– Dạ?!! – Nàng ngốc nghếch gật đầu.

– Tốt! Ta có chuyện phải ra ngoài, đồ ăn ở trong bếp. Nhớ nấu.

– Vâng, vâng – Liều Nhi ngoan ngoãn gật đầu lia lịa.

Lão bà bà bước chân ra cửa, nhanh chóng giống như cơn gió không còn thấy bóng dáng.

Liều Nhi đi đến bên chiếc tủ gỗ nhẹ nhàng mở ra. Hai bộ y phục một trắng một xanh được xếp gấp ngay ngắn trong ngăn tủ, phía trên cùng của bộ y phục màu xanh, chiếc túi thơm nho nhỏ dường như vẫn còn vương vấn thứ hương thơm nhàn nhạt, chiếc chuông đồng được buộc bằng sợi tơ màu đỏ thắm vẫn ngay ngắn như ngày mà người đó đem nó đặt vào tay nàng.

Liều Nhi ôm chiếc túi thơm vào lòng, trái tim nhỏ bé ngập tràn bóng dáng cao lớn của người ấy. Nàng đè nén tiếng khóc trên môi, khóe mắt long lanh tinh lặng rơi xuống một giọt lệ. Tầm mắt mờ nhòa của nàng nhìn về phía nữ nhân vẫn còn đang hôn mê trên giường, nước mắt lại không thể giữ được mà rơi xuống.

– Tiểu thư...

Bàn tay trắng mịn ngày nào giờ đã gầy gò biết bao, trên làn da vốn dĩ không chút tí vết gờ lại trở nên tím tái cùng vô số vết bầm. Khuôn mặt bình lặng của người con gái đó tựa như một tấm tượng thạch vô tâm bất động, vào lúc này điều duy nhất có thể phản ánh sức sống của nàng chỉ có lồng ngực đang chậm chạp phập phồng kia.

– Tiểu thư – Liều Nhi cầm lấy tay trắng nhợt kia áp lên má mình, nước mắt rung rung – Liều Nhi đã không còn ai nữa, người nhất định... nhất định không được bỏ em.

Người con gái ấy vẫn yên bình như nước chìm trong giấc ngủ, trên mu bàn tay của nàng đọng xuống một giọt lệ tròn vạnh, lăn theo ngón tay của nàng rơi xuống đệm giường tạo thành một đóa hoa nở rộ.

.

.

Trong đêm tối, người con gái mặc một bộ y phục màu trắng mong manh yên lặng co mình lại trong cái không gian âm u không chút điểm sáng. Thân hình của nàng tĩnh lặng bất động, giống như không gian u ám xung quanh nàng, cách biệt với thời gian dần trôi của thế giới bên ngoài, đem bản thân thu mình lại trong chính thế giới của riêng mình không muốn thoát ra.

“Băng nhi!”

Tiếng gọi quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, âm thanh mang theo niềm yêu thương cũng như đau khổ bóp chặt lấy trái tim đang ngủ say của người con gái ấy.

“Băng nhi... đừng rời xa ta...”

Giọng nói bập bênh như gần như xa, hư hư thực thực lôi kéo lấy trái tim nàng. Nàng ngược mặt lên, trong đôi mắt mịt mù của bóng đêm dường như được tách ra một khe sáng. Một khung cảnh rất quen thuộc phất chốc hiện ra trước mắt khiến đáy lòng nàng nhận lấy một cơn đau đớn không biết tên.

Nơi này là phòng của nàng, vẫn nguyên vẹn như lần cuối cùng nàng nhìn thấy.

Trên chiếc giường lớn rủ xuống chiếc màn sa màu tím nhạt, một bóng người quen thuộc đang nằm trên giường. Người đó dường như giấc ngủ không yên, chân mày cứng cỏi không ngừng nhíu chặt, trong cơn mơ không ngừng đau đớn gọi tên một người con gái.

– Băng nhi...

Chỉ hai chữ, đánh thẳng vào trái tim yếu ớt của nàng.

Hơi thở của hắn thấp thoáng men say, ấn đường trên trán không thể che giấu được nỗi thống khổ trong lòng. Trên hàng mi đang khép của hắn mơ hồ le lói giọt nước ẩm áp, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tấm vải trắng nịt giữ trong vô vọng, khóe miệng không ngừng nỉ non.

Nàng quỳ xuống bên giường, từng ngón tay run rẩy từ khi nào không kiềm được mà vuron ra, tham luyến chạm đến gương mặt hắn.

– Viễn Kỳ...

Sao lại gầy như vậy?!

Nam nhân trên giường mơ màng tỉnh lại, đôi mắt hắn mờ mịt mở ra nhìn đầu đầu vào nữ nhân trước mặt. Nhìn thấy nàng, thần sắc của hắn không có chút ngạc nhiên nào, trong đôi mắt đau thương dường như ánh lên một nụ cười đau đớn nhưng vẫn nguyên.

– Cuối cùng ta cũng mơ thấy rồi.

Nàng nhìn hắn, đôi mắt dâng lên một màn nước mắt như dung hòa cùng nỗi buồn không nói nên lời của hắn. Dòng nước ẩm áp mặn đắng tan vào trái tim mỗi người, xót xa...

– Nàng là mộng hay là thực? – Hắn mê muội hỏi. Ánh mắt nhìn nàng không dám chớp lấy một lần, giống như sợ rằng chỉ một cái cử động nhẹ nhàng, người con gái trước mặt lại giống như sương mai tan biến thêm một lần nữa.

Tựa như ảo ảnh của riêng mình hắn.

– Ta rất nhớ nàng. – Hắn thì thầm, trong đáy mắt chứa đựng sự dịu dàng hòa lẫn đau khổ – Nhưng tại sao đến bây giờ nàng mới chịu xuất hiện?

Nước mắt nàng rơi xuống gương mặt xinh đẹp, ngón tay run rẩy mòn man trên bờ má của hắn, tiếng nói mơ hồ của hắn như lưỡi dao sắc nhọn găm chặt vào trái tim nàng.

– Nàng vẫn còn giận ta sao?

Hắn bất an lo sợ chạm đến tay nàng, bàn tay to lớn chậm chạp giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

– Đừng đi!- Hắn giữ lấy tay nàng, say mê trong hơi ấm dịu dàng chỉ riêng nàng mới có – Ở lại cùng ta... đừng đi nữa được không?

Nàng đau đớn lắc đầu, nước mắt giống như trân châu rơi xuống gò má thanh tú. Thanh âm của nàng run rẩy trong tiếng nấc, mang theo cảm xúc chân thật đến nghẹn ngào.

– Em yêu chàng.

Người mà em yêu nhất, mãi mãi chỉ có một người là chàng.

Dường như sợ hãi điều gì đó, nam nhân trên giường đột nhiên mạnh mẽ kéo nàng lại. Hắn vuron người lên đem nhân ảnh của nàng ôm siết vào lồng ngực – Nàng đừng đi...

– Em...

– Ta yêu nàng, cái gì ta cũng không cần. Tiền tài, địa vị... tất cả ta cũng không cần. – Hắn siết chặt vòng tay – Chỉ cần nàng ở lại, ta sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì, ta tình nguyện mất tất cả...

Nàng không nói, đôi tay thanh mảnh ôm chặt lấy bờ vai của hắn. Từng lời từng chữ của hắn như xát muối vào tim nàng, khiến dòng lệ ẩm áp rơi xuống mỗi lúc một nhiều thêm.

– Băng nhi! Những ngày qua ta sống rất khổ sở – Hắn dụi mặt bên cổ nàng – Mỗi ngày đều không thể tìm thấy nàng.

Dù là thực hay là mộng, hắn cũng không tài nào tìm thấy. Cho dù ngày ngày hắn bị nỗi nhớ tra tấn đến sống dở chết dở, nhưng khi chìm vào giấc ngủ hắn cũng không thể nào tìm thấy nàng.

Bàn tay khô ấm ôm lấy gương mặt nàng, thay nàng lau đi hàng nước mắt nóng ẩm. Hắn cúi đầu tựa lên trán nàng thấp tiếng cầu xin – Nàng đừng đi có được không?

Nàng thương tiếc ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, ngón tay chạm đến từng đường nét thân thuộc nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng kéo hắn lại, nhẹ nhàng đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Đôi tay hắn giữ lấy eo nàng, kéo nàng lại càng thêm gần. Bạc môi mòn man trên môi nàng như gần như xa, chậm chạp thấp thoáng run rẩy như lo sợ nàng sẽ biến mất. Cái ôm siết lại càng thêm chặt, dựa theo cái ôm ghé mình lên người nàng.

Nàng nằm dựa mình trên gối đệm, cánh tay ôm chặt lấy bờ vai của hắn.

Cả hai cứ như vậy ôm nhau cùng thức.

– Băng nhi...

– Vâng.

Hắn dụi nhẹ bên hõm cổ nàng – Ta sợ.

Hắn chống đỡ không nổi, đã kích này đối với hắn thật sự quá lớn. Mỗi ngày trôi qua đi khi bước vào đình viện mà không có bóng dáng của nàng, mỗi lần như thế cõi lòng hắn đều bị dày xéo đến mức tưởng chừng như chỉ cần hô hấp thôi cũng sẽ cảm thấy đau.

Nàng đan ngón tay vào mái tóc của hắn, im lặng áp má mình lên trán hắn, nước mắt không khác chế được mà rơi xuống từng giọt, từng giọt.

– Ta sợ bản thân mình khi tỉnh lại, sẽ không thấy nàng.

Nếu thật sự như thế, hắn biết phải làm thế nào?

Khi không thể nhìn thấy nàng, hắn khao khát đến nhường nào có thể nhìn thấy nàng dù chỉ một lần trong giấc mơ. Khi đã nhìn thấy nàng rồi, hắn lại phát hiện ra tình dậy là một việc đáng sợ đến nhường nào.

Giống như đem trái tim hắn một lần nữa đập nát.

Đêm dài mãi, những giây phút trôi qua thật chậm tựa như thương xót cho mối nhân duyên ngang trái, cho đôi uyên ương không thể nào trở thành một cặp, cho hai trái tim chứa đầy vết thương khao khát được ở gần bên nhau nhưng lại không được toại nguyện theo mong muốn.

Gió thổi hiu hắt, thấp thoáng có cánh đào phớt hồng bay bay mờ ảo...

Trên chiếc giường lớn, nam nhân kia trong cơn mơ từ từ tỉnh lại. Đôi mắt hắn chậm chạp nhìn sang bên cạnh, mi mắt hắn rũ xuống, khóe môi cong lên một nụ cười nhợt nhạt.

Hóa ra vẫn là mơ...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Máu Thấm Cánh Trắng

Trong khu rừng trúc xanh ngát xen lẫn màu hồng của những cánh đào xinh đẹp, cánh hoa đào hồng hồng nhẹ nhàng bay bay, theo cơn gió uốn thành một vòng cung xinh đẹp len lỏi qua khung cửa sổ, hương thơm ngan ngát tỏa ra ngọt ngào giống như đang vuốt ve giấc ngủ của người con gái xinh đẹp vẫn còn hôn mê bất tỉnh kia.

Hàng mi cong vút của nàng khẽ rung động, trên khuôn mặt mỹ lệ động lòng người mơ hồ vương vấn sự bi thương. Tâm trí của nàng dường như vẫn bị giam hãm trong giấc mộng thật dài, một giấc mộng chỉ có màu đen bao phủ không có lối thoát.

”Băng Nhi, nàng đừng chết.”

Ngón tay trắng nhợt của nàng động nhẹ, trên làn mi mắt lấp động một giọt sương lấp lánh, cô động rồi rơi xuống khóe mắt nàng, lăn dài trên gò má, điểm một vết tròn vạnh trên mặt vải lụa của chiếc gối mềm mại. Đôi mắt đen ngọc của nàng từ từ mở ra, tiếp nhận thứ ánh sáng dịu dàng dần thu vào ánh mắt. Khung cảnh trong mắt nàng mang theo một màn sương mờ mỏng manh, nàng yên lặng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài qua ô cửa sổ nhỏ nhỏ bên cạnh, từng cảnh trúc xanh ngát nhẹ nhàng đưa trong gió, mang theo mùi hương ngan ngát tràn đầy thanh khiết.

– Nha đầu nguoi cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi à?

Hàn Băng Băng nghiêng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, một lão bà mặc bộ y phục màu nâu sẫm bước chân vào phòng.

Người này đã cứu mạng nàng sao?

– Cảm ơn bà đã cứu mạng. – Trong cơn suy yếu, nàng lấy sức lực thì thào một câu.

Khuôn mặt già nua của lão bà bà nhả lại một đường, khó chịu đặt chén thuốc đã được sắc qua lên bàn, động tác bực bội kiểm tra tĩnh mạch của nàng.

– Nếu không cứu người, ta sớm hay muộn cũng sẽ bị con bé tiểu nha đầu kia làm phiền đến chết.

“Nha đầu kia?”

– Bà bà! – Nàng mở miệng cố gắng hỏi– Liệu có phải là một cô bé nhỏ hơn cháu... .

– Phải! Nó đang nấu nướng dưới bếp đấy.

Vậy là Liễu Nhi còn sống.

Hàn Băng Băng nhẹ nhõm nở nụ cười nhợt nhạt. Nàng yên lòng nhắm mắt lại, bình tâm thở nhẹ một hơi.

– Sức khỏe của người rất yếu, chú ý một chút.

Hôn mê đã lâu như vậy, cái mạng của đứa trẻ này lão tưởng chừng như đã không thể cứu được rồi, vậy mà tiểu nha đầu này vẫn có thể từ quỷ môn quan quay trở lại. Xem như cũng là kỳ tích.

– Bà bà! Liệu có thể cho cháu hỏi?

– Chuyện gì?

– Liệu cháu có thể hỏi tên của bà không?

Lão bà giãn đôi chân mày già nua, lão cầm lấy lọ thuốc nhỏ màu xanh trên bàn cho vào người. – Ta là Âu bà bà.

– Vậy nơi này... .

– Nơi này gọi là Đào Hoa Cốc.

Đào Hoa Cốc.

Nàng ngã xuống con sông Vong Tinh, lại có thể bị trôi dạt đến tận nơi u cốc này sao.

– Âu bà bà, cháu... .

– Người nghỉ ngơi đi, đừng có nằm mãi trên giường của ta như vậy – Lão bà bà buông thõng một câu rồi đứng dậy, ánh mắt phong sương khi nhìn nàng thâm thúy khó đoán, nhưng rồi quyết định không nói lời nào mà xoay người rời đi. Chân vừa bước ra cửa đã thấy Liễu Nhi bung theo khay trà nóng đi vào.

– Bà bà, bà lại ra ngoài sao?

– Ừ! – Lão bà đáp một từ đơn giản – Hôm nay ta sẽ không về, nha đầu người không cần phải đợi.

– Nhưng cháu đã nấu... A, đợi một chút... .

Lời chưa nói hết, người đã biến đi mất dạng. Liễu Nhi nhìn về hướng Âu bà bà vừa đi khuất, hôn dỗi phồng má. Vừa nãy bà bà còn nóng nảy muốn nàng nấu cháo hạt sen, giờ cháo đã nấu xong rồi, Âu bà bà lại đi mất. Vậy cái nồi cháo nàng mất công hầm suốt hai canh giờ này phải làm sao chứ?

Còn nữa, bà bà lúc nào cũng chỉ mắng nàng thôi... .

– Liễu Nhi.

Thật là một người khó hầu hạ. Há?!!

– Tiểu thư?

Liễu Nhi kinh ngạc nhìn về phía giường trúc, hấp tấp đặt khay trà xuống chạy tới bên giường nắm lấy bàn tay suy yếu của nữ nhân trên giường.

– Tiểu thư, cuối cùng tiểu thư cũng tỉnh rồi. – Nàng nắm lấy bàn tay xanh xao bên giường, thấy tiểu thư đang cố sức ngồi dậy, nàng vội vàng giữ lại bờ vai yếu kia – Tiểu thư đừng cố, người cứ nằm nghỉ đi đã.

Hàn Băng Băng yếu ớt nở nụ cười, nhìn nha đầu nhỏ nhắn trước mặt đã loạn đến mức nước mắt trước sau – Đừng có khóc, không phải ta đã tốt rồi sao?

– Không có – Liễu Nhi vội lau đi nước mắt trên má, đôi môi nở nụ cười toại nguyện – Em chỉ là quá vui mừng.

Đứa trẻ này...

Thật sự khiến nàng mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy đau lòng.

– Thật cực cho em

– Không cực! – Liễu Nhi vội lắc đầu – Tiểu thư tỉnh lại, em thế nào cũng không thấy cực khổ.

– Ta đã ngủ bao lâu rồi?

– Tiểu thư! Đã được 10 ngày rồi.

“Nhiều như vậy sao?”

Băng Băng nhắm đôi mắt mỗi một, trong tâm trí nhớ đến một màn đêm đen kịt đã từng bao vây lấy mình lâu đến nhường nào. Nàng ở trong không gian u tối ấy im lặng thu mình, tưởng chừng mãi mãi cũng không cần thoát ra nữa. Nhưng lại có một tiếng nói đột nhiên xuất hiện, đem tâm thức của nàng tưởng như đã phong kín từng chút, từng chút kéo trở về.

”Băng Nhi, nàng đừng chết.”

Tìm nàng nhói lên, nhớ đến khuôn mặt tuấn tú của hân trong giấc mơ, tiếng nói khàn khàn mang theo bi thương tha thiết níu kéo nàng đau khổ đến nhường nào.

Thấy thần sắc của tiểu thư dần dần thay đổi, Liễu Nhi lo lắng vội nói – Tiểu thư đã hôn mê lâu như vậy hân cũng đói rồi, để em lấy cháo lên cho tiểu thư dùng.

Hân Băng Băng tâm tư thật sự không có tinh thần để ăn uống. Nhưng đôi mắt lo âu chờ đợi của Liễu Nhi trước mặt khiến nàng không nỡ từ chối, không thể không thỏa hiệp mà gật nhẹ đầu.

– Được.

Đôi mắt đen của Liễu Nhi bừng sáng – Vậy chờ em một chút, em lập tức đi lấy cháo cho tiểu thư.

– Ừ.

Bát cháo nóng hơi mau chóng được bưng lên. Liễu Nhi nhẹ nhàng nâng tiểu thư ngồi dậy, múc một thìa cháo rồi cẩn thận thổi cho bớt nóng mới đưa lên, ánh mắt thành ý trông đợi. Hân Băng Băng cũng không nỡ phụ tâm ý của Liễu Nhi, đem thìa cháo thơm mùi gạo mạch cùng hạt sen ăn vào miệng.

Chẳng mấy chốc, bát cháo thơm lừng đã vơi đi một nửa.

– Liễu nhi! ở Đào Hoa Cốc này chỉ có Âu bà và thôi sao?

Chiếc thìa trên tay Liễu Nhi khựng lại một chút, ánh mắt long lanh nhìn nàng hồi lâu rồi gật đầu.

– Tiểu thư, tiểu thư khi lấy lại sức rồi thì hãy đi lại một chút. Đào Hoa Cốc này rất lớn, lại nhiều nơi quái lạ. Trong cốc có rất nhiều con đường nhỏ, nhưng vì rừng đảo rùng rợn đan xen nhau trong cốc nên rất khó nhớ. Có một lần em đi xa quá lạc đường mất. Kết quả lại bị Âu bà bả mắng cho một trận.

Hân Băng Băng nâng môi cười nhẹ.

– Âu bà bà là một người tính tình rất cổ quái. Tiểu thư không biết đâu, lúc nào bà bà cũng mắng Liễu Nhi, một ngày giống như không hướng tới em mắng một câu thì sẽ không thoải mái.

Xong, giống như thổ lộ một bí mật sâu kín nhất. Liễu Nhi thần thần bí bí ghé sát tai Hân Băng Băng che miệng thì thầm.

– Bà bà còn hay lắm bầm lung tung nữa.

Hân Băng Băng bật cười, búng lên trán Liễu Nhi một cái.

– Em đó.

Ai lại đi nói về ân nhân của mình như vậy chứ. Nói xấu sau lưng, hơn nữa đó còn là một lão bà bà.

Liễu Nhi oan ức khịt mũi – Em cũng chỉ là nói thật thôi mà.

Hân Băng Băng mỉm cười lắc đầu, ánh mắt vô thức nhìn qua khung cửa sổ phóng ánh mắt về phía xa xa. Thực không ngờ nàng không chết mà lại trôi đến một nơi thâm sơn u cốc thế này. Lão bà tên Âu bà bà kia là một người khó tính, nhưng chắc bà ấy không phải là người xấu.

Huống hờ bà ấy đối với nàng và Liễu Nhi còn có ơn cứu mạng.

Mất thấy Liễu Nhi lại tiếp tục muốn mút một thìa cháo đưa lên miệng mình, Hàn Băng Băng để lại tay nàng lắc đầu.

– Ta đã no rồi.

Liễu Nhi cũng không kiên trì nữa, gạt đầu đặt chén cháo xuống. Nàng một lần nữa cẩn thận đỡ tiểu thư nằm xuống, chu áo kéo chần lên.

– Vậy tiểu thư nghỉ ngơi tiếp đi, em xuống bếp sắc thuốc cho tiểu thư.

– Ừ.

Cầm theo bát sứ bước ra khỏi cửa phòng, Liễu Nhi không cảm lòng được mà xoay người lại nhìn thêm một lần. Nữ nhân trên giường dù thân thể yếu ớt nhưng cũng yên lặng nhắm mắt lại. Ánh mắt vui mừng ban nãy của Liễu Nhi dần dần chìm đi, trong đồng tử đen lầy chầy qua một sự giãy dụa cùng đau lòng, tích tụ lại thành một giọt nước mắt. Trong đầu nàng nhớ lại lời nói dạn dò của Âu bà bà khi tiểu thư vẫn còn hôn mê bất tỉnh sống chết không rõ.

” – Tâm tư của tiểu thư nguoi bị tổn thương rất nặng, gần như không còn tâm niệm muốn sống nữa.”

” Nếu như có thể tỉnh lại, nha đầu nguoi đừng nói bất cứ điều gì có thể kích động đến tâm trạng của nó.”

Rừng trúc âm u, điểm xuyên những cành đào màu hồng phấn. Màu xanh cùng màu hồng đan xen nhau, trải đi xa tắp.

Quên đi cũng tốt.

Không muốn nhớ lại cũng tốt.

Cứ tiếp tục ở nơi tĩnh lặng bình yên này, tiểu thư của nàng sẽ nhanh chóng vượt qua thời.

.

.

Cành đào rung rinh, khoe sắc đẹp trong rừng đào thơm ngát, cánh hoa đào mềm mại được mon man bởi ngón tay thiếu nữ. Thiếu nữ bạch y đứng giữa rừng mai xinh đẹp, dung nhan mỹ miều trong cánh hoa hồng giống như tiên nữ hạ phàm. Đôi mắt lưu ly của nàng nhìn vào dải hồng phấn xa xôi, những cánh hoa đào cuộn tròn rồi bay xuống làn nước mềm, nổi bông bênh trên mặt nước.

– Tiểu thư, người thấy trong người thế nào? – Nữ nhân khả ái đang hái trái cây gần đó lo lắng nhìn qua nhánh cây, chiếc giỏ trúc trên tay đã đựng đầy hoa quả chín mọng.

– Ta không sao! – Băng Băng mỉm cười, ngắt lấy cánh đào hồng đưa lên môi – Đào ở đây đẹp quá.

– Tiểu thư! Người đi lâu như vậy rồi, hay chúng ta quay về đi!

Thân thể của tiểu thư mới rời giường được vài ngày nay, nếu cử động nhiều chắc chắn sẽ rất mệt.

– Từ khi ta tỉnh lại em cũng đã bắt ta nằm trên giường 10 ngày rồi, em còn muốn để ta trở thành bệnh miều ăn bám sao? – Nằm mãi, lưng của nàng cũng mỏi đến mức tê rần.

– Em không có ý đó.

– Vậy thì tốt rồi. – Hàn Băng Băng nở nụ cười – Ta đi dạo quanh đây một chút đối với sức khỏe cũng tốt hơn.

– Nhưng mà... – Liễu Nhi vẫn tiếp tục phân vân.

“ Rắc”

– Ôi!.....

Âm thanh giòn tan phát ra khiến Liễu Nhi giật mình hét lên, thân hình nhỏ nhắn giống như con thỏ chạy ngay đến chỗ tiểu thư, thoát một cái không có chí ý trốn phía sau lưng nàng. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo trắng của nàng, nhát gan thò cái đầu nhỏ ra.

– Tiếng gì vậy? – Hàn Băng Băng nhủ mày, nơi này hoang vu yên tĩnh như thế này sao lại có tiếng động lớn như vậy?!

– Em... em cũng không biết.

Không có bất cứ thanh âm nào tiếp theo, nhưng sự tĩnh lặng mơ hồ lúc này lại khiến Liễu Nhi nhát gan núp sau lưng Hàn Băng Băng run lên bần bật.

Hàn Băng Băng vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn trấn an nàng, trong không khí yên lặng, bên tai lại nghe thấy một thứ âm thanh khác đáng nghi ngờ hơn.

– Liễu Nhi, em nghe thấy gì không?

Sao lại có tiếng động mơ hồ như là tiếng rên rỉ vậy?

Liễu Nhi rung mình một trận, gai ốc nổi đầy mình. Nàng nuốt nước bọt giựt giựt tay áo tiểu thư đứng phía trước – Tiểu thư, hay là chúng ta về đi...

Cái thứ âm thanh quỷ quái đấy khiến nàng không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Đây dù là nơi người ở nhưng cũng là rừng núi khắp nơi. Biết đâu... đó là thú hoang thì sao?

Nghĩ đến thôi Liễu Nhi cũng cảm thấy hoảng đến sắp phát khóc.

Hàn Băng Băng neho mắt nhìn thật kỹ vào rừng trúc, đôi chân không kiềm được mà chậm chậm bước chân đến, tiếng động nho nhỏ phát ra ở phía đó kích thích tính hiếu kỳ của nàng. Hàn Băng Băng cúi đầu xuống tránh đi những cành cây, đi xuyên qua vườn đào, tiến sâu vào phía trong rừng trúc âm u.

Vài áo phía sau lưng nhanh chóng bị chụp lấy.

– Tiểu thư...

Sao tiểu thư của nàng còn đi vào đây làm gì nữa? Trong này rất đáng sợ, còn nữa... nếu bà bà mà biết kiểu gì cả nàng lẫn tiểu thư đều bị ăn mắng cho mà xem.

– Ngoan! Không sao đâu! – Hàn Băng Băng thì thầm, vẫn kiên định bước từng bước về phía trước.

Liễu Nhi cắn chặt môi, nhìn đằng trước lại đằng sau, cuối cùng không còn cách nào khác túm váy chạy theo chủ tử đang đi phía trước. Tán trúc xanh ngất, rẽ hai bên đường như mở lối đi cho cho cả hai người. Tiếng động nhỏ bé ấy mỗi lúc một gần thêm, âm thanh yếu ớt như tiếng kêu rên của loài động vật nhỏ.

Cành trúc bị gãy ngã rạp xuống đất, vương trên thân trúc xanh đậm là máu tươi thẫm đỏ, trong khu rừng một mảng hỗn loạn như vừa trải qua một cuộc chiến, những cành cỏ dưới đất đều bị gãy nát phân tán khắp nơi.

– Tiểu thư...

– Đừng sợ! – Hàn Băng Băng liêu lĩnh bước lại gần, trên mặt đất hoang tàn còn lưu lại những cọng lông vũ xơ xác, hai thân mình lớn trắng phau tĩnh lặng nằm trên đất, trên tấm thân trắng như tuyết còn ướt đẫm một dòng máu đỏ.

Hàn Băng Băng ngồi xuống bên cạnh, vuốt nhẹ trên đôi cánh màu trắng bất động – Nó chết rồi.

Sao lại bị thương đến mức này?

Trong bụi cây hỗn loạn gần đó hơi động đậy, từ bên trong phát ra tiếng kêu nhỏ nhỏ. Cành trúc gãy nát cùng nhánh cây yếu ớt ôm ấp một chiếc tổ rom mong manh, bên trong có ba con chim non. Hai con máu tươi thẫm đẫm màn lông tơ trắng muốt, đã chết.

Liễu Nhi hít sâu một hơi, không nhìn được mà thốt lên – Tiểu thư, nó...

Trong chiếc tổ nát bươm, con chim non yếu nhất, nhỏ bé nhất nằm ở giữa kêu rên yếu ớt, một sinh mệnh nhỏ nhoi không có sức lực cất tiếng kêu thê lương giống như đang khóc cho gia đình nó toàn bộ đã bị giết sạch.

Hàn Băng Băng vươn ngón tay muốn chạm vào nó, bỗng nhiên con chim nhỏ quay đầu lại, sức lực không biết từ đâu ra liều mạng mổ một cái thật mạnh vào ngón tay nàng. Một giọt máu hồng đỏ ri rích chảy xuống.

– A... – Liễu Nhi kinh hoàng, vội cầm lấy bàn tay của tiểu thư.

– Ta không sao! – Hàn Băng Băng bình thản như cũ – Em đi lấy giỏ hoa quả vừa nãy về đây, ta ở đây với nó.

Vừa nãy vì quá hoảng sợ, tiểu nha đầu nãy sớm đã đem giỏ trái cây đó đánh quên từ bao giờ.

– Tiểu thư...

– Chỉ một chút máu thôi! Không sao đâu.

Liễu Nhi ngáp ngừng ái ngại một chút rồi cũng xoay người mau chóng chạy đi.

Trong rừng trúc chỉ còn lại nàng, cùng con chim bé bỏng.

Hàn Băng Băng không buồn để tâm đến vết thương ở ngón tay, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của con chim nhỏ. Không rõ liệu có đúng không, nàng nhìn

thấy trong đôi mắt non nớt đó lúc này mang đầy giận dữ cùng đề phòng, cặp mắt nhỏ bé màu hổ phách lúc này nhớ tràn lên một màu máu, một đôi mắt non nớt nhưng nhuộm đầy thù hận.

– Hận lắm sao? – Hàn Băng Băng thấp giọng thì thầm – Nhưng ta không phải là người đã giết cha mẹ em.

Con chim nhỏ yên lặng không phát ra tiếng, nhưng đôi mắt kia khi nhìn nàng vẫn đề phòng thấy rõ.

– Đừng sợ! – Hàn Băng Băng dỗ dành nhẹ nhàng – Ta sẽ chôn cất cha mẹ, anh chị của em từ từ.

Đôi mắt nhỏ đen láy của nó long lanh khác lạ. Giống như hiểu được những lời mà nàng đang nói, con chim nhỏ yếu đuối cúi đầu, cái mỏ nhỏ cất lên tiếng kêu như đang khóc.

– Ngoan! – Nàng chạm nhẹ nhón tay lên đầu nó, động tác ôn nhu dịu dàng tựa như muốn xoa dịu đi nỗi đau của nó. Đôi tay nàng nhẹ nhàng nâng nó lên khỏi tổ không quên máu tươi vương trên người nó làm bẩn áo mình mà ôm vào lòng. Đôi mắt nàng nhìn vết thương trên thân mình hai con chim trắng lớn kia. Trên thân mình trắng muốt hiện rõ hai vết cắn hoắm sâu, len lỏi ở nơi đó là máu tươi đã nhuộm đen một mảng.

“ Là rắn độc ”

– Nhớ cho kỹ! Em phải cố gắng sống. – Hàn Băng Băng ôm lấy nó, lời nói như thì thầm. Đôi mắt đượm buồn chia sẻ – Nhất định phải cố gắng sống tốt.

Thân mình tí hon trong lòng nàng khẽ run, tiếng tí tê nức nở khiến người nghe đau lòng. Nó rúc sâu thân mình bé nhỏ vào lòng nàng như tìm kiếm sự bao bọc. Như tựa vào chôn lưu thân cuối cùng nó tìm thấy, với người duy nhất mà lúc này nó không sợ hãi, với sự dịu dàng duy nhất lúc này mà nó tin tưởng.

Với chủ nhân duy nhất nó trung thành trong cuộc đời của một con Bạch Điều.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cốc Đào Hoa

– Hai nha đầu các ngươi là cà ở đâu mà bây giờ mới quay về hả? Còn mang về một thứ vô dụng gì nữa kia? – Âu bà bà tức giận gắt lên, cái gậy đào liên tục gõ cộp cộp xuống sàn nhà được lát bằng gỗ.

– Bà Bà! – Hàn Băng Băng ôm lấy cái tổ rom trong tay, trấn an con chim non lúc này đang bị tiếng nói của Âu bà bà dọa cho run lên bần bật, cái đầu nhỏ cúi thấp rúc càng thêm sâu dưới đáy tổ – Bà bà làm nó sợ rồi.

– Thế thì thế nào?

Nha đầu này còn dám bắt bẻ lão? Cái con chim kia sợ lão thì làm sao? Lão phải nhỏ tiếng lại chắc? Còn nữa, hai con nha đầu không biết sống chết này, một ngày không đem phiền phức đến cho lão là không yên phải không?

– Hai ngươi còn chưa hiểu rõ tình hình, đi xa như vậy, còn muốn đi đâu nữa hả?

Lần trước đi lạc sâu vào trong ma trận còn chưa có sợ?

Hàn Băng Băng không dám cãi cúi đầu im lặng.

Đào Hoa Cốc xung quanh được bao bọc bởi vách đá cheo leo, khắp nơi trong cốc đều được bày ma trận cùng mê cung vô cùng tinh diệu. Giống như một tòa thành khép kín, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Nếu bản thân không am hiểu hay quen thuộc, tuyệt đối không thể thoát ra được.

Hàn Băng Băng giữ lấy cái tổ rom trên tay, nhún nhường nói – Chúng cháu chỉ đến hồ nước đi dạo một chút, sẵn tiện hái chút hoa quả.

Nơi đó chính là một trong số ít những nơi có thể thoải mái đi lại trong Đào Hoa Cốc này, không bày trận pháp, không kỹ xảo vát quái.

– Dạo quanh hồ thì việc gì phải mang nó về đây. – Âu bà bà chỉ vào sinh vật nhỏ trong tay Hàn Băng Băng, không nhìn thì thôi, nhìn rồi lại rước lấy một đồng bực bội – Nó rất phiền toái, mau mang đi đi.

Trong nhà đã có hai cái phiền phức rồi, lão không có tâm tư chứa thêm một tiểu phiền phức như con động vật nhỏ đấy nữa.

– Bà bà... – Liễu Nhi thử năn nỉ.

– Còn không mang đi? – Nha đầu này vẫn còn muốn thương lượng?

– Bà bà! Cha mẹ anh chị của nó toàn bộ đã bị rắn cắn chết, nó may mắn sống sót – Hàn Băng Băng cẩn thận giải thích – Bà bà muốn chúng cháu đưa nó đi đâu bây giờ?

Nếu bây giờ để nó ra thế giới hoang dã bên ngoài kia, nhất định sẽ bị thú hoang ăn thịt. Cho dù không bị thú hoang ăn thịt đi nữa, một con chim non như nó căn bản không có khả năng sinh tồn trong thế giới tự nhiên.

– Nha đầu nguoi thấy nó ở đâu thì ném nó về chỗ đó.- Âu bà bà bức bối nói.

– Bà bà!- Hàn Băng Băng hạ giọng, cố gắng thuyết phục thêm lần nữa – Ngoài kia, nó sẽ chết mất.

Lão bà trừng mắt nhìn nàng, nét mặt nhứt chặt khó coi.

Bắt được một tia chân chừ trên gương mặt kia, Hàn Băng Băng thừa thắng xông lên.

– Bà bà! Bà bà nỡ để nó nhỏ bé yếu ớt như vậy gánh chịu sóng gió bên ngoài sao?

– Đó là...

– Cháu sẽ chăm sóc nó. Sẽ không để nó làm bà khó chịu đâu.

– Từ từ... – Bà có khi nào nói cái rắc rối đó có thể lưu lại hả?

– Liễu Nhi, đã muộn thế này rồi em còn không mau theo ta đi chuẩn bị thức ăn?

– Dạ?!!! – Liễu Nhi ngốc lảng giật mình nhìn tiểu thư, nhưng khi nhìn thấy cái nháy mắt ám hiệu kia thì lập tức hiểu – Vâng, em lập tức đi chuẩn bị.

– Khoan đã... – Bà còn chưa nói xong.

– Bà bà! – Hàn Băng Băng bước chân đến dùng tay dịu bà bà ngồi xuống ghế – Cháu bây giờ lập tức đi nấu điểm tâm. Hôm nay cháu còn đặc biệt pha cho bà một bình rượu, để cháu đi lấy.

– Từ từ! Ta đang nói là...

Nhưng nha đầu kia căn bản không đem lời nói của bà cho vào tai, nàng ta đặt chiếc tổ rom ngay bên cạnh bàn, không để ý đến bà đang kháng nghị đầy mình nâng vật áo gọn gàng đi ra khỏi phòng.

– Hai đứa tiểu nha đầu nguoi... – Âu bà bà nghiêng răng nghiêng lợi, cây gậy đào gỗ xuống từng âm thanh chói tai lên sàn nhà. Bà sớm biết con nha đầu Băng Băng kia không đơn giản như cái vẻ ngoài mong manh vô tội, nhưng vẫn bị ứng biến chớp nhoáng của nó gạt vào tròng.

Thật vô lễ, lão căn bản còn chưa nói xong thì cả hai đứa đã vù vù nói nhanh rồi đi mất.

Tức chết lão.

Con chim non trong tổ ngu ngốc không hiểu ngược cổ nhìn về phía bà, đôi mắt hồ phách ngô nghê ngây dại lại có chút sợ sệt chớp chớp vài cái.

– Nhìn cái gì mà nhìn? – Bà lớn giọng quát – Đừng tưởng nguoi nhìn ta nhiều như vậy thì ta sẽ mềm lòng.

Bà lườm nó từ đầu đến đuôi. Con chim nhỏ chỉ có một lớp lông mao bao phủ quanh người, mỏng manh đến đáng thương. Lớp lông mỏng nơi có nơi không, lộ ra thân hình gầy gò ốm yếu. Âu bà bà càng nhìn càng thấy không vừa mắt, hắng giọng mắng.

– Gầy ốm như nguoi, nuôi liệu có sống được không chứ? Hay là chỉ tốn gạo cơm?

Mà con nha đầu Băng Băng kia nói năng rõ ràng là hàm hồ. Nó chăm sóc? Nó có gạo có cơm sao? Đừng quên là nó cũng đang ăn nhờ ở đậu ở nhà bà đây nhè.

Nhưng để cái sinh vật phiền hà này chết trong nhà của lão cũng không phải ý kiến hay.

Âu bà bà tâm không cam, tình không nguyện. Mặt mày khó chịu hùng hùng hổ hổ mắng một tràng thật dài nhưng chỉ có một con chim nguoi ngồi nghe. Càng khó chịu hơn, bà lại hùng hùng hổ hổ lấy trong vật áo ra một cái lọ trắng, dốc xuống lấy một viên thuốc màu cam nhạt ném vào cái tổ của con chim con – Ăn đi! Thật phỉ linh được của ta mà.

Không rõ là hiểu ý hay không, nó nhu thuận cúi đầu mở ra cái mỏ nhỏ nhắn, đem viên thuốc màu cam kia ngậm lấy, nuốt chửng qua yết hầu.

– Kể ra cũng biết nghe lời – Bà gật đầu có chút hài lòng, nhưng chợt nhớ ra gì đó lại không nhịn được mà lớn tiếng – Sống hay không là kệ nguoi.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bật mở, Hàn Băng Băng sắc mặt hơi ửng đỏ đi vào. Bước chân của nàng đi tới bên bàn, đặt bình rượu sứ đang chứa bên

trong thứ rượu ngọt lành thơm ngon lên bàn.

Âu bà bà nhìn gương mặt có chút đỏ của nàng, nhũn chặt chân mày – Tiểu nha đầu nguoi làm sao vậy?

– Cháu không sao. – Hàn Băng Băng cười nhẹ nhàng – Bà bà! Bà bà chịu cho cháu nuôi nó nhé?

– Ta khi nào thì nói như vậy – Bà hung hăng trợn mắt, thô lỗ cầm lấy bình rượu trên bàn mở ra uống lấy một ngụm, hương vị thơm ngon cực phẩm trong bình khiến sự nóng nảy của bà có chút xuôi đi, nhưng lời nói cũng không bớt đi phần gay gắt – Là nguoi đưa nó về, tự đi mà lo lấy.

Nói xong cầm theo bình rượu, không thèm nhìn lại bước ra khỏi nhà.

Hàn Băng Băng nhìn theo bóng lưng của bà khuất đi rồi mới ngồi xuống ghế, nàng xoa nhẹ cái đầu tròn mềm của con chim con cười dịu dàng – Bà bà chỉ là hơi hung dữ, em đừng sợ.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi lúc này cũng từ bên ngoài chạy vào phòng, hiếu kỳ hỏi – Bà bà nhượng bộ rồi?

– Ừ! – Nàng gật đầu, đem chiếc tổ roi đưa vào tay Liễu Nhi, chống người dậy đi đến phòng ngủ – Em cho nó ăn nhé, ta đi ngủ một chút.

Lúc này Liễu Nhi mới chú ý đến sự bất thường của chủ tử, nàng hơi thấp thỏm nhìn về mặt đỏ bừng của tiểu thư – Tiểu thư không sao chứ?

Tiểu thư từ lượng rất kém, bây giờ hẳn là đã chuyển choáng rồi đi.

Hàn Băng Băng gật đầu đi về phòng. Nàng nằm trên giường ôm lấy chăn bông, mơ hồ nhìn bầu trời vào lúc hoàng hôn mang một màu đỏ rực. Bóng đêm che lấp, cũng kéo nàng đi vào trong mộng. Hương rượu thơm ngọt vẫn còn lưu lại nơi đầu môi, khóe môi xinh đẹp của nàng khẽ cong lên mơ màng.

Nàng say rồi.

Nàng biết.

Nhưng say rồi, dường như lại càng nhớ người đó hơn.

Nhớ tới người đó từng ôm lấy nàng trong ngực, ôn nhu hôn nàng. Chén sứ tinh xảo trong tay hắn nhẹ nhàng xoay xoay, nét mặt anh tuấn giao hoạt của hắn lại ghé sát gương mặt nàng thì thảo hời.

“Mao Đài! Nàng có muốn thử không?”

.

.

Ở nơi Bắc Thành xa xôi, bóng dáng nam nhân cao lớn tĩnh lặng đứng trên tòa lầu Thiên Vân Các. Ánh mắt của hắn nhìn về phía xa, giống như cố gắng ở trong màn mây phủ kín trên bầu trời cao kia tìm kiếm một điều gì đó.

Một cơn gió lạnh thổi qua, cuốn tung mái tóc dài của hắn, tấm giáp màu bạc cao quý trên người ánh lên những ánh sáng phản chiếu của hoàng hôn rực đỏ. Hắn đứng cô độc một mình dưới ánh hoàng hôn lác lõng, im lặng đem nỗi nhớ nhung lan tràn khắp huyết mạch trong cơ thể. Ngón tay hắn cẩn thận xoay nhẹ chiếc vòng vải màu đen trên cổ tay, giống như đang chạm đến một thứ báu vật, chậm rãi xoay hàng số màu trắng lên một nấc, rồi một nấc.

– Vương gia! Đã đến lúc khởi hành rồi! – Một tiếng gọi từ phía sau nghiêm trang cất lên, đánh động dòng suy nghĩ đang lưu chuyển của nam nhân ấy.

Hắn vẫn vững chắc đứng nguyên như cũ, nhìn về phía mặt trời dần dần bị nhấn chìm bởi màn đêm. Ánh mắt sắc lạnh của hắn đem nỗi mềm yếu nhất trong tâm trí mình che giấu thật sâu, tiếng nói lạnh lùng dường như mang theo một sự cứng rắn cùng âm u khiến kẻ địch nghe thấy mà khiếp sợ.

– Đã chuẩn bị chưa?

– Đã hoàn thành. – Người nam nhân quỳ dưới chân hắn vẫn cúi đầu, giọng nói nghiêm trang không hề chậm trễ dùng lời nói ngắn gọn nhất khai báo tường tận. – Toàn quân chỉ đội chỉ thị của Vương gia.

Sự dịu dàng cuối cùng trong đáy mắt hắn cuối cùng cũng hoàn toàn tắt đi, người nam nhân tôn quý mạnh mẽ xoay người, bước thẳng xuống lầu. Chiếc áo choàng màu đen của hắn đang đưa, mang theo ngao khí của hắn tỏa ra ép ngạt người đối diện. Hắn bước từng bước điềm tĩnh rời khỏi, đứng trước ba quân hùng tráng cất tiếng nói lạnh lùng nhưng uy nghiêm.

– Khởi hành.

Nước lân bang phía Bắc xảy ra lục đục, tạo ra loạn chiến nhằm đàn áp Thiên Diệp Quốc. Bắc Thành Vương vì quốc gia gửi tấu sớ tới triều đình, nguyện ý thân chinh. Được sự chấp thuận của thánh thượng, mang theo một vạn binh mã xuất phát trấn thủ biên quan phía Bắc, dẹp loạn quân ở phía Bắc. Chính thức tiến vào một cuộc trường chiến mang đầy khói lửa cùng máu tanh.

Một cuộc trường chiến dự đoán sẽ kéo dài 10 năm.

Hàn Băng Băng thoải mái ngồi trên chiếc ghế mây dưới bóng cây hoa đào, trên đùi cái tổ nhỏ xù xì rung động không chịu yên một chỗ, con chim nhỏ bên trong không ngừng náo loạn ngửa cổ lên đòi ăn.

– Đói rồi sao? – Nàng mỉm cười, lấy một mẩu thức ăn mềm đưa tới miệng nó. Con chim nhỏ háp tấp ngậm lấy, nóng lòng nuốt xuống.

Một tháng trôi qua, con chim non mà nàng cứu về hôm ấy cũng đã cứng cáp đầy đủ hơn trước.

Trên bầu trời cao có đàn chim bay qua, mỗi con đều sải dài đôi cánh rộng tung hoành trên bầu trời. Con chim nhỏ trong ổ rom ngược đầu nhìn theo, đôi mắt đen ngơ ngác nhìn lên bầu trời rồi nhìn về phía nàng như muốn hỏi điều gì đó.

Hàn Băng Băng giống như hiểu rõ ý nghĩ trong đôi mắt ấy.

Đã một tháng rồi, nhưng nó không bay được.

Mỗi ngày con chim nhỏ này đều nằm im trong ổ. Mặc dù thân hình đã lớn dần lên nhưng vẫn rất gầy gò, cho dù nàng cho nó ăn bao nhiêu, thân hình nó cũng không thể to lớn phồng phao như những con chim khác, càng không nói là con Bạch Điều to lớn khi đó nàng nhìn thấy.

Nhưng vấn đề quan trọng chính là, cho dù đã một tháng trôi qua, nó vẫn không thể bay được. Hay là do nàng sai sót, giống loài của nó so với những con chim bình thường tiến trình trưởng thành sẽ đặc biệt dài hay sao?

– Không sao, rồi em sẽ bay được thôi. – Nàng mở miệng trấn an, vẫn cẩn thận dứt cho nó ăn, ngón tay xoa xoa cái đầu nhỏ đang ngúc ngoắc qua lại.

Đột nhiên từ phía sau có tiếng nói bực dọc quen thuộc – Nó suốt ngày ăn với ngủ, hết ngủ rồi lại ăn, làm sao mà bay được chứ?

Hàn Băng Băng kinh ngạc quay lưng lại – Bà bà ! Bà về nhà sớm vậy?

– Ngươi muốn ta không về à? – Âu bà bà chống gậy bước gần đến, lấy trong người bình rượu rỗng đặt lên chiếc bàn đá. – Về lấy rượu đi.

Chiếc bình đã sớm rỗng không. Hàn Băng Băng lắc nhẹ bình rượu trong tay, không khỏi cau chặt đôi mày liễu – Bà bà, bà bà uống nhiều rượu quá sẽ không tốt cho sức khỏe.

Mỗi ngày bà bà đều uống hơn một bình. Nồng độ của rượu này lại cao như vậy, chắc chắn sẽ say.

– Chuyện của ta không khiến ngươi quan. – Âu bà bà cau mày nói lớn lên. Nha đầu này đúng là càng ngày càng không biết phép tắc, bây giờ lại còn dám giáo huấn bà nữa sao?

– Bà bà, cháu là lo cho bà...

– Nhiều lời quá. – Âu bà bà bắt đầu quát mắng. Thân mình còn chưa lo được, còn muốn lo cho bà sao, thật không biết tự lượng sức mình. – Còn không mau đi lấy rượu đi.

Biết rõ nói thêm cũng không được, Hàn Băng Băng thờ dãi đặt cái tổ chim xuống đi về phía nhà trúc. Âu bà bà ngồi xuống chiếc ghế mây, lại không nhận được mà mở miệng mắng.

– Thực là một con nha đầu miệng lưỡi trơn tru.

Mỗi lần con bé đó mở miệng là lại một tràng triết lý khuyên ngăn nhảm nhí.

Con chim nhỏ nằm trong ổ vẫn như cũ ngược đầu ra, đôi mắt hổ phách ngu ngốc nhìn lão bà bà ngồi trên ghế đang không ngừng lăm bằm những ngôn từ mà nó nghe không hiểu.

– Ngươi đừng có nhìn ta – Bà mắng lớn, nhìn thân hình gầy gò của nó cảm thấy thật không vừa mắt. Mặt nhăn mày nhíu lấy trong mình một viên linh đơn rồi đưa trước miệng nó. Cho dù thế nào cũng không quên cần nhẩn. – Ngươi đúng là cái thùng không đáy, ăn mãi cũng không lớn được.

” Bà bà, cháu là lo cho bà”

– Lo với chả lằng.

Thật phiền phức.

Hàn Băng băng từ gian nhà trúc cầm theo bình rượu đi tới. Âu bà bà nhìn bình sứ trong tay nàng, không khỏi nhíu mày – Cái bình của ta đâu?

Cái này rõ ràng không phải cái bình vừa nãy bà đưa cho nha đầu này.

Còn nữa, cái bình của bà không có nhỏ như vậy.

– Vừa nãy khi lấy rượu cho bà bà, cháu vô ý làm vỡ mất – Hàn Băng Băng cúi đầu hối lỗi, giọng nói mềm mại rõ ràng là rất ngoan ngoãn, nhưng lại không nhìn ra được một điểm hối hận trong giọng nói của nàng. – Bà bà, bà bà tạm thời dùng cái này nhé.

– Nha đầu nguoi...- Rõ ràng là nó cố ý.

– Bà bà! Tửu lượng của cháu rất kém – Nàng quả nhiên không chút sợ hãi tiếp tục giải thích – Mỗi ngày cháu chỉ có thể pha chừng đó rượu cho bà bà thôi. Nếu bà bà muốn uống thêm thì hãy xuống hầm nhé.

Con giận dữ tràn lên giống như muốn đem đỉnh đầu của bà bốp hơi từng đợt. Âu bà bà tức đến mức mắt muốn nổ đom đóm, nhưng lại không thể nói được gì. Con nha đầu này... rõ ràng là cố tình muốn ép bà vào khuôn khổ. Suốt một tháng nay bà đều uống rượu do nha đầu này đích thân pha chế, lâu dần sinh quen, sớm đã không thể uống rượu dưới hầm được nữa. Bây giờ, thứ rượu có hương vị bình thường đó sớm đã không thể làm hài lòng cảm giác của bà.

Sớm biết con nha đầu này không ngoan hiền như vẻ bề ngoài. Nhưng bà chắc chắn sẽ sớm bị nó làm cho tức chết.

Giận đến khô cả họng, bà mở nắp bình rượu uống một ngụm lớn. Lại lập tức phát hiện, rượu hôm nay tuy hương vị vẫn như cũ, nhưng rõ ràng trong rượu có một thứ không bình thường.

Nha đầu này dám pha loãng rượu.

Đây là nó cố ý muốn bà tức chết có phải không?

Âu bà bà tức giận đứng dậy toan ném vỡ bình sứ, cái miệng mở ra hít thở dồn dập muốn chửi mắng một hồi. Tay vừa đưa lên, Hàn Băng Băng đã vội vã ngăn lại. – Bà bà, một ngày chỉ có một bình đó thôi, nếu làm vỡ rồi sẽ không còn nữa đâu.

Bàn tay của bà cứng đờ giữa không trung.

Tức chết lão rồi!!!!!!!!!!!!!!!

Con giận trong ngực giống như quả bóng đang bị thổi đầy hơi, áp lực cùng đè nén khiến bà càng thêm bức bối, thực không biết phải xả đi đâu.

Không nghĩ muốn tiếp tục nhìn con nha đầu hờ hững là chọc giận bà nữa. Âu bà bà tức tối xoay người phi thân qua vườn đào, khi rời đi vẫn còn có thể nghe thấy tiếng gọi quan tâm của nha đầu kia.

– Bà bà, bà bà uống ít một chút nhé.

– Phiền hà! – Bà nhăn mặt nhăn nhó, trên mặt chỉ có biểu cảm chán ghét bức bối. Nhưng sâu trong đôi mắt kia, nơi trái tim mềm mại vẫn còn đang đập đều đặn đang dần chảy qua một dòng nước nóng ấm mà suốt bao nhiêu năm qua khi một mình tồn tại ở dưới u cốc này bà không thể nào cảm nhận được.

.

– Tiểu thư! Bà bà quay về lấy rượu rồi lại đi ngay sao?

– Phải! – Hàn Băng Băng gật đầu, đôi tay khéo léo khuấy đều nồi canh hầm nghi ngút hương thơm đang sôi trên bếp.

Liễu Nhi nhón chân sắp xếp lại tủ bếp gọn gàng trở lại. Âu bà bà lại đi vắng, nhưng bà lại không nói gì trước với nàng. Thật là, uống công nàng nấu nhiều com như vậy, bây giờ lại để thừa lương thực nữa rồi.

Lại nói, mấy ngày hôm nay bà bà suốt ngày xuất cốc ra ngoài. Mỗi lần đi đều hùng hăng hổ hổ bắt tiểu thư nàng pha rượu rồi mới rời đi. Nhưng rốt cuộc là bà đang làm gì?

Mùi canh hầm thơm nức lan tỏa trong gian bếp nhỏ, đánh thức con chim non đang thi u ngủ từ bao giờ. Thân mình của nó nó động đậy trong ổ rom, ngóc đầu lên nhìn Hàn Băng Băng chăm chú.

Hàn Băng Băng trao cái thìa cho Liễu Nhi, bản thân đi đến bên cửa sổ ôm lấy cái tổ rom, cầm lấy một chiếc gói nhỏ treo trên tường lấy lương thực đút cho con chim non đang đói bụng.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi nhìn cái tổ rom trong lòng tiểu thư cười cười– Nó quả thực là ăn rất nhiều.

– Phải! – Hàn Băng Băng cười nhẹ, lấy một miếng lương khô bỏ vào miệng con chim nhỏ. – Liễu Nhi! Em có biết mấy hôm nay bà bà đi đâu không?

– Em cũng không biết – Liễu Nhi thật thà lắc đầu. Tung tích của bà bà vẫn luôn thần bí nha – Em thấy gần đây bà bà có vẻ xuất cốc nhiều hơn trước đây, nhưng tối vẫn quay về ăn com.

– Xuất cốc sao? – Nghe cũng có lý lắm.

Bên ngoài nổi lên trận gió mạnh mẽ, cuồn tung cánh hoa đào khiến bầu trời như biến thành một đài lụa hồng phấp phất, uyển chuyển xoay tròn . Gió bay thổi nhẹ mái tóc đen mượt của nàng, con chim nhỏ bé kêu lên khe khẽ, rúc mình thêm sâu vào cái ổ rom. Hàn Băng Băng nhìn theo cánh đào rơi, làn nước hồ thu lay động. Trong lòng dâng lên một nỗi xao xuyến khó nói rõ.

Chợt nàng hướng mắt đến căn phòng trúc phía xa.

Nơi đó, từ ngày nàng tỉnh lại ở Đào Hoa Cốc đến nay vẫn chưa từng bước vào. Nó luôn luôn bị đóng kín, giống như đang sở hữu một thứ bí mật lắng lặng che giấu ở nơi u cốc thâm sâu này.

Nàng hiếu kỳ bước lại gần, lần đầu tiên bước lên bậc cửa của căn phòng này. Đôi mắt nàng theo khe hở của ánh cửa nhìn vào bên trong, kinh ngạc phát hiện ra bên trong tất cả đều là những kệ sách lớn.

Từng chồng từng chồng được sắp đặt song song với nhau.

Ở đây có sách? Lại còn rất nhiều.

Nàng bước đến bên cửa, đưa tay lên toan mở ra cánh cửa đang đóng kín kia.

— Không được vào! — Một tiếng hét hăm dọa vang lên chói tai, nguồn nội lực mạnh mẽ không rõ từ đâu lao thẳng về phía Hàn Băng Băng, đánh ngã nàng ra ngoài. Sức lực cùng động tác đều không có một chút nương tay, vừa mạnh vừa chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cuộc Sống Bình Lặng

Nguồn nội lực mạnh mẽ ấy quật Hàn Băng Băng ngã xuống đất. Nàng khó khăn gượng dậy, sự đau đớn trên thân thể khiến nàng càng không thể tin được nhìn người vừa đã thương mình.

— Tiểu thư. — Liễu Nhi ở trong nhà nhìn thấy một màn như vậy cũng hoảng hốt chạy ra, đỡ tiểu thư dậy — Tiểu thư có sao không?

Nàng kinh ngạc nhìn người đang đứng trên bậc thang bằng gỗ kia, khó tin kêu lên. — Bà bà...

Ấu bà bà lúc này đứng chắn trước căn phòng trúc, từ ánh mắt cho tới nét mặt đều toát ra lửa giận nhìn xuống nữ nhân mặc áo trắng.

Ấu bà bà đánh tiểu thư? Nhưng mà tại sao?

— Bà bà — Hàn Băng Băng cố nén cơn đau trên thân thể, thành thật giải thích — Cháu chỉ là muốn xem một chút sách.

— Sách cũng không được! — Ấu bà bà tức giận quát lớn — Từ ngày hôm nay, cấm cả hai người bước vào căn phòng này! Tuyệt đối không được.

— Bà bà! — Liễu Nhi dịu tiểu thư đứng dậy, nhìn rõ ràng bên khuỷu tay trắng nõn của tiểu thư tím bầm một mảng, không khỏi nhìn Ấu bà bà can ngăn một lời. Sao bà bà lại ra tay mạnh như vậy, còn nặng lời như thế. Tiểu thư của nàng cũng đâu có làm gì sai.

— Không được phép cãi! — Ánh mắt của bà nhìn thẳng về phía Hàn Băng Băng, nghiêm khắc cảnh cáo — Hôm nay ta chỉ ra tay như vậy. Nếu sau này hai nhà đầu người bất cứ ai còn dám bước tới gần căn phòng này một lần nữa, chỉ cần nửa bước thôi, ta đánh người đó.

Hàn Băng Băng dựa vào người Liễu Nhi quật cường đứng lên, cặp mi gật đầu — Vâng.

Liễu Nhi muốn mở miệng nói gì đó nhưng bị Hàn Băng Băng gạt lại. Nàng mím chặt môi hít thật sâu rồi đỡ tiểu thư quay về phòng. Ấu bà bà nhìn theo bóng dáng hai đứa trẻ đi vào trong nhà, ánh mắt nhìn về phía vết thương hơi rớm máu trên tay nữ nhân mặc áo trắng không khỏi có chút xao động. Lòng bà trầm xuống, một nỗi nôn nao dần dần dâng lên trong lòng.

“ Bà hình như...”

Hình như bà đã đánh nó quá tay rồi...”

.

.

Trong gian trúc hiện nhỏ nhỏ, bao trùm một không khí âm ỉ. Con chim nhỏ nằm trong cái tổ ấm áp không giống như mọi ngày nghịch động nghịch tây làm loạn mà hiểu chuyện im phăng phắc. Hàn Băng Băng ngồi im lặng trên ghế, trên đùi nàng đặt một chiếc rổ chứa đầy hoa đào, ngón tay cẩn thận tách từng cánh hoa ra khỏi nhụy. Thỉnh thoảng nàng lại đưa bông hoa hồng phấn ấy lên mũi ngửi thử hương thơm rồi lại đặt sang bên cạnh. Liễu Nhi ngồi bên cạnh nhặt lấy nhụy hoa đào gói kỹ vào trong túi, còn đem vài bông hoa thơm ngát nhẹ nhàng bỏ vào cái túi thơm nhỏ.

Trong phòng, chỉ có tiếng sột soạt nhè nhẹ của vạt áo, tiếng tinh tang khe khẽ của chiếc chuông đồng.

Âu bà bà ngồi khoanh chân yên vị trên chiếc sạp bằng trúc, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ, lặng lẽ luyện cộng. Nhưng cái không khí im lặng này lại ngoài ý muốn khiến bà cảm thấy không được thoải mái.

Dường như đã lâu lắm rồi bà không được ở trong cái không gian yên ả đến nhường này.

Hai nha đầu mọi ngày luôn lấy mọi chuyện để luyện thuyên, cả ngày hôm nay lại bảo trì im lặng không nói gì với bà. Cả cái tiểu gia hỏa ồn ào kia hôm nay cũng trật tự như vậy, thậm chí bà còn có cảm giác nó cũng đang âm thầm chống đối, cả ngày cũng không thèm liếc mắt nhìn bà đến một lần.

Thật không có phép tắc.

Bà chỉ đánh nha đầu có một cái, mấy đứa này lại đồng loạt phản kháng lại bà thế này có phải không? Đám con nít ranh này, đừng tưởng chỉ như thế là bà sợ.

Âu bà bà bức mình đứng dậy, trừng mắt nhìn đứa con gái mặc áo trắng đang yên lặng lách cánh hoa kia lớn tiếng – Nha đầu, đi lấy rượu cho ta.

Ở nhà chỉ tổ tức chết, bà phải ra ngoài để giải tỏa cái đồng loạt cảm xúc bức bối này đã.

– Dạ.

Hàn Băng Băng dừng ngay động tác lại, đứng dậy đi xuống dưới nhà bếp lấy lên một bình rượu bằng sứ đưa lên. Âu bà bà cúi kinh cảm lấy bình rượu, lập tức cảm thấy sức nặng của nó khác hẳn với mọi ngày. Lại nghĩ uống một ngụm, ánh mắt bà nhìn tiểu nha đầu kia lại đầy nghi hoặc.

Nha đầu này mọi ngày luôn lấy trăm phương ngàn ý bót xén đi lượng rượu trong bình khi đưa cho bà, thậm chí còn pha loãng rượu đi. Một ngày không lúc nào là không lải nhải bên tai bà là uống ít đi một chút. Hôm nay sao đột nhiên lại thay đổi.

Tuy trong lòng nghi vấn nhưng bà không muốn hỏi, phẩy mạnh tay áo đi ra ngoài.

– Bà bà. – Tiếng nói của Hàn Băng Băng nhỏ nhẹ vang lên ở phía sau – Bà bà uống ít thôi nhé.

Tầm tung già nua ấy thoáng sững lại một chút rồi phi thân rồi đi, bóng dáng màu nâu mau chóng mất hút sau rừng trúc thăm thẳm.

– Tiểu thư. – Liễu Nhi đang nhặt cánh hoa ngược mặt lên – Chắc là bà bà còn giận.

– Ủ! – Hàn Băng Băng thờ dài gật đầu, quay lại ngồi xuống bên rổ hoa – Là do ta tự ý.

Âu bà bà từ khi giữ cả hai người ở lại đến nay, tuy ngoài miệng luôn lớn tiếng la mắng, nhưng bà chưa bao giờ ra tay đánh nàng, lại đối xử với nàng rất tốt. Ngay cả con chim nhỏ nàng nuôi, dù ban đầu mở miệng là nói không muốn, mỗi lần nhìn thấy đều chưng ra bản mặt chán ghét. Nhưng nàng vẫn nhìn thấy bà thỉnh thoảng có lấy trong người linh đan hay túi thức ăn ngon đút cho nó ăn.

Nàng đã sớm nhìn thấy, bà bà chỉ được cái miệng mắng người, còn tâm thì vốn dĩ mềm nhũn.

Mà hôm ấy bà phải ra tay đánh nàng, chắc chắn căn phòng đó đối với Âu bà bà là rất quan trọng.

Sắc trời bên ngoài cũng đã dần tối, Hàn Băng Băng thả cánh hoa trên xuống rổ, lấy túi thức ăn bên cạnh đút cho con chim nhỏ một miếng – Liễu Nhi! Em đi nấu cơm đi, thức ăn hôm nay để ta nấu.

– Tiểu thư! Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, việc nấu ăn này em làm là được rồi.

– Ta không sao, em nhớ nấu phần của bà bà.

Liễu Nhi chớp chớp mắt không hiểu – Tiểu thư! Mấy ngày hôm nay bà bà đều không chịu về ăn cơm.

– Em cứ nấu đi.

.

.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi nhìn lên bàn đồ ăn, đôi mắt long lanh nhìn Hàn Băng Băng đầy ngưỡng mộ – Tiểu thư thực là giỏi nha!

Đẳng cấp so với nàng thật sự khác quá xa, quả thật là với không tới.

Hàn Băng Băng sắp lại bàn thức ăn rồi nhìn ra ngoài. Bên ngoài, xuyên qua màn đêm những con gió vẫn nhẹ nhàng thổi, một màn trời đêm yên lặng không chút động tĩnh nào khiến lòng nàng trùng xuống.

Hôm nay bà lại không về rồi.

– Tiểu thư! Có lẽ đêm nay bà lại không về ăn đâu – Liễu Nhi chủ động ngồi xuống bàn, chống cằm mím môi – Bà bà đúng là hay dễ bụng

– Tiểu nha đầu nguoi nói nhảm gì đấy?

– Bà bà?

Liễu Nhi giật mình đứng dậy. Âu bà bà mặt nặng màu nhẹ nhăn nhó đi vào nhà. Trong nhà mùi thơm thức ăn phủ kín vào phòng, trên bàn ăn đầy những món ăn lạ lẫm nhưng đẹp để được bày ra, ánh mắt bà dường như có chút hài lòng. Nhưng ngay lập tức lại nổi nóng, hai nha đầu này ăn cơm của bà, thức ăn của bà. Nếu bà không về chẳng lẽ để hai đứa nó đem thức ăn trong nhà ăn hết hay sao?

Hàn Băng Băng đến gần cầm giúp bà chiếc gậy, mỉm cười nhẹ nhàng – Bà bà ăn cơm nhé!

– Không ăn thì nhịn chắc? – Đặt bình rượu trên tay lên mặt bàn. Âu bà bà hung hăng ngồi xuống ghế, lúc ngồi xuống vẫn không quên lớn tiếng. – Còn hai nha đầu các nguoi muốn đứng nhìn hết hay sao?

Liễu Nhi ngáy ra cũng tỉnh táo trở lại, mau lẹ múc cho bà một bát canh – Bà bà hết giận rồi sao?

– Ai nói ta hết giận? – Cái đứa vừa mới cầm lên lại bị đập xuống. Âu bà bà nổi cáu nhìn hai đứa con gái không biết điều trước mặt, hung hăng dạy dỗ – Hai nha đầu nguoi thật vô pháp vô thiên, một chút phép tắc cũng không có. To gan lớn mật còn dám cãi lời ta, rõ ràng là sai rồi còn không chịu ăn năn xin lỗi. Hai đứa các nguoi là nghĩ lâu bà ta già rồi nên xem thường phải không?

Hàn Băng Băng mím môi cố nén cười, sợ rằng cười ra lại chọc đến tâm tư mắng nguoi của Âu bà bà.

Ra là vậy!

Ở bên cái bàn, cái tổ nhỏ bằng rom hơi động nhẹ nhàng, con chim nhỏ giống như bị tiếng la hét của Âu bà bà làm cho tỉnh giấc ngu ngốc ngừng cái đầu nhỏ lên, ngây thơ nhìn về phía nguoi đang lớn tiếng.

– Còn cả nguoi! Nhìn cái gì mà nhìn? – Bà tức giận gắt âm lên, lấy trong nguoi một cái lọ nhỏ vớt cho Hàn Băng Băng – Cho nó ăn rồi bảo nó ngủ luôn đi cho ta.

Đừng có để nó ở đây khiến bà thêm chướng mắt.

– Vâng! – Hàn Băng Băng đỡ lấy lọ thuốc, tay kia cũng cầm bình rượu muốn đem đi cất. Sức nặng trên tay khiến nàng nghi ngờ, nàng lắc nhẹ cái bình kiểm tra một chút.

Vẫn còn?

Nàng mở nắp bình rượu ra nhìn vào. Bên trong vẫn còn rất nhiều, phải đến hơn nửa bình là ít.

– Bà bà! Bà bà uống ít rượu đi rồi sao? – Mọi ngày dù nàng nói thế nào cũng thấy bà làm bầm cơ mà.

– Ai nói như vậy? – Lão bà bà có chết cũng không chịu nhận – Rượu nha đầu nguoi làm rất dở, ta không thèm uống nữa.

– A! – Thật sự là vậy không?

– A ô cái gì? Ta dói rồi! – Không muốn tiếp tục bị hỏi mãi một vấn đề. Bà xoay mình cầm lấy cái đĩa, gấp lấy một miếng bỏ vào miệng. Mùi vị thơm ngon trên bàn khiến tâm tư đang căng phòng của bà xẹp đi không ít.

Hàn Băng Băng cũng ngồi xuống bàn, gấp cho bà một chút thức ăn – Bà bà, sau này bà nhớ quay về dùng cơm, cháu sẽ thường xuyên xuống bếp nấu cho bà bà ăn.

Âu bà bà hừ nhẹ lờ mờ sang – Nha đầu nguoi lại muốn dạy dỗ ta.

Hàn Băng Băng chỉ ngồi cười dịu dàng, đối với lời nói nặng nhẹ của bà không chút để ý.

Liễu Nhi ngồi bên cạnh cũng sớm quen, chỉ chuyên tâm ăn cơm trong miệng. Mùi vị của thức ăn khiến nàng hí mắt thỏa mãn, không nhịn được mà đề nghị.

– Tiểu thư, hay là tiểu thư từ hôm nay nấu ăn đi, em sẽ giúp.

Tay nghề của tiểu thư, thật sự hơn nàng rất nhiều mà.

Âu bà bà chuyên tâm dùng bữa, tiếng nói ồn ào bên tai dường như cũng không cảm thấy chán ghét như ngày đầu nữa. Bà nhai kỹ thức ăn trong miệng, dường như đã lâu lắm rồi bà không được ăn một bữa ăn có dư vị ấm áp như vậy.

– Bà bà! Bà ăn bánh đi!

Âu bà bà ngồi trên ghế mây ngừng đầu nhìn vào cái đĩa bánh nướng, hình thù kỳ quái của nó khiến bà không khỏi nhăn mặt, cầm đại lên một cái ngó nghiêng – Thứ này là cái gì?

Tròn không ra tròn, méo không ra méo.

– Là bánh. – Hàn Băng Băng có chút buồn cười.

Nàng chỉ là làm nó thành nhiều hình dạng hơn thôi mà.

Âu bà bà mặt nhăn mày nhu cho bánh vào miệng, nhai tóp tép. Ăn vào miệng rồi lại cảm thấy không tẹt lăm, cần thêm một miếng nữa. Bà vừa ăn bánh vừa chậm chạp cử động thân người. Hàn Băng Băng tinh tế phát hiện ra. Nàng ngồi xuống bên cạnh bà, vươn đôi tay thon dài nhẹ nhàng xoa bóp trên đôi chân già nua.

– Tiểu nha đầu nguoi làm gì?

Hàn Băng Băng chuyên tâm đầm bóp trên đôi chân bà, thắc mắc mở miệng – Bà bà, bà đừng làm gì quá sức nữa.

Thực không thể hiểu nổi, dù gần đây số thời gian bà bà ở nhà nhiều lên, rượu bà bà uống cũng đã ít đi rất nhiều. Nhưng mà nàng vẫn thấy bà bà thường xuyên ra ngoài, mỗi lúc quay về thân mình đều rất mệt mỏi.

Âu bà bà ăn cái bánh nướng trên tay, trong lời nói thấp thoáng có tiếng thờ dài- Ta đâu còn được như nha đầu nguoi, ta đã già rồi.

Già rồi, dĩ nhiên là không thể sung sức như đám trẻ này nữa.

Nhìn những ngón tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng xoa bóp trên đôi chân già cỗi của bà, mỗi động tác đều cẩn thận hết mực. Âu bà bà nhìn đến chăm chú tiểu nữ đang cặm cụi giúp mình bóp chân, trong lòng lại cảm thấy xao động.

– Băng Băng nha đầu.

– Dạ.

– Nguoi có nghĩ đến việc ra khỏi cốc không?

Câu hỏi vu vơ của bà khiến Hàn Băng Băng khẽ cười. Đôi tay nàng vẫn không dừng động tác đầm nhẹ trên đôi chân già nua – Cháu không có nghĩ tới.

– Tại sao?– Nha đầu này vốn đâu có góc, không biết ở lại đây thì không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài sao?

– Cho dù xuất cốc, cháu cũng không có nơi nào để đi. – Nàng cúi đầu xuống chậm rãi trả lời – Hơn nữa bà bà đã cứu cháu và Liễu Nhi một mạng, cháu muốn ở lại nơi này phụng dưỡng bà bà.

Nó nói sẽ ở lại đây với bà.

Trong lòng Âu bà bà chảy qua một trận rung động. Người thân của bà sớm đã không còn, trên đời này vốn dĩ bà nghĩ sẽ mãi mãi một mình ở cái nơi này, có cô độc cũng không sao. Nhưng thời gian từ khi hai đứa trẻ này trôi đến nơi này, bà mới phát hiện rằng không phải thế.

– Ta cách đây 20 năm, đã từ trên vách núi rơi xuống đáy cốc này – Bà dựa vào thành ghế, từ từ nhớ về quá khứ xa xôi – Gia phủ của ta vốn dĩ là một nơi rất xa nơi này. Nhưng lại bất hạnh bị kẻ ác lập mưu giết chết.

Bà kể từ từ, chậm chậm. Trong đáy mắt dường như xuất hiện sự nhưng nhớ đã trải qua biết bao nhiêu ngày đêm.

– Ta khi ấy mình đầy vết thương ôm theo một đứa bé chạy trốn, nhưng không may vẫn bị bọn chúng bắt lại.

Nguyệt Nhi của bà...

Đứa nhỏ đáng thương của bà.

Hàn Băng Băng im lặng lắng nghe, bàn tay giống như an ủi nắm lấy bàn tay nhăn nheo của bà.

Âu bà bà vẫn tiếp tục kể – Đứa bé không sống được, ta bị bọn chúng giữ lại không cách nào cứu nó. Chỉ có thể vô dụng tro mắt nhìn đám cầm thú đó, xách đứa bé lên ngay trước mắt ta ném mạnh xuống đất.

Đứa cháu đáng thương của bà mới chỉ một tháng tuổi, nó chết ngay trước mặt lão, máu trên người nó thấm đẫm tám lạng gấm bà đã cẩn thận cuốn cho, đáng thương nằm im dưới đất.

Âu bà bà nhìn lên trời cao, dường như trong tiếng nói khàn khàn cũng trở nên nghẹn ngào – Đứa bé rất ngoan, nó không khóc, không kêu. Rất yên phận. . .

Chỉ có đám cầm thú đó cười lớn man rợ sau khi giết chết một đứa trẻ chưa đầy tuổi. Nụ cười ấy cho dù cả đời bà cũng không thể nào quên được, nỗi hận cũng không thể nào quên đi.

– Ta muốn ôm theo đứa bé nhảy xuống vực tự sát, không ngờ ta lại không chết, mà lưu xuống nơi này suốt 20 năm – Điều đặn mỗi ngày, ngày nào cũng như ngày nào... không hề thay đổi.

Âu bà bà yên lặng không nói nhìn về phía xa. Dưới bóng râm của cây hoa đào to lớn, Hàn Băng Băng vẫn im lặng thay bà đánh tan sự nhức mõi của đôi chân già yếu. Nàng luôn bảo trì cúi mặt, che giấu biểu cảm bất thường trên gương mặt thanh tú.

Nàng nhớ tới một gương mặt tươi cười hoạt bát, đôi mắt sáng luôn căng tràn sự sống của một cô gái đáng yêu mà nàng đã từng gặp gỡ.

Thanh Tiểu Mỹ.

Cô ấy đã trải qua một tuổi thơ như thế nào?

Suốt 17 năm là một đứa trẻ mồ côi sống sót sau vụ thảm sát, cô ấy đã vượt qua ra sao?

Trong khi nàng có thể hưởng thụ được sự ấm áp của cha mẹ thật sự suốt 100 năm. Còn cô ấy, tuổi thơ của cô ấy cho dù một chút hơi ấm của tình thương gia đình cũng không có. Vậy mà cô ấy vẫn có thể giữ lại nụ cười đáng yêu đó, cô ấy thật sự rất kiên cường.

Âu bà bà nhắm mắt lại, nét mặt im lìm giống như đang chìm vào giấc ngủ say. Giữ sân khung cảnh xinh đẹp của hoa đào chỉ có hương thơm ngan ngát của hoa tươi cùng tiếng gió dịu dàng thổi khe khẽ. Thời gian trôi qua tưởng chừng đã rất lâu, Âu bà bà chợt ngồi bật dậy hắng giọng.

– Băng Băng nha đầu, lấy bình rượu trúc tới đây cho ta.

Cái bình sứ của bà lần trước đã bị bà lỡ tay đánh bể rồi,

Hàn Băng Băng nhìn bà không hiểu.

– Bà bà lại uống ư?!

– Nhảm nhí, hôm nay ta còn chưa uống ngụm nào!

– A! – Hàn Băng Băng hiểu chuyện gật đầu – Để cháu đi lấy.

Âu bà bà nhìn bóng lưng đang chạy vào trong nhà của nàng, lăm bằm trong miệng – Cái con nha đầu này, lúc nào cũng chỉ biết lẻo mép.

“Cháu sẽ ở lại phụng dưỡng bà bà”

Bà hừ một tiếng, mắng lên – Rõ ràng là nó định lấy lòng lão già này mà.

Đừng có mơ.

Con chim nhỏ sau hơn một tháng chăm bẵm, mới chỉ bắt đầu bay được những đoạn nhỏ. Nó hạ cánh xuống ngay cái rổ bánh của bà bà, ngóc cái đầu tròn màu trắng lên chớp mắt vài cái.

– Còn có người! – Bà nhìn thấy nó lại cảm thấy bức bối – Rốt cuộc người là chim hay là gà? Tại sao nuôi mãi mà chỉ được có chút lông thế kia.

Đã như vậy thì thôi đi, suốt ngày chỉ biết ăn, ngay cả bay cũng không biết.

Con chim nhỏ không hiểu chuyện gục cái đầu, đi vài bước về phía bà ăn mảnh vụn bánh dưới đất mà bà làm rơi.

- Ăn cái đó làm gì? – Bà hằm hằm bẻ nửa cái bánh để trước mặt nó. Mặt nhăn mày nhú lấy trong người một viên linh đan đưa ra – Ăn đi, người đúng là đồ tốn cơm. Ăn không biết đã bao nhiêu linh đan rồi mà mới được chừng này, đúng là đồ quái đản y chang chủ nhân của người.

Còn nữa, cái con nha đầu Băng Băng kia tính tình còn vô pháp vô thiên khó dạy dỗ. Lần trước nó bắt đầu pha trà hoa đào để ở trong nhà, nói rằng bà hay là bỏ rượu thành uống thứ đó.

Khó uống muốn chết.

Đã vậy nó còn nói cái gì? Người già không nên uống quá nhiều rượu, nên vừa uống trà vừa thưởng ngoạn mới thư giãn đầu óc.

Uống trà? Đó rõ ràng là công việc của tu sĩ.

Thế mà nha đầu đó vẫn cứng đầu nói lại là:

“Bà bà! Bà không thấy những tu sĩ luôn sống rất thọ sao?”

Bà tức đến học máu nhưng lại không bắt bẻ được gì. Cái con nha đầu đó một ngày không làm lão tức chết thì cũng không yên, không lẽ kiếp trước bà nợ nần gì nó hay sao?!

Càng nghĩ càng thấy toàn thân bốc hỏa, bà cầm lấy ấm trà trên bàn rót ra một cốc, uống vào miệng. Mùi hương hoa đào thanh đậm thấm quacoỏ họng, tâm tình nóng nảy của bà thoáng thấy dịu đi không ít.

“Cũng may mà trà nó pha cũng không đến mức khó uống lắm”

– Bà bà – Hàn Băng Băng cầm bình rượu đi đến, nhìn ly trà đặt trên bàn đã vơi đi hơn nửa hiểu kỳ hỏi – Bà bà thích uống trà từ khi nào vậy?

Nếu như nàng nhớ không nhầm, lần nào nàng bung trà lên bà bà cũng vừa uống vừa cần nhẫn, nói rằng trà nàng pha rất khó uống.

Ấu bà bà bị hỏi đến toàn thân cứng ngắc, trên khuôn mặt già nua xuất hiện biểu cảm không được tự nhiên. Thẹn quá hóa giận, bà quay mặt sang quát lên – Ta tự dung muốn uống đó, không được sao?

– Đương nhiên là được. – Hàn Băng Băng cười nhẹ nhàng, không bắt bẻ đến điểm thất thố của bà – Vậy để cháu đi cất rượu.

– Nói một câu là cãi một câu, thật không có phép tắc – Bà bà nhìn bóng lưng của nàng không ngừng lớn tiếng, giống như có ý để cho nàng nghe thấy – Sở thích của ta cũng muốn quản ư?

Con chim nhỏ đang mãi ăn nghe thấy tiếng quát tháo cũng phải ngóc đầu lên chú ý.

– Tiểu thư! Bà bà lại giận gì ạ? – Liễu Nhi đang ngồi may áo trong nhà cũng ngó ra ngoài.

– Không sao! – Hàn Băng Băng khẽ cười – Bà bà đang ngượng.

Thật sự là đến chết vẫn còn sĩ diện.

– Ngươi còn không lo ăn mà còn nhìn? Cẩn thận ta đánh vào mông ngươi – Tiếng bà bà vẫn văng vẳng từ bên ngoài sân.

– Ôi! – Nàng đau đầu đi đi trán, liếc mắt sang cái áo nâu Liễu Nhi đang cầm trong tay – Em may áo cho bà bà à?

– Vâng! – Liễu Nhi cắn đứt chỉ, phất nhẹ cái áo ngấm nghĩa một hồi. Càng ngấm càng hài lòng, nàng cầm theo áo chạy ra bên ngoài gọi một tiếng. – Bà bà.

– Lại gì nữa?

Liễu Nhi không chút để ý đến thái độ hờn giận của bà, khuôn mặt đáng yêu cười rạng rỡ khoe ra chiếc áo mới may xong. – Bà bà xem có đẹp không?

– Cái thứ này có thể mặc được không?

– Bà bà! – Áo nàng may sao lại không mặc được chứ?

– Được rồi nha đầu ngươi lắm điều quá! – Thực phiền muốn chết – Cứ để đó đi.

– Dạ. – Liễu Nhi phồng má buồn rầu. Rõ ràng là bà bà không để lại cho nàng nửa phân mặt mũi gì hết. Cái áo đó nàng đã may rất lâu rồi mà.

– Cái mặt đó là sao hả? – Ấu bà bà nhăn mày nhìn nàng, quát lên – Hai đứa nha đầu ngươi còn không mau đi nấu cơm?

– Há?! Hôm nay bà bà không đi luyện công sao?

Đột nhiên tại sao lại muốn ăn sớm như vậy?

– Nhà của ta, ta muốn ăn sớm không được à?

– Dạ, bọn cháu lập tức đi nấu.

Hàn Băng Băng thờ dài kéo Liễu Nhi vào trong nhà. Thật là, người nào tính tình cũng bất thường như bà bà hay sao a.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Huyết Hồng Tang Thương

Từ căn nhà trúc hắt ra những ánh nến dịu dàng xuyên qua khe cửa, in bóng xuống sân ngoài như những bông hoa mập mờ rung động. Bên trong phòng, bàn đồ ăn đã nguội đi từ bao giờ, hai nữ nhân mỗi người một góc phòng tâm tư không ổn không ngừng đưa mắt nhìn ra ngoài.

– Tiểu thư! Muộn như vậy sao bà bà vẫn chưa về? – Liễu Nhi mím môi ngóng ra cửa. Nóng vội bấm ngón tay lo lắng. Từ ngày nàng và tiểu thư đến đây, chưa bao giờ thấy bà bà đi muộn như vậy cả.

– Ta cũng không biết! – Hàn Băng Băng lắc đầu, trong lòng không rõ từ đâu dâng lên một nỗi bất an khiến nàng bồn chồn không yên.

Từ sáng ngày hôm nay bà bà đã rất lạ, cả ngày bà bà đều yên lặng không mở lời mắng hai người một câu nào. Trước khi ra khỏi nhà còn xoa nhẹ đầu nàng và Liễu Nhi, nói rằng hôm nay đừng chờ bà ăn cơm.

Tuy mọi lần khi ra ngoài bà đều nói câu này. Nhưng không hiểu vì sao cùng một câu nói, nàng lại có cảm giác giống như... giống như không còn cơ hội để gặp lại nữa.

Con chim nhỏ trong ổ rom dường như cũng thấy được trong nhà có chút bất thường. Nó ngóc cái đầu dậy nhìn nàng chăm chú. Hàn Băng Băng thở dài vuốt nhẹ lớp lông vũ mềm mại trên người nó, một nỗi nhăm nhai đôi mắt che giấu tâm trạng nặng nề.

Tại sao nàng lại cảm thấy có một linh cảm rất xấu chứ.

Bên ngoài dường như vang lên tiếng động. Cả hai người đều lập tức ngừng đầu lên, Hàn Băng Băng đứng dậy nhanh chóng chạy ra mở cửa

“Cạch”

– Bà bà?

Cánh cửa gỗ mở toang, thanh gậy đào xơ xác đã bị gãy đôi từ bao giờ đổ xuống sàn nhà. Thân hình gầy gò từ bên ngoài ngã xuống trước mặt nàng.

Toàn thân đầy máu.

– Bà bà! – Hàn Băng Băng hoảng hốt lật người bà bà trở lại, kinh sợ nhìn cơ thể của bà trong vòng tay mình. Đôi mắt đau đớn của bà nhắm chặt lại, khóe miệng vẫn còn lưu lại vết máu chưa khô. Trên tấm thân gầy yếu của bà chỉ chút những vết thương trên người, đó bao gồm những vết chém sắc nhọn xuyên qua da thịt, vết bầm dập tím tái... thậm chí còn có vết cào cấn của móng thú?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

– Bà bà? – Liễu Nhi bị cảnh tượng trước mắt dọa đến phát run, sợ hãi quỳ xuống muốn lay bà, nhưng đôi tay run run không dám chạm vào. Trên người bà đầu đầu cũng là vết thương rớm máu, nàng sợ hãi gọi lớn.

– Hai... hai nha đầu các người... thật... ồn ào...

Tiếng nói thều thào không mấy sức lực của bà khiến Hàn Băng Băng rơi nước mắt. Nàng run tay chạm tới bộ y phục bị chém đến rách bươm thấm đẫm máu tươi trên người bà, một sự tức giận cháy lên dồn nén trong ngực khiến nàng không kiềm chế được mà gào lên.

– Bà bà, là ai làm? Là kẻ nào làm?

Rốt cuộc là loại cảm thú nào lại ra tay tàn độc như thế này?

Khóe miệng rớm máu của Âu bà bà nâng lên, bà nở nụ cười cay đắng – Ta... ta vẫn là... vẫn là... không giết được chúng...

– Là kẻ nào? – Nàng kích động nắm chặt lấy tay áo của bà khóc nức nở.

– Âm Sơn... Âm Sơn Đạo... Bọn chúng... bọn chúng... – Tiếng nói của bà mang đầy tự trách, trong đôi mắt già nua mang theo sự bất lực đến đau thương – Bọn chúng giết... giết... cháu gái ta... cháu ta... Nguyệt Nhi.

– Âm Sơn Đạo... – Hàn Băng Băng nhắm lại ba chữ. Đôi mắt nàng nhuộm đậm hận thù, nước mắt rơi xuống thấm ướt khuôn mặt mỹ lệ. Nàng đem cái tên ấy khắc đi khắc lại nhiều lần trong lòng, mỗi lần lại hạ xuống một lời thề.

Nàng sẽ giết chúng. Nếu bà bà xảy ra chuyện gì, chính tay nàng sẽ khiến bọn chúng sống chết không yên.

– Bà bà... – Liễu Nhi khóc nức lên, khuôn mặt nhỏ nhắn luống cuống không biết phải làm sao mới tốt – Bà bà gắng gượng lên, để cháu đi lấy thuốc...

– Không cần... – Bà nắm lại tay áo của Liễu Nhi, yếu ớt lắc đầu.

Không lẽ nàng lại bất lực nhìn bà bà chết dần như thế này hay sao?

– Nguyệt Nhi...

Ánh mắt của bà xa xôi nhưng nhớ, đôi tay thấm máu nắm chặt lấy bàn tay của Hàn Băng Băng. Nàng vội vã nắm chặt lấy bàn tay của bà, đau đớn nhìn nụ cười hiền từ trên khuôn mặt già nua kia.

– Cháu... cháu rất giống nó...

Ngày ấy khi bà nhìn thấy đứa trẻ này mình đầy vết thương bất tỉnh bên hồ. Dáng bộ thể lương của con bé, vết thương trên người nó... khiến bà nhớ tới đứa cháu nhỏ bé của bà.

– Dạ... – Hàn Băng Băng run run gạt đầu. Rốt cuộc là nàng nên làm thế nào bây giờ?

– Hai đứa đều rất ngoan. – Bà nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Nhi, vрон tay nắm lấy bàn tay đang lo lắng của nàng – Ta rất mãn nguyện, đến cuối đời có thể có được hai đứa cháu ngoan như vậy...

Liễu Nhi nắm lấy tay bà khóc không thành tiếng.

– Liễu Nhi – Bà thấp tiếng nói – cháu lấy... lấy cho... bà cái áo đó... lại đây...

– Vâng! Vâng... – Liễu Nhi lau ngang hàng nước mắt, chống người đứng dậy lao đi vào phòng trong.

Hàn Băng Băng ôm lấy thân thể của bà trong tay, không ngừng rơi nước mắt. Âu bà bà mỉm cười nắm lấy bàn tay nàng.

– Đừng có khóc... bà bà... bà bà có cái này cho cháu... – Ngón tay run rẩy của bà lấy xuống chiếc vải đỏ máu trên người đưa cho nàng trấn tĩnh – Đây là... đây là chìa khóa thư các. Cháu... hãy học hết... những thứ trong đó. Rồi đưa theo Liễu Nhi... mang theo Liễu Nhi... rời khỏi... Cốc Đào Hoa...

– Vâng... – Hàn Băng Băng nắm chặt lấy chiếc túi trong tay, không ngừng gạt đầu – Cháu sẽ làm.

– Tất cả những gì trong căn phòng đó... – Âu bà bà thều thào – Bà bà... bà bà cho cháu...

Đến giọng nói của nàng lúc này cũng vỡ vụn đáp – Dạ...

– Tốt lắm... – Bà vрон tay lên cầm lấy bàn tay của nàng. Dùng tất cả sức lực còn sót lại, đem nguồn nội lực cả đời mình truyền sang thân thể của nàng.

Hàn Băng Băng kêu lên một tiếng, một nguồn nhiệt lưu nóng bỏng chuyển lưu mạnh mẽ trong huyết mạch khiến nàng cảm thấy thét lên, toàn thân cuộn cuộn lửa nóng, một luồng chân khí lưu thông chảy xiết trong mao mạch khiến nàng cảm thấy toàn thân nóng bừng lên.

– Băng Băng... – Tiếng nói của bà khàn khàn, mơ hồ như có như không. Bà buông thõng tay xuống, sức tàn lực kiệt – Tất cả của bà bà... cho cháu...

Có một tiếng động nhỏ đến gần, con chim nhỏ từ trong tổ cũng nhảy xuống đi đến bên cạnh bà. Nó ngược khuôn mặt vô tội không hiểu chuyện nhìn bà, cái mỏ nhỏ kêu lên những thanh âm rí rích đáng thương giống như thắc mắc tại sao bà lại suy yếu như vậy.

– Bà bà... – Liễu Nhi ôm theo cái áo từ trong phòng chạy ra. Nàng vội quỳ xuống bên bà gọi lớn – Bà bà xem, áo của bà bà đây...

– Tốt lắm... – Bà mỉm cười – Ta cũng muốn... thay áo mới...

Con chim nhỏ xích lại gần rúc mình trong bàn tay đầy máu quả bà, màu máu trên tay bà dường như khiến nó hoảng sợ kêu lên từng tiếng run rẩy.

– À... – Bà quay mặt sang nhìn nó, đôi mắt tràn đầy âm áp – Ngươi cũng ngoan lắm...

Nó kéo nhẹ ngón tay của bà, đôi mắt hổ phách đáng thương giống như muốn níu kéo bà trở lại.

– Bây giờ... ta mới nhớ... ngươi chưa có tên... – Ngón tay bà vươn tới xoa nhẹ lên cái đầu trắng toát của nó – Phi nhi... tên con là Phi nhi nhé...

Nó kêu nhẹ một tiếng, con ngươi trở nên hoảng hốt. Dường như nó cảm nhận rõ ràng được hơi thở trên người bà càng lúc càng suy yếu, giống như gia đình của nó trước đây cũng từng như vậy mà chết đi.

– Con sẽ bay được... tiếc là ta... ta không có được may mắn... – Bà thì thào – Được nhìn thấy...

Hàn Băng Băng gục mặt xuống vai bà, nước mắt rơi xuống từng giọt trên tấm áo của bà, thấm cùng với máu nhỏ xuống sàn nhà lạnh băng.

– Hãy bảo hộ... tốt chủ nhân của con.. – Bà suy yếu nói lời cuối cùng với nó, đôi mắt nhìn về phía mặt trăng tròn vành vạnh sau những ngọn hoa đào phía xa.. – Minh Nguyệt... Nguyệt nhi... bà bà... bà bà đến với cháu...

Cảm giác được sinh mệnh của bà đang trôi đi trong tay, Hàn Băng Băng kinh hoàng hét lên – Bà bà... Đừng...

Nhưng không kịp nữa.

Trên khuôn mặt già nua ấy lịm đi, giống như một con người đã chìm sâu trong giấc ngủ. Thần thái của bà yên bình chìm vào hư vô, trên nét mặt già nua dường như còn đọng lại một nét cười mãn nguyện.

Trong căn nhà trúc vang lên tiếng kêu khóc thê lương, xiết lấy lòng người. Sự đau khổ của những con người còn sót lại đối với sinh mệnh vừa rời xa dường thế. Bên ngoài kia, gió lạnh vẫn thổi trong đêm đen, cánh hoa đào cuốn tung trong cơn bão tố, xao xác đến đau lòng.

.

.

Dưới gốc cây hoa đào, cánh đào rơi xuống đáp trên một gò đất đang nhô cao. Thiếu nữ lam y quỳ ở trước bìa mộ khóc nức nở, đốt cháy bộ y phục màu nâu trên tay. Ngọn lửa màu đỏ ôm lấy vài vốc mềm mại, cháy bùng lên, đem tất cả mọi thứ đốt thành tro bụi.

– Bà bà. – Bạch y nữ nhân quỳ xuống trước bìa mộ, rót xuống trước mộ một ly rượu thơm nồng – Cháu và Liễu Nhi không thể đốt cho bà bà tiền vàng, chỉ có thể gửi xuống cho bà bà những vật dụng mà bà bà thường dùng. Sau này chúng cháu sẽ đem thật nhiều tiền vàng đốt sau cho bà có được không?

Liễu Nhi khịt mũi lau nhanh hàng nước mắt, đem chiếc bình trúc ném vào trong ngọn lửa đang cháy kia.

Hàn Băng Băng khẽ mỉm cười. – Bà biết không, cháu hôm nay có gửi cho bà một bình rượu hoa đào. Bà bà đừng uống nhiều quá nhé.

Nàng lại rót xuống mặt đất mềm thêm một ly.

– Bà bà! Cháu sẽ làm những gì bà bà dặn. Sẽ học tất cả những thứ trong thư các, rồi rời khỏi Cốc Đào Hoa.

Trong làn nước hồ thu ấy chiếu qua một tia giá rét – Bà bà yên tâm, mối thù của bà bà, cháu sẽ thay bà bà tìm đủ.

Âm Sơn Đạo, nàng sẽ không bỏ qua cho bất cứ tên nào.

Liễu Nhi lau nước mắt đứng dậy, nàng đỡ tiểu thư đứng lên, đôi mắt to đong đầy nước mắt nhìn gò đất cao kia sục sục – Bà bà! Mai chúng cháu lại đến. Bà bà đừng giận cháu lắm điều được không?

Hàn Băng Băng vỗ nhẹ vai Liễu Nhi, cúi xuống bế Phi Nhi dường như đang ngăn người trước mộ của bà, thấp giọng – Chúng ta về thôi.

– Vâng! – Liễu Nhi gật đầu đi theo chủ tử đi về phía nhà trúc, trên đường đi nàng vẫn không nhìn được mà xoay người trở lại trên gò đất cao. Nàng và tiểu thư bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể đơn giản mai táng bà bà ở trong cốc. Không có vàng mã, cũng không có khăn tang.

Phi Nhi ngoan ngoãn im lặng đậu ở trên vai Hàn Băng Băng, không nào không nghịch. Hàn Băng Băng nắm chặt chiếc túi gấm ở trong tay áo. Mắt nhìn về phía thư các rất lâu, nàng tĩnh lặng đứng trước cánh cửa bị khóa kín kia, chậm rãi rút chiếc chìa khóa nhỏ trong túi gấm ra, tra vào ổ khóa đã cũ kĩ.

Cửa phòng mở ra, bên trong căn phòng nhỏ chất đầy sách vở. Từng chồng sách được xếp gọn gàng trên những kệ sách cao đến trần nhà, thậm chí mỗi kệ sách lớn đều được chú thích rất đầy đủ. Liễu Nhi choáng ngợp nhìn mọi thứ xung quanh, nghĩ đến việc tiểu thư phải đem tất cả mọi thứ trong thư các này học cả, nàng phút chốc cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

– Tiểu thư. – Nàng ngập ngừng mở miệng – Thật sự là phải học hết tất cả những thứ trong này rồi mới ra ngoài sao?

Cả một phòng sách lớn như vậy, rốt cuộc là phải đọc đến khi nào? Còn nữa, chỗ này nếu nàng không hiểu sai, hơn nửa là sách dạy võ công. Còn nửa còn lại một phần là sách dạy về dược liệu nha.

– Ừ.

Tất cả.

Nơi này chứa đầy các võ công tuyệt học. Bên góc phòng bên phải còn có một kệ lớn chứa vô số chai lọ bằng sứ được chú thích cẩn thận, còn có vài tang sách viết về cách sử dụng dược liệu nữa. Tất cả đều được chú thích rất rõ, tất cả đều rất chu toàn. Giống như...

... Giống như bà bà đã sớm đem mọi thứ an bày hết thảy.

Sâu bên trong phòng còn có một bàn linh vị. Hàn Băng Băng nhìn bài vị hiện hữu hàng chữ ngay ngắn, tâm tư liền trở nên thoang thoáng bi thương.

Âu Minh Nguyệt.

”Nếu chết đi, ta thức mong có thể được cùng cháu gái ta chôn cất cùng một chỗ.”

Ngón tay nàng vuốt nhẹ lên hàng chữ trên tấm bài vị, phôi đi lớp bụi mỏng phủ trên hàng chữ trên đó.

Nguyệt Nhi, ta sẽ đưa nàng tới gần nơi của bà bà. Khi đó, cả hai sẽ được đoàn tụ rồi.

– Tiểu thư. – Liễu Nhi vẫn lo lắng nhìn đồng sách vở chất chồng kia – Chừng này liệu có thể học hết không?

– Có thể!

Hàn Băng Băng đặt tấm bài vị về chỗ cũ thấp giọng trấn an. Cả hai đi sâu thêm vào gian trong của căn phòng, bóng tối trong phòng khiến cả hai không thể nhìn rõ, đèn thấp sáng ngọn đèn ở bên cạnh. Lập tức, ánh kim quang phản chiếu trở lại khiến cả hai kinh ngạc nhìn quanh.

Trên tường được đặt vô số bảo khí quý hiếm, thậm chí còn có vật dụng của ám khí. Vô số những thanh trường kiếm, thậm chí còn có loan đao được xếp cẩn thận treo trên mặt tường.

Ở Đào Hoa Cốc này, hóa ra còn có một phòng chứa binh khí thế này hay sao?

Phía góc phòng còn có một tấm rèm che, Liễu Nhi đi lại vén tấm rèm che lên liền gọi – Tiểu thư, ở đây còn có một căn phòng nữa.

– Chúng ta vào xem – Hàn Băng Băng kéo tay Liễu Nhi, cùng nhau mở căn phòng cuối cùng.

Bên trong, cảnh vật khó tin khiến Liễu Nhi há hốc miệng. Hàn Băng Băng có phần hốt hoảng nhìn những rương châu báu trước mặt mình, nhìn ánh hào quang tỏa ra từ những thỏi vàng hay những viên dạ minh châu trước mặt, trong giây lát thật sự không nói được lời nào.

Cốc Đào Hoa.

Hay cho Cốc Đào Hoa.

Không chỉ học thuật vô văn, binh khí chất đầy gian, thậm chí bảo châu cũng chứa đầy một phòng lớn.

Ngón tay thon mịn của nàng mon trón từng thỏi vàng đến những viên dạ minh châu. Có cả mấy hòm gỗ chứa những tấm vải lụa quý giá. Chỗ này, nếu đem ra tính bằng giá cả, có lẽ đủ để cả hai nàng sống đến mấy đời. Đến Liễu Nhi cũng ngốc lảng nhìn khắp căn phòng, không dám tin vào mắt mình cầm một thỏi vàng lên cẩn thận một cái.

Đều là đồ thật cả.

Trên tường của căn phòng này treo một tấm vải bằng da dê. bên cạnh nó còn được dặt một mảnh vải tự màu trắng được cuộn gọn gàng. Bề mặt màu vàng nâu của tấm vải da dê được họa một bức bản đồ thật lớn. Hàn Băng Băng nhìn kỹ tấm bản đồ, bên góc phải của tấm vải da dê còn được tựa ba chữ rõ ràng.

Đây là bản đồ của Đào Hoa Cốc.

Nàng đưa tay lấy tấm vải tự ở bên cạnh đó mở ra, bên trong đó viết chừng 20 cái tên xa lạ. Những cái tên được viết thành từng hàng một, trong số đó một vài dòng đã bị gạch chéo bằng mực đỏ xóa sổ khỏi danh sách trên giấy. Ngón tay trắng bệch của nàng siết chặt tấm vải tự trong tay, khóe môi bất giác cười lạnh.

Rất tốt, danh sách của chúng đều ở đây cả.

– Tiểu thư, chỗ này...

“AAAAAAA.....”

– Tiếng gì vậy?

Hình như là có tiếng người phát ra từ chân núi phía Đông.

Hàn Băng Băng gấp lại mảnh vải để về chỗ cũ. – Chúng ta đi xem.

Cả hai chạy đi trong rừng trúc, xuyên qua những con đường quen thuộc đi về phía chân núi phía Đông. Phi Nhi nhìn thấy lập tức khởi động thân thể bay từng quãng ngắn đuổi theo hai người.

Dưới vách núi phía Đông đều là cỏ dại cùng những lùm cây cao, căn bản là không nhìn thấy gì cả.

– Tiểu thư...

– Có người rớt xuống! – Hơn nữa chắc chắn là nữ nhân – Em sang bên kia tìm, chắc chắn chỉ ở quanh đây thôi. Phi nhi! Em cũng đi tìm đi.

Con chim nhỏ giống như hiểu mệnh lệnh của nàng, lập tức nghe theo tung cánh bay lên những nhánh cây cao hơn để nhìn. Hàn Băng Băng cùng Liễu Nhi cố gắng tìm kiếm ở những lùm cây và kẽ đá, nhưng dù có thể nào cũng không thể tìm ra.

Chẳng lẽ các nàng nghe nhầm?

Có tiếng kêu nhỏ báo hiệu gần đó, Hàn Băng Băng nhú mày kéo theo Liễu Nhi đi về hướng phát ra tiếng động. Ở phía sau bụi cây, Phi Nhi đang đậu bên cạnh một thân người nằm yên bất động, gương đôi mắt hồ phách nhìn nàng chăm chăm.

Người con gái ấy rất trẻ, lớp trang điểm trên gương mặt điểm xuyên ngũ quan nuốt nà mỹ lên, đường nét hoàn mỹ trên gương mặt dường như thấm đẫm phong trần. Trên người nàng ấy mặc một bộ xiêm y sang trọng rực rỡ nhưng đã bị kéo rách vài nơi, trên làn da trắng mịn như lụa kia còn vương lại vài vết xước nho nhỏ.

– Tiểu thư! Nàng ta còn sống không?

Hàn Băng Băng đắm chiêu quý xuống bên cạnh nàng ta, kiểm tra qua một chút – Còn sống, đưa nàng ta về đi.

- Vâng!.

.

– Liễu Nhi, em thay cho nàng ấy một bộ y phục sạch sẽ, cũng rửa sạch vết thương trên người nàng ta. Để ta đi xem có gì để cho nàng ta uống không.

Hàn Băng Băng mở miệng giao phó, sau đó liền đi vào thư các. Nàng tiến thẳng về phía bàn dược liệu chất đầy chai lọ kỳ quái, vội vã cầm lấy quyển sách lớn trên chiếc bàn ngay đó mở ra tìm kiếm.

Phi Nhi không rời nàng nửa bước cũng bay vào trong phòng, hiểu chuyện đáp xuống bên cạnh.

Nàng gấp đến rồi lên – Trong này, hẳn phải có thuốc trị thương hay phục hồi huyết khí chứ.

Con chim trắng đứng bên cạnh nàng ngốc nghếch hồi lâu, tự dưng lại nhảy người lên. Nó nhìn chăm chăm vào đồng chai lọ chất đồng, cái mỏ tiến lại gần từng kệ một dường như đang tùy ý hít hít ngửi ngửi. Đột nhiên quắp lấy một cái hộp màu cam nhạt thả xuống quyển sách trước mặt nàng.

Cửu Hoàn Đan?

– Em chắc không? – Nghe cái tên thì có vẻ đúng đấy.

Tra lại một lần trong sách nữa. Công hiệu trị thương, phục hồi nguyên khí... Quả nhiên không sai rồi.

– Giỏi lắm.

Nàng không nhịn được mà xoa đầu Phi Nhi khen thưởng, không dám chần chờ chạy về phòng. Nữ nhân đó sớm đã được Liễu Nhi thay lại một bộ y phục sạch sẽ, những vết thương cùng lớp son phấn mỹ lệ cũng đã được rửa sạch. Hàn Băng Băng đưa hộp thuốc cho Liễu Nhi.

– Lấy thuốc này cho nàng ta uống đi.

Nàng ấy bị rơi xuống từ trên vách núi, bà bà cũng đã không còn, cứu được hay không chính nàng cũng không dám khẳng định chắc chắn.

Thôi thì tùy theo ý trời.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mai Quế Xuân Hạnh Lầu, Đào Uyển Nhi Đào Hoa Cốc

Cốc Đào Hoa. Con chim trắng nhỏ ngoài vườn đào kiên cường tập bay từng quãng một, nó vung về sử dụng đôi cánh trắng, thân hình màu trắng toát nhấp nhô lên xuống không hề dừng lại. Bên trong căn nhà trúc nhỏ nhỏ là một thoáng tĩnh lặng, nữ nhân bạch y thoải mái ngồi dựa trên chiếc ghế mây

bên cạnh cửa sổ đọc sách, thần thái của nàng tập trung suy nghĩ, lâu lâu dường như gặp phải vấn đề khó, hàng chân mày mảnh mai lại hơi nhíu lại. Thiếu nữ mặc áo xanh ngồi ở bên cạnh nàng cũng chuyên tâm cảm chiếc kim thêu trong tay, khéo léo tạo nên bông hoa mẫu đơn xinh đẹp nhỏ nhỏ trên tấm vải lụa.

Trên chiếc giường trúc, một mỹ nhân điểm lệ im lìm nằm đó, những đường nét sắc sảo mê người tĩnh lặng chìm vào giấc mộng.

Chợt, đồng tử của Hàn Băng Băng hơi chuyển, đôi mắt xinh đẹp nheo lại hồ nghi.

– Tỉnh?

Liễu Nhi giật mình ngược mặt lên – Sao vậy tiểu thư?

– Nàng ta tỉnh rồi. – Hàn Băng Băng trả lời, đôi mắt nhìn về phía chiếc giường trúc nhỏ nhỏ kia. Từ ngày bà bà truyền lại cho nàng tất cả nội lực, giác quan của nàng cũng từ ngày hôm đó mà đặc biệt trở nên nhạy bén. Xung quanh dù chỉ là một tiếng động nhỏ thôi nàng cũng có thể nghe thấy, kể cả tiếng cánh đào rơi bên ngoài phía xa, nếu chú tâm nàng vẫn có thể nghe thấy.

– Thật sao? – Liễu Nhi ngạc nhiên quay người lại nhìn thật kỹ, quả nhiên ngón tay của nữ nhân kia đang cử động.

Đôi môi của mỹ nhân trên giường hé mở than nhẹ một tiếng, hàng mi cong vút của nàng hơi rung động, gọi mở cặp mắt màu trà rung động lòng người.

Liễu Nhi kinh hãi chạy về phía giường, hào hứng nói – Cô nương cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Ánh mắt nàng ta nhìn Liễu Nhi không giấu được chút mơ hồ không hiểu, cảnh vật lạ lẫm khiến nàng ta không thể không mở miệng hỏi – Đây là đâu?

– Nơi này là Đào Hoa Cốc.

– Đào Hoa Cốc. – Nàng ta khẽ cựa mình, cảnh vật đơn sơ không hề quen thuộc trước mặt khiến chân mày của nàng ta cau lại chán ghét.

Phải! Là chán ghét.

– Sao ta lại ở đây?

Liễu Nhi mỉm cười vui vẻ – Cô nương rơi từ trên vực xuống, là ta và tiểu thư đem cô nương về đây.

Lại nghĩ – Ta nói cô nương xinh đẹp như vậy, tại sao lại nghĩ quần đến mức lấy cái chết để cắt đứt cuộc đời cơ chứ?

Nghe thấy lời an ủi của Liễu Nhi, người con gái kia không tỏ ra nửa điểm cảm tạ hay đau lòng. Khóe môi xinh đẹp của nàng ta nở một nụ cười xinh đẹp, cất tiếng cười càng ngày càng lớn.

Liễu Nhi bị tiếng cười của nàng ta dọa sợ, thu mình lại tìm lấy tay áo chủ tử đè thấp giọng hỏi – Tiểu thư, nàng ấy có phải là... điên mất rồi không?

Lúc này, nữ nhân kia đột nhiên lại cất tiếng nói

– Thủ đoạn thật ngu ngốc. – Đôi mắt màu trà điểm lệ kia ngập tràn khinh thường – Cứ nghĩ rằng đem ta đẩy xuống nơi này thì có thể chiếm được tất cả hay sao?

– A...

– Các người là ai?

– Ta là Liễu Nhi. Còn đây là tiểu thư của ta, Hàn Băng Băng. – Liễu Nhi trả lời theo phản xạ tự nhiên.

Dáng người uyển chuyển của nữ nhân kia mềm mại dựa vào thành giường, từ tư thái cho đến dáng bộ không một nơi nào không mê hoặc. Đôi mắt kia ngập tràn kiêu ngạo, không còn một chút nào giống như một nữ nhân suy yếu mà hai người đã cứu về bữa nọ.

– Hai người đã từng nghe qua cái tên Mai Quế chưa?

Liễu Nhi ngơ nghe lắc đầu.

– Cũng khó trách. – Nàng ta che miệng cười, lời nói kiêu căng mang theo vài phần khinh thường vô ý – Hai người sống ở một nơi hoang vu thế này, không biết danh tiếng của ta cũng là điều dễ hiểu.

– Cô... – Liễu Nhi cho dù tâm tư có đơn thuần cũng nghe ra được ngữ điệu châm chọc của nàng ta. Nàng trợn mắt khó tin, ghen hờn không thể nói nên lời.

Đây rốt cuộc là hạng người gì? Sao lại có thể dùng ngữ khí đó nói chuyện với nàng và tiểu thư? Rõ ràng nàng và tiểu thư đã cứu nàng ta một mạng, vậy mà nàng ta lại...

Hàn Băng Băng bây giờ mới đứng dậy giữ lại Liễu Nhi. Nàng quay mặt về phía Mai Quế, biểu tình bình lặng như nước như không chút để tâm tới thái độ kiêu ngạo của nữ nhân trước mặt. Gương mặt nàng vạm vỡ xinh đẹp, khí chất thanh khiết như bông hoa trên đỉnh tuyết son, trong suốt đến mức khiến người ta tự mình cảm thấy hổ thẹn.

Trong phút chốc nhìn vào ánh mắt tinh khiết như pha lê kia, Mai Quế giật mình hoảng hốt.

Nàng là mỹ nữ danh tiếng, là nữ nhân nổi tiếng nhất chốn thanh lâu, từ tài mạo lẫn nhan sắc đều được biết bao nhiêu nam nhân truyền lời ca tụng.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Khi đối mặt với nữ nhân này lại bất giác nhận ra bản thân mình ti tiện thế nào, tấm thân này dơ bẩn rách nát ra sao.

Nàng đối với nữ nhân đó, thật sự quá thấp kém.

Thậm chí nửa điểm cũng không bằng.

– Ta muốn rời khỏi đây!

– Nhưng sức khỏe của cô nương.

– Chuyện của ta không đến lượt người dạy. – Mai Quế kích động quát lên.

– Cô....

– Mặc nàng ấy. – Tiếng nói thanh lạnh của Hàn Băng Băng kiếm chế Liễu Nhi lại, đôi mắt điềm nhiên không dời nhìn lướt qua Mai Quế – Ở nơi hoang vu thế này thực sự không hợp với mỹ nữ bậc nhất của Xuân Hạnh Lầu.

– Người biết ta?

Hàn Băng Băng không trả lời. Trước đây khi vẫn còn ở Vương Phủ, nàng đã từng nghe qua câu chuyện mà các tiểu nha hoàn truyền miệng nhau. Nói rằng khắp thiên hạ nếu nhắc đến mỹ nhân, không thể không nhắc tới bông hoa mỹ lệ nhất Xuân Hạnh Lầu, một mỹ nữ mang trong mình một vẻ đẹp sắc sảo không thể chạm tới cùng một đôi mắt màu trà vô cùng đặc biệt.

Nghe nói nam nhân chỉ cần nhìn thấy vẻ đẹp của nàng ta, khi bị đôi mắt màu trà ấy nhìn lướt qua cũng sẽ cảm thấy toàn thân bủn rủn. Nhưng người muốn đến với nàng ta không phải bất cứ ai cũng có thể, phải tùy theo ý muốn của nàng ta mà chờ đợi, mỗi lần muốn nhìn thấy cũng sẽ mất một số tiền vô cùng lớn, chứ đừng nói là mong muốn được trải qua một đêm xuân tiêu.

Nghe nói, nàng ta là một bông hoa vô cùng mỹ lệ...

Một bông hoa xinh đẹp đầy gai nhọn.

– Việc hai người đã cứu mạng ta, chờ khi nào ta rời khỏi nơi này, nhất định sẽ bồi đáp các người xứng đáng.

– Cô nương định lấy gì để trả ơn?

Trong đôi mắt của Mai Quế sáng lên vài ý niệm xem thường – Vậy cô nương nghĩ muốn bao nhiêu?

Liễu Nhi tức đến nghẹn. Nữ nhân Mai Quế này, rốt cuộc nàng ta nghĩ mình là ai. Tiểu thư nhà nàng mà cần tiền của nàng ta hay sao? Đừng nói là trước đây, bây giờ với đồng bảo khổ trong thư các kìa chỉ tùy tiện lấy vài món cũng đủ cho tiểu thư nhà nàng sống sung sướng cả đời.

Ngoài ý muốn của Liễu Nhi, tiểu thư của nàng lúc này lại nở nụ cười như có như không hỏi một câu.

– Bao nhiêu cũng có thể?

– Đương nhiên. Nam nhân dưới gót chân ta nếu không phải vương quan thế lực thì cũng là phú hào bậc nhất. – Mai Quế nói ra không chút ngượng ngùng, lời lẽ tất thảy đều là lạnh lùng bình thản – Ta muốn gì cũng có thể.

– Là bán tình vì tiền?

– Vậy thì thế nào? Từ trước đến nay chỉ có tiền mới có giá trị đích thực. – Ánh mắt kiêu mị của nàng ta dần trở nên cao ngạo – Người sống ở một nơi hoang vu thế này như cô nương làm sao có thể hiểu được điều này chứ.

– Cô... – Liễu Nhi không nhịn được mà muốn đi lên tranh cãi. Nàng ta sao có thể dùng chữ từ ngữ tệ hại như vậy đối với tiểu thư của nàng chứ?

– Liễu Nhi. – Hàn Băng Băng nhắc nhẹ Liễu Nhi. Đôi mắt trong suốt như pha lê của nàng nhìn sâu vào mắt Mai Quế, giống như đem toàn bộ những nguy họa trên gương mặt xinh đẹp kia đâm thủng. Dường như bắt được một tia hoảng hốt trong ánh mắt ấy, khóe môi của nàng nhẹ nhàng cong lên.

– Có được nhiều như vậy, liệu cô nương có hạnh phúc không?

Lồng ngực Mai Quế liền siết chặt.

Hàn Băng Băng xoay người bỏ ra ngoài. Liễu Nhi tức giận nhìn Mai Quế một cái, hừ lạnh rồi chạy theo. Để lại Mai Quế một mình ở trong phòng bàn thần trên chiếc giường trúc.

Người con gái đó, tại sao lại nhìn nàng bằng ánh mắt ấy?

Nàng ta rốt cuộc là có ý gì?

Thân là một kỹ nữ, đối với ánh mắt khinh bỉ coi thường hay ghen ghét uất hận của người khác, nàng đã nhìn thấy vô số lần.

Nhưng đôi mắt của nữ nhân kia khiến nàng không có nửa điểm khinh thường, chỉ thấm đượm cảm thông cùng nuối tiếc.

Đôi mắt đó giống như đang nói với nàng rằng... nàng rất đáng thương.

Rất đáng thương...

.

Ánh trăng trong đêm chiếu xuống những ánh sáng màu trắng bạch xuyên qua khe cửa in xuống, giống như những bông hoa mỹ lệ nở rộ trên bức tường trang nhã. Nữ nhân xinh đẹp ngồi trên giường nhìn mặt trăng tròn vành trên trời cao, trong tâm trí dường như văng vẳng câu nói đã được nghe thấy.

”Có được nhiều như vậy, liệu cô nương có hạnh phúc không?”

Hạnh phúc hay không? Nàng đâu có lựa chọn nào khác.

Một mùi hương ấm áp đánh thức Mai Quế khỏi luồng suy nghĩ trong đầu. Nàng nhìn ra cửa phòng, ngay lập tức đã thấy Liễu Nhi từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, rất không tình nguyện đi lại gần nàng đem khay thức ăn nóng hổi đặt xuống.

— Đây là canh tâm bồ do tiểu thư ta nấu. — Liễu Nhi bực bội nói. Nàng thật không hiểu nữ nhân này có điểm gì tốt, tại sao tiểu thư lại tốt bụng nấu thức ăn cho nàng ta, còn kiên quyết bắt nàng mang vào nữa.

— Tiểu thư ta dặn kỹ bên cạnh thức ăn còn có thuốc, nói cô nương ăn canh rồi mới dùng.

Chuyển lời xong, nàng không muốn lưu lại nữa lập tức đi ra ngoài sập cửa phòng đóng lại.

Mai Quế im lặng nhìn bát thức ăn đang tỏa ra hương thơm nghi ngút ngon lành đang được đặt ở bên cạnh. Nàng ái ngại lấy thìa múc một ngụm, một niềm ấm áp dần trôi xuống yết hầu, một nỗi tủi hờn cũng theo đó mà chảy dần vào trong.

Rồi từ đôi mắt màu trà xinh đẹp ấy rơi xuống một dòng lệ ấm áp...

.

.

Những ánh nắng vàng chiếu xuống sân, nữ nhân bạch y thoải mái ngồi dựa trên chiếc ghế mây. Con gió nhẹ thổi rung động vạt áo màu trắng của nàng. Nàng dưới bóng râm của cây hoa đào xinh đẹp, chậm rãi đọc từng trang trong quyển sách trên tay.

Con chim trắng ngoan ngoãn đậu ở bên cạnh nàng, cầm cúi ăn những hạt lương thảo vừa được nàng đổ ra cho.

Cánh cửa ở gian nhà trúc bên kia đột nhiên bật mở. Nữ nhân trong phòng vừa bước ra, ánh mắt của nàng ta liền chạm phải ánh mắt của nàng, khuôn mặt mỹ lệ ấy liền trở nên nhú chặt, mím môi đóng cửa lại đi vào trong.

— Tiểu thư, nàng ta thực quá đáng — Liễu Nhi bất mãn nói.

— Liễu Nhi, cuộc sống tạo nên tính cách con người. Nếu ở trong hoàn cảnh khác... — Hàn Băng Băng nói chậm lại, thờ dài nhìn về phía cánh cửa đang đóng kia — Ta nghĩ cô nương ấy sẽ không như vậy đâu.

Con gió gần vào đông mang theo sự se lạnh dường như cũng khiến cánh hoa đào khi rơi xuống cũng trở nên run rẩy. Tán trúc xanh phía xa khẽ đung đưa như muốn vỗ về nỗi đau của lòng người, càng thêm u uất.

.

Đêm xuống, Hàn Băng Băng thấp ngọn đèn dầu ngồi dưới lùm cây hoa đào chuyên tâm đọc sách. thỉnh thoảng cặp chân mày thanh tú lại nhăn lại nghi vấn.

— Tiểu thư! — Liễu Nhi đặt ấm trà hoa xuống bàn, tò mò nhìn vào quyển sách mà tiểu thư đang cầm trên tay. Trong đó toàn những từ ngữ khó hiểu đến

mức khiến nàng hoa hết cả mắt. Nàng nhìn không được mà ái ngại hỏi – Tiểu thư có hiểu không?

Nàng một chữ cũng không hiểu trong đó nói cái gì nha.

– Ủ. – Hàn Băng Băng đáp nhẹ, chợt ngừng mắt nhìn về phía cánh cửa phòng phía xa.

Cánh cửa trúc nhẹ nhàng mở ra, Mai Quế từ trong phòng nhìn về phía nàng thật lâu, trong đôi mắt dường như đọng đầy suy nghĩ. Hàn Băng Băng không nói gì, yên lặng nhìn người con gái xinh đẹp đó dần dần đi về phía mình.

– Cô nương muốn rời đi?!

Nữ nhân kia chỉ nhìn nàng chăm chú, Hàn Băng Băng cũng không để tâm kéo sự chú ý về quyền sách.

– Nếu vậy thì cô nương cố gắng đợi thêm vài ngày nữa, ta sẽ đưa cô nương ra khỏi cốc.

Dù gì đi nữa thì cái bản đồ mà bà bà để lại nàng vẫn chưa hề nghiên cứu qua. Nếu muốn xuất cốc ngay trong ngày hôm nay e rằng là điều không thể.

– Có muốn ngồi xuống uống một cốc trà không?

Mai Quế im lặng suy nghĩ.

Liễu Nhi ngừng đầu lên. Tiểu thư của nàng nghĩ cái gì vậy? Nữ nhân kiêu căng như nàng ta chắc chắn sẽ không cùng tiểu thư nói chuyện đâu. Thái độ của nàng ta xấu như vậy, tính cách lại kiêu kiêu như thế, làm sao có thể có thành ý mà ngồi xuống cùng tiểu thư uống trà chứ.

Nhưng nữ nhân kia cứ nhiên sau một hồi suy nghĩ lại ngồi xuống.

Liễu Nhi nhú mày nhìn thật kỹ nàng ta. Trong đầu bất chợt hoài nghi nữ nhân im lìm trước mặt này cùng nữ nhân kiêu ngạo dùng những lời lẽ khinh miệt không coi ai ra gì hôm nọ có phải là cùng một người không.

Thái độ sao có thể đổi nhanh như vậy nha.

Hàn Băng Băng rót một ly trà nóng đầy sang bên cạnh. – Trời đã bắt đầu lạnh rồi, hãy uống một cốc trà đi.

Còn nữa, tiểu thư của nàng sao lại có thể điềm nhiên như không thể hả?

Mai Quế im lặng nhìn ly trà hoa âm áp đang tỏa hương thơm, bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng đón lấy, đưa lên môi uống một ngụm, đem sự lạnh lẽo trong lòng dần dần xoa dịu xuống.

– Sau khi rời khỏi đây, cô nương nghĩ sẽ đi đâu?

Quay về Xuân Hạnh Lâu.

Hay là một nơi khác.

– Ta không biết. – Mai Quế lắc đầu. Rời xuống nơi này là nàng bị người khác hãm hại. Nhưng rời khỏi nơi này, nàng lại không muốn quay về nơi ấy nữa.

Tuy nhiên nếu thật sự suy nghĩ, ngoài Xuân Hạnh Lâu ra, nàng đâu còn nơi nào để đi.

Hơi trà âm áp, đem một vầng hơi nước làm nóng đôi mắt nàng.

– Ta mang đôi mắt dị thường này, từ khi mới được sinh ra đã mang theo số kiếp bị người thân vứt bỏ.

Một đôi mắt màu trà, lại bị người đời xem như là một điềm xấu.

– Cha mẹ ta đem ta vứt bỏ ở kỹ viện, cuộc đời ta sớm đã ấn định chỉ có thể trở thành kỹ nữ.

Ánh mắt nàng nhìn vào màn đêm âm u. Cuộc đời của nàng, có lẽ cũng tăm tối như vậy.

Lớn lên trong kỹ viện, nàng khi nhỏ phải trôi thành nha hoàn sai vặt. Ngày cơm ăn không no, làm việc không tốt thì lại bị người ta mắng chửi đánh đập. Lớn lên thêm một chút, ma ma nhìn ra được tương lai nàng ắt sẽ trở nên xinh đẹp, liền ép nàng học đàn sáo nghệ kỹ, học cách nói cách cười, học sử dụng ánh mắt làm sao có thể hấp dẫn một người nam nhân. Nếu nàng phản kháng, bà ta sẽ dùng kim đâm vào người nàng.

Thời gian trôi qua, quả nhiên nàng đã trở thành một người như bà ta mong muốn. Đệ nhất mỹ nhân của Xuân Hạnh Lâu, một nữ nhân khiến biết bao nam nhân không tiếc tiền bạc của cải để có thể cùng nàng trải qua một đêm mặn nồng ân ái. Khiến bà ta mỗi ngày đều cảm động ngân phiếu mà cười không dứt miệng.

Còn nàng thì sao?

Mai Quế tự cười với chính mình – Trở thành kỹ nữ, đêm đến lại nằm dưới thân nam nhân, sớm đã trở thành một tàn hoa bại liễu rồi.

– Ở nơi đó, cô nương đã từng nghĩ đến hạnh phúc chưa?

– Hạnh phúc? Đó là điều xa xỉ đến mức nào. – Mai Quế mỉm cười cay đắng – Lũ nam nhân đó cho ta được cái gì? Ngoài tiền? Bọn chúng mở miệng là nói lời ong tiếng mật, dụng ý đều thô bỉ như nhau.

Chỉ nhắm đến thân xác của nàng mà thôi.

Là một bông hoa sống ở nơi sơn phần. Nàng đã phải trải qua biết bao nhiêu đêm hoan ái cuồng loạn, cũng biết nhiều đêm xuân dài dằng. Nhiều đến mức, đã thay đổi toàn bộ con người của nàng.

Vậy yêu thì sao? – Liễu Nhi thấp tiếng hỏi.

”Yêu”

Hàn Băng Băng thoáng xao động, trong ánh mắt mơ hồ dường như đang hiện lên một gương mặt tuấn tú thân thuộc. Một ánh mắt dịu dàng dâng đầy tình ý, cùng khoe môi mọng còn đọng lại một nụ cười ôn nhu thâm tình.

Nhắc đến chữ yêu, trong đôi mắt đẹp của Mai Quế thấm đượm bi thương rơi xuống một giọt lệ đau xót, nỗi đau tưởng chừng như đã liền sẹo này đã nhói lên từng hồi.

– Người đó, hẳn không chấp ta, hẳn nói hẳn không chấp nhận được một thê tử vốn là kỹ nữ. Là nữ nhân rách nát chốn lầu phòng.

Ngày ấy, nàng chỉ là một thiếu nữ 16 tuổi, chỉ là một ca kỹ bán nghệ không ban thân ở Huyền Lâm Viện. Còn người ấy, là một thư sinh bình thường, đêm xuống tìm tới thưởng thức tiếng đàn của nàng.

Nhưng nàng lại thích hẳn.

Thích ánh mắt của hẳn khi nhìn nàng đầy cảm thán cùng ca ngợi. Ánh mắt của hẳn đối với nàng, khác hẳn với đám nam nhân kia, hẳn nhìn nàng từ đầu tới cuối chỉ mang theo sự thưởng thức không vấy lên một cảm giác dâm dăng cùng thêm muốn hạ lưu.

Cách hẳn nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy... nàng rất trong sạch.

Từ khi đó, khi nàng nhìn hẳn, trong tâm tư lại dâng lên khao khát tự do muốn giã dựa trong chiếc lồng sắt kiên cố. Nàng muốn thoát khỏi tất cả những xiềng xích trói buộc để có thể cùng hẳn ở bên nhau.

– Ta đã từng nghĩ cùng người ấy bỏ trốn – Trong đôi mắt phong sương ấy từ khi nào đã ngập tràn nước mắt – Cho dù sau này phải sống trong nghèo khổ đi nữa, ta cũng cảm thấy mãn nguyện.

Nàng chỉ đơn giản muốn một gia đình yên ổn, một người luôn yêu thương nàng mà thôi. Không lẽ là nàng đã quá tham lam sao?

– Nhưng hẳn không cần ta.

Vì thân phận, vì con đường thăng quan tiến chức. Hẳn vứt bỏ tình yêu của nàng, đem tình cảm thuần khiết nhất của nàng giẫm nát dưới chân đế đỉnh hôn cùng thiên kim tiểu thư của một mệnh quan triều đình.

Ngày mà hẳn tổ chức lễ cưới thành thân, trong đêm động phòng hoa chúc của họ, nàng quá tuyệt vọng mà chuốc say chính mình. Ma ma cũng cùng trong đêm ấy, lợi dụng khi nàng uống say bán nàng cho một phú hào, đem lần đầu tiên của nàng phá bỏ.

Cũng chính thức khiến nàng giống như biết bao người con gái khác ở chốn lầu xanh, bị cuốn xoáy trong cuộc đời của một thanh lâu nữ tử.

– Mai Quế cô nương...

Liễu Nhi xót xa nhìn nữ nhân đang đau khổ rơi nước mắt. Nàng không thể ngờ đến người con gái này lại phải chịu đựng nhiều phong ba như vậy.

Lớn lên nơi xuân phòng, nếu không cứng rắn liệu có thể tồn tại sao?

Bản thân mình phải may mắn thế nào khi ngày đó đã được tiểu thư cứu mạng. Nếu ngày đó không có tiểu thư, có lẽ chính nàng cũng đã bị bán vào kỹ viện từ bao giờ.

Rồi sẽ trở thành một Mai Quế thứ hai sao?

Không! Nàng sẽ không trở thành một Mai Quế thứ hai. Vì nàng không có sự kiên cường của nàng ấy.

– Cô nương định tiếp theo sẽ làm sao?

– Ta cũng không biết. – Mai Quế lắc đầu. Nàng bây giờ giống như đi vào đường cùng, không thể tìm ra được một lối đi nào để có thể giải thoát.

Muốn làm lại từ đầu, nhưng ai có thể giúp nàng?

Ánh mắt nàng nhìn tới nữ nhân mặc áo trắng vẫn ngồi yên lặng, nét mặt xinh đẹp không mao theo một chút vấy bẩn của trần thế. trong lòng dâng lên một niềm hi vọng nhỏ nhoi, Mai Quế đứng dậy thành kính quỳ xuống dưới chân người con gái ấy. Nàng vươn tay nắm lấy vạt áo trắng trước mặt, giống như người con gái trước mặt có thể kéo mình ra khỏi vùng bùn nhơ nhớp của quá khứ, khẩn thiết cầu xin.

– Tiểu thư, tiểu thư có thể thu nhận ta không?

Ánh mắt người con gái ấy nhìn nàng, mang theo sự thanh khiết như ngày đầu nàng gặp gỡ.

– Cô nương muốn ở lại nơi này?

– Vâng! – Mai Quế gật đầu, nước mắt rơi xuống đọng trên vạt áo trắng tinh – Ta ước có thể làm lại từ đầu thêm một lần nữa. Xin tiểu thư hãy thu nhận ta, Mai Quế ta từ nay thề sẽ trung thành với tiểu thư suốt đời.

Hàn Băng Băng cúi người nắm lấy bàn tay run rẩy kia, giúp Mai Quế lau đi nước mắt.

– Nói cho ta biết, tên thật của cô nương là gì?

Mai Quế, một cái tên khoa trương chói lọi như vậy là biệt hiệu của nữ tử thanh lâu.

– Ta không biết. – Mai Quế lần nữa lắc đầu. Từ khi ngày nàng còn chưa có ý thức đã bị người nhà vứt bỏ nơi kỹ viện. Khi còn nhỏ, những người trong kỹ viện căn bản không dùng tên để gọi nàng. Chỉ đến khi ma ma bắt đầu ép nàng học những thứ kỳ nghệ ca hát, bà ấy mới đem cái tên Mai Quế đặt cho nàng.

– Vậy ta đặt cho cô nương một cái tên được không?

– Vâng. – Mai Quế nguyện ý gật đầu.

Hàn Băng Băng nhìn qua cánh hoa đào đang rơi nhẹ, thấp tiếng nói

– Cô nương rơi xuống Đào Hoa Cốc, vậy cứ lấy cái tên Đào Uyển Nhi đi.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt màu trà kia, lời nói tựa như ánh trăng tròn vành trên cao, thanh tẩy cuộc đời của nữ nhân lầm lạc này.

– Nơi sinh ra cô nương, là Đào Hoa Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ba Năm

3 năm sau...

Trong căn phòng mỹ lệ, mọi thứ vẫn hoàn mỹ như lúc ban đầu. Chiếc thảm lót sàn bằng lông thú vẫn sạch sẽ mềm mại, trên chiếc giường lớn được lót bằng đệm bông, con thú bằng vải vẫn ngóc ngách ngồi một chỗ, bộ dáng khả ái ngô nghê vẫn khiến người nhìn thấy nó nảy sinh ý muốn kéo hai cái má mềm nhũn kia như trước.

Nhưng nói này, sớm đã trở nên lạnh lẽo. Cho dù tất cả mọi thứ đều không thay đổi, nhưng hơi ấm của người con gái đó đã tan đi từ bao giờ. Trong căn phòng này, không còn tiếng nói của người con gái ấy, khắp nơi cũng chỉ mang lại cho người ta cảm giác cô độc lạnh lùng.

“Kết...”

Cánh cửa phòng khẽ mở, một nam nhân anh tuấn chậm rãi bước vào. Hắn vận một kiện trường bào màu bạc cao quý, toàn thân vẫn toát ra hơi thở quý tộc cùng khí chất thâm trầm như xưa. Nhìn thấy cách bài trí quen thuộc trong phòng, đôi môi mỏng của hắn khẽ bật lên một tiếng thờ dài.

– Người có vẻ vẫn tốt phải không?

Câu hỏi của hắn nói ra, đáp lại chỉ là một khoảng tĩnh lặng không chút hồi báo.

Hắn bước chân đi tới bên giường, đưa tay vuốt lên cái đầu tròn đầy bông lụa. Trong đôi mắt cương nghị như thấm qua một nỗi đau không thể nào xóa bỏ. Ngón tay vuốt ve chiếc trâm bạch ngọc được bỏ trong chiếc túi nhỏ trước bụng con thú bông. Vạt áo của hắn nơi vết lên, lộ ra chiếc vòng tay bằng vải thêu màu đen có chút sờn cũ, hàng số liệu màu trắng chạy qua một con số mỗi ngày một lớn dần.

– Tiểu Lạc Lạc – Hắn thấp giọng gọi, ngón tay vuốt nhẹ trên hàng chữ số của chiếc vòng tay màu đen – Đã 1200 ngày rồi.

1200 ngày.

Hắn vòng tay ôm lấy cái đầu tròn tròn của Tiểu Lạc Lạc, khoe môi cong lên mang theo một nỗi buồn man mác.

– Bây giờ ta cũng thừa nhận một điều, ôm người cũng cảm giác không đến nỗi tệ.

Khó trách trước đây nàng hay ôm con thú bông này nhiều như vậy. Có phải mỗi lần ôm nó, cảm xúc mềm mại trên người nó luôn khiến tâm tư của nàng mềm nhũn như hắn bây giờ hay không?

– 1200 ngày, nàng đã rời đi 1200 ngày rồi. – Hắn khẽ thốt, tiếng nói khàn đi cố gắng đè nén cảm giác đau nhói trong lồng ngực.

Suốt 1200 ngày, hắn chưa bao giờ nguôi hi vọng về việc tìm kiếm tin tức của nàng. Cho dù là đang ở trên chiến trường, nhưng mỗi khi binh lính từ trong vương phủ tới báo tin, tìm hắn lại vì điều đó mà nhói lên từng hồi.

Nhưng một chút manh mối về nàng cũng không có.

Cho dù hắn có lục tìm khắp dòng sông ấy, cũng không thể tìm thấy một chút manh mối nào về nàng.

Cứ như vậy hắn sống hết 1200 ngày.

1200 ngày, không một giây một khắc nào hắn không nhớ tới bóng dáng nhỏ bé khiến hắn vừa yêu vừa giận đó.

Đến bây giờ hắn cũng không nhớ được bản thân mình đã trôi qua ba năm này như thế nào. Ngày ngày mệt mỏi chiến đấu ở nơi chiến trường khói bụi mưa máu, nhưng mỗi khi đêm xuống quay về doanh trại, nhìn lều trại đơn độc lại khiến hắn – một người vừa đánh thắng bao nhiêu trận chiến đi nữa cảm thấy bi thương. Đêm xuống trong giấc mơ, nỗi nhớ nàng lại ở trong cái không gian tĩnh lặng ấy bùng cháy dữ dội, khiến hắn mỗi đêm khi choàng mình thức tỉnh đều không thể nằm lại trên giường mà ngủ tiếp.

Cho tới bây giờ, hắn cũng không dám tin rằng bản thân mình không thể ôm được thân thể mềm mại đầy hương thơm, không được hôn lên đôi môi ngọt ngào, cũng không thể ngắm nhìn đôi mắt trong veo chứa bao nhiêu điều xinh đẹp trên thế gian này của nàng nữa rồi.

Tần Viễn Kỳ tựa cằm trên đỉnh đầu của con thú bông, khung cảnh mờ nhòe khiến hắn đau khổ mỉm cười.

– Người biết không? Ta lại thất hứa với nàng rồi.

Hắn đã hứa với nàng sau ba năm, sẽ đưa nàng đi rong chơi khắp nơi trong thiên hạ. Nhưng đã ba năm trôi qua, cuối cùng lời hứa của hắn cũng chỉ là lời nói đầu môi không thể thực hiện được.

Một luồng nhiệt nóng ấm lan quanh đôi mắt hắn, Tần Viễn Kỳ chưa chút nói – Cho tới bây giờ, ta vẫn chưa từng làm được điều gì cho nàng.

Tình yêu của hắn, lại khiến nàng hết lần này đến lần khác nhận lấy tổn thương, cuối cùng lại khiến nàng mình đầy vết thương mà rơi xuống vực thẳm.

Hắn... ích kỷ đến nhường nào.

Tiểu Lạc Lạc vẫn ngồi yên lặng như cũ, gương mặt tròn mập ngây thơ hướng ánh mắt ra xa giống như đang kiên trì chờ đợi thêm một lần nữa. Trong đôi mắt huyền thạch trên gương mặt khả ái như đọng lại một giọt nước lóng lánh như nước mắt, chậm rãi trượt xuống lớp bông lụa mềm mại rồi biến mất.

Tần Viễn Kỳ hít sâu buông nó ra, hắn im lặng nhìn bố trí căn phòng thêm một lần nữa, tấm thân cao lớn bước ra cửa phòng, một lần nữa đóng cánh cửa lại.

– Vương gia.

Một tiếng nói mềm mại gọi hắn. Trước sân Huyền Lâm Viện, một nữ nhân xinh đẹp vẫn kiên trì đứng đợi từ rất lâu. Nàng nhìn người nam nhân trước mặt vẫn giữ lại sự cao quý và xa cách như ngày nào, trong đôi mắt nàng che giấu đi nỗi buồn vẫn còn đang âm ỉ, khuyh thân cúi đầu.

– Thiếp thân tham kiến Vương gia.

– Ngọc Lệ, đừng đa lễ như vậy. – Tần Viễn Kỳ mỉm cười. Ánh mắt hắn khi nhìn nàng ngoài nét cương nghị nghiêm túc cũng mang theo vài phần nhu hòa.

– Nàng đến đây có chuyện gì?

Phượng Ngọc Lệ thẳng người nhìn hắn, lời nói dịu dàng tự nhiên.

– Phụ thân muốn thiếp đến thay mặt Phương gia mời Vương gia tới gia yến dự lễ mừng Vương gia thắng trận.

Tần Viễn Kỳ bật cười – Là chuyện này sao? Phương lão gia thật có lòng. Nhưng ta lại có công vụ phải làm, thực thất lễ,

– Người mới quay về ngày hôm qua mà hôm nay đã muốn đi xử lý công vụ rồi sao? – Phương Ngọc Lệ không khỏi lo lắng – Vương gia, sức khỏe là quan trọng.

Người là xác thịt mà thành, đâu phải được đúc lên bằng sắt thép. Hắn ngày đêm chỉ muốn vui mình vào công việc như vậy, e rằng không sớm thì muộn cũng không cầm cự được mà sinh bệnh mất.

– Bỏn vương không có việc gì. Nàng mau quay về đi.

Bóng lưng của hắn đi qua, Phương Ngọc Lệ chỉ có cảm giác một nỗi đau xót dần dâng lên khóe mắt. Nàng xoay người nhìn bóng lưng kiều ngạo của hắn ngày nào đang che giấu biết bao vết thương không thể kêu lên thành tiếng. Sự mạnh mẽ bao phủ trái tim mang theo vết sẹo chưa lành không bao giờ thôi nhỏ máu.

– Người vẫn còn nhớ nàng sao?

Thành trì kiên cố của nam nhân ấy vì một câu hỏi của nàng mà rung động. Phương Ngọc Lệ vì hắn mà đau lòng, cũng vì bản thân mình mà xót xa.

– Nàng ấy đã chết rồi. Tại sao người vẫn còn ôm lấy nhân ảnh của một người đã khuất mà hành hạ bản thân mình tới tận bây giờ?

– Nàng chưa chết.

Hắn vô thức thốt lên, thanh âm mang theo sự cố chấp sắt đá. Bóng lưng của hắn xoay lại đối diện với nàng, khuôn mặt anh tuấn vì nhắc đến người con gái ấy mà không che giấu được nỗi đau trong ánh mắt,

– Nếu nàng chết, thì cũng là do bỏn vương hại chết nàng.

Bước chân của hắn quay trở lại bên cạnh nữ nhân xinh đẹp kia. Thời điểm hắn đau đớn nhất, nàng luôn giống như người bạn tri kỷ ở bên cạnh hắn, giúp đỡ hắn. Một người con gái tốt như vậy lại bỏ thời gian bên cạnh hắn nhiều đến thế, nhưng những hứa hẹn mà nàng muốn, hắn lại không thể cho.

Con tim hắn, ba năm trước khi ở bên dòng sông Vong Tinh ấy, đã theo người con gái ấy mà chết đi rồi.

– Ngọc Lệ – Hắn khẽ gọi tên nàng. Đối với nàng, hắn vẫn tồn tại cảm giác luyến tiếc – Nàng là một cô gái tốt, xứng đáng được một nam nhân thương yêu hết lòng. Đừng bỏ phí thời gian lên người bỏn vương nữa.

Những lời này trước đây hắn cũng đã từng nói qua. Hôm nay, lại nói thêm một lần.

Hắn biết rõ, nàng là một nữ nhân thông minh.

Phương Ngọc Lệ bị những lời này của hắn mà đỏ hoe khóe mắt – Không lẽ thiếp không thể ở bên cạnh người cho tới khi người quên đi nàng ấy sao?

Nàng không ngại làm một đóa mẫu đơn ở bên cạnh cuộc đời hắn, chờ hắn quay lại nhìn nàng. Nhưng mà hắn...

– Như vậy không công bằng với nàng, cũng không công bằng với Băng Nhi. – Cái tên đó thốt ra, khiến Tần Viễn Kỳ mỉm cười nhẹ nhàng – Bỏn vương cũng không muốn điều đó.

Hắn tán thưởng trí tuệ cùng sự tinh tế của nàng, nhưng đó không phải là yêu.

Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chỉ xem nàng như một bằng hữu.

Phương Ngọc Lệ cũng hiểu rõ điều đó. Cho dù là 4 năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng cũng đã hiểu được một điều. Nam nhân này sẽ không bao giờ dùng ánh mắt lại vì nàng. Thời điểm người đưa một cô gái đến căn nhà trúc phía sau núi, khi thấy ánh mắt của người chỉ một mực đuổi theo bóng dáng của nàng ấy lại khiến nàng nghiệm ra thêm một điều. Người nam nhân ấy đã đem lòng yêu cô gái giống như bông hoa ngàn năm trên đỉnh tuyết son ấy.

Nhưng cô gái ấy lại ngã xuống dòng sông Vong Tinh mà tự vẫn.

Cho dù không hiểu rõ nguyên nhân bên trong, nhưng khi biết được tin này, trong lòng Phương Ngọc Lệ chỉ dâng lên lo lắng. Nàng đã từng nhìn thấy sự bi thương trên người nam nhân ấy, bây giờ nơi trái tim của người là cô gái đó đã mất đi, người nam nhân ấy liệu có gục ngã không?

Thế nhưng người lại đem quân ra đi ra chiến trường. Dưới thánh chỉ của hoàng thượng đưa quân dẹp loạn quân phía Bắc.

Nửa năm sau, những tin tức chiến thắng lần lượt quay về. Dân chúng trong thành vừa vui sướng vừa tự hào, 1 góp 10, 10 góp 100, đem lương thực đưa đến chiến trường. Phương gia là gia tộc lớn nhất trong thành làm đầu mũi, mang theo lượng lớn lương đi về phía Bắc. Nhưng khi đó, cha nàng trong người mang trong bệnh không thể đi xa, nàng thân là nữ nhi lại một mực cầu xin muốn thay cha dẫn đầu chuyển đi chuyển lương này.

Nàng muốn nhìn thấy người ấy thêm một lần, muốn nhìn thấy bóng lưng cao quý đầy kiêu ngạo của người đó.

Cha nàng đồng ý.

Nàng thuận lợi đi tới chiến trường phía Bắc, thuận lợi được Vương gia chỉ tên gặp mặt nhằm chuyển lời cảm tạ dân chúng trong Bắc Thành, cũng thuận lợi nhìn được hình dáng của nguwofi nam nhân đó sau biết bao thời gian chờ ngóng.

Vương gia giống như ngày đầu tiên mà nàng gặp gỡ. Cao quý đầy kiêu ngạo, sự lạnh lùng không thể chạm tới qua lớp chiến bào đầy hùng dũng. Nhưng không rõ vì sao khi nhìn thấy hắn như vậy, Phuong Ngọc Lệ lại muốn khóc.

Nàng dường như có thể nhìn thấy. Người con gái kia sau khi chết đi, nửa linh hồn của Vương gia cũng chết đi theo nàng.

Chiến trường khói lửa, đao guom vô tình, mạng sống bất cứ khi nào cũng có thể mất đi. Nhưng tâm của hắn đã sớm chết đi, đối với sự sống cái chết cũng không còn sợ hãi.

Vì vậy nàng sau khi quay về Bắc Thành, tận dùng mọi cơ hội để có thể đến quân doanh thăm hắn. Nàng chỉ đơn giản tới rồi đi, ngẫu nhiên nói cùng hắn vài câu, vài lần vô thức thể hiện trí tuệ của mình trước mặt hắn. Lâu dần quen mặt, Vương gia dần dần đối với nàng cũng có chút nhận thức.

Dần dần, hắn cũng xem nàng như bạn bè.

Thời gian qua đi, cha nàng cũng bắt đầu đem toàn bộ sinh ý hay kinh doanh trong nhà để vào tay nàng. Còn nàng, dù có bận rộn thế nào vẫn dành thời gian đi tới quân doanh đưa cao lương. Quân lính trong quân doanh đối với sự xuất hiện của nàng cũng đã dần quen thuộc, mỗi lần nhìn thấy nàng tìm tới cũng vui vẻ tiếp đón, quân lính ở đó đều bàn tán cho rằng nàng và vương gia là một đôi, hai người quả thực đúng là trai tài gái sắc.

Vương gia không để ý, hắn căn bản cũng không đem những lời bàn tán truyền miệng của họ cho vào trong đầu,

Nàng cũng không nói.

Càng về sau, chiến trận càng lúc càng áp đảo, dân chúng trong Bắc Thành cũng theo sự hào hứng đó đem những lời đồn ấy truyền miệng với nhau. Mọi lời nói đều rơi vào tai nàng, khiến con tim nàng vốn dĩ đã xao động lại yên lặng chờ mong.

Họ nói rằng, nàng và Vương gia rất xứng đôi.

Nhưng Vương gia lại không nghĩ như thế.

Khi những lời đồn ấy đã ồn ào hỗn loạn như nước thủy triều dâng, Vương gia đã một lần đứng trước mặt nàng, đem những lời mà hôm nay đã nói nói ra.

”Ngọc Lệ, nàng là một cô nương tốt.”

”Nhưng đừng đem tình cảm đặt lên bốn vương.”

Khi đó nàng đã trả lời.

”Thiếp chỉ muốn Vương gia có thể tìm được một người để tâm sự, để tin tưởng thôi.”

Dù là thế, lòng người, có ai dám nói rằng bản thân mình không tham lam, ai có thể khẳng định bản thân mình có thể đem tình cảm của chính mình điều khiển theo lý trí.

Hắn đâu có biết rằng, khi hắn nói ra những lời nói ấy, nàng đã sớm không thể vãn hồi được nữa.

Nhưng nàng không hối thúc, cũng không hề ép buộc.

Nàng biết rõ hắn đối với nàng không có tình cảm nam nữ, cũng không muốn khiến nàng nhận lấy tổn thương. Vì vậy nàng bằng lòng chỉ đứng bên cạnh hắn như bây giờ, giúp đỡ hắn giống như bây giờ.

Nhưng hắn lại kiên quyết đẩy nàng ra, không để cho nàng một chút cơ hội. 3 năm, hắn cho phép nàng ở bên cạnh hắn, hắn cố gắng đem thương tổn của nàng rút xuống ít nhất có thể. Vì vậy chọn cách trực tiếp cùng tàn nhẫn, xé rách hi vọng của nàng, không để cho nàng tiếp tục lún sâu thêm nữa.

Hành động của hắn cho dù tàn nhẫn, nhưng vẫn lộ ra nét dịu dàng quan tâm vô thức.

Phuong Ngọc Lệ nhìn bóng lưng cao lớn của hắn rồi đi khỏi tầm mắt. Nàng lau đi nước mắt còn vương trên gò má, yếu ớt mỉm cười.

Một nam nhân như vậy, sao nàng lại không thể động lòng cho được.

3 năm bên cạnh hắn, cho dù sớm chiều ở chung, nàng cũng hiểu rõ được bản thân mình chưa bao giờ chạm được đến trái tim của hắn. Nơi đó giống như một tòa thành vững chắc, chỉ vì một người con gái mà mở ra.

3 năm, nàng cũng dần dần phát giác ra sự khác biệt của mình cùng cô gái ấy nằm ở đâu.

Nàng ấy có thể tùy hứng mà ở cạnh Vương gia, nàng ấy có thể khiến Vương giận lời đình nhưng ngay lập tức lại có thể khiến hấn dịu xuống. Cũng là người duy nhất có thể khiến Vương gia dùng toàn bộ tâm tư mà nhưng nhớ.

Bởi vì yêu, nên người dung túng nàng ấy. Vì yêu, nên người mới có thể bao bọc tùy ý nàng làm loạn trong thế giới của mình.

Cũng bởi vì yêu, mới chấp nhất giữ lại bóng hình của nàng ấy trong trí nhớ, mãi mãi không muốn quên.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Đào Hoa Cốc.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống những cành hoa đào màu hồng phấn, đem những giọt sương sau cơn mưa trên những cánh hoa đào ánh lên những ánh sáng lấp lánh huyền ảo. Rừng trúc âm u vẫn yên bình tĩnh lặng như trước, căn nhà trúc đơn sơ nhỏ bé vẫn như ngày nào, đơn giản và xinh đẹp.

Bất chợt, một bóng trắng bay vút lên cao, đôi cánh trắng lớn trên bầu trời chao lượn mạnh mẽ. Bóng dáng to lớn chứa đầy sức mạnh mang theo tiếng kêu thanh thúy làm chấn động cả bầu trời.

Một hung khí xé gió hướng nó phóng tới, đôi mắt hổ phách đầy kiêu ngạo của nó lóe lên, sải cánh rộng lớn xoay một vòng tròn ảo diệu, hoàn hảo vô khuyết tránh đi thanh âm khí nguy hiểm.

– Phi Nhi. – Một thiếu nữ mặc áo xanh đứng dưới vườn đào cổ sức hò hét – Mau xuống đây.

Con chim lớn không chút nề mặt nàng, sải cánh dài vỗ đập trên bầu trời càng thêm khiêu khích.

Lúc này một nữ nhân mặc áo hồng cũng vội vàng chạy tới, khuôn mặt xinh đẹp hốt hoảng nhìn bóng dáng trên cao kia vờn qua vờn lại uốn lượn thêm một vòng.

– Trời ơi! Cái vòng ngọc của ta. Ngươi rút cuộc là muốn làm cái gì vậy hả?

Hình như nó đối với vị hồng y nữ tử kia cũng có chút nhượng bộ, thân thể màu trắng hạ thấp đậu trên một cành trúc trên cao, cúi đầu nhìn hai nàng.

Hồng y nữ tử chỉ về phía nó hung hăng hăm dọa, trên người nàng dường như chẳng còn chút khí chất mỹ lệ của vị đệ nhất mỹ nhân năm nào đã từng khiến cho biết bao người kinh diễm.

– Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không trả đồ cho ta, ta sẽ nói tiểu thư vật lông của ngươi. Đến lúc đấy, ngươi sẽ chỉ là một con gà trĩu lông xấu xí không có ai thèm nhìn.

Lời đe dọa của nàng thực độc địa. Con chim kia nghiêng nghiêng cái đầu trắng ra chiều suy nghĩ, xem xét bản thân mình có nên đem trả những thứ này để tránh việc bị chủ nhân vật lông hay không.

Là một con chim xinh đẹp, nó tuyệt đối không muốn làm một con gà trĩu lông tí nào.

Rất mất thẩm mỹ.

Nó nghĩ rất lâu mà vẫn chần chừ không quyết. Thiếu nữ lam y sốt ruột nhìn chiếc túi thơm đang bị nắm chặt trên chân của nó, không thể chờ được mà bắt đầu lo lắng không yên. Ánh mắt nàng vô tình chạm phải một cành trúc bị rơi trên đất. Nàng mím môi xoay người, thân thủ nhanh nhẹn quét một đường tròn hoàn hảo, nàng xoay một vòng rồi dùng sức đánh tới.

Thân hình to lớn của con bạch điều bị xướt qua, cặp mắt màu hổ phách nheo lại giận dữ. Cành trúc dưới chân nó hạ thấp xuống rồi đột nhiên bật lên cao, một thân trắng muốt bay vút lên bầu trời xanh thẳm.

– A! Khoan đã... – Hồng y nữ tử hoảng hốt gọi, nhưng không thể. – Sao mọi hành sự lại nóng vội như vậy?

Cô gái nhỏ kia bị mất rối loạn xoắn những ngón tay trắng nõn vào nhau. Nàng lo lắng như kiến bò chảo nóng túm lấy tay áo của tỷ tỷ.

– Uyển Nhi tỷ tỷ, phải làm thế nào bây giờ.

Phi Nhi túm cái túi thơm của nàng như vậy, móng vuốt của nó sắc như thế sẽ khiến chiếc túi của nàng bị rách nát.

– Muội còn dám hỏi? Còn không phải muội chọc giận nó hay sao? Tỳ còn đang tìm cách thương lượng. . . – A. . . càng nghĩ càng thấy tức. Nhiều lúc nàng cũng thực không biết làm sao đối với tiểu muội muội hành sự theo cảm tính này.

Bây giờ Phi Nhi đã bay cao như vậy, cho dù cả hai người có hợp lực cũng không thể đánh lại. Huống hồ khi đang ở trên không nó lại có lợi thế hơn.

Nhưng chẳng lẽ cứ để nó cầm theo đồ đạc của cả hai lượn vòng nhiều như vậy hay sao?

– Tỳ tỳ. . .

– Đừng hỏi, để tỳ nghĩ cách – Đào Uyển Nhi rói rầm cắn móng tay, suy nghĩ đến đâu cả đầu. . . rốt cuộc là nên làm thế nào đây hả?

Bỗng nhiên, một bóng dài màu trắng muốt giống như mũi tên thẳng hướng bầu trời mà quét tới. Những bông tuyết nhỏ màu trắng hợp lại với nhau giống như những dải lụa to lớn rồi biến chuyển thành một con lốc mạnh mẽ bao vây lấy con bạch điều đang hiện ngang chao lượn ở trên trời cao.

– Tiểu thư!!!!

Cả hai kinh ngạc kêu lên.

Một nữ nhân bạch y thong thả ngồi trên cây hoa đào màu hồng phấn, gương mặt của nàng diễm lệ mê hoặc như xưa, thần thái bình tĩnh lãnh đạm nhìn về phía hai bóng trắng đang giao đầu trên trời cao, ngón tay trở về lên một đường cong thật nhẹ.

Con lốc màu trắng giống như nghe theo chỉ thị của nàng, uốn lượn phóng ra vô số những sợi dây thừng màu trắng xóa về phía Phi Nhi, tạo ra tình thế hiểm trở ép con chim trắng kia phải đầu hàng chịu trận.

Trong đôi mắt màu hổ phách của Phi Nhi dâng lên hoảng hốt, thân hình to lớn nhưng tuyệt đối không chậm chạp xoay mình tránh đi. Nó hiểu rõ chỉ cần bị số bông tuyết kia dính vào người, nó sẽ lập tức bị bắt lại không thể thoát ra được. Vì vậy sải cánh dài càng thêm mạnh mẽ vỗ đập, quyết tâm muốn chạy trốn.

Khỏe môi hồng đỏ của nữ nhân bạch y khẽ cong lên, giống như đối với suy nghĩ thoát qua trong đầu Phi Nhi hiểu thật rõ ràng. Trong đôi mắt sáng tựa như ngọc trai đen của nàng lóe lên một tia sáng trên đầu rất nhỏ, những ngón tay khỏe cử động, đem đám tuyết trắng kia điều khiển thành thực. Những sợi dây thừng trắng muốt trên trời liên kết với nhau tạo thành một chiếc lồng khép kín, đem con bạch điều bướng bỉnh kia nhốt lại không còn cách nào vẫy thoát.

– Tuyệt quá. – Liễu Nhi sung sướng cùng Đào Uyển Nhi đập tay vào nhau, hào hứng chạy về phía cây hoa đào thật lớn vẫy tay – Tiểu thư.

Hàn Băng Băng cười nhẹ đem trói buộc trên người Phi Nhi tháo bỏ rồi phi thân nhảy xuống. Những bông tuyết sau khi bị cởi bỏ điều khiển cũng nhẹ nhàng rơi xuống bầu trời xanh ngắt. Con chim trắng thua trận rất biểu điều hạ xuống bên cạnh nàng, hối lỗi cúi đầu.

– Càng ngày càng nghịch ngợm. – Nàng lắc đầu búng nhẹ lên trán Phi Nhi một cái. Trước đây nàng còn lo lắng uống công rằng nó không sống được, thân hình gầy ốm không thể bay được như những con chim khác nên đã cho nó ăn không ít linh đan. Bây giờ đến khi nó phát triển to lớn thế này, khỏe mạnh bền sức đến nỗi mỗi ngày đều có thể cùng Liễu Nhi cùng Uyển Nhi tỳ tỳ chơi đuổi bắt, làm Đào Hoa Cốc không có ngày nào là được yên tĩnh, lúc nào cũng ầm ĩ đến náo loạn.

Liễu Nhi cùng Đào Uyển Nhi lấy lại đồ đạc của mình. Liễu Nhi cầm chiếc túi thơm trong tay bắt mắt yêu cầu.

– Tiểu thư, Phi Nhi thật sự rất quá đáng

Lúc nào cũng tìm chuyện để trêu chọc nàng. Đường đường là một con chim xinh đẹp, nhưng tính tình lại quá xấu.

Đào Uyển Nhi đeo chiếc vòng ngọc vào tay, con giận không nguôi được khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

– Rồi sẽ có một ngày, nó tỳ sẽ vật hết lông của nó.

Để xem nó còn có thể hung hăng như vậy nữa không.

Hàn Băng Băng bắt đầu đi thờ dài, vỗ nhẹ lên đầu con thú cưng.

– Hôm nay tự đứng kiểm điểm hai canh giờ. – Ánh mắt nàng lơ đãng liếc qua Đào Uyển Nhi dường như vẫn còn suy tính kế hoạch trả thù, nói thêm một câu – Uyển Nhi tỳ tỳ phụ trách giám sát.

Phi Nhi khó tin ngóc đầu lên.

– Nếu nó dám nhúc nhích. – Nàng vỗ nhẹ lên vai Đào Uyển Nhi – Tỳ có thể tùy ý xử lý.

Dù có bị vật đi vài cọng lông vũ, cũng chỉ vài tuần là có thể vật lại rồi. Cứ xem như là cho Phi Nhi một chút giáo huấn cũng không phải là chuyện xấu.

– Vâng! – Đào Uyên Nhi cúi đầu lĩnh mệnh, đôi mắt sắc sảo của nàng há hê liếc sang con chim trắng lớn đang ngây ngốc, hát nhẹ mái tóc đen dài đầy kiều ngạo.

– Chúng ta về thôi.

– Tiểu thư, hôm nay tiểu thư muốn ăn gì? – Liễu Nhi thân thiết đi sát gần chủ tử – Tiểu thư có muốn ăn canh hạt sen không?

– Ừ. – Hàn Băng Băng gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua những cánh hoa đào rơi lả tả dưới cơn gió se lạnh của mùa thu.

– Hôm nay sau khi ăn xong thì em hãy sắp xếp một chút đồ đạc đi.

Sắp xếp đồ đạc?

– Có chuyện gì vậy tiểu thư?

– Tiểu thư muốn đi thăm mộ bà bà sao? – Liễu Nhi đơn thuần hỏi.

Hàn Băng Băng gật đầu – Sẵn tiện gói gém đồ đạc của chúng ta lại, ba ngày sau chúng ta xuất cốc.

Cũng đã đến lúc nàng nên rời khỏi đây rồi.

Đào Uyên Nhi không hiểu nhìn sự bình tĩnh trên nét mặt của chủ tử, không thể không hỏi.

– Vậy chúng ta sẽ đi đâu?

Ở lại Đào Hoa Cốc này được 3 năm, chính nàng cũng sớm quên đi thời gian đang trôi qua từng ngày. Dường như cũng đã quên đi, bọn họ sẽ phải rời khỏi đây để thực hiện chính sự.

Cơn gió se lạnh nhẹ nhàng thổi qua, bạch y nữ tử bình thản nói ra hai chữ.

– Kinh Thành.

.

.

Trong bóng đêm đen kịt bao phủ, tiếng sóng vỗ ồn ã vỗ đập vào bờ đá tạo nên những tiếng gầm thét của thiên nhiên. Ánh trăng màu bạc chiếu lên những ánh sáng lấp lánh trên những bọt nước màu trắng bạc đang bắn lên không trung. Trên bờ vực cao ngất kia thấp thoáng bóng dáng cô độc của một nam nhân vẫn im lặng đứng chờ, bóng dáng của hắn cao lớn bình lặng, tưởng chừng như đã ở nơi đó chờ đợi từ rất lâu...

Ánh mắt hắn nhìn xuống dòng chảy đang mãnh liệt cuộn tròn phía dưới, dòng tử chất chứa hi vọng cùng nỗi đau không thể nói lên thành lời, giống như năm nào đã từng không biết bao nhiêu lần ở bên bờ của con sông ác liệt này, tìm kiếm một nhân ảnh thân thuộc của nàng ấy một cách vô vọng.

Nàng... liệu có còn trên nhân gian không?

Hay là đã bước theo cõi luân hồi của nhân thế, đầu thai sang kiếp khác?

Một bóng dáng nghiêm nghị đi tới phía sau hắn, kính cẩn quỳ xuống. – Vương gia.

Hắn thu lại sự suy nghĩ trong đôi mắt, cất giọng trầm khàn – Sao vậy?

Minh Vũ cúi đầu nghiêm chỉnh, tác phong vẫn chính trực dứt khoát như xưa – Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, có thể lập tức xuất phát.

– Được! – Tàn Viễn Kỳ gật đầu – Vậy chúng ta đi thôi.

Hắn... cũng đã đến lúc phải tiến cung diện thánh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Bước Chân Đến Trấn Minh Hà

– Bà bà! Hôm nay chúng cháu lại đến rồi. – Liễu Nhi cười cười dùng tay vun thêm đất lên nắm mồ cũ kỹ. Nàng nhỏ đi những nhánh cỏ dại vừa mới mọc lên trên đất mộ, vỗ nhẹ nhàng – Hôm nay cháu có mang lương khô đến cho bà bà nhắm rượu đó.

Đào Uyển Nhi nhìn Liễu Nhi đang không ngừng luyên thuyên, khẽ thở dài mở ra hộp đựng thức ăn, đem từng thứ sắp ra ngay ngắn.

Hàn Băng Băng rót một ly rượu đầy, chậm chậm đổ xuống mặt đất khô khan. Nàng đặt bình rượu thom nồng xuống bên cạnh, khẽ cười – Hôm nay là rượu hoa đào, bà bà thấy sao?

Bên kia Liễu Nhi đang châm lửa đốt bộ y phục đẹp đẽ vừa mới hoàn thành cách đây vài ngày. Ánh mắt của Hàn Băng Băng thoáng qua một sự nuối tiếc. Nàng cúi đầu lạy trước phần mộ của Âu bà bà một cái. Nơi này không có tiền vàng, cũng không có thức ăn hiem lạ. Vào ngày giỗ của bà bà các nàng cũng không có gì ngoài những vật đơn giản này. Nơi này quả thực bình yên, nhưng điều kiện an táng không đủ, quả thực đối với bà bà thật uly khuất,

Bà bà, bà sẽ hiểu cho cháu đúng không?

.

– Những thứ ta bảo cả hai chuẩn bị, đã làm xong rồi chứ?

– Đã chuẩn bị xong thưa tiểu thư.

Hàn Băng Băng gật đầu đứng dậy, nàng phui đi lớp đất bụi dính trên y phục. Sau ba năm chuẩn bị, cuối cùng nàng cũng phải rời khỏi nơi này thôi.

Nếu bây giờ không rời đi thì còn phải đợi đến khi nào?

– Tiểu thư. – Đào Uyển Nhi nhìn chủ tử thấp giọng hỏi – Liễu tiểu thư có định quay về Đào Hoa Cốc không?

– Có. – Hàn Băng Băng nhìn cảnh vật quen thuộc đã bảo vệ cả ba người suốt ba năm. Nơi này, sớm đã trở thành nhà cả các nàng. – Chúng ta nhất định sẽ quay lại nơi này.

– Vậy đề nô tỳ đi sắp xếp lại một chút..

Liễu Nhi đứng dậy vội phui đi đất cát trên y phục, mau chóng chạy theo – Uyển Nhi tỷ tỷ, muội đi với tỷ.

Bóng dáng của cả hai mau chóng rời đi, bên nắm mồ đã cũ, Hàn Băng Băng im lặng nhìn hàng chữ được khắc trên tấm bia bằng gỗ mục. Đôi môi mềm mại của nàng cất tiếng nói nhẹ nhàng như một lời thì thầm.

– Bà bà chờ nhé! – Từ làn môi hồng của nàng thoáng cong lên một nụ cười mỉa, nhưng đôi long lanh như nước kia lại lóe lên một tia sang sắc lạnh vô tình. – Cháu sẽ gửi những tên đó xuống cho bà bà. Một người cũng không thể thiếu.

Rời khỏi Đào Hoa Cốc, nàng sẽ đến tìm từng người từng người một, đem tất cả những gì chúng đã làm đối với bà bà hoàn trả lại gấp bội.

Nàng sẽ cho chúng chân chính hiểu được rõ ràng, sự sợ hãi có tư vị như thế nào.

Một tiếng kêu nhẹ nhàng vọng tới, bóng trắng to lớn chậm rãi hạ xuống cành cây hoa đào bên cạnh nàng. Nó ngược cái đầu nhỏ nhìn nàng chăm chú thật lâu.

– Phi Nhi, hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi Cốc Đào Hoa.

Phi Nhi chớp mắt kêu nhỏ một tiếng, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào nàng.

Hàn Băng Băng nhẹ nhàng cười.

– Chúng ta sẽ đi đòi lại công bằng cho bà bà.

.

.

.

Bước ra địa phận của Đào Hoa Cốc, nơi nối tiếp sát cạnh chính là trấn Minh Hà tràn đầy nhộn nhịp. Con phố trên đường nào nhiệt kẻ mua người bán, những khách quán ồn ào người lui tới mang theo những hương thơm của thức ăn ngon lành chỉ cần ngửi qua thôi cũng muốn thở dài mở miệng cắn một ngụm.

Liễu Nhi hai mắt sáng như sao, hào hứng bùng bùng ngắm nhìn những món đồ ăn vặt cùng những món đồ chơi đã lâu rồi không được thấy qua, vui sướng đến mức cặp mắt to tròn đều khuyết đi một vòng đầy mãn nguyện.

– Muội làm ơn đừng cái biểu hiện thêm thườn này đi.- Đào Uyển Nhi nhấn mặt dúi nhẹ tiểu nha đầu bên cạnh. Cái ánh mắt mà muội ấy khi nhìn thấy đồ ăn vật mang theo khát cầu mãnh liệt khiến nàng cũng cảm thấy sồn cả gai ốc.

Liễu Nhi đối với lời trách cứ của tỷ tỷ xem như gió thổi qua tai, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào xâu kẹo hồ lô đường thơm mùi mít quả khiến nàng thèm đến mức chảy cả nước miếng.

Hàn Băng Băng cũng bị bộ dáng của Liễu Nhi chọc cười – Nếu muốn thì đi mua đi.

– Thật không tiểu thư? – Nàng thật sự là có thể ăn?

Hàn Băng Băng gật đầu cho phép. Nhìn Liễu Nhi sau khi được ăn chuẩn liền kích động đến mức rối tinh rối mù, không đợi được mà chạy về phía người bán dạo kia mua liền vài xâu. Nàng không khỏi đối với nha đầu hoạt bát này thờ dài một tiếng.

Cũng khó trách, trong Đào Hoa Cốc không phải là cái gì cũng đều có sẵn. Nơi thâm sơn u tĩnh ấy so với chốn ồn ào náo nhiệt này quả thực khác nhau rất xa. Các nàng đối với khung cảnh tấp nập sôi nổi như vậy cũng là đã ba năm rồi mới thấy lại được.

– Tiểu thư, sắc trời bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên tìm một khách quán để nghỉ chân thôi.

– Cũng nên như vậy đi. – Hàn Băng Băng gật đầu, dường như cảm nhận được Đào Uyển Nhi so với bình thường dường như có chút rụt rè cẩn trọng, mi mắt cong dài lại luôn cụp xuống như đang né tránh một điều gì đó. Thậm chí khi nói tới việc tìm một nơi khách quán để nghỉ chân, thần sắc của Đào Uyển Nhi cũng hiện lên một sự khẩn trương khó lòng nhận thấy.

– Uyển Nhi, tỷ đang lo lắng cái gì vậy?

– A... – Đào Uyển Nhi giật mình cúi đầu – Nô tỷ không có.

Không có mới kỳ quái.

Nàng neho mắt nghi ngờ, muốn mở miệng nói thêm thì Liễu Nhi đã ào ào chạy tới hai tay 4 xâu kẹo hồ lô đưa tới cho hai người.

– Tiểu thư, Uyển Nhi tỷ tỷ cũng ăn một cái đi. Rất ngon!!!

Vị ngọt lâu ngày mới được nếm lại, thật sự là khiến nàng hạnh phúc muốn chết đi được.

Đột nhiên từ phía sau có tiếng nói ngả ngón trên ghẹo – Các vị cô nương đây là đang đi dạo phố sao?

Bàn tay đang cầm lấy xâu kẹo của Đào Uyển Nhi bất chợt run lên. Liễu Nhi không hiểu nhìn tên công tử mặc trên người một kiện vải gấm đang sải chân đi về phía các nàng. Hai tay nàng cầm hai xâu mít quả không dám làm bận ý phục của tiểu thư, liền lấy ngón tay út xoắn lấy tay áo của tiểu thư mà giựt nhẹ.

– Mặc kệ hắn. – Hàn Băng Băng không buồn chú ý xoay người muốn rời đi.

– Cô nương hãy khoan đi vội. – Hắn xông lên lách người qua chắn trước mặt nàng, khuôn mặt mang theo đường nét hào hoa phóng túng kia nở một nụ cười thân thiết – Ta thấy cô nương rất lạ mặt, có phải cô nương mới đặt chân tới nơi này không?

– Phải! – Hàn Băng Băng có chút mất kiên nhẫn.

Hắn cười là giả, bộ dáng tự cho là rất thiện ý tiền gần sát bên nàng buông lời chèo kéo – Trời đã sẩm muộn như vậy, các cô nương hẳn là vẫn chưa tìm thấy chỗ nghỉ trọ đi. Dù sao đã gặp nhau cũng là một cái duyên, hay là các nàng tới gia quyến của ta một chuyến.

– Không phiền công tử. – Hàn Băng Băng nghiêng người tránh đi tiếp xúc của hắn, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng như một phủ thêm một tầng băng giá nhìn về phía trước một mực muốn rời đi.

Tên công tử phía sau không nghĩ muốn bỏ qua cho các nàng dễ dàng như vậy, vội vã dướn lên muốn chắn đường. Bỗng dưng ánh mắt của hắn chú ý tới một nữ nhân áo hồng đi phía sau bạch y nữ tử suốt từ nãy đến giờ vẫn luôn cúi đầu né tránh. Nhưng dù cho che giấu, dung mạo tuyệt sắc của nàng vẫn khiến hắn hoảng hốt, kinh hi gọi lên.

– Mai Quế!!!

Đào Uyển Nhi hoảng hốt cắn chặt môi, bàn tay giấu bên trong tay áo nắm lại thấy chặt dường như đang cảm thấy mơ hồ đau đớn. Toàn thân nàng cứng đờ, sợ hãi thứ quá khứ nhập nhằng như bản tướng chừng đã quên đi một lần nữa sẽ lại bị vạch trần trước ánh sáng.

– Đúng là nàng rồi! – Hắn vui sướng sầm về phía Đào Uyển Nhi, bàn tay không chút kiêng dè nghi kỵ quàng qua người nàng – Ta nghe nói nàng đã bị sa chân xuống núi mất xác khiến ta đau lòng rất lâu, thì ra nàng vẫn còn sống sao? Mấy năm nay nàng đã ở nơi nào vậy? Sao không đến quý phủ báo cho ta một tiếng?

– Đừng có chạm vào Uyển Nhi tỷ tỷ – Liễu Nhi tức giận giống như con nhím xù lông đứng lên che chắn cho Đào Uyển Nhi. Nàng rất không thích tên nam nhân này, ánh mắt của hắn khi nhìn chòng chọc vào các nàng khiến nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Nam nhân thế này thực khiến người ta ghê tởm. Đáng ghét đến mức nàng muốn bốc hỏa.

– Mai Quế... – Hấn vẫn chưa từ bỏ cơ hội muốn vươn tay tới kéo Đào Uyển Nhi trở lại. Miệng vừa mở ra liền bị một thứ thật nhỏ bay thẳng tới cổ họng. Hấn ôm ngực ho khan, nghĩ muốn mắng lớn xem rốt cuộc là tên chết tiệt nào to gan lớn mật dám giờ trò thì bỗng phát hiện ra một chuyện còn khiếp đảm hơn.

Bàn tay hấn run run ôm lấy cổ họng, sợ hãi đến mức tròng mắt cũng mờ lớn không dám tin.

Hấn không nói được.

Lúc này, mỹ nữ mặc một thân bạch y trắng xoa xoa người trở lại. Nàng nở một nụ cười vạn phần xinh đẹp, vẻ đôn mỹ diễm dường như muốn đem tất cả mọi thứ xung quanh đây đều trở nên lu mờ. Sóng mắt của nàng thấp thoáng ý cười, bất lấy tầm mắt của nam nhân kia khiến hấn không thể di dời được ánh mắt, nhưng ánh mắt đó lúc này không hề có sự si mê say đắm mà lại tràn ngập sự sợ hãi.

Trước một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên, một nụ cười khiến cho loài hoa xinh đẹp nhất cũng phải xấu hổ cúi mình, hấn lại cảm thấy một luồng khí tức nặng nề lạnh lẽo đang ào ạt tràn về phía mình.

– Công tử, người này là nha hoàn của ta, có lẽ công tử đã hoa mắt nhìn nhầm rồi. – Nàng không chút dấu vết đem nữ nhân áo hồng lui ra sau lưng mình, cẩn trọng che chắn. Bước chân của nàng thật chậm rãi đi về phía nam nhân kia, giọng nói của nàng êm ngọt như nhung lụa, dịu dàng như nước chảy rót vào tai hấn, nhưng lời nói ra lại mang theo âm khí khiến người ta khiếp sợ.

– Hai canh giờ sau giọng nói của người sẽ trở lại như bình thường. Nhưng nếu ngươi còn tiếp tục cản đường chúng ta nữa...

Tiếng cười của nàng vang lên khê khàng, lời nói êm ngọt chỉ đủ cho hấn nghe thấy.

– Có tin ta sẽ khiến ngươi cả đời không thể mở miệng được không?

Tên nam nhân kia nghe trọn lời cảnh cáo của nàng sợ hãi lùi người về phía sau, hấn run sợ nhận lấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, không dám chậm trễ liền lập tức chuyển choạng chạy đi mất dạng.

Hàn Băng Băng hừ nhẹ một tiếng, nàng đảo mắt về phía Đào Uyển Nhi. Sắc mặt của Đào Uyển Nhi cuối cùng cũng đã hồi phục vài phần huyết sắc, hồ thẹn cúi đầu thật thấp.

– Thăng người lên. – Giọng nói của nàng cất lên thanh lạnh – Ba năm ở Đào Hoa Cốc, những thứ tỷ học được không phải là để cúi đầu run sợ như thế.

Một câu nói khiến Đào Uyển Nhi như tỉnh khỏi giấc mộng. Nàng cắn chặt môi, ngón tay nắm chặt lấy vạt áo mềm mại trong tay gạt đầu thật nhẹ.

– Vâng, thưa tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Đàm Phán Tại Xuân Hạnh Lâu

Tiểu thư! Hôm nay chúng ta quyết định ngủ ở đây, vậy khi nào thì sẽ tiếp tục khởi hành?

Liễu Nhi vừa giữ chân vừa tò mò nghiêng đầu hỏi. Hôm nay họ đã thuê lại ba phòng của khách điểm này, nhưng tiểu thư của nàng không phải đã nói rằng muốn đến kinh thành hay sao.

Hàn Băng Băng đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường phố bên dưới khi đêm xuống vẫn còn người người qua lại lơ đãng trả lời – Chúng ta cứ tạm thời ở lại trấn này một thời gian đã.

Ở nơi này nàng có một chuyện muốn hoàn thành.

Trần Minh Hà tuy không sầm uất tráng lệ như Bắc Thành, nhưng đây cũng là một nơi trù phú xinh đẹp của Thiên Diệp Quốc đi.

– Tiểu thư, trời đã khuya rồi.

Sắc trời vào thời điểm này có chút lạnh hơn ban ngày một chút, nếu tiểu thư vẫn còn đứng ở cửa sổ hứng gió lạnh như vậy sẽ dễ bị cảm mạo. Vẫn là nên nghỉ ngơi sớm thì hơn.

– Ủ! – Hàn Băng Băng vỗ tay gọi Phi Nhi đang hào hứng chao lượn trên bầu trời đêm kia xuống – Đã muộn rồi, em gọi Uyển Nhi chuẩn bị y phục đi, chúng ta ra ngoài một chuyến.

– Ra ngoài? – Liễu Nhi kinh ngạc ngó lại sắc trời bên ngoài lúc này đã đen kịt từ lâu, có chút hoang mang – Tiểu thư, đã khuya lắm rồi.

– Ta biết.

Tiểu thư còn biết. Giờ này không phải là họ nên lên giường đắp chăn đi ngủ hay sao? Cả một ngày đi bộ đều đã mệt rồi, đêm khuya thế này tiểu thư còn muốn làm cái gì nữa?

– Ngu ngốc. – Hàn Băng Băng cười nhẹ vỗ lên đầu của Liễu Nhi một cái – Đi đi, nói Uyển Nhi nhớ mang theo ngân lượng.

– A...

– Mang nhiều một chút.

.

.

Cuối cùng thì hồ lô của tiểu thư chứa cái gì nha?!

Liễu Nhi cùng Đào Uyển Nhi đầy một bụng hiếu kỳ đi xuống cửa khách điểm đã thấy chủ tử vẫn một thân bạch y đơn bạc đứng sẵn chờ đợi.

– Tiểu thư. – Liễu Nhi cho dù không hiểu rõ nhưng vẫn hào hứng bưng bưng – Chúng ta sẽ đi đâu?

– Cả hai có đói bụng không?

Cả hai cùng nhau lắc đầu. Không phải là bọn họ vừa mới ăn sao, làm sao có thể đói ngay được.

Còn nữa...

Liễu Nhi nghĩ tới đồng ngân phiếu mà Đào Uyển Nhi hôm nay đã mang số bảo châu mà các nàng đã mang theo từ Đào Hoa Cốc đem đổi lấy, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt. Với số tiền đồ rớt cuộc là tiểu thư muốn ăn cái gì a?!!!!!!

– Không đói?

Hàn Băng Băng vuốt nhẹ đuôi tóc hất về sau, toàn thân đều là một bộ dạng tùy ý cùng thoải mái

– Vậy chúng ta đi xem nào nhiệt.

Đêm hôm thế này, rốt cuộc là còn có nơi nào nào nhiệt nữa chứ?

Liễu Nhi đi phía sau ngây ngô ngẫm nghĩ, nghĩ thế nào cũng không ra chỉ có thể mím môi nhũ mày. Nhưng Đào Uyển Nhi đi bên cạnh nàng sắc mặt không biết từ khi nào đã trắng bệch một mảng.

Trần Minh Hà phồn vinh khi đêm xuống, nơi vẫn còn nào nhiệt hào nhoáng lại chỉ duy nhất có một.

Xuân hạnh Lầu.

– Tiểu thư... – Quang cảnh quen thuộc phía xa khiến Đào Uyển Nhi không thể nào tiến thêm một bước. Nơi đó đèn thấp sáng trưng tựa như ban ngày, các cô nương mặt hoa da phấn đứng ngoài cửa đều nở trên môi nụ cười xinh đẹp thu hút nhất chèo kéo từng người nam nhân đi qua bước vào cửa viện.

– Sao thế? – Hàn Băng Băng quay đầu lại nhìn nàng, gương mặt tuyệt sắc không hề có nửa điểm lo lắng nào, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên thái độ bình tĩnh thản nhiên.

– Tiểu thư, kia là... – Liễu Nhi hoảng hốt nhìn biển hiệu to lớn đằng xa, nói không thành lời.

Tiểu thư của nàng có đến nhầm nơi không? Đó là Xuân Hạnh Lầu, là Xuân Hạnh Lầu đó.

– Ta đương nhiên biết đó là nơi nào.

– Tiểu thư, nhưng Uyển Nhi tỷ tỷ... – Liễu Nhi nắm lấy bàn tay đang phát lạnh run lên của Đào Uyển Nhi vội nói. Tỷ ấy đang rất sợ hãi, tiểu thư còn muốn các nàng tới đó. Ngộ nhớ Uyển Nhi tỷ tỷ lại bị những người xấu trong đó bắt lại một lần nữa thì làm thế nào?

Hàn Băng Băng nhìn sắc mặt trắng bệch của Đào Uyển Nhi, thấp giọng thở dài.

– Uyển Nhi.

Đào Uyển Nhi lấp bắp đáp lại – Vâng.

– Hôm nay ta nhất định phải vào đó.

Thân mình yếu đuối của Đào Uyển Nhi không nịn được mà run lên.

– Nếu tỷ không muốn thì ở lại chỗ này, ta và Liễu Nhi sẽ vào trong.

– Không... – Đào Uyển Nhi vô thức thốt lên. Thê chất của tiểu thư nếu đi vào nơi đó, mùi rượu sẽ khiến người không được tỉnh táo nữa. Chỉ có Liễu Nhi đi theo sẽ không được an toàn.

Nhưng mà nàng...

– Nếu tỷ không yên tâm thì đi theo chúng ta. – Hàn Băng Băng nhìn sâu vào đôi mắt đang hoang mang phân vân kia, cười nhẹ – Ta sẽ giúp tỷ đến cùng.

– Tiểu thư, rốt cuộc là tiểu thư định làm gì? – Tạo sao cứ nhất nhất muốn đi vào nơi rờn rợn hỗn tạp đó chứ?

– Dù có làm gì đi nữa cũng phải đi vào đã. – Hàn Băng Băng nhìn về nơi náo nhiệt ồn ào kia, nghĩ đến son phấn nặng mùi, hương rượu nồng nặc mà vô thức nhíu mày. Nhưng đã đi đến rồi, không thể lùi bước được nữa.

Liễu Nhi khó khăn nuốt nước bọt, chỗ đó đối với nàng cũng rất ám ảnh. Nhưng nàng không ngờ Uyển Nhi tỷ tỷ vốn dĩ đang run rẩy lại đang cố gắng hít sâu, cơ thể vốn dĩ căng cứng này giờ dần dần thả lỏng, dù trên gương mặt thân sắc vẫn còn căng thẳng tái nhợt nhưng vẫn quyết tâm gạt đầu.

– Chúng ta vào thôi.

– Uyển Nhi tỷ tỷ, tỷ có chắc không?

– Đứng thẳng người lên, tự tin một chút. – Hàn Băng Băng nhìn về phía ánh sáng phía xa, khoe môi đỏ mọng cong lên một nụ cười lạnh lùng – Đêm nay nhân vật chính là chúng ta.

.

Cả ba đi thẳng tới nơi phồn hoa ồn ã, Hàn Băng Băng nhìn qua biển hiệu hoa lệ trên cao, đôi mắt lạnh lùng bước chân về phía trước.

– Chậm đã. – Liền lập tức, một làn hương thơm ngọt ngào ào về phía các nàng. Một nữ tử trang điểm cẩn thận nhìn các nàng nở nụ cười lạnh lẽo – Cô nương, đây là Xuân Hạnh Lầu, là nơi dành cho nam nhân, không phải là nơi nữ nhân có thể tùy tiện bước vào đâu.

– Ta đương nhiên biết đây là nơi nào. – Hàn Băng Băng cười nhạt tránh qua nàng ta, bước chân vào cửa.

Nữ nhân này là đến bắt gian sao? Nếu để nàng ta đi vào gây âm ỉ chắc chắn Quế ma ma sẽ rất tức giận.

Suy nghĩ trong đầu khiến đám nữ nhân một lần nữa dẫn tới cản đường các nàng, nét mặt cũng trở nên hung hăng gay gắt hơn trước.

– Cô nương, đừng nói chúng ta không nói trước với cô. Nơi này không cho phép người đến đây náo loạn. Nữ nhân tới Xuân Hạnh Lầu, một là kỹ nữ, hai là chủ nhân...

– Ta cũng có ý như vậy đấy!

Ánh mắt của nàng lạnh lùng lướt qua đám nữ nhân kia, khiến các nàng không hèn mà rùng mình thu người lại. Thân người lập tức bị hai nữ tử đi phía sau nữ nhân bạch y gạt ra khỏi đường đi. Cả ba người họ cứ vậy lướt qua, dung mạo tuyệt sắc của hồng y nữ tử trong đó lại quen thuộc đến mức khiến các nàng một hồi sững sờ.

Mai Quế?!!!

Mai Quế không phải ba năm trước đã rơi xuống vực chết mất dạng rồi hay sao? Sao nàng ta bây giờ lại xuất hiện ở nơi này?

Ba nữ nhân vừa bước vào đại sảnh to lớn liền nhận tới một trận xôn xao.

Hàn Băng Băng quét ánh mắt xem xét một lần. Nơi này cũng không hổ danh là nơi lầu hoa son phấn nhộn nhịp kẻ tới người đi, quả nhiên vô cùng náo nhiệt hương sắc, cảnh tượng mỗi nơi đều vô cùng hương điểm, vô cùng trụ lạc.

Một nữ nhân cao tuổi mập mạp trang điểm thật đậm chạy về phía các nàng, miệng cười là giả cất giọng cao vút.

– Các cô nương đến đây không biết là có chuyện gì?

Dung mạo thật là diễm lệ, nếu có thể thu thập được các nàng thì túi tiền của mụ chắc chắn sẽ phát tài rồi. Nhưng vị nữ chủ nhân này trông có vẻ là tiểu

thư danh giá, sao lại đi tới địa phương này của mụ chứ? Sẽ không phải là nha đầu này tới làm loạn đây chứ hả?

Trông mặt của mụ đào liên suy nghĩ, ánh mắt vô tình nhìn qua Đào Uyển Nhi từ đầu đến giờ thủy chung đứng phía sau Hàn Băng Băng, liền sững sờ kêu lên.

– Mai Quế!

Chỉ hai chữ, đủ để khiến cho cả đại sảnh rung động.

– Đó là Mai Quế?

Đệ nhất mỹ nhân Xuân Hạnh Lầu ba năm trước đã tuyệt mệnh nay lại xuất hiện một lần nữa hay sao?

Quế ma ma dù trong lòng nhiều nghi vấn nhưng trong một lúc cũng không thể ở nơi này cùng nàng nói chuyện. Mụ kéo tay Đào Uyển Nhi gần từng tiếng thật nhỏ.

– Mai Quế, người đi đâu mất tích bấy lâu nay như vậy. Có gì ta sẽ nói chuyện với người sau, bây giờ còn không mau đi thay đồ trang điểm đi.

Đôi mắt Đào Uyển Nhi lạnh hẳn đi. Quế ma ma yêu tiền như mạng, bà ta đã mở miệng nói chuyện quả nhiên chẳng có được lời nào tốt đẹp.

Hàn Băng Băng tiến về phía trước gạt bàn tay đang nắm lấy Đào Uyển Nhi của Quế ma ma ra, khước miệng nâng lên tiểu ý lạnh nhạt.

– Quế ma ma, nàng là nha hoàn của ta, thỉnh ba buông tay cho.

Nha hoàn? Mai Quế từ khi nào đã trở thành nha hoàn của nữ nhân này, rõ ràng đây là người của mụ nha.

Tiếng xôn xao của mọi người phía sau một lúc một hỗn loạn, cho dù lúc này Quế ma ma thực sự rất muốn phát hỏa nhưng vẫn phải đem lửa giận nén xuống xoay người hướng về phía những vị khách trong sảnh đường cười đơn đả. – Các vị đại gia xin cứ tiếp tục uống rượu, ma ma ta xin phép có chút chuyện cần giải quyết một chút.

– Xuân Hương, còn không mau giúp Trương đại gia rót rượu. Các người còn đứng ở đó làm gì nữa, mau hầu hạ các ngài cho tốt đi.

Mọi thứ được bà phân phó trở lại như cũ, Quế ma ma quay người trở lại đối diện với Hàn Băng Băng cười ngọt ngào – Cô nương, chúng ta có thể lên lầu từ nói chuyện không?

Nơi này là chốn làm ăn, quả nhiên không tiện bàn bạc trao đổi.

– Được! – Hàn Băng Băng gật đầu đáp ứng – Ta cũng có chuyện muốn bàn riêng với bà.

– Ô! Vậy sao? Vậy mời lên tầng trên.

Hàn Băng Băng bước chân đi theo chỉ dẫn của bà lên lầu. Liễu Nhi cùng Đào Uyển Nhi cũng sát nút bước theo. Bên dưới lầu khô phục lại không khí ồn ào như cũ, người người uống rượu. Nơi phía chiếc bàn tròn thật lớn sau tấm rèm che bằng ngọc thạch, một nữ tử vẫn nhìn theo bước chân của các nàng không hề rời mắt. Tầm mắt của nàng nhìn về phía nữ tử hồng y kia, trong đôi mắt nhuốm đầy phong tình dường như dâng lên sự căm hận cùng chán ghét.

Á nữ nhân đó cứ nhiên quay lại nơi này.

P phía sau nàng chợt vang lên động tĩnh, nữ nhân xinh đẹp lập tức liền quay người trở lại, trên đôi môi hồng phấn nở một nụ cười là loi đầy mỉa mai. Nàng uyển chuyển thân mình, vòng eo nhỏ nhắn chuyển động ngòi vào lòng nam nhân đằng sau, động tác vô cùng xinh đẹp đem rượu trong tay rót vào ly của hắn.

– Trương đại gia! Nào, nhấp kính ngài một chén.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

– Mời cô nương ngồi!

Hàn Băng Băng gạt đầu, từ tốn ngồi xuống. Liễu Nhi cùng Đào Uyển Nhi cũng nhanh chóng bước ra phía sau lưng nàng. Quế ma ma âm thầm đánh giá

bạch y nữ tử trước mặt, thân hình đồng đành ngồi về phía đối diện với nàng mở lời thân thiện.

– Không biết cô nương đây muốn cùng ta nói chuyện gì vậy?

– Cũng không phải là chuyện quan trọng gì. – Hàn Băng Băng thoải mái dựa vào thành ghế, đôi mắt lãnh đạm nhìn thẳng về phía mộ ta – Ta muốn cùng bà làm một cuộc giao dịch.

– Giao dịch? – Quế ma ma ngạc nhiên lặp lại, mộ vô thức liếc mắt sang nữ tử áo hồng đang nghiêm chỉnh đứng ngay phía sau Hàn Băng Băng, liền hiểu ra – Tiểu thư muốn mua lại Mai Quế của ta có phải không? Con bé là đệ nhất mỹ nhân của Xuân Hạnh Lâu ta, giá... e là sẽ không rẻ đâu.

– Bà... – Liễu Nhi tức giận muốn bước lên cùng bà ta nói năng phải trái. Lập tức liền bị Đào Uyển Nhi níu trở lại, âm thầm ra ám hiệu.

Tiểu thư chưa ra chỉ thị, tuyệt đối không được tùy ý manh động. Tiểu nha đầu này hành sự trước giờ luôn bộp chộp như vậy chứ?

Nhưng không phải là bà ta đang xem tỷ như món hàng hay sao? Nàng cũng chỉ là muốn thay tỷ ấy đòi lại công bằng thôi mà.

– Quế ma ma.- Hàn Băng Băng cười nhẹ nhàng, nàng chậm rãi nhắc lại thêm một lần – Ta đã nói qua với bà rồi, đó là nha hoàn của ta. Xin bà hãy thận trọng cho.

– Sao cơ? – Mộ ta nhíu lại đường chân mày đen một cách không hài lòng. Nha đầu áo trắng nay rốt cuộc là muốn nói cái gì? Đó rõ ràng là Mai Quế của bà, vậy mà nàng ta lại năm lần bảy lượt nhắc đi nhắc lại đó là nha hoàn của nàng ta. Có chuyện đó sao? Nực cười, giấy bán thân của Mai Quế vẫn còn nằm trong tay bà, nàng ta còn có thể làm ra trò gì?

– Bà đừng vội, ta hôm nay đến đây không phải là để nói đến chuyện đệ nhất mỹ nhân Xuân Hạnh Lâu, ta là muốn nói đến chuyện khác...

– Là chuyện gì?

Hàn Băng Băng nhìn lướt qua căn phòng bày trí sang trọng, lời nói nhẹ nhàng thốt lên chủ đích cuối cùng.

– Ta muốn mua lại nơi này.

.

– Cái gì? – Cả ba người còn lại cùng hô lên.

– Tiểu thư, tiểu thư có nhầm lẫn không? – Liễu Nhi không thể tin được lắp bắp hỏi. Tiểu thư nhà nàng muốn mua lại nơi này? Xuân Hạnh Lâu sao? Nhưng mà để làm gì chứ? Đây là kỹ viện mà.

Hàn Băng Băng nâng tay ra hiệu Liễu Nhi trật tự, thái độ của nàng nghiêm túc đến khó tin lặp lại đề nghị thêm một lần nữa.

– Quế ma ma, bà thấy thế nào?

Quế ma ma lúc này cũng bị nàng nhắc nhở cho hoàn hồn trở lại. Bà khó tin nhìn nàng thật kỹ, ánh mắt sắc bên kia không giống như là đang nói giỡn. Mua lại cả một kỹ viện lớn như thế này, rốt cuộc là nữ nhân này có xuất thân như thế nào?

– À... chuyện này... – Mộ dường như ngoài ý muốn có chút lúng túng cười – Ta cũng không có ý nghĩ...

– Ta có thể trả gấp đôi!

Gấp đôi?!

Quế ma ma âm thầm toát mồ hôi lạnh.

– Thế nào?!

Nếu bà ta ngoan ngoãn hợp tác, gấp hai, hay gấp ba lần... nàng đều có thể trả!

Đột nhiên mộ ta đứng dậy cười dịu dàng hết mực, khuôn mặt nhăn nheo căng ra khiến lớp bột phấn trang điểm trên gương mặt bà ta là giả rơi xuống – Ấy chết, cô nương thấy ta có lú lẫn không cơ chứ. Nãy giờ mãi nói chuyện với cô nương ta lại quên sai nha hoàn đem nước trà dâng lên. Cô nương đợi một lát nhé, chuyện này không thể nói 1, 2 câu mà xong được. Để ta gọi nha hoàn mang trà cho cô nương uống.

Nói không không chút chần chừ, dáng người béo mập của bà ta đi nhanh ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, Liễu Nhi đã không thể nhìn được nữa nhào lên chất vấn.

– Tiểu thư, rốt cuộc là tiểu thư định làm gì? – Các nàng không phải là đã có ý định đi đến kinh thành điều tra thông tin về những kẻ đã sát hại bà hay sao? Lúc này rồi sao tiểu thư lại còn muốn ở lại trấn Minh Hà này nữa chứ? Đã vậy còn muốn mua về một kỹ viện lớn như vậy, rốt cuộc là tiểu thư đang toan tính cái gì trong đầu chứ?

Đào Uyên Nhi cũng không hiểu. Nàng nhìn bộ dạng nhàn nhả của chủ tử, thật muốn xác minh thêm một lần nữa.

– Tiểu thư, người thật sự muốn mua lại Xuân Hạnh Lâu sao?

– Ủ! – Hàn Băng Băng dựa mình vào thành ghế nhắm mắt lại đáp nhẹ một tiếng. Bỏ ra một số tiền lớn như vậy mua lại một nơi như thế này, đây đâu phải là chuyện có thể đem ra nói đùa chứ.

– Tiểu thư, Quế ma ma nổi tiếng là con người mưu mô xảo trá, tiểu thư phải cẩn thận.

Bà ta vốn dĩ là một kẻ mang trong mình lắm thủ đoạn thâm độc, lại yêu tiền như mạng. Hạng người này không có chuyện gì là không làm ra được. Quan lại trong triều và ở trấn Minh Hà này, cũng rất nhiều kẻ có máu mặt đều là chỗ dựa chắc chắn của bà ta. Chính vì vậy bà ta mới có thể lộng hành ở thị trấn này nhiều năm, làm bao nhiêu chuyện ác độc mà vẫn không bị ảnh hưởng một chút nào như vậy.

Đào Uyên Nhi còn nhớ rất rõ, trước đây bà ta đã từng giả bộ phúc hậu thu nhận một tiểu thư gia đình khá giả, sau đó trắng trợn cướp lấy toàn bộ hành trang cũng như tiền bạc của nàng ta, ép vị tiểu thư đó trở thành kỹ nữ.

Sự việc xảy ra vô cùng chóng vánh, không để lại một chút hậu quả nào. Nghe nói chính vị quan trấn thủ trấn này cũng nhận của mụ ta không ít tiền hối lộ, vì vậy toàn bộ hành vi của mụ ta... tất cả đều được lão ta che giấu chu đáo.

Đó đâu phải là chuyện duy nhất mà bà ta có thể làm chứ... Lần này bà ta cố ý kéo dài thời gian, chắc chắn là có âm mưu.

Hừ, âm mưu...

Hàn Băng Băng cười lạnh. Trước khi đến đây nàng đâu phải chưa suy tính đến chuyện này chứ.

Bán hay không bán, chỉ là một chữ mà thôi. Nếu bà ta ngoan ngoãn hợp tác, vậy mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp. Còn nếu bà ta dám giờ thủ đoạn mờ ám...

Vậy cũng đừng trách nàng ra tay ác độc.

Lúc này, một nha hoàn nhỏ tuổi bung theo khay trà nghi ngút khói trắng bước vào. Quế ma ma cũng tiếp bước vào cùng. Mụ nhanh chóng cho tiểu nha hoàn đó lui ra ngoài, thái độ niềm nở nhiệt tình hơn hẳn vừa nãy.

– Cô nương, xin cứ tự nhiên.

Hàn Băng Băng cũng không từ chối gạt đầu. Nàng hơi nghiêng mình về phía trước cầm lấy tách trà nóng, tao nhã nâng lên. Dưới ánh mắt chăm chú của Quế ma ma, chậm chậm uống vào một ngụm.

Quế ma ma cười lớn ngồi xuống, cũng nâng tách trà của mình lên thưởng thức.

– Vị cô nương đây, không biết quý tánh đại danh là gì?

Làn khói nghi ngút bay qua che mờ đôi mắt ma mị của nàng, Hàn Băng Băng hít sâu hương trà thơm lừng trong chén, mở miệng đáp lại.

– Ta họ Bạch.

– Ra là Bạch cô nương. Không biết cô nương mua lại Xuân Hạnh Lâu là để làm gì vậy?

Chấp nhận đưa ra một số tiền lớn như vậy, quả thực là khiến người ta không thể không tò mò.

Mụ nhìn lướt qua tay nải mà Đào Uyên Nhi đang đeo trên người, trống ngực rộn ràng hưng phấn. Rốc cuộc chỗ ngân phiếu bảo châu đó giá trị đến mức nào?

Chờ cho đến lúc toàn bộ đều rơi vào tay mụ, khi đó... nhất định mụ sẽ phát tài rồi.

– Tội mua để làm gì, chuyện này bà không cần phải biết. – Nàng uống thêm một ngụm trà – Ta chỉ muốn biết bà có muốn bán... hay không?

– Không phải là chúng ta đang cùng nhau bàn bạc đó sao? – Mụ ta là giả cười, tiền đương nhiên là mụ phải muốn rồi, trên đời này làm gì có ai có thể chê được tiền cơ chứ?

Quế ma ma nhìn tách trà trong tay Hàn Băng Băng mỗi lúc một vui đi, nụ cười trên môi mụ cũng càng lúc càng trở nên ảm ý, đôi mắt nhăn nheo càng trở nên kỳ dị.

Chỉ cần con bé này uống hết ly trà đó, toàn bộ tài bảo của nó đều sẽ thuộc về mụ hết. Hừ! Quan nha quý tộc quanh nơi này đều đứng về phía bà, đứa con gái này dù có giàu có đến mức nào đi nữa thì sao có thể đấu lại mụ cơ chứ?

Còn về phần hai đứa nha hoàn kia, mụ ắt sẽ có sắp xếp. Nhất là con nha đầu Mai Quế kia, mấy năm không gặp quả nhiên cứng cáp lên nhiều đấy. Nghĩ rằng bản thân đã đủ lông đủ cánh rồi ư?

– Vậy ý kiến của bà thế nào? Nếu bà đồng ý thì chúng ta có thể tiếp tục. Nếu không... – Nàng có thể dùng đến cách khác.

– Cứ từ từ đã nào, Bạch cô nương. Ta đâu có nói là ta không đồng ý chứ. – Quế ma ma nói cười niềm nở – Ta chỉ là muốn cùng cô nương nói chuyện vài câu thôi mà.

– Nói chuyện...? – Hàn Băng Băng cười nhẹ nhàng, ngón tay ngọc ngà nghiêng nhẹ uống cạn ly trà nóng. Mi mắt của nàng hé mở che giấu cặp đồng tử lóe sáng – Hay là chờ thuốc mê có tác dụng?

Thuốc mê?!

Liễu Nhi cùng Đào Uyển Nhi ngạc nhiên nhìn về phía tách trà đã thấy đầy. Trong trà thật sự có thuốc mê sao? Vậy sao tiểu thư vẫn còn tiếp tục uống chứ?

Hàn Băng Băng dưới ánh mắt sừng sốt của Quế ma ma đem tách trà nắm xuống sàn nhà, vỡ tan. Tiếng động vỡ nát giòn tan vang lên khiến toàn thân mộ ta vô thức rùng mình một trận.

– Thủ đoạn này mà bà cũng dám làm?

– Ngươi...? – Nha đầu này đã biết? Làm sao lại như thế được? Mộ đã có sợ hờ khi nào chứ?

– Không lẽ bà nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng bị bà tính kế như vậy sao? – Nếu không có tính toán từ trước, sao nàng dám bước vào nơi này chứ.

– Vậy thì thế nào? – Quế ma ma đứng phất dậy gần từng tiếng. Mộ tức giận nhìn nàng, khuôn mặt mập mạp méo mó đến khó coi – Các ngươi nghĩ Xuân Hạnh Lâu của ta là nơi có thể ra vào tùy tiện như vậy hay sao?

Cứ cho là à biết đi.

Thì thế nào chứ?

Quế ma ma cười ngoan độc. Kế hoạch của mộ vẫn sẽ không thay đổi, mộ vẫn sẽ bắt được ba con nha đầu kiều ngao này.

– Ta khuyên bà không nên gọi người tới làm gì.

– Ha, nha đầu ngươi nghĩ mình là ai. – Mộ hất cằm kiều ngao – Đây là địa bàn của ta, ta muốn thế nào thì sẽ thành thế đó.

– Đúng vậy! – Khóe môi đỏ mọng của Hàn Băng Băng nhướn lên, khiến gương mặt của nàng càng thêm xinh đẹp. Nhưng sự lạnh lẽo nơi đáy mắt kia tỏa ra mang theo sát ý mơ hồ.

– Nhưng mạng của bà đang nằm trong tay ta. Sống hay chết, là do ta quyết định.

Toàn thân quế ma ma vì một câu nói của nàng mà phát lạnh. Khuôn mặt đậm đầy son phấn của mộ trắng bệch như tờ giấy, bàn tay run rẩy vô thức ôm lấy cổ họng của mình, cảm nhận được rõ ràng một đợt hàn khí đang tràn lên nhanh chóng khiến đôi chân của mộ run lên bần bật.

À... à ta...

– Ngươi... ngươi nói láo...

Liễu Nhi cùng Đào Uyển Nhi khó tin nhìn chủ tử. Tiểu thư của các nàng hạ độc bà ta? Nhưng từ lúc nào?

– Nói láo hay không, ta cần phải giải thích sao? – Hàn Băng Băng thoải mái khoát tay, nàng nghiêng mình dựa vào thành ghế ung dung tự tại, hoàn toàn là một bộ dáng không thèm để ý đến con giận dữ của mộ ta đang dâng lên mỗi lúc một cao. Cần gì phải giải thích cơ chứ, dù sao đi nữa thì... thuốc của nàng cũng sắp có tác dụng rồi.

Mộ ta dám hạ được với nàng? Nàng sẽ khiến mộ ta lãnh đủ. Hạ được, chuyện này đâu phải chỉ có bà ta mới biết chứ.

Một cơn đau đột nhiên siết chặt nơi lồng ngực khiến Quế ma ma sợ hãi khụy gối xuống. Mộ ôm chặt lấy ngực mình thét lên từng tiếng đứt đoạn. Hình ảnh của nữ tử áo trắng lạnh lùng chao đảo trước mặt, sự khiếp đảm của mộ cũng càng lúc càng tăng cao.

– Ngươi... ngươi... đã bỏ gì vào trà...?

Viền mắt của mỹ nhân tuyệt thế trong tầm mắt của mộ cong nhẹ hình trăng khuyết, nụ cười xinh đẹp nhưng rét lạnh kia thật giống như kịch độc chí mạng khiến người ta không thể vùng vẫy. Nàng cười đến mê người, lời nói thốt ra lại lạnh đến cực điểm.

– Phụ Tử.

Chương 91

Kỹ viện lớn nhất trấn Minh Hà, Xuân Hạnh Lầu trong một đêm thay da đổi thịt. Ai cũng không biết rõ được nguyên nhân. Dưới sảnh đường to lớn, nam nam nữ nữ vẫn chìm trong men say tửu sắc, tiếng sáo cầm mê đắm lòng người. Bỗng nhiên từ trên tầng bay xuống một vật áo màu đỏ rực. Cánh áo dài xoay động, hương thơm ngọt ngào bay ra bốn phía khiến người ta hoa mắt.

Nhan sắc của nàng sắc sảo đậm tình, lấn áp toàn bộ nữ nhân dưới sảnh đường, khiến một đám người ồn ã cũng lâm vào im lặng sững sờ.

– Là ai vậy?

Đám nữ nhân xuân lâu chụm vào nhau xi xầm nhìn mỹ nữ hiên ngang đứng trên bậc đỏ, khí thế trên người nàng ta đặc biệt mạnh mẽ, dễ dàng đàn áp toàn bộ không khí trong sảnh đường.

Đào Uyển Nhi nhìn qua một đám người bên dưới. Nàng đối với lời bàn tán ồn ào ở bên dưới xem như không thấy, dung nhan sắc sảo của nàng khiến biết bao nam nhân mê luyện cam chịu quỳ xuống hơi nâng lên, hắng giọng nói lớn.

– Xin mọi người yên lặng.

Khi ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía nàng, Đào Uyển Nhi hài lòng, phía bên trái sảnh đường, đằng sau tấm rèm châu kia có một ánh mắt nóng rực hướng về phía nàng mang đầy giận dữ, ánh mắt của nàng cũng lướt qua một tia lạnh lùng không kiên nhẫn, nhưng khóe môi mềm mại đỏ hồng vẫn cong lên hình bán nguyệt.

– Hôm nay Xuân Hạnh Lầu có một số công việc rất quan trọng cần đóng cửa sớm, thật mong các vị đại gia có thể hiểu cho.

Một lời nói ra, không gian yên tĩnh mới được hình thành liền lập tức phá vỡ.

– Có chuyện gì vậy?

– Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bọn họ đêm nào cũng đến đây, từ trước đến giờ đâu có xảy ra vấn đề này. Hơn nữa, đại mỹ nhân lầu lăm mới xuất hiện một lần, sao lại bảo bọn họ rời đi rồi?

Hiện trường càng lúc càng ồn ào, người nào cũng muốn có được một lời giải thích thỏa đáng mà không ngừng ra sức ép.

– Mỹ nhân! Xuân Hạnh Lầu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc này đột nhiên cả sảnh đường chợt im bất, chỉ thấy trên sân khấu kia, gương mặt tuyệt sắc của nữ nhân kia thấp thoáng bị thương, làn nước hồ thu long lanh hơi nước.

– Tiểu nữ cũng không muốn khiến các vị đại gia mất hứng. – Nàng nói một câu lại một câu, vạt tay áo mềm mại như có như không nâng lên lau đi giọt trần châu nơi khóe mắt – Nhưng tiểu nữ cũng chỉ là nghe lệnh ở trên truyền đạt xuống. Nếu như làm không tốt, chắc chắn chủ tử của tiểu nữ sẽ trách phạt tiểu nữ.

Nỗi ủy khuất của nàng nói ra khiến biết bao kẻ say mê bên dưới cảm thấy đau lòng, hận không thể đôi mắt kia mà dâng lên châu ngọc. Lời nói mềm yếu run run của nàng dễ dàng đem thần trí của đồng loạt nam nhân dưới đại sảnh bắt mất, đem chúng đồng loạt tan chảy.

Lập tức, bên dưới đồng loạt vang lên những lời nói thương hoa tiếc ngọc, vội vã an ủi nàng.

– Mỹ nhân, nàng đừng khóc.

– Đúng vậy – Một kẻ khác liền hòa theo – Có chuyện gì nàng cứ nói, chúng ta nhất định sẽ tận lực giúp nàng.

– Phải!!!

Đào Uyển Nhi khẽ ngậm ngùi, khăn lụa đưa lên lau đi hạt lệ long lanh nơi khóe mắt. Nàng yếu đuối nói – Quả thực tiểu nữ rất mong các vị có thể ở lại, tiếp tục vui chơi. Nhưng ý của chủ tử đã quyết. nếu tiểu nữ làm không đúng. . . e là chủ tử của tiểu nữ sẽ không hài lòng. Như vậy. . . như vậy tiểu nữ cũng sẽ rất buồn.

Người ta nói, từ cổ chí kim, nữ nhân đã sở hữu một thứ vũ khí chí mạng có thể khiến thiên địa cùng khuyh đảo.

Đó chính là sắc đẹp!

Tuyệt chiêu cao nhất của nữ nhân là gì?

Chính là nước mắt!

Mà giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt xinh đẹp kia lại là từ một mỹ nhân xiêu động lòng người, sức công phá lại càng giống như thủy triều biển dữ, một loạt đánh gục toàn bộ lũ nam nhân háo sắc bên dưới kia.

Ngón tay thon dài như măng non của nàng khẽ vươn ra cầm lấy ly rượu bằng sứ, hướng về phía trước mỉm cười ngọt ngào.

– Cảm ơn các vị đại gia. Ly rượu này, xem như tiểu nữ kính các vị.

Rồi nàng làm thứ động tác xinh đẹp nuốt nà nhất, từ từ ngửa cổ uống cạn rượu trong ly.

Đám nam nhân nhìn theo động tác mê người của nàng, nhanh chóng bị trầm mê mà sa bẫy.

– Mỹ nhân đã có lời như vậy, chúng ta cũng sẽ không làm khó nàng nữa.

– Đúng thế, chúng ta bây giờ quay về để nàng dễ bề báo cáo với chủ tử.

– Đúng vậy! Đúng vậy!

Lời nói như liên tiếp lặp lại như vậy, từng tốp người cũng lần lượt kéo nhau rời đi. Trong đám nam nhân, không ít kẻ vẫn còn lưu luyến ngoái đầu lại ngắm nhìn dung nhan của nàng, mỗi người đều mê say khi nhận được một nụ cười dịu dàng từ đôi môi đỏ mọng đó.

Khách khứa cuối cùng cũng lui hết, cửa lớn của Xuân Hạnh Lâu cũng dần dần đóng lại. Thời điểm hai cánh cửa khép vào nhau, mỹ nhân trên bậc cũng dần thay đổi. Đôi mắt của nàng sắc sảo lạnh lùng, khóe môi mềm mại nâng lên một nụ cười như có như không.

Sự quyến rũ mê hoặc của đệ nhất kỹ nữ lui đi, sự sắc sảo của nàng cũng phủ lên một lớp băng lạnh.

Nam nhân...

Người đã đi hết, đám nữ nhân dưới sảnh đường không nhìn được mà tụm lại với nhau bắt đầu nghị vấn. Nhưng khí thế mạnh mẽ của nữ nhân trên bậc kia khiến các nàng không dám mở miệng hỏi nhiều, cuối cùng chỉ có thể hướng về phía nhau không ngừng xâm xì bàn tán.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Nhìn xuống đám nữ nhân đã nhìn không được mà nhón nháo, đáy mắt của Đào Uyển Nhi lại càng thêm lạnh. Tiếng tranh luận càng lúc càng không kiêng dè gì, Đào Uyển Nhi cũng dần trở nên mất kiên nhẫn.

– Câm miệng lại.

Thật ồn ào, người không biết còn tưởng bên dưới này còn tiếp khách chưa dừng đấy.

Đào Uyển Nhi lướt mắt qua các nàng, nói xuống một câu – Xuân Hạnh Lâu bắt đầu từ đêm nay, chính thức đổi chủ nhân.

– Cái gì?!!

Bên dưới đồng loạt hô lên. Đây rốt cuộc là có chuyện gì hả? Đổi chủ nhân? Quế ma ma đã bán lại Xuân Hạnh Lâu rồi sao? Vậy các nàng phải làm sao?

Còn nữa, chủ nhân Xuân Hạnh Lâu rốt cuộc là ai?

Lại nhìn nữ nhân toàn thân điểm lệ trước mặt, các nàng không khỏi hoang mang suy nghĩ.

Không lẽ... là người này sao?

Nàng ta... nàng ta rõ ràng là Mai Quế...

Mai Quế... không phải đã chết từ 3 năm trước rồi hay sao?

Một bóng dáng màu tím đi ra, ánh mắt chiếu thẳng về phía Đào Uyển Nhi không chút nhượng bộ hay sợ hãi, chỉ tràn ngập ganh tị cùng phần hận.

– Tại sao ngươi lại quay về đây?

Lời nói chói tai như vậy, khiến Đào Uyển Nhi không khỏi nhú mày. Nàng nhìn về phía người vừa thốt lên thanh âm, khóe môi xinh đẹp gợn lên một nụ cười khinh miệt.

– Thế nào ? Có phải nhìn thấy ta, người cảm thấy rất vui không ?

Nữ nhân áo tím cắn chặt môi, bàn tay nắm chặt trong gấu áo không biết từ khi nào đã đau nhói lên. À nhìn chòng chọc vào Đào Uyển Nhi, gần như là nghiền răng mà truy vấn.

– Người không phải là đã bỏ trốn rồi sao ? Bây giờ người còn dám quay lại ?

Bỏ trốn ?

Lời này lọt vào tai khiến Đào Uyển Nhi bất giác cười lạnh. – Người có vẻ rất quan tâm đến ta nhỉ ? Lam Ngọc !

– Người rõ ràng . .

– Người cảm miệng ! – Đào Uyển Nhi không kiên nhẫn quát một tiếng, đem lời nói của nữ nhân kia cắt ngang, lời nói của nàng sắc bén như đao kiếm, tuyệt không lui lại cho kẻ trước mặt một đường lùi nào – Ý thức thân phận của người. Ta nói cho người hay, đừng chọc giận đến ta. Nếu người dám, ta sẽ khiến cho người hối hận cũng không kịp.

Nữ nhân tên Lam Ngọc tức giận cắn môi. Ngày hôm đó, chính ả đã nhìn thấy tiện nhân này ngã xuống vách núi. Vốn dĩ là một kẻ đã chết 3 năm, tại sao hôm nay đột nhiên lại hiện ngang xuất hiện ở nơi này chứ ?

Tiện nhân này không chết!

Không chết !

Đào Uyển Nhi cũng lười để ý đến nàng ta. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi nhìn xuống đám nữ nhân bên dưới, lời nói thốt ra tựa như mệnh lệnh.

– Tất cả đi nghỉ, mọi việc sáng mai chủ tử sẽ có phân phó.

– Khoan . . .

Vẫn có người muốn đặt lời nghi vấn nhưng lập tức bị ánh mắt lạnh lùng của Đào Uyển Nhi làm lùi trở lại. Các nàng bây giờ dù có hoang mang thì cũng đâu có làm được gì, cũng chỉ là cá nằm trên thớt chờ người ta đến xử lý. Nữ nhân trước mặt này dường như không phải là người dễ chọc, thậm chí còn có chút đáng sợ. Các nàng vẫn là nên im lặng nghe theo thôi.

Đám nữ nhân cứ như vậy lui xuống hết, kể cả Lam Ngọc dưới ánh mắt hờ hững lạnh nhạt của Đào Uyển Nhi cũng phải cắn răng thu liễm trở lại, tức giận xoay người quay về phòng của mình.

Ánh mắt của Đào Uyển Nhi nhìn về phía một người trong đám nữ nhân đó, ánh mắt của nàng ta đắm chiêu suy tư, nhưng lại mang theo vài phần vui mừng. Đào Uyển Nhi im lặng gật đầu ra hiệu cho nàng ta, nữ nhân đó dường như cũng hiểu ám hiệu của nàng, gật nhẹ đầu rồi trở về phòng mình.

Đại sảnh cuối cùng chỉ còn mỗi Đào Uyển Nhi. Lúc này Liễu Nhi cũng hào hứng từ trên lầu đi xuống, nhìn hiện trường được thu dọn sạch sẽ không khỏi đối với vị tỷ tỷ trước mặt nảy sinh lòng thần phục từ tận đáy lòng.

– Uyển Nhi tỷ tỷ ! Tỷ giỏi thật, tỷ nói có phương pháp đuổi tất cả họ đi, quả nhiên không ngoa tí nào.

Mới có một lát đã quét sạch không còn một mống !

Đào Uyển Nhi nghe nàng nịnh nọt không khỏi bật cười, búng nhẹ một cái lên trán Liễu Nhi giễu cợt – Ta cũng không có gốc như muội.

Bị búng đau, Liễu Nhi kêu oái một tiếng xoa xoa cái trán, nàng chu cái môi lên tỏ vẻ không phục. Lại nhìn dáng vẻ yêu mị của Đào Uyển Nhi từ đầu đến chân, dù bản thân là nữ nhân đi nữa, nàng cũng không khỏi thờ dài mà khẽ than – Nhìn tỷ xem, yêu tình chắc cũng chỉ được đến như vậy thôi.

Thế nào là sắc đẹp hại nước hại dân, đại khái chính là như thế này đó.

Đẹp, đẹp đến mức yêu nghiệt luôn.

Thực là tội lỗi ~~~

– Đừng có nói nhảm nữa, tiểu thư ở đâu rồi ?

– Tiểu thư ? Người đi nghỉ rồi. Tiểu thư bảo muội sáng mai quay trở lại khách điểm lấy đồ. Chúng ta sẽ ở đây. Muội đang muốn đi luôn bây giờ.

– Được, ta đi với muội. – Đào Uyển Nhi lập tức thoái mái.

Nhưng ngược lại, Liễu Nhi lại chần chờ lắc đầu không chịu.

Đào Uyển Nhi đối với ánh mắt của Liễu Nhi nhún mắt nhiu mày.

– Muội đây là cái biểu tình gì ?

Liễu Nhi cắn môi không cho ý kiến. Cho xin đi, cái bộ dạng này của tỷ tỷ mà ra đường, không phải là sẽ đem một đám nam nhân theo đuôi hay sao. Nói đi cũng phải nói lại, Uyển Nhi tỷ tỷ ra đường như thế này, so với yêu tinh nửa đêm đi hấp dẫn nam nhân để hút dương khí thật chẳng khác nhau là mấy. Tốt nhất vẫn là không nên đi với tỷ ấy thì hơn.

Nàng cười vô tội – Muội đi một mình được rồi. Dù sao khách điểm cũng ở gần nơi này, nếu tỷ rảnh rồi như vậy, hay là đi sắp xếp phòng ngủ giúp muội một chút đi.

Còn dám sai vật nàng ?

Đào Uyển Nhi tròn mắt, nhưng nàng chưa kịp mở miệng giáo huấn, tiểu nha đầu kia đã nhanh chân nhanh tay chuồn mất. Đến cuối cùng nàng cũng không còn cách nào thờ dài, xoay người đi lên lầu trên.

Sắp xếp thì sắp xếp. Nha đầu kia, xem như muội tốt số !

.

.

Gió đêm mỗi lúc càng thêm lạnh, đung đưa vạt áo trắng tinh khiết của nàng. Bóng lưng nàng đứng lặng bên cửa sổ như một bức tranh đẹp đẽ, ánh mắt nàng xa xăm tìm đến vầng trăng sáng trên cao. Trong bóng đêm bao trùm lấp lánh ánh sáng bạc, ẩn hiện một tấm cánh trắng đang dang rộng, chao lượn hướng về phía nàng mà bay đến, bóng dáng màu trắng được phủ lên một lớp sáng bạc vụt qua dưới ánh trăng.

– Phi Nhi. – Hàn Băng Băng lên tiếng gọi, cánh tay vươn ra đón lấy.

Phi Nhi chao lượn một vòng, chiến vòng bạc khảm ngọc trên chân nó dưới ánh trăng lóe sáng. Động tác của nó thuần thục nhanh chóng đáp xuống tay nàng, cái mỏ thả xuống cho nàng một chiếc túi gấm.

– Giỏi lắm !

Hàn Băng Băng cười nhẹ tán thưởng, hài lòng lấy từ trong người một gói hạt dưa cho Phi Nhi. Con chim trắng rất mau lẹ cắp lấy đồ ăn trên tay nàng, không cần nàng giúp mà tự mò mẫm mở túi, tự mình hưởng thụ vô cùng sung sướng.

– Còn chuyện đó thì sao ?

– Quác... – Phi Nhi kêu nhỏ một tiếng, chớp mắt như trả lời rồi lại cúi xuống. Đối với cái túi hạt khô tiếp tục chiến đấu hăng hái.

– Ngoan ! – Sau khi tiến vào trấn Minh Hà nàng đã sai Phi Nhi quay lại Đào Hoa Cốc, ngay trong đêm mang trở về một túi giấy vàng rắc lên mộ của bà. Khi nàng còn ở trong cốc không có phương pháp nào thì bỏ qua cũng được, nhưng khi ra ngoài, việc đầu tiên nàng nghĩ đến chính là điều này. Bản thân nàng, Liễu Nhi hay Uyển Nhi đều chưa thể quay về, vậy không có cách nào khác ngoài giao cho Phi Nhi.

Nàng nhìn Phi Nhi mau lẹ cắn hết hột này đến hột khác, không để ý vuốt nhẹ lên cái đầu trắng nhỏ của nó – Phi Nhi, nơi này giờ đây đã là của chúng ta rồi.

Nhưng dù là vậy, họ cũng không thể lưu lại nơi này quá lâu.

Nàng chọn Xuân Hạnh Lâu, một phần là vì muốn giúp Đào Uyển Nhi, phần còn lại là muốn từ Xuân Hạnh Lâu làm nên một mạch tin tức thuộc về mình.

Từ trước đến nay không phải vẫn có câu : Nơi sở hữu thông tin nhanh chóng và phong phú nhất, chính là thanh lâu hay sao.

Nàng cần phải đem vài chuyện điều tra một chút, nếu cảm thấy thật sự cần thiết, nàng có thể suy nghĩ đến việc đưa ra một cái giá đến Thiên Cơ Các để mua thông tin.

Phi Nhi cuối cùng cũng ăn xong gói đồ ăn mà Hàn Băng Băng đưa cho, nó thỏa mãn rung rung đuôi. Vô cùng tự nhiên tìm đến cái ổ của mình ngồi vào, hướng về phía nàng kêu nhẹ một tiếng. Nó biết rõ cái ổ này là do chính nàng chuẩn bị cho, liền cực kỳ thỏa mãn mà cuộn người nằm xuống nhắm mắt lại.

– Được ! Em nghỉ ngơi đi.

Bay suốt cả một ngày, hẳn là cũng đã mệt rồi.

Cả phòng chẳng bao lâu rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Hàn Băng Băng nhìn qua bầu trời đêm, trong đôi mắt đen chầy qua một nỗi thương nhớ không thể nói rõ.

Hôm nay gặp phải tên nam nhân háo sắc trên đường kia, khiến nàng nhớ lại một quãng thời gian xinh đẹp trong quá khứ. Cũng trong một trường hợp như thế, có một vòng tay mạnh mẽ của một nam nhân ôm chặt lấy vòng eo nàng, an toàn biết nhường nào. Người đó ghé sát bên tai nàng, thì thầm những lời nói yêu thương sùng ái.

« Ta không giận, ta lo cho nàng còn không hết »

Đã hơn ba năm rồi.

Đáy mắt nàng ngập tràn thương nhớ, yêu thương cùng đau đớn.

Ai đã nói rằng : Thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất để quên đi.

Nhưng tại sao đối với nàng, mọi thứ lại khác biệt như vậy ? Mỗi ngày, thời gian lặng lẽ trôi qua. Quảng thời gian nàng rơi xa hẳn cũng ngày một nhiều thêm, nhưng lại chỉ khiến nàng càng thêm nhớ hân.

Mỗi khi bốn bề tĩnh lặng, nàng sẽ lại nhớ đến hân. Tất thấy đều ào ạt như thủy triều, từ từ tái diễn trong đầu nàng.

Nàng nhìn vào bầu trời đêm, lặng lẽ lấy màn đêm làm giấy, tâm trí từ từ vẽ lên đường nét tuấn tú dịu dàng của người ấy. Đôi mắt phượng của người ấy vẫn luôn lấp lánh ý cười nhìn nàng tràn đầy yêu thương cùng dung túng, bạc môi mỏng luôn cong lên, nở một nụ cười dịu dàng mà chiều chuộng. Hân có mái tóc đen dài, cơ thể cao lớn mạnh mẽ mang theo mùi hương trầm hương quen thuộc luôn vây quanh bảo vệ nàng. . .

« Viễn Kỳ ! Chẳng có biết không ?

Hôm nay em lại đến thanh lâu rồi. »

Nếu hân biết được chuyện này, hàng chân mày mạnh mẽ kia nhất định sẽ cau lại thật chặt, biểu tình vừa tức giận vừa bất đắc dĩ mở miệng mắng nàng vô pháp vô thiên không chút quy củ.

Hân vẫn luôn như vậy, dù nàng có quấy phá nào loạn đến nhường nào, dù có tức giận đến mức gầm thét nhưng lại ngay lúc đó cố gắng ghìm trở lại, vừa tức giận vừa không có biện pháp nhìn nàng. Nàng biết rõ, hân thương tiếc nàng, dù là mở miệng mắng nàng cũng không nổi, mắng được vài lời cuối cùng vẫn hết cách kéo nàng vào lòng vừa ôm vừa mắng, khiến nàng mười lần đều mười lần ở trong ngực hân vừa nghe vừa giả bộ nghe lời, trong lòng thì lại cười trộm như con mèo hư.

Một hơi thở nhẹ nhàng phả ra. Nhớ đến hân, khóe môi của nàng không có ý thức mà từ từ nâng lên.

– Viễn Kỳ, em rất nhớ chàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Ánh nắng mặt trời lấp lánh phủ xuống tòa dinh thự nguy nga. Bên trong, cảnh tượng ngọt ngào ấm áp thực khiến người ta muốn mỉm cười.

– Viễn Kỳ!!! – Nữ nhân xinh đẹp mặc một kiện bạch y ôm lấy cổ nam nhân anh tuấn đang chăm chú xem công văn, nàng lắc nhẹ người hân – Viễn Kỳ. . .

– Ủ! – Nam nhân kia mặc kệ nàng lộn xộn trên người mình, mặt không đổi tay không dừng lấy thêm một tập công văn khác.

Người trước mặt không chút nào biểu hiện là để ý đến mình, tiểu mỹ nhân nhăn mũi phụng phịu – Em muốn xuất phủ một chút.

Đúng như dự đoán, nam nhân kia không cần suy nghĩ nhiều buông ra một câu – Không được!

Nàng dùng có vọng tưởng ở đằng sau lưng hân làm loạn.

– Nhưng mà. . .

– Không được! – Tần Viễn Kỳ đặt tờ công văn xuống nghiêng người lại nhìn nàng, cực kỳ bình tĩnh nhắc nhở – Nàng đang bị phạt.

Chuyện này đúng là có thật!

Cách đây 3 ngày Hàn Băng Băng trốn ra khỏi vương phủ cùng với Bạch Diễm Tuyết đi lễ hội. Tần Viễn Kỳ cũng dung túng để cho nàng đi. Ai ngờ nàng lại chơi vui như vậy, bị Bạch Diễm Tuyết lôi kéo đến tận tối mịt mới về.

Khỏi phải nói, lúc nàng đi về phòng mình Tần Viễn Kỳ vẫn ngồi đợi nàng như cũ, gương mặt xám xịt so với bầu trời đêm ngoài kia có lẽ còn đen hơn.

Vậy nên nàng liền bị phạt ngoạn ngoạn ở trong vương phủ 7 ngày không được ra ngoài. Còn hắn, đi ra đi vào chờ nàng cả đêm cuối cùng lại ngoại lệ bị bệnh, cảm mạo mấy ngày.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Băng Băng nhăn lại, càng nghĩ càng cảm thấy bối rối cùng quẫn bách. Đấu tranh một hồi, lại thấy hình như bản thân mình vừa quá đáng vừa không hiểu chuyện, nàng buồn rầu rủ mi, đôi tay trắng ngần dần buông lỏng bờ vai của hắn.

Kẻ nào đó cuối cùng vẫn là không nữ, nắm lấy bàn tay đang e dè thu về của nàng. Tần Viễn Kỳ đặt công văn trên tay xuống, kéo nàng ngồi lên đùi mình rồi ôm vào lòng, thở dài một tiếng.

– Nàng muốn xuất phủ đến thế sao?

Hàn Băng Băng mân nhẹ cánh môi, thành thật gật nhẹ đầu.

Hắn vuốt nhẹ gò má trắng mềm mại của nàng, cuốn lông tóc đen của nàng trong ngón tay – Không muốn ở lại trong vương phủ với ta?

Hắn dù sao cũng là vì nàng mà đổ bệnh, nàng lại không chút thương tiếc như vậy. Bên ngoài kia có nhiều thứ hấp dẫn với nàng như vậy ư?

Nhưng nam nhân là hắn từ đầu đến cuối vẫn là kẻ không có tiền đồ, hết lần này đến lần khác mềm lòng đối với nàng. Sự nuối tiếc trong mắt nàng vụt qua trong nháy mắt bị hắn bắt được, cuối cùng cũng khiến hắn thỏa hiệp thêm lần nữa.

Tần Viễn Kỳ âm thầm cười khỏ, uy danh của Bắc Thành Vương hắn rốt cuộc là vứt đi đâu rồi?

Nhìn nàng ngoạn ngoạn nghịch đường chỉ thêu tinh xảo trên y phục của mình, hắn nắm lấy tay nàng dịu dàng hỏi.

– Nàng muốn đi đâu?

Hàn Băng Băng khó tin ngừng đầu lên?

Hắn đòi ý?

Hai mắt nàng sáng lên, khuôn mặt tươi tỉnh nhìn hắn không dám tin rồi ào vào ngực hắn ôm cứng lấy.

– Viễn Kỳ, em vẫn biết chàng đối với em là tốt nhất mà!

Tần Viễn Kỳ vừa bất lực vừa buồn cười ôm lấy nàng – Thích như vậy cơ à?

Hàn Băng Băng lung tung gật đầu. Nàng sao lại không thích cho được?

– Được rồi! – Nếu đã thích như vậy thì hắn cứ chiều theo nàng một lần nữa đi – Ta đưa nàng đi.

– Thật sao? – Hàn băng Băng kinh hỉ hôn một cái lên má hắn – Viễn Kỳ! Cảm ơn chàng.

.

.

.

– Tiểu thư! – Tiểu nha hoàn Liễu Nhi hốt hoảng nhìn theo bóng trắng quent huộc đang lẫn trong dòng người tấp nập giữa con đường lớn, luống cuống gọi vọng theo – Tiểu thư, tiểu thư đợi nô tì với.

Bóng dáng yếu điệu của nữ tử ấy chạy đi vội vã, tiếng cười của nàng tựa như tinh linh ghé xuống trần gian khiến bao người mê muội, khiến biết bao người không nhận được mà đưa ánh mắt đuổi theo bóng dáng của nàng,

Hai nam nhân chậm rãi đi phía sau cẩn thận nhìn hai bóng nhỏ đang đuổi theo nhau phía trước. Nam nhân mặc lam y liếc mắt nhìn sang nam nhân tuần tú mặc trên người một bộ trường bào màu bạc cao quý, thốt lên lời cảm thán.

– Tiểu thư sau khi tỉnh lại thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Người con gái đứng trong cơn mưa tuyết vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo đó dường như chỉ còn lại trong trí nhớ. Minh Vũ nhiều lúc cũng tự hỏi chính mình, liệu sự lạnh lùng đó có phải chỉ là tấm lá chắn đề phòng của Hàn tiểu thư đối với Vương gia khi đó hay không?

Bây giờ nàng lại sống động hoạt bát như vậy, quả thực cũng khiến Vương gia lo lắng không ít lần.

Tần Viễn Kỳ nhếch môi cười khỏ. Hắn đương nhiên là nhìn thấy, Băng Nhi của hắn từ khi tỉnh dậy đến nay, từ ánh mắt cho đến nụ cười đều sáng bừng sức sống, lại hiểu động như vậy. Đạo này thậm chí còn bị Tuyết Nhi dạy hư, dăm ba ngày lại ở phía sau lưng hắn cùng nhau làm loạn.

Nhưng so với trước đây, hấn lại càng yêu nàng như bây giờ.

Nàng bây giờ, đối với hấn không chút đề phòng, ánh mắt đó mỗi khi nhìn hấn lại mang theo mê luyến cùng yêu thương. Nụ cười vô tư trên môi nàng hạnh phúc đến như vậy, mỗi lần nhìn thấy đều khiến lồng ngực hấn nóng lên, từ đó dâng lên ý niệm muốn giữ gìn nụ cười xinh đẹp của nàng mãi mãi.

Nhìn ánh mắt của chủ tử càng lúc càng dịu dàng, Minh Vũ liền thử dò xét – Công tử, đây là lần thứ bao nhiêu người phá lệ rồi?

Khuôn mặt của Tần Viễn Kỳ phút chốc nghiêm lại. Hấn nhìn Minh Vũ cảnh cáo rồi hừ một tiếng, mở bụng chiết phiến trong tay rồi sai bước bỏ đi. Tuyệt đối không đem câu hỏi của Minh Vũ để ở trong đầu mà lơ đãn đi trệch đề.

Minh Vũ nén cười nhìn chủ tử, lại nhìn tiểu nha đầu đang luống cuống chạy theo tiểu thư của mình ở phía trước, bất giác lắc đầu thở dài.

Thật là...

.

Hàn Băng Băng chạy đến một hồ nước thật lớn. Nước trong hồ trong xanh, lác đác trôi nổi những cánh hoa màu hồng nhạt. Trên bờ, hàng liễu xanh rờn rủ bóng, nhanh liễu mềm mại đung đưa trong làn gió dịu dàng cùng chiếc cầu xinh đẹp bắc qua khiến nàng không thể không thốt lên.

– Đẹp quá!

Nàng vươn tay ra trước, ngón tay đan xen những nhánh lá liễu đang xào xạc rung động trước gió. Gió thổi qua cuốn tung vạt áo trắng và mái tóc dài của nàng, mang theo hương thơm của hoa cỏ thấm nhuần trong không gian. Nàng dường như cũng có thể mơ hồ nhìn thấy một khung cảnh xa xưa, người nam nhân lạnh lùng tuấn tú, trên người là một bộ y phục màu trắng tinh khiết đặt nắm lấy bàn tay của thiếu nữ xinh đẹp động lòng người.

Một vòng tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy eo nàng, Tần Viễn Kỳ cúi đầu bên tai nàng khẽ hỏi – Nàng nhìn gì thế?

Hàn Băng Băng dang đôi tay như muốn ôm lấy khung cảnh trước mặt, làn môi đỏ thắm nở một nụ cười mãn nguyện – Chẳng biết không? Lần đầu tiên cha mẹ em gặp nhau chính là nơi này!

Tần Viễn Kỳ mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc của nàng – Nàng lại nhớ được một chút rồi à?

Hàn Băng Băng gật gù đầu, nàng dựa người bên ngực hấn hít hít nhìn ra xa – Cha của em là một nam nhân tuấn tú vô cùng.

Nhìn dáng điệu thỏa mãn đến hít hít của nàng, Tần Viễn Kỳ cúi đầu hôn nhẹ lên thái dương của nàng một cái – Rất tuấn tú sao?

Đâu chỉ có tuấn tú thôi, cha nàng còn là người rất lạnh lùng nữa. Nàng vẫn luôn thắc mắc, bộ dạng của cha nàng vừa lãnh đạm vừa ít nói, vậy mà lại đem mẹ nàng ôm vào lòng sủng ái đến như vậy.

– So với ta thì thế nào?

Nam nhân phía sau nàng đột nhiên hỏi.

Hàn Băng Băng quay đầu lại, nhíu mày xem xét hấn một hồi rồi đặc ý nói – Cha em đương nhiên là sẽ đẹp hơn chàng.

Tần Viễn Kỳ bật cười nheo má nàng. Nha đầu này... nói chuyện thực không nể tình chút nào hết.

Phía bên kia Minh Vũ đi đến bên Liễu Nhi, nhìn nàng đang bôi rối sửa lại đầu tóc rối loạn, hấn thở dài một tiếng – Muội đuổi như vậy mà không thấy mệt sao?

Thật là... đuổi đã không được, lại còn đem bản thân thảm hại thành như vậy.

– Kia không phải là Hoàng công tử sao? – Tiếng nói ngạc nhiên cao vút như hoàng oanh từ phía sau truyền tới.

Là ai gọi vậy?

Hàn Băng Băng hiếu kỳ quay đầu lại. Cách nàng không xa có vài nữ nhân xinh đẹp, khuôn mặt phong nguyệt được trang điểm kỹ càng mặc trên người những y phục hoa phần bắt mắt. Mà người các nàng đang nhìn, rõ ràng chính là nam nhân đang ôm nàng trong ngực – Tần Viễn Kỳ.

Các nàng đi về phía họ, một người chớp mắt hướng về phía Tần viễn Kỳ mà nũng nịu,

– Hoàng công tử, dạo này sao công tử lại không đến Hồng Phấn Lâu vậy? Thiếp thực sự rất nhớ ngài.

Tần Viễn Kỳ nghe lời nàng ta nói thì khẽ nhíu mày, cuối cùng cũng nhận thức được đám nữ nhân này là ai.

Là nữ nhân ở Hồng Phấn Lâu ngày trước hấn đã từng thường dụng qua.

– Mi Nhi nói đúng đấy! – Nữ tử yêu kiều xinh đẹp nhất trong số họ cau mày đáng thương, biểu hiện vừa mong manh vừa yếu đuối vờn tay chạm đến bờ vai của hắn – Hoàng công tử, đã lâu rồi người không tới thăm Chi Hương.

Nàng ngày ngày đều chờ đợi hắn đến tìm nàng. Nhưng nam nhân này gần một năm nay lại mất tích không thấy chút bóng dáng, thì ra...

Ánh mắt sắc sảo của nàng liếc qua Hàn Băng Băng đang đứng bên cạnh hắn, trong đáy mắt dâng lên cảm xúc cùng ghen tị.

Là vì nữ nhân này ?

Ánh mắt lộ liễu không chút che giấu của Chi Hương khiến Hàn Băng Băng nhũn mày, nét mặt vô thức càng trở nên lạnh lùng. Những nữ nhân này đối với hắn có nhận thức, lời nói cũng chỉ là vô cùng thân mật. Tất cả đều có ý không thêm đề cập đến sự hiện diện của nàng. Mà nữ nhân nổi bật nhất kia, ánh mắt của nàng ta đối với nàng còn có vài phần ghen ghét lẫn thách thức.

Đây đều là nữ nhân của hắn sao?

Nàng nhìn lướt qua gương mặt của tất cả bọn họ, tâm tình trong phút chốc trở nên rất xấu. Nàng không muốn ở lại cho các nàng ta bình phẩm, cũng không muốn ở lại để nhìn họ ôn lại chuyện cũ.

Tần Viễn Kỳ tinh ý phát hiện ra sự khác thường của nàng. Hắn nắm lấy tay nàng siết thật chặt, thanh âm vạn phần không kiên nhẫn hướng về phía Chi Hương mà buông lời cảnh cáo.

– Chi Hương!

Nữ nhân này tốt nhất là nên khôn ngoan một chút.

Biết được tâm tình của hắn trở nên không tốt, Chi Hương lập tức thức thời mà cúi đầu – Vậy thiếp xin phép cáo từ, không ở lại làm hồng nhũ hứng của công tử nữa.

Những nữ nhân đi cùng nàng ta đều tỏ vẻ không cam lòng mà liếc nhìn Tần Viễn Kỳ. Nhưng cuối cùng cũng lủi lút cúi đầu rồi đi. Chi Hương nhìn đôi nam thanh nữ tú bên hồ Ái Vọng ân ái hòa hợp kia, khóe môi mơ hồ cong lên rồi xoay người đi mất.

Minh Vũ cảm giác không khí hiện tại không thích hợp cho lắm, liền im lặng nắm lấy Liễu Nhi kéo ra xa, để lại sự tiêng tưng cho hai vị chủ tử.

– Băng nhi! Chúng ta...

– Họ là nữ nhân của chàng có phải không? – Hàn Băng Băng ngược đầu nhìn vào mắt hắn. Lời nói ra, nàng lại cười khở trong lòng. Hỏi thì có ích gì chứ? Không phải nàng đã biết từ lâu rồi sao?

– Băng Nhi! Nàng đừng nghĩ ngợi lung tung – Tần Viễn Kỳ ôn nhu vuốt nhẹ trên bờ má nàng, ánh mắt kiên định trấn an nàng – Ta bây giờ chỉ có mình nàng.

Tâm nàng chùng xuống, cúi đầu tránh đi bàn tay ấm áp của hắn.

– Băng Nhi?

– Em... – Hàn Băng Băng ngăm nhìn tuấn nhan của hắn. Hắn yêu nàng, điều này nàng biết rất rõ. Nhưng khi nghĩ đến những động chạm âu yếm của hắn với nàng, hắn cũng đã từng dùng với những nữ nhân khác, trong lòng nàng lại không khỏi dâng lên khó chịu. Khi chứng kiến các nàng đối với hắn thân thiết tiếp cận như thế, nàng lại không nhịn được mà ghen tuông.

Đúng vậy! Là ghen tuông.

Dù biết rằng nàng không thể như vậy, nhưng nàng vẫn ghen.

Nàng không muốn bất cứ nữ nhân nào chạm vào hắn, một chút cũng không được.

Tần Viễn Kỳ nhìn biểu hiện của nàng, trong đầu đột nhiên nảy lên một ý nghĩ khiến lồng ngực của hắn đột nhiên nảy lên.

– Nàng... ghen?

Hàn Băng Băng nín chặt môi, bàn tay trong ống tay áo siết chặt lại.

Hắn đoán đúng rồi?!

Mâu quang của hắn nheo lại. Tần Viễn Kỳ bước chân tiến đến gần nàng hơn, trong lòng dâng lên một luồng vui sướng không thể hình dung. Tiểu mỹ nhân này cuối cùng cũng không uống phí tâm tư của hắn, nàng cuối cùng đã biết ghen rồi.

Hắn quả thật rất muốn ngửa mặt lên trời mà cười lớn, không nhịn được mà vờn tay đem thân thể nhỏ nhắn của nàng ôm vào ngực hôn xuống mặt nàng – Tiểu nha đầu, nàng đúng là biết cách khiến ta vui vẻ mà!

Hai má nàng vì bị hấn trên ghẹo mà đỏ bừng lên, giấy dựa trong ngực hấn – Chàng làm cái gì vậy? Người ta nhìn cho...

Nãy giờ biết bao nhiêu con mắt nhìn về phía. Hấn thì thấy không hề gì những đầu có nghĩa là nàng cũng như vậy chứ?

– Xấu hổ sao?– Hấn gian xảo ôm nàng càng thêm chặt, gương mặt anh tuần sát tới – Ta còn muốn hôn nàng ngay giữa phố nữa kìa.

– Chàng... – Ngón tay thanh mảnh của nàng vội bịt miệng hấn lại. Người này có thể nào đừng có một lúc lại thốt ra lời nói kinh thiên động địa như vậy không?

Tần Viễn Kỳ bật cười ôm chặt lấy eo nàng, bạc môi ghé sát bên vành tai nàng mà thì thầm thật nhỏ – Bảo bối, nàng không tin ta sao?

Tim gan của hấn đều đã giao cho nàng hết rồi, nàng vẫn còn cảm thấy lo lắng nữa sao?

Hàn Băng Băng im lặng quàng tay qua bờ vai hấn, nép sát vào lòng hấn. Cảm nhận được trái tim của hấn đang đập nhịp nhàng mạnh mẽ trong lồng ngực, trái tim nàng cũng vô thức mà nhảy loạn lên.

– Em đương nhiên là tin chàng.

– Vậy là được rồi!

Chỉ cần nàng tin tưởng hấn là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Món Hàng Chốn Hồng Nhan (Thượng)

Bóng nắng đã xế chiều, đường phố cũng bắt đầu vắng vẻ hơn. Hàn Băng Băng vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra được một chuyện quan trọng

– Có chuyện gì vậy? – Tần Viễn Kỳ để ý được sự khác thường của nàng không khỏi mở miệng hỏi.

– Em quên mua chong chóng cho Diễm Tuyết tỷ tỷ rồi!

Diễm Tuyết tỷ tỷ mấy ngày hôm nay đều bị Đoàn tướng quân đích thân giám sát ở trong Bạch tướng phủ, sớm đã bị đè nén đến mức phát hỏa, liền nhờ nàng mua vài thứ đưa đến cho tỷ ấy tiêu khiển, tránh cho việc tỷ ấy bị nhốt trong tướng phủ buồn chán đến mức tức chết.

Vốn dĩ nàng đã nhớ kỹ chuyện này như vậy, đến cuối cùng lại quên bèn đi mất.

– Tiểu thư ! – Liễu Nhi cũng nhớ ra, nàng cũng quên mất tiểu thư hôm nay xuất phủ còn phải đồ cho Bạch tiểu thư – Để em đi mua.

– Khoan đã. – Minh Vũ vội giữ Liễu Nhi ở lại. Nha đầu này chạy cả ngày như vậy vẫn chưa thấy mệt hay sao? – Muội đứng ở đây, để huynh đi mua giúp muội.

– Ta đi cùng người! – Tần Viễn Kỳ nói vọng theo, một tay kéo Hàn Băng Băng dính sát vào mình cẩn thận nhắc nhở – Còn nàng, ở yên chỗ này chờ ta có biết không?

Hàn Băng Băng cẩn thận gật đầu.

– Ngoan lắm!

Hấn hôn vội lên trán nàng rồi đi theo Minh Vũ nhanh chóng đi khát. Bóng lưng của hấn biến mất sau ngã rẽ, Hàn Băng Băng mới hoàn hồn trở lại. Hai má nàng nóng bừng lên thấp giọng khẽ mắng một tiếng.

Tên nam nhân đó lại dám ngang nhiên hôn nàng ngay giữa phố. Thật quá... quá...

Liễu Nhi đứng bên cạnh Hàn Băng Băng không chút e dè che miệng cười khúc khích. Tiểu thư của nàng và Vương gia đúng là quá ngọt ngào rồi!

– Em còn cười? – Khuôn mặt nàng đỏ bừng. Hấn thật sự dám lộng hành giữa chốn đông người như vậy. Cũng may bây giờ cũng đã là xế chiều đường phố vắng vẻ và không mấy ai để ý. Chứ nếu không, bảo nàng phải trốn đi đâu đây chứ hả?

– Tiểu thư! Tiểu thư nói xem... um... – Một bàn tay đen chộp tới bịt chặt miệng Liễu Nhi lại, mê hương được tẩm trong khăn ẩm xộc thẳng vào mũi khiến Liễu Nhi khiếp sợ giãy dụa rồi mê đi, bất tỉnh ngã xuống đất.

– Liễu Nhi! – Hàn Băng Băng hốt hoảng kêu lên, bản thân dần dần bị một đám người lạ mặt dồn lại từng bước một. Nàng hít một ngụm khí lạnh. – Các người là ai?

.

.

– Băng Nhi! – Tần Viễn Kỳ khi quay trở lại, xung quanh đã không còn bóng người quen thuộc nữa.

Hắn nhú mày thật chặt. Không phải hắn đã dặn dò rất kỹ hay sao, nha đầu này lại trốn đi đâu rồi?

– Vương gia, xung quanh đều không thấy người. – Minh Vũ đắm chiêu nhìn quanh tìm kiếm. Không chỉ có Hàn Tiểu Thư, Liễu Nhi cũng không thấy dạng.

Một ánh sáng lóe lên trong đám cỏ cây, Minh Vũ lập tức chạy đến nhặt lên. Vật cầm trong tay, Minh Vũ liền bị suy đoán trong lòng làm hoảng hốt một trận.

– Vương gia! Trâm của tiểu thư...

– Sao? – Tần Viễn Kỳ vội vàng cầm lấy. Đây là thanh bạch ngọc trâm mà hắn đã tặng nàng, Băng Nhi vẫn luôn cài nó trên tóc. Tại sao bây giờ nó lại nằm ở đây?

Một nỗi bất an phình to lên rồi nghẹn cứng nơi lồng ngực hắn. Băng Nhi của hắn không phải là người không giữ từ tín, nhưng giờ lại không thấy tăm tích của nàng. Có khi nào...

Có khi nào nàng xảy ra chuyện rồi không?

– Hồi phu! – Hắn hô lớn. Hắn phải đi tìm nàng, nhất định hắn phải tìm ra nàng. Linh cảm mãnh liệt trong lòng nói cho hắn biết, bảo bối của hắn đang gặp nguy hiểm.

Hắn không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra với nàng được.

Vương phủ lại tiếp nhận thêm một trận bão tố.

Tần Viễn Kỳ khoác áo choàng lên người lớn tiếng ra lệnh – Minh Vũ, Huyền Ảnh, hai người quay về điều động gia nhân cùng binh lính trong Vương phủ đi tìm.

– Thuộc hạ tuân mệnh!

– Phải cật lực tìm kiếm – Hắn không ngừng ra chỉ thị, ánh mắt dường như càng lúc càng trở nên u ám hơn – Dù có phải lật tung cả Bắc Thành này lên thì cũng phải đưa nàng về cho ta.

Rốt cuộc là kẻ nào to gan lớn mật dám bắt nàng đi ngay trước mắt của hắn như thế?!

Là kẻ nào?

.

.

Trong một căn phòng kín, bạch y nữ tử yên lặng nằm trên chiếc giường gấm. Hàng mi cong của nàng mơ hồ rung động, muốn mở mắt nhưng lại không thể. Đột nhiên nhận ra rằng toàn thân mình không có bất kỳ nơi nào có khí lực, giống như cơ thể không hề thuộc về nàng, nặng nề như bị một khối đá lớn đè lên.

Lòng nàng mơ hồ lo lắng, bên tai lại loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

Tiếng nói vừa đồng đánh lại oang oang của một nữ nhân lớn tuổi xì xào – Chi Hương! Con tìm ở đâu về đưa con gái xinh đẹp thế này vậy?

– Con gặp nàng ta ngày hôm nay, đó là con gái của một vị thương gia ở Kinh Thành. Gia đình nàng ta bị son tặc giết hết nên mới lưu lạc đến Bắc Thành này. – Lời nói của nàng ta vừa âm nhu vừa kín kẽ – Ma ma cứ yên tâm đi, rất an toàn.

– Vậy sao? – Người được gọi là ma ma kia hiển nhiên là rất vui vẻ với thông tin này, luôn miệng khen ngợi người mang tên Chi Hương kia – Chi Hương! Con làm tốt lắm, lần này ma ma nhất định sẽ thưởng cho con.

Chi Hương ngoan ngoãn vâng dạ, lại tiếp tục nói – Ma ma, nếu ma ma lo lắng, hôm nay không phải sẽ mở ra hội đấu giá hay sao?

Ý tứ của nàng ta vô cùng rõ ràng.

– Chúng ta đem nàng ta ra đấu giá, nhất định sẽ thu về được một món hời lớn.

– Ý kiến hay! – Ma ma vỗ đùi đánh đét một cái – Vẫn là Chi Hương thông minh, sao ma ma lại không nghĩ ra chuyện này cơ chứ.

Với dung nhan tuyệt thế hiếm có khó tìm thế này, nhất định sẽ kiếm về cho mụ rất nhiều, rất nhiều tiền. Hahaha

Tiếng cười hả hê khoái chí đó khiến thiếu nữ nằm trên giường đổ một trận mồ hôi lạnh. Tâm trí của nàng hoàn toàn thanh tỉnh nhưng lại càng lúc càng sợ hãi...

Nàng bị đám người trong thanh lâu bắt cóc.

Chi Hương? Chi Hương?

Nàng ta không phải là người đã khiêu khích nhìn nàng trong đám nữ nhân tiến đến bắt chuyện Viễn Kỳ ngày hôm nay hay sao? Sao nàng ta lại bắt cóc nàng thế này?

Còn có đấu giá trong đêm nay?

Hàn Băng Băng hoảng hốt trong lòng. Họ định bán nàng đi? Những người đó muốn đem nàng ra bán đấu giá?

Làm sao có thể...?

– À phải rồi! Còn con nha đầu kia con tính thế nào?

Nha đầu? Là Liễu Nhi?

– Con bé đó đang được nhốt ở nhà kho phía sau, ma ma muốn xử trí thế nào?

Giọng nói của ma ma mang đầy tính toán – Cứ giữ nó lại, trông cũng không tệ, sau khi bán đi con nhóc trong phòng đi thì hãy bán nó.

Tiền ở ngay trước mặt ngu gì không kiếm chứ!

– Vâng! – Chi Hương đồng thuận – Tất cả đều theo ý của ma ma.

– Được! Người đâu! – Ma ma cao giọng gọi lớn, nhanh chóng phân phó xuống hạ nhân – Các người mau vào tắm rửa thay đồ chuẩn bị cho nha đầu này đi.

Đêm nay sau khi bán nha đầu này đi, mụ nhất định sẽ phát tài lớn rồi.

Tiếng nói chuyện bên ngoài mất đi, cửa phòng vang lên tiếng mở cửa, thân thể vô lực của Hàn Băng Băng cũng đột nhiên bị người ta nắm lấy, tùy ý sắp đặt.

Hàn Băng Băng tuyệt vọng giãy dụa.

Viễn Kỳ...

.

Liễu Nhi bị nhốt trong nhà kho tối tăm lúc này cũng mơ màng tỉnh lại, ngón tay nàng nhúc nhích thật nhẹ, cặp chân mày lá liễu nhăn chặt muốn tỉnh giấc.

– Đây! Ma ma nói sẽ đem nha đầu này xử lý thế nào?

– Còn thế nào nữa, đương nhiên là đợi vài hôm nữa rồi bán đi, nếu không thì để nó tiếp khách.

Cái gì?

Liễu Nhi hoảng sợ mở lớn mắt.

– À! Còn có mỹ nhân bạch y kia nữa. – Giọng nói thô lỗ của tên gia nô không khỏi có vài phần thèm thuồm – Nhan sắc đó đúng là tuyệt phẩm.

Thân hình nhỏ bé của Liễu Nhi bắt giấc cứng lại. Họ... họ đang nói đến tiểu thư của nàng sao?

Tiểu thư của nàng thế nào rồi?

– Đừng có mà mơ tưởng vô ích, đêm nay Xuân Hạnh Lầu có cuộc đấu giá, ma ma sẽ mang nàng ra ta đấu giá trên sảnh đường. – Tiếng nói của kẻ kia mang đầy mỉa mai – Nếu người có ngân lượng thì hãy nghĩ đến chuyện đó.

Mà với nhan sắc đó, nếu chỉ là ngân lượng bình thường e rằng cũng không thể đủ được.

Phải là hoàng kim.

Người nọ thờ dài một tiếng, lời nói tràn đầy nuối.

– Thật là đáng tiếc.

Tiếng trò chuyện của họ mỗi lúc một xa, Liễu Nhi cắn chặt môi run rẩy siết bàn tay lại. Con đau đớn nhói lên khiến nàng càng thêm thanh tỉnh, gắng sức vực dậy thân mình.

Các nàng bị bắt cóc đến Huyền Lâm Viện. Đám người đó muốn đưa tiểu thư của nàng ra để đấu giá, đấu giá?

Họ muốn bán tiểu thư của nàng.

Toàn thân Liễu Nhi lạnh toát vì hoảng sợ. Nàng và tiểu thư bị bắt đem đến thanh lâu, ngay hôm nay chúng lại muốn đem tiểu thư của nàng bán cho tên nam nhân vô sỉ háo sắc lại có tiền ...

Chuyện đó không thể được!

Tuyệt đối không thể!

Hơi thở của Liễu Nhi càng lúc càng dồn dập, nàng ép mình cắn chặt bờ môi của mình đến mức bật máu, cố gắng lấy lại chút thanh tỉnh đem bản thân mình thoát ra ngoài.

Nàng phải trốn đi, nàng phải trốn khỏi đây để tìm Vương gia và Minh Vũ ca ca. Họ nhất định là đang tìm mọi cách để tìm tiểu thư và nàng. Lúc này chỉ có tìm được Vương gia thì mới có thể cứu được tiểu thư của nàng.

Nếu không... tiểu thư của nàng sẽ gặp nguy hiểm mất.

.

.

Khách quý của Hồng Phấn Lâu hôm nay được gửi đến một thiệp đỏ báo tin. Đêm nay Hồng Phấn Lâu sẽ đưa ra một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Ma ma của Hồng Phấn Lâu đêm nay sẽ đưa nàng ta lên thượng đài, chỉ cần là người có tiền chịu đưa ra cái giá cao nhất, mỹ nữ đó liền thuộc về người đó.

Vì thế, đêm nay Hồng Phấn Lâu đặc biệt vô cùng nhộn nhịp. Không ít những thương gia cũng như phú hào có danh tiếng đều hội tụ ở đại sảnh náo nhiệt. Kẻ có tiền thì đến mang theo ý niệm cạnh tranh rất rõ ràng, còn kẻ không có tiền thì lại hội tụ để có được cơ hội nhìn ngắm giai nhân.

Trống kêu lên một tiếng, ma ma của Hồng Phấn Lâu mặc một bộ trang phục màu vàng đơn đã đi xuống lầu. Mụ nở nụ cười niềm nở với gương mặt mập mạp được trang điểm sắc sảo cất tiếng chào mừng.

– Xin chào các vị đại gia, nhìn các vị đại gia tề tựu đông đủ thế này thật là phúc khí của Hồng Phấn Lâu. Đêm nay ta sẽ đem đến cho các vị đại gia một đóa hoa tuyệt sắc để các vị thỏa lòng thương lãm.

– Ma ma! – Vài người trong số họ đã bắt đầu không còn kiên nhẫn – Mỹ nhân ở đâu? Mau gọi ra đây để mọi người được đại khai nhãn giới chứ.

– Các vị đại gia đừng nóng vội. – Mụ cười đơn đã – Người không phải là đã mang đến ngay trước mặt các vị đại gia rồi hay sao!

Mụ đưa tay ra hiệu, một nha hoàn liền nhanh chóng bước lên trên bục kéo tấm lụa đỏ xuống. Nơi chiếc cột lớn buộc chặt lấy một thân hình mềm mại của một nữ nhân. Thời điểm nhan sắc của nàng được lộ diện dưới ánh sáng, cả sảnh đường đều vang lên tiếng trầm trồ.

Đẹp!

Thật sự là quá đẹp!

Mái tóc đen dài của nàng được vấn hờ lên thả xuôi, vừa đủ hé ra gương mặt nhỏ nhắn. Mắt phượng mày ngài, bờ môi hồng thắm, dung nhan mê đảo lòng người khiến bao người ngỡ ngàng như đang chìm trong giấc ngủ thật sâu khiến đường nét trên gương mặt của nàng càng thêm dịu dàng. Hồng sam đỏ sẫm ôm lấy thân thể xinh đẹp của nàng, chất vải mỏng manh dường như trong suốt ấy đem những đường cong mỹ hoặc kia mơ ảo như ẩn như hiện, lấp ló chiếc yếm thêu màu trắng.

Thân thể yếu đuối của nữ nhân bị giữ chặt trên cột, hangfmi cong vút rung động mơ màng hé mở. Cơ thể không mang theo một chút sinh lực khiến nàng càng thêm mệt mỏi. Không khỏi mê man, rốt cuộc họ đã cho nàng uống thứ thuốc gì vậy?

– Các vị đại gia, mỹ nhân như hoa thế này có thuộc về các vị đại gia hay không, điều này phải nhờ vào sự rộng rãi của các vị rồi. – Mụ phất khăn nói lớn

– giá khởi đầu là 5 vạn lượng, xin mời các vị!

Hàn Băng Băng chấn động trong lòng. Họ đã bắt đầu đem nàng ra đấu giá rồi ư?

Miệng nàng cố thử phát ra phát ra thanh âm, lúc này mới phát hiện... tiếng nói của nàng cũng mất rồi...

Thế này là thế nào?

Mặc cho lòng nàng xáo trộn, bên dưới đám nam nhân huyết khí sôi trào, khí thế như hổ rình mồi bắt đầu đưa ra số ngân lượng.

– 6 vạn lượng!

– 7 vạn!

– 10 vạn!

– Các vị đại gia thật là sôi nổi mà! – Ma ma vui sướng tiếp tục hô to gọi lớn – Còn có vị đại gia nào ra giá cao hơn không?

Tiếng nói sang sảng bên dưới vang lên một cách vô cùng rõ ràng.

– 15 vạn lượng!

– Còn có ai nữa không? – Mụ mừng rơn trong lòng. Đêm nay mụ nhất định sẽ phát tài.

Sau một hồi trầm trồ bàn tán xì xào, bỗng nhiên có một nam nhân cao lớn thô kệch đập bàn hô lớn.

– 20 vạn lượng!

Lời kẻ nói ra, bên dưới bất chợt ồn ào hẳn lên. Nhưng đến khi kẻ đó nói ra hai chữ cuối cùng, cả sảnh đường liền rơi vào im lặng trong chốc lát.

– Hoàng kim!

20 Vạn lượng hoàng kim?

Là hoàng kim đó!!

Mọi người không khỏi nhìn về phía nam nhân có vẻ mặt thô kệch hung tàn đó mà e ngại. Ở một góc của đại sảnh, bóng dáng yếu điệu của một nữ nhân như ẩn như hiện sau tấm màn sa đính trên châu. Nàng ta nhìn chòng chọc vào thiếu nữ khuynh thành khoác trên người một dải hồng y bất mắt kia, trong đáy mắt tràn đầy ghen ghét cùng tàn độc.

Tất cả là tại nữ nhân đó mới khiến hần không tới Hồng Phấn Lâu này nữa.

Chính nàng ta khiến hần không tìm đến nàng nữa.

Nàng chỉ cần phá hủy nàng ta, chỉ cần nàng ta bị hủy hoại, hần nhất định sẽ ghét bỏ nữ nhân đó mà sủng ái nàng như trước.

Vậy nên, đừng oán trách ta độc ác...

Tất cả, đều là lỗi của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Mái tóc đen dài của nàng rũ xuống, bên tai ồn ào những số tiền đưa ra không ngừng được nâng cao. Hàn Băng Băng khép lại hàng mi che giấu giọt lệ nơi khóe mắt. Một nỗi tủi hờn cùng nhục nhã dâng lên trong lòng khiến nàng muốn trốn trong vòng tay ấm áp và an toàn của người nam nhân kia.

Thật không ngờ, Hàn Băng Băng nàng cũng có ngày trở thành một món hàng hóa, bị đem ra trước mặt bao nhiêu người để họ soi mói đánh giá rồi đưa giá tiền.

Thì ra ở thời đại này, nữ nhân lại bị coi khinh đến như vậy. Thì ra ở nơi đây có thể đem một thiếu nữ như nàng công khai vũ nhục, công khai chà đạp nàng như thế.

“Viễn Kỳ! Bây giờ chàng đang ở đâu?”

– 20 vạn lượng hoàng kim – Vị khách này quả thật là rất mạnh tay – Còn có ai đưa ra giá cao hơn nữa không?

Bên dưới xầm xì bàn tán nhưng không có ai đưa ra cái giá cao hơn. 20 Vạn lượng hoàng kim, cái giá này đâu phải là nhỏ. Người lớn tiếng đưa ra một cái giá trên trời để mua một kỹ nữ như vậy, chắc chắn là một kẻ không dễ chọc, tốt nhất là họ vẫn không nên đụng vào thì hơn.

Quả thực kẻ đưa ra cái giá trên trời đó là một người không dễ chọc. Hắn là người đứng đầu của Hồ Gia Bảo, bảo tiêu lớn nhất của Bắc Thành, mọi con đường buôn bán của thương nhân trong Bắc Thành đều phải nhờ đến sự giúp đỡ của hắn. Mà hắn nổi tiếng ở Bắc Thành là một tên hân phu, vừa thô lỗ vừa thù dai. Muốn chọc vào hắn? Trừ khi từ nay về sau bọn họ xác định không muốn làm ăn kiếm tiền thì hãy nghĩ đến chuyện đó đi.

– 20 vạn lượng hoàng kim lần thứ nhất! – Ma ma hô lớn, tiếng nói của mụ vang lên 1 lần, chuông đồng cũng rõ ràng đánh lên một tiếng – 20 vạn lượng hoàng kim lần thứ 2...

Thế trận đã ngã ngũ, Hàn Băng Băng khép mắt lại, giọt lệ ấm nóng trượt theo gò má của nàng rơi xuống. Bờ môi hồng đỏ của nàng cong lên một nụ cười yếu ớt nhưng lại có vài phần cương liệt.

Muốn nhúng chàm nàng ư?

Đừng có mộng tưởng!

– 20 vạn lượng hoàng kim lần thứ 3! – Ma ma càng lúc càng phấn chấn – Vậy vị mỹ nhân này liền thuộc về Hồ trang chủ rồi.

Vàng cũng về túi mụ rồi!!!

Đám người bên dưới không khỏi thở dài tiếc nuối. Không còn cách nào khác, họ không thể nào đấu lại 20 vạn lượng hoàng kim đó. Cho dù có tiếc nuối một mỹ nhân như hoa như ngọc nhưng trận này nam nhân kia rõ ràng đã áp đảo toàn bộ bọn họ, có không cam lòng thì cũng không thể nào làm khác được.

Kẻ chiến thắng đắc ý cười lớn, hắn bước từng bước dài đi về phía sảnh đường. Bộ dáng của hán phu vừa cao to vừa thô kệch trên làn da ngăm đen, gương mặt còn lộ ra phần dữ tợn và hung hãn. Khóe miệng của hắn cong lên, không chút che giấu niềm vui về khi đã chiến thắng, ánh mắt vừa nóng rực vừa không chút gì kiêng dè nhìn thẳng vào thân thể mỹ miều của nữ nhân hồng sa nơi kia, trong lòng dâng lên vọng động muốn ngay lập tức lấy chiến lợi phẩm của mình về tay ngay lập tức.

Mỹ nhân sắc nước hương trời như nàng, hắn vừa nhìn đã thấy thích. Hắn không quan tâm nàng là hoàng hoa khuê nữ khay là kỹ nữ lâu phòng, hắn muốn đem nàng về trở thành nữ nhân của trang chủ của Hồ Gia Bảo là hắn.

– Hồ trang chủ, ngài của muốn ngắm của nàng ấy không? – Ma ma khoát tay gọi ý, mụ đương nhiên là nhìn ra vị trang chủ này đã tâm tư ngứa ngáy rồi.

– Được!

Kẻ là Hồ trang chủ đi lại gần nàng hơn, đôi tay thô kệch ngăm đen nắm lấy cằm nàng nâng lên. Động tác mạnh bạo khiến Hàn Băng Băng đau đớn nhíu mày một cái. Hắn nhìn đắm đắm vào khuôn mặt trắng ngần của nàng, trong đôi mắt không hề che giấu ham muốn được độc chiếm báu vật làm của riêng. Ánh mắt hắn vừa trở trên lại hung hăng đó giống như đem làn vải mỏng trên người nàng toàn bộ lột trần, khiến thân thể yếu đuối không chút sức lực của nàng dâng lên khát khao muốn được vùng vẫy khỏi bàn tay kia.

– Quả nhiên là rất đẹp! – Hắn hài lòng tán dương, bàn tay cứng cáp ngăm đen kia còn mon trón làn da mềm mại trên gương mặt nàng, thậm chí còn lướt xuống cằm nàng vuốt ve càn rỡ trắng ngần không chút tí vết, chiếc xương quai xanh mảnh mai đầy mê hoặc. Mỗi một động tác đều tràn ngập hào hứng khiến Hàn Băng Băng không tự chủ được mà phán run vì sợ hãi. – Bỏ đại gia ta thích nàng!

– Vậy sao!!! – Nụ cười trên môi mụ ma ma càng thêm tươi tắn hơn – Vậy mỹ nhân đây liền dành cho Hồ trang chủ!

– Khoan đã!!!

Rầm!!!

Tiếng cửa lớn mạnh mẽ mở tung, giọng nói từ cửa môn truyền vào vừa uy nghi vừa vội vã nhưng cũng đủ làm cho cả sảnh đường đều đứng hình. Khuôn mặt của hán dương có chút khàn trương không thể nhìn rõ, mái tóc đen dài hơi rối loạn dường như có lăm lăm mồ hôi. Trong đại sảnh, tất cả đều nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói mà ngạc nhiên, mà ở phía sau tấm rèm che kia, khuôn mặt xinh đẹp của Chi Hương đã méo mó đến khó xem, đôi tay trắng bệch siết chặt lấy tấm khăn lụa trong tay không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

– Kẻ nào đó? – Hồ đại trang chủ quả nhiên không chút hài lòng mà lớn tiếng quát. Cái tên nam nhân kia rốt cuộc là kẻ nào? Dám trước mặt bao nhiêu người phá đám hắn như vậy? Hắn nhất định sẽ cho kẻ đó sống không được yên thân!

Quả nhiên ở nơi này ma ma vẫn là người tinh táo đầu tiên, vội vàng cười nói thân thiết – Ô! Đây không phải là Hoàng công tử sao? Hoan nghênh, hoan

ngheh!!

Mụ đi hẳn xuống bậc thang, mau chóng đi về phía người kia giọng nói niềm nở – Hoàng công tử, lâu lắm rồi mới thấy công tử hạ giá quang lâm!

Hắn dường như không nghe vào tai một chữ nào từ phía mụ, ánh mắt hắn không chút sai lệch chú mục đến nữ nhân yếu đuối bị trói buộc ở cột đồ phía sau tên nam nhân to lớn hung hãn kia. Hắn không nhìn bất cứ một ai khác mà chỉ nhìn nàng, nhìn về phía hàng mi ướt đầm sau màn tóc mượt mà đang thả xuôi kia, hắn siết chặt nắm tay, tìm gan lại lũ lượt nhô lên một trận.

Nàng khóc...

– Ôi! Sao ta lại quên mất chứ! – Ma ma cười nói – Hoàng công tử, công tử muốn nàng ấy sao?

– Muốn!

Hắn không nhanh không chậm đáp lại, bước chân vững vàng từ từ bước lại gần nàng. Ánh mắt của nàng và hắn chạm nhau, một nỗi xúc động dâng lên rồi tràn đầy trong ngực hắn. Lồng ngực hắn nóng lên, thứ cảm xúc lên men căng phồng trong ngực khiến hắn nghĩ đến việc ôm siết thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng mà âu yếm chờ che.

Tất cả đều là tại hắn không tốt.

– Ma ma, nàng ấy đã là của ta rồi cơ mà! – Vị Hồ trang chủ quả nhiên không dễ dàng bỏ qua như vậy. Mắt thấy kẻ mới đến không thèm quan tâm hắn là ai mà bước qua, Hồ trang chủ nắm lấy vai kẻ đó, tức giận trừng mắt, bộ dáng hung hăng lỗ mãng không chút nhượng bộ quát lớn – Người là kẻ nào ?

Bên dưới bắt đầu vang lên tiếng xì xào. Tần Viễn Kỳ không thèm quan tâm đến những điều đó liếc mắt về sau, con bão tức giận cùng sự uy nghiêm trên người hắn không chút che giấu mà tỏa ra khiến Hồ trang chủ không thể không bỏ tay ra khỏi vai hắn mà vô thức lùi về một bước. Một tia hàn băng len lỏi nơi cột sống khiến tấm lưng của Hồ trang chủ toát mồ hôi lạnh, trong lòng không rõ từ đâu mà dâng lên một nỗi sợ hãi từ từ nhen nhóm.

Khí chất cùng hơi thở của nam nhân trước mặt đều tỏa ra sự vương giả trời sinh. Đây không phải là điều có thể tôi luyện một sớm một chiều mà có, thứ khí thế này vốn dĩ thuộc về một người sở hữu quyền lực mạnh mẽ không mấy ai có thể xâm phạm được.

Mà Hồ trang chủ, cho dù hắn có lỗ mãng đến mấy, nhưng lăn lộn trong thương giới cũng như giang hồ nhiều năm, chỉ một ánh mắt thôi hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng một điều: Nam nhân này không thể chọc vào.

Trực giác cùng bản năng sinh tồn rung lên một hồi chuông cảnh báo, đánh động rằng lần này hắn đã động vào một thứ không nên động đến.

– Hoàng công tử! Chuyện công tử muốn e rằng hơi khó khăn, tiểu mỹ nhân này đã được Hồ đại trang chủ chiếm được mất rồi. – Mụ cất lời đầy tiếu nui
– Nhưng nếu công tử muốn, ta có thể đưa lên cho công tử những cô nương xinh đẹp mê người hơn, đảm bảo sẽ khiến Hoàng công tử hài lòng.

Có tiền, mụ ngại gì không kiếm chứ? Huống chi vị Hoàng công tử đây lại là người ra tay rộng rãi, trước đây mỗi lần hắn đến liền vung tay đưa ra không ít.

– Ta chỉ cần nàng ấy. – Tần Viễn Kỳ vươn tay thay nàng lau đi nước mắt tui nhục, trong lòng không biết có bao nhiêu điều xót xa không thể nói. Tháo bỏ dây trói giúp nàng, thân mình mềm mại không chút sức lực của nàng không có nơi chống đỡ liền đổ xuống, rơi vào vòng tay ấm áp của hắn. Hắn mau chóng tháo tấm áo choàng trên người mình choàng qua người nàng, che lấp cảnh xuân lấp ló, tuyệt đối không cho phép đám lang sói bên dưới có thể nhìn thêm một chút nào nữa mới ôm nàng vào trong ngực. Mùi hương thơm ngát cùng thân thể quen thuộc khiến trái tim hắn cuối cùng cũng tìm được nơi để đặt xuống – Băng Nhi !

Hắn Băng Băng đem khuôn mặt đầy nước mắt vui vào lồng ngực của hắn. Nàng muốn ôm lấy hắn, muốn nói với hắn nàng sợ hãi và ủy khuất cỡ nào. Nhưng trăm ngàn lời nói cũng không thể thốt ra, bàn tay nhỏ bé trắng nhợt của nàng yếu ớt níu lấy ngực áo hắn, đem thứ cảm xúc hỗn loạn của nàng truyền sang cho hắn. Nàng chờ hắn lâu như vậy, cuối cùng thì hắn cũng đến rồi.

Tần Viễn Kỳ xót xa lau đi nước mắt trên gò má nàng. Nhìn nàng thế này hắn lại càng giận bản thân mình hơn. Tại sao bảo bối của hắn hết lần này đến lần khác đều là người phải nhận lấy nguy hiểm như vậy ? Hắn luôn miệng nói sẽ bảo vệ nàng, nhưng tại sao mỗi lần nàng đều vì hắn mà xảy ra chuyện ? Hắn luôn miệng nói rằng sẽ chăm sóc nàng, lại hết lần này đến lần khác khiến nàng tổn thương như thế này...

– Đừng khóc...

Nàng luôn không biết, nước mắt của nàng rơi xuống, mỗi lần đều khiến hắn đau lòng đến nhường nào. Nước mắt của nàng luôn khiến hắn nhận ra rằng bản thân hắn là nam nhân, lại vô dụng đến mức bảo vệ nữ nhân của mình cũng không thể.

Gương mặt Hắn Băng Băng nhặt nhòa trong nước mắt. Trước khi hắn đến, nàng luôn tự nói với mình rằng không được khóc, không được sợ hãi. Nhưng khi nhìn thấy hắn, được hắn ôm vào trong ngực, một sự uất ức dâng tràn lên khiến nàng không thể khắc chế mà vỡ òa. Nàng không nghe thấy tiếng nói đồng đánh của ma ma luôn miệng bảo hắn muốn chọn lựa như thế nào, cũng không nghe thấy tiếng xì xào bên dưới của đám đông sớm đã vì hành động của hắn mà trở nên nhốn nháo chỉ trừ. Nàng chỉ nghe thấy tiếng nói dịu dàng trầm ấm của hắn vẫn luôn ở bên tai nàng thì thầm từng lần, từng lần một gọi lên tên nàng, từng lần một nói rằng nàng đừng khóc. Nàng mở miệng, thanh âm khó khăn có thể tìm kiếm lại được lúc này cũng chỉ có thể khiến nàng run rẩy thốt ra cái tên mà mình đã lặp đi lặp lại trong đầu không biết bao nhiêu lần.

– Viễn... Kỳ...

– Là ta ! – Hân nâng nàng lên ôm thật chặt, thanh âm trầm khàn tràn đầy bất lực – Ta xin lỗi...

Hân cứ lặp đi lặp lại lời xin lỗi bên tai của nàng. Là tại hân bất cẩn không đề phòng mới khiến nàng bị kẻ gian hãm hại. Vốn dĩ lần cuối cùng khi hân nhìn thấy nàng, nàng hướng về phía hân tươi cười sáng lạng. Vậy mà chỉ trong một phút chốc hân lơ là cảnh giác, Băng Nhi của hân lại bị bọn chúng bắt đi, còn bị chuốc được. Bắt nàng phải mặc thứ y phục mỏng manh thế này, còn trói nàng, thậm chí còn to gan đem nàng ra trước mặt biết bao nhiêu kẻ lang sói thế này để đấu giá...

Hân đối với nàng nâng niu như châu ngọc, nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Trăm suy ngàn tính tìm cách bảo bọc thương yêu nàng còn chưa hết, bọn chúng lại to gan dám vũ nhục nàng, còn khiến nàng uất ức mà khóc...

Sự tức giận trong mắt hân càng lúc càng cháy lên, sớm đã muốn đem đám người trong sảnh đường này lột da tróc thịt.

Hân Băng Băng yếu ớt tìm cách hô hấp, nàng nắm lấy áo hân, nước mắt chưa khô khó khăn mà nói – Viễn Kỳ, Liễu Nhi... còn có Liễu Nhi...

– Đừng sợ! – Hân nói khẽ bên tai nàng – Nha đầu Liễu Nhi đã an toàn rồi.

– Hoàng công tử, công tử có nghe thấy ta nói gì không thể? – Dem mụ gạt ra ngoài như thế là đâu có được! Muốn ôm mỹ nhân của mụ thì cũng phải đưa bạc đã chứ.

Bên ngoài lúc này vang lên một đồng tiếng động ồn ào, cửa lớn của Hồng Phấn Lâu mở toang, quan binh không rõ từ đâu tràn vào bao vây lấy toàn đại sảnh. Cả sảnh đường rơi vào hoang mang, ma ma cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vội vã chạy xuống...

– Các vị quan gia, có chuyện gì vậy?

Hồng Phấn Lâu từ trước đến giờ chưa xuất hiện nhiều quan binh như vậy, trong lòng mụ không khỏi chột dạ cùng bất an. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?

Minh Vũ cùng Huyền Ảnh lạnh lùng bước vào, không thèm để ý đến ma ma đang không ngừng hỏi mà hướng về phía trường bào màu bạc đang đứng giữa sảnh đường kia quỳ xuống.

– Thuộc hạ khấu kiến Vương gia!

Vương gia ?!

Đại danh này nói ra, dù là ma ma hay cả sảnh đường đều chấn động nhìn về phía nam nhân cao quý kia, sự tôn nghiêm cùng khí chất hoàng gia tỏa ra từ trong xương khiến tất cả xung quanh hân đều trở nên tầm thường. Lại nhìn thiếu nữ khuyên thành được người đó cẩn thận bảo bọc ôm trong ngực, từng động tác đều tràn đầy cẩn thận cùng âu yếm giống như hận không thể đem nàng cho vào trong tim mình. Cái cảm xúc mờ ám không màng che giấu ấy khiến suy đoán trong đầu mọi người không nhận được mà nảy lên, rồi lại vì thế mà rung mình đồng loạt quỳ gối xuống.

– Chúng thảo dân khấu kiến Vương gia!

Cả Bắc Thành này chỉ có duy nhất một vị vương gia của vương triều Thiên Diệp, chính là Bắc Thành Vương.

Mà vị Bắc Thành Vương đó có một vị hôn thê xinh đẹp...

Nghe nói, Bắc Thành Vương đem người con gái mà mình yêu trân quý như châu bảo, thập phần sùng ái. Thâm tình sâu nặng đến mức không cần quan tâm đến long nhan tức giận của hoàng thượng vì nàng ta chỉ là một thiếu nữ bình thường mà hướng đến cầu hôn, ngựa tám người khiêng linh đình long trọng sắc phong nàng trở thành Bắc Thành Vương Phi.

Nếu vị Vương gia này là thật, vậy trông vào sự bảo hộ kỹ càng như vậy đối với mỹ nhân xinh đẹp kia, liệu có lẽ nào...

Phía sau tấm rèm che, một nữ nhân sau khi nghe được danh tính của hân không khỏi cắn chặt môi tiếc hận. Ánh mắt nàng ta căm hận nhìn chòng chọc vào mỹ nhân đang được nam nhân đó ôm chặt trong lòng kia, hận sao nàng ta không biến mất đi. Khăn tay bằng lụa sớm đã bị nàng ta vò đến nhàu nát, nàng cắn chặt môi không cam lòng thu mình vào bóng tối.

Mà người nam nhân kia, lúc này cũng không cần quan tâm đến dòng suy đoán của bất cứ một ai. Sự phẫn nộ không hề che giấu lan tỏa cả sảnh đường rộng lớn, khí thế quyền uy mạnh mẽ đến mức không một ai dám thờ ơ.

– Ma ma!

Ma ma mồ hôi đầy trán run rẩy quỳ dưới đất, không dám chậm trễ lấp bắp thừa.

– Có... có tiểu nhân!

– Ngươi chuốc nàng thuốc gì? – Giọng nói của hân vừa âm u vừa lạnh lẽo. Hân một lần lại một lần đè nén cơn giận dữ trong ngực, đôi tay siết lại ôm thiếu nữ trong ngực càng thêm chặt hơn. Đường như ngay lúc này đây, chỉ có ôm nàng chặt đến như vậy mới khiến tâm tư của hân trấn tĩnh hơn một chút, mới có thể khiến hân ghìm lại thứ xúc động muốn vươn tay bóp chết ả tiện nhân đang quỳ dưới chân hân kia.

Bị hỏi đến, sắc mặt ma ma liền tái mét. Nghĩ đến những câu chuyện nói về sự tuyệt tình cùng lãnh đạm của vị Vương gia trước mặt này ở Bắc Thành, thân hình béo mập của mụ liền lạnh cóng, sợ hãi đến mức hai mắt đều hoa lên. Mụ không ngừng đập đầu.

– Xin Vương gia tha mạng, tiểu nhân... tiểu nhân...

– Ngươi điếc rồi sao ? – Hần quát lên – Bỏn vương đang hỏi ngươi đã chuốc nạng thuốc gì ?

Tiếng gầm lớn của hần khiến cả sảnh đường không khỏi rung lên, ma ma bị hần dọa đến mức nghĩ cũng không thể nghĩ, khuôn mặt béo mập của mụ trắng bệch như tờ giấy, răng lười run rẩy va đập vào nhau rồi rớt trả lời.

– Thưa... là... là Nhuyễn Cân Tán...

– Nhuyễn Cân Tán ? – Đồng tử của hần đỏ lên, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc này, nếu ánh mắt có thể giết người, chính hần cũng không biết rõ mình muốn đem kẻ trước mặt chém chết không biết bao nhiêu lần. – Lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ.

– Vương gia ! Toàn bộ Hồng Phần Lâu đều đã bị phong tỏa. – Minh Vũ nghiêm chỉnh báo cáo – Xin chờ lệnh của vương gia.

Hần ôm chặt lấy nạng, nhìn những giọt nước mắt còn chưa kịp khô trên khóe mi của nạng, cơn giận dữ dồn nén trong ngực khiến hần hận đến nghiêng chặt răng – San bằng nó đi.

– Sao ?! – Ma ma hoảng hốt đập đầu – Xin vương gia khai ân, xin vương gia khai ân...

– Khai ân ? – Tần Viễn Kỳ cười lạnh – Ngươi còn chưa biết rõ mình phạm phải tội gì, còn muốn ta khai ân ?!

Khuôn mặt trắng bệch của ma ma co rúm lại, lắp bắp đáp – Tiểu... tiểu nhân...

– Ngươi dám đụng đến nạng, chuốc thuốc nạng, thậm chí còn cả gan mang nạng ra nơi này công khai rao bán, mang vương phi của bỏn vương vũ nhục.

– Càng nói giọng hần lại không khống chế được mà lớn lên.

Khai ân ?! Hần bây giờ còn hận sao không thể một kiếm giết mụ ta...

Lời của hần từng câu nói ra, ngực của ma ma lại thót lên một lần. Mụ không ngừng toát mồ hôi lạnh, sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Không lẽ mụ cam lòng chịu chết thế này sao ?

– Vương... vương gia, xin vương gia minh xét... – Mụ đập đầu lìa, tay chân run rẩy khúm núm – Tiểu nhân quả thật không biết... không phải, nạng ấy không phải là do tiểu nhân bắt về. Là Chi Hương đưa nạng ta cho tiểu nhân, nói là... nói là...

– Nói là thế nào ?

Âm cuối của hần cao lên, mụ không dám chậm trễ mà khai hết toàn bộ – Nói là nạng ấy là tiểu thư của một phú gia, nhưng gia đình đã bị cướp sạch tài sản. Cho dù có bán nạng ta cũng chẳng có ảnh hưởng gì...

Tần Viễn Kỳ nheo lại đôi mắt sắc lẹm, bảo tố cùng sát khí bắt đầu nổi lên – Chi Hương...

Thì ra là ả ta...

Hần vốn dĩ đã nghi ngờ một trong đám nữ nhân hần đã gặp sáng nay, không ngờ thật sự là ả ta...

Lúc này, Huyền Ảnh không biết từ khi nào đã bước tới, đẩy xuống trước mặt hần một bóng dáng thanh mảnh màu cam nhạt.

– Vương gia ! Thuộc hạ thấy nạng ta có hành động khác thường, người xem.

Biểu tình khiếp sợ trên gương mặt nữ nhân dưới đất, nào còn có nét yêu kiều diễm lệ ngày nào. Tóc tai nạng ta hơi rối loạn, sợ hãi nắm lấy gấu áo của Tần Viễn Kỳ mà cầu xin – Vương gia... thiếp... thiếp...

Nhìn nữ nhân đang quỳ gối trước mặt, lửa giận trong mắt hần lại được dịp bùng lên. Mâu quan sắc lạnh nhìn xuống...

– Bỏn vương vốn nghĩ ngươi là một nữ nhân thông minh, cho dù là không thì cũng là một người biết nhìn sắc mặt người khác. Quả nhiên bỏn vương đã nhìn nhầm rồi !

Thanh âm của hần lạnh đến cùng cực, áp lực cùng nộ khí chèn ép đến mức Chi Hương bị dọa co rúm không dám nói thêm một lời nào.

Nạng ta luôn cho rằng mình là một người thông minh, suy nghĩ chu toàn, không ngờ cũng có ngày lại làm ra một việc ngu xuẩn như vậy.

Nhưng trăm tính vạn tính, nạng ta cũng không thể tính được nữ nhân mà mình tính kế chính là nữ nhân của Bắc Thành Vương. Thậm chí, nữ nhân đó còn chính là cái vảy ngược duy nhất của người.

– Các người. . .

– Viễn Kỳ. . . – Tiếng thì thảo mơ hồ trong ngực hần vang lên, một bàn tay thon mịn nín chặt lấy vạt áo của hần. Hành động yếu ớt mỏng manh, lại tựa như lưỡi câu dễ dàng kìm hãm trái tim hần lại.

Tần Viễn Kỳ cật lực đè nén cơn giận dữ trong ngực, thật cẩn thận nâng nàng lên.

– Viễn Kỳ, em muốn hỏi phủ. – Hàn Băng Băng dựa sát vào ngực hần một hồi nhắm mắt lại, thanh âm của nàng run run khàn cảu – Viễn Kỳ. . .

Nhìn nàng, ngực của hần hưng hăng nhức nhối. Cánh tay mạnh mẽ của hần dễ dàng bế bổng nàng lên, áp sát nàng vào lồng ngực mà che chở – Được, chúng ta hỏi phủ, ta đưa nàng về. . .

Hàn Băng Băng rúc mình trong ngực hần, làn mi cong uớt át của nàng thấm ướt từng giọt lệ, từ từ thấm thấu vào ngực áo của hần qua tiếng thổn thức nhỏ bé chỉ riêng mình hần nghe thấy.

– Đừng khóc – Hần đau lòng cúi đầu hôn lên thái dương của nàng, nàng rơi nước mắt, hần so với việc trị tội người khác lại càng muốn tự đánh cho mình một trận hơn.

– Em không thích nơi này. . . – Hàn Băng Băng cúi đầu càng thêm sâu, cơ thể nhỏ bé yếu ớt run lên nhè nhẹ – Viễn Kỳ, em không muốn nhìn thấy họ nữa. . .

– Được ! Được ! – Tần Viễn Kỳ ngay lập tức gật đầu đáp ứng – Ta theo ý nàng, chúng ta hỏi phủ, chúng ta không ở đây nữa. . .

Hần bổng nàng lên, không cần để ý tất cả ngang nhiên rời đi – Minh Vũ, Huyền Ảnh, chuyện ở đây giao lại cho các người !

– Tuân mệnh !

Ánh mắt hần lướt qua sảnh đường, hừ lạnh một tiếng bế theo Hàn Băng Băng rời đi. Trước khi bóng dáng cao quý quay đi vẫn không quên để lại một câu nói.

– Huyền Lâm Viện, niệm phong !

Từ nay về sau, hần tuyệt đối không cho phép cái tên này xuất hiện ở Bắc Thành thêm một lần nào nữa !

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Ngắm nhìn nữ nhân kiều nhược trong lồng ngực, đáy mắt Tần Viễn Kỳ thấm đượm dịu dàng cùng thương tiếc. Hần siết chặt vòng tay ôm lấy nàng, lời nói uy nghiêm vọng ra bên ngoài xe.

– Đánh xe đến cửa nam!

– Tuân lệnh! Phu xe nhận mệnh, roi ngựa quất lên thay đổi đường đi tiến vào màn đêm rồi dần dần mất hút.

. . . .

Nơi Bắc Thành Vương phủ, Huyền Ảnh nằm chán ngồi trên một thân cây cổ thụ nhìn ra xa. Chuyện ngày hôm nay rõ ràng đã khiến Vương phủ chấn động không ít, Vương gia đã đưa Hàn tiểu thư đến rừng trúc phía nam, nhưng trong Vương phủ đám gia nô cùng a hoàn vẫn không ngừng đi lại gấp gáp. Huyền Ảnh liếc mắt nhìn xuống bóng lưng quen thuộc đi về phía căn phòng nhỏ ở Huyền Lâm Viện. nhếch môi cười nhạt.

Lúc trước còn cứng rắn đi đến Hồng Phấn Lâu cùng Vương gia thay hần, hần còn tưởng tên tiểu tử này không chút lo lắng chứ, hóa ra cũng chỉ được cái cứng miệng cố chấp.

Huyền Ảnh hừ nhẹ búng phiến lá trên tay đi. Tên đầu gối đó cũng thật là, động tác cứ ịch như thế, lo cho nha đầu đó thì cứ nói ngay từ đầu có phải là mau lẹ không!

.

Căn phòng nhỏ mờ hồ mùi hương được liệu, một nam nhân nhẹ nhàng đẩy mở cánh cửa bước vào trong, bên giường hai nha hoàn nhìn thấy hắn liền cúi đầu nghiêm cẩn.

– Minh Vũ hộ vệ!

– Được rồi! – Minh Vũ gật đầu – Chuyện ở đây ra sẽ lo, các người lui ra đi!

Hai nha hoàn nhanh nhẹn rời đi, cũng khẽ khàng đóng cửa. Minh Vũ nhẹ nhàng đi đến bên chiếc giường đơn, nhìn xuống thiếu nữ nhỏ nhắn vẫn còn lịm say trong cơn mê man, đôi tay nhỏ bé của nàng để bên ngoài chăn đệm, từng ngón tay thanh mảnh quần trắng từng lớp băng gạc khiến hắn nhìn thấy cũng thấy xót xa.

Ngồi xuống bên cạnh giường, hắn thật cẩn thận cầm lấy bàn tay chỉ chít những vết thương của nàng, lớp vải trắng trên tay nàng khiến hắn không khỏi nhớ đến lúc ấy, bàn tay nàng đầy máu đỏ tươi nắm chặt lấy ngực áo hắn, những vết thương lớn nhỏ cần bản không thể nhìn thấy rõ ràng dưới tầng máu tươi dù đau đến run rẩy cũng nhất quyết không buông ra, nước nỡ cầu xin hắn cùng Vương gia cứu tiểu thư của nàng.

Nhìn nàng, rõ ràng chỉ là một nha đầu nhỏ bé vừa nhát gan vừa yếu đuối...

Vậy mà hắn ngay cả việc bảo hộ một nha đầu gốc như nàng cũng làm không được!

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn vào đôi tay này có ai biết được rằng, chủ nhân của nó lại là một cô gái quật cường đầy nghị lực như thế. Hắn không dám tưởng tượng nàng làm sao có thể thoát ra nơi ấy, vì chỉ cần nghĩ đến nguyên nhân khiến đôi tay này đỏ thẫm máu tươi cùng vết bầm cũng đủ khiến hắn cần rằng vì tự trách.

Liễu Nhi nằm trên giường dường như cũng cảm nhận được sự hiện diện của hắn, nàng khó khăn mở mắt, cơn đau đớn từ những ngón tay cùng đôi chân khiến nàng nhàu mày rên nhẹ một tiếng.

– Sao vậy? – Minh Vũ vội vàng ghé sát lại gần – Muội thấy trong người thế nào?

Liễu Nhi mở màng lác đầu, tầm mắt của nàng dần dần rõ ràng hơn. Ánh mắt của nàng cố gắng nhìn quanh căn phòng, nét mặt chợt trở nên hốt hoảng muốn chống người ngồi dậy.

– Minh Vũ đại ca, tiểu thư của muội...

Động tác của nàng khiến Minh Vũ gấp gáp giữ lại, vội mở miệng trấn an nàng – Tiểu thư của muội không có việc gì, nàng ấy đang ở cùng với Vương gia, muội đừng lo lắng, cố gắng nghỉ ngơi lấy sức đi!

– A... – Liễu Nhi cười yếu ớt. Tiểu thư được an toàn là nàng yên tâm rồi. – Cảm ơn huynh!

Minh Vũ thở dài, tiểu nha đầu này thân mình đang thế nào còn không biết hay sao mà còn có sức để cảm ơn hắn chứ. – Muội lo cho mình đi!

– Muội giờ cảm thấy đỡ nhiều rồi! – Bàn tay đang bị hắn cầm lấy chưa buông khiến Liễu Nhi thấy hơi ngượng ngùng. Nàng hơi tránh ánh mắt hắn ấp úng nói – Cũng đã muộn rồi, huynh mau đi nghỉ đi.

Minh Vũ cười nhẹ. Cẩn thận gém lại chăn cho nàng, bàn tay to lớn ấm áp xoa nhẹ đỉnh đầu nàng đầy dịu dàng – Không cần phải lo cho huynh, muội ngủ rồi huynh sẽ đi.

Liễu Nhi mím môi, ngáp ngừng gật đầu rồi nhắm mắt lại cố gắng tự ru mình vào giấc ngủ. Không lâu sau, hơi thở của nàng dần dần trở nên đều đặn, nhưng nam nhân lục y ở bên giường nàng vẫn yên tĩnh nhìn nàng không đi. Bàn tay hắn thật nhẹ nhàng chạm vào mái tóc mềm mại vương trên gò má nhợt nhạt của nàng, cảm xúc nơi đầu ngón tay thô ráp qua nhiều năm tập võ là làn da trơn mịn như cánh hoa khiến hắn nảy sinh lòng lưu luyến. Ngắm nàng ngủ yên bên giường, nét mặt ngây ngô đơn thuần chìm sâu trong giấc ngủ, trong lòng hắn lại dâng lên một nỗi lòng khó tả không lời nào có thể nói hết...

.

.

Chiếc xe ngựa đi sâu vào làn sương mù trong rừng trúc âm u rồi dừng chân bên một trạch viện xinh đẹp, Tần Viễn Kỳ từ bên trong xe ngựa cẩn thận bế theo nữ nhân xinh đẹp, hắn nhìn căn nhà trúc trước mặt một lúc rồi bước chân tiến vào. Phu xe không dám làm phiền hắn mà nhẹ nhàng đánh xe rồi đi. Tiếng xe ngựa từ từ mất đi, trong trạch viện chỉ còn lại hắn và nàng.

Người con gái trong ngực hắn không biết đã tỉnh lại từ bao giờ, cảnh vật quen thuộc trước mặt khiến nàng mơ hồ không hiểu. Nét mặt hoang mang của nàng khiến Tần Viễn Kỳ bật cười, hôn lên gương mặt của nàng nói khẽ.

– Đừng lo, nơi này không có ai cả.

Những nữ nhân kia hắn đã sớm đưa cách nàng trở về nhà rồi. Hôm nay nàng cũng hoảng hốt không ít, nơi này rất thích hợp cho Băng Nhi của hắn nghỉ ngơi.

Tiết trời lúc này đã thấm sương lạnh, y phục trên người nàng chỉ là một lớp sa y mỏng manh, cho dù có được choàng thêm áo choàng của hắn đi nữa, với

thể chất băng hàn của nàng lúc này căn bản là sẽ chịu không nổi. Không cần nói đâu xa, ngón tay nàng đang nắm lấy ngực áo hần lúc này sớm đã trở nên trắng bệch, nhiệt độ lạnh lẽo từ ngón tay truyền qua y phục đến cơ thể của hần khiến hần không khỏi lo lắng nồn nao. Tần Viễn Kỳ không một chút đắn đo đưa nàng đi sâu vào trong trạch viện. Phía sau, một hồ nước nóng được bao quanh bởi những hòn giả sơn thật lớn không ngừng tỏa ra hơi nước nóng hổi.

– Trước đây cha ta đã vô tình tìm thấy một mạch suối nước nóng ở nơi này, nên ông đã xây lên căn trạch viện này ở đây. – Hần nhẹ giọng giải thích, cẩn thận giúp nàng tháo xuống lớp áo choàng – Cơ thể nàng bị nhiễm lạnh rồi, ngâm mình một chút sẽ tốt hơn.

Hàn Băng Băng gật đầu dựa theo hần bước vào hồ nước. Nhuyễn cân tán trên người nàng vẫn còn chưa tan hết, lúc này nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phụ thuộc hoàn toàn vào hần. Dòng nước nóng từ từ vòng quanh thân thể nàng, Tần Viễn Kỳ từ từ đặt nàng ngồi trên một hóm đá lớn.

– Viễn Kỳ – Nàng đỏ mặt nắm lấy sa y của chính mình, hần không có ý định đi ra, không lẽ hần lại muốn giúp nàng tắm rửa nữa hay sao ?

– Nàng ngượng ? – Viễn môi mỏng của hần khẽ cong lên, ngón tay tà ác treu ghẹo viền áo mỏng manh nơi cổ nàng hơi vén lên – Chúng ta chuyện thân mật hơn cũng đã làm qua, nàng vẫn còn ngại sao ?

Không nói đến việc đó, cơ thể của nàng hiện tại liệu có thể tự mình tắm rửa hay không chứ hả ?

Hai má Hàn Băng Băng đỏ bừng lên. Dĩ nhiên là da mặt của nàng không có đầy bằng hần rồi, cho dù hai người đã thân mật với nhau không ít lần nhưng việc này đối với nàng cũng là quá sức tưởng tượng rồi...

Tần Viễn Kỳ vươn tay vuốt nhẹ gò má mềm mại của nàng, bờ môi hôn nhẹ lên mí mắt cong vút kia – Được ! Ta không treu nàng nữa. Ta đi tìm y phục cho nàng. Ta sẽ đứng ngay bên ngoài, có chuyện gì phải gọi cho ta biết không ?

Hàn Băng Băng vội vàng gật đầu – Vâng !

– Được rồi !

Hần gật đầu đứng dậy đi ra ngoài. Những nữ nhân ở trong trạch viện sớm đã được chuyển đi từ lâu, đồ đạc cũng vì thế mà được dời đi toàn bộ. Nhưng dù sao nơi này cũng là nơi được chọn là điểm thư giãn của hần, tuy không nhiều nhưng vẫn có vài bộ y phục dành cho hần đây. Chỉ là để Băng Nhi mặc y phục của chính mình, dáng người của nàng thanh mảnh nhỏ xinh như vậy, chắc chắn là sẽ không vừa.

Nghĩ đến bộ dạng của nàng khi mặc y phục của mình khiến Tần Viễn Kỳ bật cười, cảm theo y phục đi về phía sau trạch viện. Nơi hồ nước nóng vang lên tiếng nước tí tách, bóng lưng xinh đẹp của nàng phía sau hòn giả sơn thoai mái đùa nghịch dòng nước xung quanh. Mái tóc đen dài dãn lên da thịt nàng chảy xuôi rồi xoa tung trời nổi lên làn nước lấp lánh dưới ánh trắng khiến cảnh tượng ấy tuyệt mỹ vô cùng.

Hần không nhớ rõ chính mình đã ngây dại trước nhan sắc của nàng bao nhiêu lần, nhưng hết lần này đến lần khác hần vẫn không tự chủ được vì nàng mà mê muội hết lần này đến lần khác. Để mỗi lần như vậy trong lòng lại khám lên sự chiếm hữu mãnh liệt ngày một dày thêm...

Hần chưa từng biết được rằng bản thân mình lại tồn tại lòng chiếm hữu mãnh mẽ đến nhường này. Trước khi gặp nàng, hần chưa từng sở hữu sự khát khao đối với một người con gái đến như vậy. Đối với nàng, hần vừa muốn nâng niu trong ngực, vừa muốn đem nàng giam cầm ở một nơi mà không có bất kỳ ai có thể mơ mộng tơ tưởng tới. Ở nơi đó, không một kẻ nào có thể nhìn thấy nàng, không một người nào có thể cướp nàng đi, cũng không có bất kỳ một ai xen vào giữa nàng và hần...

Nữ nhân ấy là của hần, nàng thuộc về riêng hần...

Là hần chứ không phải bất kỳ kẻ nào khác...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Hàn Băng Băng nhẹ nhàng vén lên mái tóc dãn trên lưng, một vệt tím thật dài hần rõ từng lần dây hiện ra trước mắt Tần Viễn Kỳ, cảm giữ đôi chân đang vô thức bước tới bên nàng. Hần nhìn thật kỹ vào vết bầm tím kia, bàn tay mạnh mẽ nắm lấy y phục trên tay tự nhiên nắm chặt.

Không cần hỏi, hần cũng có thể nghĩ ra được vết thương đó vì sao mà có.

Biết rõ rồi, hần lại càng tự trách mình hơn.

Vết thương đó giống như cái giá mà nàng phải trả vì ở bên cạnh hần, bị biết bao kẻ mưu tính ám hại. Nhưng nó lại khiến hần không khỏi hoảng hốt, từng

lần tím giống như sự cố chấp cùng long chiếm hữu của hắn mạnh mẽ quán siết lấy nàng. Hắn không chịu buông, càng không chịu rời lỏng, ích kỷ không chế chiếm hữu đến mức khiến nàng bị thương cũng không hề hay biết.

Lòng ngực hắn nóng lên đặt y phục trên tay xuống, đôi chân bước nhanh tới dang rộng đôi tay ôm lấy bờ vai trần của nàng, cúi đầu chôn sâu vào hõm vai của nàng nhẹ nhàng hôn lên.

– Băng Nhi.

Là ta có lỗi với nàng...

Hàn Băng Băng hoảng hốt nắm lấy tay hắn. Cơ thể nàng nằm gọn trong vòng tay của hắn, hai má vốn đã vì ngấm dưới ôn tuyền mà trở nên hồng hào lại nhuốm thêm một tầng xấu hổ, lúng túng che đi cánh xuân trước ngực.

– Viễn Kỳ... sao chàng lại vào đây?

Hắn không phải là đã nói sẽ ở bên ngoài đợi nàng hay sao?

Tần Viễn Kỳ vuốt nhẹ theo đường hằn của dây thừng trên người nàng, trong đôi mắt phượng không hề giấu được nỗi lòng luyến tiếc. Hàn Băng Băng nhìn động tác của hắn, lúc này mới phát hiện ra vết tím trên người. Nàng muốn đưa tay che lại nhưng không được, chỉ có thể cúi đầu nhích lui thân mình.

– Cái này... – Là vết bầm do lúc đó bị trói lại mà có sao? Nàng không có chút cảm giác đau đớn nào nên không phát hiện ra, không ngờ dấu vết lại rõ ràng đến mức này...

Trên lưng cảm nhận được một bờ môi áp xuống hôn lên dấu vết trên lưng nàng. Nàng cảm nhận được rõ hắn vì nàng mà cảm thấy đau lòng. Hàn Băng Băng không né tránh nữa, tay nắm lấy bàn tay ấm áp đang ôm lấy vai nàng mà nói.

– Viễn Kỳ, em không đau...

Thật sự, không đau chút nào cả...

– Ừ... – Nam nhân sau lưng nàng đáp lại một tiếng nhẹ nhàng. Vốn nghĩ rằng hắn sẽ buông nàng ra, nhưng vòng tay ôm nàng của hắn siết lại càng chặt hơn. Bọc môi của hắn mon man cần cõ tới gò má đỏ bừng của nàng, quyến luyến hôn. Bàn tay lớn xoay gương mặt xinh đẹp của nàng lại đối diện với hắn, mon tron bờ môi của nàng. Đôi môi nàng đỏ mọng lại lấp lánh ánh nước, kiều diễm mê hoặc đến nỗi Tần Viễn Kỳ kiềm lòng không được mà muốn hôn lên.

Tần Viễn Kỳ áp môi lên môi nàng, nhắm mắt lại che đi sóng ngầm trong đồng tử đen tuyền. Làn môi mềm dưới môi hắn run lên, giống như tâm tư của chính nàng vì hành động bất chợt của hắn mà trở nên hỗn loạn. Nàng không tránh, cũng không phản kháng, nhưng hàng mi ướt át đang nhắm lại không ngừng rung rung, bàn tay trắng nõn nắm lấy ngực áo hắn níu lại thật chặt.

Ngón tay ấm áp của hắn vuốt nhẹ gò má nàng, thanh âm trầm nhẹ dịu dàng thốt lên trên môi nàng – Đừng sợ...

“Bảo bối, đừng sợ ta. Ta chưa từng muốn gây tổn thương cho nàng, chưa bao giờ muốn...”

Hơn bất kỳ ai trên đời này, hắn thành tâm thật ý muốn đem nàng ôm vào ngực mà bảo vệ yêu thương, để không ai có thể tổn thương nàng... Nhưng dù nghĩ như vậy, trăm phương ngàn kế đem nàng bảo vệ cũng có ích gì, hắn vẫn khiến nàng vì hắn mà hết lần này đến lần khác bị kẻ khác ám hại, hắn luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh, nhưng không ngờ rằng mối nguy hiểm nhất đối với nàng hết lần này đến lần khác lại chính là bản thân mình...

Hắn thật sự... không xứng là nam nhân của nàng.

– Băng Nhi...

Nơi này, rừng trúc, bên hồ nước không ngừng bốc hơi, hắn ôm lấy nàng dùng sức mà hôn. Ôm lấy thân thể mềm yếu đầy mê người ở trong lòng, hắn không khỏi nhớ đến một ngày này trong quá khứ, hắn cũng ở trong rừng trúc này, bên một bờ suối bạo liệt ôm lấy nàng, đau đớn mà bày tỏ. Người con gái trong lòng hắn khi ấy cũng yếu ớt như bây giờ, vết thương trên tấm thân mỏng manh của nàng chảy máu đầm đìa, tâm tư bị hắn quấy nhiễu chèn ép đến mức không ngừng rơi nước mắt.

“Viễn Kỳ, người tha cho ta đi...”

Nàng đã từng, không chỉ một lần cầu xin hắn buông tha cho nàng...

Còn hắn thì sao...?

Hắn khi đó đã nghĩ cái gì...?

Tần Viễn Kỳ ôm theo thân thể của Hàn Băng Băng chậm rãi xoay người, đặt nàng nằm lên tấm trường bào. Cơ thể nàng dưới ánh trăng đẹp đến mê hồn, giống như một đóa hoa lấp lánh không ngừng rung động, cũng giống như nữ yêu chỉ xuất hiện trong đêm tối sương mù, quyến rũ hắn, lôi kéo hắn, rồi từ khi nào nuốt trọn linh hồn của hắn theo nàng mà đi...

A... hân nhớ rồi...

Khi đó, hân đã nghĩ rằng...

Người con gái này, hân muốn có...

Không cần biết nàng muốn hay không, không cần biết phải khó khăn thế nào, cũng không cần biết phải sử dụng biết bao nhiêu thủ đoạn tâm tư, hân nhất định phải có được nàng...

Hôn lên khoe mắt nàng, ngón tay hân nâng cằm nàng lên hôn xuống. Bờ môi mỏng miết lấy môi nàng rồi tách ra, mạnh mẽ xâm chiếm bắt lấy ngọt ngào cùng hô hấp của nàng. Trong từng cái hôn nồng nàn, nhịp thở của hân cũng vì nàng mà nặng nề thêm, cơ thể to lớn của hân áp sát trên người nàng mà nhẹ nhàng cọ xát, đôi tay cũng không kiềm được mà đi theo đường cong mềm mại người không ngừng ve vuốt.

– Viễn Kỳ... dừng... – Thanh âm của nàng đứt quãng thốt lên lại bị hân lấp mất, từng nơi trên cơ thể vừa mới được ngấm nước nóng trở nên vô cùng mẫn cảm bị hân chạm lên mà không ngừng run rẩy. Xung quanh hơi nước nóng bốc mờ mờ, tiếng nước chảy róc rách, tiếng gió thổi qua rừng trúc xào xạc khiến tinh thần của nàng càng trở nên hoảng loạn.

Hân, hân, hân... hân thật sự định muốn nàng ở nơi này hay sao?

Nhưng nơi này... nơi này... nơi này là bên ngoài mà...

Lòng nàng ngập tràn sợ hãi cùng xấu hổ. Qua từng lớp y phục, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng khát vọng của hân. Rất mạnh mẽ, rất cấp thiết, rất nóng bỏng... ánh mắt của hân nhìn nàng không chút nào che giấu khao khát của bản thân khiến nàng dù hoảng sợ đến đâu cũng không có chỗ nào để trốn thoát. Hân Băng Băng gấp đến phát khóc, nắm lấy tay hân không ngừng lắc đầu...

Tần Viễn Kỳ hôn lên môi nàng, bàn tay xoay lại nắm lấy tay nàng đè xuống. Nhịp thở của hân đậm đặc hương vị của dục vọng ở trên môi nàng mê say vẩn vơ, đem toàn bộ phản kháng của nàng đánh tan thành nước...

– Băng Nhi, đừng sợ, nơi này chỉ có hai chúng ta... – Bạc môi của hân ngấm nhẹ bên vành tai nàng khẽ cắn, vờn đầu lưỡi liếm vào da thịt non mềm làm nàng chịu không được mà run rẩy – Đêm nay đừng từ chối ta, được không?

Lời nói thốt ra, cũng không đợi nàng đáp lại, Tần Viễn Kỳ trực tiếp dùng chính mình cuốn lấy thân thể nàng hôn say đắm. Hân xấu xa, sớm biết tình cảm của nàng dành cho hân đã vượt qua lý trí từ lâu, tâm trí không thể từ chối hân, cơ thể càng không cưỡng lại được hân khao khát yêu thương.

Đôi mắt ngập nước của nàng nhìn ánh trăng mờ nhòa trên cao, lý trí cùng kháng cự giống như vàng trắng tròn trên cao kia dần dần bị mây mù che lấp, đôi tay thon dài của nàng nắm lấy bờ vai hân, hơi thở mềm mại mà gấp gáp vờn quanh nhịp thở nặng nề nóng bỏng của hân, quyến luyến khó dứt mà quấn lấy nhau. Y phục thả xuống, hình ảnh của hân dưới bầu trời đêm kia trong mắt nàng mang theo sự mạnh mẽ trời sinh của nam nhân không chút nào che giấu khiến nàng mê muội mà trầm luân,

Da thịt nhẵn nhụi áp sát lên nhau, nhiệt độ thân thể cũng dần dần bốc cháy, Sự kiềm chế của kẻ nào đó vỡ vụn trong đêm, bờ môi hôn một đường thật dài xuống cằm cổ tròn mượt của nàng đến bầu ngực non mềm, không nhịn được mà dầy xéo một trận. Đôi tay thô ráp của hân sờn tróc từng nơi trên thân thể nàng khiến tấm thân xinh đẹp của nàng dưới thân hân run rẩy không thôi, tiếng rên rỉ thở gấp không nhịn được mà thoát ra khỏi bờ môi mềm mại...

Mạnh mẽ mà ôn nhu tách đôi chân thon dài của nàng ra, thân thể nam tính dán xuống...

– A... – Hân Băng Băng không nhịn được mà kêu ra tiếng. Nắm chặt lấy bả vai hân, tấm lưng trắng muốt của nàng vô thức mà cong lên, rõ ràng là không chịu nổi sự chiếm đoạt cường hân của hân, nhưng lại như vô tình mà quyến rũ đón nhận...

Bên ôn tuyền ẩm ướt, không gian tràn ngập âm thanh của nhục dục, cánh tay mạnh mẽ của Tần Viễn Kỳ ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, lồng ngực rắn chắc ép chặt lên ngực nàng, cơ bụng cọ xát đầy kịch liệt, từng giọt nước ngưng tụ trên lồng ngực hân rơi xuống cơ thể nàng lăn xuống đất không rõ là mồ hôi hay là hơi nước trong hồ. Hân rải xuống biết bao nụ hôn xuống cổ và bờ vai của nàng, lưu lại trên làn da trắng biết bao dấu hôn ngân. Thân thể của nàng mềm mại như hoa, tư vị lại ngọt ngào như mật khiến hân dù có đoạt lấy biết bao nhiêu cũng không thấy đủ, bao nhiêu cũng không thấy thỏa mãn.

– Băng Nhi... – Hân si mê mà thốt lên, bờ môi nóng bỏng ghé sát bên môi nàng cấp thiết cuốn lấy lưỡi nàng mà triền miên dây dưa. Đôi chân nàng cuốn lấy thắt lưng hân, tự nguyện dâng lên môi thơm, cơ thể mềm nhũn như kẹo mạch dung túng hân cường hân cướp đoạt đòi hỏi. Trong đêm, tiếng rên rỉ ngắt quãng của nàng vang lên vô cùng rõ ràng, lại mang theo vài phần yếu ớt và quyến rũ gọi lên tên hân, triệt để đem Tần Viễn Kỳ ép đến phát điên.

Đêm nay hân trước mặt nàng không chút nào che giấu mà phóng túng hoàn toàn, giống như một con thú hoang đói khát muốn đem nàng là con mồi ngon miệng thỏa sức mà cắn xé từng chút một...

Hân Băng Băng bị hân quán quýt đến lúc nào cũng không nhớ rõ, đêm khuya khi mơ hồ tỉnh lại cơ thể đã nằm trên giường từ bao giờ. Màn giường xa lạ, vờn tay sang bên cạnh không có người khiến nàng tỉnh táo thêm vài phần. Chấn động tuy vẫn còn ảm áp nhưng lại không thấy hân, nàng không yên lòng mở chăn khoác y phục lên người mà đi ra ngoài.

Nam nhân kia đứng dưới mái hiên im lặng không nhúc nhích, ánh mắt hần sâu thẳm như muốn xuyên qua màn đêm không rõ đang suy tính điều gì. Đường như trong tâm tư hần có điều phiền muộn, cặp mày kiếm kia dù không nhăn lại nhưng lại trĩu nặng nhiều suy tư.

Một đôi tay mềm mại vòng quanh ôm lấy thắt lưng hần, phút chốc đem tâm tình nặng nề trong lòng hần đánh tan đi phân nửa. Tần Viễn Kỳ cười nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang ôm lấy mình mà vuốt ve.

– Sao lại dậy rồi?

– Chàng đang nghĩ gì vậy? – Nghĩ đến chuyện tâm như vậy, đến cả nàng đi tới sau lưng cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Đêm sương càng thêm lạnh, nằm trong ổ chăn xa lạ không mấy ấm áp khiến thân thể mềm mại bất an trở mình, vô thức lui vào lòng nhiệt ấm áp duy nhất bên cạnh thả lỏng thân mình rồi vùi sâu vào giấc ngủ. Dù đã nằm trong chăn đệm được một lúc lâu, nhưng đầu ngón tay của nàng hở ra ngoài chăn đặt trên lồng ngực của nam nhân lại có phần thanh lạnh. Còn nam nhân kia dường như vẫn còn chưa ngủ, hần mở ra cặp mắt sáng tràn đầy thanh tĩnh, bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng bao vào trong chăn, lại kéo chăn đệm lên cao thêm một chút. Ánh nến dịu dàng chiếu lên dung nhan xinh đẹp của người con gái xinh đẹp trong ngực, Tần Viễn Kỳ im lặng ngắm nhìn hồi lâu rồi thở dài nhắm mắt lại. Nhìn nàng không chút phòng bị ở trong lòng hần ngủ thật say, thập phần đều là yên tâm và dựa dẫm, một thứ cảm xúc không rõ ràng chậm rãi lên men từng chút một rồi đâm vào lồng ngực khiến hần nôn nao, bờ môi mỏng mím chặt ghé sát bên trán nàng, trong lòng lại chất đầy phiền muộn.

Đây không phải là điều hần luôn muốn có được hay sao?

.

Cẩn thận gém chăn cho nàng, Tần Viễn Kỳ không tiếng động ngồi dậy. Hần vươn tay lấy ngoại bào treo đầu giường khoác vào người rồi đứng dậy bước ra ngoài. Gió đêm thổi qua khiến tâm trí của hần càng thêm thanh tĩnh, cảnh trúc xào xạc trong gió đêm giống như tâm tư của hần lúc này vì nàng mà bị đè nén đến rối loạn.

Một ngày dài đằng đẵng, quá nhiều chuyện xảy ra làm tâm trí của hần lúc này không khỏi suy nghĩ càng nhiều thêm. Bây giờ, nhớ đến sự dựa dẫm của nàng đối với hần, tình cảm chân thành toàn tâm toàn ý không hề giữ lại, hần không khỏi nhớ đến bộ dáng hoang mang bối rối của nàng khi lần đầu hần đưa nàng tới nơi này.

Nghĩ đến, tim gan lại vì nàng mà quặn đau một trận.

Nàng khi đó dường như luôn mang trên mình vẻ hờ hững, tưởng chừng như muốn đem vẻ ngoài cứng rắn và lạnh lùng đó che giấu đi một tâm hồn chân thành, thiện lương nhưng lại vô cùng mềm yếu ở bên trong. Người tưởng chừng như nàng đối với người không hề để ý, nhưng nàng lại hết lần này đến lần khác vì người mà lo lắng bản thân chính mình sẽ khiến người cảm thấy tổn thương. Bề ngoài rõ ràng luôn tỏ ra rất mạnh mẽ, thật ra lại là người dễ dàng nhận lấy tổn thương hơn bất kỳ ai.

Hần khi đó, đã sớm nhìn thấu nàng.

Vì vậy khi ấy, khi nàng ở trong hoa viên rơi nước mắt nhìn hần xin hần đừng lo lắng cho nàng nữa, hần mới không kiềm chế được mà muốn đem toàn bộ sự thật nói cho nàng biết, ép nàng phải đối mặt với tình cảm của hần.

Nhưng nàng lại trốn.

Nàng ở bên bờ suối đó, ép bản thân mình nhìn thẳng vào mắt hần, đôi tay yếu ớt đó cố đẩy hần ra thật xa, tâm tư cương quyết muốn đem sợi dây liên kết vốn đã mong manh của hần và nàng đứt khoát hủy bỏ.

“Viễn Kỳ, người thả cho ta đi đi...”

Câu nói ấy cho dù bây giờ chỉ là nhớ lại, tim hần vẫn còn cảm nhận được rõ ràng cảm giác đau đớn như bị búa tạ hung hăng đánh vào một trận.

Hần nói hần buông tha cho nàng...

Còn hần thì sao? Tâm tư này sớm bị nàng dùng gông xiềng giam giữ, nàng muốn hần phải lấy về thể nào?

Hần làm không được, cũng không muốn làm...

Vậy nên hắn ép nàng, cũng ép chính mình, biết rõ tình cảm của nàng khi ấy đã quá đau khổ, tình cảm của bản thân đối với hắn vẫn còn mờ mịt không hiểu, biết rõ nàng hỗn loạn hoang mang hắn vẫn cứng rắn bày tỏ, mặc kệ hậu quả mà hôn nàng, mặc cho nàng ở giữa lý trí và tình cảm mà dấn dụa...

Bởi vì hắn biết, nếu hắn làm như vậy... Băng Nhi sẽ không thể rời đi...

Kết quả, hắn đoán không sai chút nào...

Từ đầu đến cuối, đều đúng theo những gì hắn mong muốn.

Hắn trọn vẹn có được nàng, toàn bộ... dù là trái tim hay là thân thể. Mà hắn, cũng vì nàng mà yêu, vì nàng mà bất an, cũng vì nàng mà đau lòng...

...

Đến cuối cùng thì hắn nên làm sao mới tốt đây?

Vật vòng tay dịu dàng ôm lấy thắt lưng hắn, một luồng nhiệt ấm áp sát vào lưng hắn khiến luồng suy nghĩ nặng nề của hắn thoáng chốc trôi đi. Tần Viễn Kỳ nhìn đôi tay đan vào nhau trước người mình, lồng ngực giống như được hảy qua một dòng suối ấm áp dịu dàng khiến hắn xúc động nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại ấy.

– Sao lại dậy rồi?

Khuôn mặt nàng ở phía sau cựa lên lưng hắn, cảm xúc tốt đẹp đến mức hắn cảm giác như tim mình đang được nàng lấy lòng mà vuốt ve.

– Chàng đang nghĩ gì vậy?

Khóe môi hắn cong lên thật nhẹ, xoay người lại đối diện với nàng.

– Nghĩ đến nàng!

Cặp mày liễu của nàng xoắn xuýt vào nhau, cực kỳ không tin tưởng đáp án của hắn. Tần Viễn Kỳ khẽ cười. Ngón tay vuốt lên mi tâm của nàng, đôi mắt nàng dưới ánh trăng càng trở nên xinh đẹp và tinh khiết, Tần Viễn Kỳ ngắm nhìn hồi lâu, mở miệng nhưng lại không thể nói ra điều gì, cuối cùng đành kéo nàng vào lòng thất bại thì thầm.

– Băng Nhi...

Cha... lời của người nói thật sự rất đúng.

Nữ nhân chính là độc dược... Chỉ cần uống vào, sẽ lại không kiềm chế được mà uống thêm, uống nữa. Bản thân rõ ràng hiểu được uống thứ độc dược đó thì sẽ chết, sẽ không có con đường nào để quay trở lại, nhưng vẫn khiến ta có chấp mà chọn lấy...

Trước đây những lời cha từng nói con vẫn mơ hồ không rõ, nhưng bây giờ con đã hoàn toàn hiểu rồi...

Thứ cảm xúc mãnh liệt ấy cuộn trào trong cơ thể, thật sự khiến con hận bản thân sao không thể đem nàng hòa lẫn trong xương tủy, để mãi mãi không thể tách ra được nữa...

“Băng Nhi! Sau này dù có xảy ra chuyện gì đi nữa...” – Bàn tay vuốt lên mái tóc dài của nàng ghì sát vào lồng ngực. Tần Viễn Kỳ ôm chặt lấy nàng thốt lên trong lòng, ý nguyện thiết tha chưa từng biết bao sự kìm nén. – “Đừng bao giờ... đừng bao giờ ở những nơi mà ta không thể tìm thấy...”

Xin nàng...

Hắn không hiểu tại sao bản thân lại sợ hãi đến vậy, trên đời này không có bất cứ điều gì khiến hắn bất an đến thế. Rõ ràng đã ôm nàng rất chặt rồi, nhưng vẫn cảm thấy không được an tâm, giống như chỉ cần một khắc sơ xuất nàng sẽ không chút dấu hiệu mà biến mất.

Hắn Băng Băng mơ hồ không hiểu ôm lấy hắn, bàn tay vô vô trên lưng hắn hỏi han – Chàng sao vậy?

Tần Viễn Kỳ lắc đầu buông nàng ra. Nét mặt quan tâm của nàng khiến sự nặng nề trong lòng hắn từ từ tan biến, luồng suy nghĩ miên man kia cũng phút chốc trở nên thông suốt.

”Nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ, bây giờ ngay lúc này... không phải nàng ấy đang đứng ngay trước mặt của người hay sao?!”

Bầu má của nàng bị hắn xoa đến ửng hồng, Hàn Băng Băng mím môi không chịu vươn tay kéo ra hai má hắn. Lực tay của nàng căn bản là không có sức uy hiếp, nhưng nhiệt độ của ngón tay nàng so với bàn tay ấm áp của hắn thì hoàn toàn khác biệt, đầu ngón tay như bị phủ qua một tầng sương mỏng lạnh giá khiến Tần Viễn Kỳ nhũn mày, không hài lòng mà trách mắng.

– Lạnh như thế này, sao nàng lại ra ngoài làm gì?

Lời mắng ra miệng, tay lại không chần chừ giúp nàng kéo lại y phục trên người càng trở nên chặt hơn. Hàn Băng Băng nhìn nét mặt nhũn mày nhăn trán

của hắn, không hiểu sao lại thấy buồn cười.

– Nàng còn cười được?

Tần Viễn Kỳ cốc nhẹ lên trán nàng, lòng vừa giận lại vừa xót. Hàn Băng Băng cười ngọt ngào ôm lấy eo hắn. Ngoại bào thật rộng của hắn giống như đang bao trùm lấy nàng, đem hơi ấm của hắn vây quanh xua tan đi tầng sương lạnh trên y phục của nàng. Hàn Băng Băng giống như con mèo nhỏ dụi lên ngực hắn thỏa mãn thở dài một tiếng.

– A... Thật ấm...

– Nàng đang làm gì đấy?

Biết rõ rồi còn cố hỏi.

– Sưởi ấm nha! – Hàn Băng Băng tinh nghịch lấy tay xoa xoa tấm lưng rộng, không thèm e dè gì mà sáp bàn tay lạnh của mình lên người hắn – Người chàng ấm như vậy, chia sẻ cho em một xíu nhiệt độ đi!

– Lạnh thì đi vào trong! – Trong nhà có bếp sưởi vẫn còn hồng đỏ!

– Không muốn! – Nàng cứng đầu không chịu – Em muốn ở ngoài này cơ!

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Viễn Kỳ bất đắc dĩ nhíu lại. Nhéo nhéo hai má của nàng.

– Nha đầu này, lá gan của nàng cũng không nhỏ đâu hửm, dám đem ta trở thành lò sưởi đấy à?

Nói gì thì nói hắn cũng là nam nhân có quyền lực bậc nhất ở Bắc Thành này, vậy mà nha đầu này còn lớn mật đem hắn ra tự nhiên thương dụng như lẽ đương nhiên như thế. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, uy nghiêm của hắn đổ vào đâu?

Hàn Băng Băng bấu môi dựa cằm lên ngực hắn, ngừng mắt lên nhìn hắn, đôi mắt long lanh cong cong hình trăng khuyết.

– Chàng không chịu à?

Tần Viễn Kỳ im lặng cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng bật cười thành tiếng, vòng tay quấn quanh lấy eo nàng rồi nhấc bổng lên, bạc môi hôn lên má Hàn Băng Băng chọc nàng nhột cười khúc khích, không ngừng trốn tránh.

– Chịu, ta đương nhiên là chịu. Lò sưởi này là của một mình nàng, nàng muốn sưởi bao lâu cũng được!

– Thật không? – Nàng được lời nói của hắn chọc cho vui vẻ, khuôn mặt mê người như bùng sáng khiến ai đó lại vì nàng mà si mê thêm một tầng.

– Thật!

Hắn thật lòng đáp lại. Trong đêm, dưới ánh trăng bạc bóng dáng hai người ôm lại nhau lại hài hòa vô cùng. Tiếng cười của hắn và nàng hòa quyện vào nhau tan trong tiếng gió thổi qua rừng trúc xào xạc, thật lâu không dứt.

.

...]]

Con gió thoang thoảng thổi qua rung động tấm màn sa, làn gió mát mang theo hơi thở của nàng mai len lỏi vào căn phòng trang nhã, lướt tới bên giường. Ngón tay thon dài trên chăn đệm nhẹ nhàng cựa quậy, hàng mi cong vút rung động rồi chậm chạp hé mở lộ ra cặp đồng tử sâu thẳm. Ánh mắt của người bên giường nhìn màn giường xa lạ hồi lâu, một tiếng thở dài thật khẽ thoát ra khỏi đôi môi mềm mại.

Phải mất thêm bao lâu, nàng mới có thể quên đi được hắn đây?

Trong khi chính bản thân nàng cũng không muốn quên đi...

Không biết từ bao giờ, nhớ đến hắn đã trở thành niềm an ủi vô về mỗi khi đơn độc của nàng. Chỉ có nhớ đến hắn, mới có thể giúp nàng vui đi con đau đón luôn âm ỉ trong tim, mới có thể khiến nàng trong những đêm dài mộng mị chấp chờn giữ lấy chút ít cảm giác khi hắn vẫn còn bên cạnh.

Hàn Băng Băng nghiêng người ngồi dậy, ngón tay ngọc di nhẹ lên mi tâm. Rõ ràng đang nằm trong chăn đệm ấm áp nhưng ngón tay nàng lại tỏa ra khí lạnh. Nhìn vào đôi tay trắng muốt lạnh lẽo, nàng bất giác siết chặt nắm tay co lại thân mình ở trên giường lớn, một nỗi cô đơn quen thuộc xâm nhập vào lòng khiến nàng phát lạnh...

Cảm giác khổ sở này, nàng còn phải chịu đựng đến khi nào nữa...?

.

.

Cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa thật nhẹ. Phi Nhi đang nằm trong chiếc ổ ấm áp bằng lụa tức khắc ngóc đầu dậy nhìn ra.

– Tiểu thư! Tiểu thư đã dậy chưa?

Tiếng nói của Liễu Nhi nhẹ nhàng truyền vào từ bên ngoài, Hàn Băng Băng bình tâm lại vươn tay vén màn giường lên chuẩn bị rời giường.

– Em vào đi!

Liễu Nhi cười tươi đẩy cửa bước vào, trên tay bưng theo một chậu nước ấm đặt lên bệ ghế ở cạnh giường, cẩn thận vắt chiếc khăn mềm ẩm ướt trong chậu. Hàn Băng Băng nhận lấy khăn mặt, bỗng chợt nhớ ra 1 chuyện.

– Uyển Nhi đâu rồi?

– Tỷ ấy sáng sớm nay đã sai người đến khách điểm lấy đồ đạc của tiểu thư qua đây. Còn bây giờ thì đang tập trung các cô nương ở Xuân Hạnh Lâu ở đại sảnh chờ tiểu thư tới phân phó.

– Ừm! – Hàn Băng Băng hài lòng gật đầu. Quả nhiên là tác phong của Uyển Nhi, giải quyết mọi việc luôn nhanh gọn chu toàn.

Nàng sửa soạn xong rồi cầm theo túi gấm nhỏ trên bàn, mở ra lấy hạt khô đốt cho Phi Nhi ăn. Liễu Nhi nhìn thái độ thần nhiên của chủ tử, một búng hiếu kỳ từ ngày hôm qua đến giờ không có giải đáp khiến nàng ngọt ngọt khó chịu, không nhịn được mà mở miệng thắc mắc.

– Tiểu thư, tại sao tiểu thư lại mua cả tòa xuân lâu này thế?

Nếu tiểu thư chỉ muốn cứu Uyển Nhi tỷ tỷ, vậy không phải đơn giản chỉ cần mua lại khế ước bán thân của tỷ ấy trong tay Quế ma ma là xong chuyện rồi sao? Còn nếu là vì muốn tìm một nơi trú ẩn, thì trấn Minh Hà này có bao nhiêu phủ duệ, trang viên như thế, đâu cần phải bỏ ra một số tiền lớn mua lại Huyền Lâm Viện chứ?!

Hàn Băng Băng chậm rãi cho Phi Nhi ăn, đối với thắc mắc của Liễu Nhi chỉ cười nhẹ – Chọn một nơi phong trần để ẩn nấp cũng không phải là tệ...

Mục tiêu cuối cùng của nàng là những kẻ có tiếng tăm cùng thế lực trên giang hồ, lại gian xảo quỷ quyệt. Vậy nên trước khi hành động, nàng cũng cần phải có một nơi trú thân kín đáo trước. Hơn nữa, nếu nói về việc thu thập thông tin, liệu có nơi nào có thể dò la tin tức được nhanh nhạy bằng thanh lâu cơ chứ?

.... Dĩ nhiên là ngoại trừ cơ quan tình báo đệ nhất thiên hạ kia..

– Tiểu thư...? – Liễu Nhi vẫn không hiểu mà nghiêng đầu.

– Nha đầu ngốc! – Hàn Băng Băng cười khẽ búng lên trán Liễu Nhi một cái, để Phi Nhi đậu trên cánh tay của mình rồi đẩy cửa bước ra ngoài – Chúng ta đi thôi.

– Sao? – Liễu Nhi ôm lấy trán ngăn người rồi vội vàng chạy theo – Tiểu thư! Đợi một chút đã, tiểu thư vẫn còn chưa nói rõ cho Liễu Nhi biết mà!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Sảnh đường Xuân Hạnh Lâu ồn ào ầm ĩ. Chuyện này cũng khó trách, việc Xuân Hạnh Lâu đổi chủ sau một đêm khiến bất kỳ nữ nhân nào ở đây đều bàng hoàng hoảng hốt, nhất là đêm qua Quế ma ma bị gia binh không chút khách khí ném ra ngoài, rồi mỹ nhân đệ nhất vốn dĩ tưởng rằng đã chết – Mai Quế lại ngang nhiên xuất hiện làm chấn động biết bao nhiêu người.

Mà quan trọng hơn, người mua lại xuân lâu này cư nhiên không phải là Mai Quế – người phô trương thanh thế đêm qua. Theo như thái độ của Mai Quế đối với người đó, e rằng Mai Quế chỉ là “thuộc hạ” của nàng ta. Có thể đem đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng cao ngạo của Xuân Hạnh Lâu thu thập dưới trướng, rốt cuộc nàng ta là thần thánh phương nào.

– Đây! Người nói xem! – Ôm một bụng tò mò, cuối cùng cũng có người chịu không nổi mà bắt đầu dò la – lão bản mới liệu có phải là nữ nhân đi vào cùng Mai Quế ngày hôm qua không?

– Mai Quế hôm qua vào cùng hai người, người là đang nói người nào?

Nữ nhân kia cong môi – Ta đoán là cái nàng mặc áo trắng hôm qua đó!

Nữ nhân áo trắng đó từ khi chất cao quý đến dung mạo cũng đều hơn người, nhất là ánh mắt của nàng ta, lạnh lùng cao quý giống như đang từ trên nhìn xuống vậy. Đặc biệt là thái độ của Mai Quế đối với nàng ta hình như vô cùng kính trọng.

Nữ nhân mặc áo hồng bị hỏi đến khó chịu, không chịu được gât phất đi – Ta làm sao mà biết được!

Nếu như nàng biết được, liệu có phải đứng đây đoán già đoán non không?

– Liệu chúng ta có giống như Quế ma ma bị nàng ấy đuổi đi không? – Một người khác hốt hoảng kêu lên.

Một câu liền đánh đến trọng yếu, chỉ trong chốc lát đại sảnh lại nháo nhào cả lên.

– Nữ nhân ngu xuẩn, đừng có mà ở đó nói bừa nữa! – Một nữ nhân tức giận bước ra lớn tiếng hét lên. Nhan sắc của nàng ta sắc sảo đậm nét, trang sức quý giá trên người đung đưa chói lóa, váy áo rực rỡ cùng khi thế kiêu ngạo kia khiến các nữ nhân khác vô thức lùi lại. Nàng ta nhìn xuống những nữ nhân ồn ào phía dưới, ngạo mạn khinh thường.

– Đúng là một đám nữ nhân vô dụng!

– Lam Ngọc, cô đừng có buông lời quá đáng như vậy!

– Hừ! -Lam Ngọc khinh thường hừ một tiếng – Chẳng lẽ ta nói sai hay sao chứ?

– Cô... – Các nàng không nói lại nàng ta. Lam Ngọc từ trước đến giờ đã luôn kiêu ngạo hống hách, ác miệng khó gần. Nhất là từ khi Xuân Hạnh Lâu mất đi Mai Quế, nàng ta chiếm chỗ ngồi trên vị trí “Đệ nhất kỹ nữ” thì thái độ càng hống hách không coi ai ra gì hơn.

– Hống hách gì chứ! – Cuối cùng cũng có một người không nhịn được mà nói – Lần này Mai Quế quay về rồi, xem cái vị trí đệ nhất đó người còn ngồi được bao lâu!

Ăn mặc khoa trương như vậy để cho ai nhìn chứ, ai mà chả biết nàng ta chỉ vì muốn phô trương thanh thế với Mai Quế thôi hay sao. Nàng ta kiêu ngạo cái gì chứ, nói cho cùng thì cũng chỉ bại tướng dưới tay Mai Quế mà thôi...

– Câm miệng! – Một thanh âm tức giận vang lên. Từ trên lầu Đào Uyển Nhi từ từ bước xuống. Nét mặt tức giận đầy sắc lạnh nhìn qua khiến tất cả không dám lộn xộn lùi xuống im lặng. Nàng nhìn qua một đám nữ nhân mới gặp một chút chuyện là đã nháo nhào hỗn loạn, không hải lòng mà nhú mồm – Gọi các người đến là để các người âm ỉ làm loạn ở đây à? Mất hết quy củ rồi sao?

Tiểu thư vẫn còn đang nghỉ ngơi, đám người này lại dám lộn xộn âm ỉ.

– Mai Quế! – Lam Ngọc vừa nhìn thấy Đào Uyển Nhi, một cơn tức giận cùng không cam lòng đổ dồn khiến toàn thân nàng bức bối, lời truy hỏi vừa thốt ra khỏi miệng cũng trở nên cực kỳ chói tai – Người còn quay lại làm gì?

Không phải là đã chết rồi hay sao, tại sao còn xuất hiện làm gì chứ?

– Thế nào? Người không hải lòng? – Đào Uyển Nhi nhướn mày, nàng nhìn dung nhan điểm lệ đã vì tức giận mà vẩy vẹo dưới từng tầng phấn son, trong lòng dâng lên một hồi lạnh lẽo. Nàng đi đến trước mặt Lam Ngọc ghé sát môi bên tai nàng ta, khẽ miệng nàng nâng lên một nụ cười mê người, lời nói thì thâm thốt ra lại âm lãnh đến cực điểm – Hay là người nghĩ rằng xương cốt của ta phải mục nát ở dưới khe vực đó rồi?

Bàn tay giấu trong tay áo của Lam Ngọc run lên bần bật, gương mặt xinh đẹp tái nhợt trong phút chốc.

Đào Uyển Nhi vuốt nhẹ tay lên mặt dây chuyền ngọc trên cổ Lam Ngọc, khẽ vuốt yêu mị hạ xuống âm ngoan – Lam Ngọc, ta không cần biết người đang suy tính cái gì. Nhưng ta cảnh cáo người, an phận một chút cho ta. Nếu để ta biết được người dám làm ra chuyện tốt gì...

Bàn tay nàng đột nhiên siết lại kéo mạnh khiến Lam Ngọc hốt hoảng tròn mắt, trong lòng run lên sợ hãi nhìn vào đồng tử xinh đẹp trước mặt mình.

– Ta sẽ khiến người đẹp mặt.

Nàng sao lại không biết nữ nhân này tâm kế thế nào, trước đây a muốn suy tính thế nào cũng không cần nói đến nữa, nhưng bây giờ Đào Uyển Nhi nàng còn có một người cần phải dốc lòng phò trợ phía sau. Nếu như nữ nhân này dám làm ra chuyện gì bất lợi với tiểu thư...

Ánh mắt của Đào Uyển Nhi lại càng âm u hơn.

Nếu a dám, nàng tuyệt đối sẽ khiến a hối hận!

Một bãi cánh rộng lớn đột nhiên lao xuống, vững chắc đậu lên chiếc trường kỷ quyền quý trên đài. Đào Uyển Nhi buông Lam Ngọc ra, ra hiệu cho các nữ nhân bên dưới rồi nhanh chóng đi lên. Thái độ của nàng khiến đám nữ nhân vô thức căng thẳng, im lặng nhìn lên không dám lộn xộn.

Hàn Băng Băng bước xuống từ trên lầu. Có lẽ là do mới thức dậy, ánh mắt nàng khi nhìn xuống sảnh đường rộng lớn mang theo nét lạnh nhạt xen lẫn lười biếng. Khí chất cao quý lạnh lùng vô thức toát ra, khiến cả sảnh đường phủ lên một áp lực đè nén ép xuống.

– Tiểu thư! – Đào Uyển Nhi ngay lập tức bước tới đỡ lấy tay nàng.

Hàn Băng Băng khẽ gật đầu. Ngồi xuống chiếc trường kỷ được trạm trổ công phu, ánh mắt nàng vừa quét qua, đám nữ nhân dưới sân liền lập tức cúi đầu.

– Tham kiến tiểu thư!

– Được rồi! – Nàng khoát tay dựa người vào thành ghế – Chuyện Xuân Hạnh Lâu được mua lại, hẳn là mọi người cũng đều biết được rồi!

Chuyện này sao có thể không biết. Ngày hôm qua Mai Quế vừa xuất hiện đã làm một màn làm người người hốt hoảng kia cũng không phải là vì chuyện này hay sao!

– Ta là Hàn Vân Tuyết! – Lời nói của nàng rất chậm – Từ ngày hôm nay chính là chủ nhân của Xuân Hạnh Lâu.

Hàn Vân Tuyết?!

Liễu Nhi đứng phía sau chủ tử không hiểu được mà nhíu mày chớp mắt. Muốn mở miệng nhưng lại không dám làm hồng việc của tiểu thư. Đánh mắt mắt sang phía Đào Uyển Nhi đang quy củ đứng ở bên cạnh, liền nhận được một cái trừng mắt của tỷ tỷ.

Nha đầu ngốc! Muội nghiêm chỉnh lại ngay cho tỷ!

Liễu Nhi ngay lập tức chun mũi rút người trở lại.

– Liễu Nhi!

Hàn Băng Băng nghiêng người nói thật khẽ về phía sau. Liễu Nhi liền lập tức tỉnh lại gật gật đầu bước về phía trước đưa ra một chiếc hộp gỗ. Khẽ dâng giọng, đem toàn bộ những gì vừa được tiểu thư cẩn thận nhắc nhở cố gắng nói ra sao cho thật nghiêm trang.

– Xuân Hạnh Lâu vẫn sẽ tiếp tục kinh doanh như cũ. Tuy nhiên, nếu bất kỳ ai không muốn tiếp tục ở lại nơi này hoặc không hài lòng với những gì tiểu thư phân phó thì có thể lấy lại khế ước bán thân của mình ở đây. Tiểu thư tuyệt đối không giữ lại!

Trả lại khế ước bán thân của các nàng ư?

Bên dưới không khỏi xì xầm to nhỏ, lại bị một tiếng hô của Đào Uyển Nhi mà thu mình trở lại, nhưng trong lòng lúc này ai ai cũng hỗn loạn như kiến bò chảo nóng. Từ trước đến nay không phải không có ai không nghĩ đến việc mua lại khế ước bán thân của mình trong tay Quế ma ma và rồi đi, nhưng Quế ma ma lại giữ người quá chặt. Hơn nữa, cứ cho là các nàng quyết quyết muốn chuộc mình, thì cái giá phải trả luôn so với số tiền trên khế ước tăng lên gấp vài lần.

Bây giờ nữ nhân này lại nói các nàng có thể tùy ý lấy lại nó sao? Dễ dàng như vậy?

Chi Hương không dưới một lần muốn mở miệng truy vấn, nhưng mỗi lần ngừng mặt lên lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Đào Uyển Nhi đè ép không dám loạn xạ. Nàng ta cắn chặt môi không cam lòng, ngón tay bấm vào thịt da đau đến không còn cảm giác.

Vài gương mặt hoa phấn bên dưới không khỏi chần chờ lưỡng lự. Bây giờ các nàng cho dù có lấy lại được khế ước bán thân đi nữa, các nàng liệu có thể đi về đâu? Các cô nương ở đây nếu không phải mồ côi cha mẹ, gia đình nghèo khó thì cũng là bị gia tộc ruồng bỏ. Bây giờ cho dù có quay về, vẫn sẽ bị xem là nỗi nhục nhã của cả gia đình. Còn nếu như muốn tự muốn tự mình kiếm sống, há có mấy ai có thể chịu được sự khinh thường nhục mạ của người đời. Thân gái yếu đuối, ai có thể đảm bảo rời khỏi Xuân Hạnh Lâu các nàng sẽ không bị đời người xô đẩy vào chốn hồng nhan này thêm một lần nữa chứ?

Đại sảnh không khỏi lâm vào một hồi trầm mặc.

Hàn Băng Băng che giấu tiếng thở dài thật khẽ. Kết quả này Uyển Nhi cũng đã từng dự liệu từ trước. Nơi này dễ vào khó ra, quả nhiên không sai chút nào.

– Nếu không ai muốn rời đi cũng được! Tất cả đều có thể tiếp tục ở lại nơi này – Nói gì đi nữa, nơi sơn phần không thể không có nữ nhân được – Các quy định trước đây của Xuân Hạnh Lâu do Quế ma ma đề ra đều hủy bỏ. Nếu tất cả đều muốn ở lại thì đều phải nghe theo phân phó của ta.

Tất cả đều không dám hai lời mà cúi đầu.

– Vài ngày nữa Xuân Hạnh Lâu mới bắt đầu kinh doanh trở lại, phương thức hoạt động lẫn quy định đều sẽ thay đổi. – Mắt thấy được sự hoang mang của các nàng, khóe môi của Hàn Băng Băng cong lên – Ta sẽ không chèn ép các ngươi, chỉ cần các ngươi nghiêm chỉnh tuân theo quy củ mà ta đặt ra, ta sẽ không quản tự do của các ngươi. Tuy nhiên...

Ánh mắt âm u của nàng lạnh nhạt quét xuống.

– Nếu ai đó trong các ngươi hành xử lỗ mãng...

Thì đừng trách nàng không nương tay...

.

.

Nam nhân đến kỹ viện là để tìm tới kỹ nữ.

Nhưng mà nhìn cái tờ giấy ghi “Phương thức kinh doanh” mà tiểu thư bảo Uyển Nhi tỷ tỷ viết ra mà xem!!!

Liễu Nhi có nói thế nào cũng không thể hiểu nổi!!!

Nàng nhìn chủ tử đang cẩn thận đi đằng trước, giựt giựt tay áo của Đào Uyển Nhi đang đi ở bên cạnh, ghé đầu sang thấp tiếng xì xầm – Tỷ tỷ, tỷ có hiểu tiểu thư đang tính làm gì không?

Đào Uyển Nhi như có như không ừ một tiếng.

Liễu Nhi chun mũi – Nhưng mà muội không có hiểu...

– Đó là vì muội ngốc!

Không phải đâu!

Liễu Nhi phán bác trong lòng. Tiểu thư không ép những kỹ nữ kia phải qua đêm tiếp khách, tất cả hoạt động hay phương thức tiếp đón khách nhân đều tùy ý các nàng. Rót rượu, ca múa, đàn hát, nói chuyện... bất cứ cái gì cũng có thể, hơn nữa đối với khách nhân đôi xử thô lỗ hung bạo với mình thì có thể từ chối không tiếp khách. Vậy nghĩa là sao chứ?

Từ trước tới giờ đâu có xuân lâu nào hành xử kiêu ngạo như vậy đâu!

– Đau! – Liễu Nhi đau khổ ôm trán – Sao tỷ lại cốc đầu của muội?

Đào Uyển Nhi thầm thở dài trong lòng, ngoài mặt lại không thêm để ý đến nha đầu ngốc nghếch này nữa. Mắt nhìn chủ tử đi xuống đến hầm rượu, nàng mau chóng thấp sáng những ngọn nến xung quanh đó. Ánh sáng được thấp lên rõ ràng, Hàn Băng Băng vươn tay mở nắp một vò rượu lớn chậm rãi hút vào một hơi.

Liễu Nhi lập tức cảm thấy nghi ngờ.

– Tiểu thư! Tiểu thư định pha rượu sao?

– Ừ! – Hàn Băng Băng lấy ngón tay chấm vào rượu rồi đưa lên môi.

Dù là đã đoán được từ trước, nghe được lời nói khẳng định này của tiểu thư, tinh thần của Đào Uyển Nhi cũng nhanh chóng căng lên.

Tâm tư Liễu Nhi chẳng nấy chốc mà căng thẳng, lo lắng nhìn căn hầm rộng lớn chất đầy rượu ngon. Ba năm nay tiểu thư hoàn toàn không động chạm gì đến rượu, bây giờ lại muốn đem rượu ở đây pha chế hết hay sao? Lại nói, rượu ở đây nhiều như vậy, tửu lượng của tiểu thư lại kém như thế, sau khi pha chế xong chỗ này liệu có ngất luôn không?

Hương thơm nồng đậm của vò rượu lâu năm lan tỏa khắp nơi, Hàn Băng Băng giữ vững tinh thần. Nàng chỉ có độc nhất một điểm mạnh mà nơi này không có bất kỳ ai có được, Xuân Hạnh Lâu dưới tay nàng, phải sở hữu được một thứ đặc biệt có sức hút mà những nơi khác không thể có. Chỉ có như vậy, cùng cách hoạt động mà nàng đề ra kia khi đưa vào hoạt động mới có thể khả thi được.

– Lát nữa nhớ đưa ta về.

Sau khi pha chế hết chỗ này, chắc chắn nàng sẽ đứng không nổi.

”Băng Nhi! Không được pha rượu trước mặt ngoại nhân, nam nhân lại càng không được!”

Động tác trên tay nàng hơi chậm lại, trong đôi mắt đen kịt biến chuyển rồi nhanh chóng mất đi. Hít vào một hơi thật sâu, mùi rượu thơm nồng tiến vào trong huyết quản khiến ánh mắt nàng cũng dần an tĩnh trở lại.

– Bắt đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Tiếng vó ngựa rầm rập trên mặt đường, mang theo một màn bụi bay loạn trải dài một phurong. Một nhóm người cưỡi ngựa phi nhanh mang theo khí thế ào ạt, nam nhân đứng đầu đội một chiếc mũ trùm thật rộng che đi cặp mắt sắc bén như chim ưng, tấm áo choàng trên lưng bay loạn theo gió phía sau chứa đựng khí thế khiến người ta không dám lại gần. Người đó siết chặt dây cương trên tay ghì chặt con bảo mã lại, mắt nhìn về phía xa, cất tiếng hỏi.

– Minh Vũ! Phía trước là trấn Minh Hà rồi đúng không?

– Vâng! – Nam tử tên Minh Vũ đi bên cạnh hần nghiêm cẩn trả lời.

– Được! Đêm nay chúng ta nghỉ lại ở đó đi. – Bây giờ cũng đã là hoàng hôn rồi, dù sao thời gian cũng còn rất nhiều, thánh thượng ở kinh thành đợi được, hần cũng không việc gì phải gấp, cứ để người đó chờ thêm vài ngày đi.

– Tuân lệnh!

Binh lính nghe chủ tử cho truyền lệnh xuống không khỏi thả lỏng tâm tình đôi chút. Phải biết vị chủ tử này của bọn hần từ lúc xuất phát từ kinh thành căn bản trừ những lúc nghỉ chân ăn uống ra, từ đầu đến cuối đều mang một bộ dạng không chút mệt mỏi mà khởi hành. Chủ nhân chưa muốn nghỉ chân, thuộc hạ như bọn hần cũng không dám hó he mệt mỏi gì, nhưng từ thân thể đến tinh thần đều căng thẳng mấy ngày hôm nay rồi.

Việc diện kiến thánh thượng sau khi thắng trận trở về nghe có vẻ vội, nhưng thánh chỉ đưa xuống đã được mấy tháng nhưng vương gia luôn chậm trễ không đi, nếu như vậy sao bây giờ khi xuất phát thì sao lại gấp gáp như vậy chứ?

Đoàn người phi ngựa tiến được vào thành thì khi đó trời cũng đã tối. Dừng lại trước một khách điểm lớn trang nhã, Minh Vũ đi về phía trước vỗ lên trên quầy của khách quán, đưa ra một bọc ngân lượng.

– Ông chủ, bọn ta lấy 10 phòng.

Lão chủ quán vừa nghe tin có khách tới, mặt mày liền tươi rồi đến híp cả cặp mắt nhỏ. Lão cầm lấy túi nặng lượng, lén sờ thử số lượng bên trong mà kinh hi. Khi ngừng mặt lên, liền chạm phải một bóng dáng thần bí ở phía sau nam tử áo xanh, đôi mắt người đó lạnh lùng hờ hững nhưng lại sở hữu một sự cao quý không thể che giấu được. Lão không khỏi kinh ngạc trong lòng, lại không dám chậm trễ phân phó xuống cho tiểu nhị.

– Tiểu nhị! Ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau sắp xếp đưa khách quan lên phong nghỉ đi!

Quán trọ của lão hôm nay có lẽ tiếp đãi được một nhân vật lớn rồi!

– Vâng, vâng! – Tiểu nhị nhỏ tuổi không ngừng gật đầu, nhanh nhẹn chạy về phía các hần niềm nở dẫn đường – Khách quan, mời các ngài đi hướng này!

– Chủ nhân! – Minh Vũ nghiêm cẩn khẽ nghiêng người.

Tần Viễn Kỳ gật đầu nhẹ bước lên lầu, thuộc hạ đi phía sau cũng đi theo. Huyền Ảnh nhìn qua đại sảnh đông đúc của quán trọ, đôi mắt hẹp dài neho lại đầy nghi ngờ. Hần đi về phía quầy nơi Minh Vũ đang hoàn tất thủ tục gõ nhẹ lên bàn, thấp giọng hỏi chủ quán.

– Đoàn người đang dừng bữa ở kia mới đến nơi này sao?

– Hửh? – Minh Vũ theo cái hắt đầu của hần đánh ánh mắt về phía sau.

Lão chủ quán nghiêng người nhìn về phía sảnh đường, thành thật gật đầu – Đúng vậy, họ là đoàn người vừa mới tới đây được 2 ngày thôi!

Huyền Ảnh hơi nhăn mày suy nghĩ rồi tiếp tục hỏi – Chủ quán, ta hỏi ông một chút. Trấn Minh Hà dạo gần đây có xảy ra sự kiện đặc biệt gì hay không?

– Có chứ! – Nói đến chuyện này lão chủ quán đột nhiên hào hứng hần lên, nét mặt còn mang theo vài phần mờ ám nghiêng người về phía trước – Ngày mai xuân lâu nổi danh của trấn Minh Hà là Xuân Hạnh Lâu sẽ tổ chức bầu chọn mỹ nhân đệ nhất, rất nhộn nhịp đó!

Là ngày hội của Xuân Hạnh Lâu sao?

Nét mặt của Huyền Ảnh càng thêm âm u, Minh Vũ dường như mơ hồ hiểu được ý hần, ánh mắt lướt nhanh qua những bàn anh nơi sảnh đường. Lúc mới bước vào hần không để ý, giờ nhìn lại mới thấy, ở đây có rất nhiều nhân sĩ giang hồ. Thông thường ở nơi này sẽ không một lúc tụ tập nhiều người trong giang hồ như vậy, trấn Minh Hà gần đây lại không hề có một sự kiện vô lâm nào...

Không lẽ thật sự chỉ vì một đêm hội của xuân lâu sao?

– Ngươi nghĩ thế nào? – Minh Vũ nói nhỏ.

– Không biết, ngươi ở lại đây, ta sẽ đi tìm hiểu một chút! – Huyền Ảnh vỗ vỗ vai Minh Vũ rồi mau chóng ra ngoài. Mặc dù xác suất là rất nhỏ, nhưng

bạn hẳn vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Dù sao đi nữa, nắm bắt tình hình hiện tại đối với bạn hẳn cũng tuyệt đối có lợi.

– Khách quan, đây là phòng của ngài – Tiểu nhị nhanh nhẹn mở cửa phòng, động tác thuần thục châm đèn thắp sáng cả căn phòng trang nhã – Khách quan có muốn tắm rửa hay dùng bữa không ạ?

– Được! – Tần Viễn Kỳ cũng không phản đối, cười ngửa cả một ngày trời khiến hẳn cũng có đôi chút mệt mỏi rồi.

Tiểu nhị khúm núm cúi đầu rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phòng để lại cho hẳn không gian yên tĩnh riêng tư. Tần Viễn Kỳ đi qua đẩy mở cửa sổ trong phòng, dù trời đã tối, bên dưới đường phố vẫn còn nhộn nhịp những quán hàng đêm, khung cảnh phồn thịnh đông đúc người mua kẻ bán không kém gì sự tấp nập vào ban ngày... khiến hẳn cũng có chút nhớ tới Bắc Thành vẫn luôn nhộn nhịp kia...

Ánh trăng đêm nay ở trấn Minh Hà rất sáng, bầu trời đêm sạch sẽ không hề có một đám mây được nạm khắc biết bao ánh quang kỳ diệu đang không ngừng lấp lánh. Tần Viễn Kỳ khẽ hấp thu lấy một ngụm khí dài, trong đôi mắt cương nghị chảy qua một nỗi cô đơn không lời nào nói hết.

Bầu trời Bắc Thành rất hay có mây mù, nên Băng Nhi của hẳn luôn lưu luyến những đêm trăng sáng đầy sao như thế này. Những đêm ấy, nàng sẽ đứng im lặng ở Băng Uyển Các tĩnh tế thưởng thức bầu trời đẹp thế kia. Bóng lưng nàng yếu điệu mê người, ánh trăng bạc dịu dàng hắt lên tà áo màu trắng tinh cùng làn tóc đen tuyền mềm mại tạo nên một bức tranh huyền diệu vô cùng.

Rồi khi nghe thấy tiếng bước chân của hẳn, bức tranh sống động ấy sẽ từ từ xoay động quay trở lại, đôi môi mỏng kia sẽ hướng về phía hẳn mà nở một nụ cười dịu dàng.

“Chàng đã đến rồi à?”

Tần Viễn Kỳ nhắm mắt lại, che giấu nguồn sáng đang không ngừng xoay động trong đôi mắt vẫn luôn tĩnh lặng kia...

Vậy là đã hơn ba năm rồi...

Cái ngày mà nàng mất tích dưới dòng sông Vong Tinh đó.

Còn hẳn, dù đã tìm kiếm biết bao lâu cũng không thể tìm được một chút dấu tích nào của nàng. Cho dù chỉ là thân xác, hẳn cũng không biết được đã bị dòng chảy điên cuồng đó cuốn trôi đến tận nơi nào...

Hắn cũng không nhớ rõ được bản thân mình đã đi theo dòng sông chảy tìm kiếm xác nàng bao nhiêu ngày, cũng bất chấp hậu quả bao nhiêu lần nhảy xuống lòng sông lạnh lẽo đó với hi vọng tìm kiếm một chút manh mối của nàng. Nhưng cuối cùng vẫn mang theo thất bại mà quay trở về.

Ai cũng nói rằng nàng đã chết, đã bị dòng chảy của sông Vong Tinh cuốn trôi mất xác. Nhưng hẳn vẫn như cũ khẳng khái cố chấp, chỉ cần vẫn chưa tìm thấy thân xác của nàng, hẳn vẫn giữ lấy cái ý nghĩ bị cho rằng viên ngọc gần như không tưởng.

«Nàng còn sống»

Nhưng những lúc nhìn vào hiện tại, cõi lòng hẳn lại nhói đau rạn vỡ. Con tim hẳn không biết đã bị nghiền nát bao nhiêu lần, vụn tan từng mảnh khiến hẳn càng đau đớn thêm. Hiện thực tàn nhẫn, biết bao tin báo vô vọng giống như vô vàn lời nói lặp đi lặp lại, lay tỉnh con người u mê là hẳn trước cái sự thật gần như đã bày ra trước mặt.

«Nàng đã chết rồi»

Nhưng vẫn cứ ngang ngạnh níu giữ lấy cái hi vọng nhỏ nhoi mơ hồ ấy, ôm lấy nó mà tồn tại, giữ lấy nó để có thể nhận ra rằng mình vẫn còn lý do để sống.

Cuối cùng, vẫn là hẳn ích kỷ.

Cuối cùng, vẫn là hẳn hèn kém.

Cuối cùng... vẫn là hẳn không thể từ bỏ được nàng.

Đôi môi mím chặt của hẳn dần mở ra, thanh âm trầm khàn thốt lên cái tên hẳn đã gọi đi gọi lại biết bao nhiêu lần.

– Băng Nhi...

Đôi mắt hẳn nhìn ra màn đêm chứa đầy ánh sao lấp lánh, lặp lại cái thói quen mà hẳn đã làm cả ngàn lần. Dùng trời làm giấy, tâm trí làm mực, từ từ vẽ lên dung nhan xinh đẹp của nàng. Ngắm nhìn nét mặt dịu dàng của nàng trong trí nhớ, lồng ngực hẳn phập phồng nóng lên, cặp mắt đen huyền đang đầy đau khổ.

– Tại sao ?

Tại sao chúng ta lại không thể ?

Câu hỏi này đeo bám hần suốt bao nhiêu năm qua, dồn nén biết bao nỗi uất hận cùng không cam lòng. Hần thật sự không cam tâm...

Tại sao lại như vậy ?

Tại sao nàng lại là con gái của Diệp Y Vân?

Tại sao hần lại là tiểu vương gia của Bắc Thành Vương.

Tại sao lại không công bằng như vậy?

Tại sao nàng lại rời bỏ ra ? Chúng ta... thật sự phải bị cuốn lấy trong cái vòng xoáy hận thù của đời trước hay sao ?

Vậy tại sao không giết hần ? Nếu nàng thật sự mang mối hận thù sâu nặng như vậy, sao lại không thẳng một kiếm, giết chết hần đi ?

Tại sao trong bao nhiêu phương thức có thể giày vò ta, nàng lại chọn cách rời đi ?...

Không lẽ rời xa ta, nàng không cảm thấy đau lòng sao ?

Tồn thương hần, con tim nàng có thể lạnh lặn ư ?

« Không buông, đời này kiếp này, ta nhất định sẽ không buông tay ! »

Những lời này, hần đã từng rất kiên định nói với nàng như vậy. Hần thật sự có lòng tin vào chính mình, hần có thể yêu nàng, sủng nàng cả đời này. Nhưng rốt cuộc là tại sao... ?

Dẫu rằng bàn tay hần vẫn giữ chặt lấy đôi tay ấy, nhưng bàn tay nhỏ nhắn đó lại mờ dần, rồi giống như khói sương tan biến đi trong tay hần, không thể nắm lại được nữa.

.

.

– Ông chủ !

Lão chủ quán nghe có người gọi liền chạy ra niềm nở chào đón – A ! Là hai vị công nương sao ? Hai cô nương cần gì vậy ?

Liễu Nhi gật đầu đặt một túi ngân lượng lên quầy – Chúng ta đến trả lại phòng.

Lão chủ quán tay nhận lấy bạc, trong lòng vui vẻ không lời nào tả hết. Đạo này sinh ý trong quán thật tốt, vừa đón đến một vị thần tài, giờ lại lĩnh được tiền. Xem ra cứ tiến độ như thế này, lão có thể mau mau mở thêm một cửa hàng mới nha !

Chỉ cần nghĩ thôi lão đã cảm thấy hào hứng rồi !

– Chúng ta đi thôi ! – Liễu Nhi kéo tay Đào Uyển Nhi đi lên lầu, trong lòng ung dung thoải mái suy nghĩ xem tối nay rốt cuộc là nên ăn gì, hoàn toàn không nhận thức được Đào Uyển Nhi đi phía sau nàng sắc mặt có chút thay đổi nhìn qua toàn bộ khách điểm.

Kỳ quái ! Sao nơi này lại xuất hiện nhiều nhân sĩ giang hồ như vậy ?

Hơn nữa biểu hiện của tất cả bọn họ đều rất đáng ngờ.

– Tỷ tỷ ! – Liễu Nhi đi phía trước nàng cất tiếng nói thật nhỏ – Tỷ cũng cảm thấy họ có chỗ dị thường đúng không ?

Hóa ra nha đầu này cũng không có óc lăm.

Đào Uyển Nhi thận trọng gật đầu, nét mặt bình tĩnh không chút thay đổi suy xét một lần – Mục tiêu của họ không phải là chúng ta.

– Vậy chúng ta mau thu dọn đồ đạc rời đi thôi !

Những nơi như thế này tuyệt đối không nên ở lâu, tránh những thị phi không cần thiết.

– Được ! – Đào Uyển Nhi đương nhiên tán thành ý kiến này, bước chân đi về phòng của mình đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt Liễu Nhi vô thức lướt qua những người đang ngồi dưới đại sảnh, trong lòng dù nổi lên hiếu kỳ nhưng cũng nhanh chóng bị đè ép trở xuống.

Trước khi đi ra ngoài, tiểu thư đã dặn cả hai tuyệt đối không được gây chú ý. Hơn nữa, dính lưu vào những sự việc đặc thù thế này, đối với các nàng cũng không hề có lợi.

Hít vào một hơi, Liễu Nhi đẩy cửa phòng, tìm đến bên tủ bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Một cánh cửa khác lúc này cũng mở ra, nam nhân cao lớn vận một trang lục y trên người đi đến lan can. Nhìn xuống sảnh đường, ánh mắt hắn càng trở nên u tối hơn.

Minh Vũ nhíu mày thật chặt.

Nếu mục tiêu của họ là vương gia, điều này thật sự rất bất khả thi. Chuyến đi này của vương gia được tổ chức hoàn toàn trong bí mật, hơn nữa vương gia chỉ mang theo vài thuộc hạ thân cận nên việc thông tin bị rò rỉ ra ngoài là chuyện rất khó xảy ra.

Nhưng khó xảy ra đâu phải là không có khả năng...

Nếu thật sự điều hắn lo ngại là đúng...

« Cách »

Cửa phòng vang lên tiếng đẩy mở xen vào dòng suy nghĩ của hắn, ánh mắt Minh Vũ vô tình lướt qua, trong đôi mắt trầm tĩnh không khỏi vì nhan sắc kiều diễm của nữ nhân kia mà thoáng qua kinh ngạc cùng tán thưởng. Ở nơi này lại có thể xuất hiện một tuyệt thế giai nhân thế này, quả thực là chuyện rất hiếm gặp.

Đào Uyển Nhi lạnh lùng nhìn nam nhân trước mặt, ánh mắt như có như không lướt qua đường nét cương nghị trên gương mặt hắn rồi quay đi, gõ lên cửa phòng bên cạnh.

– Nha đầu ! Muội đã chuẩn bị xong chưa ?

– Đã xong rồi, tỷ tỷ vào đi !

Tiếng nói trong veo từ trong phòng vang lên, thanh thoát như tiếng nước chảy trôi vào tai Minh Vũ, giống như mở ra một cánh cửa hồi ức hắn đã che giấu rất sâu trong lòng khiến hắn hoảng hốt, thân mình cao lớn chợt cứng đờ, tròng mắt căng lên không dám tin.

Tiếng nói này...

Không phải là hắn đã nghe nhầm chứ ?

Ngón tay hắn thoáng run rẩy rồi nắm chặt, trong đôi mắt đen sóng động dữ dội, cảm giác lạnh lẽo chợt lan truyền từ chân cho đến đỉnh đầu khiến hô hấp của hắn cũng trở nên ngắt quãng, trong lòng dâng lên cảm giác hoang mang lẫn lộn như sóng trào biển động.

Liễu Nhi... ?

Là muội sao... ?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Tiếng nói phát ra từ căn phòng phía sau rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến Minh Vũ dâng lên sự sợ hãi.

Liễu Nhi... ?

Muội ấy... không phải là đã chết rồi sao?

Minh Vũ bước từng bước khó khăn đến trước cửa căn phòng, hắn chưa từng biết bản thân sẽ có ngày cảm thấy quãng đường chỉ có vài bước chân này lại vất vả đến thế. Đến bàn tay đặt lên cánh cửa cũng trĩu trịt thoáng run run.

Thật sự là muội ấy sao... ?

Nếu thật sự là muội ấy thì sao... ?

Nhưng... nếu đây đơn giản chỉ là ảo giác của chính bản thân hắn thì thế nào?

Minh Vũ đấu tranh trong lòng, bàn tay nâng lên lại không hạ xuống được. Cảm giác vừa hi vọng vừa lo sợ này ép hắn đến hoảng loạn, không còn cách nào khác là hít một hơi thật sâu kéo về một chút trấn tĩnh cho mình.

“Cốc.....cốc...”

Hắn gõ nhẹ lên tấm cửa gỗ.

Bên trong không hề có tiếng nói đáp lại, Minh Vũ mím chặt môi, thanh âm trầm thấp ngập ngừng nói vọng vào trong.

– Cô nương...!

Vẫn không có người trả lời lại.

Lòng ngực Minh Vũ nổi lên sự bất an không hề biết teenm cảm giác nóng vội không thể nhẫn nại khiến lực đạo trên cánh tay hắn tăng thêm vài phần, giọng nói cũng không khỏi cao lên đầy nôn nóng.

– Cô nương! Thỉnh mở cửa một chút!

Sự im lặng bên trong chọc hắn rối lên, tiếng đập cửa của hắn lại càng trở nên dồn dập.

– Liễu Nhi? Là muội phải không?

” Rằm”

Minh Vũ mở toang cửa phòng, căn phòng đơn ngăn nắp lúc này cư nhiên không có lấy một bóng người. Hắn chạy vội về phía cửa sổ mở toang, cặp mắt bất an tìm kiếm dưới đường phố nhộn nhịp. Nhưng dù có tìm kiếm thế nào cũng không thể tìm được bóng dáng quen thuộc mà hắn luôn thương nhớ ấy.

Biến mất rồi sao?

Minh Vũ không cam lòng cắn chặt môi, bàn tay đập mạnh lên thành cửa sổ. Ngọc bội bên hông dưới ánh trăng bạc phản chiếu tia sáng trong suốt dịu dàng đâm thẳng vào mắt hắn... đau đớn.

Có lẽ... tất cả chỉ là bản thân hắn nhầm lẫn mà thôi.

Đây đã là lần thứ bao nhiêu rồi...?

Chính hắn cũng chẳng nhớ rõ.

Nắm chặt tấm ngọc bội nhỏ nhắn trong tay, đáy lòng hắn lại một lần nữa cuộn trào nhưng nhớ.

Liễu Nhi... bây giờ muội đang ở nơi nào...

Huỳnh...

“ÀM”

Âm thanh đồ vỡ thật lớn cắt đứt dòng suy nghĩ của Minh Vũ, một loạt tiếng động hỗn loạn bên ngoài khiến hắn căng thẳng hẳn lên, không dám chậm trễ mà chạy ra ngoài, lao thẳng về phía âm thanh hỗn độn đó xé đường mà phi.

Không xong.

Âm thanh này là từ phòng của vương gia vọng tới!

.

.

Cửa phòng sớm đã bị đập tung, trong phòng tiếng đao kiếm hỗn độn vang lên. Binh lính tinh nhuệ cùng một đám hắc y nhân sát khí đối diện lẫn nhau, thế trận giằng co quyết không nhường một bước.

Tần Viễn Kỳ chống tay lên thành giường, mái tóc hắn ướt sũng, trên người chỉ choàng đứng một tấm trường bào màu đen bạc. Một tay hắn kéo lấy vạt áo, một tay cầm chặt lấy trường kiếm đầy cảnh giác. Cho dù vậy, sự rệu rã của tứ chi khiến cánh tay của hắn thoáng run rẩy, tầm mắt mờ ảo không rõ ràng màu sắc khiến hắn chỉ có thể dùng trực giác cùng thính lực đối diện với kẻ địch phía trước.

Chết tiệt, là hắn quá bất cẩn!

Bọn chúng thả thuốc vào nước trong đục bồng làm hấn không lường tới được. Tình huống hiện tại rất bất lợi, độc được bắt đầu phát tán khiến hấn sắp không trụ nổi nữa rồi.

– Bắc Thành Vương! – Một hắc y nhân vung đường kiếm, ánh mắt dưới tấm khăn che mặt chứa đầy sát khí lạnh lẽo cùng hung hãn – Ngươi không thoát được đâu, hãy ngoan ngoãn nộp mạng đi!

Lời vừa dứt, đường kiếm hiểm hóc cũng từ đó mà lao tới.

– Vương gia! – Minh Vũ đứng lúc này lao ra đỡ lấy kiếm, thân mình to lớn chắn trước mặt Tần Viễn Kỳ quát lớn về phía đám hắc y nhân.

– Các ngươi là người của ai?

– Sát Thủ Môn – Kẻ đứng đầu kia lạnh lẽo nhả ra 3 chữ. Kiếm quang lờ mờ khó đoán cũng lao đến không ngừng.

– Vinh hạnh – Tần Viễn Kỳ nhếch môi. Mạng của hấn được Âm Sơn Đạo ngã giá với Sát Thủ Môn để lấy, quả nhiên là không nhỏ.

– Vương gia! – Minh Vũ lao vào yểm trợ. Đỡ lấy đường kiếm chắn phía trước cho Tần Viễn Kỳ. Sát Thủ Môn, tổ chức lớn này không ai không biết. Chỉ cần bỏ tiền ra, với giá cả hậu hĩnh thì sẽ thay thân chủ truy giết tường tận đến cùng kẻ cần phải giết. Kẻ này võ công cao cường, sát khí nồng đậm. Quả thực chính là sát thủ chuyên nghiệp.

Vàng trán Tần Viễn Kỳ lấm tấm mồ hôi lạnh, sức lực trên thân thể sớm đã suy kiệt nhưng thanh âm vẫn âm u như cũ – Vậy đám người ngoài kia cũng là người của Sát Thủ Môn?

Âm thanh giao chiến ở bên ngoài rất nhiều, bình thường Sát Thủ Môn nhận mệnh truy sát không phải là chỉ phái đi những sát thủ tinh nhuệ nhất hay sao?

– Ta không biết chúng! – Lần này nhận mệnh đi thực hiện chỉ có 5 người bọn hấn, đám người ngoài kia căn bản không có chút quan hệ nào. Nhìn qua cũng đủ hiểu được phía bàn giao kia đối với việc ám sát người này gấp gấp đến mức nào. Nhưng mạng mà hấn cần là của Bắc Thành Vương. Lấy được mạng của người này xong, những kẻ khác nhất lượt không cần để mắt tới.

– Quả nhiên! – Thân mình hấn nặng trĩu, lý trí bắt đầu mơ mơ hồ hồ. Theo quán tính vịn chặt vào người Minh Vũ.

– Vương gia! – Minh Vũ vội đỡ lấy cơ thể to lớn của Tần Viễn Kỳ, có vài phần hốt hoảng – Ngươi bị thương?

– Ta bị hạ độc... – Tần Viễn Kỳ nghiêng rặng cằm cự, ánh mắt hấn càng thêm âm u, lời nói thốt ra mang đầy châm chọc – Ta thật không biết người của Sát Thủ Môn có thói quen hạ độc trước khi hạ thủ.

Theo như hấn biết, sát thủ cũng có quy tắc của sát thủ. Bọn chúng cũng có luật lệ của riêng mình. Huống chi là Sát Thủ Môn, tổ chức sát thủ lớn mạnh nhất trên giang hồ.

– Người của Sát Thủ Môn tuyệt không làm chuyện mờ ám như vậy – Kẻ kia thẳng lưng bước đến, thanh loan đao kéo trên nền nhà vang lên âm thanh quỷ dị từ cõi chết – Không phải chúng ta làm.

Người của Sát Thủ Môn, tuyệt đối không hạ độc thủ như vậy. Người mà bọn hấn muốn giết, sẽ trực tiếp lấy kiếm đoạt mạng. Hành động ti tiện như thế này đối với bọn hấn là không khác nào sỉ nhục.

– Ngươi đi đi!

Tần Viễn Kỳ thoáng kinh ngạc – Ngươi không phải cần mạng của ta sao?

– Không thể được! – Từ bên ngoài, một tên hấn phu hung hăng lao vào trong, tức giận thúc giục – Thắt Sát! Không phải ngươi đã nhận phi vụ này rồi sao? Còn không mau giết hấn đi?

Tên Bắc Thành Vương này sẽ sớm không trụ được lâu nữa. Bây giờ không ra tay thì phải đợi đến khi nào?

– Không phải ta không giết, mà chưa đến lúc để giết – Tiếng nói tàn khốc của Thắt Sát vang lên, hấn dứt khoát xoay người phi thân ra bên ngoài. Thanh âm hàn băng vẫn còn vang lại phía sau – Tần Viễn Kỳ! Sát Thủ Môn không thừa nước đục thả câu. Thoát hay không là chuyện của ngươi. Nên nhớ, mạng ngươi là của ta.

Tần Viễn Kỳ suy yếu nhếch lên khóe môi mỏng, thân thể không thể cầm cự được nữa ngã xuống sàn nhà. Minh Vũ vội vã đỡ lấy chủ tử. Không xong, Vương gia đã trúng độc rồi, nếu không mau tìm cách giải thì sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

– Khốn kiếp! Ngươi không giết hấn, vậy để ta! – Kẻ kia tức giận gầm thét, trường đao vung lên sáng lóa lao về phía Tần Viễn Kỳ mang theo sát khí ngùn ngụt.

Minh Vũ không suy nghĩ nhiều lập tức đem chủ tử che lấy, thân mình chớp mắt xoay về phía trước hướng về phía trường đao muốn đỡ lấy một đòn.

Thanh âm binh khí va chạm chói tai vang lên, Huyền Ảnh không biết xuất hiện từ bao giờ vờng vàng đứng phía trước Minh Vũ cùng Tần Viễn Kỳ ngăn lại

sự tấn công của kẻ địch. Ánh mắt hần sắc lạnh u ám, từng đường kiếm xuất ra đều ngoan tuyệt đến tận cùng.

Chết tiệt, hần đoán không sai một chút nào, quán trọ này quả nhiên có quý.

– Minh Vũ, mau đưa Vương gia rời đi! – Huyền Ảnh hét lớn về phía sau – Bọn ta sẽ ở đây cầm chân chúng!

Cho dù ở bất cứ tình huống nào, tính mạng cùng sự an toàn của Vương gia phải luôn được đặt lên hàng đầu.

– Được! – Minh Vũ gật đầu, nhanh nhẹn tránh đi một đòn rồi mang theo Tần Viễn Kỳ hướng cửa sổ thoát ra ngoài. Vương gia bây giờ bây giờ đã hoàn toàn mất đi ý thức rồi, hần phải nhanh lên!

.

.

– Uyển Nhi tỷ tỷ – Một nữ nhân thanh tú đưa lên cho Đào Uyển Nhi một quyển sổ dày, nét mặt nàng xinh đẹp vương vấn nụ cười tinh tế và khéo léo – Đây là danh sách chuẩn bị của ngày hôm nay.

– Được! – Đào Uyển Nhi ngồi dựa mình trên chiếc ghế dài, tư thế thoải mái xinh đẹp. Chiếc quạt lông trong tay nàng nhẹ nhàng phe phẩy, ngón tay lật nhẹ từng trang sách, lời nói mang dường như lơ đãng mà hỏi – Việc chuẩn bị có gặp khó khăn gì lớn không?

Nữ nhân kia cười nhẹ nhàng – Không có!

– Tốt lắm! – Đào Uyển Nhi hài lòng gật đầu. Tiểu nha đầu tên Thanh Ngọc này là người mà nàng đích thân chọn lựa và bồi dưỡng để chấp quản Huyền Lâm Viện. Một thời gian nữa tiểu thư sẽ rời trấn Minh Hà để tới Kinh Thành, nàng cũng không thể ở lại nơi này để tiếp tục quản lý được. Suy nghĩ suốt một ngày, vẫn là nha đầu Thanh Ngọc này vừa ý nàng nhất. Thông minh tinh tế, quan trọng nhất là người có thể tin dùng được.

– Máy ngày nay động tĩnh bên Lam Ngọc thế nào?

Ánh mắt Thanh Ngọc thoáng ngẩn ngai, giọng nói cũng có chút lo âu – Nàng ta vẫn như cũ, kiêu ngạo hống hách nhưng không làm ra chuyện lớn gì.

Ngó sắc mặt của Đào Uyển Nhi thoáng trầm lặng, Thanh Ngọc mím môi rồi thử mở miệng đề xuất – Tỷ tỷ, liệu có cần muội qua áp chế nàng ta không?

Khóe môi Đào Uyển Nhi khẽ nhếch. Nữ nhân đó gần đây án binh bất động như thể căn bản là đang bất động chờ sẵn, chờ đến khi có thể tìm được sơ hở của nàng thì có thể lao ra cho nàng một đòn.

Nàng còn không hiểu à ta hay sao chứ?

Nhìn thấy nụ cười như có như không trên khóe môi của nữ nhân đối diện, Thanh Ngọc liền hiểu được cúi đầu im lặng không nói thêm.

Từ khi Hàn Vân Tuyết tiểu thư mua lại Xuân Hạnh Lâu, toàn bộ quy định lẫn phương thức hoạt động của Xuân Hạnh Lâu đều đồng loạt thay đổi. Đào Uyển Nhi chính là Mai Quế khi xưa liền thay tiểu thư ra mặt tiếp quản nơi này. Nếu chuyện sau khi tiểu thư đến nhân khí của Xuân Hạnh Lâu đi lên vùn vụt không nói, thì nổi bật nhất chính là sau khi Đào Uyển Nhi tỷ tỷ tiếp quản Xuân Hạnh Lâu, quy định của Xuân Hạnh Lâu đối với những nữ nhân trong xuân lâu đều thả lỏng đi rất nhiều, tuy nhiên hình phạt đưa ra nếu vi phạm lại khắt khe không thể tả, vì vậy toàn bộ các cô nương trong Xuân Hạnh Lâu đều ngoan ngoãn nhất nhất nghe theo.

Hàn Vân Tuyết tiểu thư là một người rất lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo nhàn nhạt rất hiếm khi xuất hiện một tia gọn sóng. Còn Đào Uyển Nhi tỷ tỷ tuy miệng luôn cười nhưng lại là một người cực kỳ lãnh khốc, xuống tay chưa bao giờ lưu tình. Vậy nên nếu nói trong 2 người thân cận dưới tay Hàn tiểu thư, ngoài Đào Uyển Nhi tỷ tỷ ra, dễ gần nhất e rằng cũng chỉ có Tiểu Hoa cô nương mà thôi.

Thanh Ngọc cũng mới chỉ đi theo Đào Uyển Nhi học hỏi được một thời gian, cũng đã ít nhiều hiểu được tâm tình của nàng. Còn Lam Ngọc, Đào Uyển Nhi tỷ tỷ căn bản còn không thêm để hành động của nàng ta vào trong mắt, đối với những lời nói khó nghe của nàng ta vẫn luôn bảo trì lạnh lùng bỏ mặc, giống như toàn bộ biểu hiện của Lam Ngọc trước mặt tỷ ấy căn bản chỉ là gió thoảng mây bay khiến nàng ta lúc nào cũng nén giận đến tím mặt nhưng lại không dám bạo phát ra ngoài.

– Bên tiểu thư...

“Xạch”

Tiếng cửa thình lình bật mở cắt đứt câu nói của nàng, Đào Uyển Nhi sắc bén đưa ánh mắt qua. Khi nhận ra dung mạo của người kia, trong mắt nàng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Đây không phải là nam nhân nàng vừa mới chạm mặt ở quán trọ hay sao?

Dòng suy nghĩ trong đầu vừa xoay chuyển một chút, Đào Uyển Nhi khẽ cong lên đôi môi đỏ mọng – Nhị vị công tử đây, Xuân Hạnh Lâu giờ này vẫn còn chưa mở cửa tiếp khách. Hơn nữa, nơi này của ta chỉ tiếp khách đến từ cửa chính thôi.

Ánh mắt nàng sang lên, chiếc quạt lông trên tay cao quý rung rung trên khóe miệng, rõ ràng đôi môi kia đang cười nhưng lại lạnh lẽo vô cùng – Bước vào

từ cửa sau... sẽ bị nghĩ thành trộm đó!

Từ lúc nhận ra được nàng là ai, tâm tình của Minh Vũ trầm xuống một tầng, một thứ cảm giác rất không tốt không hiểu sao lại bắt đầu nổi lên.

Nữ nhân này... vừa nhìn thôi đã biết là một người không dễ thương lượng.

Bên ngoài, tiếng truy đuổi dồn dập ầm ĩ, tâm tư Minh Vũ không khỏi căng thẳng hẳn lên, trong lòng lại không ngừng tự trách. Biết bao nơi có thể lẫn trốn, sao hắn lại rẽ nhầm vào xuân lâu cơ chứ?

Khóe mắt sắc sảo của Đào Uyển Nhi nâng lên yêu mị, quạt lông cao quý rung rung che đi khóe môi khẽ nhếch lên của nàng. Nàng đứng dậy đi về phía hắn, ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn qua nam nhân bất tỉnh đang nằm trên lưng Minh Vũ, bàn tay xinh đẹp cầm quạt đưa ra nâng cằm hắn lên.

“A...” – Đào Uyển Nhi cảm thán trong lòng.

Nam nhân này, không phải là người bình thường.

Đáy mắt Đào Uyển Nhi không khỏi vì diện mạo hơn người của hắn mà âm thầm tán thưởng, trong lòng không khỏi nảy lên mưu đồ bất chính.

– Cô muốn làm gì? – Đối với một nữ nhân toàn thân đều toát ra cảm giác bí hiểm khó lường thế này, hắn không thể không đề phòng được.

– Ngươi ồn ào cái gì, muốn đám người bên ngoài nghe được xông vào đây sao? – Nàng cười đến thực xinh đẹp, đuôi mắt dài mị lên thứ ánh sang mê hoặc lại nguy hiểm giống như hồ ly tinh – Nếu muốn ta cũng không cần đâu!

Minh Vũ tức giận cắn chặt môi. Nữ nhân này...

– Hơn nữa, nếu ngươi rời khỏi đây thì ai cứu hắn chứ?

Nam nhân này trúng độc khá nặng, nếu không chữa trị sớm, e là sẽ nhận lấy không ít đau đớn đâu...

Lời của nàng khiến Minh Vũ sững sốt một hồi, ánh mắt nhìn nàng chứa đầy cảnh giác cùng hồ nghi.

– Đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta, bản cô nương đây không có sở thích làm việc thiện. – Nàng xoay quạt trong tay, lời nói vừa hờ hững vừa tùy ý – Nếu muốn ở lại thì phải trả tiền!

Minh Vũ cắn răng chần chờ. Vương gia trúng độc bất tỉnh, tình hình hiện tại đối với bọn hắn lại rất bất lợi. Bên ngoài rất nguy hiểm, nhưng trực giác của hắn nói với hắn nữ nhân tâm tư khó đoán trước mặt so với đám người bên ngoài có lẽ còn nguy hiểm hơn. Hắn thật sự không biết được bản thân mình rốt cuộc có thể tin được nàng ta hay không nữa.

– Độc này... cô có thể giải không? – Hắn quyết định phải cược một lần.

– Có thể xem như là biết! – Đào Uyển Nhi cười nhẹ – Hắn trúng độc cũng không nặng lắm đâu, chẳng qua là...

Lúc phát tác thì cảm giác sẽ cực kỳ không dễ chịu.

– Được! – Minh Vũ dứt khoát đáp ứng. Tính mạng của vương gia là quan trọng nhất, hắn nhất định phải lấy đại cục làm trọng.

– Tốt lắm! – Đào Uyển Nhi hài lòng xoay người đi, không quên hướng về phía Thanh Ngọc phất pho xuống – Đưa hai vị khách quý đây vào căn phòng phía tây, nhớ tiếp đãi họ cho thật tốt!

– Vâng!

Minh Vũ nhìn theo bóng lưng cao ngạo của Đào Uyển Nhi, trong lòng cuộn lên lo lắng không rõ ràng khiến tâm trí hắn càng rối bời thêm. Hắn không biết bản thân mình chọn đúng hay sai, tin một nữ nhân thần bí khó nắm bắt như vậy liệu có biết bao nhiêu nguy hiểm...

Đào Uyển Nhi thoải mái đi vào trong viện, tâm tình còn đang suy tính xem nàng nên trao đổi với nam nhân kia cái gì. Ngó diện mạo và thân thể của người đang trúng độc đó, xem ra nếu không phải quan lớn trong triều thì cũng là vương tôn quý tộc. Nếu có thể đổi được một “thứ” giúp ích cho mục đích tiếp theo của tiểu thư thì quá tốt rồi!

Một tiếng động nho nhỏ khiến bước chân nàng thoáng dừng lại, khóe mắt nàng liếc về góc khuất nơi cuối hành lang, đôi môi đỏ mọng như có như không thoáng cong lên rồi quay người đi lên lầu.

Bóng người thoáng qua ở góc khuất hành lang cũng lặng lẽ không tiếng động rồi đi.

Chương 101

Trong căn phòng trang nhã, Hàn Băng Băng ưu nhã ngồi bên bàn trang điểm để Liễu Nhi đứng phía sau tỉ mỉ giúp nàng chải đầu. Ánh mắt nàng nhìn vào gương đồng, mái tóc đen dài chảy theo chiếc lược ngà trong tay Liễu Nhi mềm mại óng ánh.

– Tiểu thư! – Liễu Nhi vui vẻ cười nói – Hôm nay tiểu thư muốn chải kiểu đầu nào?

Hàn Băng Băng vuốt nhẹ lọn tóc mềm mại chảy xuống bờ vai, ánh mắt nhìn trong gương mang theo nửa phần bình thản cùng lười biếng – Cứ như hôm qua đi!

– Vâng! – Liễu Nhi lấy một sợi dây lụa màu trắng buộc vào tay, ngón tay khéo léo vén mái tóc trong tay lên tinh tế tiết lại. Bàn tay khéo léo nhanh chóng làm nên một kiểu dáng đơn giản nhưng trang nhã – Tiểu thư, tiểu thư thấy có đẹp không?

– Đẹp lắm! – Hàn Băng Băng cười nhẹ, ngón tay quần lấy vải lụa mỏng buộc trên tóc đang thả xuống trước ngực. Dường như nhớ ra việc gì, nàng nghiêng đầu hỏi – Hôm nay trong thành xảy ra chuyện gì phải không?

– Hôm nay trong thành có một đám người lạ mặt xuất hiện – Liễu Nhi không khỏi nghĩ đến đám người đáng nghi trong quán trọ kia – Động tĩnh của họ rất lớn, có lẽ là đang truy tìm ai đó đang lẩn trốn.

Gây náo động lớn như vậy, kinh động được tới tai tiểu thư. Có lẽ người mà bọn chúng muốn cũng không phải là đơn giản gì.

– Đồ đạc của chúng ta ở quán trọ, em và Uyển Nhi tỷ tỷ đã lấy về cả rồi – Liễu Nhi chậm chậm nói – Tiểu thư, tiểu thư định khi nào thì chúng ta có thể xuất phát?

Xuân Hạnh Lâu này được tiểu thư mua lại đã được một thời gian, quy tắc hoạt động thay đổi ngoài ý muốn lại khiến việc kinh doanh trở nên cực kỳ phát đạt. Rượu do tiểu thư đích thân pha chế nhanh chóng được lan truyền với danh xưng mỹ tửu hiếm có, giá trị cũng không hề nhỏ... vậy mà người tìm đến Xuân Hạnh Lâu để thưởng thức rượu ngon ngày càng nhiều thêm, có không ít thương nhân ngó ý muốn hợp tác nhưng tất cả đều bị tiểu thư truyền lời mời đi.

Vậy nên Đào Hoa Từ ở Xuân Hạnh Lâu là mỹ tửu độc nhất vô nhị chỉ duy nhất Xuân Hạnh Lâu được kinh doanh đã vang danh tứ phương... Giá tuyệt đối không hề thấp, vì vậy mỗi tháng chỉ riêng tiền thu lại từ việc bán rượu thôi đã là con số không hề nhỏ. Cứ như vậy, số ngân lượng mà tiểu thư nhà nàng thu gom được chỉ riêng từ việc bán rượu thôi ngân lượng đã chất đầy trong ngân khố.

Thay đổi lớn nhất chính là nguyên tắc của Xuân Hạnh Lâu càng trở nên nghiêm khắc hơn dù là đối với khách nhân. Nhưng dù lượng khách tìm đến ngày một đông, vẫn không có mấy người dám vi phạm. Một phần khác Liễu Nhi nàng nghe ngóng được rằng nguyên nhân chính là do có rất nhiều lời bàn tán hoài nghi Xuân Hạnh Lâu của trấn Minh Hà có mối quan hệ với thanh lâu lớn nhất kinh thành – Túy Yên Lâu. Mà quy tắc sắt thép của Túy Yên Lâu lẫn cái giá phải trả đối với kẻ cả gan dám khiêu khích không ai là không biết. Không ai dám khẳng định chuyện này, nhưng cũng không ai truy ra được nguyên nhân, đối với vị chủ tử bí ẩn không bao giờ lộ diện ở phía sau Xuân Hạnh Lâu. Thay vì mạo hiểm đắc tội với nàng, chỉ bằng nghiêm chỉnh không chạm vào giới hạn mà nơi này giăng ra.

Mà luật lệ mới của Xuân Hạnh Lâu đối với nữ nhân hoàn toàn không hà khắc, thậm chí là còn thả lỏng tự do và không hề ép buộc các nàng nhất định phải tiếp khách. Vì vậy trong thời gian qua, có không ít những cô nương xinh đẹp nhưng gặp khó khăn tìm đến nơi này nài nghệ, đặc biệt là vào ngày hội tuyển hoa khôi đêm rằm hàng tháng.

Nói đến ngày hội này... Vào ngày trăng tròn mỗi tháng, Xuân Hạnh Lâu sẽ mở ra một cuộc tuyển chọn đệ nhất hoa khôi. Cửa môn sẽ mở cho tất cả khách nhân bước vào để thưởng thức tài nghệ cũng như nhan sắc của các cô nương. Khỏi cần phải nói, ngày hôm ấy sảnh môn của Xuân Hạnh Lâu sẽ náo nhiệt đến mức nào.

Cửa môn tuy sẽ mở cửa không hạn chế cho tất cả khách nhân, nhưng giá vé vào cửa lại không nhỏ chút nào.

Liễu Nhi không thể không cảm thán trong lòng. Tiểu thư nhà nàng về phương diện kinh doanh quả thực có thiên phú.

Cửa phòng chọt truyền tới tiếng động nhỏ, thanh âm dễ nghe của Đào Uyển Nhi cũng ngay lập tức truyền vào.

– Tiểu thư!

– Tỷ cứ vào đi!

– Tiểu thư, đây là danh sách chuẩn bị của lễ hội đêm nay do Thanh Ngọc sắp xếp! – Đào Uyển Nhi đưa lên một tập sổ thật dày – Mời tiểu thư xem qua.

Hàn Băng Băng dựa mình vào ghế cầm lấy tập sổ tùy ý lật mở vài trang, danh sách ghi bên trong rất rõ ràng và cẩn thận, đủ để thấy người làm ra đã bỏ

nhieu tâm tư và công sức đến mức nào. Hàn Băng Băng gõ nhẹ ngón tay trên mặt giấy, như có như không hỏi Đào Uyển Nhi.

– Người là do tỷ chọn, cá nhân tỷ thấy thế nào?

Nha đầu Thanh Ngọc này à...?

Đào Uyển Nhi cẩn thận suy nghĩ một lượt.

– Nha đầu này rất thông minh, khả năng ứng biến cũng rất nhanh nhẹn. nếu như có vấn đề thì đó cũng chỉ do bản thân vẫn còn khá non nớt nên vẫn còn thiếu kinh nghiệm, gặp phải tình huống bất ngờ vẫn sẽ có phần lúng túng...

– Nói thế, Xuân Hạnh Lầu giao cho Thanh Ngọc chấp quản tỷ thấy sẽ không có vấn đề gì chứ?

Đào Uyển Nhi nghiêm túc gật đầu – Theo những gì nô tì theo dõi được thì người này hoàn toàn có thể dùng được.

Trước đây khi nàng vẫn còn ở Xuân Hạnh Lầu, nha đầu Thanh Ngọc đó bị Quế ma ma mua về cho làm một tiểu nha hoàn đi phía sau nàng, tính tình nha đầu đó khá trầm mặc, lại ít nói, nhưng vẫn là một nha đầu thông minh và khéo léo.

– Vậy thì tốt! – Hàn Băng Băng hài lòng gật đầu. Vốn dĩ ban đầu nàng muốn để Đào Uyển Nhi tỷ tỷ chấp quản Xuân Hạnh Lầu này. Tỷ ấy vốn là một người thông minh và quyết đoán, đối với công việc này sở hữu không ít tiểu xảo để kinh doanh, Xuân Hạnh Lầu nếu giao cho tỷ ấy tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Nhưng khi nàng vừa đề cập đến chuyện này, Đào Uyển Nhi tỷ tỷ lại khẳng khái nhất định không đồng ý, tỷ ấy nhất định cố chấp muốn đi cùng nàng, còn nói nếu chỉ có Liễu Nhi đi theo nàng thì tỷ ấy sẽ không yên tâm được. Còn về phần Xuân Hạnh Lầu, chỉ cần cho tỷ ấy 3 tháng, tỷ ấy nhất định sẽ chọn tìm được một người thích hợp tiếp nhận việc cai quản nơi này, sau đó sẽ cùng nàng thăng hưởng tới kinh thành.

Đối với việc Đào Uyển Nhi cương quyết như vậy, Hàn Băng Băng dù có cứng rắn thế nào cũng bị thuyết phục đến gật đầu đáp ứng.

Liễu Nhi liếc nhìn hàng danh sách dài thật dài trong sổ, càng nhìn càng thấy đau đầu. Trên đó có bao nhiêu thứ nàng chỉ mới nghe qua lần đầu, cũng chẳng hiểu chúng là gì, vị cô nương tên Thanh Ngọc này cũng thực có tài đi.

Hàn Băng Băng có chút buồn cười nhìn Liễu Nhi – Thế nào? Em có hứng thú hả? Vậy ngày mai có thể đi theo Uyển Nhi...

– Không! Không đâu... – Liễu Nhi vội vàng xua tay từ chối – Tiểu thư, người đừng dọa em. Mấy cái này em đọc thế nào cũng không có hiểu đâu.

Trước đây còn ở Đào Hoa Cốc, Uyển Nhi tỷ tỷ có cứng rắn ép nàng đọc một quyển sách về các loại y dược thông thường thôi đã là hành hạ nàng lắm rồi. Nàng đối với sách vở xưa nay vẫn không có thiên phú, mấy chuyện như thế này vẫn là để Uyển Nhi tỷ tỷ phụ trách thì tốt hơn.

Hàn Băng Băng lắc đầu cười nhẹ, đem tập danh sách để qua bên bàn thoải mái nói – Nha đầu Thanh Ngọc này nếu tỷ đã thấy như vậy, thế từ tháng sau liền đem Xuân Hạnh Lầu giao cho nàng ta phụ trách đi.

– Vâng! – Đào Uyển Nhi gật đầu. Chợt nhớ thêm một chuyện cần báo cáo – Ngày hôm nay có hai nam nhân tìm đến Xuân Hạnh Lầu xin lánh nạn...

– Lánh nạn? – Nói vậy hôm nay trong thành náo loạn là vì bọn họ?

Đào Uyển Nhi gật đầu – Họ đưa ra cái giá rất cao để có thể trú qua nguy hiểm. Thân phận xem ra không phải là người đơn giản...

Nhất là người bị trúng độc kia, khí chất vương giả trên người hẳn tuyệt đối không thuộc về một kẻ con nhà thế gia bình thường. Nếu trực giác của nàng đoán sai, thì người có khí chất vương tôn mạnh mẽ như vậy... sẽ thuộc về hoàng tộc.

– Vậy tỷ xử trí thế nào rồi?

– Nô tì đã sắp xếp cho họ trú tại căn phòng phía tây viện.

– Được! Vậy cứ theo ý của tỷ mà làm đi! – Xưa nay Uyển Nhi tỷ tỷ hành sự nàng vẫn chưa cần phải lo lắng qua. Người thông minh sắc sảo như tỷ ấy, chắc chắn đã lường qua mọi tình huống rồi.

Liễu Nhi nhìn chủ tử cùng Đào Uyển Nhi bàn chính sự, liền cúi đầu ra ngoài nghĩ muốn lấy một chút thức ăn nhẹ lên cho hai người. Đi xuống dưới lầu, ánh mắt nàng không khỏi liếc về căn phòng phía Tây kia. Nơi đó xưa nay chưa từng được sử dụng, sẽ không lo lắng có người tới. Uyển Nhi tỷ tỷ nói rằng thân thể của hai người đến tuyệt đối không bình thường, rốt cuộc sẽ là người như thế nào?

Liễu Nhi nghiêng đầu hồ nghi. Có một cảm giác hiểu kỳ lan đến khiến bước chân nàng như bị lôi kéo bước dần về căn phòng nơi góc khuất cùng đó.

Một lưng màu xanh cao cao vững vàng đứng ở lan can, sườn mặt nam tính quay lưng về phía nàng mang theo sự lạnh lùng điềm tĩnh như sơn. Đường như hẳn nghe thấy bước chân nàng đang tới, bóng lưng cao lớn xoay chuyển quay lại nhìn về hành lang vắng vẻ.

Không có ai cả...

Không lẽ là hắn nghe nhầm?

Minh Vũ nhủ nhẹ hàng chân mày rồi xoay lưng rồi đi.

Tiếng bước chân của hắn ngày một xa, thân thể của Liễu Nhi nấp kỹ phía sau ngã rề run rẩy thật lâu không cách nào bình ổn trở lại. Sắc mặt nàng trắng bệch, bàn tay run run nắm thật chặt cố gắng áp lại sự hoảng hốt trong lòng đang trào lên khiến hô hấp cũng như muốn đình chỉ.

Không thể nào.

Không thể nào là huynh ấy được.

– Liễu Nhi cô nương. – Thanh Ngọc ngạc nhiên bước tới – Sao cô nương lại... A...

Liễu Nhi vờn tay kéo Thanh Ngọc về phía mình ám hiệu nàng ta im lặng. Nàng cố gắng bình ổn nhịp thở của mình mà mở miệng.

– Người hôm nay tới Xuân Hạnh Lâu trú thân, là người mặc áo xanh kia đúng không?

– Hửm? – Thanh Ngọc không hiểu liếc mắt về cuối hành lang, thành thật gật đầu – Đúng vậy!

Nhận ra sắc mặt của Liễu Nhi không tốt lắm, Thanh Ngọc không khỏi có linh cảm không hay – Tiểu Hoa cô nương, cô nương làm sao vậy?

Thật sự là huynh ấy?

Nhưng tại sao huynh ấy lại ở đây?

Uyển Nhi tỷ tỷ nói tìm đến Xuân Hạnh Lâu xin trú thân có hai người nam nhân, thân phận có vẻ không đơn giản. Minh Vũ đại ca thì ở nơi này, nói vậy người có thân phận không tầm thường không lẽ là...

Vương gia!

Không xong rồi!

– Oa! Liễu Nhi cô nương... – Thanh Ngọc bị Liễu Nhi vội vã đẩy ra hoảng hốt lão đảo, không hiểu chút nào nhìn bóng lưng vội vàng của thiếu nữ kia. Cảm nhận được sự việc không hề bình thường, nàng không nhiều lời nữa mau chóng nâng váy đuổi theo.

.

“Xoạch”

– Tiểu thư! Tiểu thư!

Hàn Băng Băng và Đào Uyển Nhi đang bàn việc nghe tiếng đẩy cửa của Liễu Nhi thì ngạc nhiên. Dáng vẻ hoảng hốt của Liễu Nhi khiến Hàn Băng Băng không khỏi nhíu mày – Xảy ra chuyện gì vậy?

– Tiểu thư! Xảy ra chuyện lớn rồi! – Liễu Nhi hỗn hển cố gắng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

– Chuyện lớn? – Đào Uyển Nhi đứng dậy hỏi gấp – Chuyện lớn gì?

Thanh Ngọc lúc này mới đuổi theo tới nơi. Vừa nhìn thấy Hàn Băng Băng liền hốt hoảng vuốt lại mái tóc rối loạn trên đầu gấp gấp cúi đầu – Thanh Ngọc bái kiến chủ nhân!

– Xảy ra chuyện gì vậy?

– Thanh Ngọc không rõ... – Thanh Ngọc ấp úng, mắt thấy trong ánh mắt của Đào Uyển Nhi thoáng qua không hài lòng đối với câu trả lời của nàng, Thanh Ngọc sợ hãi càng cúi đầu thấp hơn – Thanh Ngọc đuổi theo Liễu Nhi cô nương tới, cho nên...

– Tiểu thư! Vương gia tới đây! – Liễu Nhi dứt khoát nói lên một câu.

Mí mắt của Hàn Băng Băng giương lên, đồng tử nhìn thẳng vào gương mặt sợ hãi nhưng chân thực của Liễu Nhi. Sâu trong đồng tử trào lên thứ cảm xúc hỗn loạn cùng phức tạp đã lâu rồi không kéo tới, bóp nghẹn lấy lồng ngực nàng khiến nàng không thể thốt lên thành câu.

Không gian trong căn phòng như bị cô đặc chèn ép lên tất cả. Khiến cho Thanh Ngọc cho dù là rất lâu sau này cũng nhớ rất rõ ngày hôm nay. Ngày mà lần đầu tiên nàng nhìn thấy gương mặt xinh đẹp luôn lạnh lùng của vị chủ tử kia hiện lên thần sắc bối rối và hoảng loạn.

Tường chừng như rất lâu sau, chủ nhân trong căn phòng ấy mới mơ hồ phát ra thanh âm.

– Em... chắc không?

Cho dù lời đã nói ra, chính bản thân nàng cũng không biết được chính mình đang hỏi cái gì.

Liễu Nhi mím chặt môi, hai mắt đỏ hoe gật đầu xác nhận. Cho dù là xảy ra chuyện gì, bóng lưng của người đó nàng tuyệt đối không thể nhìn nhầm được.

Lúc này cho dù là Đào Uyển Nhi cũng không khỏi hoảng hốt. Nam nhân kia thật sự là vị hoàng thân quốc thích đã từng cùng với tiểu thư sao? Bắc Thành Vương Tàn Viễn Kỳ? Chuyện này... loại chuyện hoang đường này thật sự có thể xảy ra hay sao?

Thân hình Hàn Băng Băng khẽ run, chống thân mình đứng dậy đi về phía cửa sổ. Từng cơn gió lạnh buốt của mùa thu thổi vào luồn qua mái tóc dài của nàng, đôi mắt xinh đẹp khép lại che đi sóng động bên trong – Tất cả ra ngoài đi.

– Tiểu thư...

– Ta cần yên tĩnh một chút.

Đào Uyển Nhi nhìn bóng lưng của chủ tử, lời muốn nói ở trong lòng nhưng lại không thể nói ra. Không còn cách nào khác mím môi kéo Liễu Nhi cùng Thanh Ngọc bước ra ngoài, đóng cửa lại. Không gian yên tĩnh trong phòng chỉ còn một mình nàng, hàng mi rung rung của Hàn Băng Băng từ từ mở ra, trong đôi mắt xinh đẹp long lanh như hồ nước, sóng sánh rồi tràn ra, rơi xuống một giọt nước trong suốt mà nóng ấm.

Viễn Kỳ... chàng tới nơi này rồi sao?

.
. .

– Nam nhân đó là Vương gia... – Đào Uyển Nhi lẩm bẩm trong miệng, dường như lại nhớ thêm được chuyện quan trọng khác, nàng nắm chặt lấy tay áo Liễu Nhi nhìn sâu vào khuôn mặt đờ đẫn chưa thể bình tĩnh lại của Liễu Nhi mà hỏi – Liễu Nhi, nói vậy nam tử áo xanh kia...

Nước mắt trong đôi mắt đỏ hoe của Liễu Nhi lách tách rơi.

Còn cần câu trả lời nữa hay sao?

Đào Uyển Nhi cắn chặt môi, trong đôi mắt sắc bén lóe lên một sự cương quyết. Dứt khoát cầm lấy tay Liễu Nhi kéo đi – Chúng ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tuyết Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.